உ

சிவமயம்

ஆரும்பதிப்பு முகவுரை

பரமகாருணிகரான ஸ்ரீ வியாச பகவான் இருக்கு முதலிய வேதங்களை, சுமந்து பயிலர் முதலிய மாணாக்கர்கள் வாயிலாக உலகின்கண் பரவச் செய்ததுமன்றி, ஜீவபிரஹ்ம ஐக்கியத்தை யுபதேசிக்கும் ஞானகாண்ட வடிவமாகிய உபநிஷதங்களில் அதிகாரிகளுக்குண்டாம் ஐயந்திரிபுகளை அகற்றுதற்பொருட்டு உபநிஷதங்களின் சாரமாக 555 பிரஹ்மசூத்திரங்களை அருளிச் செய்தனர்.

அத்தகைய பிரஹ்மசூத்திரத்திற்குப் பல்லோர் பாஷிய மியற்றினர். அப்பாஷியங்களுள், சிவரகஸ்யத்தின் [நவம அம்சத்தில், "சிவையே! என் அம்சவடிவரான சங்கரரென்னும் சிவ பக்தர் நான்கு சிஷ்யர்களோடு கலியில் அவதரிப்பார்; மகேசுவரி! அவருக்கே என்னால் உபநிஷத்வித்தை உபதேசிக்கப்படும்: பூமியில் பாஷண்டர்களாகிய ஷண்டர் (பேடி) களை அவர் கண்டிப்பார்." என்ற] வசனப்படி உலகமுய்ய ஆவிர்ப்பவித்த ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பூஜ்யபாத ஆசாரியஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த பிரஹ்மசூத்திர பாஷியாதிகளையே பண்டித சிரோமணிகள் பொன்னேபோற் போற்றிவருவது இவ்வுலகம் நன்கறிந்ததே; அப்பாஷியத்திற்கு வாசஸ்பதி முதலிய அநேகர் உரைகண்டனர்.

அவையெல்லாம் நுண்ணிய மதியுடையோர்க்கே விளங்குமன்றி ஏனையோர்க்கு விளங்கா, எனத் திருவுளங் கொண்டு நன்னிலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்த சுரோத்திரிய பிரஹ்மநிஷ்ட ஸ்ரீ தாண்டவராயஸ்வாமிகள் உபநிஷத சூத்திர பாஷிய வார்த்திக சாரமாகக் கைவல்லியநவநீத மென்னும் இந்நூலை 238 செய்யுள்

வடிவமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்: இஃது இந்நூற்பாயிரத்தில் "படர்ந்தவேதாந்த" மென்னும் செய்யுளில் நன்கு புலனும்.

இந்நூலுக்குப் பலர் உரைசெய்தனர்; அவ்வுரைகளுள், சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த நமது ஸ்ரீ கோவிலூர்ப் பொன்னம்பல ஞானதேசிக ஸ்வாமிகள் முதனூல்களைத் தழுவி இயற்றிய தத்துவார்த்ததீப மென்னும் உரையே தலைசிறந்த தென்பது இந்நூலையும் உரையையும் உற்றுநோக்குவோர்க்குத் தெள்ளிதின் விளங்கும்.

கைவல்லிய நவநீத மென்னும் இந்நூலை மேற்படி உரையுடன் சென்னை கம்மர்ஷியல் அண்டு ஆர்ட் பிரிண்டெர்ஸ் லிமிடெட்டில் ஆரும்பதிப்பாக அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

இந்நூலை எங்கள் அநுமதியின்றி எவரேனும் அச்சிடினும் விற்பினும் நஷ்டத்திற்கும் தண்டனைக்கும் உள்ளாவார்கள் என்பதை இதனுல் அறிவிக்கிறோம்.

ஆதலால் இப்புஸ்தகத்தை வாங்குவோர் கீழ்க்கண்டபடி சிதம்பரம் கோ. சித. மடம் ஸ்ரீமத் சோமசுந்தர ஸ்வாமிகள் கையெழுத்திட்ட புஸ்தகத்தையே பார்த்து வாங்கவேண்டும்.

கையொப்பம்

கோ. சித. மடம்
சிதம்பரம்
தென்னார்க்காடு ஜில்லா

இங்ஙனம்
சோம. இராமலிங்கம்.

உ

சிவமயம்

உரையாசிரியர் வணக்கம்

திருக்களர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ வீர. நாராயணசுவாமிக ளியற்றியவை

தவத்தவ ருறுவெம் பிறவிநோய் தணியத்
 தாண்டவ குருவனுர்க் கிரங்கி
யுவப்பொடு மளித்த வருமருந் தனைய
 வுயர்ந்தகை வல்லிய நூற்காங்
கவித்தையற் றௌிரு மரும்பெரும் புலவ
 ரகமகி ழுரையினை விளக்கிப்
புவிக்கெளி தளித்த பொனம்பலக் குரவன்
 பூங்கழன் மலர்முடி தரிப்பாம். (1)

முக்கனி பிழிந்து தேன்கலந் தனைய
 மொழியுறு தீஞ்சுவை பொருநன்
மக்களுக் குதவு மறைமுடி மொழிக்கு
 மாண்பொருள் மலர்த்திடு வலியு
மெக்கலை களுக்கு மிருங்கரை யாகு
 மெழில்பெறு சாத்தியுந் திரண்டு
பொக்கம தொழித்திங் கெமைத்தர வெழுந்த
 பொனம்பல விறைபதந் தொழுவாம். (2)

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீ பஞ்சமூர்த்திகள் வணக்கம்

சிதம்பரம்

ஸ்ரீ மௌனசுவாமிகள் மடம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ செல்லப்பசுவாமிக ளியற்றியது.

தில்லைமுக் குறுணி விநாயகன் றன்னைச்
சேந்தனைக் கற்பகக் களிற்றை
யெல்லையி னடன சிகாமணி தன்னை
யெழிற்சிவ காமசுந் தரியைத்
தொல்லையி னமரு மூலநா யகனைத்
துகளறு முமையபார் வதியை
நல்லமா தவப்பொன் னம்பலக் குருவை
நாடொறு மிறைஞ்சியேத் திடுவாம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தத்துவவிளக்கப் படலத்தின்

அநுக்கிரமணிகை.

தத்துவவிளக்கப் படலத்தின்

அநுக்கிரமணிகை

முற்றிற்று.

உ

சந்தேகந்தெளிதற் படலத்தின்

அநுக்கிரமணிகை.

பிரசங்கத் தோகை.	விஷயம்.	பக்கத் தோகை.

பிரசங்கத் தோகை.	விஷயம்.	பக்கத் தோகை.

சந்தேகந்தெளிதற் படலத்தின்

அநுக்கிரமணிகை

முற்றிற்று.

உ

கணபதிதுணை

சிவமயம்

கைவல்லிய நவநீதம்

—(o)—

உரைப்பாயிரம்

குருவணக்கம்

வேத நான்கினுட் பொருளினை மறைத்தவெங் *தமக்குப்
போத பாநுவாய்ப் புனிதநல் லருளுருப் புனைந்து
சேது வாம்பர சுகத்தினைத் திகழ்தர விளக்கும்
வாத ராயணன் மலரடி முடிமிசை வைப்பாம்

இதுவுமது

பொங்கருண் ஞான நங்கள் புண்ணிய மனைத்து மொன்றாய்
அங்குபுல் லென்ன வந்தான் டருமறைப் பொருளை யார்க்கும்
அங்கையி னெல்லி போல வளித்தரு ளமலா நந்த
சங்கர பகவற் பாதன் றாண்மலர் நந்த லைக்கே (2)

இதுவுமது

உகந்த தேசிக னெண்டனிப் பதத்தையிவ் வுலகை
இகந்த முத்திரா மப்பெய ரிறைமல ரடியைச்
செகந்த னைதெனுஞ் சிதம்பர தேவனற் றாளை
அகந்தை தீரவெம் மகத்தினுஞ் சிரத்தினு மணிவாம் (3)

---

* தமத்துக்கு எனற்பாலது, அத்துச்சாரியை குறைந்து தமக்கென நின்றது.

நூலாசிரியர் வணக்கம்

மாண்ட மெய்ப்பொருள் கையிலா மலகமே யென்ன
ஈண்டி யாவரு மெளிதினி லுணர்தர வெவையும்
தூண்டு சோதியே வந்ததென் றியாவருந் துதிக்கும்
தாண்ட வப்பெருந் தண்ணருண் மூர்த்திதாள் சார்வாம் (4)

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

அன்ப ராய்த்தனை நினைபவ ரகத்திருந் தருளும்
இன்ப நாடகத் திறைமல ரடியுளத் திருத்தி
முன்பு கன்றமூ தறிஞர்நூன் முறைபிற ழாமே
என்பு லத்தள விதற்குரை யியம்புவ னெடுத்தே. (5)

உ

கணபதிதுணை

சிவமயம்

கைவல்லிய நவநீதம்

மூலமும் தத்துவார்த்த தீபவுரையும்

——(o)——

நூன்முகம்

முதனூலிருக்கவும் வழிநூல், சார்புநூல் செய்யப்புகுவோர் ஆதிக்கண்ணே மங்கலஞ் செயற்பாலது அவசியமே; என்னை? கிரந்தசமாப்திக்குப் பிரதிபந்தங்களாகவுள்ள எவ்வித விக்கினகளும் அம்மங்கலத்தால் நாசமுறுதலின். விக்கினமென்பது பாவம். பாவத்தினால் சுபகாரியங்கள் சமாப்தியாகா; ஆகலின், அப்பாவங்களைப் போக்கவல்ல மங்கலம் வேண்டும். பாவமின்மையராயினாரோவெனின்? அவரானும் மங்கலஞ்செய்யத் தக்கதேயாம்; இன்றேல், அந்நூலை நோக்குவோர்க்கெல்லாம் நூலாசிரியரிடத்து நாஸ்திகப் பிராந்தியுண்டாகி அந்நூற்கண் ஊக்கஞ்செல்லாதென்க.

(1) அப்படிச் செய்யும் மங்கலம் வஸ்து நிர்த்தேசரூப மங்கலமென்றும், நமஸ்காரரூபமங்கலமென்றும், ஆசீர்வாதரூப மங்கலமென்றும் மூவகைத்தாம். சகுணம், அல்லது நிர்க்குணமாகவுள்ள பரமாத்மாவே வஸ்துவாம். அவ்வஸ்துவின் கீர்த்தனமே வஸ்துநிர்த்தேச மங்கலமெனப்படும். அப்படிக்கன்றி அவ்வஸ்துவுக்கு வணக்கங்கூறுவது நமஸ்காரரூபமங்கலமாம். தனது, அல்லது மாணாக்கரது வாஞ்சிதவஸ்துவைப் பிரார்த்திப்பது ஆசீர்வாதமங்கலம்.

[இந்நூலாசிரியர் இங்கே சிஷ்டாசாரத்தாற்பெற்ற இஷ்டதேய்வ நமஸ்காரரூப மங்கலத்தை அங்கீகரிக்கின்றார்]

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. (1)

(இதன் பதப்பொருள்.) பொன் நிலம் மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார் = பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை இயைந்த அஞ்ஞானிகளும் இயையாத ஞானிகளுமாகிய இவர்களது—உள்ளந்தன்னில் = அந்தக்கரணங்களில்—அந்தரத்தில் = (தாரதம்மியமான மட்குடம் பொற்குடங்களிற்பெய்யும் பண்டங்கட்குத் தாரதம்மியமற அவகாசங்கொடுப்பது மாத்திரமாய் நிற்கும்) ஆகாயத்தைப்போல—சீவ சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும் = சீவ சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கின்ற—ஏகநாயகன் = அகண்டைகரசனான சிவபெருமானுடைய—பதங்கள் போற்றி = சீர்பாதங்கட்கு நமஸ்காரம்—என்றவாறு.

நிலத்திற் குரிமையுடைய மைந்தரை ஆகுபெயரால், "நிலம்" என்றார்.

(2) அங்ஙனமாயினும், விடயபேதத்தால் மனோரதங்கள் அநேகமாயிருக்கவும், இவர் மூவகையாகத்தொகுத்தது யாது கருதியோ வெனின்? எல்லா ஆசையும் அம்மூவகையுள் அடங்கியிருத்தல் பற்றி என்க.
இவ்வாறே,

"மனைவியு மகரும் பொன்னு மமதைசெய் தமுதம் போல
நினைவினு னேயஞ் செய்து நீணிலத் துள்ள வெல்லா
மனையவர்க் காகச் செய்வர்"—

என வாசிட்டத்தும்,

"விழைவெ னப்படு கின்றது மென்மெல
வழல்வி ரிந்த கனகத் தரும்பிமென்
மழலை மாதர் மருங்கிற் படர்ந்துபைங்
குழவி மீதுகொ ழுந்துவிட் டோங்குமால்."

எனப்பாகவதத்தும் மனோரதங்களனைத்தையும் அம்மூவேடணை யுளடக்கிக் கூறியிருக்கின்றமை காண்க. அருணகிரிநாதரும் இக்கருத்தேபற்றியன்றே, "மூவேடணையென்றுமுடிந்திடுமோ" என்றார்.

(3) அற்றேலஃதாகுக. உலகில் அஞ்ஞானிகளுள்ளும் சில்லோர் மனைவி, மக்கள், அர்த்தவேடணைத்தியாகிகளாகக் காணப்படுதலின், "ஆசை இயையாதார் ஞானிகள்" என விரித்தது *அதிவியாப்தியாமே யெனின்? மூவேடணை மாத்திரமொழித்த அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்திற் றோடதிருஷ்டியினானும், பரோட்ச மித்தியா புத்தியினானும் விராக முண்டாயிருப்பினும், பிரபஞ்சத்தின்கண் அபரோட்ச சத்தியபுத்தி பிரபலமாக விருத்தலின் றோடங்கண்ட விடயங்களிற் காலாந்தரத்தில் நல்லதென்னும் புத்தியுளதாம்; அஃதுளதாகவே விராக நீங்கி இராக முளதாமாகலின், அஞ்ஞானிகள்பாலுள்ள விராகம் மந்த விராகமாம். ஞானிகள்பாலோவெனின்? அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தில் அபரோட்ச மித்தியா புத்தியால் விராகமுளதா யிருத்தலின், அது திடவிராகமாம்.

"குறையுமாப் பிணிப்புற் றுலுங் கொண்டவிப் புலன்க ளெண்ணி
லறைகட லனைய நெஞ்சத் தவாவறு னறிவி னில்லான்"—

எனக் கீதையில் ஸ்ரீபகவானு லருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஏடணாத்திரயத் தியாகிகளான அஞ்ஞானிகட்குச் சூட்சுமமான அநுற்புத்த வாசையுள்ளதே; ஆதலால், "ஆசை பொருந்தாதார் ஞானிகள்" என்றது அதிவியாப்தியாகாதென்க. [அநுற்புத்த வாசை = புலப்படாவாசை.] வாசிட்டத்தும்,

"அடக்கமா யுரைத்தே மஃதறிந் தவர்க்கு மறிகிலா தவர்க்கு நற் குறிக, டொடக்கமில் சன்மாத் திரமதா மறிவின் சொரூபநின் றசைவிலா தவரே, விடற்கருங் காம முதற்பகை கடந்தோர் மெய்யறி விலார்கடப் பரியோர்"

* அதிவியாப்தி = இலக்கியமல்லாததன்கண்ணுமிருப்பது: அது "ஆவிற்குக் கோடுடைமை." அவ்வியாப்தி = இலக்கியத்தின் ஏக தேசத்தின் இலக்கணமில்லாமை: அது "ஆவிற்குக் கபில நிறத் தன்மை." அசம்பவம் = இலக்கிய முழுதினுமின்மை: அது "ஆவிற்கு ஒற்றைக் குளம்புடைமை."

என ஆசையின்மையும், உண்மையும் ஞானி, அஞ்ஞானிகட்குச் சின்னமாகக் கூறியிருப்பது காண்க.

(4) "பொன்னிலமாதர்" என்பதைப்பொன்னில் அம் மாதர் எனப் பிரித்துத் திருமகள் போலும் அழகினையுடைய பஞ்சவிடய சமஷ்டி ரூபமான பெண்களிடத்து எனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். இஃதமையுமாறு,

"பாரியை யுடையோன் யாவ னவனுக்கே பற்றும் போகம்
நாரியை யில்லா தார்க்குப் போகத்தி னலமெங் குண்டாங்
காரிகை தன்னை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும்
பேரியற் சகத்து நீங்கிற் பிரிவில்பே ரின்ப முண்டாம்."—

என வாசிட்டத்திற் கூறியுள்ள இரகுநந்தனர் திருவாக்கானும்,

"நெய்விட்ட கருங்குழலார் தம்பால் வைத்த நெஞ்சொழிந்தா ரைம்புலன்சே ரின்ப நேராக், கைவிட்டா ரொழியாவா நந்த போகக் காமுகராய் முடிந்தபடி காண்மின் காண்மின்."—

என்னும் அஞ்ஞவதைப் பரணியின் செய்யுளானும் அறிக.

(5) "ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார்" எனச் சிறப்புப் பற்றி உயர்திணைமேல் வைத்துச் சொன்னாரேனும்:

"ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே"—

என்பதனால், பிரமாமுதற் றம்ப பரியந்தமான சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதுங் கொள்ளற்பாலனவாம். "உள்ளம்" என்றது அந்தக்கரணம். "உள்ளந்தன்னில்" என்றது சாதி யொருமை.

கிரிநதியாதிய வசேதனப் பிரபஞ்சத்தின்கணந்தக்கரண மின்மையின், அவைகளில் அவச்சின்ன சேதனம் ஞானமென்றும், சாட்சியென்றுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சிவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்"—

என்றதால், அந்தக்கரணமொன்றே பிரமாதாவுக்கு விசேடணமும், சாட்சிக்கு உபாதியுமாம் என்பது பெற்றாம்.

(6) அங்ஙனமாயின், அவ்விரண்டின் றன்மையும் யாவையோவெனின்? ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசித்து வியாவர்த்தகமாகி நிற்பது விசேடணம். அந்நியத்தினின்றும் ஒன்றை வேறுபடுத்துவது வியாவர்த்தகமாம். எது வேறுபடுத்துக் காட்டப்படுமோ அது வியாவர்த்தியமாம். நீலக்குடமென்புழி நீலம் குடத்தின் விசேடணம். என்னை? நீலக்குடத்தில் நீலம் பிரவேசித்து, அதனைப் பொன்னிறக்குட முதலியவற்றினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலான்; அந்நீலம் விசேடணமாம். அவ்வாறு, பிரமாதாவுக்கு அந்தக்கரணம் விசேடணமாம். என்னை? பிரமாதாவின் சொரூபத்தி லந்தக்கரணம் பிரவேசித்து, அதனைப் பிரமேய சேதனத்தினின்றும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் என்க.

ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகமாய் நிற்பது யாது அது உபாதியெனப்படும். நியாயமத்தில் கர்ணசட்குலியின் அவச்சின்னாகாயஞ் சுரோத்திரேந்திரியமெனப் படும்; அங்கே கர்ணசட்குலி சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு உபாதியாம்; என்னை? சுரோத்திரேந்திரியத்தின் சொரூபத்திற் கர்ணசட்குலி பிரவேசியாமல், வாகிய வாகாயத்தினின்றும் சுரோத்திரேந்திரியத்தை வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் உபாதியாம். [கர்ணசட்குலியென்பது செவித்துளை.]

வேறுமொரு திருஷ்டாந்தம்

கடாகாயமானது * மணுபரிமாண அந்நத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்பதால் ஆகாயத்திற்குக்கடம் உபாதியாம். என்னை? மணு அந்நத்திற்கு இடம்கொடுக்குமாகாயத்தின் சொரூபத்தில் கடம் பிரவேசியாமல், அதனை வியாபக வாகாயத்தினும் வேறுபடுத்துக்காண்பித்தலால் மணு அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுக்கும் ஆகாயத்திற்குக் கடம் உபாதியாம்.

அதுபோல, அந்தக்கரணவுபகித சேதனம் சாட்சியாமென்புழி, அந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம். என்னை? அந்தக்கரணம் சாட்சியின் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல், பிரமேய சேதனத்தினும் சாட்சியை வேறுபடுத்துக் காட்டுவதால் என்க.

---

* மணு = மணங்கு என்னும் ஒரெடுத்தலளவை.

அந்தக்கரண மொன்றே சாட்சிக்கு உபாதியாகவும், பிரமாதாவுக்கு விசேடணமாகவும் நின்றமை காண்க. இவ்வாற்றால், அந்தக்கரண வுபகிதசேதனமோ சாட்சியாம். அந்தக்கரண விசிட்ட சேதனம் பிரமாதாவாம்.

உபாதியுடையது உபகிதமென்றும், விசேடண முடையது விசிட்டமென்றுங் கூறப்படும்.

அந்தக்கரண விசிட்டமான பிரமாதாவே கர்த்தா, போக்தா, சுகி, துக்கி என்னும் சம்சாரியாகிய சீவனும்; இது அவச்சேதவாதத்தின் றன்மை.

இனி ஆபாசவாதம்

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாச சகித வந்தக்கரணம் சீவனுக்கு விசேடணம். ஆபாசசகிதவந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம்; ஆதலால், ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண விசிட்ட சேதனம் சீவனும். ஆபாசத்தோடு கூடின வந்தக்கரண வுபகித சேதனம் சாட்சியாம். இரண்டு பட்சத்திலும் விசேடணத்தோடு கூடின சேதனம் சீவனும்; அவனே சம்சாரியாம். ஆயினும், விசேடிய பாகமான சேதனத்தின்கண்ணேயோ, ஜநநமரண முதலிய சம்சார சம்பவமில்லை. விசேடண மாத்திரத்தில் அச்சம்சாரம் உண்டு. ஆதலான், இக்கருத்தை யறிவித்தற் பொருட்டே, பிரம கீதையில்,

"பருதி நெஞ்சினு மொழிந்தவர் நெஞ்சினும் பரனே
கரிய தாகிநின் றறிபவன்"—

என்றும்,

"உருத்திரன்மான் முதலாகத் தம்பமீறு
வுளபொருட்குஞ் சான்றாகு மொருவன்"—

என்றும், பாகவதத்தில்,

"சொன்ன புந்தியிற் கரியெனத் தோன்றிய வறிவை"—

என்றும் கூறியிருப்பது போல,

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிற் சீவ சாட்சியாய் நிற்கும்"—

என்றொழியாது, "சாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும்" என்று "மாத்திர" பதந்தந்து விசேடித்துக் கூறினர்.

(7) ஆபாச சாட்சியென்னுது "சீவ சாட்சி" எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், இவ்வாசிரியர்க்கு அவச்சேத வாதந்தான் உடன்பாடாமோ வெனின்? இரண்டாம் படலத்தில்,

"உன்முகம் போற்கண் ணடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போல்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்"—

என்றுபாசவாதங் கூறியிருப்பதால், இவர்க்கஃதுடன்பாடன்றென்க. இவருடன்படாமைக்குக் காரண மென்னையோ வெனின்? பாஷியகாரர் ஆபாசவாத மங்கீகரித்திருப்பதானும், வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் றோடஞ் சொல்லி யிருப்பதானு மென்க.

(8) வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் சொல்லிய தோட மென்னையோவெனின்? அது கூறுதும். ஆபாசரகித வந்தக்கரண வவச்சின்ன சேதனத்தைப் பிரமாதாவாக வொப்பிடில்? கடாவச்சின்ன சேதனமும் பிரமாதாவாக வேண்டும். என்னை? எப்படி அந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமோ அப்படிக் கடமும் பூதகாரியமாம்; அன்றியும், அந்தக்கரணம் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாக எப்படியுளதோ அப்படிக் கடமும் சேதனத்தின் வியாவர்த்தகமாம்; ஆதலால், அந்தக்கரண விசிட்டம்போலக் கடவிசிட்டமும் பிரமாதா வாதல் வேண்டும். அந்தக்கரணத்தின்கண் ஆபாசக் கிரகணம் அங்கீகரிக்கில் இவ்வாறான தோடமின்றாம். என்னை? அந்தக்கரணமோ பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாகலின், சொச்சமாம். கடமுதலியவை பூதங்களின் றமோகுண காரியமாகலின், சொச்சமல்ல. யாதுசொச்ச பதார்த்தமோ அதுவே ஆபாசயோக்கியமாம். மலினபதார்த்தம் ஆபாசயோக்கியமாகா; இஃதெதுபோலவெனின்? கண்ணடியும், அதன் மூடியும் போல வென்க. இவ்வாற்றால், அந்தக்கரணத்தின்கண் இருவிதப் பிரகாசமுள; ஒன்றே வியாபகமான சேதனப் பிரகாசம். மற்றொன்றாபாசப் பிரகாசம். சரீராதிகளிலும், குடமுதலியவற்றிலும் ஒரு வியாபகமான சேதனத்தின் பிரகாசமோ வுண்டு. மற்றோராபாசப்

8 கைவல்லிய நவநீதம்

பிரகாசமில்லை. ஆதலால், இருவிதப் பிரகாசத்தோடுகூடின அந்தக்
கரண விசிட்டசேதனமே பிரமாதாவெனப்படும். ஒரு வியாபக
சேதனப் பிரகாசத்தோடுகூடின கடாதி விசிட்டசேதனம் பிர
மாதா வன்று. எவருடைய மதத்தில் அந்தக்கரணத்தில் ஆபாச
மில்லையோ, அவருடைய மதத்தில் கடாதிகளைப்போல அந்தக்
கரணத்திலும் ஆபாசப் பிரகாசமில்லை. வியாபக சேதனத்
தின் யாதொரு ஏகப்பிரகாசம் அந்தக்கரணத்தின்கண்
உண்டோ, அவ்வியாபக சேதனத்தின் பிரகாசமே கடாதிக்
கண்ணும் உளது; ஆதலால், அந்தக்கரண விசிட்டம் போலக்
கடவிசிட்ட சேதனமும், சரீரவிசிட்ட சேதனமும், குட்டிய
விசிட்ட சேதனமும் பிரமாதாவாதல் வேண்டும். அங்ஙன
மாகாமையின், ஆபாசவாதமே உத்தமம். அவச்சேதவாதம்
அன்று. இவ்வாறான தோடங் கூறியிருத்தலின், அவச்சேத
வாதம் இவர்க்கு உடன்பாடன்றென்க.

(9) எப்படி அந்தக்கரணம் ஆபாசசகிதமாகவுளதோ,
அப்படியே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும் ஆபாசசகிதமாகவே
யுளது. அந்தக்கரண விருத்தி நேத்திரேந்திரிய வாயிலாகப்
புறம்போந்து விடயசமானாகார மடையும்; அப்போது அவ்
விருத்திபாகத்தால் விடயத்தின்கண் ஆவரணம் பங்கமாம்;
ஆகவே, ஆபாசனால் இதுகடம், இதுபடம் என இவ்வாறு
விடயம் பிரகாசியாநிற்கும். இவ்வாறே, ஏனைய விந்திரிய
வாயிலாகப் புறம்போந்துறும் விருத்திகளிலும் ஊகிக்க.
புறம்பே சாட்சிப்பிரகாசம் எவ்வாறுள்ளதோவெனின்?
கடத்தை நான் கண்டேனென்று கடஞானத்தின்பின்னிகழா
நிற்கும் பிரகாசமே சாட்சியாமென்க. [பிரகாசமெனினும்,
ஞானமெனினும் ஒக்கும்.]

(10) இனி, உள்ளே இருவிதப்பிரகாசங்களைக் கூறுதும்.
இச்சை, ஞானம், கிரியை, சுகம், துக்கம், துவேடம் இவை ஆறும்
பிரதானகுணங்கள். நியாயமதத்தில் இவைகளை ஆன்மாவின்
குணமென்பர்; வேதாந்தத்தில் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாம
மென்ப. இவைகளில் ஒன்று பிரகாசமாகும்போது சிதாபாசனைக்
காணலாம். அல்லாதபோது அவனைக்காணக்கூடாது; ஆகலின்,
தப்தாயபிண்டத்தக்கினி போன்று அவைகளே தானாகப்

பிரகாசிப்பவன் ஆபாசன். சாக்கிரசொப்பனங்களில் விருத்திகள்,
விருத்திகளின் அந்தராளம், சுழுத்திமுதலியவற்றில் விருத்தி
களின் அபாவம் ஆகிய இவைகளைப் பிரகாசிப்பிப்பது சாட்சியா
மென்க. சாட்சிப்பிரகாசத்தில் விருத்தியநங்கீகார பட்சம்
உரைக்கப்பட்டது.

இனி விருத்தி யங்கீகார பட்சம்

(11) அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின் பரிணாமம் விருத்தி
யெனப்படும். குரோதசுகாதிகளும், ஆகாசாதிகளும் முறையே
அந்தக்கரணம், அவித்தை இவைகளின் பரிணாமமாயினும் அவை
களால் யாதொரு விஷயமும் பிரகாசியாமையின், அவை விருத்தி
யென்று சொல்லப்படவில்லை. மற்றெதை விருத்தியென்பரோ
வெனின்? அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின் ஞானரூபபரிணாமத்
தால் விடயங்கள் பிரகாசமாகலின், அதனையே விருத்தியென்பர்.
சுகதுக்கம், காமக்குரோத முதலிய எவ்வளவு அந்தக்கரணத்
தின் பரிணாம முண்டோ அவைகளனைத்தையும், விருத்தி
யென்று சாஸ்திரங்களில் விவகரித்திருக்கினும் தத்வாநுசந்தானம்
அத்வைத கௌஸ்துப முதலிய கிரந்தங்களில் பிரகாசகபரிணாமமே
விருத்தி யென்றனர். ஆதலான், மாயை, அந்தக்கரணங்களின்
ஞானரூப பரிணாமமே விருத்தி சத்தத்திற்கு அத்வைத மதத்தில்
*பாரிபாஷிகப் பொருளாம். அவ்விருத்திஞானம் இருவகைத்
தாம்; ஒன்று பிரமாரூபம்: மற்றொன்று அப்பிரமாரூபம்.
பிரமாணஜந்நிய ஞானத்தைப் பிரமாவென்பர். அதனின் வேறான
ஈசுரஞானம், சுகாதிகோசரஞானம், ஸ்மிருதிஞானம், பிரம
(ஹ்ரூ) ஞானம் ஆகிய இவை அப்பிரமாரூபமாம். அவற்றுள்,
ஈசுரஞான முதலியவை யதார்த்த அப்பிரமா. பிரம (ஹ்ரூ)
ஞானம் அயதார்த்த அப்பிரமா. இவைகளின் விரிவை யறிய
வேண்டின் விருத்திப் பிரபாகர கிரந்தத்திற் காண்க. இது நிற்க,
எப்போது அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் சுகரூபமாக, அல்
லது துக்கரூபமாகவுளதாமோ, அப்போது அந்தக்கரணத்தின்
ஞானரூப விருத்தி சுகதுக்க கோசரமாகவுளதாகும்;

---

* சாஸ்திரத்தின் அசாதாரணசங்கேதம் பரிபாஷை; பரி
பாஷையினாற் சொல்லும் பொருள் பாரிபாஷிகப் பொருளாம்.

அவ்விருத்தியின்கண் ஆரூடமான சாட்சி அவைகளைப் பிரகாசிப்
பிக்கின்றது. ஆகலின், கிரந்தகாரர் சுகதுக்கம் சாட்சிக்கு
விடயமென்றனர். விருத்தியன்றிக் கேவலம் சாட்சிக்கு
விடயமாகா.

ஈண்டிது இரகசியம்

(12) "அந்தரத்தில்" என ஆகாயத்தை உவமானமாகக்
காட்டினமையின் ஆகாயத்தின்கண் கடாகாயமென்னு நாமமும்,
சலம் கொணர்தலாகிய காரியமும் கடரூப உபாதி திருஷ்டியாற்
ரேன்றிக் கடரூப உபாதி திருஷ்டியன்றி அவை தோன்றுமல்
ஆகாயமாத்திரமே தோன்றுவதால் கடாகாயம் எப்படி மகா
காயரூபமோ அப்படிச் சேதனத்தின்கன் சாட்சியென்னு நாம
மும், சுகதுக்காதி தர்மங்களோடு கூடின வந்தக்கரணத்தின்
பிரகாசரூபமாகிய காரியமும் அந்தக்கரணரூப வுபாதி திருஷ்டி
யாற் ரேன்றி அவ்வந்தக்கரணரூப வுபாதி திருஷ்டியன்றிச்
சாட்சி யென்னு நாமமும், சுகதுக்காதி தர்மங்களோடுகூடின
அந்தக்கரணத்தின் பிரகாச ரூபமான காரியமுந் தோன்றுமற்
சைதந்நியமாத்திரமான பிரமமே தோன்றுவதால் சாட்சி
"பிரமரூபமே" என்னும் ஈதோரிரகசியார்த்தமுங் கொள்ளக்
கிடந்தமை காண்க. கடவுபாதியினுற் கடாகாயமும் நாநா
வாய்ப் பரிச்சின்னமாயிருப்பினும், மகாகாயத்திற்குப் பின்ன
மாக இராமல் மகாகாயரூபமே யாகின்றதுபோல அந்தக்
கரணவுபாதியால் சாட்சியும் நாநாவாய்ப் பரிச்சின்னமாயிருப்
பினும், வியாபகமான பிரமத்திற்குப் பின்னமாகாமற் பிரமரூப
மாகவேயுள்ளது: ஆதலால்,

"ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந், தன்னிலந்
தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கு மேக நாயகன்"—

என்றூர். ["சீவசாட்சி" என்பது சீவனது சாட்சி, சீவனுக்குச்
சாட்சி, சீவன்கட் சாட்சி எனவிரியும்.]

"எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவும்"—

என்றது ஏக நாயகனுக்கு விசேடணம். (இ-ள்.) எந்நிலங்களி
னும்=(சாங்கியர், யோகியர் முதலிய மதஸ்தர்களால் நாநாபேத
மாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகிய) ஞான பூமிகளனைத்தினும்—மிக்க
எழுநிலம்=(நிரதிசயாநந்தத்தைத் தருதலால் ஆன்றோர்கட் கபி
மதமாகச்) சிறந்தவை (சுபேச்சை முதலிய ஞான) சத்த பூமிக
ளாம்—அவற்றில்=அப்பூமிகளுள்—மேலாம் நன்னிலம் மரு
வும்=மேலாகிய துரியபூமியின்கட் பொருந்தி யொளிராநிற்
கும்—ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி—எ-று.

துரியத்திற்குமேல் விதேககைவல்லியமாவதேயல்லாமல்
வேறு பூமியின்மையின், "மேலாம் நன்னிலம்" என்றும், மகாநந்
தமயமாதலின், துரியத்தை "நன்னிலம்" என்றும், தன்சொரூ
பமுள்ளவாறு வெளிப்படுந்தானமாகலின், "நன்னிலமருவும்"
என்றுங்கூறினரென்க.

இரண்டாம் படலத்தினந்தத்தில் ஞானசத்த பூமிகளை இவ்
வாசிரியரே விஸ்தாரமாகக் கூறியிருப்பதால் அவைகளை ஈண்டு
விரித்திலேம். சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி, சத்துவாபத்தி,
அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் என்பன அப்பூமிகளின்
நாமங்களாம்.

(13) சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தை
களினபிமானமே பந்தமெனப்படும்; அவ்வவஸ்தைகளும்
கோரம், சாந்தம், மூடம் என்னும் மனோவிருத்திகளாதலால்
விசாரரூபம், அல்லது தியானரூபமாகிய பிரமாநுசந்தான வலி
யால் அவைகளுசமாம்; ஆகவே, அவைகட்குக் காரணமான மன
தும் பிரமப் பிரகாசத்தில் விலீனமாம்; ஆகவே, பிரமம் அகண்
டைகரசமாய்த் தன்மயமாகவே விளங்காநிற்கும். நெடுங்காலம்,
நிரந்தரம் ஆதரவோடும் அநுஷ்டித்து வாராநின்ற பிரமாநுசந்
தானவலியால் அஞ்ஞானமும், அதன் காரியங்களுமாகிய
வனர்த்தங்களின் நீங்கி நிரதிசயாநந்தமாத்திரமாகப் புருடன்
விளங்காநிற்கும் ஸ்தானமே முடிந்த நிலமான துரியமாம். பிரம
வித்து, வரன், வரியான் என்னு மிம்மூவர்க்குமேலாய் நான்கா
மவனுன வரிட்டனு லடையப் படுவதாகலின், துரியமென்று
பெயராம்.

(14) அல்லது "நன்னிலம்" என்பது துரியத்திற்கு வேதாந்தத்தின் பரிபாஷையாகிய சத்தமன்மையின்,

"எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவும்"—

என்பதற்கு, எல்லாப்பதிகளினுஞ் சிறந்தொளிராநிற்கும் சத்தபுரியினுஞ் சிறந்த நன்னில மென்னுந் தலத்தின்கண்ணே எழுந்தருளாநிற்கு மென்று வேறுமொரு பொருள் கூறினுமமையும்; இஃதமையுமாறு,

"நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானேன் நான்"—

என்று இந்நூலினந்தத்தில் வித்தியாநந்தங் கூறுங்காலையிற் கூறியிருக்குங் காரணத்தினால் அறிக.

"நன்னிலம்" என்பது சிலேடையாய்த் துரியபூமியையும், மதுவனமென்னும் ஸ்தலத்தையும் உணர்த்தாநின்றது.

(15) அயன், அரி, உருத்திர ராதியர்போற் றோற்றமொடுக்கமின்மையின், "ஏகம்" என்றும், அன்னோர்க்குந் தான் இறையாகலின், "நாயகன்" என்றுங் கூறினர்; இவ்வாற்றால், இது காரணப் பிரமமென்பது பெற்றாம்.

(16) மாயாவிசிட்டசைதந்நியத்தைக் காரணப்பிரமமென்று கூறி யிருக்கின்றனராகலின், அதற்கு உள்ளந்தன்னிற் சாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கை அசம்பவமாமே யெனின்? அது பரமார்த்தமாகச் சுத்தப் பிரமமே யாகலான், சாட்சித்தன்மை அதற்கு அசம்பவமாகா தென்க.

(17) இவ்வாற்றால், இது தோடமின்றாயினருக. "பதங்கள்" என்னுஞ் சத்தம் உபலட்சணமாய் ஆபாதமஸ்தக பரியந்தமான மூர்த்திபோதகமாயிருத்தலின், இது சுத்தப்பிரமத்திற்கும், அப்படியே காரணப்பிரமத்திற்கும் பொருந்தாதாகலின், சரீரவிசிஷ்டசைதந்நியங்களான காரியப்பிரமங்களுள்ளே யாதானுமொன்றைக் கூறலாமேயெனின்? அங்ஙனங் கூறுதற்குச் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளான காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களுள்ளே யாதானு மொரு சின்னத்தை யெடுத்து

விசேஷித்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் விசேஷியாமல், "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றதால், காரியப் பிரமங்களுள் யாதானு மொன்றைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆயின், "பதங்கள்" என்றது காரணப்பிரமத்திற்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஒரோர் காலையில் பக்தாநுக்கிரகார்த்தம் அவர் வேண்டிய அருளுருக் கொண்டாவிர்ப்பவிக்கும் ஆற்றலுடைத்தானமையின், அதற்குப்பாதங் கூறியது உபசாரமும், அசம்பவமுமாகாது. இதனை,

"புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற சொருப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றனே, யரனு மன்றுமா லயனுமன் றவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந், தெரிவ ருஞ்சிவ னவனையிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே."—

என்னும் பிரமகீதையினானும்,

"சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா
னுவாவிவ் வுலகுபடு மழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக
மேவாது நின்றேயென் மாயையினன் மெய்யேபோ
லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்."—

என்னும் பகவற்கீதையினானும்,

"துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ணநிற்கவே, துயரின் மலியும் மனிதப் பிறவியிற் றோன்றிக்கண் காணவந்து, துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநி லையுல கிற்புகவுய்க்குமம்மான், றுயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன்பு கழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலனே."—

என்னுந் திருவாய்மொழியினானும்,

"தன்ப ராபரம தானதிரு மேனிநிலையிற் சலன மின்றியொரு தன்மையினி னின்றருளியே, யன்ப ரானவர்க ணெஞ்சினி லுவந்தவடிவா யங்கு வந்தவர்க ளுய்யும்வகை செய்தவருளும்."—

என்னும் அஞ்ஞவதைப் பரணியினானும் அறிக. இது, சிஞ்ஞாசையுடையோர் உபாசிக்கத்தக்கது காரணப்பிரமமே

யென்னும் சாஸ்திரார்த்தத்தைத் தனது ஒழுக்கத்தால் உப
தேசித்ததாம்.

(18) ஸ்ரீ வியாசபகவானது அபிப்பிராயமும் இதுவே.
என்னை? வியாசபகவான் ஒருவரே ஸ்காந்த புராணத்தில் சிவ
னுக்கு, சுதந்தரத்துவ முதலிய ஈசுரத்தன்மங் கூறினர். அந்நிய
தேவர்க்கு, சிவகிருபையினால் சர்வ விபூதியின் பிராப்தி கூறி அத
னால் சீவதன்மங் கூறினர். அப்படியே ஒருவர்க்குப் புராணத்
திலும், ஒருவர்க்கு உபபுராணத்திலுமாக விஷ்ணு, சிவன் இவ
ரின் வேறான கணேசாதிகட்கும், ஈசுரத்தன்மை கூறினர்; இவ்
வாற்றால், வியாசருடைய வாக்கியங்களில் விரோதந் தோன்றா
நிற்கின்றதே எனின்?

அதற்குச் சமாதானம்

சர்வமும் ஈசுரனே. எந்தப் பிரகரணத்தில் அந்நிய தெய்
வத்தின் நிந்தை கூறியிருக்கிறதோ; அந்நிந்தை அதனுபாசனாத்
தியாகத்தின் பொருட்டன்று; அப்படி வியாசர்க்கு அபிப்பிராய
மில்லை; மற்றென்னையோ வெனின்? வைஷ்ணவ புராணங்களில்
சிவன் முதலியோர் நிந்தையும், விஷ்ணுவின் துதியும் விஷ்ணுவின்
உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற் கேதுவா யிருக்கிறது. அப்படியே
சிவபுராணங்களில் விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும், அவர்களி
னுபாசனாத்தியாகத்தின் பொருட்டாகாமல் சிவனுடைய உபா
சனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கே ஏதுவாம். ஓர் பிரகரணத்தில்
அந்நியத்தினுடைய நிந்தை தியாகத்தின் பொருட்டேயாமாயின்,
சர்வ தெய்வங்களினுடைய உபாசனைகளு மன்றோ தியாகமாகும்;
அதனால் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியின் பொருட்டா
கவே உளது; தியாகத்தின் பொருட்டன்று.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்

(19) வேதத்தில் அக்கினிஹோத்திரத்திற்கு இரண்டு
காலங்கூறி யிருக்கின்றது: ஒன்று சூரியோதயத்திற்குப் பிரதமம்;
மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்கநந்தரகாலம். அங்கே உதய
காலத்தின் பிரசங்கத்தில் அநுதயகாலத்தை நிந்தித்திருக்கிறது;
அநுதயகாலத்தின் பிரசங்கத்தில் உதயகாலத்தை நிந்தித்திருக்
கிறது; அந்நிந்தையின் தாற்பரியம் தியாகத்திலாமாயின், இரண்டு

காலத்திலும் ஓமத்தின் தியாகமாம்: நித்திய கர்மத்தின் தியா
கங் கூடுமா? ஆகலின், உதயகாலத்தைத் துதித்தற் பொருட்டு
அநுதயகாலத்தையும், அநுதயகாலத்தைத்துதித்தற் பொருட்டு
உதயகாலத்தையும் நிந்தித்திருக்கிறது; அப்படி ஓர் தேவதை
யின் உபாசனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன்
ஸ்துதியில் தாற்பரியமாம்: அந்நியத்தின் நிந்தையில் அன்று.

(20) எப்படிச் சாகாபேதத்தால் ஒருவர் உதயகாலத்
தில் ஓமம்செய்ய, ஒருவர் அநுதயகாலத்தில் ஓமஞ்செய்ய,
பயன் இருவருக்குஞ் சமானமாக உண்டாகின்றதோ! அப்படி
இச்சாபேதத்தால் ஐந்து தெய்வங்களில் எதனை உபாசித்
தாலும் பிரமலோகப் பிராப்தியாம்; அங்கே போகங்களைப்
புசித்திருந்து இறுதியில் விதேகமோட்சமும் அடைவர். விஷ்ணு
வாதிகளின் உபாசனைகளால் வைகுண்ட லோகாதிகளின்
பிராப்தி புராணங்களிற் கூறியிருக்கின்றதன்றிப் பிரமலோகத்
தின் பிராப்தி கூறவில்லையே யெனின்? அங்ஙனம் கூறியிருப்
பினும், உத்தம உபாசகராய் விதேகமுத்திக்கு அதிகாரிகளாயி
னோர் சகலரும் தேவயான மார்க்கத்தால் பிரமலோகத்திற்கே
போகாநிற்பர். பிரமலோகம் ஒன்றே, வைஷ்ணவ உபாசகர்க்கு
வைகுண்ட ரூபமாகத் தோன்றாநிற்கும்; அவ்வுலக வாசிகளனை
வரும் அவர்க்குச் சதுர்ப்புஜ *பார்ஷத ரூபராய்த்தோன்றா
நிற்பர்; தாமும் சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகாநிற்பர்; அப்படியே
சைவ உபாசகர்க்கும் பிரமலோகமே சிவலோகமாகத் தோன்றா
நிற்கும்; அவ்வுலக வாசிகளனைவரும் திரிநேத்திர மூர்த்திக
ளாகத் தம்மோடுகூடத் தோன்றாநிற்பர்; இவ்வாற்றால், சர்வ
உபாசகர்க்கும் பிரமலோகமொன்றே தமது உபாசியத்தினுடைய
லோகமாகத் தோன்றாநிற்கும். என்னை? தேவயான மார்க்க
மன்றி அந்நியமார்க்கத்தால் யாவர் செல்லாநிற்பரோ! அவர்க்கு
மீளுதலுண்டாகும்; இது நியமம். தேவயானமார்க்கம் ஓர் பிரம
லோகத்திற்கே உள்ளது. ஆகலின், விதேக மோட்சத்திற்கு
யோக்கியரான உபாசகரனைவரும் பிரமலோகத்திற்கே போகா
நிற்பர்; அது, உபாசகருடைய இச்சையின் அநுசாரமாகச்
சகல சாமக்கிரிகளோடுகூட அவரவர்க்குத் தோன்றாநிற்கும்;

* பார்ஷதர் = கணங்கள், அல்லது சபையிலிருப்பவர்.

இப்படிப்பட்ட அற்புத மகிமை அந்தப் பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. இவ்வாற்ருல், ஐந்து தேவதைகளின் உபாசகர்க்கும் பயன் சமமாகவே யுண்டாகாநிற்கும்.

(21) அங்ஙனமாயின், ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாமரூபங்கள் வெவ்வேருகக் கூறியிருக்கின்றன. ஈசுரனே ஒருவன்; ஒரு ஈசுரனுக்கு நாநா நாமரூபம் எங்ஙனங் கூடுமெனின் ?

அதற்குச் சமாதானம்

பரமார்த்தமாக நாமரூபங்களொன்றும் பரமான்மாவின் கண்ணே உளதாக இல்லை. மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு உபாசனையின் பொருட்டு நாமரூபரகிதமான பரமான்மாவுக்கு, மாயையினுற் பண்ணப்பட்ட கற்பிதநாமரூபங்கள் கூறினர். ஆதலால், ஓர் பரமான்மாவின்கண்ணே மாயையினுற் பண்ணப்பட்ட நாநா கற்பித நாமரூபங்கள் கூடும்; இவ்வாற்ருல், சர்வபுராண வாக்கியங்களின் விரோதமும் நிவிர்த்தியாய்விடும்.

(22) புராண வாக்கியங்களில் விரோத சங்கைக்கு, முக்கிய சமாதானம் யாதெனின்? விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்பன முதலாக எவ்வளவு நாமங்கள் ஒவ்வொன்றற்குண்டோ! அவை முழுவதும் காரணப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களேயாம். காரியப் பிரமங்கட்கும், அவை முழுவதும் நாமங்களாகப்பொருந்தும்; அஃது எங்ஙனம்? மாயா விசிட்டமான காரணத்தைப் பிரமமென்றவர், இரண்யகர்ப்பரான காரியத்தையும் பிரமமென்றனர்; ஆகலின், விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்னும் பதங்கள் காரணப்பிரம்த்தையும், காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன; அப்படியே அப்பதங்களின் பரியாய நாமங்களாயுள்ள நாராயணன், நீலகண்டன், விக்கினேசன், சத்தி, பாநு இவை முதலிய அநந்த பதங்களும் அவ்விருவகைப் பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன. பிரசங்கத்திற்கு ஏற்க ஓரிடத்தில் காரணப்பிரமத்தையும், ஓரிடத்தில் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தும்.

அஃதெப்படியெனின்? சைந்தவபதம் அசுவம், லவணம் இரண்டனையும் உணர்த்துமேனும், போஜனப் பிரசங்கத்தில்

லவணத்தையும், கமனப்பிரசங்கததில் அசுவத்தையும் உணர்த்துவதுபோலென்க. வைஷ்ணவ புராணத்தில் விஷ்ணு, நாராயணுதி பதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், சிவன், கணேசன், சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தாநிற்பனவாம். ஆதலால், வைஷ்ணவ கிரந்தத்திலுள்ள விஷ்ணுவின் துதிக்கும், சிவன் முதலியோர் நிந்தைக்கும் வியாசரது அபிப்பிராயம் காரணப்பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது: காரியப்பிரமங்கள் உபாசிக்கதக்கனவல்லவென்பதாம்; அப்படியே ஸ்காந்தபுராண முதலிய சைவகிரந்தங்களில் சிவன், மகேசன் முதலியபதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், விஷ்ணு, கணேசன், தேவி, சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துவனவாம். ஆதலால், அவைகளிலும் காரணப்பிரமத்தின் ஸ்துதியும், காரியப்பிரமங்களின் நிந்தையும் உள. கணேசபுராணத்தில் கணேசபதம் காரணப்பிரமத்தின் வாசகம். விஷ்ணு, சிவன்முதலிய பதங்கள் காரியப்பிரமங்களின் வாசகங்களாம்; அதிலும் காரணத்தின் ஸ்துதியும், காரியங்களின் நிந்தையும் உள: காளிபுராணம், சூரியபுராணங்களிலும் அப்படியேஉண்டு; இவ்வாறு சகலபுராணங்களிலும், காரியகாரணங்களின் நாமசங்கேதங்கட்குப்பேதம் உள ; கொள்ளற்பாலதும், தள்ளற்பாலதும் ஆகிய பொருள்கட்குப்பேதமில்லை. சகலபுராணங்களிலும் காரணப்பிரமத்தின் உபாசனை கொள்ளற்பாலதும், காரியங்களின் உபாசனை தள்ளற்பாலதுமாம்; அதனுல் சகலபுராணங்களும் ஓர் காரணப்பிரமத்தை உபாசிக்கத்தக்கதாகவே உணர்த்துகின்றன; அவைகளுக்குத் தம்மில் விரோதமில்லை.

(23) எப்படியும் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதி மூர்த்திகள் மாயையின் பரிணமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்; ஆகலின், காரியம்: அவைகளின் உபாசனையுங் கூறியிருக்கின்றது ; அங்ஙனங் கூறியிருப்பினும், அச்சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகளுக்கும், மாயா விசிட்ட காரணப்பிரமத்திற்கும் விசாரிக்குமிடத்துப்பேதமில்லை. ஆதலால், காரியப் பிரமங்களின் ஆகாரங்களை* வாதித்து அவர்களைக் காரணரூபமாக உபாசிக்க வேண்டுமென்பது தாற்பரியம். என்னை? ஆகாரம்

* வாதித்தல் = காரியம், காரணப்பிரமமே அன்னியமன்று என்பதாம்.

காரியமாதலின், துச்சம்: காரணம் சத்தியம். யாவரது மந்தப் பிரஞ்ஞை ஆகாரத்திலேயே ஸ்திதமாமோ! அவர் சாஸ்திரத்திற் சொன்ன ஆகாரத்தையே உபாசனைசெய்க; அதனாலும் பிரஞ்ஞை நிச்சலமாய்க் காரணப்பிரமத்தின் உபாசனையில் ஸ்திதி பெறும்: இவ்வாறே திருவாய்மொழியினும்,

"உணர்ந்துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை, யுணர்ந்துணர்ந் துணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா, ளுணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை, யுணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே." எ—ம்,

"ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடிவினு ணின்ற
நன்றெழி னரனை னான்முக னரனென்னு மிவரை
ஒன்றநும் மனத்துவைத் துள்ளிநும் மிருபசை யறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே."

எ—ம் அருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க.

(24) ஜகத்காரணன், சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன், சர்வஞ்ஞன், சுதந்தரன், சர்வப்பிரேரகன், கிருபாலு என்றிவ்வாறு ஈசுரத்தன்மங்களைச் சிந்திப்பாயாகவென்று காரணப்பிரமத்தின் உபாசனைகூறியிருக்கின்றது. காரணப்பிரமமன்றி வேறே அநேக மூர்த்திகளும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளன; அவை யெல்லாம் உபாசனையின் நிமித்தம் அன்று. சகலமும் காரணப்பிரமத்தின் உபலட்சணமாகவே கூறியிருக்கின்றன.

(25) உபலட்சணமாவது, ஒன்றன் ஏகதேசத்திருப்பதும், ஓர் போதிருப்பதும், *வியாவர்த்தகமாயிருப்பதும் யாது அது. என்னை? காகமிருப்பது தேவதத்தனது கிரகம் என்னும் வாக்கியத்தில் காகம் உபலட்சணம். எங்ஙனம் காகமானது தேவதத்தனது கிரகத்தின் ஏகதேசத் திருப்பதாயும், ஓர் போதிருப்பதாயும், வியாவர்த்தகமாயுமிருக்கிறதோ: அங்ங

* வியாவர்த்தகம்=அந்நியத்தினின்றும் ஒன்றை வேறுபடுத்துவது. இதனை 6-வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

னம் ஜகத் காரணப் பிரமத்தின் ஏகதேசத்தில் சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் உள்ளன: ஓர்போது உண்டாகின்றன; அச் சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப் பிரமத்தின்கண் ணேயே உண்டாகின்றன: அந்நியத்தின்கண் இல்லை என வியாவர்த்தகமாக விருத்தலின், அவை உபலட்சணமாம். உபலட்சணத்திற்கு விசேஷியவஸ்துவின் சொரூபஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமாம். காகத்தால் தேவதத்தனது கிரகத்தின் ஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமல்லாமல் அந்நியப் பிரயோஜனம் இல்லாததுபோல, சதுர்ப்புஜ முதலிய ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரணப் பிரமத்தின் ஞானமே உபாசனையின் நிமித்தம் மூர்த்திப் பிரதிபாதனத்தின் பிரயோஜன மல்லாமல் அந்நியமில்லை.

(26) மந்தப்பிரஞ்ஞை யுடையோர், சாஸ்திராபிப்பிராயம் அறியாமல் அவ்வாகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ் செய்கின்றதுமன்றி "சியால சாரமேய நியாயத்தால்" பரஸ்பரம் கலகமும் விளைக்கின்றனர். "சியாலன்" என்பது மனைவியின் சகோதரன் பெயர். "சாரமேயம்" என்பது நாயின் பெயர். "நியாயம்" என்பது திருஷ்டாந்தம். ஒரு ஸ்திரீயினுடைய தமையனுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டு நாய்க்கும் உற்பாலகன் என்று பெயர் இருந்தன. அந்த ஸ்திரீயின் தமையனுடைய சத்துருவுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டு நாய்க்கும் தாவகன் என்று பெயர் இருந்தன; இப்படி யிருக்க, அந்த ஸ்திரீயானவள் பிரதமத்தில் கணவன் வீட்டுக்கு வந்தாள்; அப்போது மேற்கூறிய இரண்டு நாய்களும் ஒன்றோடொன்று சண்டை செய்துகொண்டிருந்தன; அதைக் கண்ட அவளுடைய கணவன், அடுத்த வீட்டு நாயாகிய உற்பாலகனைப் பன்றி, கழுதை என்பன முதலிய வார்த்தைகளால் வைது, தன்னுடையைத் தாவகனைப்போற் கிடையாதென்று பெருமைப்படுத்திக் கொண்டாடினான்; அதைக் கேட்டிருந்த அந்த ஸ்திரீக்குத் தன்தமையனை வைகிறதாகவும், தமையனுடைய சத்துருவைக் கொண்டாடுகிறதாகவும் பிராந்தி யுண்டாகி அதனால் அவள் துக்கமுடையவளாய்த் தன் பர்த்தாவோடு கிலேசித்திருந்தாள். நாயகன் அபிப்பிராயம் அறியாமல் சமானமான நாமத்தாலே பிராந்தி கொண்டு அவள் எப்படிக் கிலேசித்திருந்தாளோ அப்படியே வைணவ கிரந்தங்களில் சிவன் முதலிய நாமங்களால்

காரியப் பிரமங்களை நிந்தைசெய்திருப்பதைக் கண்ட சைவர்
முதலியோர்களும், சைவ கிரந்தங்களில் விஷ்ணு நாமத்தால்
காரியப் பிரமத்தை நிந்தைசெய்திருப்பதைக் கண்ட வைணவர்
களும் துக்கத்தை யடைகின்றனர். காரணப் பிரமம் உபாசிக்
கத் தக்கது, காரியப் பிரமங்கள் விடத்தக்கனவென்பதே சகல
புராணங்களின் அபிப்பிராயமாம். மாயா விசிட்ட சேதனம்
காரணப் பிரமமென்றும், மாயையினாற் பண்ணப்பட்ட காரிய
விசிட்ட சேதனம் காரியப் பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். பாரத
வியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தில் அறிஞர் சிகாமணியாகிய நீல
கண்ட பண்டிதரால் இவ்வாறெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல
வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமும் இதுவே என்று விசாரசாகரத்
தின் ஏழாந்தரங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது. இந்நூலாசிரியர்,
இவ்வபிப்பிராயத்தை அறிவித்தற்பொருட்டே காரியப் பிரமங்
களின் சின்னங்களான சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட,
அஷ்டபுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் எடுத்து விசேடி
யாமல், "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றார்.

இலக்கணையினால் தன்னநுபூதி மயமான இருக்குவேத
மஹாவாக்கியப் பொருளையே சிந்தித்ததாம். (1)

[ஆன்மசொரூப நமஸ்காரரூப மங்கலம்]

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
ஊன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே (2)

(இ-ள்) தானே—ஈன்று=உலகத்தைச் சிருஷ்டித்து—
அளித்து=இரட்சித்து—அழிக்கும்=சம்மரிக்கும்--செய்கைக்கு
=(இம் முத்)தொழிற்கும்—ஏது ஆம்=காரணமாகும்—அயன்
ஆய்=பிரமனாகியும்—மால்ஆய்=நாராயணனாகியும்—ஆன்ற ஈச
னும் ஆய்=மாட்சிமை பொருந்திய உருத்திரனாகியும்—அநந்த
மூர்த்தியும் ஆய்=(இன்னும்) அளவிறந்த சுர, நர, திரியக்காதி
சேதனப் பிரபஞ்சங்களாயும், கிரி, நதியாதிய அசேதனப் பிரபஞ்
சங்களாயும்—ஊன்ற முத்தனும்ஆய் = (அனைத்தினும்) பூரண

மாகும் நித்திய முத்தனான ஈசுரனாயும்—நிற்கும்=(நிறைந்து)
நிற்கின்ற—இன்பப்புணரி ஆதவன் ஆய்=ஆநந்த சமுத்திர
மாயும், (பர)மாதித்தனாயும்—நாளும் தோன்றிய=சதாகாலமும்
விளங்குவதாகிய — விமல போதசொரூபத்தை = நிர்மலமான
ஆன்மசொரூபத்தை — பணிகின்றேன் = வணங்குகின்றேன் —
எ-று.

"தானே, ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா
மயனாய் மாலா யான்றவீ சனுமா யநந்த மூர்த்தியுமாய்ப்
ஊன்றமுத் தனுமாய் நிற்கும் விமலபோத சொரூபத்தைப்
பணிகின்றேன்."—
எனக்கூட்டுக.

"அயனாய் மாலா யான்ற வீசனு மாய்" என்றது காரியப்
பிரமங்களை. "ஊன்றமுத்தனுமாய்" என்றது காரணப்பிர
மத்தை. இங்ஙனமனைத்துமாய் நிற்பதும் தனது ஏகதேசத்தில்;
அதுவும் தோற்றரவு மாத்திரமே என்னும் பொருடோன்ற
"இன்பப் புணரியாதவனாய்" என்றார். அன்றியும், "இன்பப்
புணரியாதவனாய்" என்றதை ஏதுகர்ப்பவிசேடண மெனினுமமை
யும். "இன்பம்" என்பது பிரசித்த சமுத்திரத்தினும் ஆன்ம
மகோததிக்குள்ள விலட்சணத் தன்மையையும், "நாளுந்தோன்
றிய" என்பது பிரசித்த சூரியனினும் பரமாதித்தனுக்குள்ள
விலட்சணத்தன்மையையும் குறிப்பித்து நின்றது. "விமல
போதம்" என்றதால், பஞ்சகோசங்களே ஆன்மாவென்பாரை
யும், "போதசொரூபம்" என்றதால், ஆன்மாவிற்கு ஞானங்குண
மென்பாரையும் மறுத்தனரென்றும், "தானே" என்றதால்,
அந்நிய நிமித்தோபாதானம் இன்மையைக் குறிப்பித்தனரென்
றுங்கொள்க.

"ஈதனைத்தும் ஆன்மாவே" என்னுஞ் சுருதியால், தன்னை
வணங்கினதாம். (2)

[குருவின் நமஸ்காரரூப மங்கலம்]

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து

சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொரூபசு பாவ மானேன்
அவருடைப் பதும பாத மநுதினம் பணிகின் றேனே.

(இ-ள்.) எவருடை அருளால்=(தாயினுஞ்சிறந்த) யாவருடைய கிருபையினால் — சுவரிடைவெளிபோல் = குட்டியத்தின் கண் (அதனாலாச்சாதிக்கப்பட்டுள்ள) ஆகாயத்தை (அக் குட்டியத்தை யிடித்தொழித்து அதுவே மகாகாயமென் றறிந்தாற்) போல—யானே=(அசங்கசிதாத்மாவான வென்னையாச்சாதித் துள்ள பஞ்சகோசங்களையும், அவை என்னாலறியப்பட்டுச் சடமாயிருத்தலின், இது நானல்ல இது நானல்லவென்று நேதித்து, மேலே அவைகளினபாவரூபமான சூனியத்தையும் ஒழித்து அவைகட்குச் சாட்சியாய் அசங்கசிதாத்மாவான (நானே—எங்கும் ஆம் பிரமம்=அரி, அயன், சிவன், அந்தகன், இந்திரனாதிய விடந்தோறும் (முத்தினுள் நூல்போல அநுசூதமாய்ச் சாட்சியாய்) நிறைந்திருப்பதாகிய பிரமமாம்—என்பால்=(இப்படிப் பரப்பிரமமான என்னிடத்து)—கவருடைப்புவனம் எல்லாம்= நானா கூறுபாடுடைய பிரபஞ்சமெல்லாமும்—கற்பிதம்=(கானற் சலம்போல அத்தியஸ்தமாதலின்) மித்தையாம்—என்று அறிந்து =என்று (சமுசயமில்லாமற்) சாட்சாத்கரித்து—சுபாவம்=சுபாவமாக—யான் என் சொரூபம் ஆனேன்=நான் எனது (நிச) சொரூபமாயினேனே—அவருடைப் பதுமபாதம்=அக்கருணாமூர்த்தியினுடைய தாமரை மலர்போலுந் திருவடியை—அநுதினம் பணிகின்றேன்=நாடோறும் வணங்குகின்றேன்—எ-று.

எவருடை யருளால் ஆனேனெனக் கூட்டுக.

யாவரும் முடிமேற் கோடலானும், யாவரினும் பெருமையுடைமையானும், அபக்குவர் அண்மைக்கணிருந்தும் அடையாமையானும், பக்குவர் சேய்மைக்கணிருந்தும் தேடிவந்தடைதலானும் "பதும்பாதம்" என்றார். ஞானம் வந்தபின் பணிதலொழியின் செய்ந்நன்றி கொன்றதோடம் வருமென்பதை, "அநுதினம்" என்னும் பதத்தாற் குறிப்பித்தனர்.

(27) "சுபாவம்" என்ற பதத்தால் அம்சாம்சிபாவம், விகார விகாரி பாவம், உபாசக வுபாசியபாவ முதலியனபோல

எனக்கும், பிரமத்திற்குங் கொஞ்சமும் பேதம் இன்றென்பதையும், பேதம் இன்மையின் காரியத் தன்மை, பிரகாசியத் தன்மை, ஆதேயத் தன்மை ஆகிய பரதந்திர முடையன் அன்றென்பதையும் குறிப்பித்தனர். "யானே யெங்குமாம் பிரமம்" என்பதற்கு உதாரணம், பிரபுலிங்கலீலை,

"வான மல்லேன் வளியல்லே னழனீ ரல்லேன் மண்ணல்லேன்
ஞான மல்லேன் வினையல்லே னானே சிவமென் றெண்ணினோ
னூன மில்லா வொருசிவமே யாவ னிவ்வா றுன்னுதா
னீன மெல்லா முடையவுடம் பெடுத்துச் சுழலு மெஞ்ஞான்றும்"

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. "அநுதினம் பணிகின்றேன்" என்றதற்கு—உ-ம்—பிரமகீதை,

"மாய வன்புலத் தொழாவகை தீர்ந்ததன் வாய்மையான் மயிர்க்காலாற், பாய வின்னமு திருசெவித் தொளைவழி பாய்ச்சினான் பதுமத்தா, டாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமு மற்றுநற் றனமுமென் றடைவான்றன், காய முள்ளள வும்புகழ்ந் தேத்துவான் கற்றதோர் கலையாலே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. "யானே" என்பது மஹாவாக்கியத்தின்—அகம்பதம். "எங்குமாம் பிரமம்" என்பது பிரமபதம். "ஆனேன்" என்பது அஸ்மிபதம்.

அநுபூதி வாக்கியார்த்த ஸ்மிருதியோடு குருவினது பெருங் கருணையை வியந்ததாம். (3)

[குருவின் சீர்பாத வல்லபத்தைத் துதித்தல்]

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவி னாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே.

(இ-ள்) என்னுடைமனது=எனது (சமுசய ரூபமான) மனதும்—புத்தி=(நிச்சய ரூபமான) புத்தியும்—இந்தியம்=(ஞானகரு) மேந்திரியங்களும்—சரீரம்=(பிராண பஞ்சகத்தோடு இவ்விலிங்க தேகத்திற் கிடமான தூல) சரீரமும்—எல்லாம்=

(இவ்விரண்டிற்கு மூலமான அஞ்ஞானக் கூறென்னும் காரண சரீரமும், இவைகளைப் பற்றி வாரா நின்ற சாக்கிராதி அவத்தாத் திரயமும், விசுவாதி அபிமானித் திரயமும், இன்னும் விராட்டாதி சமட்டி சரீரத் திரயங்களும், சிருஷ்டியாதி அவத்தாத்திரயமும், வைசுவானரனாதி அபிமானித் திரயமும் ஆகிய துவம்பத, தற்பதங்களிலுள்ள மாயாகற்பிதங்க)ளனைத்தையும்—என்னுடை அறிவினாலே=(தம்மாற் போதித்த புத்தியினாலே யுளதாகிய) எனது பிரஞ்ஞையினாலேதானே—இரவிமுன் இமமே ஆக்கி=சூரியன் முன்னே பனியைப்போலவே (அபாவ) மாக்கி—நீயும்=(துவம்பத லட்சியார்த்தமென்னும் கூடஸ்தனாகிய) நீயும்—நானும்=(தற்பத லட்சியார்த்த மென்னும் பிரமமாகிய) நானும்—ஏகம் என்று=(கடாகாயம் மடாகாயம் போல) ஒன்றே யென்று—என்னுடை ஐக்கியம் செய்ய=என்னுடைய ஐக்கியத்தை (எனக்) குபதேசித்தருள—என்னுடைக் குரு ஆய்த்தோன்றும் ஈசனை=என்னுடைய குரு மூர்த்தமா யெழுந்தருளிய ஈசுரனை—இறைஞ்சினேன்=வணங்கினேன்.—எ-று.

தத்துவ சமுகங்களுள் மனதை முன்னே காட்டினது, வாசிட்டத்தில்,

"பரமமா மறிவின் முன்னே புறப்படும்பொய் யாமுள்ளம் புவனவிகற் பங்களெனும் பொய்யைக் காட்டும்"

எனக் கூறியபடியே சகல சக கற்பனைக்கும் மனதே காரணமாதல் பற்றி. "எல்லாம்" என்ற பதத்தால், சமஷ்டி சரீரத் திரய முதலியவை வருவித்தாம். "எல்லாம் இரவிமுன் னிமமே யாக்கி" என்பதால், அனர்த்த நிவிர்த்தியும், "ஐக்கியஞ் செய்ய" என்பதால், ஆநந்தப் பிராப்தியும் குருவினால் உளவாயின வென்பது பெற்றாம். இப்பேறு குருவின் சீர்பாத வல்லபத்தா லாதலின், இதுவே குருவின் சீர்பாத வல்லபமாமென்க.

"நானும்" என்றது, பிரமவித்து பிரமமே யென்னும் சுருதியாலென்க. ஐக்கியந்தனக்கு ஏற்கெனவே உளதா யிருத்தலான், "என்னுடை ஐக்கியம்" என்றும்,

"ஈச னிங்கருள் செய்யவந் திருக்கிற விடமிவன் றிருமேனி"

என்னும் சுருதியால்,

"என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை"

என்றுங் கூறினார்.

["ஈசன்" என்பதற்கு ஐசுவரிய சம்பன்ன னென்று பொருள்.] இறைஞ்சாநின்றேன் என்னாது, "இறைஞ்சினேன்" என்று, இறந்த காலத்தாற் கூறினது, ஜகதீசுரன் குரு மூர்த்தமாய் வந்தருளியதும், கீழ்ப்போன அநந்த ஜநநங்களில் யான் நிஷ்காமமாய் உபாசித்து வந்த உபாசனையின் பெரும்பேறு மென்னுங் குறிப்பு. "குரு" என்பதில், குகாரம்=அஞ்ஞானம். ருகாரம்=ஞானமாம்; ஆகவே, ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தி செய்பவரே குருவாவர்: மற்றையர் குரு சத்தத்திற்கு அருகரல்ல ரென்றறிக. இதற்கு, உ-ம் பிரமகீதை,

"உண்டுபோற் றோன்று முலகெலா முண்மை யன்றென வுணர்த்தியெப் பொருளுங், கண்டசான் றதனைக் காட்சிய தறவே கண்டிடக் கரியெனக் காட்டும், பண்டைவே தாந்த வாக்கியஞ் சொன்ன படியிலே பரமனோ டொன்றாய், விண்டிடா வண்ண முணர்த்துவான் றன்னை வியன்குரு வென்றிடும் வேதம்." எ-ம்,

"காட்சியை யெல்லாங் கன்னதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழிந் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் குருவா மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே, மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவருந், தாழ்ச்சி செய் தேத்தற் குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான்." எ-ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

குருவின் றிருமேனிக்கணிருந்து சாமவேத மஹா வாக்கியத்தை உபதேசிப்பதும், ஈசுரனே யென்னுஞ் சுருதியின் பொருளை யறிவித்ததாம். (4)

[குருவை வணங்கி அவரருளால் நூல்செயப் புகுந்து, நூலின் அதிகாரி, சம்பந்தம், விடயம், பயனென்னும் அநுபந்த சதுஷ்டய மறிந்தா லல்லாமல் விவேகித்த, நூல்கேட்டற்கணுக்கம் பிறவாதாகலின், அவற்றை இரண்டு செய்யுளான் முன்னே கூறத்தொடங்கி, இதில் அதிகாரியையும், விடயத்தையும் கூறுகின்றார்.]

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போல்
சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே (5)

(இ-ள்) ஆதியும் நடுவும் இன்றி=(தனக்குத்) தோற்றமுந் திதியுமில்லாமல்—அந்தமும் இன்றி=நாசமுமில்லாமல்—வான் போல்=ஆகாயம்போலச் (சூட்சுமமாய் வியாபகமாய் அசங்கமாய்)—சந்ததம் ஒளிரும்=சார்வகாலமும் விளங்காநிற்கும்—ஞான சற்குரு பாதம் போற்றி=ஞானமயமான *சற்குருவினுடைய சீர்பாதங்களைத் துதி செய்து (அப் பாதாம்புஜப் பிரசாதலேசத்தால்)—பந்தமும் வீடும் காட்ட=பந்த லட்சணம் இன்னது, மோட்ச லட்சணம் இன்னதென்று (அதிகாரிக்)கறிவித்தற் பொருட்டு — பரந்தநூல் = (வாதராயணர் முதலிய பூர்வாசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள சூத்திரம், பாடியம், வார்த்திக முதலிய) வேதாந்த நூல்களை—பார்க்க மாட்டா மந்தரும்=விசாரித்தறியச் சாமர்த்தியமின்றிய மந்த புத்தியுடைய வதிகாரிகளும் — உணரும் ஆறு = (அப்பந்த மோட்ச சொரூபங்களை யெளி)தறியும்படி—வத்துதத்துவம் சொல்வேன் = வஸ்துவின் உண்மையை (இந்நூலின்கட்) சொல்லுவேன்—எ-று.

"மந்தர்"=இந்நூலின் அதிகாரி. "வத்து தத்துவம்"= இந்நூலின் விடயம்; "வத்து"=சீவபிரமங்கள். "தத்துவம்"= அவைகளின் ஏகத்துவம்.

(28) சகல பிராணிகளின் அந்தக்கரணத்துள்ள †மலம், விட்சேபம், ஆவரணம் என்னும் மூவகைத் தோடங்களுள்ளே

* சற்குரு=சத்துபதேசஞ் செய்பவர்.
† மலம்=பாவம்.

நிட்காம கர்மாநுட்டானத்தால் மலதோடமும், உபாசனையால் விட்சேப தோடமும், ஞானத்தால் சொரூபாவரண ரூபமான அஞ்ஞான தோடமும் நீங்காநிற்குமென்று கூறியிருப்பதால், நிட்காம கருமத்தால் மலதோடமும், உபாசனையால் விட்சேபதோடமும் நீங்கி ஓரஞ்ஞான தோடமாத்திரத்தோடு கூடி நான்கு சாதனங்களையு முடைய புருடரே இந்நூற்கதிகாரிகளாவர்.

(29) பிரதிபாதனம் பண்ணப்படுவது யாது? அது விடயமெனப்படும். இந்நூலின்கண்ணே சீவ பிரமங்களின் ஏகத்துவம் பிரதிபாதனஞ் செய்திருத்தலின், அவ்வேகத்துவமே இந்நூற்கு விடயமாம்.

"மந்தரும்" என்பதில், உம்மை இழிவு சிறப்பாய்க் கூரிய மதியுடைய ஏனையோரும் என எதிரதுதழீஇ நின்றது.

"மந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேன்" என்பதன் கருத்து, பூர்வாசாரியரான வாதராயணர் முதலியோர் தெய்வ வாணியால் வெகு கிரந்தங்கள் முன்னமே அருளிச் செய்திருக்க, நீர் நூதனமாகச் செந்தமிழ்ப் பாஷையாலியற்றும் நூலானது நிட்பலமா மென்றுவரும் ஆசங்கையைப்பற்றித் தெய்வ வாணியாலுள்ள அந்நூல்களாற் கூரிய மதியுடையோர்க்கே போதம் உளதாம். மந்த மதியுடையோர்க்குப் பாஷாகிரந்தங்களா லல்லாமல் அந்நூல்களால் போதம் உளதாகாதென்பது துணிவாதலால், நூதனமாக விந்நூலாரம்பிப்பது சபலமாமென்பது. (6)

[ஆனால், செந்தமிழ்ப் பாஷையினும் பிரபந்தங்கள் அநேக மிருத்தலின், நீர் நூதனமாகச் செய்வதில் விசேடம் இன்மையின், இது நிட்பிரயோஜனமாமென் றசங்கித்துத் தாம் நூதனமாகச் செய்யப்புக்க நூலின் விசேடத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும்
பாற்கடன் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களி னிறைத்து வைத்தார்
குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக்

கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக்
கைவல்ய நவநீ தத்தை
அடைந்தவர் விடய மண்டின்
றலைவரோ பசியி லாரே. (6)

(இ-ள்) படர்ந்த வேதாந்தம் என்னும்=(அநேகமாய்) விரிந்துள்ள உபநிஷத்துக்க ளென்று கூறும்—பாற்கடல் மொண்டு=பாற்கடலில் முகந்து—முன்நூல் குடங்களில்=(சூத்திரம், பாஷியம், வார்த்திக முதலிய) புராதன கிரந்தங்களென்னுங் குடங்களிலே—நிறைத்து வைத்தார்=பூரித்து வைத்தார்கள்—குரவர்கள் எல்லாம்=(வாதராயணர் முதலிய) பூருவாசாரியர்களெல்லாம்—காய்ச்சி=(உபநிஷத்து வாக்கியங்களென்னும் அப்பால்களைச் சற்குரு சந்நிதித்தீயிற்) காய்ச்சி—கடைந்து=என தநுபூதிமத்தான் மதநஞ் செய்து—எடுத்து அளித்தேன்=(திரட்டி) எடுத்துக் கொடுத்தேன்—இந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை=இக் கைவல்லிய நவநீதமென்னும் (ஞான) நூலினை;—அடைந்தவர்=இதனை யநுபூதியளவிற் பெற்றோர்—விடயமண்டின்று=(சாரமற்ற) விடயமாகிய மண்ணையுண்டு—அலைவரோ=(அவ்விடய வாசனையான் மீண்டும் மீண்டும் ஜநநமரணங்களை யடைந்து) வருந்துவரோ (வருந்தார்)—என்னை? பசியிலார்=திருப்தராகலின்.—எ-று.

அர்த்த கெம்பீரத்தால் அளத்தற் கரிதாகலானும், பரிபூரண பரமாநந்த ரூபமான சீதளத்தைப் பயத்தலானும், அமலமாயும், அற்புதமாயு மிருத்தலானும் வேதாந்தத்தைப் "பாற்கடல்" என்றும், பூர்வாசாரியராகிய வாதராயணர் முதலியோர் தாம் உபதேசிக்கும் வகைக்கேற்கத் தமக்கு வேண்டிய வாக்கியங்களை அங்கங்கே எடுத்துக்கொண்டதை "மொண்டு" என்றும், அவ் வாக்கியங்களை நூலாகப் பூர்த்தி செய்ததை "முன்னூற் குடங்களில் நிறைத்து" என்றும், அப்புராதன கிரந்தங்களை இவ் வாசிரியர் குருமுகமாக ஆராய்ந்து அவற்றில், இன்னது பூர்வ பட்சம், இன்னது சித்தாந்தமெனத் தாம் தேர்ந்ததைக் "காய்ச்சி" எனறும், சித்தாந்தத்தினும் * ஆக்யாயிகை † ஆக்யான

* ஆக்யாயிகை=பிரத்தியட்ச உபலப்தார்த்தம்.
† ஆக்யானம்=பரோட்ச விருத்தாந்தம்.

முதலியவற்றை ஒழித்துச் சாராம்சமான பிரகரணார்த்தங்களைத் தமது அநுபவ பலங்கொண்டு பலபட விசாரித்ததைக் "கடைந்து" என்றும், பிரமான்ம வைக்கிய ஞானத்திற்கு முக்கிய உபயோகிகளான பதார்த்தங்களைத் தமது மனதிலே தாரணை செய்ததை "எடுத்து" என்றும், அவைகளைப்பத்திய ரூபப்பிரபந்தமாகக் செய்ததை "அளித்தேன்" என்றும், இக்காரணத்தான் இந்நூற்குக் கைவல்லியநவநீதமென நாமமிட்டேமென்பார், *"கைவல்ய நவநீதத்தை" என்றும், இதைக்குருமுகமாகவேகேட்டு அநுபூதிபெற்றவர் செய்யத்தக்கவையெல்லாஞ் செய்து அடையத்தக்கவையெல்லாம் அடைந்தேம் என்னும் அமைதிரூபமான நிரங்குசதிருப்தராய்ச் சம்சாரவனர்த்தத்தினின்றும் முத்தராவர் என்பார், "விடய மண்டின் றலைவரோ பசியிலார்" என்றுங்கூறினர்.

"எடுத்தளித்தேன்" என்றது சம்பந்தம். "விடய மண்டின் றலைவரோ பசியிலார்" என்றது அனர்த்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப் பிராப்திரூபமான இந்நூலின் பயன்.

(30) கிரந்தத்திற்கும், விடயத்திற்கும் பிரதிபாத்திய, பிரதிபாதகபாவசம்பந்தம். கிரந்தம், பிரதிபாதகம்; விடயம், பிரதிபாத்தியம்; யாது பிரதிபாதனஞ் செய்வதோ! அது பிரதிபாதகம்: யாது பிரதிபாதனஞ் செய்ய யோக்கியமாமோ! அது பிரதிபாத்தியமாம். அதிகாரிக்கும், பலத்திற்கும் பிராப்பிய, பிராபகபாவசம்பந்தம். பலம், பிராப்பியம்: அதிகாரி, பிராபகன்; யாதொன்று பிராப்தமாமோ! அது † பிராப்பியம்: எவனுக்குப் பிராப்தமாமோ! அவன் ‡ பிராபகன். அதிகாரிக்கும், விசாரத்திற்கும் கர்த்திரு, கர்த்தவ்விய பாவ சம்பந்தம். அதிகாரி, கர்த்தா: விசாரம், கர்த்தவ்வியம்; செய்பவன் யாவன்! அவன் கர்த்தாவாம்: யாதுசெய்ய யோக்கியமா

* கைவல்ய நவநீதம் என்பது, கைவல்லியத்தை ஞானவாயிலாகப்பயக்கத்தக்க நவநீதம்போன்றது என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும், பொருளுமுடன்றொக்க தொகையாய் நூற்கு உவமவாகு பெயருங், காரணக்குறியுமாய் நின்றமை காண்க கைவல்லியம்=மோக்ஷம் நவநீதம்=வெண்ணெய்.

† பிராப்பியம்=பேறு. ‡ பிராபகன்=பெறுபவன்.

மோ! அது கர்த்தவ்வியமாம். கிரந்தத்திற்கும், ஞானத்திற்கும்
ஜந்திய, ஜநகபாவ சம்பந்தம்: விசார்வாயிலாகக் கிரந்தம், ஞானத்
திற்கு ஜநகமாம், ஞானம், ஜந்தியமாம்: உற்பத்தி பண்ணுவது
யாது! அது ஜநகமாம். யாது உற்பத்தியாமோ! அது ஜந்தியமாம்.
இவை முதலான சம்பந்தங்கள் இன்னும் அநேகம் உள.

(31) பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானமும்,
பிரபஞ்சமும் ஜநநமரண ரூபமான துக்கத்திற் கேதுவாகலின்,
அவை அனர்த்தமாம்; ஆகவே, அவ்வனர்த்த நிவிர்த்தியும்,
பரமாநந்தப் பிராப்தியும் மோட்சமெனப்படும்; இதுவே கிரந்தத்
திற்குப் பரமப்பிரயோஜனமாம்: அவாந்தரப் பிரயோஜனம்
ஞானமாம். யாதொன்றனிடத்துப் புருடனுக் கபிலாஷை
யுண்டாமோ! அது பரமப் பிரயோஜன மாம்; அதனையே புரு
ஷார்த்தமென்ப; அவ்வபிலாஷை துக்க நிவிர்த்தியிலும், சுகப்
பிராப்தியிலும் சர்வ புருடருக்கும் உளதாம்; அதுவே மோட்
சத்தின் சொரூபமாம்; ஆகவே, பரமப்பிரயோஜனம் மோட்ச
மாம்: ஞானம் அன்று. என்னை? ஞானம் சுகப் பிராப்திக்கும்,
துக்க நிவிர்த்திக்கும் சாதனந்தான்; ஆயினும், ஞானம் சுகப்
பிராப்தி, துக்க நிவிர்த்தி ரூபமானதன்று; இதனான், ஞானம்
அவாந்தரப் பிரயோஜனமாம்: யாதொரு வத்துவின் வாயிலாகப்
பரமப் பிரயோஜனம் பிராப்தியாமோ! அது அவாந்தரப் பிர
யோஜனமெனப்படும்; அப்படிப்பட்டது ஞானம். என்னை?
கிரந்தத்தினால் ஞானவாயிலாக முத்தி ரூபமான பரமப் பிரயோ
ஜனம் பெறப்படுதலின், ஞானம் அவாந்தரப் பிரயோஜனமாம்:
இவ்வாறான சம்பந்த, பிரயோஜனாதிகளை இவ்வாசிரியர் இரண்டு
செய்யுளாற் றொகுத்துக் கூறினர்.

சொல்லிய உருவகத்தால், இந்நூலானது சகல வேதாந்த
சாஸ்திரார்த்த சாராம்சங்களையும் சூத்திரம்போலச் செய்யு
ளுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருப்ப தென்பதும், ஓரிடத்திலாவது
வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாத தென்பதும், ஞான
த்திற்கு முக்கிய உபயோகிகளான பதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிப்ப
தென்பதும், ஏனைய பாஷா கிரந்தங்களோடு இணையானதன்று;
சர்வபாஷா கிரந்தங்களினும், உத்தமோத்தமமாம் என்பதும்
பெறும்.

[இந்நூலின் படலவகை கூறுகின்றார்,]

முத்தனை வேங்க டேச
முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங்
கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென்றுஞ்
சந்தேகந் தெளித லென்றும்
வைத்திரு படல மாக
வகுத்துரை செய்கின் றேனே. (7)

(இ-ள்) முத்தனை=(சம்சார பந்தம்) விடுபட்டவனை—
வேங்கடேச முகுந்தனை=வேங்கட மென்னும் மலைக்கிறைவனான
திருமாலை—எனையாள் கொண்ட கர்த்தனை=என்னை அடிமை
கொண்ட கருத்தனை—வணங்கிச் சொல்லும்=(என்மயமாக)
வணங்கிச் சொல்ல எடுத்துக் கொண்ட—கைவல்ய நவநீதத்தை
=கைவல்லிய நவநீதமென்னும் பெயரையுடைய இந்த ஞான
நூலினை—தத்துவ விளக்கம் என்றும் சந்தேகம் தெளிதல் என்
றும்—இருபடலமாக வகுத்து வைத்து=இரண்டு படலமாகப்
பிரித்து வைத்து—உரைசெய்கின்றேன் = சொல்கின்றேன்.
எ-று.

"மு" என்பது, முத்தி; "கு" என்பது, புத்தி; இவைகளை
முறையே ஞானிகட்கும், பத்திமான்கட்குங் கொடுப்பவன்,
"முகுந்தன்" ஆம். "முத்தன்" என்பது, விடுபட்டவனென்னுஞ்
சுருதியால் சுபாவமாகச் சமுசார பந்தம் இவனுக்குச் சர்வாத்
மநா இல்லை; இதனான், "முத்தன்." யாதொரு சகாயமும்
அபேட்சியாமல் பிரபஞ்ச சிருட்டியைச் சுதந்தரனாகச் சுவேச்சை
யினாலே பண்ணுகின்றமையால், கர்த்தாவாம்; இங்ஙனம் விஷ்ணு
சகஸ்திரநாம பாஷியத்திற் கூறியுள்ளன. நாராயண தேசிக
னென்னும் நாமத்திற்கிையைய "வேங்கடேச முகுந்தன்"
என்றார்.

குருவருளுடையோர்க்கே சகலசுருதிப்பொருள்களும் உள்ள
வாறுதோன்றுமாகலான், "எனையாட்கொண்டகர்த்தனை வணங்
கிச்சொல்லும்" என்றார். இதனால் குருவினது கிருபாபலங்

கொண்டு இந்நூல் சொல்லுகின்றேனல்லாமல், எனது புத்திவலி கொண்டு சொல்லவில்லையென்பது குறிப்பு.

இங்ஙனங்கூறியது அவையடக்கம்.

சிவபிரமங்களின் ஐக்கிய ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பித்தலால் முதற்படலத்திற்கு, "தத்துவவிளக்கம்" என்றும், அதன் கணுளவாகும் சந்தேகங்களைத் தெளிவித்தலால் இரண்டாம் படலத்திற்கு, "சந்தேகந்தெளிதல்" என்றும் நாமஞ்சூட்டினர்.

படலம்=கிரந்தபேதம்; அதர்வது நூலினுட்பிரிவு. (7)

பாயிரம் முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை

சிவமயம்

கைவல்லிய நவநீதம்

முதலாவது

தத்துவவிளக்கப் படலம்

—:o:—

[குருசீட சம்வாதரூபமாக அர்த்த நிரூபணஞ் செய்வதால் அநாயாசமாகப் போதம் உண்டாமாகலின், அங்ஙனம் இந்நூல் நுவலத் தொடங்கி, இது கேட்டும் அதிகாரிக்குரிய சாதனங்களை இங்கே கூறுகின்றார்.]

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றூறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே.

(இ-ள்.) நித்திய அநித்தியங்கள்=நித்தியாநித்திய வஸ்துக்களினுடைய—நிண்ணயம் தெரி விவேகம்=நிச்சயமான தன்மையை அறியாநிற்கும் விவேகமும்—மத்திய இகபரங்கள்=மத்தியமான இகலோக பரலோகங்களில்—வருபோகங்களில் நிராசை=(முறையே கரும ஜந்நியமாய்) வருகின்ற (மாலை, சந்தன முதலியனவும், அப்ஸரஸ்திரீ, அமுத முதலியனவும் ஆகிய) போகங்களில் விராகமும்—சமாதி ஆறுகூட்டம்=சமாதி சட்கசம்பத்தியும்—முத்தியை விரும்பும் இச்சை=மோட்சத்தையடையவிரும்பாநிற்கும் இச்சையும்—(ஆகிய) இந்நான்கே—சத்தியம் உரைக்கவேண்டும்=உண்மையாக (அதிகாரிக்குரியனவாகக்) கூறத்தக்க—சாதனம் என்று மொழிவர்=சாதனமாமென்று சொல்லுவர் பெரியோர். எ-று.

"நித்தியம்"=ஆன்மா. "அநித்தியம்"=தேகாதிப்பிரபஞ்சம். "நின்னயம்"=ஆன்மா நாசமின்மையதும், கிரியையின்மையதுமாம், பிரபஞ்சம் நாசமுடையதும், கிரியையுடையதுமாம் என்னுந் தன்மை; இவைகளின் பகுத்தறிவு "விவேகம்." இகலோக பரலோகங்களிலுள்ள போகங்களில் அநித்த துக்காதி தோடதரிசனத்தால் வாந்தாசன மூத்திர புரீஷங்களிற்போல அருவருப்புற்று ஆசைவிடுவதே "இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம்." சம முதலிய ஆறின் பிராப்தியே "சமாதி சட்கசம்பத்தி." பிரமப் பிராப்தியும், அனர்த்த நிவிர்த்தியும் மோட்சத்தின் சொரூபமாகலின், இவற்றின்கணுளதாகும் இச்சை "முமுட்சுத்துவம்." சமமுதலிய ஆறையும் ஒரு சாதனமாக எண்ணியிருப்பதால் சாதனம் ஒன்பதல்லவென்பார், "நான்கே" எனத்தேற்றங் கொடுத்தார். "சத்தியினுரைக்க வேண்டும்" என்பது பாடமாயின், வைராக்கியமும் சரீரவலியினளவு கூறவேண்டுமென்று பொருளுரைத்துக் கொள்க. சாதன நான்கனுள்ளே முன்னர் விவேகத்தைச் சொன்னது, முன்னே விவேகம் உளதாயிற்றான் பின்னர் வைராக்கியாதி யுத்தரசாதனங்கள் உளவாம்; அஃதுளதாகாதேல், உத்தர சாதனங்களுளவாகாவாகலின் என்க.

(8)

[சமாதிசட்கங்களின் நாமமும், அவைகளின் இலக்கணமுங்கூறல்.]

சமந்தமம் விடல்சகித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தையாறும்
சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்
அமர்தரு கருமம் பற்று றறுத்தலே விடலென் றாகும்
மமர்செயுங் காம மாதி வரினடக் குதல்சகித்தல். (9)

(இ-ள்.) சமம் தமம் விடல் சகித்தல் சமாதானம் சிரத்தை=சமம், தமம், உபரமம், திதீட்சை, சமாதானம், சிரத்தை (யெனும் இவை)—ஆறுஆம்=ஆறன் நாமமாம்—[இனிச் சம முதலிய நான்கன் இலக்கணம்] சமம்=சமமாவது—அகக்கரண தண்டம்=அந்தக்கரணத்தைத் தண்டித்து (விடயங்களில் நின்றுந்) தகைதலாம்—தமம்=தமமாவது—புறக்கரண தண்டம்=வாகிய கரணங்களைத் தண்டித்துச் (சத்தாதிவிடயங்களில் நின்றுந்) தகைதலாம்—அமர்தரு கருமம் பற்றறுது அறுத்தலே=

(ஸ்திரீ, தனம், சாதியபிமான முதலிய *சாமக்கிரிகளோடு) பொருந்திய (சகல) கருமங்களையும் பரிசியாமற்றியாகஞ் செய்தலே—விடல் என்று ஆகும்=உபரமமென்று சொல்வதாம்—சகித்தல்=திதீட்சையாவது—மமர் செயும் காமம் ஆதி வரின்=மயக்கத்தைச் செய்யுங் காம முதலியவை (பூருவ வாசனையினால் அந்தக்கரணத்தில்) எழுமாயின்—அடக்குதல்=(விவேகத்தினால் அவற்றை விரியவிடாமல்) அடங்கச் செய்வதாம். எ-று.

வெய்யில், சீதம், பசி, தாகம் முதலியவற்றைச் சுபாவமாகச் சகித்தலை, "திதீட்சை"யென்றுங் கூறுவர். மம்மர் எனற்பாலது தொடை நோக்கி, "மமர்" எனத் தொக்கு நின்றது. (9)

[சமாதான சிரத்தைகளின் இலக்கணம்.]

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர்மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின்சொற் பொருளிதாமே.

(இ-ள்.) சித்தம்=(விடயங்களில் நின்றுந் தகையப்பட்ட) சித்தமானது—சிரவணப் பொருளைத்தானே=(பெரியோர்களிடத்திற்) கேட்ட ஞான சாஸ்திரார்த்தங்களையே—சிந்திக்கும் ஆறு=(அநுபவத்திற்குவரச்) சிந்திக்கும்படி—சரதமாவைக்கும் இத்தை=உள்ளபடி வைக்கும் இதனை—சமாதானம் என்பர் மேலோர்=சமாதானமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்—பரம சற்குருநூல் அன்புபற்றலே=உத்கிருஷ்டமான ஞானசாரியராலும் (ஞான) சாஸ்திரங்களாலும் (உபதேசிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களில் இவை சத்தியமாமென்று) விசுவாசம் வைத்தலே—சிரத்தை ஆகும்—வரம் மிகு=சிரேஷ்டமிக்க—சமாதி ஆறுவகையின்=சம முதலிய ஆறுவகைகளின்—சொற் பொருள் இது ஆம்=மொழிப் பொருளிவையேயாம். எ-று.

சமதமாதி சாதனமுடையவனே அதிகாரியென்று சாஸ்திரங்களில் ஆங்காங்கு எடுத்து வர்ணித்திருத்தலால், "வரமிகு சமாதி" என்றும், விடயத்தில் நின்றும் மீட்ட மனத்தை

* சாமக்கிரி=சாதனம்.

ஓர் போதும் விட்சேப மடையவிடாமல் என்னும் பொரு டோன்ற, "சிரவணப் பொருளைத்தானே" என்றுங்கூறினர். (10)

[சொல்லிப்போந்த சாதனங்களின் பயனை விதிமுகத்தானும், எதிர்மறைமுகத்தானும் உணர்த்துகின்றார்]

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னாமே. (11)

(இ-ள்.) சாதனம் இன்றி=(எழுத்தாணி, மண்வெட்டி முதலிய) சாதனங்களில்லாமல்—ஒன்றை=(எழுதுதல், மண் வெட்டுதல் முதலிய காரியங்களுள்) ஒரு காரியத்தை—சாதிப் பார்=செய்து முடிக்க வல்லோர்—உலகில் இல்லை=உலகின்கண் (ஒருவரும்) இல்லை—ஆதலால் இந்த நான்கும் அடைந்தவர்க்கு= ஆகையால் விவேகம், விராகம், சமாதிசட்கசபத்தி, முமுட்சுத் துவம் என்னும் இந்நான்கு சாதனங்களையும் (அவதிபரியந்தம்) பெற்றோர்க்கே—அறிவு உண்டாகும்=பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானம் (*பிரதிபந்தமின்றி) உண்டாம்—நூதன விவேகி உள்ளம் நுழையாது=புதிய விவேகியின் உள்ளமானது (ஞானவழியிற்) செல்லாது—நுழையும் ஆகில்=செல்லுமாயின்—(அவன்) பூத சன்மங்கள் கோடி=கீழ்ப்போன அநந்த ஜநநங்களில்—புனிதன் ஆம் புருடன் ஆம்=(நிஷ்காமகர்மங்களை அநுட்டித்து வந்ததால்) அந்தக்கரண சுத்தியை யுடையவனான புருடனாகும். எ-று.

நான்கும் என்னுமுற்றும்மை, அவைகளி லொன்று குறை யினும் ஞானம் பலியாதென்பதை விளக்கிநின்றது. சற்சங்க சக வாசத்தால் வெகுகாலந் தொடுத்துச் சாதனங்களை யநுட்டித்து வாராமையால், தீவிர வைராக்கியாதி சாதனங்களின்றிச் சன்மாந் தரபுண்ணியத்தாலுண்டான மந்தசிஞ்ஞாசையினாற் குருவை யடைந்து ஞானங்கேட்கும் புதியவிவேகிக்கு, அவர்தயையினா லுபதேசிப்பினும், அவன் உள்ளமானது அவ்வுபதேச வழியிற் சென்று பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானத்தைப் பிரதிபந்தமின்றி

* பிரதிபந்தம்=சமுசய விபரீதங்கள்.

அடையமாட்டாது என்பார், "நூதன விவேகி யுள்ள நுழை யாது" என்றார். "இந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும் நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது" என்பதற்கு உ-ம், அத்து விதவுண்மை,

"மேலாஞ் சதுட்ட சாதனங்கள் மேவி நிறைந்த பேர்க்கு ரைக்கின், மேலா மதுநா மெனத்திடமாய் விளங்கு மவையில் லாதவர்க்கு, மேலாம் பரமன் மான்மழுவாய் விளங்கி யுரைத்தும் விளங்காது, மேலாஞ் சாத னங்கள்வர மேவ வேண்டுஞ் சாது சங்கம்."—எ-ம், வாசிட்டம்,

"தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவனைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்றும்"—எ-ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (11)

[தீவிரமான வைராக்கியாதி சாதனநந்தரம் அதிகாரியின் செய்கையைக் கூறுகின்றார்]

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும்
தவனமூன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப்
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே. (12)

(இ-ள்.) இவன் அதிகாரி ஆனேன்=இச்சாதன சதுட் டய சம்பன்னனே (இந்நூல் கேட்டற்குரிய) அதிகாரியாம்— இந்திரியங்களாலும்=அத்தியான்மிகத்தினாலும்—புவன தெய் வங்களாலும்=புவனத்திற்குரிய தெய்வங்களினாலும் — பூத பௌதிகங்களாலும்=பூத காரியங்களானும்—தவனம் மூன்று அடைந்து=(உளவாகும்) தாபத்திரயமென்னும் அக்கினியை யடைந்து—வெய்யில் சகித்திடாப் புழுப்போல்=வெய்யிலின் (ரூபத்தைச்) சகிக்கமாட்டாத புழுவைப்போல—வெம்பி= வாடி—பவம் அறும்=சம்சார (தாபம்) ஒழிதற் கேதுவாகும்— ஞான தீர்த்தம் படிந்திட=சுவான்ம தீர்த்தத்தின்கண்ணே மூழ்க—பதறினான்=விரைந்தனன். எ-று.

பிராமணாதி வருணம், பிரமசரியாதி ஆச்சிரமங்க ளுள்ளே, இவ்வருணத்தன், இவ்வாச்சிரமத்தன் இந்நூற்கு

அதிகாரியென்னும் நியமமின்று; எவ்வருணத்தனாயினும், எவ்வாச்சிரமியாயினும் விவேகாதி சாதனசம்பன்னனே அதிகாரியாமென்பது தோன்ற, "இவனதிகாரியானோன்" என்றார். இது, இந்நூலின் அந்தத்தில் விரித்து உரைக்கப்படும்.

(33) வியாதி, பசி முதலானவைகளால் உண்டாகுந் துக்கம், அத்தியான்மிக துக்கம். இயக்க, இராக்கத, பிரேத, கிரகாதிகளாலும், சீத, வாத, ஆதபங்களாலும் உண்டாகுந் துக்கம், அதிதெய்வ துக்கம். சோர, வியாக்கிர, சர்ப்பாதிகளால் உண்டாகுந் துக்கம், அதிபூத துக்கம். இவ்வதிகாரி மந்தன், மத்திமன், உத்தமன் என்னும் இம்மூவர்க்கும் மேலான உத்தமோத்தமனாதலால், "வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பி" என்றார். அம்மூவரோவெனின்? வெய்யிலைத் தாரதம்மியமாகச் சகிக்கும் எருமை, பறவைக் குஞ்சு, நீர்ப்பாம்புகள் போலத் தாரதம்மியமாகச் சகிப்பரென்க.

(34) விவேகாதி நான்கு சாதனங்களையும் ஏது மாத்திரமாக வுடையவன் மந்தன், சொரூப பரியந்த முடையவன் மத்திமன், காரிய பரியந்தமுடையவன் உத்தமன், அவதி பரியந்தமுடையவன் உத்தமோத்தமன் என்றறிக; இதனை, அத்வைதபோத தீபிகையிற் காண்க. ஆன்ம அஞ்ஞானத்தினால் உண்டாகிய துக்கம் ஆன்ம ஞானத்தினாலேயே நிவிர்த்தியாவதால், "பவமறு ஞான தீர்த்தம்" என்றும், அத்தியந்ததுக்க நிவிர்த்தியும் பிரதிபந்த ரகிதமான ஆரூட ஞானத்தினாற்றானே உண்டாகத் தக்கதாகலின், "படிந்திட" என்றும் கூறினார்.

"பதறினான்" என்றது, சம்சார துக்கம் நமக்கு எதனால் வந்தது? எதனால் நிவிர்த்தியாம்? இதன் நிவிர்த்தியுபாயத்தை உபதேசிக்கவல்லபெரியோர் யாவர்? அவர் எங்குளர்? அவரை எவ்வாறடைவோமென்றடிக்கடி விசாரிப்பதையென்க.

"பதறினான்" என்றதற்கு, உ-ம்.—அஞ்ஞவதைப்பரணி,

"தெருளு றுங்கலை பலவு ணர்ந்தொரு சிறித லம்பிறவா
வருளு றுங்குரு பரனி ருந்திட மறிய வென்றெழுமே."

எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

[தீவிர சிஞ்ஞாசையி னநந்தரம் அதிகாரியின்
வியவகாரத்தைச் சோல்லுகிறார்.]

ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல்
போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று
ஞான சற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே. ()

(இ-ள்.) ஆனபின்=இவ்வாறான தீவிர சிஞ்ஞாசையி னநந்தரம்—மனைவி மக்கள் அர்த்த ஏடணைகள் மூன்றில்=தாரம், புத்திரர், தனமென்னும் ஏடணாத்திரயங்களில் நின்றும்—கானவர் வலையில் பட்டு=வேடர்களுடைய வலையிலகப்பட்டு—கைதப்பி ஓடும் மான்போல்=(அவ்வலையைக் கிழித்துக்கொண்டு அவர்கள்) கையிலகப்படாமல் ஓடாநிற்கும் மானைப்போல—போனவன்=(துறந்து சற்குருவைத் தேடிப்) போன அதிகாரியானவன்—வெறுங் கையோடே போகாத வண்ணம்=வெறுங் கையோடே போகாதபடி—சென்று=(கரதலத்திற் பத்திர, புஷ்ப, பலாதிகளைக்கொண்டு) சென்று—ஞான சற்குருவைக் கண்டு=ஞானாசாரியரைத் தரிசித்து—நன்றாக வணங்கினான்=(அவர்க்குச்) சந்தோஷமுண்டாகப் (பத்திர, புஷ்பாதிகளால் திருவடியில் அர்ச்சித்துப் பன்முறை வலம்வந்து) பணிந்தனன். எ-று.

ஏடணை=விருப்பம்; அது விரும்பப்படு பொருள்களுக்கு ஆகுபெயராயிற்று. "மான்போற் போனவன்" என்று மானை உவமானமாகச் சொன்னது, இங்ஙனந் துறந்தோனுக்குக் குடும்பத்தின்கண் மீட்டெண்ணம் எழாமையின் என்க. "ஞான சற்குரு" என்றது, ஆசாரியர் இலக்கணம். "ஞான சற்குருவைக்கண்டு" என்றதால், சரியை, கிரியை, யோகங்களை உபதேசிப்பவரும், உதரநிமித்தம் பொருள் விழைவான் ஞானியென்று பெயரிட்டுக்கொண்டிருப்பவரும் ஆகிய அநாசாரியரை விட்டென்பது, அருத்தாபத்தியாற் பெற்றாம். "வணங்கினான்" என்றது, குருசேவை: சேவையினாலேதான் உபதேசரூபமான திருஷ்டபலத்திற்கேதுவாகிய சந்தோஷங் குருவுக்குளதாகுமென்று அறிஞர் கூறுவதால், "நன்றாக" என்பதற்குச் சந்தோஷமுண்டாகவென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. இதற்குத் திரி

கரண சுத்தியாகவென்று பொருள் கூறுவாரும் உளர். குரு சேவை ஆத்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவம் என நான்காம்; இவைகளை "வேதாந்த சூடாமணியிற்" காண்க. விரிவாய் அறிய வேண்டில், விசாரசாகர கிரந்தத்தின் மூன்றாந்தரங்கத்திற் கண்டாவது, கேட்டாவது அறிக. (13)

[சேவையினாற் குருவைச் சந்தோஷிப்பித்துத் தனது குறையிரத்தல்]

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால்
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) வணங்கி நின்று அழுது சொல்வான் = பணிந்து (எழுந்து இருகரங்கூப்பி) நின்று இரங்கி விண்ணப்பஞ் செய்வான்—மாயவாழ்வு எனும் சோகத்தால் = பொய்யான (சம்சார) வாழ்வென்னுந் துக்கத்தினால்—உணங்கினேன் = (யான் அநேக காலமாக) வாடினேன்—என் உள்ளம் குளிரும் வண்ணம் = என்னுடைய அந்தக்கரணம் சீதளமாகும்படி—பிணங்கிய = (ஒன்றினுள் ஒன்றாக) நெருங்கிய—கோசபாசப் பின்னலை = பஞ்சகோசங்களில் (யான் எனது என எழும்) அபிமான ரூபமான பந்தத்தை—சின்னம் ஆக்கி = நாசமாக்கி—இணங்கிய = (துக்கிகளான என் போலிகளை இரட்சிக்கக் கருணையே திருவுருவாகப்) பொருந்திய—ஐயனே குருவே = (எனது) பிதாவாகிய ஆசாரியரே—என்னை இரட்சித்தல் வேண்டும் என்றான் = நாயேனைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். எ-று.

சின்ன மாக்கி இரட்சித்தல் வேண்டும் எனக்கூட்டுக.

உள்ளம், சம்சார வபிமானத்தினால் அடைந்துள்ள துக்கம் அதனோடு சம்பந்தத்தாற் றனக்கு வந்ததாகலான், அது சீதளமாகிற் றானுஞ் சீதளமாகலாமென்னுங் கருத்தினால், "உள்ளமே குளிரும் வண்ணம்" என்றான். (14)

[குறையிரந்த சீடனுக்கு ஆசாரியர் செய்த அருளினை இனிக்கூறுகின்றார்.]

அன்னதன் சிசுவை யைய னாமைமீன் பறவை போலத்
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான்.

(இ-ள்.) அன்ன = அப்படிக் குறைகூறி யிரந்த,—தன் சிசுவை = தனது சீடனை—ஐயன் = குருவானவர் — ஆமை (போல) = ஆமையானது (கரைக்கணின்ற முட்டையைத் தனதகத்திற்பாவிப்பது) போல—தன் அகம் கருதி = (அஞ்ஞானம் ஒழிந்து அவன் தனது நிசரூபமாகும்படி) தமது திருவுள்ளத்திற்பாவித்து—மீன் (போல) = மீனானது (தனது சினையைப்பார்ப்பது) போல—நோக்கி = (அவனது சஞ்சிதவினைகள் கெடும்படி, அநுபூதியோடுகூடி விளங்காநிற்குந் தமது கிருபாவீட்சணைத்தால்) ஈட்சித்து—பறவைபோல = பறவையானது (தன் சிறகினான் முட்டையைத்தடவுவது) போல—தடவி = (முடிவான ஆன்மவிசாரம் இவனுக்குதயமாகுகவென) அஸ்தமஸ்தகசையோகஞ்செய்து—சந்நிதி இருத்தி = எதிரே இருக்கவைத்து—உன்னது பிறவி மாற்றும் = உனது சம்சார துக்கத்தை ஒழிவிக்கும்—உபாயம் ஒன்று உண்டு = ஒருபாயம் உளது—சொல்வேன் = (அதனை உனக்கு) உபதேசிப்பேன்—சொன்னது கேட்பாய் ஆகில் = (யான்) உபதேசிப்பதைத் (தவறாமல்) அநுஷ்டிப்பாயாகில் — தொடர் பவம் = (அநாதிகாலமாய் உன்னைத்) தொடர்ந்து வந்துள்ள சம்சாரமானது—தொலையும் என்றான் = நிவிர்த்தியாய் விடுமென்று அருளிச்செய்தார். எ-று.

அன்னைதன் சிசுவையெனவும் பாடமுளது. "சொன்னது கேட்பாயாகில்" என்றது, அவனது இயற்கை குணஞ் சோதித்தற் பொருட்டென்க. (15)

[சீடன் ஆசாரியர்செய்த ஆதாரவினானும், உபாய முபதேசிப்பேனென்றமையானும் தனது காரியசித்தியாவதிற் சந்தேகமின்றென்றுகருதி ஆநந்தமடைந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத் தொடங்கல்.]

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்ட போதே
தடமடு மூழ்கி னான்போற் சரீரமுங் குளிர்ந் துள் ளாறி

அட்டுமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான்

(இ-ள்.) தொடர் பவம் தொலையும் என்று சொன்னதை=(அநாதிகாலமாய்த்) தொடர்ந்துவந்த ஜநநமானது நிவிர்த்தியாய் விடுமென்று (ஆசாரிய) ரருளியதை—கேட்டபோதே=கேட்ட அந்தக்கணமே—தடமடு மூழ்கினன் போல்=(வெய்யிலாற்ற பிக்கப்பட்டுவாடி) விசாலமான மடுவிலே மூழ்கினவனைப் போல—உள் ஆறி=மனவெப்பந்தணிந்து—சரீரமும் குளிர்ந்து=தேகமும் சீதளமாய்—அடரும் அன்பு=(உள்ளே) நெருங்கிய அன்பானது—ஒழுகுமாபோல்=(ததும்பி வெளியே) ஒழுகுமாறுபோல — ஆநந்த பாஷ்பம் காட்டி = ஆநந்தக்கண்ணீர் விட்டு—மடல் மலர்ப்பாதம் = இதழ்களையுடைய தாமரைப்பூப் போலுந் திருவடியை—மீண்டும் வணங்கி நின்று=மீட்டும் பணிந்தெழுந்து (இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி) நின்று—ஈது சொல்வான்=இதனை விண்ணப்பஞ்செய்வான். எ-று. (16)

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னாலுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரெனை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே
இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) சொன்னது கேட்கமாட்டா=(தேவரீர்) உபதேசிப்பதைக் கேட்டுத் தவறாமல் அநுட்டிக்கமாட்டாத, தொண்டன் ஆனாலும்=அடிமையாயினும், சுவாமி நின்னது கருணை யாலே=குருவே தேவரீரது கிருபையினாலே, நீர் எனை=தேவரீர் அடியேனை, ஆளல் ஆம்=ஆளுதன் முறைமையாம், உன்னது பிறவி மாற்றும்=உனது ஜநநத்தையொழிவிக்கும், உபாயம் ஒன்று உண்டு என்றீரே=உபாயமானது ஒன்றுளதென் றருளினீரே, இன்னது என்று=இப்படிப்பட்டதென்று, அதை=அவ்வுபாயத்தை, நீர் காட்டி=தேவரீர் போதித்து, ஈடேற்றல் வேண்டும் என்றான்=(ஜநந சங்கடத்தினின்றுங்) கடைத்தேற்றல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். எ-று.

உலகின்கணரசராயினோர், தமது ஆணைவழிச் செல்லாதோரைச் சதுர்வித வுபாயங்களான் வசமாக்கித் தமது ஆணை

வழியே செலுத்தியாள்வது போல, நீர் சுவாமியாகலானும், அடியேன் உமது ஆளாகலானும் எவ்வாற்றானும் என்னையாள்வது உமக்குக் கடமையேயாகலான் யான் முகமன் சொல்ல வேண்டுவது என்னை! என்பான், "சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னாலுஞ் சுவாமி நின்னது கருணை யாலே நீரெனை யாள லாமே" என்றான். (17)

[பரீட்சையினால் சீடனது இயற்கைகுணஞ் சோதித்த ஆசாரியர் பின் உபதேசிக்கத் தொடங்கல்.]

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுட் சிவனைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே.

(இ-ள்.) அடங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்தபின்=(இவன் அகம்பாவ) விருத்தி யொடுங்கினவனென்று (சோதித்) தறிந்தபின்னர்—செறிந்த மண்ணின் குடம்பை உள்=நெருங்கிய மண்ணினாலாகிய கூட்டினுள்ளே (சோதித் தெடுத்து வந்து வைத்த)—புழுமுன்=புழுவுக்கு முன்னே—ஊதும் குளவியின் கொள்கை போல=(அக்கீடந் தன்னுருவ மாகும்படி) தொனி செய்யும் பிரமரத்தின் றன்மைபோல—தொடங்கிய குருவும்=(உபதேசிக்க) ஆரம்பித்த குருவும்—ஆன்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி=(அவன் சாபாசவந்தக்கரண வுபகிதமான) தனது விசேடரூபத்தைத் (தாதான்மியமாகப்) பொருந்த வேண்டி—உடம்பின் உள்=அவனது தேகத்தினுள்ளே—சிவனைப் பார்த்து=(சாபாசவந்தக்கரண விசிட்டனான) சீவனைப் பார்த்து—உபதேசம் ஓதுவார்=உபதேசஞ் செய்வாராயினர். எ-று.

குளவியானது புழுவைக் கொட்டிப் பார்த்து மிகத் துடிப்பதையுந், துடியாமற் கிடப்பதையும் ஒழித்து மத்திய துடிப்புடையதை யெடுப்பதுபோல, குருவும், "இயற்கைகுணஞ் சோதித்து" என்னும் விதிப்படி சோதித்தே உபதேசிக்கப் புகுந்தமையின், "குளவியின் கொள்கைபோல" என்றும், பந்தமுடையவன் சீவனாதலால், "சீவனைப்பார்த்து" என்றுங் கூறினர். (18)

[சம்சார நிவிர்த்தி யுபாயம் இனி உபதேசிக்கத் தொடங்கி
அது வந்ததற்குக் காரணமும், அதற்கவதியு முபதேசிக்கின்றார்.]

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே.

(இ-ள்.) வாராய் என்மகனே—தன்னை மறந்தவன்=(பிரத்தியகபின்ன பரமான்மாவான) தன்னை (நான் யாரென்று விசாரித்) தறியாதவன்—பிறந்து இறந்து=(சுர, நர, திரியக்காதி யோனிகளிற்) சநித்து மரித்து—தீராத சுழல்காற்று உற்ற செத்தை போல்=நீங்காத சுழற் காற்றிலகப்பட்ட திரணம் போல—சுற்றிச் சுற்றி=இகலோகத்தினின்று பரலோகத்திற்குப் போவதும், பரலோகத்தினின்றும் மீட்டிகலோகத்திற் றலைகீழாக வீழ்வதுமாய்—பேராத காலநேமிப் பிரமையில் திரிவன்=ஒழியாத காலசக்கரமாகிய சுழற்சியிற் சுழலாநிற்பன்—போதம் ஆராயும் தன்னை=ஞானதிருஷ்டியினால் (யானாரென்று) விசாரித் தறியத்தக்க (பிரத்தியகான்மா)வாகிய தன்னை—தான் என்று=பிரஹ்ம மென்று—அறியும் அவ்வளவும்=சாட்சாத்கரிக்கும் பரியந்தமும். எ-று.

தனது சந்நிதியிற் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவனை, "வாராயென் மகனே" என்றது, யான் உபதேசிக்குமுபாயத்தில், சித்தத்தையும், சிரவணத்தையும் சாவதானமாக்கிக்கொண்டு கேளென்றவனை யபிமுகமாக்கியதென்க. நாள், மாதம், ஆண்டு, உகங்களாகக் காலம் மீண்டு மீண்டுற்பவித்தலால், "நேமி" என்றும், படைப்பதும், படைத்தவை யனைத்தையுந் துடைப்பதுங் காலமாகலால், "பிறந்திறந்து கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன்" என்றுங்கூறினார். இங்ஙனங் கூறியவாற்றான், ஆன்ம சாட்சாத்காரமுடையவன் காலாதீதனாவனென்பது பெற்றாம்.

[ஈண்டிது விவேகம்]

(38) ஆபாசனானவன் தன்னையும், தனக்காதாரமும், தன் னிஜரூபமு மாகிய கூடஸ்தனையும் தனது சொரூபமாகக் கருதியுளன். யாண்டும் ஆபாசனென்னும் சத்தத்திற்கு, அந்தக்

கரண சகிதமாகவே ஆபாசனைக் கொள்ளல்வேண்டுமெனக் கூறியிருத்தலின், தான் என்றும், சீவன் என்றும், ஆன்மா என்றும் சாஸ்திரங்களில் எங்கே வரினும் அவைகட்கு ஆபாசம், ஆசிரயம், அதிஷ்டானம் ஆகிய மூன்றனையும் பொருளாகக் கொள்ளல் வேண்டும்; அங்ஙனம் கொள்ளாக்கால், பாகத்தியாகலட்சணை வியர்த்தமாம்: இதனை ஊகித்துணர்க. (19)

[இனி உபாயம் உபதேசித்தல்]

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல்
பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னைநீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே. (20)

(இ-ள்.) தன்னையும்=(ஆபாசனான) தன்னையும்—தனக்கு=(ஆபாசனான) தனக்கு — ஆதாரத்தலைவனையும் = ஆதாரமாகிய கூடஸ்தனையும் — கண்டானேல் = ஒருவன் கண்டானாயின்—பின்னை = கண்டபின் — அத்தலைவன் தானாய்=அக்கூடஸ்தன் தானாய்—பிரமம் ஆய்=கூடஸ்தனான நானே பிரஹ்ம(மென்னு மநுபூதியுடையவ)னாய் — பிறப்புத்தீர்வன் = ஜநநத்தினின்றும் விடுபடுவன்—உன்னை நீ அறிந்தாய் ஆகில்=நீ (இப்படி உனது நிஜரூபமான) கூடஸ்தனை (அகம்பிரஹ்மமென்று) அறிந்தாயாயின்—உனக்கு ஒருகேடும் இல்லை=உனக்குச் (சம்சாரவனர்த்தங்களுள்ளே) ஓரனர்த்தமும் உளதாதலில்லை (நீ ஆநந்தக் கடல் வடிவேயாவாய்)—என்னை நீ கேட்கையாலே=என்னை நீ (சரணடைந்து) கேட்டமையின்—ஈது உபதேசித்தேன்=(அதிரகசியமான) இதனை உனக்குபதேசித்தேன். எ-று.

"என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேன்" என்றது, இது ஏனைய உபதேசம்போலச் சாதாரணமாக வுபதேசிக்கத் தக்கதன்றென்னும் அதனருமைதோன்றக் கூறினதாம். பகவற்கீதையில்,

"நல்ல காதல்செய் நண்பனு மாயெனை, யல்ல தியாவு மறியலை யாதலாற், சொல்லன் மேயினன்"

என்று ஸ்ரீ பகவானானு மருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "தன்னையும்" என்பதற்குக் கூடஸ்தனையும் என்று பொருள்

கூறுவாருமுளர்; அங்ஙனங்கூறின், கூடஸ்தனுக்கு ஆதாரம் பிரஹ்மமென்று கொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளவே, கூடஸ்தன் ஆதேயமாம். இங்ஙனங் கூடஸ்த பிரஹ்மங்களை ஆதேயவாதார மென்றுதல், காரியகாரணமென்றுதல், ஆரோபவதிஷ்டான மென்றுதல் கூறுவது சம்பிரதாயப் பொருளன்றும்; இதனை, இப் படலத்தின் 64-ம் செய்யுளில், "என்னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டும்" என்னும் சீடன் கடாவினானும் உய்த் துணர்க. (20)

[அருளிய உபதேசத்தினுற் சீடன் அமையாது மீண்டும் வினுதல்.]

என்னைத்தான் சடனு வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா
தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே. (21)

(இ-ள்.) ஐயா = எனதுகுருவே — என்னை = அடியேனை, சடனு = மூடனுக — உள்ளத்து = திருவுளத்தின்கண் — எண் ணியோ = கருதியோ — சொன்னீர் = (உன்னைநீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை யென்று) அருளினீர் — தன்னைத்தான் அறியாமாந்தர் = தம்மைத்தாம் அறியாத மநுடர் — தரணியில் = பூமண்டலத்தில் — ஒருவர் உண்டோ = யாரேனும் ஒருவர் உளரோ! (இலர்) — பின்னை அவர்கள் எல்லாம் — பிறந்து இறந்து = ஜநித்து மரித்து — உழலுவான் என் = சுழலா நிற்பது என்னை? — நின்னை = தேவரீரையே — நம்பினேற்கு = (மாதா, பிதா, குரு, தெய்வமாக) விசுவசித்துள்ள வெனக்கு — நிண்ணயம் அருளுவீர் = அந்நிச்சயத்தை (உள்ளவா) றுபதேசிப்பீராக. எ-று.

தான் என்பது, மூன்றிடத்தும் அசைநிலை. "தன்னைத் தான் அறியா மாந்தர்" என்றது, ஒருமையிற் பன்மை மயங்கிய வழுவமைதி.

சாதன சம்பன்னனுய்க் குடும்பக் குற்றங்கண்டு வீடணுத் திரயத்தினின்று நீங்கி எங்கெங்குந் தேடிவந்து மகேசனுக்கொப் பான உம்மைச் சரணடைந்த சுமதியான வென்னை இங்ஙனஞ் சொல்லன் முறைமையா வென்பான்,

"என்னைத்தான் சடனு வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா" என்றும்,

"கரசர ணுதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந், திரமது தானே மூன்று மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா, முரியதாம்"

என்னும் அபிப்பிராயத்தினுல்,

"தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ"

என்றுங் கூறினுன். (21)

[தேகான்ம விவேகியே தன்னைத்தான் அறிந்தவனு மெனல்.]

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னுகு மென்றூர்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றுன்
பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார். (22)

(இ-ள்.) இன்னது தேகம் = (கடம்போல அறியப்படுவ தான) இதுதேகம் — இவன் தேகி = (அறிபவனுன) இவன் (இதற்குவேருன) தேகி — என உணர்வான் யாவன் = என்றிவ் வாறு (சிற்சடங்களைப்) பிரித்தறிபவன் யாவனே! — அன்னவன் = அப்படிப்பட்ட விவேகியே — தன்னைத்தான் என்று அறிந்தவன் ஆகும் என்றூர் = தன்னைப் பிரஹ்மமென் றறிந்தவனுமென் (றுசாரிய)ரருளினுர் — சொன்ன பின் = (இவ்வாருசாரியர் தன்னை யறியும் நிர்ணயத்தை) அருளிய பின்னர் — இத்தூலம் அல்லா மல் = இந்தத் தூலதேகமே தானல்லாமல் — *தேகியார் = வேறே தேகியாவன்? (காணேன், இருந்தாற் காணப்படானு! படாமை யின், அவனில்லை) — என்றுன் = என்று (சீடன்) கூறினுன் — பின் = பின்னர் — அது கேட்ட ஐயர் = அதனைக் கேட்ட ஆசாரி யர் — பீழையும் நகையும் கொண்டார் = துன்பமும், மகிழ்வுங் கொண்டனர். எ-று.

"தேகி யாரித் தூலமல் லாமல்" என்னும் இவ்வியவகாரத் திற்கேதுவே ஆவரணமாமென்க. தூர்க்கடகடனு சமர்த்தை

* தேகி யாரித் தூலமல் லாமல் என்புழி, இருந்தாற் காணப்படானு படாமையின் அவன் இல்லை என்னுந் தொடர்மொழி, எச்சமாய் நின்ற குறிப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்தலாற் குறிப்பெச்சம்.

யான அவித்தையினுல் நமது உபதேசத்தை இவன் அறியாமற் போயினுன். வெறும் பொய்யான இவ்வவித்தையினுலன்றே! சகல பிராணிகளும் ஜநநமரண ரூபமான சம்சார சமுத்திரத்தின் மூழ்கி வருந்தா நிற்கின்றனவெனத் தமது திருவுள்ளத்தின் கண்ணே எழும் இரக்கத்தைப் "பீழை" என்றும், இவ்வவித்தியா நாசகமான அநேக சுருதி, யுத்தி, அநுபவம் நம்பால் இருத்தலின், ஓர் முகூர்த்த நேரத்தில் இதனை நிவிர்த்தித்து இவனை ஆநந்தக் கடலின்கட்டிளைக்கப் பண்ணுவாம்: இது நமக்கு ஓர் அருமையாவெனத் தமது திருவுள்ளத்திலெண்ணி மந்தகாசங் கொண்டருளியதை "நகை" என்றுங் கூறினர். இதற்கு, வேறுபொருள் கூறுவாருமுளர். (22)

[சந்தேக விபரீதங்களினிவிர்த்தி சுருதி, யுத்தி, அநுபவம் என்னு மூன்றனுள், அநுபவத்தின் கண்ணதேயாகலின், தேகத்திற் றுத் தான் வேறென்பதவனுக்குத் தானே அநுபவ மாதும்படிக்கு அவனைத்தானே வினுதல்.]

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய்
மோகமாங் கனவில் வந்து முளைத்தவ னெவனீ சொல்வாய்
சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்வாய்
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேது சொல்வாய்.

(இ-ள்.) தேகம் அல்லாமல்=(நான் மநுடனென்னும் அநுபவத்தாற்) றேகமே (தானென்பதற்குப் பொருள்)அல்லா மல்—வேறே தேகி ஆர் காணேன் என்றாய்=அதற்கு அந்நிய மாகத் தேகி யென்பவன் யாவன் (இருந்தாற்) காணப்படானா? (படாமையின், அவனில்லை) யென்று சொன்னாய்—(அங்ஙன மாமேல்) மோகம் ஆம் கனவில் வந்து=(ஆன்மாவென் றுனக் கபிமதமான தேகம் சேட்டையற்றுக் கிடக்கவும்) நித்திரா மோகத்தாலுளதாகுஞ் சொப்பனத்தின்கண் வந்து—முளைத்த வன் எவன் நீ சொல்வாய்=தோற்றிச் (சத்தாதி விடயங்களை) யறிபவன் யாவன்? நீ சொல்லு—சோகம் ஆம் கனவு தோன்றா= (இஃதன்றிச் சத்துரு சர்ப்பாதிகளாற்) றுன்பமுளதாகும் அச் சொப்பனமுந் தோன்றாத—சுழுத்தி கண்டவன் ஆர் சொல்வாய் ஆக=சுழுத்தியின்கண்ணே (அஞ்ஞானத்தை) யறிந்தவன்

யாவன்? சொல்லுவாய்—நனவில் எண்ணும் அறிவுதான் ஏது நீ சொல்வாய்=(தாருவினுற் செய்த யானையினுட் புகுந்து அதனை யியக்காநிற்குமவன்போலச் சொப்பன, சுழுத்திகளிற் சேட்டை யற்றுக் கிடந்த இத்தேகத்தைத் தரித்து நின்று அக்கினி, சந்தி ராதித்தியப் பிரகாச மொழிந்தபோதும்) சாக்கிரத்திற் (சத்தாதி விடயங்களை) யறியாநிற்கும் அறிவுதான் யாது? நீ சொல்லுதி. எ-று.

தடஸ்த லட்சணங் கொண்டு இங்ஙனம் வினுவினரென்க.

(39) சொப்பனுவத்தை, சுழுத்தியவத்தைகளின் வேறாய் இந்திரியங்களாற் றோன்றும் ஞானத்திற் காதார காலம் யாது? அது சாக்கிராவத்தை. இந்திரியங்களாற் றோன்றுவதல்லாத விடயகோசரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்ச விருத்தியின் அவத்தை சொப்பனுவத்தை. சொப்பனத்தில் ஞேயஞானங் கள் அந்தக்கரணத்தின் பரிணுமமாம். சுக கோசரமும், அவித் தியா கோசரமுமான சாட்சாதஞ்ஞானத்தின் பரிணுமரூப விருத்தியினவத்தையைச் சுழுத்தியென்பர்; சுழுத்தியில் அவித் தியா விருத்தியின்கண் ஆரூடமான சாட்சி அவித்தையையும், சொரூப சுகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. சுழுத்தியவத்தை யிற் சுகாகார அவித்தியாகார பரிணுமமாக எவ்வஞ்ஞானக் கூறுண்டோ! அவ்வஞ்ஞானக் கூற்றில் அப்புருடனுடைய அந்தக் கரணம் விலீனமாகி நிற்கும். சாக்கிர காலத்தில் அவ்வஞ் ஞானக்கூற்றின் பரிணுமமாக அவ்வந்தக்கரண முண்டாகின்ற தாகலின், அஞ்ஞான விருத்தியினுல் அநுபவித்த சுகத்தினது ஸ்மிருதி சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது: உபாதானத்திற்கும், காரி யத்திற்கும் பேதமின்மையினுல் அநுபவ ஸ்மரணத்திற்கு விரோத மின்றென்றறிக. [கூறு எனினும், அம்ச மெனினு மொக்கும்.] சாக்கிர, சொப்பனங்களிரண்டிலும் அந்தக்கரண விருத்தியுண்டு: சுழுத்தியிலோ! அஞ்ஞான விருத்தியுண்டு; ஆகலின், அவத்தை மூன்றும் விருத்தியின் அதீனமாம்: சுகாதி ஞான காலத்தையும், உதாசீனகாலத்தையும் சாக்கிரத்தில் அந்தர்ப்பாவமாகக் கூறு வர்; மரணம், மூர்ச்சை இவைகளைச் சிலர் சாக்கிரத்திலும், சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக்கூறுவர். ["அவத்தை" என்பது, காலத் துக்குப் பெயர்.] (23)

[சுவாமிக ளுபதேசித்த வண்ணம், தேகத்திற்குத் தேகி அந்நிய மென்பது இவ்வநுபவத்தினால் எனக்கு ஒக்குமெனல்.]

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி கண்டதும் வேறொன் றேபோல்
தினமநு பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும தருளு வீரே.

(இ-ள்.) நனவு கண்டதும்=சாக்கிரத்திற் (றிரமானசத்தாதி விடயங்களை) அறிந்ததும்—நான்கண்ட=யானறிந்த—நனவு உள நினைவு நீங்கி=சாக்கிரத்திலுள்ள நினைவுகளொழிந்து—கனவு கண்டதும்=சொப்பனத்தின்கண்ணே (அஸ்திரமான சத்தாதி விடயங்களை) அறிந்ததும்—சுழுத்தி கண்டதும்=சுழுத்தியில் (மூலாஞ்ஞானவிருளை) அறிந்ததும்—வேறு ஒன்றேபோல்=(இத்தேகத்திற்கு) அந்நியமான ஒரு தேகியே போல—தினம் அநுபவிப்பது ஒக்கும்=நாடோறும் (யான்) அநுபவிப்பது ஒவ்வும்—(ஆயின் அவ்வநுபவத்தி லிருத்தியெனின்?) தெரியவும் இல்லை=(அஃதுள்ளபடி சார்வகாலமுந்) தோற்றவில்லை—சற்று மனதினில் உதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்=இமைப்போது (சுவாமிக ளுபதேசத்தினா லுண்டாகிய) விவேகத்தில் விளங்குகின்றது, பின்னர், (இமைநேரத்தில் இருளாக அஞ்ஞானமானது) மறைக்கின்றது—அது அருளுவீர்=அது (அங்ஙனம் மறைபடாமற் சார்வ காலமும் அபரோட்சமாகும்படியான உபாயம்) உபதேசிப்பீராக. எ-று.

[“மனது” என்றது விவேகத்தை.]

“சற்றே மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்” என்றதற்கு, உ-ம்—வாசிட்டம், “இம்மொழிக ளாலிமைப்போதிருளா மீள விமைப்போது வெளியாகு மிவ்வா றுகி, மைம்முகிலாலற்பமாய் வெய்யிற் சீதம் வந்துவந்து போகின்ற மழைநாளொத்தேன்” எ-ம், “இந்தவடி வாமெனக்கோ ரேது காணேனிடர்மனத்தா ருவின்விதையா மகங்கா ரத்தை, யுந்தும்வகையறிகிலே னுந்த வுந்த வோடிவரு மதனுள் ளுடைந்தேன்” எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (24)

[இனி, விசேடமாக உபதேசிக்கத் தொடங்கல்.]

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே.

(இ-ள்) தாலத்தின் மரங்கள் காட்டி=பூமியின்கணுள்ள விருட்சங்களின் (சாகைநுனியைமுன்னே) காட்டி—தனிப் பிறை காட்டுவார் போல்=(பின்னே) மூன்றும் பிறையைக்காட்டுபவரைப்போலவும்—ஆலத்தின் உடுக்கள் காட்டி=ஆகாயத்தின் கண்ணே (வசிட்டர் முதலிய தூல) நட்சத்திரங்களை முன்னே காட்டி—அருந்ததி காட்டுவார் போல்=(சூட்சுமமான) அருந்ததி நட்சத்திரத்தைப் (பின்னே) காட்டுபவரைப் போலவும்—தூலத்தை முன்பு காட்டி=தூலமான சகசீவபரங்களை முன்னே தரிசிப்பித்து—சூக்கும சொரூபம் ஆன மூலத்தை=சூட்சுமரூபமான சகத்காரணப் பிரஹ்மத்தை—பின்பு காட்ட=பின்னே தரிசிப்பிக்க—முனிவரர்=மனன சீலருள் சிரேஷ்டரான ஆசாரியர்—தொடங்கினார்=ஆரம்பித்தனர். எ-று.

“தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டல்” சாகாசந்திர நியாயம். “ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டல்” தூலாருந்ததி நியாயம். “ஆலம்”=பெருமை; அது குணவாகுபெயராய் ஆகாயத்தை யுணர்த்திற்று. (25)

[பந்த, மோட்சங்களுக்கு முறையே காரணங்களாகிய அத்தியாரோபாபவாதங்களுள், அத்தியாரோபங் கூறத்தொடங்கல்.]

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும்
உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம்
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய்.

(இ-ள்) வெளி.

"மித்தை" என்ற பதத்தை, ஆரோபத்திற்கு விசேடணமாகக்கொள்ளில், சுத்தியின்கண் அத்தியஸ்தமான இரஜதத்தையும், ஊஷரபூமியில் அத்தியஸ்தமான சலத்தையும் சத்தியமென்று கூறுஞ் சத்கியாதிவாதத்தை மறுத்தனரென்றும், பந்தத்திற்கு விசேடணமாகக் கொள்ளிற் சித்தாந்தத்தில் அத்தியாசசாமக்கிரிகள் கூடாமையின், பந்தம் மித்தையன்று: சத்தியமாம்; ஆகலின், தனக்குறுதி வேண்டின் நித்தியாதிகருமங்கள் செய்யற்பாலவேயாமென்னும் ஏகபவிகவாதத்தைமறுத்தன ரென்றுங் கொள்க.

(40) அத்தியாச சாமக்கிரி யாவன:—அதிஷ்டானம் சாமான்ய ரூபத்தால் ஞாதத்துவமும், விசேட ரூபத்தால் அஞ்ஞாதத்துவமும், வஸ்துஞான ஜந்நிய சம்ஸ்காரமும், பிரமாதிருதோடமும், பிரமாணதோடமும், பிரமேயதோடமுமாம் என்க. விஸ்தாரபயத்தால் அவைகளை இங்கு விரித்திலேம்: சிஞ்ஞாசையுளதேல், விசாரசாகர கிரந்தத்தி லிரண்டாந் தரங்கத்திற் கண்டு கொள்க. அகங்காராதிகளும், அவைகளின் ஞானங்களும் பந்தமாம்: அவைகளின் அத்தியந்த நிவிர்த்தியே முத்தியாம்.

"பந்தத் துருவங் கேட்டுணரிற் பரவீட் டுருவு மேல்வெளியாம்"—

என வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதால்,

"முந்தியா ரோபங் கேளாய்" எனக்கூறினர், பந்தமுத்தி இலக்கணம், வாசிட்டத்தில்,

"இந்தச் சகநீ நான்முதலா மிவைமெய் யென்றல் பந்தமதா, மந்தக் கருத்து நிற்பளவு மரிதா முத்தி" எ-ம், "துன்றுவாதனையே பந்தந் தொல்லைவீ டதனைத் தீர்தல்" எ-ம், "ஈன மான வகம்பாவப் பிராந்தி யன்றோ விடர்பந்த, மான வீடா வதுமடமையந்த காரங் கெடலன்றோ" எ-ம், மற்றுங் கூறியிருப்பன கொண்டுங்காண்க.

(41) [அத்தியாரோபத்தின் பரியாய நாமங்களோடு திருஷ்டாந்தத்தில் அதன் இலக்கணங் கூறல்.]

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம்
ஓரோர்வத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்தல்
நாரூடு பணியாய்த் தோன்ற னரனுகித் தறியிற் றோன்றல்
நீரூடு கானற் றோன்ற னிறந்தலம் வெளியிற் றோன்றல்.

(இ-ள்.) ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை—ஆவ எல்லாம்= ஆவனவனைத்தும்—ஓர் ஓர் வத்துவினில்=ஒவ்வொரு வத்துவினிடத்து—வேறே ஓர்ஓர் வத்துவினை ஓர்தல்=அந்நியமான ஒவ்வொரு வத்துவை உணர்தலாம்.—(அது) நார் ஊடு பணி ஆய்த் தோன்றல்=(சர்ப்பமின்மை யிடமான) இரச்சுவின்கட் சர்ப்பமுளதாகித் தோற்றுதலும்—தறியில் நரன் ஆகித் தோன்றல்= (புருடனின்மை யிடமான) தாணுவின்கட் புருடனுளனாகித் தோற்றுதலும்—கானல் ஊடு நீர் தோன்றல்=(நீரின்மை யிடமான) கானலிடத்துச் சலமுளதாகித் தோற்றுதலும்—வெளியில் நிறம் தலம் தோன்றல்=(நிறந்தலங்களின்மை யிடமான) ஆகாசத்திலே நீலவர்ணமும் (கொப்பரை கவித்தாற்போலுள்ள) இடமும் உளவாகித் தோற்றுதலும் (பிறவுமாம்). எ-று.

"பணியாய்" என்றதால், அர்த்தாத்தியாசமும், "தோன்றல்" என்றதால், ஞானாத்தியாசமும் பெற்றாம். இன்மையெனினும், அபாவமெனினும் ஒக்கும். தோன்றலெனினும், அவபாசமெனினும் ஒக்கும். "ஓரோர்வத் துவினை வேறே யோரோர்வத் துவென வோர்தல்" எனவும் பாடமுளது; அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளில், நியாய வைசேடிக மதாநுசாரியரான சிந்தாமணிகாரர்க் குடம்பாடாகிய அந்நியதாக் *கியாதி என்றாம். வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் அநிர்வசனீயக்கியாதியே உடம்பாடாகலின், அது பாடமன்று; ஏட்டிலெழுதினவர்களுடைய புத்தி தோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம்.

"நாரூடு பணிமை யோர்த னரன்மைதா ணுவிலோர் தல்பேய்த், தேரூடு நீர்மை யோர்த றெரியுநீ லிமைவின் ஓர்தல்" என்றும் பாடமுளது.

---

* கியாதி=ஞானம், அல்லது வார்த்தை.

திருஷ்டாந்த ஞான மின்றித் தாஷ்டாந்த ஞான முதியா தாதலால், திருஷ்டாந்தத்தைத் தானே நன்ருக விரித்து விசாரிப்பது ஆவசியகமா மாகலின், அதனை விரிக்குதும்:—இரச்சு சர்ப்பம், சுத்திரஜத முதலிய பிரம(ஹு) ஸ்தலத்தில், சத்கியாதி, அசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக் கியாதி, அக்கியாதி என வைந்துமதங் கேட்கப்படுகின்றன : 1. வைணவர் முதலியோர், சத்கியாதிவாதிகள். 2. சூனியவாதி, அசத்கியாதிவாதி. 3. க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதி, ஆத்மக்கியாதிவாதி. 4. நியாய வைசேடிகர், அந்நியதாக் கியாதிவாதிகள். 5. சாங்கிய பிரபாகரர் அக்கியாதிவாதிகளாம்.

(42) இவர்களுள், 1-வது—சத்கியாதிவாதிகள், சுத்தியினுடைய அவயவங்களோடு இரஜதத்தினவயவமும் எப்போதுமிருக்கின்றதெனவும், சுத்தியினவயவம் சத்தியமாவதுபோல இரஜதாவயவமுஞ் சத்தியம்; மித்தையன்றெனவும், தோடத்தோடுகூடிய நேத்திர சம்பந்தத்தால் சித்தாந்தத்தில் அவித்தையின் பரிணாமமாக அநிர்வசனீயரஜதம் உண்டாவதுபோலத் தோடத்தோடுகூடிய நேத்திர சம்பந்தத்தால் இரஜதாவயவங்களினின்று சத்தியரஜதமும் உண்டாகின்றதெனவும், சித்தாந்தத்தில் அதிஷ்டான ஞானத்தால் அநிர்வசனீய ரஜதநிவிர்த்தியாவதுபோலச் சுத்திஞானத்தால் சத்தியரஜதமும் தனதவயவத்திற் றிரும்சமாமெனவுங் கூறுவர் ; அது நிராகரிக்கத்தக்கது : யாதினாலெனின் ? சுத்திரஜத திருஷ்டாந்தத்தினால் பிரபஞ்சம் மித்தையென்னும் அநுமிதியுண்டாகின்றது. சத்கியாதி வாதி மதத்தில் சுத்தியில் ரஜதஞ்சத்தியமாம்; ஆகவே, அதைத் திருஷ்டாந்தமாக வைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் மித்தியாத்வசித்தி பெறுவது கூடாதாதலாலென்க ; இன்னும், இந்தப் பட்சத்திற் பிரபல தோடங்கள் அநேகமுள; அவை சுத்திஞானத்திற்குப்பின் சுத்தியில் காலத்திரயத்திலும் இரஜதமே இல்லையென்று, சுத்தியினிடத்துத் திரைகாலிகரஜதாபாவப் பிரதீதி யுண்டாகின்றது; [பிரதீதி= ஞானம்.] சித்தாந்தத்தில் அநிர்வசனீயரஜதமோ! மத்தியகாலத்தில் மாத்திரம் உண்டு: வியாவகாரிகரஜதாபாவம் திரைகாலிகமாக இருக்கின்றது. சத்கியாதிவாதி மதத்தில் வியாவகாரிகரஜதம் உண்டாகுங் காலையில் வியாவகாரிகரஜதாபாவங் கூடாது;

ஆகலின், திரைகாலிகரஜதாபாவப் பிரதீதியினால் வியாவகாரிகரஜதஞ் சொல்லுகை விருத்தமாம்; அன்றியும், அநிர்வசனீயரஜதத்தின் உற்பத்தியில் பிரசித்தரஜதத்தின் சாமக்கிரி வேண்டுவதில்லை. தோஷசகித அவித்தையினால் அதனது உற்பத்திகூடும் : வியாவகாரிகரஜதத்தின் உற்பத்தி பிரசித்தரஜதத்தின் சாமக்கிரியின்றிக் கூடாது. சுத்தியின்கண்ணே இரஜதத்தின் பிரசித்த சாமக்கிரியில்லை; ஆதலால், சத்தியரஜத உற்பத்தி சுத்தியில் உளதாமென்கைகூடாது : சுத்தியின்கண் இரஜதாவயவம் உண்டு ; அதுவே சத்தியரஜதத்தின் சாமக்கிரியாம் எனின் ? அது உற்பூத ரூபமா ? அநுற்பூத ரூபமா ? உற்பூத ரூபமெனின் ? இரஜதத்தினுற்பத்திக்கு முன்னரே அது பிரத்தியட்சமாதல் வேண்டும் : அநுற்பூத ரூபமெனின் ? இரஜதமும் அநுற்பூத ரூபமுடையதாம் ; ஆகவே, அவ்விரஜதம் பிரத்தியட்சமாகாது.

அன்றியும், ஓரிரச்சுவின்கட் பத்துப் புருடர்க்கு வெவ்வேருக ஒருவனுக்குத் தண்டம், ஒருவனுக்கு மாலை, ஒருவனுக்குச் சர்ப்பம், ஒருவனுக்குச் சலத்தின்ருரை என இப்படிப் பிரம(ஹு)ம் உண்டாகிறது; அங்கே தண்டமுதலிய பதார்த்தங்களின் அவயவங்கள் சொற்ப ரச்சுதேசத்தில் உண்டெனல் கூடாது. என்னை? மூர்த்தத் திரவியங்கள் ஸ்தானத்தைத் தகையுமாதலால் என்க. சித்தாந்தத்தில், அநிர்வசனீயங்களாகத் தண்ட முதலியவை உண்டாகின்றனவாகலான், வியாவகாரிக தேசத்தை அவைதகையாவாம். சத்கியாதிவாதியும் தண்ட முதலியவற்றில் ஸ்தானத்தைத் தகைவது முதலிய பயனை ஒப்பாவிடின், தண்ட முதலியவற்றைச் சத்தியமென்று கூறுதல் விருத்தமும், நிஷ்பலமுமாம்: தண்ட முதலியவை தோற்றரவு மாத்திரந்தான்; அந்நியமான காரியம் அவைகளால் உளதாகாதென்னின்? அப்போது அநிர்வசனீயவாதமே சித்தமாம். பிரம (ஹு) ஸ்தலத்தில் சத்பதார்த்த உற்பத்தி ஒப்பிடில், அக்கினியோடு கூடிய ஊஷர பூமியில் சலப்பிரம(ஹு)ம் உண்டாமாயின் அங்கே அச்சலத்தால் அவ்வக்கினி சாந்தமாதல் வேண்டும்: பஞ்சின்மீது வைத்த குன்றிமணிக் கொத்தில் அக்கினிப் பிரம(ஹு)ம் உண்டாமாயின் அங்கே பஞ்சானது எரிதல் வேண்டும்: தோடத்தோடு கூடிய காரணத்தினில் நின்றும் உண்டான

பதார்த்தம் அந்நியனுக்குத் தோற்றமாட்டாது: யாவனுடைய தோடத்தினாலுண்டாயிருக்கிறதோ! அவனுக்கே அது தோற்றா நிற்கும்: தோடத்தின் காரியமான சலத்தினாலும், அக்கினியினா லும் நனைத்தலும், தகித்தலும் உளவாகா வென்னில்? அப்போது அவைகளைச் சத்தியமென்று சொல்லுதல் கேவலம் நகைத்தற்கே ஏதுவாகு மல்லது வேறில்லை; அதனால், சத்கியாதிவாதிகளின் வார்த்தை யுத்தியில்லாதவார்த்தையென அந்தப்பட்சம் நிராகரிக் கத்தக்கதேயாம்.

(43) 2-வது—சூன்யவாதிகள், இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப் பம் அத்தியந்தம் அசத்தாம்; அப்படியே அந்நிய தேசத்திலும் அத்தியந்தம் அசத்தாம்; இப்படி அத்தியந்தம் அசத்தாகிய சர்ப்பம் இரச்சுவினிடத்துத் தோன்றாநின்றதென்பர்.

(44) 3-வது—க்ஷணிக விஞ்ஞான வாதிகள், பழுதையி னிடத்தும், அப்படியே அந்நிய தேசத்தும் புத்திக்குப் புறம்பே ஓரிடத்தும் சர்ப்பமானது இல்லை; சகல பதார்த்தங்களும் புத்தி யினும் வேறாக இல்லை; சகல பதார்த்தங்களின் ஆகாரத்தையும் புத்தியே தரிக்கின்றது; அந்தப் புத்தியும் க்ஷணிக விஞ்ஞான ரூபம்: க்ஷணத்தில் நாசமும், க்ஷணத்தில் உற்பத்தியும் அடையா நின்ற விஞ்ஞானமே சர்ப்ப ரூபமாகத் தோன்றாநின்றதென்பர்.

(45) 4-வது—நியாய வைசேடிகர், புற்று முதலிய ஸ்தா னங்களில் யதார்த்தமாகிய சர்ப்பமுளது; அது நேத்திரத்தினாற் காணப்படுகின்றது. நேத்திரத்திலுள்ள தோடபலத்தால் எதிரே சமீபத்தில் இரச்சு தேசத்திற் றோன்றுகின்றது. யதார்த்த சர்ப்பத்திற்கும், நேத்திரத்திற்கும் மத்தியில் பித்தி யாதிய *அந்தராயங்கள் இருப்பினுந் தோடசகித நேத்திரத்தால் அது காணப்படுகின்றதென்பார். ஷை—சிந்தாமணிகாரர், தோட சகித நேத்திரத்தினால் புற்றினிடத்துள்ள சர்ப்ப ஞானம் உண்டாமாயின், மத்தியிலுள்ள ஏனைய பதார்த்த ஞானங்களும் உண்டாதல் வேண்டும்; ஆதலால், பித்தியாதி அந்தராய சகித வத்துவின் ஞானம் நேத்திரத்தால் உண்டாகாது. பின்னையோ? தோடசகித நேத்திரத்தினால் இரச்சுவானது நிசரூபமாகத்

* அந்தராயம்=மறைப்புக்குக் காரணம்.

தோன்றாமல், சர்ப்ப ரூபமாகத் தோன்றாநின்றது; இப்படி ஒன்று மற்றொன்றாகத் தோன்றாநிற்பதே அந்நியதாக் கியாதி யென்பர்.

(46) 5-வது—அக்கியாதி வாதியர், அசத்தானது தோன்று மாயின் வந்தியாபுத்திர, சசசிருங்கங்களுந் தோன்ற வேண்டும்; அங்ஙனந் தோன்றாமையின், அசத்கியாதி அசங்கதம். க்ஷணிக விஞ்ஞானத்தின் ஆகாரமே சர்ப்பாதிகளாமாயின், க்ஷணிக மாத் திரத்தால் அதிககாலத் தோற்றரவு கூடாது; ஆதலால், ஆத்மக் கியாதியும் அசங்கதம். அந்நியதாக் கியாதியின் பிரதம ரீதி சிந்தாமணி மதத்தால் தூஷிக்கப்பட்டது போலவே சிந்தாமணி மதரீதியினாற் கூறும் அந்நியதாக் கியாதி மதமும் அசங்கதமாம். எதனாலெனின்? ஞேயவநுசாரமாகவே ஞானமுண்டாகின்றது: ஞேயம் இரச்சு; அதில் சர்ப்பஞானங் கூறுதல் அத்தியந்த விருத்தமா மாதலின் என மறுத்து, எங்கே இரச்சுவின்கட் சர்ப் பப் பிரம(ஹ்ரு)முண்டாமோ! அங்கே இரச்சுவினுடனே நேத் திரத்திற்குத் தன் விருத்தி வழியாகச் சம்பந்த முண்டாய் அவ் விரச்சுவினிடத்து இதுவென்னும் ரூபமாகச் சாமான்ய ஞான மும், சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியும் உண்டாகின்றன; அவ்விரண்டில், இதுவென்னுங்கூறு இரச்சுவின் சாமான்யப் பிரத்தியட்ச ஞானம். சர்ப்ப மென்பது ஸ்மிருதிரூப ஞானம். ஆகலான், இது சர்ப்பமென்புழி, இரண்டு ஞான முண்டாம்; அப்படி யுண் டாதற்குப் பிரமாதாவின்கட் பயதோடமும், பிரமாணத்தின் கட் டிமிரதோடமுமே காரணமாம்: அவற்றின் வலியால் புருட னுக்கு இது வென்பது இரச்சுவின் சாமானியப் பிரத்தியட்ச ஞானமென்றும், சர்ப்பமென்பது பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதி ஞான மென்றும் விவேகம் உண்டாகவில்லை; இவ்விரு வகை ஞானத்தின் அவிவேகமே பிரம(ஹ்ரு) மென்பர். சத் கியாதியும், அக்கியாதி வாதியால் மறுக்கப்பட்ட அசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக் கியாதிகளும் ஆகிய நான்கு மதங் களும் யுத்தி ஹீனமாவதால் எப்படி அசங்கதமென்று தள்ளப் பட்டனவோ! அப்படியே அக்கியாதி மதமும் அசங்கதமாம்.

(47) எதனாலெனின்? இது சர்ப்பமென்னும் ஞானத்தில் முன்னே இதுவென்னுங்கூறு இரச்சுவின் சாமானியப்

பிரத்தியட்ச ஞானமாம். சர்ப்பமென்னுங்கூறு பூர்வங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மரண ஞானமாம் என்பது அக்கியாதிவாதிகள் மதம்; அங்கே பூர்வங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணமே ஒப்பி எதிரே இரச்சு தேசத்தில் சர்ப்ப ஞானம் ஒப்பாவிடில் எதிரே கிடக்கும் இரச்சுவினின்றும் புருடனுக்குப் பயமுண்டாகித் திரும்பி ஓடவேண்டுவதில்லை: எதிரே கண்ட இரச்சு தேசத்திலேயே சர்ப்பஞானம் உண்டாகின்றதாதலால் அது பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியல்ல; அன்றியும், இரச்சுவின் விசேடரூப யதார்த்த ஞானம் உண்டானதன் பின்னர் எனக்கு இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப்ப ஞானம் மித்தையாக உண்டாயிற்றென்னும் *பாதமானது உண்டாகின்றது; இப்பாதத்தினுலும் இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப்ப ஞானம் உண்டாகின்றதே யல்லாமற் பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகவில்லை. இது சர்ப்பமென்புழி, ஞானமொன்றே தோன்றுகின்றது: இரண்டில்லை. ஏககாலத்தில் அந்தக் கரணத்தினின்று ஸ்மிருதிரூபமும், பிரத்தியட்சரூபமும் ஆகிய இரண்டு ஞானமுளவாகா; ஆதலால் அக்கியாதி மதமும் அத்தியந்தமசங்கதமாம் என்க. இம்மதங்களின் பிரதிபாதனமும், **கண்டனமும்** விவரணம், ஸ்வாராஜ்யசித்தி யாதிய கிரந்தங்களிலும், விருத்திப்பிரபாகர கிரந்தத்துங் காண்க.

(48) இனிச்சித்தாந்தமாகிய அநிர்வசனீயக்கியாதியின் கொள்கைகூறுதும். அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திராதி இந்திரிய வாயிலாகப் புறம் போந்து விடயசமானுகாரத்தை யடையும் போது அதனுல் விடயத்தின் ஆவரணம் பங்கமாம்; ஆகவே, அவ்விடயந் தோன்றுகிற்கும். அங்கே பிரகாசசகாயமும் வேண்டும்; இன்றேற் பதார்த்தங்க டோற்றுவாம். ஆதலால், எங்கே இரச்சுவில் சர்ப்பப்பிரமமுண்டு அங்கே முற்கூறியவாறு அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திரேந்திரிய வாயிலாகப் புறம் போந்து இரச்சுவோடு சம்பந்தமாயினும், திமிராதிதோடப் பிரதிபந்த மிருக்கில் விருத்தியின் சொரூபம் இரச்சுவின் சமானுகாரமாகாது; அஃதங்ஙன மாகாதபோது இரச்சுவின் ஆவரணம் பங்கமாகாது. இவ்வாறு ஆவரண பங்கநிமித்தம் விருத்தி சம்பந்த முளதேனும், எப்போது இரச்சுவின் ஆவரணம் பங்கமாகவில்லையோ! அப்போது இரச்சு சேதனத்துள்ள அவித்தையினிடத்து க்ஷோபமுண்டாய் அவித்தை சர்ப்பாகார பரிணுமத்தையடையும். [க்ஷோபம்=காரியாபிமுகாவஸ்தை.] அவ்வவித்தையின் காரியமாகிய சர்ப்பம் சத்தெனின்? இரச்சு ஞானத்தாற் பாதமாகாது; பாதமாகலின் சத்தன்று. அசத்தெனின்? வந்தியாபுத்திரன் போலத் தோற்றரவாகாது; தோற்றரவாகலின் அசத்துமன்று: மற்றெத்தன்மையதோவெனின்? சதசத்விலட்சண அநிர்வசனீயத் தன்மையதாம். இங்ஙனம் சர்ப்பமானது அவித்தையின் பரிணுமமாவது போல அதன் ஞானரூப விருத்தியும் அவித்தையின் பரிணுமமே: அந்தக்கரணத்தின் பரிணுமமன்றும். என்னை? இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பம் பாதமாகின்றதுபோல அதன் ஞானமும் பாதமாகின்றது. அந்தக்கரணத்தின் பரிணுமமாயின் அது பாதமாகாது. ஆதலால் சர்ப்பஞானமும் சர்ப்பம்போல அவித்தையின் காரியமாய்ச் சதசத்விலட்சண அநிர்வசனீயத் தன்மையதேயாம். இங்ஙனம் சர்ப்பமும், அதன் ஞானமும் அவித்தையின் பரிணுமமே யாயினும், இரச்சுவுபகித சேதனத்துள்ள தமோகுணப் பிரதான வவித்தைக்கூற்றின் பரிணுமம் சர்ப்பமும், சாட்சி சேதனத்துள்ள வவித்தையின் சத்துவகுண பரிணுமம் விருத்திஞானமுமாம். எச்சமயத்தில் இரச்சு சேதனத்துள்ள வவித்தை சர்ப்பாகார பரிணுமமாமோ! அச்சமயத்திலேயே சாட்சியாசிரிதமான வவித்தை ஞானுகாரபரிணுமமாம். என்னை? இரச்சுசேதன வாசிரிதமான வவித்தையிடத்து யாதொரு க்ஷோப நிமித்தமுளதோ! அந் நிமித்தத்தினுலேயே சாட்சியாசிரித வவித்தைக் கூற்றினிடத்தும் க்ஷோபம் உளதாதலினென்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்றுல் சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அவித்தை உபாதான காரணமும், இரச்சுவின் அப்பிரதீதியினுல் இரச்சு வவச்சின்ன சேதன வாசிரிதமான வவித்தையின்கணுளதாகும் க்ஷோபம் நிமித்த காரணமும் ஆம். இவ்வாறு பிரம (ஹூ)ஸ்தலத்தில் சர்ப்பாதி விடயங்களும், அவற்றின் ஞானங்களும் கூடவே உண்டாய் இரச்சுவாதி அதிஷ்டான ஞானத்தாற் கூடவே இலீனமாம். இவ்வாற்றுல்; சர்ப்ப முதலிய பிரம(ஹூ)த்தில் புறவவித்தைக்

---

* பாதம்=மித்தையென்னும் நிச்சயம். [பாயஃ] எனும் வடமொழி தற்பவமாய், பாதம் எனவரும்; ஏனைய விடங்களினும் இதுவே பொருள்.

கூறு சர்ப்ப முதலிய விடயங்களுக்கும், சாட்சியாசிரிதமான அக வவித்தைக்கூறு அவ்விடய ஞானரூப விருத்திகட்கும் உபாதான காரணமெனப்படும். சொப்பனத்தினிடத்துச் சாட்சியாசிரித மான வவித்தையின் தமோகுணக்கூறு விடயரூப பரிணாமத்தை யும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூப பரிணாமத்தையும் அடைகின் றமையின், சொப்பனத்தில் அகவவித்தையே விடயத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் உபாதானகாரணமாம்; இவ்வாற்றால், வாகிய மான இரச்சு சர்ப்பாதிகளும், ஆந்தரமான சொப்பன பதார்த் தங்களும் சாட்சிபாசியமென்று சொல்லப்படும். அவித்தியா விருத்தியின் வாயிலாக யாதொன்றைச் சாட்சியானது பிரகாசிப் பிக்குமோ! அது சாட்சிபாசியமாம். இரச்சுவாதிகளில் அநிர் வசனீயமான சர்ப்பாதிகளும், அவைகளின் ஞானங்களும் பிரம (ஹ்ம) மென்றும், அத்தியாசமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அந்தப் பிரம்(ஹ்ம)ம் அவித்தையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த் தமுமாம்.

(49) உபாதான காரணத்திற்குச் சமான சுபாவ முடைய தாயும், அந்நியதா சொரூபமாயு முள்ளது பரிணாமம். அதிஷ் டானத்தினும் விபரீத சுபாவ முடையதாயும், அந்நியதா சொரூபமாயுமுள்ளது விவர்த்தம். உபாதான காரணமான அவித்தை யெப்படி அநிர்வசனீயமோ! அப்படியே இரச்சு சர்ப்பமும், அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாவதால், அவித் தைக்குச் சமான சுபாவ முடையன: அந்நியதா சொரூப மென் பது அவித்தையினும் வேறு பிரகாரமான ஆகாரம்; அப்படியே இரச்சுவவச்சின்ன வதிஷ்டான சேதனம் சத்ரூபம். சர்ப்ப மும் அதன் ஞானமும் சத்தினும் விலட்சணமாவதால் விபரீத சுபாவ முடையனவாம்: அந்நியதா சொரூப மென்பது சேதனத் தினும் வேறு பிரகாரமான ஆகாரம்.

(50) மித்தியா சர்ப்பத்தின் அதிஷ்டானம் இரச்சுவுபகித சேதனமாம்: இரச்சுவல்ல. என்னை? சர்ப்பத்தைப்போல இரச்சுவும் கற்பிதம்; கற்பிதவத்து அந்நிய கற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானமாதல் கூடாது. ஆதலால், இரச்சுவுபகித சேதனமே அதிஷ்டானமாம்: இரச்சுவல்ல. இரச்சு விசிட்டத்தை அதிஷ் டானமென்று சொல்வோமாயின், இரச்சுவும், சேதனமும் ஆகிய

இரண்டும் அதிஷ்டானமாம்; ஆகவே, இரச்சு பாகத்தில் அதிஷ் டானத் தன்மை பாதிக்கப்பட்டிருத்தலின், இரச்சு வுபகித சேதனமே அதிஷ்டானமாம்: இரச்சு விசிட்ட சேதனம் அதிஷ் டானமன்று. அப்படியே சர்ப்ப ஞானத்திற்குச் சாட்சிசேதனம் அதிஷ்டானமாம்; இவ்வாற்றால், பிரம(ஹ்ம) ஸ்தலத்தில், விடயத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதி பேதத்தால் அதிஷ்டானம் பின்னமாம்: ஒன்றன்று. விசேடரூபமாக இரச்சுவினது அப்பிரதீதி அவித்தையில் க்ஷோபவாயிலாக இரண்டன் உற்பத்தியிலும் நிமித்தமாவதுபோல இரச்சு ஞான மும் இரண்டன் நிவிர்த்தியிலும் நிமித்தமாம்.

(51) சங்கை—மித்தியா வஸ்துவிற்கு யாது அதிஷ் டானமோ! அவ்வதிஷ்டான ஞானத்தினால் மித்தியாவஸ்து நிவிர்த்தியாமென்பது அத்வைதவாதத்தின் சித்தாந்தம்; இங்கே மித்தியா சர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானம் இரச்சுவன்றாம்: இரச்சு வுபகித சேதனமாம் என்று கூறினமையின், இரச்சு ஞானத்தால் சர்ப்ப நிவிர்த்தி கூடுமாறெங்ஙனே யெனின்?

(52) உத்தரம்—இரச்சுவாதி ஜடபதார்த்தங்களின் ஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி ரூபமாக உண்டாகுமேல் அங்கே ஆவரணபங்கம் விருத்தியின் பிரயோசனமாம். அவ் வாவரணம் அஞ்ஞானத்தினது சத்தியாகலான், ஆவரணம் ஜடத்தின் ஆசிரித மன்று: ஜடத்திற்கு அதிஷ்டான சேதனத்தின் ஆசிரிதமாம். ஆகலான், இரச்சுவின் சமானாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியினால் இரச்சு வவச்சின்ன சேதனத்தின் ஆவரணமே பங்கமாம்; விருத்தியின்கணுள்ள சிதாபாசனால் இரச்சு மாத் திரம் பிரகாசிக்கும். சேதன பாகம் சுயம்பிரகாசமாவதால் அதன்கண் ஆபாசனுக்கு உபயோகமில்லை; இவ்வாற்றால், சிதா பாசனோடுகூடின அந்தக்கரண விருத்திரூபமாகிய ஞானத்தி லுள்ள விருத்தி பாகத்திற்கு ஆவரணபங்கரூப பயன் சேத னத்திலும், சிதாபாச பாகத்திற்குப் பிரகாசரூபபயன் இரச்சு விலும் உள்ளன. ஆதலால், சாபாச விருத்தி ஞானத்திற்குக் கேவ லம் சடமாகிய இரச்சு விடயமன்று. பின்னையோவெனின்? அதிஷ் டான சேதனத்தோடுகூட இரச்சுவானது சாபாச விருத்திக்கு விடயமாம்; இக்காரணத்தால், சித்தாந்த கிரந்தங்களில் அந்தக்

கரணத்தினின்றுஞ் சநியாநிற்கும் விருத்தி ஞானங்கண் முழுதும் பிரஹ்மத்தை விடயம் பண்ணுகின்றனவென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு இரச்சு ஞானத்தால் நிராவரணமாய்ச் சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டானமாகிய இரச்சுவினவச்சின்ன சேதனமும் தனது பிரகாசத்தால் விளங்குவதால் இரச்சுவின் ஞானமே சர்ப்பத்தினதிஷ்டான ஞானமாகலின் சர்ப்ப நிவிர்த்தி கூடும்:

(53) சங்கை—இங்ஙனம் சர்ப்ப நிவிர்த்தி இரச்சு ஞானத்தாற் கூடுமேல் கூடுக. சர்ப்ப ஞானத்திற் கதிஷ்டானமாகிய சாட்சிசேதனம் அஞ்ஞாதமாயிருத்தலின், சர்ப்ப ஞான நிவிர்த்தி கூடுமாறு எங்ஙனேயெனின்?

(54) உத்தரம்—விடயத்தின் அதீனமாக ஞானமுளதாகலின், விடயத்தினபாவத்தால் சர்ப்பஞானந் தானே நிவிர்த்தியாம். கற்பிதநிவிர்த்தி அதிஷ்டானஞானமின்றி உளதாகாதென்று மீட்டும் சங்கிக்கிற் கூறுதும்.

(55) நிவிர்த்தி இருவகைத்தாம்; ஒன்று அத்தியந்த நிவிர்த்தி: மற்றொன்று காரணத்தில் லயரூபமான நிவிர்த்தி. சகல கற்பித வஸ்துக்களின் காரணம் அதிஷ்டான வாசிரிதமான அஞ்ஞானம்; அவ்வஞ்ஞானத்தோடுகூடக் காரியங்களினிவிர்த்தி அதிஷ்டான ஞானத்தினாலேயே யுளதாம். காரணத்தின்கண் லயரூபமான நிவிர்த்தி அதிஷ்டான ஞானத்தினாலன்றியும் சுழுத்தியிலும், பிரளயத்திலும் சர்வபதார்த்தங்கட்கு முளவாம். அங்கே, சர்வபதார்த்தங்களினது லயத்தில் போகப்பிரதமான கர்மங்களினபாவம் நிமித்தமாக விருப்பதுபோல, அதிஷ்டான ஞானமின்றியே சர்ப்பஞானம் லயமாமிடத்துச் சர்ப்பஞானத்திற்கு விடயமான சர்ப்பத்தினபாவம் சர்ப்பஞான லயத்தில் நிமித்தமாகவுளது; இவ்வாறு சர்ப்பநிவிர்த்தி இரச்சு ஞானத்தாலும், சர்ப்பஞானத்தினது லயம் அதன் விடயமான சர்ப்பத்தினபாவத்தாலும் உளவாம்.

(56) அல்லது, சர்ப்பமும், அதனது ஞானமுமாகிய இரண்டனது நிவிர்த்தியும் இரச்சு ஞானத்தாற்றானே யுளவாம். என்னை? எப்போது இரச்சுவின் பிரத்தியட்ச ஞானமுளதாமோ!

அப்போது அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திர வாயிலாகப் புறம்போந்து இரச்சு தேசத்தை யடைந்து இரச்சுவிற்குச் சமானமாகிய ஆகாரமாமாதலால், இரச்சுவின் பிரத்தியட்ச சமயத்தில் விருத்தி உபகிதசேதனமும், இரச்சு வுபகிதசேதனமும் பேதமின்றி ஏகமாம்; இதற்கேது கூறுதும். சேதனத்திற்கு உபாதிபேதத்தாலன்றிச் சொரூபத்தால் யாண்டும் பேதமில்லை. விருத்தி உபகிதசேதனம், இரச்சு உபகிதசேதனங்களின் பேதகவுபாதி விருத்தியும், இரச்சுவுமாம்; அவ்விருத்தியும், இரச்சுவும் வெவ்வேறு தேசத்திருக்கில் அப்போது உபாதியுடைய சேதனங்கட்குப் பேதமுண்டு. இரண்டுபாதியும் ஓரிடத்திருக்கில் அப்போது உபகிதசேதனங்கட்குப் பேதமின்று. இவ்வார்த்தை வேதாந்த பரிபாஷாதி கிரந்தங்களிற் கூறியிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால், இரச்சுவின் பிரத்தியட்ச ஞான சமயத்தில் இரச்சுவுபகிதசேதனமும், விருத்தி உபகிதசேதனமும் ஏகமாம். அந்தக்கரணத்திலும், அதன் விருத்தியிலும் உள்ள அவைகளின் பிரகாசகமான சேதனமாத்திரம் சாட்சியெனப்படுதலின், இரச்சு ஞானசமயத்தில் இரச்சுவுபகித சேதனத்தோடு அபின்னமான சாட்சியும் அவ்விரச்சு ஞானத்தாற்றானே பாநமாவதால் கற்பித சர்ப்பஞான நிவிர்த்திகூடும்.

(57) அன்றியும், சாட்சியானது தான் அஞ்ஞாதமாயின் திரிபுடி-ஞானம் அச்சாட்சியினாற் பொருந்தாது. ஆதலால், சர்வ திரிபுடிகளின் ஞானத்திலும் சாட்சி ஞானம் அவசியமிருக்கின்றது; அச்சாட்சி ஞானத்தால் சர்ப்பஞான நிவிர்த்திகூடும். சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் வெவ்வேறாகக் கூறினமையின், இவ்வளவு சங்கை சமாதானங்களுண்டாயின.

(58) இனி, சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஒன்றே என்னும் பட்சங்கூறுதும். வாகியமான இரச்சுசேதனத்தைச் சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமென்னல் கூடாது. எதனாலெனில்? எத்துணை ஞான முளவாகாநின்றனவோ! அத்துணையும், பிரமாதா அல்லது சாட்சியினாசிரிதமாம். வாகியமான இரச்சு சேதனவாசிரிதமாக ஞானங்கூடாது; அப்படிச் சர்ப்பத்திற்கும், ஞானத்திற்கும்

அதிஷ்டானமாக அந்தக்கரண வுபகித சாட்சி சேதனத்தை யொப்பினல் சரீரத்தினுள்ளே அந்தக்கரண தேசத்தில் சர்ப்பந் தோன்றவேண்டும். இரச்சு தேசத்தில் சர்ப்பந்தோன்ற வேண்டுவதில்லை. அகத்தே உதியாநின்ற சர்ப்பத்தின்றோற்றம் புறத்தே மாயையின் வலியாலுளதாமென வொப்பினல் ஆத்மக்கியாதி மதம் சித்தியாம். ஆகலின், இரச்சு வுபகிதசேதனம் ஞானத்திற் கதிஷ்டானமாதலும், அந்தக்கரண வுபகிதசேதனம் சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டானமாதலுங் கூடாது. இவ்வாற்ருல், சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஒன்றென்கை பொருந்தாதேனும், நேத்திரேந்திரிய வாயிலாகப் புறம்போந்து இரச்சுவின் சமீபமடைந்த இதுவெனும் ஆகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி யுபகிதசேதனத்தின் ஆசிரிதமாயுள்ள வவித்தையின் தமோகுணக்கூறு சர்ப்பாகார பரிணமமும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானகார பரிணமமுமாம். ஆதலால், விருத்தி உபகிதசேதனவாசிரிதமான வவித்தை சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதான காரணமாம். விருத்தி யுபகிதசேதனம் அதிஷ்டானமாம். விருத்தி இரச்சு தேசத்திற் புறம்பே நேத்திரவாயிலாகப் போந்திருத்தலால் விருத்தி உபகித சேதனமும் புறம்பே உளது. இக்காரணத்தால், சர்ப்பத்திற் காசிரயமாதல் கூடும். அந்தக்கரணத்தினது சொரூபம் எவ்வளவுளதோ! சாட்சியினது சொரூபமும் அவ்வளவேயுளது. சரீரத்தினகத்தேயுள்ள அந்தக்கரணமே விருத்திரூப பரிணமமடைதலின், விருத்தி யுபகிதசேதனம் சாட்சியாம்; ஆகவே, அது ஞானத்திற் காசிரயமாதலுங் கூடும். எப்போது இரச்சுவினது சாட்சாத்காரமாமோ! அப்போது இரச்சுசேதனம், விருத்திசேதனம் எனும் இரண்டும் ஏகமாம். ஆதலால், இரச்சுவின் ஞானத்தால் சர்ப்ப நிவிர்த்தியும், அதன் ஞான நிவிர்த்தியுங் கூடும். ஓரிரச்சுவில் பத்துப் புருடர்க்குச் சர்ப்பம், தண்டமுதலிய பத்துப்பதார்த்தங்கள் வெவ்வேருகத் தோன்றுக; அல்லது சகலர்க்கும் சர்ப்பம் ஒன்றே தோன்றுக; அங்கே எவனுக்கு இரச்சுவின் சாட்சாத்காரமாமோ! அவனுக்கு அவனது விருத்தி சேதனத்திற் கற்பிதமாகிய அத்தியாசம் நிவிர்த்தியாகிறது. மற்றவனுக்கு இல்லை. ஆதலால், விருத்திசேதனமே கற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானம். இரச்சு முதலிய விடய வுபகித சேதனம் அல்ல. இரச்சு வுபகித

சேதனத்தைச் சர்ப்ப தண்டாதிகட்கு அதிஷ்டானமாக ஒப்பினல் பத்துப் புருடர்கட்குத் தோன்ருநிற்கும் பத்துப் பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருவருக்குந் தோன்றவேண்டும். நமது கொள்கையால், எவனுடைய விருத்திசேதனத்தில் எப்பதார்த்தங் கற்பிதமோ! அஃதவனுக்கேதோன்றும் ; அந்நியனுக்கு இல்லை. இவ்வாற்ருல், வாகிய சர்ப்பாதிகட்கும், அவைகளின் ஞானங்கட்கும் விருத்தி உபகித சாட்சியே அதிஷ்டானம்: சொப்பன பதார்த்தங்கட்கும், அவைகளின் ஞானங்கட்கும் அந்தக்கரண வுபகித சாட்சியே அதிஷ்டானம். இவ்வாறு சதசத்தின் விலட்சணமான அநிர்வசனீய வவித்தையின் பரிணமமாகிய அநிர்வசனீய சர்ப்பாதிகள் அநிர்வசனீயக் கியாதி எனப்படும்.

(59) சங்கை—சதசத்தின் விலட்சணம் அநிர்வசனீயமென்னல் கூடாது. யாதினலெனின்? யாது சத்திற்கு விலட்சணமோ! அஃதசத்தாம்; ஆகவே, சத்திற்குவிலட்சணம் அசத்தல்லவென்றுசொல்லுதல் அசங்கதமாமாகலின் எனின்? உத்தரம்—சொரூபரகிதத்தைச் சத்விலட்சணமென்றும், *வித்தியமான சொரூபத்தை அசத்விலட்சண மென்றுஞ் சொல்லில் ஓர் பதார்த்தத்திலே சொரூபராகித்தியம், சொரூபஸாகித்தியம் என்னும் இரண்டும் பொருந்தாது; ஆதலின், சதசத்விலட்சண சத்தத்திற்குப் பொருள் அங்ஙனமன்று.

(60) மற்றெங்ஙனமெனின்? காலத்திரயத்திலும் யாதொன்றிற்கு நாசமில்லையோ! அது சத்து; யாதொன்று பாதமாமோ! அது சத்விலட்சணம். சசசிருங்கம் வந்தியாபுத்திரன் போலச் சொரூபமில்லது அசத்து; அதனின் விலட்சணம் சொரூபமுடையதாம்; இவ்வாற்ருல், பாதயோக்கிய சொரூபமுடையது சதசத்விலட்சண சத்தத்திற்குப் பொருளாம்; சத்விலட்சண சத்தத்திற்குப் பாதயோக்கியமென்று பொருள்; அசத்விலட்சணம் என்னும் இவ்வளவு சத்தத்திற்குச் சொரூபமுடையதென்று பொருள்; ஆகலின், சதசத்விலட்சணம் அநிர்வசனீயமென்னல் அசங்கதமாகாமை காண்க. இவ்வாற்ருல், எங்கேபிரம (ஹு௨) ஞானமுண்டு! அங்கே அநிர்வசனீய பதார்த்தங்கள் முழுதும் உற்பத்தியாகின்றன. அந்நிய சாஸ்திரங்களில்

* வித்தியமானம்=இருப்பது.

இரஜதத்தின் உற்பத்தி ஒப்பவில்லை. சத்கியாதிவாதி ஒருவர் ஒப்பினர்; அவர்மதத்தினும் அநிர்வசனீயக்கியாதி விலட்சணமாம்.

இனி அத்தியாச விலக்கணம்

(61) தனதபா *வாதிகரணத்திற் றனதவபாசம் அத்தியாசமாம். பாரமார்த்திகமாகவும், வியாவகாரிகமாகவும் இரஜதாபாவத்தின் அதிகரணமான சுத்தியில் இரஜதமும், அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுகின்றமையின், இவ்வத்தியாசவிலக்கணம் பொருந்துமாறு காண்க. அல்லது, அதிஷ்டானத்தினும் விஷமசத்தையுடையபதி னவபாசம் அத்தியாசமாம்: அந்நிய சாஸ்திரகாரர் ஒப்பியிருக்கும் அத்தியாச விலக்கணமனைத்தினும் பாஷியகாரர் அருளிச்செய்திருக்கும் இவ்வத்தியாச விலக்கணம் அசாதாரணமாம். வியாகரணரீதியால், அத்தியாச வவபாச பதங்கட்கு விடயமும், ஞானமும் வாச்சியமாம். ஆகலின், அர்த்தாத்தியாச, ஞானத்தியாச பேதத்தால் அத்தியாசம் இருவகைத்து; அவற்றுள், அர்த்தாத்தியாசம் அநேகபிரகாரமாம். ஓரிடத்தில், கேவலம் சம்பந்தமாத்திரம் அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், சம்பந்தவிசிஷ்ட சம்பந்தி அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், கேவலம் தருமம் அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், தருமவிசிஷ்டதருமி அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், அந்நியோந்நியாத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில், அந்நியதராத்தியாசமாம். இவ்வந்நியதராத்தியாசமும் இருவகைத்து. ஒன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாத்தியாசம்: மற்றொன்று அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசமாம்; முறையே இவற்றைச் சொரூபாத்தியாசம், சம்சர்க்காத்தியாசமென்ப. யாதொரு பதார்த்தத்தின் சொரூபம் அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுமோ! அதைச் சொரூபாத்தியாசமெனபர்; அது இப்பியில் வெள்ளிபோல; இவ்வாறு, ஆத்மாவில் அகங்கார முதலிய அநாத்மாக்கள் சொரூபாத்தியாசமாம். யாதொரு பதார்த்தத்தின் சொரூபம் வியாவகாரிகமாகத்தான் பாரமார்த்திகமாகத்தான் முன்பேயிருக்க அதனது சம்பந்தம் பிறிதொன்றனிடத்து அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுமோ! அதனைச் சம்சர்க்காத்தியாச மென்பர்; அஃதெவ்வாறெனின்?

* அதிகரணம்=இடம்.

முகத்துக்கும், கண்ணாடிக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமின்றாய் இரண்டும் வியாவகாரிகமாக இருக்கக் கண்ணாடியில் முகத்தின் சம்பந்தந் தோற்றுகின்றதால், அதில் அநிர்வசனீயமாக முகத்தின் சம்பந்த முண்டாயிருப்பதும், அப்படியே சிவப்பு நிறமுடையது புடவையென்னுந் தோற்றரவால், சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தம் புடவையில் உண்டாயிருக்கின்றது. சிவப்பு நிறமுடையது குசும்பாத்திரவியமாகலின், சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்மியம் குசும்பாத்திரவியத்திலுண்டு: புடவையில் இல்லை. சிவப்பு நிறமுடைய குசும்பாத் திரவியமும், புடவையும் வியாவகாரிகம். குசும்பாத்திரவியத்திலுள்ள சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தம் அநிர்வசனீயமாகப் புடவையிலுண்டா யிருப்பதும் அப்படியே சிவப்புப் படிகமென்னுந் தோற்றரவால், புஷ்பத்திலிருக்கும் சிவப்பு நிறத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தம் அஃதில்லாத ஸ்படிகத்தில் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாயிருப்பதுங் காண்க.

இவ்வாறு, அநேகவிடங்களில் சம்பந்திகள் வியாவகாரிகமாக இருக்க அவைகளின் சம்பந்தங்களும், சம்பந்த ஞானங்களும் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாகின்றன. ஆத்மத்தன்மை சேதனத்தின்கண் உண்டு; அது அகங்காரத்திற் றோற்றுகின்றதால், ஆத்ம சேதனத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தம் அநிர்வசனீயமாக வகங்காரத்தி லுண்டாயிருக்கின்றது; ஆதலால், சேதனம் கற்பிதமன்று: மற்றியாது கற்பிதமெனின்? அகங்காரத்தில் சேதனத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தங் கற்பிதமாம். இவ்வாறு, எங்கே பாரமார்த்திக பதார்த்தமில்லாதிருந்து தோற்றரவாமோ! அங்கே வியாவகாரிக பதார்த்தத்தில் பாரமார்த்திக பதார்த்தத்தின் சம்பந்தமும், சம்பந்த ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகவேயுண்டாகின்றன. வியாவகாரிக பதார்த்தம் இல்லாதிருந்து எங்கே தோற்றரவாமோ! அங்கே சம்பந்தியும், சம்பந்தியின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக வேறேயுண்டாகின்றன.

ஓரிடத்தில் சம்பந்தமாத்திரமும், சம்பந்த மாத்திரத்தின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாகின்றன. சகலவதிஷ்டானங்களினும் அத்தியாசத்தின் விஷமசத்தை அநிர்வசனீய சத்தையே. எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாச

முண்டாமோ! அங்கேயும், அதிஷ்டானமாகிய அநாத்மா வியாவ
காரிகம்: ஆத்மா அத்தியஸ்த மன்று. ஆத்மாவின் சம்பந்தம்
அநாத்மாவில் அத்தியஸ்தமாம்; ஆகலின், அஃதநிர்வசனீயமாம்.
யாதொன்றனிடத்து ஆதாரத்தன்மை தோற்றுமோ! அஃததிஷ்
டானமெனப்படும். அவ்வாதாரத்தன்மை பரமார்த்தமாமேல்
ஆகுக. அல்லது, ஆரோபிதமாமேல் ஆகுக. பரமாாத்தமாக
ஆதாரமிருக்கில் அஃததிஷ்டானமாம் என்னும் ஆக்கிரகம் இந்தப்
பிரசங்கத்தில் இல்லை. என்னை? ஆத்மாவில் அநாத்மாத்தியாசம்
எப்படியோ! அப்படி அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசம் உண்டு.
அநாத்மாவில் பரமார்த்தமாக ஆத்மாவின் ஆதாரத்தன்மை
இல்லை. ஆரோபித ஆதாரத்தன்மையே உண்டு. ஆதலால்,
ஆதாரமாத்திரத்தை இப்பிரசங்கத்தில் அதிஷ்டானமென்றனர்.
எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாச முண்டு! அங்கே அதிஷ்
டானம் அநாத்மாவாம்; அது வியாவகாரிக சத்தையும் ஆத்மா
பாரமார்த்திக சத்தையும் உடையனவாகலின், அதிஷ்டானத்
தின் விஷமசத்தை யுடையதின் அவபாசம் அத்தியாச விலக்கண
மாதல் காண்க.

(62) அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை கூறின
தற்குத் தாற்பரியம்:—சுத்த பதார்த்தத்தினும் விசிட்டம் பின்ன
மாம். ஆகலின், அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தின் அத்தி
யாசஞ் சொன்னோம். அங்கே சமபந்த விசிட்ட ஆத்மாவுக்கே
அத்தியாசமாம்; சொரூபமாக ஆத்மா சத்தியமாகலின், அத்தி
யஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்த சத்தை சொரூப திருஷ்டியாற் கூறி
னர். அத்தியஸ்தங் கற்பிதமாமாகலின், அநாத்ம சம்பந்த விசிட்
டம்கற்பிதமாயினும், சுத்தங் கற்பிதமாகாது. என்னை? சுத்தத்
துக்கு விசிட்டம் பின்னமாகலின், விசிட்டத்தின் கற்பிதத்
தன்மை சுத்தத்திலுண்டாகாது. கேவலம் ஆன்ம சம்பந்தத்
திற்கு அத்தியாசஞ் சொல்வதினும் சம்பந்த விசிட்டவான்மா
வுக்கு அத்தியாசஞ் சொல்லுதலும், அத்தியஸ்தத்திற்குப் பர
மார்த்தசத்தை சொல்லுதலுமே சிரேஷ்டமாம். எதனாலெனின்?
கேவலம் சம்பந்தத்திற்கு அத்தியாசஞ் சொல்லில் அதிஷ்டானத்
திற்கு ஆரோபிதத்தினும் விஷமசத்தை கூடாது. சேதன
சம்பந்தத்தின் அதிஷ்டானமாகிய அந்தக்கரணமும், கடாதியும்

வியாவகாரிகம்; அவைகளில் சேதனத்தின் சம்பந்தமும் வியாவ
காரிகம், பிராதிபாசிகமன்று. சேதனத்தின் சம்பந்தம் பிராதி
பாசிகமாமேல், பிரஹ்மஞானத்தாலல்லாமல் பாதமாகவேண்டும்;
பாதமாகாமையின், ஆன்ம சம்பந்தமும், அதிஷ்டான அநாத்
மாக்களும் வியாவகாரிகசத்தையாம்; ஆகவே, விஷமசத்தையாகா
மையின், அத்தியாசவிலக்கணங் கூடாது. ஆகையால், சம்பந்த
விசிட்டவான்மா அநாத்மாவில் அத்தியாசமாம். விசேஷிய
பாகம் பாரமார்த்திகசத்தை யாகலின், விசிட்டம் பரமார்த்த
சத்தையும், அதிஷ்டானம் வியாவகாரிகசத்தையுமாய் இரண்டும்
விஷமசத்தையாகலின் அத்தியாசவிலக்கணங் கூடுமென்பது.
எங்கே பிரம(ஹ்ம) ஞான முண்டோ! அங்கே சகல அநிர்வச
னீய பதார்த்தங்களும் உற்பத்தியாம்.

(63) ஓரிடத்தில், சம்பந்தியின் உற்பத்தி உண்டு; அது
சுத்தியில், இரஜதத்தின் உற்பத்தியாம். இரஜதத்தில், சுத்தியி
லிருக்குந் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தின் உற்பத்தியாம். சுத்தியி
லிருக்கும் தன் தாதாத்மியம் இரஜதத்தில் அந்நியதாக் கியாதி
யன்று; அப்படியே சுத்தியில் முன்னேயுள்ளதென்னுந் தன்மை
யாகிய தருமம் உண்டு; அதன் அநிர்வசனீய சம்பந்தம் இரஜ
தத்தில் உற்பத்தியாம்; அதுவும் அந்நியதாக் கியாதி அன்று. இவ்
வாற்றால், அந்நியோந்நியாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம்.
சம்பந்தாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். சம்பந்தி அத்தியா
சத்திற்கும் இது உதாரணம். அநிர்வசனீயவத்துவின் றோற்
றவை ஞானத்தியாசமென்பர். ஞானத்தின் அநிர்வசனீய
விஷயத்தை அர்த்தாத்தியாச மென்பர். ஆதலால், ஞானத்தி
யாச, அர்த்தாத்தியாசங்கட்கும் இது உதாரணமாம். சுத்தியில்
இரஜதத்வ தருமவிசிட்ட இரஜதத்தின் அத்தியாசம் உண்டு;
ஆதலால், தருமி அத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். எங்கே
அந்நியோந்நியாத்தியாசம் உண்டு! அங்கே இரண்டும் பரஸ்பரம்
சொரூபமாக வத்தியாசமாகா. மற்றெப்படி யெனின்? ஆரோ
பிதம் சொரூபமாக வத்தியாசமாம். சத்திய வஸ்துவின் தருமம்,
அல்லது சம்பந்தம் அத்தியாசமாம். சம்பந்தாத்தியாசமும் இரு
வகைத்தாம். ஓரிடத்தில் தருமத்தின் சம்பந்தம் அத்தியாசமாம்;
அது, சொல்லிய உதாரணத்தில் சுத்தியிலிருக்கும் இதுவென்னுந்

தன்மைரூபமான தருமத்தின் சம்பந்தம் இரஜதத்திலத்தியாச மாவதாம். சிவப்புப் புடவை என்புழி, குசும்பாவிலிருக்குஞ் சிவப்புநிறமாகிய தருமத்தின் சம்பந்தவத்தியாசம் புடவையி லுண்டு. அந்தக்கரணத்திற்கு ஆன்மாவில் சொரூபமாக வத்தி யாசமுண்டு. அந்தக்கரணத்தில் ஆன்மாவுக்குச் சொரூபமாக அத்தியாசம் இல்லை; பின்னை எப்படியெனின்? ஆன்ம சம்பந்தம் அத்தியாசமாமாகலின், ஆன்மாவிற்குச் சம்சர்க்காத்தியாச முண்டு. ஞானசொரூபம் ஆன்மாவாம்; அந்தக்கரணமன்று. ஞானத்தின் சம்பந்தம் அந்தக்கரணத்திற் றோன்றுகின்றது. ஆகலின், ஆன்மாவின் சம்பந்தாத்தியாசம் அந்தக்கரணத்தி லுண்டு. அப்படியே கடம் விளங்குகிறது, படம் விளங்குகிறது என்றிவ்வாறு ஸ்புரண சம்பந்தம் சர்வ பதார்த்தங்களிலுந் தோன்றுகின்றதாகலின், நிகிலபதார்த்தங்களிலும் ஆன்ம சம்பந்தத்தினத்தியாசமுண்டு. ஆன்மாவில் குருடு முதலிய இந்திரிய தருமந் தோன்றுகின்றதாகலின், குருடு முதலிய தருமங்களின் அத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. ஆன்மாவில் இந்திரியங்களின் தாதாத்மிய வத்தியாசமில்லை. என்னை? நான் குருடனென்று தோற்றரவாகின்ற தல்லாமல் நான் நேத் திரமென்னுந் தோற்றரவாதலில்லை. ஆதலால், நேத்திர தரும மாகிய குருட்டுத்தன்மையின் அத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. நேத்திரத்தின் அத்தியாசம் இல்லை; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம். நேத்திர முதலிய நிகிலப்பிரபஞ்சத்தின் அத்தி யாசமும் ஆன்மாவிலுண்டெனினும், பிரஹ்மசேதனத்தில் சர்வப் பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசமும் உண்டல்லாமல் துவம்பதார்த்தத் தில் நிகிலப்பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசம் இல்லை. ஒரே பதார்த் தத்தின் ஓர் தருமவிசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிறதே யன்றி மற்றோர் தரும விசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிற தில்லை. அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்ட வற்புத மகிமையுண்டு; அஃதெங்ஙனம்? பிராமணத்தன்மை முதலிய தருமவிசிட்ட மாகிய சரீரத்தின் தாதாத்மிய வத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டா யிருக்கிறதல்லாமல் சரீரத்தன்மை விசிட்ட சரீரத்தின் அத்தி யாசம் உண்டாகவில்லை; இதனால், விவேகியும் நான் பிராமணன் நான் மநுடனென்று விவகரிக்கின்றனன்; நான் சரீரமென்று விவகரிக்கின்றிலன். அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்ட வற்புதமகிமை

யிருத்தலால், ஆன்மாவில் இந்திரியங்களின் அத்தியாசமின்றிக் குருட்டுத்தன்மை முதலிய தருமாத்தியாசம் பொருந்துகின்றது; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம். யாது அந்நியாசிரித மாக விருக்குமோ! சுதந்தரமாக விராதோ! அதைத் தரும மென்பர்; ஆதலால், சம்பந்தமும் தருமமே; அதன் அத்தியாச மும் தருமாத்தியாசமேயாம். சொல்லியவாற்றால், அதிஷ்டா னத்திலும் *விஷமசத்தை யுடையதின் †அவபாசம் அத்தியாச மெனவும், அல்லது தனது அபாவாதிகரணத்திற் றனதவபாசம் அத்தியாசமெனவும் அத்தியாசவிலக்கணம் இருவகைப்படுதல் காண்க. (27)

(64) [தாஷ்டாந்தத்தில் அத்தியாசவிலக்கணங் கூறுகின்றார்.]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்றா யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்
அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம்
செப்புகற் பணியி னூலே செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே. ()

(இ-ள்.) இப்படிப்போல=மேற்சொல்லிய சர்ப்ப முதலி யவை தமதபாவாதிகரணங்களான இரச்சு முதலியவற்றில் அவபாசமாவனபோல, நாமரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி=ஓர் நாமமும், ஒருருவமும் தன்கணில்லாமல், ஒப்பம் ஆய்=சம மாயும், இரண்டு அற்று ஒன்று ஆய்=துவிதமற்றேகமாயும், உணர்வு ஒளி நிறைவு ஆய்=ஞானமாயும், ஸ்புரணமாயும், பூரணமாயும், நிற்கும்=(தான் நின்றவண்ணமே) நிற்கின்ற, அப்பிரமத்தில்=தமதபாவாதிகரணமான பிரஹ்மத்தில், ஐம்பூத விகாரம் எல்லாம்=பஞ்சபூத முதலிய ‡விகாரங்களனைத்தும், தோன்றும்=அவபாசமாம். [ஆயின், இரச்சுவில் சர்ப்பாத்தி யாசத்திற்கு இரச்சு வவச்சின்ன சேதனாசிரித வவித்தை, அல் லது இரச்சுவின் இதுவென்னும் ஆகாரமான அந்தக்கரண விருத்தி யவச்சின்ன சேதனாசிரித வவித்தை உபாதான

* விஷமசத்தை=சமமல்லாத சத்தை.
† அவபாசம்=தோற்றரவு.
‡ விகாரம்=காரியம்.

காரணமும், இரச்சுவின் விசேஷரூப அப்பிரதீதி நிமித்த காரணமு மாயிருப்பனபோல ஜகத்தத்தியாசத்திற்கு உபாதான நிமித்தம் யாவையோவெனின் ?] செப்பு கற்பனையினாலே= இனிக் கூறப்படும் கற்பனைகளாலே, செனித்த என்று=உண்டாயின வென்று, அறிந்துகொள்=நீ தெரிந்துகொள்வாய். எ-று.

"கற்பனைகள்" என்றது அவ்வியத்தம், ஈசுரஞான முதலியவைகளை; இனிவருஞ் செய்யுட்களால் இவை வெளியாம். இவைகளைக் கற்பனை யென்றது,

"அவிச்சைவிச் சைகடா மோதுமாத் திரமா முலகுரை வழக்கத் துள்ளன வுண்மையி லில்லை"—

என்னுஞ் சுருதியாலென்க. அல்லது, கற்பனைக்குக் காரணங்களை ஆகுபெயரால் கற்பனையென்று ரெனினும் ஆம்.

"நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமா யிரண்டற் றென்று யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்"—

என்று இவ்வளவு விசேடணங்கூறினது சகத்தின் அபாவாதிகரணம் பிரஹ்மமென விளங்குதற் பொருட்டாமென்க.

அங்ஙனமாயின் அதற்கு,

"நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்"—

எனும் இத்துணை விசேடணமே போதுமாகலான், ஏனைய விசேடணங்கள் எற்றிற்குக் கூறினதோவெனின்? சாங்கிய மதத்தில் பிரகிருதிக்கு முக்குணமும் சமமாகும்போது "பிரதானம்" எ-ம், "அவ்வியாகிருதம்" எ-ம், அதுவே "சகத்காரணம்" எ-ம் கூறியிருப்பதால் அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு,

"நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி ஒப்பமாய்"—

என்றொழியாது, "இரண்டற்றென்றாய்" எனவும், ஆகாசம் இரண்டற்றென்றாயிருத்தலினாலும், நியாய மதத்தில் அதனை

"நித்தியம்" என்றொப்பியிருத்தலினாலும் அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு, "உணர்வொளி நிறைவாய்" எனவுங் கூறினரென்க. ஞானம் அந்தக்கரணத்தின் கண்ணும், ஸ்புரணம் கடாதிக்கண்ணும் நிகழா நிற்கும்; இதனை, 63-வது பிரசங்கத்திற் காண்க. பிரஹ்மம் பாரமார்த்திக சத்தை யுடைய தாகலானும், ஆகாசாதிகள் வியாவகாரிக சத்தை யுடையன வாகலானும் அதிஷ்டானத்தினும் விஷமசத்தை யுடையத னவபாசம் அத்தியாசமென்னும் இலக்கணமும் பொருந்துமாறறிக. (28)

[முன்தோதுத்துக் கூறியதை வதுத்துக் கூறுகின்றார்.]

அதுதானெப் படியென் றக்கா
லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப்
பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னில்
இதுகால தத்து வப்பே
ரீசனுட் பார்வை யாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு
முக்குணம் வியத்த மாமே. (29)

(இ-ள்.) அதுதான்=(அத்தியாச ரூபமான) அச்சிருஷ்டிக்கிரமந்தான்—எப்படி என்றக்கால்=எங்ஙனம் (உண்டாயின தென்று கேட்பாயாகின்,—அநாதி ஆம் சீவர் எல்லாம்=அநாதியாயுள்ள சீவகோடிகள் யாவும்—பொது ஆன சுழுத்தி போல=(சகலர்க்கும்) சாதாரண வநுபவமான சுழுத்தியிற்போல—அவ்வியத்தந்தன்னில்=(சிருஷ்டிக்கு முன்னே அநாதியாய்ச் சதசத்விலட்சண பாவபதார்த்தமா யுள்ள) மாயையின்கண்ணே—பொருந்தும்=(கருமவாசனைகளோடு கூட) விலீனமாயிருக்கும்—இது=இம்மாயையானது—காலதத்துவப் பேர்=காலதத்துவமென்னும் நாமமுடைய—ஈசன் உட்பார்வையாலே=(சீவர்களின் கர்ம பரிபாக வசத்தா லெழுவதான) ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிபரியாலோசன ரூபமாகிய திருஷ்டியினாலே—முது மூல சுபாவம் விட்டு=முன்னிருந்த (சாமியாவஸ்தாரூபமான) காரணத்தன்மையை யொழித்து—முக்குணம் வியத்தம் ஆம்=(குலாலாதிகளின்

சகாயத்தினுல் மண்ணிற் கடசத்திபோல) மூவகைக்குணங்களாகப் பிரகாசமாம்—எ-று.

சீவத்துவ, ஈசுரத்துவங்கள் அஞ்ஞாநுதீனமாதலால், அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு அநாதி பாவரூபத்தன்மை சித்தியாமல் சீவேசுரர்களுக்குச் சித்தியாதாகலின், சீவர்க்கு அநாதியென்னும் விசேடணந் தந்ததால் மாயைக்கும் அது தந்து விரித்தாம். அவ்வியத்தம், அஞ்ஞானம், அவித்தை, பிரகிருதி, மாயை, சத்தி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்: அவித்தை, மாயை என்பவற்றிற்கு ஏகதேசிகள் பேதங்கூறுவர். நையாயிகர் முதலியோர், ஞாநுபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர்; சித்தாந்தத்தில், ஆவரண, விக்ஷேபசத்திகளையுடையதாய், அநாதியாய், பாவ (ஹாவ) ரூபமாயுள்ள பதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

(65) நாமரூபங்களாக வெளிப்படாமையின், அவ்வியத்தம். வித்தையினுல் நாசமாதலின், அவித்தை. பிரபஞ்சத்திற்குபாதானமாகலின், பிரகிருதி. துர்க்கடத்தையுஞ் சம்பாதித்தலின், மாயை. சுதந்தரத்தன்மை யின்மையின், சத்தியென்பர். அஞ்ஞானத்திற்கு அநாதி பாவரூபத்தன்மை இரண்டாம் படலத்தில் மாயாலட்சணங் கூறுமிடத்து விரித்துரைக்கப்படும்; ஆண்டுக் காண்க. "சுழுத்திபோலப் பொருந்தும்" என்றதால், கர்மவாசனைகளோடுகூட என விரித்தாம். சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் நாசம் பண்ணுவதால் ஈசுரனுக்கு, "காலதத்துவம்" என்று பெயர்; இதனை, கீதையிலும், விஷ்ணு சகஸ்திரநாம பாஷியத்துங் காண்க. "ஈசனுட்பார்வையால்" என்றதற்கு உ-ம் பிரமகீதை,

"காலமுங் கன்மந் தானும் பரிபாக மான வாறே
ஞாலமுண் டாக நல்ல குணத்தினைக் கலந்து நிற்கும்
பாலதொன் றில்லா விந்தச் சத்திமான் படைத்தற் காக
வேலவே யெல்லா மாவோ மென்றுகொண் டிசைந்து பார்த்
தான்." எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (29)

(66) [முக்குணங்களி னுருவமுதலியவற்றைக் கூறுகின்றர்.]

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை
யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும்
சத்துவ குணத்தி னேடு
ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான்
சுத்தமோ டமுக்கி ருட்டாச்
சொல்லுமுக் குணமு மூன்ருய்
ஒத்துள வேனுந் தம்மு
ளொருகுண மதிக மாமே. (30)

(இ-ள்.) வெளி.

"சத்துவ குணத்தி னேடு ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான்"—எ-கு, உ-ம்—பகவற்கீதை,

" சத்து வம்ரச சோடு தமசென
வுய்த்து வந்த பெயரை யுடையன
வெத்து வந்துவ முந்கரு கிற்பன
மெத்து வந்தவற் றின்செயல் வேறுகேள்." எனவரும்.

"உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும்" என்றதற்கு, உ-ம்—பகவற்கீதை,

" பற்று மாசின்மை யாற்பளிங் கொப்பது
வுற்ற நல்லறி வானதுண் டாக்குவ
தெற்று மின்பமல் லாற்றுன்ப மென்பது
சற்று மில்லது சத்துவ மாவதே." எ-ம்,

" ஓது ராக வுருவ முடையது
தாது கற்புரை யுண்ணிறஞ் சார்ந்தது
பேது செய்வினை யோடறி வைப்பின்னற்
கேது வாய இராசத மென்பதே." எ-ம்,

" குறியு நீல மயக்கமுங் கோதிலா
நெறிக டம்மை யிகழ்தலு நித்திரை
செறித லானது மற்றிவற் ருற்றிண்ணென்
றறிவை மாய்க்கு மதுதம மாவதே." எ-ம் வரும்.

"சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமும்" என்றதற்கு, உ-ம்—ஈசுரகீதை,

"ஒத்தமுக் குணங்களாம் பகுதி யுத்தமஞ்
சத்துவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞானமாம்
மத்திமங் கலப்பதா மற்றிம் மூன்றையும்
புத்தியின் விகாரமே புலப்ப டுத்துமால்." எனவரும்.

"தம்மு ளொருகுண மதிக மாம்" என்பதற்கு, உ-ம்—பகவற்கீதை,

"வாழுஞ் சத்துவ மற்றைய விரண்டையு மறைத்துத்
தாழு மற்றைய விரண்டுமத் தமோகுணந் தழைப்பின்
வீழுஞ் சத்துவந் தமங்களவ் விரசதம் விளைவி
னூழின் மற்றிவை யிரண்டுந்தாழ்ந் தொன்றுமிக் குளதாம்."
எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (30)

(67) [சகத்தின் உற்பத்திப் பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற்
கபிப்பிராய மின்றேன்பதை அறிவித்தற்பொருட்டு
இடையே மற்றேருவகைச் சிருட்டி கூறுகின்றார்.]

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேருச் சொல்வர்
மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மந்த
அருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றும்
கருவகங் கார மூன்ருக் காட்டிய குணமா மென்றும். ()

(இ-ள்.) இது ஒரு வழி ஆம்=(உபநிடதங்களிற் சொல்லுஞ் சகத்துற்பத்திக் கிரமங்களுள்ளே) இது ஒரு கிரமமாம்—இத்தை—வேறு ஒரு வழியாச் சொல்வர்=மற்ருெரு கிரமமாகவும் பெரியோர் சொல்லுவர்—மருவும் அவ்வியத்தந் தானே=(கர்ம வாசனைகளோடு சீவர்கள்) விலீனமாயிருக்கும் அவ்வியத்தமே—மகதத்வம் ஆகும் (என்றும்)=(சமஷ்டி புத்திரூபமான) மகதத்துவமாகத் தோன்றுமென்றும்—அருள் அந்த மகதத்துவந்தான்=சொல்லிய அந்த மகதத்துவமே—அகங்காரம் ஆகும் என்றும்=அகங்கார தத்துவமாகத் தோன்றுமென்றும்—

கரு அகங்காரம்=காரணமான அவ் வகங்காரதத்துவமானது—மூன்ருக்காட்டிய குணம் ஆம் என்றும்=மூவகையாக முன்னே அறிவித்த சத்துவாதி குணரூபங்களா மென்றும்—எ-று.

"காட்டிய குணமா மென்றும், ஒருவழி வேருச் சொல்வர்" என ஒட்டுக.

இதனை,

"சத்துவ குணத்திற் ருேன்றுந் தயங்குமுட் கரண நான்கும்
புத்தியிந் தியங்க ளைந்தும் போந்துதித் திடுமி ராச
தத்தில்வாக் காதி யைந்துந் தகும்பிரா ணுதி யைந்து
மத்தமோ குணத்திற் ருேன்று மகல்விசும் பாதி பூதம்."—

"அப்பெரும் பூதம் பஞ்சீ கரித்துல காகி நிற்கும்"—

என வேதாந்த சூடாமணியிற் கூறியபடி விரித்துக் காண்க.

(68) இன்னும் சாந்தோக்கியத்தில், சத்ரூப பரமான்மாவினின்றும் அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இவை கிரமமாக உண்டாயினவென்றும், தைத்திரீயத்தில், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இக்கிரமத்தால் பஞ்ச பூதங்கள் உண்டாயினவென்றும், ஓரிடத்தில், சர்வ சகத்தையும் பரமேசுரர் சிருட்டித்தாரென்று முறைதெரிக்காதும் உற்பத்தி கூறியிருக்கின்றது. வாஸ்தவமாகச் சகத்திருந்தால் அதனது உற்பத்தி அநேக பிரகாரமாக வேதம் சொல்லாது. அநேக பிரகாரமாகச் சொல்லியிருப்பதாற் சகத்தினுற்பத்திப் பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற் கபிப்பிராயமின்ரும்; பின்னையாது! அதனபிப்பிராயம் என்னில்? அத்வைதப் பிரஹ்மத்தை யறிவித்தற்பொருட்டுச் சகத்தை நிடேதஞ் செய்வதேயாம். ஆகலின், மித்தையான சகத்தை யாதானும் ஒருவழியாக ஆரோபஞ் செய்ததென்க. எதுபோலெனின்? விநோதத்தி னிமித்தம் மேலே கிளப்புதற்கு வாணமருந்தை யுள் வைத்துத் தாருவினுல் யானையுரு வமைப்பவன் அதன் செவி, வால் முதலிய அவயவங் கோணிப் போமாயின், அவற்றை ஒழுங்குறச் செய்யவேண்டுமென்று முயற்சியாததுபோல வென்க.

(69) சூத்திரகாரரும், பாஷியகாரரும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில், உற்பத்தி கூறுஞ் சுருதி வாக்கியங்களின் விரோதங்

களைப் போக்கித் தைத்திரீய சுருதி கூறியபடி ஒரேவழியாகச் சகத்துற்பத்தியில் சர்வ உபநிடதங்கட்கும் அபிப்பிராயமுளதென வருளிச்செய்தது எற்றிற்கோவெனின்? உற்பத்தி வாக்கியங்கட்குப் பூருவஞ்சொன்ன அபிப்பிராயமறியாத மந்தசிஞ்ஞாசையுடையோர்க்கு உபநிடதங்களில் நாநாவிதமாகச் சகத்துற்பத்தி கூறியிருக்கின்றதைப் பார்த்துப் பிராந்தியுளதாமாகலின், அதை நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டும், பிரஹ்ம விசாரத்தால் யதார்த்த ஞானம் உதியாதோர்க்கு லயசிந்தன நிமித்தமும் அங்ஙனம் அருளிச் செய்ததென்க. சகத்துற்பத்தி நியமமின்றென்பதை,

"வான்முதலா மண்முதலா நீர்முதலாந் தீமுதலா மற்றை வாயுத், தான்முதலா மிப்படியே சிருட்டிதொறு மோரொன்று தலைமை யாகும், யான்முதலோ ரயன்சிருட்டி சிலேடையா வுனக்குரைத்தே னிந்த வாற்றான், மேன்முதலா நியமமிதற் கொன்றாக விலதுபல விதமாய்த் தோன்றும்."—

என்னும் வாசிட்டத்தானும் அறிக. (31)

[தாம் எடுத்துக் கூறப்புகுந்த சிருட்டிக் கிரமத்தை இனி விவரணஞ் செய்கின்றார்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்றும்
முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகும்
அக்குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை
எக்குணங் களும்பற் றாதோ னிமித்தகா ரணனு மீசன்.()

(இ-ள்.) இக்குணங்களிலே=மேலேகூறிய சத்துவாதி குணங்களில்—விண்போன்று இருக்கும்=ஆகாசம்போல (அசங்கமாய், வியாபகமாய், சூட்சுமமா) யிருக்கும்—சிற்சாயை தோன்றும்=சித்தின் பிரதிபிம்பம் உண்டாகும்—முக்குணங்களினும்—தூய்து ஆம் முதற்குணம்=சுத்தமான சத்துவகுணம்—மாயை ஆகும்=மாயையென்று சொல்லப்படும்—அக்குணப் பிரமச் சாயை=அந்தச் சுத்தசத்துவப் பிரதானமாயையிற் (பிரதிபலிக்கும்) பிரஹ்மத்தின் பிரதிபிம்பமானது — அந்தரியாமி = அந்தரியாமியாம் — மாயை எக்குணங்களும் பற்றாதோன் = (அவனே தனக்குச் சரீரமான) மாயையிலும், அதன் பரிணாமமாகிய சர்வஞ்ஞத்வாதி கல்யாணகுணங்களுள்ளேயெந்தக்குணங்களிலும் அகந்தை, மமதைரூப அபிமானமுறாத—நிமித்த காரணன் ஆம் ஈசன்=நிமித்தகாரணனாகிய ஈசனும். எ-று.

"இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்றும்"—

எனக்கூறியதால், தமோகுணத்திற் பிரதிபிம்பம் ஏதென்று ஆசங்கைவரில், அங்ஙனங்கூறியது சத்திரி நியாயத்தால் என்க. அல்லது, அதன் காரியமான பஞ்ச தன்மாத்திரையின் சத்துவாம்ச சமஷ்டியினாற்றோன்றும் அந்தக்கரணத்திலும், அதன் காரியமான ஞானாகார விருத்தியிலுந் தோன்றும் பிரதிபிம்பத்தை அங்ஙனங்கூறியதாம் என்க. இராசத தாமத குணங்களால் தான் அமிழ்த்தப்படாமல், அவைகளை யமிழ்த்தி மேலிட்டிருப்பது சுத்தசத்துவமாம். இரசோகுண தமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்ட சத்துவம் மலினசத்துவ மெனப்படும். சகல சீவர்கட்குள்ளுமிருந்து பிரேரணை செய்வதால், "அந்தரியாமி." "மாயை எக்குணங்களும் பற்றாதோன்" என்றது, இவற்கு உபாதியான மாயை, "அமோககாரணியாகலின்." இதனானே ஈசுரன் நித்திய முத்தன் என்பதும், "நிமித்தகாரணனும் ஈசன்" என்றதால், பிரஹ்மம் அசங்கமாகலின் சகத்திற்குக் கேவலம் சத்தாஸ்பூர்த்தியைக் கொடுப்பது மாத்திரமாய் இருப்பதே யல்லது சகசிருட்டியாதி யாதொரு சம்பந்தமு முடைத்தானதன்றென்பதும், சகசிருட்டியாதி செய்பவனும், பக்தாநுக்கிரகார்த்தம் ஆவிர்ப்பவிப்பவனும், சகலவிபூதிகளை யுடைத்தானவனும், காரணப் பிரஹ்மமென்னும் இவ்வீசுரனே என்பதும் பெறப்படுகின்றன. சுத்தசத்துவகுண சகித மாயையும், மாயைக்கதிஷ்டான சேதனமும், மாயையின்கண் ஆபாசமும் மூன்றுங்கூடி ஈசுரனெனப்படும்; இவ்வீசுரனே சகத்துக்குக் காரணமாம்: காரணம் இருவகைத்து; ஒன்று உபாதான காரணம்; மற்றொன்று நிமித்த காரணம். கடத்தின் சொரூபத்தில் மண்போல யாது காரியத்தின் சொரூபத்திற் பிரவேசமாமோ! யாதின்றிக் காரியத்தின் ஸ்திதிகூடாதோ! அது உபாதான காரணமெனப்படும். யாது காரியத்தின் சொரூபத்திற் பிரவேசமாகாமல் காரியத்திற்கு

வேருயிருந்து குலாலன்போலச் செய்கிறதோ! யாது நசித்ததால்
காரியங் கெடாதோ அது நிமித்தகாரணமெனப்படும். உலண்டு
போல ஈசுரனுடைய சரீரமான சடமாகியமாயை சகத்துக்குபா
தான காரணம், சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமென்றறிக. (32)

இதுவுமது

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரம்
கோசமா நந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராஞ்ஞ னமே.

(இ-ள்.) ஈசனுக்கு=ஈசுரனுக்கு—இது=இம்மாயையே—
சுழுத்தி=சுழுத்தியவத்தையாம்—இதுவே காரண சரீரம்
கோசம் ஆநந்தம் ஆகும்=இதுவே காரணசரீரமும் ஆநந்தமய
கோசமுமாகும்—இராசதகுணம் அவித்தை=இரசோகுணம்
அவித்தை (யென்று சொல்லப்படும்)—தேசறும் அவித்தை
தோறும் = மலினசத்துவமான அவித்தைகடோறும் — சிற்
சாயை சீவகோடி=(பிரதிபிம்பித்துள்ள) சித்தின் பிரதிபிம்பங்
களே சீவகோடிகளாம்—நாசம் ஆம் உயிர்க்கு=நாசமாகாநிற்
கும் உயிர்களுக்கு—அப்போது=(காரிய சரீரங்களை யடையா
மல் அவித்தைமாத்திர வுபாதியுடைத்தாயிருக்கும்) அச்சமயத்
தில்—நாமமும் = பெயரும் —பிராஞ்ஞன் ஆம் = பிராஞ்ஞ
னென்று சொல்லப்படும். எ-று.

(70) “தேசறு மவித்தை தோறும்” என, அவித்தைக்குப்
பன்மைப் பொருடரும் இடைச்சொற் கொடுத்ததனுல் அவித்தை
அநந்தம்; அந்த அநந்த அவித்தைகளினுல் அநந்த ஈசுரரும்
அநந்த பிரமாண்டங்களுங் கற்பிதமாமென்றும், எந்தச் சீவ
னுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனது அஞ்ஞானமும், ஈசுரனும்
பிரமாண்டமுமே நிவிர்த்தியாம்: மற்றைச் சீவர்கட்குப் பந்தமுண்
டென்றுங் கூறுகின்ற வாசஸ்பதிமதமே இவ்வாசிரியர்க்கும்
உடம்பாடென்றுமாலோவெனின்?

(71) அதில் ஈசுரன், சீவனுடைய அஞ்ஞானகற்பித
மென்று சொல்லியிருக்கிறது; அது சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்
கட்கு விருத்தமாம்; அதுவேயன்றி, ஈசுரன் அநந்தம் என்பதும்,

தனித்தனி சீவரிடத்துச் சிருட்டிபேதஞ் சொல்லுவதும் விருத்த
மாம். நாநாவாக அஞ்ஞானத்தையொப்பி ஈசுவரனும், ஒருவன்
சிருட்டியும் ஒன்றென்றுரைப்புவதுங் கூடாதாதலால், இவர்க்கு
அஃதுடம்பாடன்று.

(72) பின்னையாதோ! இவர் உடம்பாடெனின்? அஞ்ஞா
னம் ஒன்றே; அந்தகாரம்போல அம்ஶம் அநேகமாம். எவ்வந்
தக் கரணத்தில் ஞானம் உண்டாமோ! அவ்வந்தக்கரணவச்
சின்னசேதனத்துள்ள அஞ்ஞானக்கூறு ஞானத்தால் நிவிர்த்தி
யாம்; அது நிவிர்த்தியாகப்பெற்றவனே முத்தனும். எவ்வந்தக்
கரணத்தில் ஞானம் உண்டாக வில்லையோ! அவ்வந்தக்கரணத்தில்
அஞ்ஞானக்கூறும் உண்டு; பந்தமும் உண்டு; இவ்வாறு, அஞ்ஞா
னம் ஒன்றென்னும் பட்சத்தில் பந்தமோட்ச வியவகாரங் கூடு
மாகலின், அஞ்ஞானம் ஒன்றென்னும் பட்சமே இவர்க்குடம்
பாடாம்.

(73) அன்றியும், அஞ்ஞானம் சீவேசுரவிபாக ரகிதமான
சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் ஆசிரிதமாய் அச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தைத்
தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுகின்றது. [ஆச்சாதனம்=மறைத்
தல்.] எதுபோலெனில்? அந்தகாரமானது கிரகத்தையே ஆசிரயித்
துக்கொண்டு அக்கிரகத்தைத்தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுவது
போலென்க; இந்தப்பட்சத்தைச் சுவாசிரய சுவவிஷய பட்ச
மென்பர்; இதற்கு, சுத்தப்பிரஹ்மமே மாயைக்கு ஆசிரயம்:
சுத்தப் பிரஹ்மமே மாயைக்கு விஷயம் என்று பொருள்.
மாயை சுத்தப்பிரஹ்மத்தை மறைப்பதே அதனை விஷயம்
பண்ணினதாம். சஞ்சேபசாரீரகம், விவரணம், வேதாந்த
முக்தாவலி, அத்வைத சித்தி, அத்வைத தீபிகை முதலிய
கிரந்தகாரர் அஞ்ஞானம் சுவாசிரயம் சுவவிஷயம் என்னும்
பட்சமே அங்கீகாரஞ் செய்திருக்கின்றனர். வாசஸ்பதி யென்
பவர், அஞ்ஞானம் சீவன் ஆசிரிதமாய்ப் பிரஹ்மத்தை விஷயம்
பண்ணுகிறதென்று ஒப்பினர். எதனுலெனின்? நான் அஞ்
ஞானி பிரஹ்மத்தை யறிகின்றிலேன் என்னுந் தோற்றரவால்
நான் என்னுஞ் சத்தத்துக்குப் பொருளான சீவன் அஞ்ஞானி
யென்பதால், அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமாக விளங்குகின்றனன்.
பிரஹ்மத்தை யறிகின்றிலேன் என்பதால், அஞ்ஞானத்திற்கு

விடயமாகப் பிரஹ்மந் தோற்றுகின்றது. இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானம் சீவனுசிரிதமாய்ப் பிரஹ்மத்தை விடயம் பண்ணுகின்றதென்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியம்; அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலும் இராதாதலால், நிராசிரய அஞ்ஞானத்தால் சீவபாவங்கூடாது. முன்னே ஏதேனும் ஒன்றனுசிரிதமாக அஞ்ஞானம் இருக்குமாகில், அப்போது அஞ்ஞானகாரியமாகச் சீவபாவம் உண்டாகும். சீவத்துவம்போல ஈசுரத்துவமும் அஞ்ஞானகாரியமாமாகலின், ஈசுரனுசிரிதமாகவும் அஞ்ஞானம் இன்றாம். பின்னை எதனது ஆசிரிதமாமெனின்? சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் ஆசிரிதமாய் அநாதியாம். சேதனமும், அஞ்ஞானமும் அநாதி; அவைகளின் சம்பந்தமும் அநாதி: சேதன அஞ்ஞானங்களின் அநாதி சம்பந்தத்தால் சீவபாவமும், ஈசுர பாவமும் அநாதியாம். அங்ஙனமாயினும், சீவபாவம், ஈசுரபாவம் இரண்டும் அஞ்ஞானத்தின் அதீனமாம். ஆதலால், அஞ்ஞானத்தின் காரியமென்று சொல்லப்படும். சீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூப வாசிரயமென்னல் கூடாது; சுத்தப்பிரஹ்மமே அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூப வாசிரயமாம்; சுத்தப்பிரஹ்மமென்னும் அதிஷ்டானத்தினுசிரிதமாகிய அஞ்ஞானம் அந்தச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தையே ஆச்சாதனஞ்செய்கிறது; அதன் பின்னர் நான் அஞ்ஞானியாயிருக்கிறேன் என்னும் இவ்வாற்றால், சீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அபிமானி ரூப வாசிரயமாகின்றானென்பதும், இவர்க்குடம்பாடாமெனக் கொள்க. உற்பத்திக்கு ஆதியென்று பெயர்; அஃதில்லாதது அநாதி. "அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம்" என்று 29-ம் செய்யுளிற் கூறியிருத்தலின், அநாதிக்கு நாசங்கூடாதென்று வரும் ஆசங்கையை, பிராக பாவத்திற்குப்போலச் சீவத்துவத்திற்கு ஞானோதயத்தால் புலிகண்டோன்போல நாசங்கூடுமென்று நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டே "நாசமாம் உயிர்க்கு" என்றார். (33)

இதுவுமது

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா நந்த கோசம்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னதிம் மட்டு மோக
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம்
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய்.

(இ-ள்) அழுக்கொடு பற்றும் சீவர்க்கு=மலினசத்துவமான அவித்தையையும் (அதன் காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ முதலிய ஈனகுணங்களையும் யான் எனதென்று) விசுவசிக்குஞ் சீவர்கட்கு—அதுவே ஆநந்தகோசம்=அவ்வவித்தையே ஆநந்தமயகோசமாம்—சுழுத்தி காரணசரீரம்=(அதுவே) சுழுத்தியவத்தையுங் காரணசரீரமுமாம்—இம்மட்டும் சொன்னது=இதுவரையிற் கூறியது—முழுமோக இரண்டு குணத்தால் வந்த=முழுமோகமான சுத்தசத்துவம், மலினசத்துவம் என்னும் மாயை அவித்தைகளாலுண்டான — மூல ஆரோபம் சொன்னோம்=காரண அத்தியாசத்தைக் கூறினோம்—வழுத்து சூக்கும ஆரோபவழியும் = இனிக்கூறத்தக்கதான சூட்சுமப்பிரபஞ்ச வத்தியாசக்கிரமத்தையும்—மொழிய நீ கேளாய்=கூற நீகேட்பாய்—எ-று.

அவித்தையின் கண்ணே ஆவரணசத்தி உண்மையின், அது தமது நிசரூபமான கூடஸ்தசொரூபத்தை மறைத்துக் கோடலால் அவித்தையினும், அதன் காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்வாதிகளினும் யான் எனதென்னுஞ் செருக்குச் சீவர்கட் குளவாகலின், "அழுக்கொடு பற்றுஞ்சீவர்க்கு" என்றும், அவித்தை, மாயை காரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு மூலமாகலானும், தமோகுணம் போற் பிரியாமையானும் "மோகமுழுக்குணத் திரண்டால் வந்த" என்றுங் கூறினர். (34)

இதுவுமது

ஏமமா யாவி னோத வீசனா ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும்.

(இ-ள்) ஏம மாயா விநோத ஈசனார்=(ஆவரணமின்மையின் சுத்தப்பிரஹ்மாஹமென்னும் அநுபூதியினால் எழுந்) களிப்பினையும், மாயையினால் சகசிருட்டியாதி, (திரிபுரசம்மாராதி, இராவணசம்மாராதி) லீலைகளையுமுடையனான ஈசுரனுடைய—பூமலி அருளினாலே=சிறப்புமிக்க தண்ணருளினாலே—உயிர்கட்கு எல்லாம்=(சேடகருமத்தோடு அவ்வியத்தத்திற்கிடந்த) சீவர்களுக்கெல்லாம்

—போகசாதனம் உண்டாக=போகசாதனமான (சூட்சும தேகங்கள்) உளவாதற் பொருட்டு—தாமத குணம்=தமோகுணப் பிரதானமாயையானது—வீமம் ஆம் மூடல் என்றும்=கனமான ஆவரணமென்றும் — விவிதம் ஆம் தோற்றம் என்றும் = நாநாவான விட்சேபமென்றும்—இரண்டு சத்தி ஆய்=இருவகைச் சத்திகளாக—பிரிந்து தோன்றும்—எ-று. (35)

இதுவுமது

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற்
காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராம்
சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தநுவுண் டாகும்.

(இ-ள்) சொல்லிய தோற்றம்ஆம் சத்தி தன்னின்=முன் சொல்லிய (அவ்விருவகைச் சத்திகளுள்ளே) விட்சேபமாகிய சத்தியில் நின்றும்—விண் ஆம் = (சத்ததன்மாத்திரையான) ஆகாச முண்டாம்—விண்ணின் காற்றது ஆம்=ஆகாசத்தில் நின்றும் (பரிசதன்மாத்திரையான) வாயு வுண்டாம்—காற்றின் தீயாம்=வாயுவில் நின்றும் (ரூபதன்மாத்திரையான) அக்கினி யுண்டாம்—கனலின் நீர்=அக்கினியில் நின்றும் (ரசதன்மாத்திரையான) அப்பு வுண்டாம்—நீரின் மண் ஆம்=அப்புவில் நின்றுங்(கந்ததன்மாத்திரையான)பிருதிவி யுண்டாம்—போற்றும் இவ்வைந்தும்=சொல்லாநின்ற இவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளுக்கும்—நொய்ய பூதங்கள் என்றுபேர் ஆம்=சூட்சும பூதங்களென்றும், (அபஞ்சீகிருத பூதங்களென்றும்) நாமமாம்—சாற்றும் = சொல்லாநிற்கும் — இவற்றின் = இவ்வபஞ்சீகிருத பூதங்களினின்றும்—போக சாதன தநு உண்டாகும்=போக சாதனமென்னுஞ் சூட்சும தேகங்களுளவாம்—எ-று. (36)

மற்று—அசைநிலை.

இதுவுமது

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்கும்
கோதில்வெண் குணத்தி லைந்து கூறுணர் கருவி யாகும்
ஓதிய பின்னை யைந்து முளம்புத்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே. (37)

(இ-ள்.) ஆதிமுக்குணம்=தமக்குக் காரணமான தமோ குணப்பிரதான மாயையின்கணுள்ள தமசில் சத்துவம், தமசில் இராசதம், தமசில் தமசுஎன்னும் முக்குணங்கள்—இப்பூதம் அடங்கலும்=இத்தன்மாத்திரைகள் முழுதினும்—தொடர்ந்து நிற்கும்=சம்பந்தித்து நிற்கும்—கோதில் வெண்குணத்தில் ஐந்து கூறு=(பஞ்சபூதங்களின்) குற்றமற்ற சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து வெவ்வேருக வைத்த) ஐந்துகூறும்—உணர் கருவி ஆகும்=ஞானேந்திரியங்களாம்—ஓதியபின்னை ஐந்தும்=சொல்லிய அப்பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து ஒன்ருக வைத்த) ஐந்துகூறும்—உளம் புத்தி இரண்டு ஆம்=மனம், புத்தி யென்னும் இருவித பரிணாமமுடைய அந்தக்கரணமாம்—இவ் வேழும்=இவ்வேழு தத்துவங்களும்—சற்குணப் பிரிவினால்= சத்துவகுணக்கூருதலால்—ஞானசாதனம் ஆம்=ஞானசாதன மென்று சொல்லப்படும்—எ-று. (37)

இதுவுமது

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்து மைந்தும்
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கருவி யென்றும்
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகம்
சுராசுரர் நரர்விலங்காய்த் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம்.

(இ-ள்.) இராசதகுணத்தில்=(அபஞ்சீகிருத பூதங்களின்) இரசோகுணக்கூற்றில்—எடுத்து வேறு இட்ட ஐந்து கூறும்= எடுத்துத் தனித்தனியே வைத்த ஐந்து கூற்றுக்கும்—ஐந்தும்= (ஒன்ருக வைத்த) ஐந்து கூற்றுக்கும்—பெருந்தொழில் கருவி என்றும்=(முறையே) பெரிய கருமேந்திரியங்களெனவும்—பிராணவாயுக்கள் என்றும்=பிராணாதி வாயுக்களெனவும்—பராவிய பெயர் ஆம்=சொல்லாநின்ற நாமங்களாம்—இந்தப் பதினேழும்=இப்பதினேழு தத்துவங்களும்—சுரர் அசுரர் நரர் விலங்கு ஆய்=தேவர், அசுரர், மநுடர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரங்களாய்—தோன்றிய=உண்டாகிய—உயிர்கட்கு எல்லாம் = சீவகோடிகளனைத்திற்கும் — இலிங்க தேகம்=சூட்சும தேகங்களாம்—எ-று.

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவகுணக் கூறுகள்கூடிச் சத்துவமென்னும் அந்தக்கரணத்தை யுண்டாக்கின; அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்கு ஏது; ஞானத்தினுற்பத்தி சத்துவகுணத்தால் அங்கீகரித்திருப்பதால், அந்தக்கரணம் பூதங்களினுடைய சத்துவகுண காரியமாம்; பஞ்சபூதங்களின் காரியமான பஞ்சஞானேந்திரியங்கட்கும் சகாயமாமாதலின், பஞ்சபூதங்களின் சமட்டி சத்துவகுணத்தில் அந்தக்கரணவுற்பத்தி சொல்லப்பட்டது. ஞானத்திற்குச் சாதனமாகத் தேகத்தினுள்ளே இருத்தலின் அந்தக்கரணமெனப்பட்டது. பூதங்களின் சத்துவகுணகாரியமாகலால் அந்தக்கரணத்திற்குச் சத்துவமென்றும் நாமமாம். அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தை விருத்தியென்பர்; அவ்விருத்தி நான்கு வகையாம்: பதார்த்தங்களின் நன்குதீங்குகளை நிச்சயிக்கின்ற விருத்தியைப் புத்தியென்றும், சங்கற்ப விகற்ப விருத்தியை மனமென்றும், சிந்தாவிருத்தியைச் சித்தமென்றும், நான் என்னும் அபிமானவிருத்தியை அகங்காரமென்றுஞ் சொல்லுவர்; சித்தத்தை மனத்திலும், அகங்காரத்தைப் புத்தியிலும் அடக்கி இவ்வாசிரியர் அந்தக்கரண விருத்தி இரண்டென்றார். பஞ்சபூதங்களின் சமட்டி இரசோகுணக்கூற்றால் பிராணனுற்பத்தியாம்; அப்பிராணன் கிரியாபேதத்தினாலும், ஸ்தானபேதத்தினாலும் ஐவகைப்படும். இருதய ஸ்தானத்திருந்து புசிதாகக்கிரியைகளைச் செய்வது பிராணன். குதஸ்தானத்திருந்து மூத்திரமலங்களின் அதோநயனக்கிரியை செய்வது அபானன். நாபிஸ்தானத்திருந்து உண்ட அந்நந்தண்ணீர்களைப் பாகயோக்கியமாகச் சமம்பண்ணுவது சமானன். கண்ட ஸ்தானத்திலிருந்து உசுவாச நிசுவாசக்கிரியை செய்வது உதானன். சரீரமுழுதும் வியாபித்து இரசத்தைச் சேர்க்குங்கிரியையுடையது வியானன். ஒவ்வொரு பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொரு ஞானேந்திரியங்களையும், இரசோகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொரு கருமேந்திரியங்களையும் உண்டாக்கின. ஆகாசத்தின் சத்துவகுணக்கூற்றினாற் சுரோத்திரமும், வாயுவின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் துவக்கும், தேயுவின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் நேத்திரமும், சலத்தின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் * ரசனையும், பிருதிவியின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் கிராணேந்திரியமும்

* ரசனை = ஜிங்குவேந்திரியம்.

உற்பன்னமாம்; இவை ஞானசாதனங்களாகலின், ஞானேந்திரியமெனப்பட்டன. ஞானம் சத்துவகுணத்தினாலுண்டாவதாதலால், பூதங்களின் சத்துவகுணத்தினின்றும் அவற்றிற்கு உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது.

சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாசத்தின் குணத்தைக் கிரகணஞ் செய்வதால், அதற்கு ஆகாசத்தினின்றும் உற்பத்தி சொல்லப்படும். இப்படியே எப்பூதத்தின் குணத்தை எவ்விந்திரியங் கிரகணஞ் செய்கின்றதோ! அப்பூதத்தினின்றும் அவ்விந்திரியத்திற்கு உற்பத்தி சொல்லப்படும். ஆகாசத்தின் இரசோகுணக் கூற்றினால் வாக்கிந்திரியமும், வாயுவின் இரசோகுணக் கூற்றினால் பாணீந்திரியமும், தேசசின் இரசோகுணக் கூற்றினால் பாதேந்திரியமும், சலத்தின் இரசோகுணக் கூற்றினால் உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியின் இரசோகுணக் கூற்றினால் குதேந்திரியமும் உற்பன்னமாம். (கருமம் = கிரியை.)

அப் பஞ்சேந்திரியங்களும் கிரியைக்குச் சாதனங்களாகலின், கருமேந்திரியமெனப்பட்டன. கிரியை இரசோகுணத்தினாலுண்டாவதாதலால், பூதங்களின் இரசோகுணக் கூற்றில் அவற்றிற்குற்பத்தி சொல்லப்பட்டது. (38)

இதுவுமது

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை சதனென் றுவன்
இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய கர்ப்ப னுவன்
இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம்
இவ்வுடற் கோச மூன்று மிதுகன வவத்தை யாமே. (39)

(இ-ள்.) இவ்வுடல் மருவுஞ் சீவன் = இந்தச் சூட்சும சரீரத்திற் பொருந்திய சீவனானவன்—இலங்கு தைசதன் என்று ஆவன் = விளங்காநின்ற தைசத னென்று சொல்லப்படுவன்—இவ்வுடல் மருவும் ஈசன் இரணிய கர்ப்பன் ஆவன் = இந்தச் சூட்சும சரீரத்திற் பொருந்திய ஈசுரன் இரணியகர்ப்பனென்று சொல்லப்படுவன்—இவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும் = இப்பதினேழு தத்துவமயமான தேகமே சீவேசர் இருவர்க்கும்—இலிங்க சூக்கும சரீரம் = இலிங்க தேகமென்னும் பெயரை

யுடைய சூட்சும சரீரமாம்—இவ்வுடல் மூன்று கோசம் ஆம்= இவ்விலிங்க தேகமானது பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம் எனும் மூன்று கோசங்களாம்—இது கனு அவத்தை ஆம்= இது சொப்பனுவத்தையாம்—எ-று. (39)

இதுவுமது

சூக்கும சடமிம் மட்டுஞ் சொல்லினே மிப்பாற் றூலம்
ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் [கேளாய்
தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தநுவும்போ கமுமுண் [டாகக்
காக்குமவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றுனே.

(இ-ள்.) சூக்கும சடம் இம்மட்டும் சொல்லினேம்=சூட்சும சரீர (அத்தியாசத்தை) இதுகாறுங் கூறினேம்—இப்பால்= இனி—தூலம் ஆக்கும் ஆரோபந் தானும்=தூலதேக (முதலிய பிரபஞ்சத்தைச்) சிருட்டிக்கும் அத்தியாரோபத்தையும்—அடைவினில் மொழியக்கேளாய்=கிரமமாகச் சொல்லுதுங் கேட்பாய் —தாக்கும் இவ்வுயிர்க்கு=(லிங்க தேகங்களிற்) சம்பந்தித்துள்ள இவ்வுயிர்கட்கு—தூலதநுவும் போகமும் உண்டாக=(தத்தங் கருமத்திற்குத் தக்கனவாகத்) தூலதேகங்களும், (அவ்வத்தேகங் களுக் குசிதமான) போகங்களும் உளவாதற்பொருட்டு—காக்கும் அவ்வீசன்=(யாவரையும்) காவல் செய்யும் அவ்வீசுரன்— பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்=(தன்மாத்திரைகள் ஐந்தனையும்) பஞ்சீகரணஞ் செய்தனன்—எ-று. தான்-ஏ-அசை. (40)

இதுவுமது

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றுந்
தந்தன நான்காந் தூல தநுவண்ட புவன போகம். (41)

(இ-ள்) ஐந்து பூதமும் பத்து ஆக்கி=ஐந்துபூதங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் (சமமாக) இரண்டிரண்டு பாகம் பண்ணி—

அவைபாதி நந்நான்கு ஆக்கி=அவைகளின் (ஒவ்வோர்பாதியை வைத்து) மற்ற ஒவ்வோர்பாதியை நான்கு நான்கு பாகங்களாகப் பண்ணி—நந்து தம் பாதி விட்டு=பெரிய (அரைப்பாகங்களில்) தத்தம் பாகத்தை விட்டு—நான்கொடுநான்கும் கூட்ட=(மற்றை) நான்கு பூதங்களின் அரைப்பாகங்களோடு நான்கு பாகங்களையுஞ் சேர்க்கவே—தூல பூதம் வந்தன=தூல பூதங்களுண்டாயின— மகாபூதம் இவற்றின் நின்றும்=(பஞ்சீகிருத) மகாபூதங்களான இவைகளினின்றும்—அண்டம் புவனம் போகம் நான்கு ஆம் தூல தநு தந்தன=(இந்திரியங்களின் விடயமான ஸ்தூலப்) பிரமாண்டமும், (பிரமாண்டத்தினுள்ளே பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்திய லோகம் என்னும் மேலேழுபுவனங்களும், அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் என்னும் கீழேழுபுவனங்களும் ஆகியசதுர்த்தச) புவனங்களும், சீவர்களின் போக்கியத்திற்கு யோக்கியமான அந்நாதிகளும், போகத்திற்கு ஸ்தானமானசராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்பாகிய (தேவர், மநுடர், பசுவாதிய) தூலசரீரங்களும் (ஈசுரனுற்) சிருஷ்டிக்கப்பட்டன—எ-று.

பிரமாண்டலட்சணம், அஞ்ஞவதைப் பரணி, "இரையு மெழு கடலும்வளை யாநின்ற வேழ்புவியு, மெழுமலையு முலகுபதி னுலுந்த னூடுருவு, வரையுமிரு சுடரடைய வோரண்ட மாகு மிது, வடவிதையி னளவுமில தாலென்கொ லோதுவதே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

ஒவ்வொரு பூதங்களில் ஐவைந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப் பண்ணுகிறதற்குப் பஞ்சீகரணமென்று பெயர். எந்தப்பூதங்கள் பஞ்சீகரணஞ் செய்யப்பட்டனவோ அவைகளைப் பஞ்சீகிருதமென்பர்.

பஞ்சீகரணத்திற்கு, உ-ம்—பிரமகீதை, "தன்மாத் திரைக ளைந்தினையு மோரொன் றிரண்டாய்ப் பகுத்தொன்றை, நன்னு லாக்கித் தன்பாதி யொழிந்த நாலி னுடன்கூட்டி, யின்னே யல்லா தவைநான்கி னியல்பிற் கூட்ட வானுதி, பின்னே தூல

பூதமெனப் பிறக்கு மெனவே பெயர்த்துரைத்தான்." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (41)

இதுவுமது

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னாகும்
தூலமே மருவு மீசன் சொலும்விராட் புருட னாகும்
தூலமே யன்ன கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை
தூலகற் பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற்
[கொள்வாய்.

(இ-ள்) சொல்லிய தூலமேமருவுஞ் சீவன்=(பஞ்சீகிருத பூதகாரியமாக) முன்னே சொல்லிய தூல தேகத்திற்பொருந்துஞ் சீவனானவன்—விசுவன் ஆகும்=விசுவன் என்னும் நாம முடையனும்—தூலமே மருவும் ஈசன்=அத்தூலதேகசமஷ்டியிற் பொருந்தும்ஈசுரன்—சொலும்விராட்புருடன் ஆகும்=சொல்லா நின்ற விராட்புருடனென்னும் நாமமுடையனும் — தூலமே அன்னகோசம்=ஸ்தூலதேகமே (அந்நவீரியத்தினாலுண்டாய் அந்நத்தினால் விருத்தியாதலால்) அந்நமய கோசமாம்—துன்னும் சாக்கிர அவத்தை=(அத்தூலதேகமே சர்வேந்திரியங்களுஞ் சம்பூர்ணமாக விவகரிக்கும் சாக்கிராவத்தைக்கிடமென்று சொல்லப்படும்—தூல கற்பனை ஈது என்று=தூலப் (பிரபஞ்ச) அத்தியாரோபம் இதுவா மென்று—தொகுத்தது = (நாம்) சங்க்ஷேப மாகக் கூறியதை—மனத்தில் கொள்வாய்=(உனது) அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே தாரணஞ் செய்து கொள்வாய்—எ-று.

விளக்கிருக்கு மிடத்தை விளக்கென்றாற்போல அவத்தை நிகழும் சரீரத்தை "அவத்தை" யென்றார்.

மாயையிலும், அதன் காரியங்களிலும் மூன்று சரீரங்களும் பஞ்சகோசங்களும் உள. சுத்த சத்துவகுண சகித மாயை ஈசுரனுடைய காரணசரீரம்; மலின சத்துவகுண சகித அவித்தைக் கூறு சீவனுடைய காரணசரீரம். மனம், புத்தி, பிராணபஞ்சகம், கருமேந்திரிய பஞ்சகம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம் என்னும் இப் பதினேழு தத்துவம் சீவனுடைய சூட்சுமசரீரம். சர்வ சீவர்க

ளுடைய சூட்சும சரீரங்களுங்கூடியே ஈசுரனுடைய சூட்சும சரீரம். சம்பூர்ண ஸ்தூலப் பிரமாண்டம் ஈசுரனுடைய தூல சரீரம். சீவர்களுடைய வியட்டி தூலசரீரம் பிரசித்தமாம்; இம்மூன்று சரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களுள. காரணசரீரத்தை ஆநந்தமய கோசமென்பர். விஞ்ஞானமயம், மனோமயம், பிராணமயம் என்னும் மூன்று கோசங்களுஞ் சூட்சும சரீரத்தி லடக்கம். ஞானேந்திரியங்களைந்தும், நிச்சயரூப அந்தக்கரண விருத்தியாகிய புத்தியும் விஞ்ஞானமய கோச மெனப்படும். சங்கற்ப விகற்பரூப அந்தக்கரண விருத்தியாகிய மனமும், ஞானேந்திரியமும் மனோமய கோசமாம். பிராணாதிவாயுக் களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும் பிராணமயகோசமாம். தூலசரீரத்தை அந்நமய கோசமென்பர். இவ்வாற்றால் மூன்று சரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களும் உள. ஈசுரனுடைய சரீரத்தில் ஈசுரனுடைய கோசமும், சீவனுடைய சரீரத்தில் சீவனுடைய கோசமும் உள. உறைக்குக் கோசமென்று நாமம். உறையைப்போலப் பஞ்சகோசங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்தலின், அந்நமயமுதலியவை கோசமென்று சொல்லப்பட்டன. அநேக மந்த மதியுடைய புருடர்கள் பஞ்ச கோசங்களாகிய அநான்ம பதார்த்தங்களில் யாதானும் ஒன்றை ஆன்மாவாகக்கொண்டு முக்கிய சாட்சியாகிய ஆன்மசொரூ பத்தில் பராமுகமாகவே யிருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருத்தற்கு அவை ஆன்மாவை ஆச்சாதித்திருத்தலே காரணமாமென்க.

(74) 1-வது—விரோசன மதாநுசாரியரானபாமரர், தூல சரீரமான அந்நமயகோசத்தையே ஆன்மாவென்பர். எதனாலெனின்? யாதொன்றினிடத்து அகம்புத்தியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம்; அவ்வகம் புத்தி தூலசரீரத்திலேயே உண்டா யிருக்கின்றது; நான் மநுஷியன், நான் பிராமணன் என்னு மிடத்து யாவர்க்கும் மநுடத்தன்மை, பிராமணத்தன்மை தூல சரீரத்திலேயே காணப்படுகின்றது; ஆகலின், தூலசரீரமே ஆன்மாவென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அன்றியும், யாதொன்றில் முக்கியப் பிரீதியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம். ஸ்திரீ, புத்திரர், தனம், பசு முதலியவை தூலசரீரத்திற்கு உபகாரமாமேல் அப்போதவைகளிற் பிரீதியுண்டாகின்றது; உபகாரமில்லையேற்

பிரீதியில்லை; இவ்வாறு தூலசரீரத்திற்குனே முக்கியமான பிரீதியிருத்தலின் தூலசரீரமே ஆன்மாவாம் எனவும், அதனை வஸ்திர, பூஷணை, அஞ்சன, மஞ்சன, நாநாவித போஜனாதிகளால் இனிதுறப்பேணுவதே பரம புருஷார்த்தமாம் எனவுங் கூறுவர்; இது அசுரசுவாமியான விரோசனனுடைய சித்தாந்தம்.

(75) 2-வது வேறேசிலர், தூலசரீரமே ஆன்மாவன்று; தூலசரீரத்தில் யாதொன்றிருப்பதாற் சீவன வியவகாரமும், யாதொன்றில்லாமற் போவதால் மரண வியவகாரமுமுண்டாமோ அதுவே ஆன்மா; அவ்வான்மா தூலசரீரத்தைப் பார்க்கினும் வேறும்; சீவன மரணங்கள் இந்திரியங்களின் அதீனம்; எவ்வளவுகாலஞ் சரீரத்தில் இந்திரியங்களியங்குமோ! அவ்வளவுகாலஞ் சீவனமுண்டு; இந்திரியங்கள் எப்போதில்லாமற் போமோ! அப்போதே மரணமென்று சொல்லப்படுகின்றது. நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன், சொல்லுகிறேன் என்று அகம் புத்தியும் இந்திரியங்களிலுண்டாகிறது. ஆதலால் இந்திரியங்களே ஆன்மாவென்பர்.

(76) 3-வது—இரணியகர்ப்ப வுபாசிகள், பிராணனை ஆன்மா வென்பர். எதனாலெனின்? ஒருவனுக்கு மரணசமயமான மூர்ச்சை எப்போதுண்டாகின்றதோ! அப்போது அவனுடைய சம்பந்திகளான புத்திராதிகள் பிராணசேட மிருந்தாற் சீவித்திருக்கிறதாகவும், அஃதில்லையாயின் மரணமாயினனென்றும் அறிகின்றனர்; அன்றியும், சரீரத்தில் நேத்திரேந்திரிய மில்லாமல் அந்தன் சரீரமும், சுரோத்திரேந்திரியமில்லாமற் செவிடன் சரீரமும், வாக்கின்றி மூகன் சரீரமுமிருக்கின்றன; இந்திரியங்களும், அவற்றின் வியாபாரங்களுமின்றியும் சரீரம் நிலைத்திருக்கிறது. பிராணனின்றேல், அந்தக்கணமே மயானசமானமாக அமங்களமாயும், பிறர்க்குப் பயங்கரமாயும் வீழ்ந்து விடுகின்றது. நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன் என்னும் ஞானத்தினாலும் இந்திரியத்தினும் வேறாகவே ஆன்மா சித்தித்திருக்கிறது. எப்படியெனின்? நேத்திர சொரூபனான நான் பார்க்கிறேன், சிரவண சொரூபனான நான் கேட்கிறேன் என அறிவுண்டாமாயின் நேத்திராதி ரூபந்தான் ஆன்மாவென்று சித்திக்கும்; அப்படிக்கின்றி நேத்திரமுடைய நான் பார்க்கிறேன், சுரோத்திரமுடைய நான் கேட்கிறேனென அறிவுண்டாவதால் இந்திரியத்தினும் ஆன்மா வேறுதான். அன்றியும், சுழுத்தியில் சர்வ இந்திரியங்களும் அபாவமாயிருந்தும் பிராணனுடைய இருப்பினால் சீவன வியவகார முண்டாகின்றதாகலின், சீவனமும், மரணமும் இந்திரியங்களுடைய அதீனமல்ல. தூலசரீரங்களினின்றும் பிராண வியோகத்தையே மரணமென்பராதலானும், சீவன மரணங்கள் பிராணனுடைய அதீனமேயாகலானும் அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(77) 4-வது—வேறு சிலர், பிராணன் சடமாகலின் கடம்போல அநான்மாவாம்; பந்தமோட்சம் மனத்தின் அதீனம். விடயத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனம் பந்தத்திற்கேது; விடய வாசனைவிட்ட மனம் மோட்சத்திற்கேதுவாம்; மனத்தின் சம்பந்தத்தாலேயே இந்திரியங்கள் ஞானத்திற்கேதுவாகின்றன; மனத்தின் சம்பந்தமின்றி இந்திரியங்களால் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. ஆதலால் சர்வ வியவகாரத்திற்கும் ஏது மனந்தான்; அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(78) 5-வது—க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதிகளான பௌத்தர், மனத்தின் வியாபாரம் புத்தியின் அதீனமாம்; புத்தியின் ஆகாரமே மனமாகத் தோன்றுகின்றதாகலின், க்ஷணிக விஞ்ஞான ரூபபுத்தியே ஆன்மாவாம்; மனமன்று. என்னை? சம்பூர்ண பதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தினாகாரமே; அவ்விஞ்ஞானம் பிரகாசரூபமாம்; க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் அவ்விஞ்ஞானம் நாசமாம்; பூர்வ விஞ்ஞானத்திற்குச் சமானமாக அந்நிய விஞ்ஞானமுண்டாவதால் பூர்வவிஞ்ஞானம் நாசமாம்; அப்படியே மூன்றும் விஞ்ஞானத்தி னுற்பத்தியால் இரண்டாம் விஞ்ஞானமும், நான்காம் விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால் மூன்றும் விஞ்ஞானமும் நாசமாம்; இவ்வாறு நதியின் பிரவாகம்போல விஞ்ஞானதாரை யுண்டாகாநின்றது; அவ்விஞ்ஞானதாரை இருவகைத்தாம்; ஒன்று ஆலய விஞ்ஞானதாரை; மற்றொன்று பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரை; அகம் அகம் என்னும் விஞ்ஞானதாரை ஆலய விஞ்ஞானதாரை; அதுவே புத்தி; இது கடம், இது சரீரம் என்னும் விஞ்ஞானதாரை பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரை. ஆலய விஞ்ஞானதாரையினின்றும் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான

தாரை உண்டாம். மனத்தின் சொரூபமும் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரையில் உள்ளது ; ஆகலின் அது ஆலய விஞ்ஞானதாரை ரூபமான புத்தியின் காரியமாம் ; அப்புத்தியே ஆன்மாவாம். ஆலய விஞ்ஞானதாரையில் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரையின் பாதசிந்தனத்தால் உளதாகும் நிர்விசேஷ க்ஷணிக விஞ்ஞானதாரையின் ஸ்திதியே மோட்சமாமென்று இவ்வாறு புத்தியையே க்ஷணிக ரூபமாகவும், சுயம்பிரகாச ரூபமாகவுங் கற்பனை செய்து அதனையே ஆன்மாவென்பர்.

(79) 6-வது—பூர்வமீமாஞ்சையின் வார்த்திககாரரான பட்டர், மின்னலைப்போன்ற க்ஷணிகரூபம் ஆன்மாவன்று ; ஆன்மா ஸ்திரசொரூபம்; அது சடரூபமும், சேதனரூபமுமாயிருக்கும். எதனாலெனின்? சுழுத்தியினின்றும் விழித்த புருடன் நான் சடனாக நித்திரை பண்ணினேனென்பதால் ஆன்மா சடரூபமாம். ஆயினும், விழித்தவுடன் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது ; அஞ்ஞாதத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகமாட்டாது; ஆன்ம சொரூபத்தினும் வேறாகச் சுழுத்தியில் ஞானத்திற்கு வேறு சாதனங்களில்லை; ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாகச் சுழுத்தியிலும் ஞானமுண்டு ; அந்த ஞானம் ஆன்மாவின் சொரூபமாகவே இருக்கின்றது ; இப்படிச் சடரூபமாகவும், ஞானரூபமாகவுமிருத்தலால் ஆன்மா மின்மினிபோலப் பிரகாச, அப்பிரகாச ரூபமாமென்பர் ; இப்படிப் பிரகாச, அப்பிரகாச ரூபமாகவுள்ளது ஆநந்தமய கோசமாம். எதனாலெனின் ? சுழுத்தியிலுள்ள சேதனத்தின் ஆபாச சகித அஞ்ஞானமே ஆநந்தமய கோசமென்பர் ; அங்கே ஆபாசனே பிரகாசரூபம் ; அஞ்ஞானம் அப்பிரகாச ரூபம் ; இதனால் பட்டருடைய மதத்தில் ஆநந்தமய கோசமே ஆன்மாவாம்.

(80) 7-வது—சூனியவாதியரான பௌத்தர், ஏகமான ஆன்மாவைப் பிரகாசரூபமாகவும், அப்பிரகாசரூபமாகவுஞ் சொல்லுதல்கூடாது. மின்மினியினுடைய ஒருகூறு பிரகாசரூபம்; மற்றொருகூறு அப்பிரகாசரூபம்; அதைப்போலக் கூறுபாடில்லாத ஆன்மாவின்கண்ணே உபயரூபஞ் சொல்லுதல் அசங்கதம்; உபயரூப சித்தியின்பொருட்டு ஆன்மாவைக் கூறுபாடுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும்; கூறுபாடுடைய பதார்த்தங்களான

கடாதிகள் உற்பத்தி நாசமுடையனவாம். அப்படியே ஆன்மாவுங் கூறுபாடுடையதாமேல் உற்பத்தி நாசமுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும். உற்பத்தி நாசமுடைய பதார்த்தம் யாது அது உற்பத்திக்கு முன்னும், நாசத்திற்குப் பின்னும் அசத்தாம்; யாது ஆதியந்தத்தில் அசத்தாமோ! அது மத்தியிலுஞ் சத்தாகமாட்டாது ; அசத்தேயாம். ஆதலால், ஆன்மா அசத்துரூபமாம் ; அப்படியே ஆன்மாவிற்கு வேறான சம்பூர்ண பதார்த்தங்களும் உற்பத்தி நாசமுடையனவும், அசத்துரூபமுமாம் ; இவ்வாற்றால் ஆன்மா, அநான்மாக்களான சகலவத்துக்களும் அசத்துரூபமேயாவதால் சூன்யமே பரம தத்துவமாமென்பர் ; இது சூன்யவாதிகளான மாத்தியமிக பௌத்தருடைய மதம்; அவர்களும் அஞ்ஞானரூபமான ஆநந்தமய கோசத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்தனர்.

(81) 8-வது—பூருவமீமாஞ்சையின் ஏகதேசியான பிரபாகரரும், நையாயிகரும் ஆன்மா சூன்யரூபமன்று; யாவன் ஆன்மாவைச் சூன்யரூபமாக ஒப்புவனோ! அவனை நீ சூன்யரூபத்தை அநுபவித்தனையா? அல்லது இல்லையா? என்று வினவுவாம். சூன்யத்தை அநுபவிக்கவில்லையெனின்? அப்போது சூன்யமில்லையென்று சித்தித்தது. சூன்யத்தை அநுபவித்தேனெனின்? யாவன் சூன்யத்தை அநுபவித்தனனோ? அவ்வான்மா சூன்யத்தினும் விலட்சணமென்று சித்தித்தது. ஆகலின், சூன்யத்தின் விலட்சணமாய் ஆன்மாவுளது; அதன்கண் மனத்தின் சையோகத்தால் ஞானமுண்டாகின்றது. ஞான குணத்தினால் ஆன்மா சேதனமென்று சொல்லப்படும். சொரூபமாக ஆன்மா சடமாம். அப்படியே சுகம், துக்கம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்தனம், தர்மம், அதர்மம் முதலிய குணங்கள் ஆன்மாவின்கணுண்டென்பர். அவர்கள் மதத்திலும் ஆநந்தமயகோசமே ஆன்மாவாம். விஞ்ஞானமயகோசத்திலுள்ள புத்தியை ஆன்மாவினுடைய ஞானகுணமென்பர். என்னை? ஆநந்தமயகோசத்தில், சேதனங் கூடமாயிருப்பதால் அது விவேகமின்மையர்க்கு விளங்காது. ஆதலால் பிரபாகரரும், நையாயிகரும் ஆன்மாவைச் சுழுத்தியில் ஞானமின்மையதாக ஒப்பிச் சொரூபமாகச் சடமென்பர். இதனால் ஆநந்தமயகோசத்தி

லேயே அவர்கட்கு ஆன்மப் பிராந்தியிருக்கின்றது. நித்திய ஞானத்தைச் சீவனிடத்து ஒப்பவில்லை; அநித்திய ஞானத்தை ஒப்பினர்; அவ்வநித்திய ஞானம் சித்தாந்தத்தில் அந்தக்கரண விருத்தியாகிய புத்தி ரூபமாம்; ஆகலின், அவர்கள் மதமும் நன்றன்று. என்னை? ஞானத்திற்குவேருன கடாதி சடவத்துக்கள் அநித்தியங்களாம்; அப்படியே ஆன்மாவும் ஞானரூபமன்றெனில் கடாதிகளைப்போலச் சடமாவதால் அநித்தியமாம்; ஆகவே, மோட்ச நிமித்தமான சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். இவ்வாறு வேதாந்த வாக்கியங்களில் விசுவாசமின்மையரான பகிர்முகமுடைய அநேகர் பஞ்சகோசங்களில் யாதானும் ஒவ்வொன்றை ஆன்மாவாக ஒப்பி முக்கிய ஆன்ம சொரூபமான சாட்சியை ஒப்பாதிழக்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆன்ம சொரூபந்தெரியவொட்டாமல் மறைத்திருத்தல் பற்றி அந்நமய முதலியவை கோசமெனப்பட்டன.

(82) சீவனுடைய பஞ்சகோசங்கள், சீவனுடைய யதார்த்த சொரூபமான சாட்சியை யெப்படி ஆச்சாதனஞ் செய்திருக்கின்றனவோ! அப்படியே ஈசுரனுடைய சமட்டி பஞ்சகோசங்கள் ஈசுரனுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்திருக்கின்றன. எதனுலெனின்? ஈசுரனுடைய யதார்த்த சொரூபம் தற்பதத்தி னிலட்சியமாம்; அதனை விடுத்துச் சிலர் மாயாரூப ஆநந்தமய கோச விசிட்டனென்னுந் தற்பதவாச்சியமாகிய அந்தரியாமியையே பரம தத்துவமென்பர். அப்படியே இரணியகர்ப்பன், வைசுவாநரன், விஷ்ணு, பிரமன், சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் முதல், அசி, குந்தாலம், அரசு, எருக்கு, மூங்கில் பரியந்தமான பதார்த்தங்களில் பரமான்மாவென்னும் பிராந்தியை அடைந்துளர். சர்வ பதார்த்தங்களிலும் லட்சியபாகம் பரமான்மாவினும் பின்னமில்லை; அங்ஙனமிருப்பினும் அவ்வவ் வுபாதிசகிதங்களைப் பரமான்மாவாக ஒப்பியிருப்பது அவர்களது பிராந்தியேயாம். இவ்வாறு பஞ்சகோசங்களால் ஆவிருதமான சீவேசுரருடைய பரமார்த்த சொரூபத்தினின்றும் பராமுகராய்த் தேகாதிகளில் ஆன்மப் பிராந்தியுடையராய்ப் புண்ணிய பாபகர்மங்களைச் செய்கின்றனர். அந்தரியாமி முதல் மூங்கில் பரியந்தமான ஒவ்வொன்றையுமே ஈசுரரூபமாகக் கருதி ஆராதனஞ்செய்து சுகத்தை யிச்சிக்கின்றனர்;

அவர்கள் ஆராதிக்கும் உபாதியினுடைய தாரதம்மியத்துக்குத் தக்கபயனும் அவைகளால் அவர்கட்கு உளதாம்; ஆயினும் பிரஹ்மஞானத்தினுலன்றி மோட்சமுளதாகாது. மோட்சவிச்சையுடையோர் சீவேசுரருடைய சொரூபத்தைப் பஞ்சகோசத்தினின்றும் வேறு பிரித்தறியக்கடவர்கள். மாயாகாரியங்களை விஸ்தாரமாக நிரூபணஞ் செய்யப்புகில் கோடி பிரமருடைய ஆயுளாலும் அந்தமாகாவென்று வான்மீகி பகவான் அநேக இதிகாசங்களால் வாசிட்டத்தில் நிரூபித்திருப்பதால், "தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்" என்றூர். (42)

சீரிய வீச ஞர்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல்
ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்கால்
காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுசமட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே. (43)

(இ-ள்) சீரிய ஈசனூர்க்கும் சீவர்க்கும்=(சர்வஞ்ஞத்வாதி கல்யாணகுணங்களினுற்) சிறந்த ஈசுரனுக்கும் சீவர்கட்கும்—உபாதி ஒன்றேல்=(தூலசூட்சும) உபாதிஒன்றுயின்—ஆரிய குருவே=சன்மார்க்கத்திருக்கும் ஆசிரியரே—பேதம் அறிவது எப்படி என்றக்கால்=(இவன் சீவன் இவன் ஈசுரனென்னும்) வேறுபாடறிவ தெங்ஙனமென்று கேட்பாயாகில்—காரிய உபாதி சீவன்=காரியவுபாதியை யுடையன் சீவன்—காரண உபாதி ஈசன்=காரணவுபாதியினையுடையன் ஈசுரன்--(இவ்விருவர்க்கும்) வீரியம் மிகு சமட்டி வியட்டியால் பேதம் ஆம்=மகத்துவமிக்க சமட்டியினுலும் வியட்டியினுலும் பேதமுளதா மென்றறிதி—எ-று. ஏ-அசை.

ஆரியத்தன்மை, "செயலினுரிய" என்னும் வாசிட்டச் செய்யுளான் அறிக. காரணவுபாதி, காரியவுபாதிகள் முறையே மாயை, அந்தக்கரணம் என்று சஞ்சேபசாரீரகத்திற் கூறியுள்ளன. (43)

[சமஷ்டி வியஷ்டிகளி னியல்பு.]

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம்
சரங்கடா வரங்கள் பேதத் தனியுடல் வியட்டி யென்பார்
பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பார்
இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் பேத மீதே. (44)

(இ-ள்) வெளி.

இதற்கு, உ-ம்-வேதாந்த சூடாமணி, "மிகுமரப் பன்மை தண்டலை யெனல்போன் மிகுமுயி ரெலாமுநா னெனுமோர், தகுமபி மான மிறைசமட் டியதாந் தனித்தனி மரம்பெயர் கொளல் போற், பகுமுட ரோறும் வேறுவே ருகப் படுமபி மானமோர்ந் துரைப்பிற், ஞெருகுமுயிர் வியட்டி யுருவமென் குவர்மேற் றெம்பத விலக்கிய முரைப்பாம்." எனவரும். மற்றும்வருவன வற்றுற்காண்க.

(44)

(83) [அத்தியாரோபங் கூறிப்போந்ததற் றுபயோகத்தை இனிக் கூறுகின்றார்.]

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானி [யாவான்
செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் [போலும்
அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய். (45)

(இ-ள்) கற்பனை வந்த ஆறு=அத்தியாரோபமுண்டான வழியை—காட்டினேம்=அறிவித்தோம்—காண்ப எல்லாம்= அகங்காராதிப் பிரபஞ்சமனைத்தும்—சொற்பனம் போலும் என்று=சொப்பனப்பிரபஞ்சம்போலும் (துச்ச)மென்று--துணிந் தவனே=(சமுசயமின்றி) அபரோட்சமாக நிச்சயித்தவனே— ஞானி ஆவான்=ஞானியாம்—செல் புதை மழைக்காலம் போய்=மேகநெருங்கிய வருடாகால மொழிந்து — தெளிந்த ஆகாசம்போலும்=(சரற்காலத்திற்) றெளிந்துள்ள ஆகாயம் போலும்—அற்புத முத்தி சேரும்=(சகல வனர்த்தமும் ஒழிந்து) நிரதிசயானந்த ரூபமாயுள்ள மோட்சமடையக் காரண மாகும்—அபவாத வழியும் கேளாய்=அபவாதவழியையுங் கேட்டி—எ-று.

"செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போலும்" என்னும் உவமானத்தால், அனர்த்தநிவிர்த்தி வருவித் தாம். சொப்பனம் என்னும் வடமொழி எதுகை நோக்கி,

சொற்பனம் எனத் திரிந்தது. "சொற்பனம் போலும்" என்றது பற்றிப் பூர்வபட்சிகளின் சங்கை.

(84) பூர்வம் அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாயுள்ள பதார்த்தத்தின் ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாதலில்லை; சாக்கிரத்தில் எதனுடைய அநுபவஞான முள்ளதோ! அதனுடைய ஸ்மிருதி தான் சொப்பனத்திலு முண்டாகின்றது; அங்ஙனம் சொப்பனத்திலுண்டாகும் ஸ்மிருதி ஞானத்தின் விடயமான சாக்கிர பதார்த்தம் சத்தியமாகலின், சொப்பனத்திலும் அதனது ஸ்மிருதிஞானஞ் சத்தியமாம்; ஆகவே, சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தாற் சாக்கிர பதார்த்தங்களை மித்தையென்னல் பொருந்தாது.

(85) அல்லது, சொப்பனாவஸ்தையிற் றூலசரீரத்தை விடுத்து லிங்க சரீரம் வாகியத்திற் சென்று, சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திராதிகளைப் பார்க்கின்றதாகலின் சொப்பன ஞானமும், அதன் விடயமான பதார்த்தங்களுஞ் சத்தியமே: மித்தையன்றாம்; ஆகவே, சொப்பனம்போலும் சாக்கிரப் பிரபஞ்சந் துச்சமென்னல் கூடுமாறெங்ஙனே எனின்?

(86) உத்தரம்-அந்த யானை என்றுண்டாகின்ற பூருவகால சம்பந்திகளான பதார்த்தங்களின் ஞானம் ஸ்மிருதியாம். எதிரே நிற்கின்ற யானையைக்கண்டு இது யானை என்றுண்டாகின்ற ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல: பிரத்தியட்சமாம். சொப்பனத்தில் இது யானை, இது பருவதம், இது நதி என்றிவ்வாறுன ஞான முண்டாகின்றதாகலின், அது சாக்கிரத்திற் கண்ட பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்மிருதியல்ல; பிரத்தியட்ச ஞானமேயாம். சாக்கிரத்தில் அறியப்படாத பதார்த்தங்களின் ஞானம் சொப்பனத்தி லுண்டாகவில்லை; அறியப்பட்ட பதார்த்தங்களின் ஞானமே உண்டாகின்றதாகலின், சொப்பனத்தின் ஞானம் ஸ்மிருதிரூபமே யென்னில்? அது கூடாது.

(87) ஏனெனில்? பிரத்தியட்ச ஞானம் இருவகைத்து: ஒன்று அபிஞ்ஞா ரூபப் பிரத்தியட்சம்; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாரூபப் பிரத்தியட்சமாம். கேவலம் இந்திரிய சம்பந்தத்தாற்

றோன்றும் ஞானம் அபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சம்; அது நேத்திர சம்பந்தத்தால் இது யானையென்று தோன்றும் ஞானம். பூர்வ ஞான சம்ஸ்காரத்தாலும், இந்திரிய சம்பந்தத்தாலுந் தோன்றும் ஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சமாம்; அது பூர்வங்கண்ட யானை எதிரேவரில் அந்த யானை இந்த யானை என்று தோன்றும் ஞானம்; அங்கே பூர்வங்கண்ட யானையின் ஞான சம்ஸ்காரமும், யானையோடு நேத்திர சம்பந்தமும் பிரத்தியபிஞ்ஞாப் பிரத்தியட்சத்திற் கேதுவாம். ஆதலால், சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானம் *ஸ்மிருதி ரூபமே என்னும் நியமமில்லை. இந்திரிய சம்பந்தமின்றிக் கேவலம் சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானமுண்டாமாயின், அதுவே ஸ்மிருதிஞான மெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளின் ஞானம் கேவலம் சம்ஸ்கார ஜந்நியமல்ல; நித்திராரூப தோஷ ஜந்நியமாம். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளைப் போலக் கற்பித இந்திரியங்களு முண்டு; ஆகலின், இந்திரிய ஜந்நியமுமாம். சொப்பன பதார்த்தங்கள் சாட்சிபாசியமே யல்லாமல் இந்திரிய ஜந்நிய ஞான விடயமல்ல; ஆயினும், அவிவேகியினுடைய திருஷ்டியினால் சொப்பன ஞானம் இந்திரிய ஜந்நியமென்று சொல்லப்படுகிறது. நித்திரையினின்றும் விழித்த புருடன் நான் சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளைக் கண்டேனென்று சொல்கின்றனன்; ஆதலால், சொப்பனத்திற் றோன்றும் ஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதியல்ல. யானை முதலியவைகளின் ஸ்மிருதியே உண்டாமாயின், விழித்து நான் சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளை ஸ்மரித்துக்கொண் டிருந்தேனென்று சொல்லவேண்டும்; அப்படி ஒருவருஞ் சொல்லவில்லை. ஆதலால், சொப்பனத்திற்றோன்றும் ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியல்ல. சாக்கிரத்திற் கண்ட, கேட்ட பதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பனத்திற்றோன்றுமென்னும் நியமமில்லை; சாக்கிரத்தில் அஞ்ஞாத பதார்த்தங்களினுடைய ஞானமும் சொப்பனத்திற் றோன்றும். தான் கண்டதாகவேனும், கேட்டதாகவேனு மில்லாத பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருகால் சொப்பனத்திற் காணப்படுகின்றன; ஆகலின், அவைகளின் ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல. ஆயினும், இந்தச்சன்மத்தின் பதார்த்த ஞான

* ஸ்மிருதி = சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானம்.

சம்ஸ்காரமே ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாமென்னும் நியமமில்லை; அந்நியஜன்ம ஞான ஜந்நிய சம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி உண்டாகாநிற்கும். என்னை? அநுகூல ஞானத்தினால் பிரவிர்த்தியுண்டாகின்றது; அநுகூல ஞானமின்றிப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதில்லை. பாலகனுக்கு ஸ்தநபாநத்தில் பிரதமப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதற்குக் காரணம், தான் அந்நிய ஜன்மங்களில் ஸ்தநபாநம் தனக்கநுகூலமென் றநுபவித்துள்ள சம்ஸ்காரமாம்; ஆதலின், ஜந்மாந்தரத்தின் ஞானசம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதியுண்டாகாநிற்கும். அப்படியே இந்த ஜந்மத்தில் அஞ்ஞாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும், அந்நிய ஜன்மத்திலுளதாகிய ஞான சம்ஸ்காரத்தினால் சொப்பனத்தி லுண்டாகக்கூடும். ஆயினும், சாக்கிரத்தில் யாதொரு ஜன்மத்திலும் அநுபவியாதிருக்கும் பதார்த்தமும் சொப்பனத்திற் றோன்றுகின்றது; அது தனது சிரச்சேதனத்தைத் தான் நேத்திரத்தால் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றது; ஆதலால், சொப்பனத்திற்றோன்றும் ஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஞான சம்ஸ்காரத்தினாற் றோன்றும் ஸ்மிருதியல்லவென்று சொப்பனத்திற்கு ஸ்மிருதிரூப கண்டனத்தில் அநேக யுத்தி கிரந்தகாரர் கூறியுளர்.

(88) தூலசரீரத்தினின்றும் இலிங்க சரீரமானது வெளிப்பட்டு வாகியத்திற் சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திர முதலியவற்றைப் பார்க்கின்ற தெனின்? இலிங்க சரீரம் வெளிப்படுமாயின், மரணாவத்தையைப் போலத் தூலசரீரம் பயங்கரரூபமாகத் தோற்றவேண்டும். சொப்பனாவத்தையில் அப்படித் தோற்றாமல் சாக்கிரத்திற்போல மங்களரூபமாகவே தோற்றாநிற்கிறது. ஆதலால், தூலசரீரத்தைவிட்டு லிங்கசரீரம் வெளியே போகவில்லை. அந்தக்கரணத்தின் இயக்கம் பிராணனுடைய அதீனமாதலால் பிராணன் வெளிப்படாமல் அந்தக்கரணமும், ஞானேந்திரியமும் வாகியத்திற் செல்லாவாம். சொப்பனாவத்தையில் தூல சரீரம் பிராணனோடுகூடத் தோற்றுவதால், இலிங்க சரீரம் வாகியத்திற்சென்று சத்தியமாயுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றதென்பது கூடாது. அன்றியும், ஓர் புருடன் சொப்பனத்திற் றன்சம்பந்தியோடுகூடி ஓர் வியவகாரத்தைச் செய்ததாகக் கண்டு விழித்துப் பின் அச்சம்பந்தியைத்தான்

கண்டபோது இராத்திரி நாம் இருவருங்கூடி இவ்வித வியவகாரத்தைப் பண்ணினோமென்று அவன் சொல்லவில்லை. பூருவ பட்சரீதியினால் வாகியத்தில் வெளிப்பட்டுச் சம்பந்தியோடுகூடிச் சத்தியமாக வியவகரித்தால், அந்தச் சம்பந்தியோடுகூடின ஞானமும், வியவகார ஞானமும் சம்பந்திக்கும் உளவாதல் வேண்டும். எப்போது அவன் கூடினானோ! அப்போது அவன் சொல்லவும்வேண்டும். சித்தாந்தத்தில் சம்பந்தியும், அவனுடைய கூட்டரவு முதலியவும் உள்ளேயே கற்பிதமாம். அன்றியும், வாகியத்திற்சென்று சத்தியமான பதார்த்தத்தைப் பார்த்த துண்டானால், இராத்திரியில் நித்திரைசெய்த புருடன் சிதம்பரத்தில் மத்தியான சூரியனால் வீடுகள் தபிக்கப்படுவனவாகவும், சிதம்பரத்திற்கு வடக்கே மதுரை இருப்பதாகவும், மதுரைக்குத் தெற்கே சிதம்பரம் இருப்பதாகவுங் காண்கின்றனன் ; அங்கே இராத்திரியில் மத்தியான சூரியனும், சிதம்பரத்திற்கு வடக்கே மதுரையும், மதுரைக்குத் தெற்கே சிதம்பரமும் இல்லை. ஆகலானும், சொப்பனத்திற் சத்திய பதார்த்தம் பார்க்கப்படுகிற தென்பது கூடாது.

(89) பருவதம், சமுத்திரம், நதி, வனம், கிராமம், புரி, சூரியன், சந்திரன் முதலிய எவ்வளவு பதார்த்தங்கள் சொப்பனத்திற் காணப்படுகின்றனவோ! அவை நூதனமாகவே உண்டாகின்றன. சொப்பன பதார்த்தங்களில் நேத்திராதிகளின் விடயத்தன்மை பாநமாகின்றது. வியாவகாரிக நேத்திராதிகளின் விடயத்தன்மை சொப்பனத்தில் பிராதிபாசிக பதார்த்தங்களிற் பொருந்தாது ; எதனாலெனின் ? சமசத்தையுடைய பதார்த்தங்களே தம்மிற் சாதகபாதகங்களாம் ; அதனால் சரீரத்தின்கணிருக்கும் வியாவகாரிக நேத்திராதிகளும், சொப்பன பதார்த்தங்களும் ஒன்றற்கொன்று விஷமசத்தையாவதால் அந்நேத்திராதிகளுக்குச் சொப்பனத்திற் பருவதாதிகள் விடயமாகுமென்கை பொருந்தாது. அன்றியும், வியாவகாரிக இந்திரியங்கள் தத்தங் கோளகைகளை விட்டுக் காரியஞ்செய்வதில் சமர்த்தமாகா. சொப்பனாவத்தையில் அஸ்த, பாத, வாக்குகளின் கோளகைகள் நிச்சலமாக அந்நியனுக்குக் காணப்படுகின்றன ; அஸ்தத்தில் ஓர் திரவியத்தை எடுத்துக் கூப்பிட்டுக்

கொண்டு ஓடுகின்றான். ஆகலின், சொப்பனத்தில் இந்திரியங்களின் உற்பத்தி அவசியம் ஒப்பவேண்டும்; அப்படியே சுகதுக்கமும், அவற்றின் ஞானமும், சுகதுக்கங்களின் ஆசிரயமான பிரமாதாவும் சொப்பனத்தின்கட் டோற்றுகின்றன; இல்லாத பதார்த்தங்களின் தோற்றம் உண்டாகமாட்டாது; அதனால் சகல திரிபுடிகளும் அந்தச் சொப்பனத்தின்கண்ணே உற்பத்தியாகின்றன. எவ்வளவு பிரம (ஹூ) ஞானமுண்டாமோ! அவைகளின் விடயங்கன் முழுதும் அநிர்வசனீயமாக உற்பன்னமாகின்றன. விடயமின்றி யாதொரு ஞானமும் உண்டாகா தென்பதே அநிர்வசனீயக்கியாதியின் சித்தாந்தமாம். எவ்வளவு சொப்பன பதார்த்தங்கள் பிரதீதியாகின்றனவோ! அவைகளினுற்பத்தி அங்கீகரிக்கின் சாக்கிர பதார்த்தங்களைப்போலச் சத்தியமாவதால் சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தினாற் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் மித்தையென்று சித்தாந்தத்திற் சொல்லாநிற்பது கூடாது. சொப்பனத்திற் பிரதீதியாகின்ற பதார்த்தங்களினுற்பத்தி ஒப்பாவிடின் இவ்வாறான தோடமின்றாம் என்று சங்கிக்கில் ?

(90) யாதொருவஸ்துவின் உற்பத்திக்கு எவ்வளவு தேசகாலாதி சாமக்கிரி வேண்டுமோ! அவ்வளவு சாமக்கிரியுமின்றியே அது உண்டாமாகில் மித்தையெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளினுற்பத்திக்கு யோக்கியமான தேசகாலங்களில்லை. வெகு காலத்தில் வெகு தேசத்திலுண்டாக யோக்கியமான யானை முதலியவை, க்ஷணமாத்திர காலத்தில் சூட்சுமமான கண்டதேசத்தி லுண்டாகின்றனவாதலால் மித்தையாம். எப்படியும், சொப்பனாவத்தையில் காலதேசமும் அதிகமாகப் பிரதீதியாகின்றன ; அப்படியானாலும், அந்நிய பதார்த்தங்களைப்போலச் சொப்பனத்தில் அதிககாலம் அதிகதேசம் அநிர்வசனீயப் பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன. எதனாலெனின் ? விடயமின்றிப் பிரத்தியட்ச ஞான முண்டாகமாட்டாது. சொப்பனத்தில் அதிகமான தேசகாலங்களின் ஞானமுண்டாகின்றது. வியாவகாரிக தேசகாலங்கள் நியூனமாகவுள்ளன. இதனால் பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன ; இங்ஙனம் சொப்பனாவத்தையி லுண்டாகின்ற யாதொரு பிராதி

சொப்பனங்கட்குப் பரஸ்பரம் விலட்சணத்தன்மையுங் கூடாது. வேதாந்த பரிபாஷாதி கிரந்தங்களில், முற்கூறிய பிரகாரமாகவே வியாவகாரிக பிராதிபாசிக பதார்த்தங்கட்குப் பேதங் கூறியிருக்கின்றது; ஆதலால் மூன்றுசத்தையும் ஒப்பியிருக்கின்றது. வித்தியாரண்ய சுவாமிகளும் சீவசிருட்டியே சுகதுக்கத்திற் கேதுவாம்; ஈசுரசிருட்டி சுகதுக்கத்திற் கேதுவன்று: சீவசிருட்டி பிராதிபாசிகம்; ஈசுரசிருட்டி வியாவகாரிகமென் றருளிச்செய்திருக்கின்றனர். வேறே கிரந்தகாரரும்; சத்தை மூன்று பிரகாரஞ் சொல்லியிருக்கின்றனர்: சேதனத்தினுடைய சத்தை பாரமார்த்திகம்: சேதனத்தினும் வேருன சடபதார்த்தங்களின் சத்தை இருவகையாம்; அவைகளில் ஒன்று வியாவகாரிகசத்தை: மற்றொன்று பிராதிபாசிகசத்தை. சிருட்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஈசுரசங்கற்பத்தினுலுண்டான கேவலம் அவித்தையின் காரியமாகிய பஞ்ச பூதங்களும், அவைகளின் காரியங்களுமாகிய இவைகளின் சத்தை வியாவகாரிகசத்தை: தோஷசகிதமான அவித்தையின் காரியமாகிய சொப்பனமும், சுத்திரஜதாதிகளும் ஆகிய இவைகளின்சத்தை பிராதிபாசிகசத்தையாம்; இவ்வாறு சாக்கிரபதார்த்தங்களுக்கு வியாவகாரிக சத்தையும், சொப்பனபதார்த்தங்களுக்குப் பிராதிபாசிக சத்தையுங் கூறியிருக்கின்றனர்.

(92) தேசகால சாமக்கிரியின்றிச் சொப்பனத்தில் யானை, பருவதங்கள் தோன்றுகின்றன: ஆதலால், அவைமித்தை. அப்படியே ஆகாசாதிப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியும் பிரஹ்மத்தினின் றுந்தோன்றுகின்றன; அப்பிரஹ்மத்தில் தேசகாலங்கள் இலேசமுமில்லை: சொப்பனத்தில் யானை, பருவதாதிகளுக்கு யோக்கியமான தேசகாலங்க ளில்லையாயினும், சொற்ப தேசகாலங்களுண்டு; ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியில் அவ்வளவுகூடத் தேச காலங்களில்லை. என்னை? தேசகால ரகிதபரமான்மாவினின்றும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி கூறப்பட்டிருத்தலி னென்க.

(93) தைத்திரீய சுருதியில் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி கிரமமாகக் கூறியிருக்கின்றன; அதிலும் தேசகாலங்களின் சிருஷ்டி கூறவில்லை. சூத்திரகாரர், பாஷியகாரர்களேனுங் கூறியிருக்கின்றனரோவெனின்? அவர்களும் தேசகாலங்களின்

சிருஷ்டி கூறவில்லை; அதனுல் தைத்திரீய சுருதிக்கும், சூத்திரகாரர், பாஷியகாரர்கட்கும் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்களின் உற்பத்தி தேசகாலசாமக்கிரியின்றி உண்டாமென்பதே அபிப்பிராயமாம்; ஆகலின், ஆகாசாதிகள் சொப்பனம்போல மித்தையாம்.

(94) மதுசூதன சுவாமிகள் தேசகாலங்கள் சாட்சாதவித்தையின் காரியமென்று கூறியிருப்பதுகொண்டு மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் முன்னே தேசகாலங்கள் மாயையின் பரிணமமாகத்தோன்றும்; அதன் பின்னர் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி தோன்றும் என இங்ஙனம் பெறப்படுதலின் யோக்கியமான தேசகாலங்களாலேயே ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்களின் உற்பத்தி சித்தித்ததே எனின்?

(95) அங்ஙனம் தேசகாலங்கள் முன்னேயுண்டாய் அதன்பின்னே ஆகாசாதிகளுண்டாம் என்பது, மதுசூதன சுவாமிகளின் அபிப்பிராயம் அன்று. எதனுலெனின்? ஆகாசாதிகளின் உற்பத்திக்குமுன்னே தேசகாலங்கள் உண்டாமெனின்? ஆகாசாதிகளின் உற்பத்தி காலத்திற்குப் பூர்வகால வுபகிதமான பரமான்மா தேசகாலங்கட்கு அதிஷ்டானமா மென்பது சித்திக்கும்; அது சித்திக்கவே, தேசகாலங்களின் உற்பத்தியில் பூர்வகாலமுண்டென்றுவரும்: காலத்தின் உற்பத்தியே யில்லாதபோது பூர்வகாலம் எவ்வாறு சித்திக்கும்; இதனுல் ஆகாசாதிகள் உண்டாவதற்குப் பூர்வகாலத்தில் தேசகாலாதிகள் உண்டெனல் கூடாதாகலின் என்க.

(96) மற்றியாதோ! மதுசூதன சுவாமிகளின் அபிப்பிராயம் எனின்? பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சந் தோன்றுநிற்பது போலத் தேசகாலங்களுந் தோன்றுநின்றன. ஆன்மாவுக் கந்நியமாகயாதொன்றும் நித்தியமாகாமையின், தேசகாலங்களும் நித்தியமல்ல: உண்டாகாதவை தோற்றரவாகாவாகலின், ஆகாசாதிகள் போலத் தேசகாலங்கட்கும் உற்பத்தியுண்டு; ஆதலால், அவித்தையின் காரியமாமென்பது மதுசூதன சுவாமிகளின் அபிப்பிராயமாம் என்க.

(97) அத்தேசகாலங்கள் மாயையின் பரிணமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்: யாது விவர்த்தமாம் அது ஒன்றற்குக்

காரணமாகாது; ஆகலின், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியில் தேசகாலங்கட்குக் காரணத்தன்மை பொருந்தாது. அன்றியும், காரணம் முன்னேயுண்டாயிருக்கும்: காரியம் பின்னர் உண்டாகும். ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் உண்டாவதற்கு முன்னே தேசகாலங்கள் உண்டாமென்னல் பொருந்தாது; இதனானும் தேசகாலங்கட்கு ஆகாசாதிப் பிரபஞ்ச காரணத் தன்மை பொருந்தாது. மற்றெங்ஙனெனின்? சொப்பன பிதா புத்திரன்போலத் தேசகாலத்தோடுகூட ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் மாயாவிசிட்டமான பரமான்மாவினின்றும் உற்பன்னமாம். யாதானும் ஒருபதார்த்தம், யாதானும் ஒரு தேசத்தில், யாதானும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகாநிற்கும்; அந்நியதேசத்தில், அந்நியகாலத்தில் உண்டாகாது. இவ்வாறு சகல பதார்த்தங்களும் பிரளய காலத்தில் உண்டாகா: சிருஷ்டி காலத்தில் உண்டாகும். ஆதலால் தேசகாலங்கட்குக் காரணத்தன்மையுங் காணப்படுகின்றது; அதுவும், எந்த மாயையினின்றும் தேசகாலத்தோடுகூடப் பிரபஞ்சம் உற்பத்தியாகின்றதோ! அந்த மாயையினாலேயே அத்தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையும், அந்நியமான பிரபஞ்சத்தில் காரியத்தன்மையுங் காணப்படுகின்றன; ஆதலால் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல.

(98) சங்கை—உண்டாகாத பதார்த்தந் தோற்றரவாகாது; சித்தாந்தத்திலோ *அது அங்கீகாரமில்லை; அங்ஙனம் அங்கீகரிக்கில் அசத்கியாதியாம். அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத் தன்மை யில்லையாயின், சசசிருங்காதிகள்போல மாயையின் வலியானும் அது தோற்றரவாக வேண்டுவதில்லை; தோற்றரவாகலின், தேசகாலங்கள் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்குங் காரணங்களாம். அங்ஙனமன்று: பிரஹ்மமே பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம்; பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோற்றரவாகாநின்றதென்று சித்தாந்தி சொல்லில், அதுவும் பொருந்தாது; எதனாலெனின்? எப்படித் தேசகாலங்கட்கு அதிஷ்டானம் பிரஹ்மமோ! அப்படிச் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிஷ்டானம் பிரஹ்மம். தேசகாலங்களில் மாத்திரந்தான் பிரஹ்மத்தின்

* அது=உண்டாகாத பதார்த்தந் தோற்றுமென்பது.

காரணத்தன்மை தோற்றரவாம்; அந்நியத்தில் தோற்றரவாகாதென்பதற்கு ஒரேதுவும் இல்லை. ஆதலால், சர்வப் பிரபஞ்சத்திலும் அக்காரணத்தன்மை ஒரே தன்மையாகத் தோற்றரவாதல் வேண்டுமேயல்லாமல், ஒன்றிற் காரணத்தன்மையும், ஒன்றிற் காரியத்தன்மையுமாக இவ்வாறு தோற்றரவாதல் கூடாது. அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மை இல்லை; பிரஹ்மத்தின்கண்ணேதான் காரணத்தன்மை உண்டு; அது தேசகாலங்களிற் றோற்றுகின்றதெனின்? அது அந்நியதாக் கியாதி என்று வரும். சித்தாந்தத்தில் அது அங்கீகரிக்கவில்லை. ஈண்டு அந்நியதாக் கியாதி ஒப்பிடில், சுத்தியில் அநிர்வசனீயரஜத உற்பத்தி சித்தாந்தத்தில் ஒப்பினது நிஷ்பலமாம். என்னை? அந்நியதாக் கியாதி மதம் இருவகைத்து: ஒன்று அந்நிய தேசத்திலுள்ள பதார்த்தம் அந்நியதேசத்திற்றோன்றுவது; அது காந்தையின் கரத்திலுள்ள இரஜதம் எதிரே சுத்திதேசத்திற் றோன்றுவது: மற்றொன்று அந்நிய பதார்த்தம் அந்நிய ரூபமாகத் தோன்றுவது; அது இப்பியே வெள்ளியுருவாகத் தோன்றுவது. இவ்வாறு சகல பிரம(ஹ்ரூ) ஸ்தலத்திலும், அந்நியதாக் கியாதியால் நிர்வாகங்கூடும்; கூடவே, அநிர்வசனீய ரஜதாதிகளின் உற்பத்தி கூறுவது அசங்கதமாம். விஷயத்தின் சமானாகாரமாக ஞானம் உண்டாகும். அந்நிய வஸ்துவில் அதற்கந்நியரூபமாக ஞானம் உண்டாகாது. ஆதலால் இரஜதாகார ஞானத்திற்கு விடயமான அநிர்வசனீயரஜதமும் உற்பத்தியாகின்றதென்னும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில் காரணத்திற்கு அந்நியமாகிய தேசகாலங்களில் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை ஞானம் பொருந்தாதாகலின், தேசகாலங்களிற் றோன்றா நிற்குங்காரணத்தன்மையானது உண்டாகாமற் பாதமாகின்றதென்பதும், பிரஹ்மத்திலுள்ளது பாதமாகின்றதென்பதுங் கூடா. தேசகாலங்களிலேயே காரணத்தன்மை உண்டு; அது பாதமாகின்றது. இதனால், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்லவென்கை அசங்கதமாம் என்னின்? அது கூடாது.

(99) எதனாலெனின்? பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களிற் றோன்றாநின்றது; அஃதெங்ஙனமெனின்? செம்பரத்தம்பூவைச் சம்பந்தித்த ஸ்படிகத்தில், புஷ்பத்தின்

செம்மைநிறந்தோன்றுழி, அநிர்வசனீயமாக அஃது உற்பத்தியாயிற்றென்று அங்கீகாரமில்லை. அந்நியதாக் கியாதி யென்றே அங்கீகரித்திருக்கின்றது; அந்தப்படி சொப்பனத்தின்கண் மித்தியாபதார்த்தங்களில் சத்தியத்தன்மை தோற்றரவாகின்றதால் அங்கே அப்பதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயமாகச் சத்தியத்தன்மை உற்பத்தியாம் என்னின்? அது சத்தியம் மித்தையாம் என்னும் வசனம்போலும். ஆகலின், மித்தியா பதார்த்தங்களிற்றோன்றும் சத்தியத்தன்மையின் ஞானம் அந்நியதாக் கியாதி யென்றே எங்ஙனங் கொள்ளற்பாலதோ! அங்ஙனம் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் அந்நியதாக் கியாதி யென்றே கொள்ளற்பாலதாம். ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதி ஒப்பிடில் சகல பிரம(ஹூ)ங்களிலும் அந்நியதாக் கியாதியே ஒப்பவேண்டுமென்னல் கூடாது. என்னை? சுத்திரஜதாதிகளில் அந்நியதாக் கியாதி ஒப்புவதில் விடயத்தின் விலட்சணஞானங் கூடாதென்னுந் தோடங் கூறியிருத்தலின் என்க. எங்கே ஸ்படிகத்தில் செம்மை நிறத்தின் ஞானம் உண்டு! அங்கே செம்பரத்தம்பூவின் சம்பந்தம் ஸ்படிகத்தில் உண்டு. எப்போது அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி செம்பரத்தம்பூவின் ஆகாரமாமோ! அப்போது அவ்விருத்திக்கு விடயமாகவே செம்பரத்தம்பூவின் சம்பந்தியான ஸ்படிகமும் இருப்பதால் புஷ்பத்தின் செம்மைநிறத்தன்மை ஸ்படிகத்திற்றோன்றுகின்றது. அப்படிச் சுத்தியிலோ! இரஜதரூப ஞானங் கூடாது. என்னை? சுத்தியினிடத்து அநிர்வசனீயமாக அல்லது வியாவகாரிகமாக இரஜதம் அந்நியமதத்தில் இல்லை: சுத்திதான் உண்டு; அச்சுத்தியின் சம்பந்தத்தால் சுத்தியின் சமானாகாரமாகவே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி உண்டாகும். இரஜதாகாரமாக அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி உண்டாகாது. ஆதலால் அவித்தையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாக அநிர்வசனீய ரஜதமும், அதன் ஞானமும் உற்பன்னமாம். இதனால், எங்கே இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் உண்டு! அங்கே ஒன்றன் தருமம் மற்றொன்றில் தோற்றரவாம்; அஃதந்நியதாக் கியாதியேயாம். எங்கே இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் இல்லை! அங்கே அந்நியதாக் கியாதியில்லை: அநிர்வசனீயக் கியாதியே. எங்ஙனம் புஷ்பசம்பந்தியான ஸ்படிகத்தில் புஷ்பத்தின்

செம்மைநிறத்தன்மை பிரதீதியாகின்றதோ! அங்ஙனம் சொப்பனத்தின் யானை, பருவத முதலியவற்றிற்கும் அதிஷ்டான சேதனத்தோடு சம்பந்தம் உண்டாகின்றது. ஆகலின் சேதன தர்மமாகிய சத்தியத்தன்மையும் சேதன சம்பந்திகளான யானை, பருவத முதலியவற்றிற் றோன்றுகின்றது; அஃதந்நியதாக் கியாதியேயாம். இவ்வாறு அதிஷ்டான சேதன தர்மமான காரணத்தன்மையும், அதிஷ்டான சேதன சம்பந்திகளான தேசகாலங்களிற் றோன்றுகின்றது.

(100) அதிஷ்டான சேதன சம்பந்தம் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் உண்டு. ஆதலால், சம்பந்தி தர்மமாகிய காரணத்தன்மை அந்நியதாக் கியாதியால் சர்வப் பிரபஞ்சத்திலுந் தோன்றவேண்டுமென்று பூர்வஞ் சங்கித்தது கூடாது. என்னை? சொப்பனத்தில் பிதாரூபமாகவும், புத்திரரூபமாகவுந் தோன்றுகின்ற இரண்டு சரீரங்கட்கும் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டான சேதனத்தோடு சம்பந்த முண்டேனும், பிதா சரீரத்தில் அதிஷ்டான சேதனத்தின் காரணத்தன்மை தோன்றுகின்றது. புத்திர சரீரத்தில் அது தோன்றாமல் பிதாவினாலுண்டான புத்திரனென்று புத்திரசரீரத்தில் காரியத்தன்மை தோன்றுகின்றது. இவ்வாறு, அதிஷ்டான சேதனத்தோடு சம்பந்தம் சர்வத்திற்கும் உண்டேனும், தேசகாலங்களில் சேதன தர்மமான காரணத்தன்மையும், மற்றவற்றிற் காரியத்தன்மையுந் தோன்றுகின்றன.

(101) அல்லது, அதிஷ்டான சேதனம் அசங்கம்; அஃதொன்றற்கும் பரமார்த்தமாகக் காரணமன்று. மாயையின்கணுள்ள ஆபாசமே காரணமாம்: ஆயினும், ஆபாச சொரூபம் மித்தை; யாதொன்று தானே மித்தையாம் அது மற்றொன்றற்குக் காரணமாதல் கூடாது. பரமான்மாவில் பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை இருக்குமாயின், அது பிரமையினால் தேசகாலங்களிற் றோன்றக்கூடும்; அப்பரமான்மா காரணமுதலிய தர்மரகித அசங்கமாகலின், அதனது காரணத்தன்மை தேசகாலங்களிற் றோன்றுகின்றதென்னும் வார்த்தை பொருந்தாது. பின்னையோ! மாயையாற் பண்ணப்பட்ட அநிர்வசனீய தேசகாலங்கள் அநிர்வசனீய காரணத்தன்மை யுடையனவாயுள்ளன.

பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல. புத்திரனில்லாத ஒருபுருடன் சொப்பனத்தில் புத்திர பௌத்திரர் இருவரையுங் கண்டானாக; அங்கே புத்திர, பௌத்திர சரீரங்கள் அநிர்வசனீய மாக வுண்டாயிருக்கின்றன. புத்திர சரீரத்தில், பௌத்திர சரீ ரத்தின் காரணத்தன்மை அநிர்வசனீயமாக வுண்டாயிருக்கின் றது. அங்கே பரமார்த்தமாகப் புத்திர, பௌத்திர சரீரங்கள் ஒன்றற்கொன்று காரியகாரண பாவமாக எப்படி உண்டாயிருக்க வில்லையோ! அப்படி அநிர்வசனீயமாகிய காரணம் தேசகாலங் களிற் றோன்றுகின்றது. பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்களும், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்களும் காரியகாரணபாவமாக இருக்க வில்லை. இவ்வாற்றால், தேசகால சாமக்கிரியின்றிச் சாக்கிரப் பிரபஞ்சம் உண்டாகின்றதாகலின், சொப்பனம்போலச் சாக்கிர மும் மித்தையாம். அன்றியும், சொப்பனஸ்திரீ புத்திராதிகள் சொப்பனத்திலேயே சுகதுக்கங்கட் கேதுவாயிருந்து சாக்கிரத் தில் அபாவமாவது போலச் சாக்கிர பதார்த்தங்களும் சொப் பனத்தில் அபாவமாவதால் இரண்டும் சமானமாம்.

(102) சாக்கிரத்தினின்றும் சொப்பனம் உண்டாய் மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாயின், அங்கே முன்சாக்கிரத்திலுள்ள பதார்த்தங்களே சொப்பன *வியவகித மற்றைச் சாக்கிரத்தி லுள்ளன: முன்சொப்பன பதார்த்தங்கள் மற்றைச் சொப் பனத்திலில்லை. ஆகலின், சொப்பன பதார்த்தங்களினும் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் விலட்சணமாமென்பர். அச்சங்கையும், சித்தாந் தத்தை யறியாமையினால் உண்டாகின்றது. என்னை? சம்சாரப் பிரவாகம் அநாதி; அதில் சீவர்கட்குச் சாக்கிர சொப்பன சுழுத் திகள் உண்டாகின்றன. சாக்கிரகாலத்திற் சொப்பன சுழுத் திகளும், சொப்பன காலத்திற் சாக்கிர சுழுத்திகளும், சுழுத்தி காலத்திற் சாக்கிர சொப்பனங்களும் நஷ்டமாகின்றன. சொப் பன சுழுத்தி யுண்டாமாயின் அப்போது சாக்கிரகாலத்திலுள்ள ஸ்திரீ, புத்திர, தநாதிகள் நீங்காமலிருக்கின்றன; அவைகளின் ஞானமே நீங்குகின்றன: மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாகில் அப் போது முந்தின சாக்கிரத்திலிருந்த பதார்த்தங்களின் ஞானம்

* வியவகிதம் = மறைப்புடையது.

உண்டாகின்றனவென அஞ்ஞானிகட்கு இவ்வாறான திருஷ்டி உளதாகலின், அச்சங்கையும் உண்டாகின்றதென்க.

(103) சித்தாந்தமோவெனின்? சகல பதார்த்தங்களும் சேதனத்தின் விவர்த்தம்: அவித்தையின் பரிணாமமாம். ஆக லின், சுத்திரஜதம்போல எந்தக்காலத்தில் யாதொரு பதார்த்தம் பிரதீதியாகின்றதோ! அந்தக்காலத்தில் அதிஷ்டான சேதனத் தின் ஆசிரிதமான அவித்தையின் தமோகுணக்கூறு கடாதிவிஷய ரூபமாகவும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூபமாகவும் பரிணமிக்கின் றன. இவ்வாற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களும், அவைகளின் ஞானங்களுங் கூடவேயுண்டாய்க் கூடவே நஷ்டமாகின்றன; இது வேதத்தின் கூடமான சித்தாந்தமாகலின், சாக்கிர பதார்த் தம் மற்றைச் சாக்கிரத்தில் உண்டாமென்னல் கூடாது.

(104) சொப்பனத்தினின்றும் விழித்த புருடனுக்குப் பூர்வம் யாதொருபதார்த்த மிருந்ததோ! அதுவே இந்தப் பதார்த்தமென்று இவ்வாறு பிரத்தியபிஞ்ஞை யுண்டாகின்ற தாதலால் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் ஞானசம காலத்தில் உற்பத்தி நாசமுடையனவல்ல: ஞானத்திற்கு முன்னே உள்ளன. ஞான நாசத்தின் பின்னரும் உள்ளனவெனத் தோற்றினும் சொப்பனத் தில் தற்காலத்திலுண்டான பருவதம், சமுத்திர முதலியவற்றில் நான் ஜநித்தற்கு முன்னே இவை உண்டாயினவென்று வெகு காலஸ்திரத்துவ பிராந்தி உண்டாகின்றதாகலால், எவ்வவித்தை யினால் மித்தையாகிய பருவதம், சமுத்திரமுதலியவை உண்டா யினவோ! அவ்வவித்தையினால் வெகுகாலஸ்திரத்தன்மையும், ஸ்திரத்தன்மையின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக எப்படியுண்டா கின்றனவோ அப்படிச் சாக்கிரபதார்த்தங்களினிடத்தும் அநேக காலஸ்திரத்தன்மை அவித்தையின் வலியால் மித்தையாகப் பதார்த்தங்களோடுகூடவே யுண்டாய்த் தோற்றாவாகின்றது. சொப்பன பதார்த்தங்கள் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமம். சாக்கிர பதார்த்தங்கள் அப்படிச் சாட்சாதவித்தையின் பரி ணாமமாக இல்லாமல் கடத்தினுற்பத்தி தண்ட சக்கர குலாலரால் உண்டாகின்றது. அப்படியே சர்வ பதார்த்தங்களினுற்பத்தியும் தத்தங்காரணங்களால் உண்டாகின்றது. சாட்சாதவித்தையினா லன்று: சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமாமேல், ஆகாசாதிக்

கிரமத்தால் பஞ்ச பூதங்களினுற்பத்தியும், பஞ்சீகரணமும், பஞ்சீகரணத்தால் பிரமாண்டத்தினுற்பத்தியுஞ் சுருதியிற் கூறியிருப்பது அசங்கதமாம். ஆதலால், ஈசுரசிருஷ்டியாகிய சாக்கிரபதார்த்தங்கள் தத்தம் உபாதானங்களின் பரிணாமங்களாம்: சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமல்ல. சொப்பனத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் அவித்தையின் பரிணாமங்களாம். அவைகட்கு அவித்தை ஒன்றே உபாதானமாகலின் அப்பதார்த்தங்கட்கும், அவற்றின் ஞானங்கட்கும் ஒரே அவித்தையினால் ஒரே காலத்தில் உற்பத்தி பொருந்தும். சாக்கிர பதார்த்தங்கள் வெவ்வேறு காரணங்களால் உற்பத்தியாகின்றன. காரியத்திற்கு முன்னே காரணம் உண்டாயிருக்கும்: காரணத்திற்காரியம் லயமாம். ஆதலால் கடத்தினுற்பத்திக்கு முன்னும், கடநாசத்திற்குப் பின்னும் மண்டிரளை உள்ளது. இவ்வாறு, சில பதார்த்தங்கள் அற்பகால ஸ்திரமாயும், சில அதிககால ஸ்திரமாயும், காரியகாரணமாயும் உள்ளன. சொப்பன பதார்த்தங்கள் அப்படியில்லையேயெனின், அது கூடாது.

(105) என்னை? சாக்கிரபதார்த்தங்கள்போலச் சொப்பன பதார்த்தங்களிலுங் காரியகாரணத்தன்மை தோற்றுகின்றன. அஃதெங்ஙனம்? ஒருவனுக்கு எனது பசு கன்றீன்றது, அல்லது எனது ஸ்திரீ பிரசவித்தாள் என்று இவ்வாறான சொப்பனம் உண்டாகில் அங்கே பசுவினிடத்தும், ஸ்திரீயினிடத்துங் காரணத்தன்மையின் றோற்றரவும், வெகுகால ஸ்திரத்தன்மையின் றோற்றரவும் உண்டாகின்றன. கன்றினிடத்தும், புத்திரனிடத்துங் காரியத்தன்மையும், அற்பகால ஸ்திரத்தன்மையுந் தோற்றரவாகின்றன: முழுதும் சமகாலமாம். ஒன்று ஒன்றற்குக் காரணமாக இல்லை. பசு, கன்று, ஸ்திரீ முதலியவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதானம். இதுபோலச் சாக்கிரத்திலும் சில பதார்த்தங்கள் அதிககாலஸ்தாயியாயும், காரணரூபமாயும் சில பதார்த்தங்கள் அற்ப காலஸ்தாயியாயும், காரிய ரூபமாயும் சொப்பனம்போலத் தோற்றரவாகின்றன: ஒன்று ஒன்றற்குக் காரிய காரணமாக இல்லை; பின்னையோ சாட்சாதவித்தையின் காரியமாம்.

(106) சுருதியிற் கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறியிருப்பது அத்வைதத்தைப் போதித்தற்பொருட்டேயாம்: வேறபிப்பிராயங்

கொண்டன்று. சகல பதார்த்தங்களும் பரமான்மாவினின்றும் உண்டாயிருக்கின்றனவாகலான், அதன் விவர்த்தமாம்: யாது யாதொன்றன் விவர்த்தமோ! அது அதனது சொரூபமேயாதலால் சகலநாமரூபங்களும் பிரஹ்மத்தின் வேறல்ல: பிரஹ்மமேயென்னும் பொருளை உணர்த்துதற்பொருட்டுச் சிருஷ்டிகூறிற்று. கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறினது ஸ்தூலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு விபரீதக்கிரமமாக லயசிந்தன நிமித்தம்; அதற்கும் அத்வைத ஞானமே பிரயோஜனம். இதனால் கிரமமாகக் கூறுவதிலும் அபிப்பிராயமில்லை. சிருஷ்டியிற் கிரமமில்லை. சகல பதார்த்தங்களும் ஓரவித்தையினாலுண்டாயிருக்கின்றன; அவைகட்குப் பரஸ்பரங் காரியகாரணபாவமும், பூர்வோத்தர பாவமும் அவித்தையாற் பண்ணப்பட்ட சொப்பனம்போலும் மித்தையாகத் தோற்றரவாகின்றன. சகல பதார்த்தங்களும் சாட்சாதவித்தையின் காரியமாம். சுத்திரஜதம்போலும், அல்லது சொப்பனம்போலும் அவித்தியாவிருத்தி உபகிதமான சாட்சியினால் அவைகள் பிரகாசிக்கின்றன. ஆதலால் சகல பதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியங்களாம். ஞானாகார ஞேயாகாரமான அவித்தையின் பரிணாமங்கள் ஒரேகாலத்திலுண்டாய்க்கூடவே நஷ்டமாகின்றன. அதனால் எப்போது பதார்த்தஞான முண்டாகின்றதோ! அப்போதே ஞானத்திற்கு விஷய பதார்த்தமு முண்டாகின்றது. அந்நியகாலத்திலுண்டாகவில்லை. இதையே திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமென்பர். இந்தப்பட்சத்தில் பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞாதசத்தை இல்லை ஞாதசத்தைதானுண்டு; அத்வைதவாதத்தில் இது சித்தாந்தபட்சமாம்; இந்தப் பட்சத்தில் இரண்டு சத்தைதானுண்டு: மூன்றில்லை, எதனாலெனின்? அநான்ம பதார்த்தங்கள் முழுவதும் சொப்பனம்போலப் பிராதிபாசிகமாம். பிரதீதிகாலத்தினன்றி அந்நியகாலத்தில் அநான்மாவிற்குச் சத்தை இல்லை; இதனால் மூன்றாவதான வியாவகாரிகசத்தை இல்லை; இந்தப்பட்சத்தில் சகல அநான்ம பதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாதா பிரமாணங்கட்கு விடயமாக யாதொன்றுமில்லை. எதனாலெனின்? அந்தக்கரணம், இந்திரியம், கடாதிகள் ஆகிய சகல திரிபுடிகளும், அவைகளின் ஞானமும் சொப்பனம்போல் ஏககாலத்திலுண்டாகின்றன; அவைகட்கு விஷயவிஷயீபாவங் கூடாது. கடாதி விடயங்கள், நேத்திராதி

இந்திரியங்கள், அப்படியே அந்தக்கரணம் இவைகள் ஞானத்திற்கு முன்னரே யிருந்தால் நேத்திராதி வழியாக அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப ஞானம் பிரமாண ஜந்நியமாம்; அவ்வந்தக்கரணம், இந்திரியம், விடயம் இம்மூன்றும் ஞானத்திற்குப் பூர்வகாலத்தில் இருக்கவில்லை. ஞானசமகாலத்திலேயே சொப்பனம் போலத் திரிபுடி உண்டாகின்றன. ஆதலால், திரிபுடி ஜந்நியஞானம் யாதொன்றுமில்லை. அங்ஙனமாயினும், ஞானத்திற் சொப்பனம்போலத் திரிபுடிஜந்நியத்தன்மை பிரதீதியாகின்றது. ஆதலால் சாக்கிர பதார்த்தங்கள் சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாண ஜந்நியஞானத்திற்கு விடயமல்ல; இதனாலும் சொப்பனத்திற்குச் சமானமாக மித்தையாம் என்பது பெறப்படும். அன்றியும், சாக்கிரத்தில் எவ்வளவோ பதார்த்தங்கள் மித்தியாரூபமாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. வேறுசில பதார்த்தங்கள் சத்தியரூபமாகவே அறியப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அநாதிகால பதார்த்தங்கள்; அவைகளிற் சில நஷ்டமுமாகின்றன. வேறுசில அவைகட்குச் சமானமாக உற்பன்னமுமாகின்றன. இவ்வாறான பிரபஞ்சதாரை ஓர்போதும் நாசமாவதில்லை: எவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனுக்குப் பிரபஞ்சந் தோன்றுவதில்லை; மற்றையோர்க்குத் தோற்றரவாம்; அந்த ஞானத்திற்குச் சாதனம் வேதமும், குருவுமாம்; அவைகளால் பரமசத்தியம் பெறப்படும் என்று இவ்வாறான தோற்றரவு சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது; அங்கே சிலபதார்த்தங்கட்கு மித்தியாத்தன்மை, சிலபதார்த்தங்கட்கு நாசம், சிலவற்றிற்கு உற்பத்தி, வேதத்தினாலும், குருவினாலும் பரம புருஷார்த்தப் பிராப்தி இவைமுழுவதும் அவித்தையினாற் பண்ணப்பட்ட சொப்பனம்போல மித்தையேயாம். வாசிட்டத்தில் க்ஷணமாத்திர சொப்பனத்தில் வெகுகாலத்தோற்றரவும், சாக்கிரம்போல நிலையாகப் பதார்த்தங்களின் றோற்றரவும், அவற்றால் வெகுகாலம் போகமும் உண்டாமென்று அநந்த இதிகாசம் உண்டு. இவ்வாற்றால், சாக்கிர பதார்த்தங்களுக்குச் சொப்பனத்தைப் பார்க்கிலும் கிஞ்சித்தும் விலட்சணத்தன்மை இல்லை. ஆன்மாவுக்கந்நியமான சகலமும் மித்தையாம். ஆகலின், "சொற்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்" என்றார். இவ்வாறு சொப்பனத்தைப் பற்றி விசாரசாகர கிரந்தத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி விருத்திப்பிரபாகர கிரந்தத்தில் எடுத்துக் கிஞ்சித்துக் காட்டுதும். அத்வைதவாதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம், சேதனம் சத்தியம்; அதற்குப் பின்னமான சகலமுமித்தை: அநிர்வசனீயத்தை மித்தையென்பர். ஆதலால் சேதனத்திற்குப் பின்னபதார்த்தங்களைச் சத்தியமென்று சொல்லுதல் அப்பிரசித்தகற்பனை. சேதனத்திற்குப் பின்னபதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயத்தன்மை அதிப் பிரசித்தமாம். யுத்தியினால் விசாரஞ் செய்யும்போது எவ்வநான்ம பதார்த்தங்களின் சொரூபமும் சித்திக்கவில்லை: தோற்றரவாகின்றனவாதலால் சகல அநான்ம பதார்த்தங்களும் அநிர்வசனீயமாம். சித்தாந்தத்தில் அநான்ம பதார்த்தங்களுளொன்றும் சத்தியமன்று: கந்தர்வ நகரம்போலச் சகலப்பிரபஞ்சமும் திருஷ்டநஷ்டசுபாவமாம். சொப்பனத்தைப் பார்க்கிலும் சாக்கிர பதார்த்தங்களிற் கிஞ்சித்தும் விலட்சணைத் தன்மையில்லை. சுத்திரஜதம் பிராதிபாசிகம்: காந்தையின்கர முதலியவற்றிலுள்ள இரஜதம் வியாவகாரிகம். இவ்வாறு அநான்ம பதார்த்தங்களில் மித்தியாத்வ சத்தியத்வமான விலட்சணத்தன்மை பரஸ்பரங் கூறியிருக்கின்றது. அது ஸ்தூலபுத்தியுடையோர்க்கு அத்வைத போதத்திற் பிரவேசத்தின் பொருட்டு அருந்ததி நியாயத்தாற் கூறினதாம். என்னை? ஸ்தூலபுத்தியுடையோனுக்கு முன்னமே முக்கிய சித்தாந்த ரீதியைச் சொல்லில் அற்புதமான அர்த்தத்தைக்கேட்டு அநான்மாவிற் சத்தியத்வ பாவனையுடைய அப்புருடன் சாஸ்திரத்திற் பராமுகனாய்ப் புருஷார்த்தத்தினின்றும் பிரஷ்டனாவன்; வியாவகாரிக பிராதிபாசிக பேதத்தால் அநான்ம பதார்த்தங்களுக்கு இருவிதச்சத்தைகூறிச் சேதனத்திற்குப் பாரமார்த்திகசத்தை கூறிடில் சேதனத்தினும் நியூனசத்தை பிரபஞ்சத்திற்கு உளதென்பது புத்தியில் ஆரூடமானபின் சொப்பன முதலிய திருஷ்டாந்தங்களால் சகல அநான்ம பதார்த்தங்களையும் பிராதிபாசிகமாகவறிந்து நிஷேதவாக்கியங்களால் அவற்றிற்குச் சத்தாஸ்பூர்த்தியின்மையை அறிந்துகொள்ளுவனென்றே சத்தை பேதங்கூறினர். அநான்ம பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் சத்தைபேதம் கூறுவதில் அத்வைத சாஸ்திரத்திற்குத் தாற்பரியமில்லையென்றிவ்வாறு விருத்திப் பிரபாகரகிரந்தத்திற் கூறியிருக்கின்றமை காண்க.

"சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான்" எ-கு, உ-ம், வாசிட்டம்,—

"வானநிக ராமனைத்துங் கற்பனைமாத் திரம்வாளா வளரா நின்ற, தானசக நனவுதனிற் கனவுபோ லிராகவனே யறிதி யன்றே, யீனமுறப் பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யெவ்விடத்து மொன்ரு மென்றும், ஞானபர மார்த்தத்தா லிவையெல்லாம் பொய்யாக நண்ணு மன்றே."—எனவரும்.

மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (45)

107 [இனி அபவாதவிலக்கணம்.]

அரவன்று கயிறென் ருற்போ லாளன்று தறியென்
[ருற்போல்
குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக்
[கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமென்னும் பிரம மென்று தெளிவதே யபவா
[தங்காண். (46)

(இ-ள்) அரவு அன்று கயிறு என்ருற்போல்=(இது)சர்ப்பமன்று இரச்சுத்தானென்று தெளிந்தாற்போலவும்—ஆள் அன்று தறி என்ருற்போல்=(இவ்வுரு) புருடன்அன்று கட்டைதானென்று தெளிந்தாற்போலவும்—குரவன் சொல் உபதேசத்தால்=தேசிகர் உபதேசித்த உபதேசவலிகொண்டும்—கூறும் நூல் ஒளியைக்கொண்டு=(அத்தேசிகர் உபதேசித்தபடியே) உபதேசித்தருளும் சாஸ்திரவிவேகத்தைக்கொண்டும்—புரம் அன்று புவனம் அன்று பூதங்கள் அன்று=இது சரீரமன்று, இது புவனமன்று, இவை பூதங்களல்ல—திரஞானம் என்னும் பிரமம் என்று=ஸ்திரமான சொரூபஞானமென்னும் பிரஹ்மமேயென—தெளிவதே அபவாதம்=(சமுசயமின்றித்) துணிவதே அபவாதமாம்—எ-று.

காண்=முன்னிலையசை.

"தெளிவதே அபவாதம்" என்றதால், சமுசயமின்றி என்பது வருவித்தாம். நாம்வேறு உலகுவேறென்னும் அவிவேகவிருளைப் போக்குதலின், நூலாலுளதாகும்விவேகத்தை, "ஒளி" என்ருர். "கூறுநூல் வெளிச்சங்கொண்டு" எ-ம், "ஞானத்திரமென்றும் பிரமமென்றும்" எ-ம் பாடமுளது. "திரம்" என்றது, சொரூபஞானமாகியபிரஹ்மம் அந்தக்கரணவிருத்திரூபஞானம்போலத் தோற்றமொடுக்கமில்லாதிருப்பதை விளக்கி நின்றது. "குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு" என்று இவர்கூறினதுபோலவே, "தேசிகனூல்சொல் வழியிற்செல்லுவாய்" என வாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதுகாண்க. பிரஹ்மத்திற்கற்பிதமானசகம் பிரஹ்மமே அந்நியமல்லஎன்பது, ஸ்தாணுவிற்கற்பிதமாகியபுருடன் ஸ்தாணுவே அந்நியமன்றென்பதுபோல வாதசமானுதிகரணமாமென்க.

"புரமன்று புவனமன்று" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"வருங்கற் பகவின் விரைந்தேக வந்தேன் பலசொல் லியும் பயனென், சுருங்கச் சொல்லும் பயன்கேளாய் தோன்ற விங்குள்ள துவுஞ்சித், தொருங்கப் புறத்துஞ் சித்தெல்லை யுள்ள துஞ்சித் தெல்லையற, நெருங்குற் றதுஞ்சித் தியான்சித்து நீசித் துலகநிறை சித்தே." எ-ம்,

"என்னு வெள்ளி யேகியபின் னெல்லா மறிவா முலகினைப் பார்த், துன்னு வொக்கு மொக்குமெனக் குசனு வுரைத்த துன்மையதே, முன்னு மவனி சித்துலகு மூன்றுஞ் சித்து நான் சித்து, நன்னு லான திசைசித்து நாட்டு கின்ற தெலாஞ்சித்தே." எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (46)

[முக்கியசித்தாந்தமான அபவாதங்கூறி இதற்குஅசமர்த்தனுன மந்தப்பிரஞ்ஞனுக்குப் பஞ்சீகரண மகாவாக்கியத்திற்கூறியபடி லயசிந்தனுநுபாபவாதங்கூறுகின்ருர்.]

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்பொன்
[னும்போற் பார்க்கில்
கடமுமண் ணும்போ லொன்ருங் காரிய காரணங்கள்
உடன்முதற் சுபாவ மீரு வொன்றிலொன் றுதித்த
[வாறே
அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே.

(இ-ள்.) காரியகாரணங்கள்=காரியமாகிய சகத்தையும் அதற்கு உபாதானகாரணமாகிய பிரஹ்மத்தையும்—பார்க்கில்=(*சுருதி †தர்க்க ‡அநுபவங்களால்) விசாரிக்குமிடத்து—படமும் நூலும்போல்=(காரியமாகிய) படமும் (அதற்கு உபாதான காரணமாகிய) நூலும்போலவும்—செய்த பணியும் பொன்னும் போல்=செய்யப்பட்ட (காரியமாகிய) ஆபரணமும், (அதற்கு உபாதான காரணமாகிய) பொன்னும் போலவும்—கடமும் மண்ணும்போல்=(காரியமாகிய) கடமும், (அதற்கு உபாதான காரணமாகிய) மண்ணும் போலவும்—ஒன்றும்=அநந்நியமாகு(மேயன்றி அந்நியமாகா)—உடல் முதல் சுபாவம் ஈறு=(இவ்வத்வைத சித்தாந்தத்தைத்) தூலதேகமுதல், அவித்தையீறுக—ஒன்றில் ஒன்று உதித்த ஆறே=ஒன்றினின்றுமொன்றுண்டானபடியே—அடைவினில் ஒடுக்கிக்காண்பது=முறையே ஒடுக்கிப்பார்ப்பது — அபவாத உபாயம் ஆம் = அபவாதமென்னும் உபாயமாம்—எ-று.

சுபாவம்=அஞ்ஞானமென்று கீதையிற் பகவானாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: அஞ்ஞானம், அவ்வியத்தம் ஒன்றற்கே பரியாயம். அடைவினி லொடுக்கிக் காணுமாறு:—தூலப் பிரமாண்டங்கள் முழுவதும் பஞ்சீகிருத பூதகாரியமாம்; அவற்றில் யாது பிருதுவியின் காரியமோ! அது பிருதுவியின் சொரூபம். சலத்தின் காரியம் சலத்தின் சொரூபம். இப்படியே எது எப்பூதத்தின் காரியமோ! அது அப்பூதத்தின் சொரூபமேயென இவ்வாறு ஸ்தூலப் பிரமாண்டங்கள் முழுவதும் பஞ்சீகிருத பூத சொரூபமேயென்றும், பஞ்சீகிருத பூதமும் அபஞ்சீகிருத பூத காரியமேயாகலின், அபஞ்சீகிருத பூதமே வேறில்லை யென்றும், அந்தக்கரண முதலிய சூட்சும சிருஷ்டிகளும் அபஞ்சீகிருத பூத காரியமேயாகலின், அபஞ்சீகிருத பூத சொரூபமேயாம். அவற்றுள், அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாகலின்,

* சுருதி=ஈதனைத்தும் பிரஹ்மமல்லவா என்பது.

† தர்க்கம்=காரியம் காரணத்திற்குப் பின்னமோ! அபின்னமோ! என்பது முதலியன; அவை பிரஹ்ம கீதையின் ஐந்தா மத்தியாயத்திற் காண்க.

‡ அநுபவம்=பிரஹ்மவித்துக்களின் அநுபவம்.

சத்துவகுண சொரூபம். பிராணன் பூதங்களின் ரஜோகுணக் கூற்றின் காரியமாகலின், ரஜோகுண சொரூபம். குதேந்திரியம் பிருதுவியின் ரஜோகுணக்கூற்றின் காரியமாகலின், ரஜோகுண சொரூபம். கிராணேந்திரியம் பிருதுவியின் சத்துவகுண காரியமாகலின், பிருதுவியின் சத்துவகுண சொரூபம். அப்படியே ஜிஹ்வேந்திரியமும், உபஸ்தேந்திரியமும் சலத்தின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபம். நேத்திரேந்திரியமும், பாதேந்திரியமும் தேயுவின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபம். துவக்கிந்திரியமும், பாணீந்திரியமும் வாயுவின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபம். சுரோத்திரேந்திரியமும், வாக்கிந்திரியமும் ஆகாசத்தின் சத்துவகுண, ரஜோகுண சொரூபமாம்; என்றிவ்வாறு சூட்சும சிருஷ்டிகள் முழுவதும் அபஞ்சீகிருத பூதசொரூபமேயென்றுஞ் சிந்தித்து அபஞ்சீகிருத பூதங்களையும் பிருதுவி சலத்தின் காரியமாகலின், சலசொரூபம். சலம் தேயுவின் காரியமாகலின், தேயுவின் சொரூபம். தேயு வாயுவின் காரியமாகலின், வாயுவின் சொரூபம். வாயு ஆகாச காரியமாகலின், ஆகாச சொரூபம். ஆகாசம் தமோகுணப் பிரதானப் பிரகிருதியின் காரியமாகலின், பிரகிருதியின் சொரூபம். தமோகுணப் பிரதானப் பிரகிருதியும் அவ்வியத்தத்தின் அவஸ்தாவிசேஷமாகலின், அவ்வியத்த சொரூபமாம். அவ்வியத்தம் பிரஹ்ம சேதனத்தின் சத்தியாம். புருடனிடத்துச் சாமர்த்திய ரூப சத்தி புருடனினும் பின்னமாகாமைபோலச் சேதனத்தினிடத்து அவ்வியத்த ரூபசத்தி பிரஹ்மசேதனத்தினும் பின்னமல்லவென இவ்வாறு சர்வ அநான்ம பதார்த்தங்களையும் பிரஹ்மத்தின்கண் லயசிந்தனஞ்செய்து அவ்வத்வைதப் பிரஹ்மம் யானுகிறேனென்று சிந்திப்பதாமென்க. (47)

[ஆவரணசத்தி எத்தன்மையதாமாலோவெனச் சீடன்
சங்கிக்க அதற்கு உத்தரங்கூறத் தொடங்கல்.]

ஆடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யும்
ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
கேடறக் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய்
[வாரே. (48)

(இ-ள்.) தூடண தமத்தில் வந்த=நிந்திக்கத்தக்க தமப்பிரதான (மாயை)யினின்று முண்டான—தோற்றம் ஆம் சத்தி செய்யும்=விட்சேபமாகிய சத்தியுண்டாக்கும்—ஏடணை விகாரம் சொன்னீர்=இச்சாரூபமான (ஆகாசாதிப் பிரபஞ்ச) விகாரத்தை அருளிச் செய்தீர்—இரண்டு சத்திகள் என்றீரே=(முன்னே தாமதகுணம்) இரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றுமென்றீராதலால்—மூடல் ஆம் சத்தி செய்யும் மோகமும்=ஆவரணரூபமான சத்தி செய்யாநிற்கும் மயக்கத்தையும்—கேடு அற=(எனது) துன்பமற—ஐயா குருவே=எனது பிதாவாகிய ஆசாரியரே—சொல்லும் என்ன=உபதேசித்தருளுமென்று (சீடன்) வினவ—கிருபையோடு அருள் செய்வார்.—எ-று.

"தொலைவில் பொருளியா வையுமாகித் துன்னி யொன்றுமிச்சை"

என வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதால், "ஏடணை விகாரம்" என்றார்.

"மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகம்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"அதுதா னறியார்க் கிடர்நல்கி யதுவே யதுவல் லாததுபோற்
றிதமாய் நிற்கு மிம்மாயைச் சித்தி ரந்தா னற்புதமே
பொதுவா யங்க மத்தனையும் புணர்ந்து பிரிவற் றிருக்கவுந்தா
னிதமா யுயிரை யுயிர்காணு திருக்க மயக்கு மியாரையுமே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (48)

(108) [ஆவரணசத்தியின் றன்மையைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திந பாதி யென்னும்
ஊனிடை யுயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம்
[வண்ணம்
வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன்
மூடும். (49)

(இ-ள்.) தனக்குத்தான் நிகர் ஆம் ஈசன் தனையும்=(சர்வஞ்ஞத்வாதி கல்யாணகுணங்களினால்) தனக்குத்தானே நிகராகிய ஈசுரனையும்—தங்களைத் தாம்கண்ட ஞானிகள் தமையும்=(பிரத்யகபின்னபரமான்மாவான) தம்மைத்தாம் அறிந்துள்ள ஞானிகளையும்—அன்றி=தவிர—நாஸ்தி=(பிரஹ்மமென்ப)தில்லை—நபாதி=பாநமாகவில்லை—என்னும்=என்று வியவகரிக்கும்—ஊனிடை உயிர்கள்=உடலின்கணுள்ள (மற்றைச்) சீவர்களின்—உள்ளத்து உணர்விழி=அந்தக்கரணத்தின் ஞானதிருஷ்டியானது—குருடு ஆம்வண்ணம்=குருடாகும்படிக்கு—வான் நிலம் திசைகள் மூடும்=ஆகாயம், பூமி, திக்குகளை (விழிக்குத்தோன்றாமல்) மறைக்காநின்ற—மழை நிசி இருள்போல் மூடும்=கார்காலத் திரவினிருள்போல மறைக்கும்—(அதுவே ஆவரணசத்தியின் மோகமாம் என்றறிதி.—எ-று.)

உணர் என்பது முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

நாஸ்தி நபாதி யென்னும் உயிர்களுணர்விழி குருடாம் வண்ணம் மூடும் எனக்கூட்டுக.

"நாஸ்தி நபாதி" என்னும் வியவகாரத்திற்கேது ஆவரணசத்தி; இது 59-ம் செய்யுளுரையில் விரிக்கப்படும்; ஆண்டுக் காண்க. நாதத்தின் உபாதி ஒன்றே என்னும் பாடமுமுளது. "நாதம்" என்பது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் பரிபாஷையான சத்தமன்மையின், அது பிறழ்ந்த பாடமாமென்க. (49)

[மூடுமென்று முற்கூறியதைப் புலப்படக் காட்டுகின்றார்.]

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத்துள விகாரங் கட்கும்
ஆன்றகூ டஸ்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்கும்
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றாமன் மறைத்து
[மூடும்
ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே. (50)

(இ-ள்.) பூன்றம் ஆம் பிரமத்துக்கும்=பூரணமாகிய பிரஹ்மத்திற்கும்—புறத்து உள விகாரங்கட்கும்=புறம்பே இதுவென்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்

திற்கும்—ஆன்ற கூடஸ்தனுக்கும்=அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கும்—அகத்து உள விகாரங்கட்கும்=உள்ளே (யான் என்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள) அகங்காராதிகட்கும்—தோன்றிய பேதம்=(சுபாவ சித்தமாக) விளங்குவனவாகிய பேதங்கள்—சற்றும்= கிஞ்சித்தும்—தோன்ருமல் மறைத்து=(உணர்வு விழிக்கு) விளங்காவண்ணம் அதைக் குருடாக்கி—மூடும்=(அப் பேதங்களை ஆவரணசத்தி) மறைக்கும்—ஊன்றிய பவவியாதி=(கடத்தற் கரிதாம்) வலிமை பெற்றுள்ள ஜநநமாகிய நோயை—உண்டாக்கும் உபாதி=வளர்க்கும் உபாதி—ஈதே=இவ்வாவரண சத்தியே யாம் (வேருென்றன்று.) எ-று.

அதிஷ்டானமான கூடஸ்தப் பிரஹ்மங்கட்கும், ஆரோபமான அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்கட்கும் உள்ள பேதங்கள், முறையே சச்சிதாநந்தமும், அநிருதசடதுக்கமுமாம். முற்செய்யுளிற்கூறியிருப்பதானும், இதில் "தோன்ருமன்மறைத்து" என்பதானும் "உணர்வுவிழிக்கு" என்பது வருவித்தாம். அதிஷ்டானவாரோபங்களின் பேதங்கடோன்ருமல் மூடுவதால் ஆவரணசத்தியை "மூடல்" என்றும், அகங்காராதிப் பிரபஞ்சங்களாகத் தோன்றுவதால் விட்சேபசத்தியைத் "தோற்றம்" என்றும் ஆங்காங்கே கூறுகின்றனர். (50)

[ஆவரணசத்தியின்மறைப்பைச் சீடன் நன்றகத்தெரிந்து
கொள்ளும்பொருட்டுப் பின்னுங் கடாவிடைகளா
லுணர்த்துகின்றர்.]

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங்கே தோன்றும்
ஆதார மறையா தாகி லாரோப மிலேயே யென்ருல்
ஆதாரஞ் சமம்வி சேட மாமென விரண்டு கூரும்
ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே.(51)

(இ-ள்) ஆதாரம் மறைந்துபோனல்=(காடாந்தகாரத்தில் இரச்சுப்போல) ஆதாரமானபிரஹ்மமானது தோன்ருமல் மறைந்துபோமாயின்—ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்=(பிராதிபாசிகசர்ப்பம்போல) ஆரோபமான ஜகத்து ஓரிடத்துமுண்டாக மாட்டாதே—ஆதாரம் மறையாது ஆகில்=(மத்தியானவெய்யில் இரச்சுப்போல) ஆதாரமான பிரஹ்மமானது மறைபடாமல் விளங்குமாயின்—ஆரோபம் இலேயே என்ருல்=(பிராதிபாசிக சர்ப்பம்போல) ஆரோபமானஜகத்து உண்டாக நியாயமில்லேயேயென்றுசங்கிக்கில்—ஆதாரம் சமம் விசேடம் என இரண்டுகூறு ஆம்=ஆதாரமானது சாமான்யமெனவும், விசேஷமெனவும் இரண்டுகூறுடையதாம்—(அவற்றினிலக்கணம் யாதெனின்?) எங்கும் ஆதாரம் சமம் ஆம்=அதிகதேசம் (அதிககாலத்தில்) உள்ள ஆதாரம் சாமான்யவாதாரமாம்—ஆரோபம் விசேடம் ஆம்=*நியூனகாலம் நியூனதேசத்திலுள்ளவை விசேஷமாம்—எ-று. ஆம்—அசை நிலே.

நியூனகாலம் நியூனதேசத்திலுள்ளதென்பார், "ஆரோபம்" என்ருர். "எங்கும்" என்றதால், காலம்வருவிக்கப்பட்டது.(51)

[இதுவுமது]

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தான் மறைந்தி
[டாது
மிகவிது கயிரு மென்னும் விசேடந்தான் மறைந்து
[போகும்
அகமெனுஞ் சமானந் தன்னே யஞ்ஞான மறைத்தி டாது
பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெனு மதனே மூடும். (52)

(இ-ள்) சகமதில்=உலகில்—இது என் சுட்டு ஆம்=(மந்தாந்தகாரத்தில் எதிரேகிடக்கும் இரச்சுவில் இது சர்ப்பமென்புழி,) இதுவென்று சுட்டப்படுவதான—சமானந்தான் மறைந்திடாது=சாமான்யரூபம் மறையாது—இது கயிறு ஆம் என்னும்=இஃதிரச்சுவாமென்று காணப்படும் — விசேடந்தான்=(முஞ்சிரூபமான) விசேஷபாகந்தான்—மிக=பெரும்பாலும்—மறைந்துபோகும்—(அதுபோல) பகர் விசேடமது ஆம் சீவன்=கற்பிதவிசேஷமாகச் சொல்லாநிற்குஞ் சீவன்—அகம் எனும் சமானந் தன்னே=யான் உளனென்னும் சாமான்யரூபமாகிய வாதாரத்தை—அஞ்ஞானம் மறைத்திடாது=ஆவரண சத்தி மறையாது—பரம் எனும் அதனே மூடும்=(யான்சேதன,

*நியூனம்=அற்பம்

ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்தரூபப்) பிரஹ்ம மென்னும் விசேஷரூபத்தையே மறைக்கும். —எ-று.

அஞ்ஞானகாரியமாகிய ஆவரணசத்தியை அஞ்ஞானமென்றது காரண ஆகுபெயர். (52)

(109) ஈண்டிஃதிரகசியம்:—இரச்சுவுக்கு இரண்டு ரூபமுண்டு. ஒன்று சாமான்யரூபம். ஒன்று விசேஷரூபம். இதுவென்பது சாமான்யரூபம். இரச்சு வென்பது விசேஷரூபம். இது சர்ப்பமென்புழி, மித்தியாசர்ப்பத்தோ டபின்னமாய்ப் பிராந்திகாலத்திலும் தோன்றாநிற்கும் இதுவெனும் ரூபம் சாமான்யரூபம். யாது பிராந்திகாலத்திற் றோன்றாதிருந்து தான் தோன்றுவதால் பிராந்தி நிவிர்த்தியாமோ! அது இரச்சுவின் விசேஷரூபமாம். அப்படியே ஆன்மாவுக்கும் சாமான்யமும், விசேஷமுமாகிய இரண்டு ரூபமுண்டு. சத்ரூபம் சாமான்யமாம். அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுத்தத்தன்மை முதலியன விசேஷரூபமாம். என்னை? தூல சூட்சுமசங்காதங்களுள்ளனவென்புழி, தூல சூட்சும சங்காதப் பிராந்தி சமயத்திலும் மித்தியா சங்காதத்தோ டபின்னமாய்ச் சத்ரூபந் தோன்றாநிற்பதால் ஆன்மாவின் சத்ரூபம் சாமான்யரூபமாம். தூல சூட்சும சங்காதங்களின் பிராந்தி சமயத்தில் ஆன்மாவின் அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுத்தத்தன்மை முதலிய சொரூபந்தோன்றாமல் அசங்கத்வ முதலிய ஆன்மாவின் சொரூபந் தோன்றுவதால் சங்காதப் பிராந்தி நிவிர்த்தியாகலின், அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுத்தத்தன்மை, வியாபகத்தன்மை முதலியன விசேஷரூபமாம். சர்வப் பிராந்திகளிலும் சாமான்யரூபம் ஆதாரமென்றும், விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். எப்படிச் சர்ப்பத்திற்கு ஆசிரயமாகவுள்ள இரச்சுவின் சாமான்யமாகிய இதுவெனும்ரூபம் சர்ப்பத்திற்கு ஆதாரமும், விசேஷமான இரச்சுரூபம் அதிஷ்டானமுமாகின்றனவோ! அப்படியே மித்தியாப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆசிரயமாகவுள்ள ஆன்மாவினது சாமான்யமாகிய சத்ரூபம் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமும், அசங்கத்வமுதலிய விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமுமாம். இவ்வாறு,ஆதாரவதிஷ்டானங்கட்குச் சர்வஞ்ஞாத்மாவென்னும் முனிவரால்

கிஞ்சித்பேதஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மந்தாந்தகாரத்தில் சாமான்ய ரூபத்தால் ஞாதமாயும், விசேஷரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள இரச்சுவில் சர்ப்பாத்தியாசம் உண்டாகின்றதேயல்லாமல் அத்தியந்தம் ஞாதமாயும், அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாயுமுள்ள இரச்சுவில் அத்தியாசம் உண்டாகக் காணப்படவில்லை. நிர்விசேஷமான ஆன்மாவில் ஞாத அஞ்ஞாதத்தன்மைகள் கூடாமையால் பிரபஞ்ச வத்தியாசமுங் கூடாதேயெனின்? இவ்வார்த்தை பொருந்தாது. என்னை? ஆன்மா உண்டென்பது சகலர்க்குந் தோற்றரவாகின்றது; தன்னுடைய சொரூபத்துக்கு ஆன்மாவென்று பெயர்: யான் இலனென்றொருவனுக்குந் தோற்றரவுண்டாக வில்லை; பின்னையோ? உளனென்றே தோற்றரவுண்டாகின்றதாகலான், சத்ரூபத்தால் ஆன்மா ஞாதமாயும், யான் சைதந்நியன், ஆநந்தன், வியாபகன், நித்தியசுத்தன், நித்தியமுத்தன் என ஒருவனுக்குந் தோற்றரவுண்டாகாமையின், சைதந்நிய, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, முத்தரூபத்தால் ஆன்மா அஞ்ஞாதமாயும் இருக்கின்றது. இவ்வார்த்தை அநுபவசித்தம்: இவ்வநுபவ சித்தவார்த்தை யுத்தியினால் நிவிர்த்தியாகாது. யாவர்க்குந் தோற்றரவாகின்ற ஆன்மாவின் சத்ரூபம் சாமான்யரூபம். கேவலம் ஞானிக்கே பிரதீதியாகின்ற சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷரூபம். யாதொன்று அதிககாலத்தில், அதிக தேசத்திலிருக்கும் அது சாமான்யரூபம். நியூனகாலத்தில், நியூன தேசத்திலிருப்பது விசேஷரூபம். சத்தைப்போலவே சேதன ஆநந்தாதிகள் ஆன்மாவின் சொரூபமாய் எங்கும் வியாபகமாக விருத்தலால் இவைகட்கு நியூன தேசமும், சத்ரூபத்திற்கு அதிக தேசமும் உளதெனலும், ஆன்மா நிர்விசேஷமாதலால் சத்ரூபம் சாமான்யக்கூறு, சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறெனலுங் கூடாதேயெனின்? அற்றன்று: சத்தின் றோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியாகாலத்திலும் உண்டு. ஆன்மா சேதனம், ஆநந்தரூபமென்னுந் தோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியா காலத்தில்லை: கேவலம் ஞானிக்கே உண்டாகின்றது. அவித்தியா காலத்திலும் சேதன, ஆநந்த, முத்தத்துவம், சுத்தத்துவமாதியும் உளவேனுந் தோற்றரவாகாமையின் இல்லாதனபோலுமிருந்தன; இவ்வபிப்பிராயத்தால் அவை நியூனகாலத்துள்ளன

வெனவும், சத்துரூபம் அதிககாலத் துள்ளதெனவுங் கூறினர். சத்துரூபத்திற்கும், சேதன ஆநந்தாதிகட்கும் சாமான்ய விசேஷபாவமில்லையாயினும், அவை அற்பகால, அதிககாலங்களிற் றோற்றரவாகின்றமையின், சமான்ய விசேஷ பாவம்போலு மிருந்தன; இக்காரணத்தால் ஆன்மாவின் சத்துரூபஞ் சாமான்யக்கூறென்றும், சேதன ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறுகளென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னும் சித்தாந்தத்திற்கும் ஆனியில்லை. என்னை? ஆன்மாவினிடத்துச் சாமான்ய விசேஷ பாவம் அங்கிகரிக்கில் ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னுஞ் சித்தாந்தத்திற்கானியாம்: அவையங்கிகாரமில்லை. அவித்தையினுற் சாமான்ய விசேஷம்போலத் தோற்றுவதாற் சாமான்ய விசேஷ பாவங் கூறினர். இவ்வாற்ருல், சத்துரூபத்தால் ஞாதமாயும், சேதன, ஆநந்த, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்த பிரஹ்மரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள ஆன்மாவில் பிரபஞ்சம் ஆரோபமாகக் கூடுமென்றறிக.

முன்னே இந்நூற்குரைசெய்திருப்போர், "சகமதிலிது வென்சுட்டாச்சமானக்கண்" என்னும் பாடத்தை ஒப்பினதும், சீவேசுரரை அஞ்ஞான மறைக்குமென்று பதவுரையிற் கூறினதும், விசேஷவுரையில், "சீவன் பரனெனும் அவரைமூடும்" என்றது, அவர்கள் உணர்வை என்றதும், தாற்பரியத்தில், ஆரோபமான சீவேசுரரைத் தமக்கு ஆதாரமான கூடஸ்த பிரஹ்மத்தைப் பார்க்கவொட்டாமல் அவரது உணர்வை இவ்வாவரணம் மறைக்குமேயன்றி ஆதாரத்தை மறைக்கமாட்டாதென்று கூறியிருப்பதும் வேதாந்த சம்பிரதாயப் பொருளன்ரும்: ஆகலின், அவை சாஸ்திரவிருத்தமாம். இலைமறைகாய்போற் செய்யுளிற் புதைந்து கிடக்குந் தத்துவார்த்தங்களை விரிக்காமல் செய்யுட்குப் புறம்பாயுள்ள வார்த்தைகளை விரித்திருக்கின்றனர். சீவேசுரரை ஆவரணம் மறைக்குமென்று இச்செய்யுட்கு உரைசெய்தோர்,

"தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி"

என்னும் 49-ம் செய்யுளை மறந்தனர் போலும்.

(110) சீவேசுரர் சொரூப நிரூபணம் கிரந்தகாரர் வெகு விஸ்தாரமாகச் செய்திருக்கின்றனர். அங்கே சீவசொரூபத்தில் ஏகத்துவ, அநேகத்துவ விவாதங்களும் பலவுள: சர்வமதங்களிலும் ஈசுரன் ஒருவன்; சர்வஞ்ஞன், நித்தியமுத்தனென்றொப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரண அங்கீகாரம் எந்த அத்வைதவாத கிரந்தங்களிலும் இல்லை: யாரொருவர் ஈசுரனிடத்து ஆவரணம் உண்டென்பரோ! அவர் வேதாந்த சம்பிரதாயத்திற்குப் பகிர்ப்பூதராம்; ஆயினும், நாநா அஞ்ஞானவாதத்தில் அஞ்ஞானம் சீவாசிரிதம், பிரஹ்ம விஷயகமாம் என்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். அவர் சீவனுடைய அஞ்ஞானத்தால் ஈசுரன் கற்பிதனென்றும், பிரபஞ்சம் நாநாவென்றும் ஒப்பினர்; அப்படி ஒப்பினும், சீவனுடைய அஞ்ஞான கற்பிதனுன ஈசுரனும், சர்வஞ்ஞனென்றே ஒப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரணம் உண்டென்றங்கீகாரமில்லை என்று விருத்திப் பிரபாகர கிரந்தத்தில் சீவேசுரப் பிரசங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது. ஈசுரன் உணர்வை ஆவரண சத்தி மறைக்குமென்று அவ்வுரைகாரர் கூறியது யாது கருதியோ! அறிகிலேம். (52)

(111) [ஆவரணசத்தியின் சொரூபத்தை அறிவித்து அஃதே ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாமென்று 50-ம் செய்யுளிற் கூறியதைச் சீடன் வினவை முன்னிட்டுச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் அறிவிக்கத் தொடங்கல்.]

கேவல நிலைதோன் ருமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசம்
சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றே
ஆவர ணந்தா னேபா மூனர்த்தமென் றுரைத்த [தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினவிடின் மகனே கேளாய்.

(இ-ள்.) கேவலநிலை தோன்ருமல் கெடுத்தது = பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஸ்திதியை (இரச்சுவின் விசேஷரூபத்தைச் சர்ப்பம் போல) விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக் கெடுத்தது—பஞ்ச கோசம் சீவனும் சகத்தும் ஆகி = அந்நமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆநந்தமயம் என்னும் பஞ்ச கோசங்களும், (அவற்றின் அபிமானியான) சீவனும், ஆகாசாதி

சகத்துமாய்—சனித்த=உண்டான—விட்சேபம் அன்றோ= விட்சேபசத்தி அல்லவா—(இங்ஙனம் அதுவே கொடியதாயிருக்க) ஆவரணந்தானே=ஆவரணசத்திதானே—பாழ் (என்றும்)=("உயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம்" மறைத்துப்) பாழாக்கிற்றென்று (49-ம் செய்யுளிலும்)—அனர்த்தம் என்றும்="ஊன்றிய பவவியாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே" என்று (50-ம் செய்யுளிலும்)—உரைத்தது ஏது=அருளியது யாது காரணம்—மேவரும் குருவே என்று=கிடைத்தற்கரிய வாசாரியரேயென்று — வினவிடின் = கேட்கில் — மகனே கேளாய்=மைந்தா (அதற்கு உத்தரஞ் சொல்லுதும்) கேட்பாய்.—எ-று.

"நாமுட லென்னு மாசால் ஞானக்கண் குருடாய்ப் போகும்" எ-ம்,

"கரசர ணாதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந்
திரமது தானே மூன்று மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா
முரியதா மிகவும் பொல்லா துற்பவ மென்னு நச்சு
மரமெழு மூல மாகும்" எ-ம்

வாசிட்டத்தில், விட்சேப சத்தியைத்தானே பொல்லாததாகச் சொல்லியிருக்கின்றதல்லாமல் ஆவரணசத்தியை அங்ஙனம் சொல்லவில்லையே என்பான்,

"கேவல நிலைதோன் றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ்
சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா ழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ"
என்றான். (53)

[சுருதி, யுத்திகளால் ஆவரணசத்தியின் பிரதிகூலத்தையும்,
விட்சேபசத்தியின் அநுகூலத்தையுங்
கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னாலும்
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகுங் காணீ
ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியா லுண்டோ
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது
[மிகப்பொல் லாதே. (54)

(இ-ள்) தோற்றம் ஆம் சத்தி தானும்=விட்சேபரூபமான சத்தியும்—துன்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும்=(அவிவேகிகட்கு அபிமானரூபமாய்ப் புண்ணியபாவவசத்தால்) துன்பமயமான ஜநநத்துக்குக் காரணமாயிருப்பினும்—ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்கு =(சிரவணாதிமுயற்சி) வலியான் மோட்சமடையவிச்சிக்கின்ற விவேகிகட்கு—அனுகூலம் ஆகும் காண் நீ=(குருசாஸ்திராதிரூபமாய்ச்)சகாயமாகும் என நீ அறிதி—[சுருதி உரைக்கப்பட்டது; இனியுத்தி] ஊற்றம் ஆம் பகல்காலம்போல்=(சாதுஅசாதுயாவர்க்கும் ஆலசியாதிகளைப்போக்கிச்) சர்வமுயற்சியையும் பயத்தற்குக்காரணமான பகற்காலத்தைப்போல—உபகாரம் நிசியால் உண்டோ=(அச்சாது அசாதுக்களுக்கு) உதவியானது இராக்காலத்தாலுண்டா? (வெகுவிதமான கொடியதுன்பங்களைத்தருதலால் இன்று:)—மாற்றம் என் உரைப்பேன்=(உன் வினவிற்கு இவ்வுவமானமேயன்றி வேறு) யாதுமறுமொழி சொல்லுவேன்—மைந்தா=மைந்தனே—மறைப்பது=ஆவரண சத்திதான்—மிகப்பொல்லாது=மிகவுங்கொடிது.—எ-று.

"சத்திதானும்" என்பதன்கண் உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்சப்பொருட்டு.

"பவமானாலும்" என்பதன்கணுள்ளது, ஆக்கவும்மை.

இராக்காலம் சிட்டர், துட்டர் யாவர்க்கும் நித்திரைக்குக் காரணமாயிருந்து வெகுவித துன்பந்தருதல்போல ஆவரணசத்தியும் விவேகி, அவிவேகி யாவர்க்கும் ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாயிருந்து வெகுவிதமான பிரயாசங்களைத் தருதலால் மிகவுங் கொடியதென்பதாம்.

"முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகும்" என்றதற்கு, உ-ம், பாகவதம், "மாநுட வாக்கை யென்னு மருவருந் தோணி பெற்று, மூனமில் குரவன் சொல்லா மோடமுய்ப் பவனோடென்சி, ரானதோ ரநுகூ லக்கா லணுகவும் பிறவி வேலை,தாணெழி தரவென் ணாதான் றன்னையே கொல்கின் றானும்." எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (54)

[இனிஅநுபவத்தால் அதன்கோடுமைகூறல்]

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண்
[மாண்டும்
அழுத்திய பவம்போய் முத்தி யடைந்தவ ரொருவ
[ருண்டோ
முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்
கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த
[கேடே. (55)

(இ-ள்) சுழுத்தியில்=(நாள்தோறும் உண்டாகாநிற்கும்) சுழுத்தியிலும் — பிரளயத்தில்=மகாகற்பத்திலும் — தோற்றம் ஆம் சகங்கள் மாண்டும்=விட்சேபரூபமான சகங்களைசித்தும்— அழுத்திய பவம்போய்=(அப்போது தம்மைத் துன்பத்தின்) மூழ்கப் பண்ணிய ஜநநமானது மீண்டுண்டாகாமல் நீங்கி—முத்தி அடைந்தவர்=மோட்சமடைந்தோர்—ஒருவர் உண்டோ=ஒருவரும் இலர்—(ஆகலின்) முழுத்த விட்சேபம் எல்லாம்=முழுதுமான விட்சேபங்களனைத்தும்—முத்தியில் கூட்டுகிற்கும்=மோட்சத்தில் (நேரே அல்லது பரம்பரையாகக்) கூட்டாநிற்கும்— கொழுத்த ஆவரணம்=கனமான ஆவரண சத்திதான்—முத்தி கூடாமல் கெடுத்த கேடு=(ஆண்டு வித்தில் அங்குரம்போலச் சீவரிடத்திருந்து அவர்கள்) மோட்சமடையாமற் கெடுத்த கெடுதியாம்.—எ-று.

"சகங்கண் மாண்டும்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"மண்டிய சுழுத்தி தன்னில் வருகனுப் போவ தென்னக்
கண்டன வுலக மெல்லாங் கற்பனை முடிவிற் போக,"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. "முத்தி யடைந்தவ ரொருவ ருண்டோ" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"அகல்வா தனையின் வித்தான வந்தச் சுழுத்தி வீடளியா
புகல்வித் தல்லா வாதனையே துரியம் பொன்ரு வீடளிக்கும்,"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்" என்றதற்கு, உ-ம், பாகவதம்,

"தரைபுனல் கனல்கால் வானந் தபனன்வெண் டிங்கள் வாரி
வரையுறை யரவு மான்கான் வருகரி பதங்க மீன
முரலளி கணைசெய் கின்றேன் மொய்குழற் குமரி தேனீ
யுரைதரு புறவு தாசி யூன்கவ ரன்றி ஞகம்." எ-ம்,

"உறைந்தநாற் சிலம்பி மைந்த ஞாதுவண் டெடுத்த கீடஞ்
சிறந்தன விவைநான் காறுஞ் சிந்தையிற் குருவென் றுக்கி
மறந்தரு மிஃது தீதா மற்றிது நன்று மென்றிங்
கறிந்தன னின்ப முற்றே னவ்வகை யரச கேண்மோ." எ-ம்,

"வாக்கி னெக்கடந் தோங்கிமற் றெங்கணு
நீக்க மின்றி நிறைந்த வறிவினை
யூக்க முற்றுணர் தற்கிட ஞகவி
ஞக்கை யுங்குரு வாய வரசனே."—எ-ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (55)

(112) [54-ம் செய்யுளில், "முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாதும்" என்றும், 55-ம் செய்யுளில், "முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்" என்றுங் கூறியதுபற்றி அவ்விட் சேபசத்தி மித்தையாகலின், அதனுல் வரும் முத்தியும் மித்தையாமென்னும் ஆசங் கைக்கு? அற்றன்று; முத்திசத்தியமா மெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகச் சமாதானங் கூறுகின்றர்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்றுற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகநித் திரைவி
[லங்கால்
நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய்
[யாமே. (56)

(இ-ள்.) சுத்தியில் வெள்ளி போல=இப்பியின்கண் (ஆரோபமான பிராதிபாசிக) ரஜதம்போல—தோன்றிய தோற்றம் ஆன சத்தியும்=(பிரஹ்மத்தின்கண் ஆரோபமாய்) உண்டான

விட்சேபரூபமான சத்தியும்—பொய்யே என்றால்=மித்தையே என்று சொல்லில்--சத்திசாதனமா வந்த முத்தியும்=அவ்விட்சேப சத்தி (ரூபமான குரு சாஸ்திராதி) சாதனமாக வுண்டான மோட்சமும்—பொய் ஆம் என்னின்=மித்தையாகுமென்று (பூர்வபட்சிகளின் சங்கையைக்கொண்டு நீ) சங்கிக்கில்—மோகம் நித்திரை விலங்கால்=பொய்யான நித்திரையிற் கண்ட புலி முதலிய விலங்கினால்—நித்திரை தெளியுமாபோல்=நித்திரை தெளிந்தவழி (நித்திரையின் அபாவ ரூபமான சாக்கிரம் மெய்யாவது) போல—நிருவாண நிலை மெய் ஆம்=(குரு சாஸ்திராதிகளால் உளதாகும்) நிருவாண ஸ்திதியுஞ் சத்தியமாம்.—எ-று.

(113) அவத்தையின் அபிமானமே பந்தம்; அதுவும் விருத்தி விசேஷமாகலின், விருத்தியினாற் செய்யப்பட்ட பந்தமே சம்சாரமாம்: குருவினாலும், வேதாந்த வாக்கியத்தினாலுமுளதாகும் அகம் பிரஹ்மம் என்னும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியினால் பிரபஞ்சத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தினது நிவிர்த்தியே மோட்சம். கற்பிதத்தின் நிவிர்த்தி அதிஷ்டான ரூபமாகலின், மோட்சஞ் சத்தியமாம்: சர்ப்பத்தினது நிவிர்த்தி எப்படி அதிஷ்டான இரச்சு ரூபமோ! அப்படிச் சகல கற்பித வஸ்துக்களினது நிவிர்த்தி அதிஷ்டான ரூபந்தான்; அதற்கந்நியமன்று; இது பாஷ்யகாரரது சித்தாந்தம். இங்கே அனர்த்த நிவிர்த்தி பிரஹ்ம ரூபமாம். என்னை? சர்வ வனர்த்தங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரஹ்மமாகலானும், அப்பிரஹ்மம் பாவ [ஹாவ] ரூபமாகலானும் மோட்சஞ் சத்தியமாம் என்க. (56)

(114) [நிருவாணஸ்திதி இது எனக்காட்டுங் கருத்தினராய் மாயையை நிவிர்த்திக்கு முறைமை கூறுகின்றார்.]

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும்
அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் [மாய்ப்பர்
வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் [பின்னைத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் [போமே. (57)

(இ-ள்.) இம்பரில்=இவ்வுலகில்—நஞ்சை நஞ்சால்=விஷத்தை அதற்குப் பிரதிகூலமான விஷத்தினாலும்—இரும்பினை இரும்பால்=இரும்பை இரும்பாலும்—எய்யும் அம்பினை அம்பால்=எய்யாநின்ற அம்பை அதற்குப் பிரதிகூலமான அம்பினாலும்—பற்றும் அழுக்கினை அழுக்கால்=(புடவையிற்)பற்றிய அழுக்கை (உவர்மண்ணாகிய) அழுக்கினாலும்—மாய்ப்பர்=கெடுப்பர்—(அதுபோல) வம்பு இயல் மாயை தன்னை=நிலையின்மையான குணத்தினை யுடைய அவித்தையை—மாயையால் மாய்ப்பர்=அவித்தையினாற் கெடுப்பார்கள்— பின்னை—தம்பம் ஆம் அதுவும்=நிலையாகிய அந்தப்பெரிய மாயையும் — கூட = (நீசமாயையோடு) கூட — சவம்சுடு தடிபோல் போம் = பிணஞ்சுடுந் தடிபோற் கெடும்.—எ-று.

பெரிய மாயையான போதத்தையுஞ் சுமையென விட்டு அநுபவத்திருப்பரென்பது கருத்து.

"மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"கருதி மலத்தான் மலமறுக்குங் காருவென்ன மாயைதனைப்
பெருமா யையினாற் செறல்வேண்டும்"

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போம்" என்றதற்கு, உ-ம், பாடுதுறை,

"பிணஞ்சுடு தடியென்ன வென்னைக் கொண்டே பெரும்
பற்றை யெல்லா மறச்சாடி, யணைந்தவென் னையுமப் படியீ
றில்போ தத்தில்விட் டநுபோகத் திருந்தானே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(115) [இவ்வநுபவத்தைக் கரதலாமலகம்போலச் சீடனுக் குண்டாக்குவித்தற்பொருட்டு அடியிடுகின்றார்.]

இந்தமா யையினாற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகும்
அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் [கேளாய்

முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணுத ஞானம்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.

(இ-ள்.) இந்த மாயையினுல் = (சுத்தாசுத்தங்களான) இம்மாயைகளால்—சீவர்க்கு—எழு அவத்தைகள் உண்டாகும் = சத்தாவஸ்தைகளுளவாகும்—அந்த எழ் அவத்தை தம்மை = அச்சத்தாவஸ்தைகளையும்—அடைவினில் மொழியக் கேளாய் = கிரமமாகச் சொல்லுகிறேருங் கேட்பாய்—முந்த அஞ்ஞானம் = முதலாவது அஞ்ஞானம்—மூடல் = (2-வது) ஆவரணம்—முளைத்தல் = (3-வது) விட்சேபம்—காணுத ஞானம் = (4-வது) பரோட்ச ஞானம்—சந்ததம் கண்ட ஞானம் = (5-வது) அபரோட்ச ஞானம்—தழல் கெடல் = (6-வது) சோகநிவிர்த்தி—குளிர்மையாதல் = (7-வது) நிரங்குச திருப்தியாம். எ-று.

"சந்ததம்" என்ற விசேஷணம் பிரதிபந்தமில்லாமலென்பதைக் காட்டிநின்றது. "தழல்" என்றது, இங்கே துக்கத்தை. (58)

[இனி, நாமமாத்திரங்கூறிய அவ்வவத்தைகளின்
இயல்பு கூறுகின்றார்.]

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞானம்
பரனிலை காணே மென்று பகர்தலா வரண மூடல்
நரனொரு கருத்தாற் சீவ னெனென முளைத்த றோற்றம்
குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல்
[பரோட்ச ஞானம். (59)

(இ-ள்.) பிரமம் ஆம் தனை மறந்த பேதைமையே = (சிதாபாசன் சுருதிவிசாரத்திற்கு முன்னர்ச் சம்சார ஆசக்தியில் மூழ்கி) பிரஹ்மரூபமாகிய பிரத்தியகான்மாவை (யானென்று) ஸ்மரியாதிருந்த அறியாமையே—அஞ்ஞானம் = அஞ்ஞானமாம்—பரன் இலை காணேம் என்று பகர்தல் = (பிரஹ்மத்தை விஷயம் பண்ணுவதான பிரசங்கம் வந்துழி) பிரஹ்மமில்லை பாநமாக வில்லையென்று சொல்லுதல்—ஆவரண மூடல் = ஆவரண மறைப்பாம்—நான் நரன் என = நான் மநுடனென்றும் — ஒரு கருத்தால் = (இப்போது கருமங்களைச் செய்வதால் இனிக் கருமபலங்களை அநுபவியாநிற்பேன் என்னும்) ஓர் எண்ணத்தால்

—நான் சீவன் என = நான் (கருத்திருத்வ, போத்திருத்வமுடைய) சீவனென்றும்—முளைத்தல் = உதித்தலே—தோற்றம் = விட்சேபமாம்--குரவன் வாக்கியத்தால் = குருவால் (உபதேசிக்கப்பட்ட சத்திய ஞானநந்தம் பிரஹ்மமென்னும் அவாந்தர) வாக்கியத்தால்—தன்னைக் குறிக்கொளல் = (பிரத்தியகபின்ன பரமான்மாவான) தன்னை உண்டென்று அறிந்து கொள்ளலே—பரோட்ச ஞானம் = (அசத்தாவரண நிவர்த்தகமான) பரோட்ச ஞானமாம். எ-று.

நான் பிரஹ்மத்தை அறிகிறேனில்லையென்னும் விபவகாரத்திற்கு எது அஞ்ஞானம்: பிரஹ்மமானது இல்லை, பாநமாகவில்லை என்னும் விபவகாரத்திற்கு எது ஆவரணம்; ஆவரணத்தால் இவ்விபவகாரமுளதாம். என்னை? அஞ்ஞானத்திற்கு அசத்தாவரணம், அபாநாவரணம் என இருவகைச் சத்திகளுண்டு; அவ்விரண்டனையும், ஆவரணமென்பர்: வஸ்து இல்லை என்று தோற்றுவிக்கின்ற சத்தி அசத்தாவரணம். வஸ்து பாநமாகவில்லையென்று தோற்றுவிக்கின்ற சத்தி அபாநாவரணமாம்; இவைகளை முறையே அசத்வாபாதக சத்தி, அபாநாபாதக சத்தியென்றுங் கூறுவர். சநநமுதலிய சம்சாரம் நிசரூபமான கூடஸ்தனிடத்திற் பிரதீதியாகின்றதே விட்சேபம்; இதனைப் பிராந்தியென்றும், சோகமென்றுங் கூறுவர். பிரஹ்மம் இல்லையென்னும் ஆவரணக் கூற்றைப் பிரஹ்மம் உண்டென்னும் பரோட்ச ஞானம் நாசம் பண்ணுகின்றது. என்னை? சத்திய ஞானநந்த ரூபமாகப் பிரஹ்மம் உண்டென்னும் ஞானத்திற்குப் பரோட்ச ஞானமென்று பெயர்; அது பிரஹ்மம் இல்லையென்னும் ஆவரணத்திற்கு விரோதியாம்: மற்றவைக்கு அல்ல; ஆகலினென்க. (59)

இதுவுமது.

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போய்
அத்துவி தந்தா னுத லபரோட்ச ஞான மாகும்
கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போகல்
முத்தனு யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே.

(இ-ள்.) தத்துவ விசாரம் செய்து=(நீயே பிரஹ்மமென்னும் மஹாவாக்கியத்தால்) பிரஹ்மவிசாரஞ்செய்து—சகல சந்தேகமும் போய்=(பிரமாணகதம், பிரமேயகதமாகிய) சகல சந்தேகங்களும் நீங்கி—அத்துவிதம் தான் ஆதல்=அத்துவிதப் பிரஹ்மமே தானுதல்—அபரோட்ச ஞானம் ஆகும்=(அபாநாவரண நிவர்த்தகமான) அபரோட்ச ஞானமாம்—கர்த்தன் ஆம் சீவபேதம் கழிவதே=(நான்) கர்த்திரு (போத்திரு) வென்னும் சீவத்வம் நீங்குவதே—துக்கம் போகல்=துக்க நிவிர்த்தியாம்—முத்தனுய் எல்லாம் செய்து முடிந்தது=(சகல) துக்கங்களினின்றும் விடுபட்டவனுய்ச் (செய்யத்தக்கன) வனைத்துஞ்செய்து (அடையத்தக்கன) வனைத்தும் அடைந்தனமென்னுஞ் சந்தோஷமே—ஆநந்தம் ஆம்=நிரங்குச திருப்தியாம். எ-று. ஏ-அசை.

நான் பிரஹ்மமா யிருக்கிறே னென்னும் அபரோட்ச ஞானம் யாது! அது சகல அவித்தியாசாலங்கட்கும் விரோதியாகலின் நான் பிரஹ்மத்தை அறிகிறேனில்லை யென்னும் அஞ்ஞானமும், பிரஹ்மம் இல்லை, பாநமாகவில்லை யென்னும் ஆவரணமும், புண்ணிய பாவங்களைச் செய்கிற கர்த்தாவும், சுகதுக்கங்களைப் புசிக்கிற போக்தாவு மாகிய சீவனுகிறே னென்னும் பிராந்தியு மாகிய அவித்தியாசாலங்களை அபரோட்ச ஞானம் நாசம் பண்ணுநிற்கும்; என்னிடத்துச் சநநமரணமுமில்லை: சுகதுக்கங்கள் அற்பமுமில்லை; வேறே ஒரு சம்சார தர்மமும் இல்லை; நான் சநநரகிதனுன கூடஸ்தனுகிறேனென்னும் இவ் வநுபவம், சோக நிவிர்த்தியாம்: இதனைப் பிராந்திநாச மென்றுங் கூறுவர். நான் அத்வைதப் பிரஹ்மமா யிருக்கிறே னென்று சமுசயரகிதமாகத் தனது சொரூப ஞானம் எப்போதுண்டாகிறதோ! அப்போது தன்னிடத்துண்டாகாநின்ற சந்தோஷத்தை நிரங்குச திருப்தியென்பர். இச்சத்தாவஸ்தைகளை விஸ்தாரமாக அறியவேண்டின், பஞ்சதசியின் திருப்தி தீபத்திற் காண்க. (60)

[நித்தியாபரோட்சமாகிய ஆன்மாவுக்குப் பரோட்ச வபரோட்சங்களின் விஷயத்தன்மையும், ஞானுஞ்ஞானங்கட்கு ஆசிரய விஷயத்தன்மையுங் கூடாவென்றுவருஞ் சங்கையைப் பற்றித் தசமனுக்குப்போலச் சகலமுங் கூடு மென்று கூறுகின்றார்.]

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம்
புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை [நீந்தி
உதகதீ ரத்தி லேறி யொருவனென் பதுபே ரெண்ணி
அதனெடு தசமன் ருனென் றறியாமன் மயங்கி நின் [ருன். (61)

(இ-ள்.) இது நினக்கு அறியும் வண்ணம்=ஆன்மா ஒருவனுக்கே ஏழவத்தைகளும் உண்டாமென்பது உனக்கு விரோதமில்லாமற் ருேன்றும்படிக்கு — இப்படி=இவ்வாறு—திட்டாந்தம்=திருஷ்டாந்தமாக—புதுமை ஆம் ஒரு கதைகேள் =ஆச்சரியமாகிய ஒரு கதையினைக் கேட்பாய்—பத்துப்புருடர்= தசபுருடர்—ஓர் ஆற்றை நீந்தி=ஓர் நதியைக்கடந்து—உதகதீரத்தில் ஏறி=நதியின் கரையி லேறி—ஒருவன் ஒன்பது பேர் எண்ணி=ஒருவன் நவபுருடரை எண்ணி—அதனெடு=அந் நவபுருடரோடு—தான் தசமன் என்று=தானே தசமனென்று—அறியாமல் மயங்கி நின்ருன்=அறியாமற் பிரமித்து நின்றனன். எ-று. (61)

இதுவுமது.

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனில்லை காணே மென்றல்
பிறியாவா வரண மாகும் பீழைகொண் டழல்விட் [சேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்ரு னென்ற [சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற் கொள்வது பரோட்ச [ஞானம். (62)

(இ-ள்) அறியாத மயல் அஞ்ஞானம்=(நவபுருடரை நன்ருகப்பார்ப்பவனுகத்தானிருந்தும் பிராந்தியினுல் நவபுருடரை யெண்ணியதன்னைத் தசமனுக) அறியாதமயக்கமே அஞ்ஞானம் —அவன் இல்லை காணேம் என்றல்=(தசமனுகிய தான்)தசமன் இல்லை, தோன்றவில்லை என்று கூறுதல்—பிறியா ஆவரணம் ஆகும்=நீங்காத அசத்தாவரணம், அபாநாவரணமாம்—பீழை கொண்டு அழல் விட்சேபம்=நதியிற்றசமன் இறந்தனனென்னுந்

துக்கமுடையவனாய் அழுதன்(முதலியவை)விட்சேபமாம்—நெறியாளன்=பதிகனான ஆப்தன்—தசமன் உண்டு நிற்கின்றான் என்ற சொல்லை=தசமன் இறந்திலன், உளன்என்றுகூறியவசனத்தை—நெஞ்சில் குறியாக எண்ணிக்கொள்வது=அந்தக்கரணத்தில் நிச்சயமாகக் கருதிக்கொள்வது=பரோட்ச ஞானம்=பரோட்சஞானமாம்.—எ-று.

(62)

இதுவுமது.

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரோன் பதின்மர்
[தம்மை
எண்ணுநீ தசம னவை யென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய்
[போதல்
திண்ணிய மனதி லையந் தெளிதலா நந்த மாமே.

(இ-ள்) புண்ணிய பதிகன்=தர்மவானாய் மார்க்கத்திற் செல்லும் ஆப்தனானவன்—பின்னும்=பின்னரும்—புருடர் ஒன்பதின்மர் தம்மை—நவபுருடரை—எண்ணும் நீ தசமன் ஆவை என்னவே=எண்ணுகிற்கும் நீயே தசமனுவாய் என்று உணர்த்தவே—தன்னைக் காணல்=யான் தசமனாகின்றேனென்று தன்னையபரோட்சமாக வறிதலே—கண்ணினில் கண்ட ஞானம் - அபரோட்சஞானமாம்—கரைதல் போவது நோய் போதல்=தசமன் நதியில் இறந்தனனென்றழுத அழுகை நீங்கினதே துக்கநிவிர்த்தி—திண்ணிய மனதில்=திடமாகிய தனது சித்தத்தில்—ஐயம் தெளிதல் ஆநந்தம் ஆம்=சந்தேகம்நீங்கி முதிதையுண்டாதலே நிரங்குசதிருப்தியாம்.—எ-று. ஏ-அசை.

"எண்ணியநீபத்தாவான்" என்னும் பாடமுளது.

திருஷ்டாந்தத்தில் தசமனுக்குப்போல ஆன்மாவினிடத்தும் அஞ்ஞானமுதலிய சப்தாவஸ்தைகள் பொருந்துமென்பது கருத்து.

116 [தசமனைப்போலச் சோகமோகங்களொழிந்து இன்பமடைய என்னை எனக்குக் காட்டவேண்டுமெனச் சீடன்வினவ

ஆசிரியர் சுருதிவாக்கியப்படி அவனை யவனுக்குக் காட்டத் தொடங்கல்.]

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தி
[யேயென்
னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்
[றான்
சுசிபெறு மிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்கட்
கசிபத வைக்யஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய்.

(இ-ள்) தசபுமான்தனைக் கண்டாற்போல்=தசமபுருடன் தன்னைத் தசமனாகக்கண்டாற்போல—சற்குரு மூர்த்தியே—என் னிசவடிவினை யான் காண=எனது நிசரூபமான கூடஸ்தனைப் (பிரஹ்மமாக) யான் அறியும்படி—நீர் காட்டல் வேண்டும் என்றான்=தேவரீர் தரிசிப்பித்தல்வேண்டுமென்று சீடன்வினவினான். துவம்பதம் தத்பதம்=(சாமவேதமஹாவாக்கியமானது) துவம்பத, தற்பதங்களின்—சுசிபெறும் இலட்சியார்த்தங்கட்கு=(உபாதிசம்பந்தமின்மையிற்) சுத்தம்பொருந்திய இலட்சியார்த்தங்களான கூடஸ்தபிரஹ்மங்கட்கு—அசிபத ஐக்யம் செய்யும்=(அதுநீயாகின்றாயென்னும்) அசிபதப் பொருளான வைக்கியத்தைப்(பாகத்தியாகலட்சணையினாற்)போதிக்கும்—அது செயும் உண்மை கேளாய்=அஃதங்ஙனம் போதிக்கும் தத்துவார்த்தத்தை, (உபதேசிப்போம்) கேட்பாய்.—எ-று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம் தோன்றாளமூவாய். "துவம்" என்பதற்கு, நீயென்றுபொருள். "தத்" என்பதற்கு, அதுவென்றுபொருள். "அசி" என்பதற்கு, அது நீ ஆகின்றாயென்றுபொருள்.

(117) பதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுளதாயசம்பந்தம் விருத்தியெனப்படும்; அவ்விருத்தி இருவகைத்து: ஒன்று சக்திவிருத்தி. மற்றொன்று இலட்சணாவிருத்தி. கடபதத்தில், கேட்பவனுக்குக் கலசரூபமாகிய அர்த்தஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க சாமர்த்தியம் சக்திவிருத்தியாம். அப்படியே படபதத்திலும், கேட்பவனுக்கு வஸ்திரரூபமாகிய அர்த்தஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க சாமர்த்தியம் சக்திவிருத்தியாம்; இவ்வாறே சர்வபதார்த்தங்களிலுங்காண்க. சக்தி, ஆற்றல்என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

திருஷ்டாந்தம் :— அக்கினியிற் றன்னோடு கூடினமாத்திரத்திலே வஸ்துக்களைத் தகிக்கும்படியான சாமர்த்தியரூபசக்தி எப்படியுண்டோ! அப்படியே பதத்தில் சுரோத்திரத்தோடுகூடவே அவ்வஸ்துவின் ஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க சாமர்த்தியமுண்டு; அதுவே சக்தியெனப்படும். இலட்சணையின் ஞானத்தில் சக்கியத்தின் ஞானம் உபயோகியாம். யாதொரு பதத்தில் யாதோரர்த்தசக்தியுண்டோ! அப்பதத்தினுடைய அவ்வர்த்தம் சக்கியமாம். சக்கியார்த்தத்தையே வாச்சியார்த்தமென்றுஞ் சொல்லுவர். வாச்சியார்த்தபோதகபதம் வாசகமெனப்படும். சக்கியசம்பந்தம் இலட்சணையின் சொரூபமாம். யாதோரர்த்தத்தின் ஞானம் பதத்தின் சக்தியினாலுண்டாகாமல் இலட்சணையால் உண்டாமோ! அது பதத்தினுடைய இலட்சியார்த்தமெனப்படும். விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாதலட்சணை என இலட்சணை மூவகைத்து; இவற்றை ஜஹல்லட்சணை, அஜஹல்லட்சணை, ஜஹதஜஹல்லட்சணை என வடநூல்வல்லோர்கூறுப. இவை உதாரணத்தோடு, எஅ-வது செய்யுள்தொடங்கி, அக-வது செய்யுள்வரையுங்கூறப்படும்: ஆண்டுக் காண்க.

[இது முதல் 81-ம் செய்யுள் வரையும் மஹாவாக்கிய விசாரம்]

விண்ணொன்றை மகாவிண் ணென்று மேகவிண்
[ணென்றும் பாரின்
மண்ணொன்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண்
[ணென்றும்
எண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம்
[பிரம மீசன்
நண்ணுங்கூ டஸ்தன் சீவ ஞன்குசை தங்ய மாமே.
(இ-ள்) வெளி.

கருத்துரை—1-வது—பிரமாண்டத்தின் உட்புறமெங்கும் ஏகரசமாய் வியாபகமாயுள்ள ஆகாசசொரூபத்தை மஹாகாசமென்பர். 2-வது—மேகத்திற்கு அவகாசங்கொடுத்திருக்கின்ற ஆகாசத்தையும், மேகசலத்தில் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆகாசத்தையும் மேகாகாசம் என்பர். 3-வது—சலத்தினால் நிறைந்திருக்கின்ற கடத்திற்கு எவ்வள வாகாசம் அவகாசங் கொடுத்திருக்கின்றதோ! அவ்வளவாகாசத்தைக் கடாகாசம் என்பர்.

4-வது—சலத்தினால் நிறைந்திருக்கின்ற கடத்தில் மேக நட்சத்திரங்களோடு பிரதிபிம்பித்திருக்கின்ற ஆகாசப் பிரதிபிம்பத்தையும், கடாகாசத்தையுஞ் சேர்த்துச் சலாகாசம் என்பர்.

(118) தாஷ்டாந்தம் —1-வது—பிரமாண்டத்தினுள்ளும் புறம்பும் மஹாகாசம் போலப் பரிபூரணமான யாதொரு சேதனம் உண்டோ! அது பிரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும். அப்பிரஹ்மம் சமீபமல்ல: தூரமுமல்ல. என்னை? யாதொருவஸ்து தனக்குப் பின்னமாயிருக்குமோ, தேசரூப வுபாதியுடையதாமோ அது தூரம், சமீபம் என்று சொல்வதற் குரித்தாம், பிரஹ்மமானது பின்னம் அன்று, சர்வத்துக்கும் ஆன்மாவாகவுள்ளது, தேசமுதலிய வுபாதிரகிதமானது; ஆகலின் சமீபம், தூரம் என்று சொல்லத்தக்கதன்று. ஆயினும், பிரஹ்ம சத்தத்தின் வாச்சியமும் சோபாதிகமாம். என்னை? வியாபக வஸ்துவிற்குப் பிரஹ்ம மென்று பெயர்; அவ்வியாபகத் தன்மை இருவகைத்து: ஒன்று ஆபேட்சிக வியாபகத்தன்மை, மற்றொன்று நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை. யாதொரு வஸ்து ஒன்றை நோக்க வியாபக மாமோ! மற்றொன்றை நோக்க வியாபகமாகாதோ! அதனிடத்துள்ள வியாபகத்தன்மை ஆபேட்சிக வியாபகத்தன்மை. அஃதெங்ஙனெனின்? பிருதுவியாதியை நோக்க மாயை வியாபகமாம்: சேதனத்தை நோக்க வியாபகம் அன்று; ஆகலின், மாயையின்கண் ஆபேட்சிக வியாபகத்தன்மை உண்டு. யாதொரு வஸ்து சர்வத்தையும் நோக்க வியாபகமாமோ! அதன்கண் நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை உண்டு; அந்நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை சேதனத்தின்கண் உண்டு. என்னை? சேதனத்திற்குச் சமானமாகவாவது, சேதனத்தினு மதிகமாகவாவது வேறொரு வியாபகம் இல்லை: சேதனமே சர்வத்தினும் வியாபகமாம். ஆகலின் சேதனத்தின்கண் நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை உண்டென்க; இவ்விருவகை வியாபகத் தன்மையோடுங் கூடின வஸ்து யாது அது பிரஹ்ம சத்தத்திற்கு வாச்சியமாம்; அவ்விருவகை வியாபகத் தன்மையும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தின்கண் உண்டு. என்னை? விசிஷ்டனிடத் துள்ள மாயாபாகத்தில் ஆபேட்சிக வியாபகத் தன்மையும், சேதனபாகத்தில் நிரபேட்சிக வியாபகத் தன்மையும் இருத்தலின் என்க. ஆயினும், மாயா

விசிஷ்ட சேதனத்தினிடத்து நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை கூடாது. என்னை? மாயை சேதனத்தின் ஏகதேசத்தி லிருப்பதாகலானும், அம்மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தினும் சுத்தசேதனத்தின் வியாபகத்தன்மை அதிகமாகலானும் சுத்தசேதனத்திலேயே நிரபேட்சிக வியாபகத்தன்மை உண்டென்க. அங்ஙனமாயினும், மாயா விசிஷ்டசேதனம் பரமார்த்தமாகச் சுத்தசேதனத்திற்கு வேறாகாமல் சுத்தரூபமாகவே இருக்கின்றது; இவ்வாற்றால், மாயாவிசிஷ்டமே பிரஹ்மசத்தத்திற்கு வாச்சியம்: சுத்தசேதனம் பிரஹ்மசத்தத்திற்கு இலட்சியமாம். ஈசுரசத்தம், பிரஹ்மசத்தம் இரண்டிற்கும் சமானார்த்தமே தோற்றினும், பிரஹ்மசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் இலட்சியார்த்தமும், ஒரோவிடங்களில் வாச்சியார்த்தமும் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஈசுரசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் வாச்சியார்த்தம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரஹ்மசத்தத்திற்கும், ஈசுரசத்தத்திற்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு. இங்கே இலட்சியார்த்தத்தைக்கொண்டு பிரஹ்மசத்தார்த்தம் பின்னமாக நிரூபிக்கப்பட்டதென்க.

(119) உ-வது—மாயையின்கண் சேதனத்தினது ஆபாசம், மாயைக்கு அதிஷ்டானமாகியசேதனம் இவ்விரண்டையும் ஈசுரனென்பர்; அவ்வீசுரன் மேகாகாசத்திற்குச்சமானன்; அவ்வீசுரன் அந்தரியாமியும், சதாமுத்தனுமாம். இங்ஙனங் கூறியதற்கேதுவென்னையோவெனின்;—மாயையினிடத்துச் சுத்தசத்துவகுணமுண்டு: இரஜோகுண, தமோகுணங்களாற் றாழ்த்தப்பட்ட சத்துவகுணமில்லை. இரஜோகுண, தமோகுணங்களைத் தாழ்த்தித் தான் மேலிட்டிருப்பது யாது அது சுத்தசத்துவகுணமெனப்படும். சுத்தசத்துவகுணத்தினால் ஞானோற்பத்தியாவதால் பிரகாசசுபாவமுடையது சத்துவகுணமாம். இப்படிப்பட்ட சத்துவகுணத்தையுடைத்தான மாயையினிடத்து யாதொரு சேதனத்தின் ஆபாசமுண்டோ! அதற்குச் சொரூபத்தினிடத்தும், மற்றைப் பதார்த்தங்களினிடத்தும் ஆவரணம் இல்லாமையினால் அவ்வீசுரன் முத்தனும், சர்வஞ்ஞனுமாவன். அதிஷ்டானமாகிய சேதனம் சீவேசுரரிடத்துள்ள பந்தமோட்சபேதரகிதமாய் ஆகாசம்போல ஏகரசமாயிருக்கின்றது. ஆபாசக்கூற்றிற் பந்தமோட்சம் உண்டு. அவை அதிஷ்டானத்தில் ஆபாசனுக்குப் பிராந்தியினாற் பிரதீதியாகின்றன. கேவலம் ஆபாசத்தில் பந்தமோட்சம் உண்டென்பதிலும் பேதமுண்டு: அது யாதொரு ஆபாசத்தில் ஆவரணம் உண்டோ அதனிடத்துப் பந்தமுண்டு. யாதொன்றினிடத்துச் சொரூபத்தின் ஆவரணம் இல்லையோ அது முத்தமாம். ஈசுரனிடத்து ஆவரணமில்லையாகலின், ஈசுரன் சதாமுத்தனும்: சீவனிடத்து ஆவரணமிருத்தலின் அவன் பெத்தனும். என்னை? யாதொரு அவித்தைக்கூற்றில் சேதனத்தின் ஆபாசம் சீவனென்று சொல்லப்படுகிறதோ அவ்வவித்தைக்கு ஆவரணம் பண்ணுவது சுபாவமாம். ஆயினும் அவித்தை, அஞ்ஞானம், மாயை என்பன ஒன்றற்கே பரியாயம். அங்ஙனமாயினும் சுத்தசத்துவகுணப் பிரதானத்துவத்தால் மாயையென்றும், மலினசத்துவகுணப் பிரதானத்துவத்தால் அஞ்ஞானமென்றும், அவித்தையென்றுஞ் சொல்லப்படும். இரஜோகுணதமோகுணங்களாற் றாழ்த்தப்பட்ட சத்துவகுணம் மலினசத்துவகுணமாம்: தமோகுண, ரஜோகுணங்கள் அதிகரித்திருப்பதால் அவித்தையின்கணுள்ள சீவனுடைய ஆபாசக்கூற்றிற்குத் தன்சொரூபந் தோற்றாமற் போகும்படிக்கு அவ்வவித்தை ஆவரணம்பண்ணுகின்றதால் சீவனிடத்துப் பந்தமுண்டு: ஈசுரனிடத்து அஃதில்லை. அதிஷ்டான சேதனத்தோடுகூட மாயையில் ஆபாசரூபமான ஈசுரன் தற்பதத்திற்கு வாச்சியன். கேவலம் அதிஷ்டானசேதனம் தற்பதத்திற்கு இலட்சியமாம்.

(120) 3-வது—புத்தி அல்லது, வியஷ்டி அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டான சேதனங் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும். எப்பட்சத்தில் புத்திசகிதசேதனம் சீவனோ! அப்பட்சத்தில் புத்திக்கு அதிஷ்டானங் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும்: எப்பட்சத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞானசகித சேதனஞ் சீவனென்று சொல்லப்படுமோ அப்பட்சத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானம் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும். சித்தாந்தம்:—சீவத்தன்மைக்கு யாதொரு விசேஷணமுண்டோ அதனதிஷ்டானத்திற்குக் கூடஸ்தனென்று நாமம்: அக்கூடஸ்தன் உற்பத்திரகிதன்; இதற்கபிப்பிராயம். பிரஹ்மத்திற்கு வேறாக எப்படிச் சிதாபாச னுற்பன்னமாகின்றனனோ அப்படிக் கூடஸ்தன் உற்பன்னமாகவில்லை. பின்னை யெப்படி உளனெனின்?

பிரஹ்மரூபமாகவேயுளன்; இக்கூடஸ்தனே ஆன்மபதத்திற்கு இலட்சியார்த்தம்; இவனையே பிரத்தியக்கென்றும், நிஜரூபமென்றுங் கூறுவர்: இவனே சிவசாட்சியாம்.

(121) 4-வது—நாநா காம கர்மங்களோடு கூடிய புத்தியின்கண் பிரதிவிம்பிக்கும் சேதனப் பிரதிவிம்பத்தைச் சிவனென்பர்: கேவலம் பிரதிவிம்பமாத்திரத்தைச் சீவனென்கிலர். எப்படிக் கடாகாசத்தோடுகூட ஆகாசத்தின் பிரதிவிம்பத்தைச் சலாகாசமென்பரோ! அப்படி விம்பமான கூடஸ்தனோடுகூடச் சிதாபாசனைச் சீவனென்பர். இதனால் புத்தியிற் சிதாபாசனும், புத்திக்கதிஷ்டானமான சேதனமும் ஆகிய இரண்டனது நாமம் சீவனும்; அச்சீவன் துவம்பதத்திற்கு வாச்சியன். அவனிடத்திற் சிதாபாசபாகம் ஒழிந்த கேவலம் கூடஸ்தன் துவம்பதத்திற்கு இலட்சியனும்: அகம் சப்தத்திற்கு வாச்சியஞ் சீவனும்: கேவலங் கூடஸ்தன் இலட்சியமாமென்றறிக. (65)

[முன்சொல்லிய நான்கு சைதந்நியங்களுள்ளே, இவை
வாச்சியம், இவை இலட்சியமெனக்கூறி வாச்
சியத்தின் றதான்மிய மொழிந்து இலட்சிய
மாவாயெனல்.]

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்கும்
வாச்சியம் லட்சி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா
காச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றுங் கடைந்தெ
[டுக்கும்
ஆச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்ளே.

(இ-ள்.) பூச்சிய ஈசன்=(யாவராலும்) பூஜிக்கத்தக்க ஈசுரனும்—சீவன்=(பூஜகனான) சீவனும்—புகல் பதம் இரண்டினுக்கும் வாச்சியம்=(மஹாவாக்கியத்திற்) சொல்லுந் தற்பதம் துவம்பதம் இரண்டிற்கும் (முறையே) வாச்சியார்த்தமாம்—லட்சியந்தான்=அவற்றிற்கு லட்சியார்த்தமாவன—மலம் இலாப் பிரமம் ஆன்மா=அவித்தியாமலமற்ற பிரஹ்மமுங் கூடஸ்தனுமாம்—காச்சிய பாலில் நெய்போல்=காய்ச்சப்பட்ட பாலில் நெய்யானது (கலந்தொன்றாயிருப்பது) போல—கலந்து ஒன்றும்=(அவ்வாச்சிய லட்சியங்கள் அவிவேகத்தால்) கலந்து

ஏகமாயிருக்கின்றன—கடைந்து எடுக்கும் ஆச்சியம் என்ன=மத்தினாற் கடைந்தெடுக்கும் நெய்யைப்போல—உன்னை அறிந்து=(விவேகத்தால்இலட்சியார்த்தமான)உன்னையறிந்து—நீபிறிந்துகொள்=(வாச்சியார்த்தத்தினின்றும்) நீ வேறுபடுதி. எ-று.

"காச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றும்" என்றதற்கு, உ-ம், தேவாரம்,

"விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா
னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே" என வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (66)

(122) [அவிவேகத்தாலுளதாகிய அநான்மாவின் றதான்மிய
புத்தியை யொழிக்குமாறு.]

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனா
[னென்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றோ
வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போலுன்
[மூக்கால்
எறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம். (67)

(இ-ள்.) பிறிவது எப்படி என்றக்கால்=(வாச்சியத்தினின்றும் என்னை யறிந்து) வேறுபடுவது எவ்வாறென (விவேகத்தாலா) மென்று கேட்பாயாகில்—பிணம் ஆகும் உடல் நான் என்னும் அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்=(சில நாளிற்) பிணமாய்ச் சிதைந்துபோகாநிற்கும் (அந்நமயகோசமான ஸ்தூல) தேகத்தை ஆன்மாவென்று கருதும் பிராந்தியைக் கெடுத்தல் வேண்டும்—ஐம்பூத விகாரம் அன்றோ=(அத்தேகம் பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகாபூதங்களின் காரியமாமாகலின்—வெறியது ஓர் துருத்தி=வெறுமையான ஓர் தோற்றுருத்தி—மூக்கின் விடுவது போல்=மூக்கினாற் (காற்றை) விடுவதுபோல—உன் மூக்கால்=உனது நாசியால்—எறி பிராணனும் நீ அல்லை=வீசுகின்ற

(சடமான) பிராணமயகோசமும் நீ யல்லை—இராசதகுண விகாரம்=(அது அபஞ்சீகிருத பூதங்களின்) இரஜோகுணகாரியம் (ஆகலான்.) எ-று. (67)

இதுவுமது

கரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா மவையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு துயிலா நந்த மயனையு நானென் னுதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே.(68)

(இ-ள்.) கரணம் ஆம் மனது=கரணமாகிய மனமும்—கருத்தா ஆம் புத்தி=கருத்தாவாகிய புத்தியும்—அவை ஆன்மாவோ=ஆகிய அவையும் நீயா! அல்லை,—தரம் உள இரண்டு கோசம்=(சங்கற்ப ரூபம், நிச்சய ரூபமெனும்) தாரதம்மியமுள்ள அவ்விரண்டு கோசங்களும்—சத்துவகுண விகாரம்=(அபஞ்சீகிருத பூதத்தின்) சத்துவகுண காரியம் (ஆகலின்.) வரம் அறு=சிரேஷ்டமற்ற—துயில் ஆநந்தமயனையும் = சுழுத்தியிலுள்ள ஆநந்தமயனையும்—நான் என்னுதே= ஆன்மாவென்று கருதற்க—விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரம் ஆம்= பொருந்திய தமோரூபமான அஞ்ஞானவிருத்தியின் காரியமா (மாகலின்.) எ-று.

அந்தக்கரணம் ஒன்றைத்தானே மனோமயம், விஞ்ஞானமயமென்னும் இருவகைக் கோசங்களாகக் கூறுமாறெங்ஙனென வரும் ஆசங்கையைப்பற்றிக் கரணபாவத்தினுனும், கருத்தா பாவத்தினுனும் ஒரே அந்தக்கரணத்தின்கட் பேதமுண்மையின் அங்ஙனங் கூறலாமென்பார், "கரணமா மனது கருத்தாவாம் புத்தி" என்றுர். (68)

(123) [இப்பஞ்சகோசங்கள் மண்ணின் விகாரமான கடம்போலப் பூதாதி விகாரமாகலின் யானல்லவாயின்; இவைகட்கு வேறுக யான் எத்தன்மையனுயுளனேனின்? அதற்குக் கூறுகின்றுர்.]

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேகம்
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ றிந்து

பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்.(69)

(இ-ள்.) சத்து சித்து ஆநந்தம் = சச்சிதாநந்தான்மகமாய்—சமம் திரம் சாட்சி ஏகம்=சமமாய், ஸ்திரமாய், சாட்சியாய், ஏகமாய்— நித்தியம் வியாபி ஆன்மா நீ=நித்தியமாய், வியாபகமாய்ப் (பஞ்ச கோசங்களின் * புச்சமான) பிரத்தியகான்மாவே நீ—(ஆகலின்)அதுவா அறிந்து = (அத்தன்மையதான) பிரத்தியகான்மாவாகவே (உன்னை) அறிந்து—பொத்து சடம் துக்காதி = அநிருத சட துக்காதி(யான்மகமாய்)—பொருந்து பேதங்கள் ஆன=பொருந்துகின்ற (முன் சொன்ன ஆன்ம சுபாவத்திற்கு) விபரீத சுபாவங்களையுடைய அநான்ம வர்க்கங்களாகிய—குத்திர பஞ்சகோசக் குகைவிட்டு=வஞ்சகத்தையுடைய பஞ்ச கோசங்களாகிய குகைகளில் (ஆன்மத்துவப் பிராந்தியை) ஒழித்து—வெளியில் ஆவாய்=வெதிரித்தனுவாய். எ-று.

ஒடு=எண்ணிடைச்சொல். ஆதிசத்தத்தால் விஷமம், அஸ்திரம், சாக்ஷியம், அநேகம், அநித்தியம், வியாப்பியம் என்பனவுங் கொள்க. சாக்கிராதி அவத்தைகளுள்ளே ஓரவத்தையிலாவது அபாவமாகாமற் சர்வாவத்தைகளினுஞ் சாட்சியாயிருப்பதால் ஆன்மா சத்து. அந்நமயாதி கோசங்கள் ஓரவத்தையில் பாவமாய்க் காணப்பட்டு, மற்றோரவத்தையில் காணப்படாமையின் அசத்து. கோசங்களின் பாவாபாவங்களை ஆன்மா சர்வாவத்தைகளினுமிருந்து அறிதலிற் சித்து. அவை அறியப்படுதலிற் சடம். கோசங்கள் வெறுப்பாய்க் கைவிடப்படுதலின் துக்கம். ஆன்மா பரமப்பிரேமாஸ்பதமாய்க் கைவிடப்படாமையின் ஆநந்தம். கோசங்கள் தாரதம்மியமாயிருத்தலின் விஷமம். ஆன்மா கோசங்களிற் சத்தாகாரமாய்த் தாரதம்மியமற இருத்தலிற் சமம். கோசங்கள் ஓரவத்தையிலிருந்து மற்றோரவத்தையிலிராமல் நழுவிப்போதலின் அஸ்திரம். ஆன்மா சர்வாவத்தைகளிலும்நழுவாதிருத்தலின் ஸ்திரம். கோசங்கள் சண்டைசெய்பவர்போலத்தத்தந்தொழில்களிற் பிரவிர்த்தித்தலிற்

* புச்சம்=ஆதாரம்.

சாட்சியம். சண்டையைக் காணுதல் செய்பவர்போல் ஆன்மா உதாசீனமாய் அவைகளைத் தோற்றுவிப்பதுமாத்திரமா யிருத்தலின் சாட்சி. கோசங்கள் சுவகதாதிபேதமுடைமையின் அநேகம். ஆன்மா சுவகதாதி பேதரகிதமாதலின் ஏகம். கோசங்கள் அவத்தைகளிற் றோன்றியழிவதால் அநித்தியம். ஆன்மா அங்ஙனமன்றிச் சதோதிதமாகலின் நித்தியம். கோசங்கள் தேசகாலாதிபரிச்சேதமுடைமையின் வியாப்பியம். ஆன்மா தேசகாலாதிபரிச்சேதசூனியமாகலின் வியாபி என்றறிக. இங்கே சச்சிதாநந்தாதிப் பிரஹ்மலட்சணங்களை ஆன்மாவுக்குக் கூறினமையின் ஆன்மாவே பிரஹ்மமென்பது பெற்றாம்: அங்ஙனம் அன்று, ஆன்மாவுக்குப் பிரஹ்மம் அந்நியமாம் எனின்:—கடாதிகள்போலப் பிரஹ்மம் அநான்மாவாம்: பிரஹ்மத்தை அநான்மாவென்கை சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்கட்கு விரோதமாம்; ஆகலின், ஆன்மாவே பிரஹ்மமென யூகிக்க. அநான்மாவான பஞ்ச கோசங்களும் ஆன்மாவாகத் தோன்றுதலின், "குத்திர பஞ்ச கோசம்" என்றார். "பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியிலாவாய்" என்றது, குகைக்குள்ளிருக்கும் ஆன்மாவை யறிந்தால் முத்தியுண்டென்னுந் தைத்திரீயசுருதியைக் குறிப்பித்ததாம். "சத்தொடு சித்தாநந்தம்" என்றதற்கும், "பொத்தொடு சடந்துக்காதி" என்றதற்கும், உ-ம், வாசிட்டம்,

"மூகமாய்ச் சடமாய்ச் சுகாசுகங் களிலே மூழ்கியோர் பயனற வருந்தும், தேகமார் நீயா ரகோவகோ வீதோர் சித்திரமிருந்தவா காணு, யேகமாய் மெய்யா யிலங்கிய பிரம மெங்குமாயிருக்கவுந் தோன்றா, சோகமாய்ப் பொய்யாய் விளங்குறு மாயை தோன்றுறு திருக்கவுந் தோன்றும்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியிலாவாய்" என்றதற்கு, உ-ம், பிரமகீதை,

"யாதொன் றெலும்பு நரம்புமுத லிந்த வுடம்ப தன்னமயனேது பிராண மயனத்துக் குள்ளாய் வேறா யேயொளிரு மோது பிராண மயற்கயலா யுள்ளா யொளிரு மனோமயனந் நீதி யுறவிஞ் ஞானமய னவனுக் குள்ளாய் நிகழுமால்."—எ-ம்,

"அன்னியமாய் விஞ்ஞான மயனுக் குள்ளா மாநந்த மயனன்ன மயன்ற னுள்ளாய், மன்னியவப் பிராணமய னூலே பூர்ணன் மனோமயனாற் பூரணன்ம னோமயன்றா, னன்னவகை விஞ்ஞான மயனாற் பூர்ண னாநந்த மயனாலே யவன்றான் பூர்ணன், றன்னிகரற் றனைத்தினுக்கு முள்ளாய் வேறாந் தற்பரத்தாற் பூர்ணனது தானே பூர்ணம்" எ-ம்,

"சச்சி தாநந்த மாகியொன் றாம்பரப் பிரமம், புச்சமென் றுரைத் திடப்படு மிரதமப் பொருளே, யிச்ச தாநந்த மெய்தியயாவனெவ் விடத்துந், துச்ச வாக்கையின் றுயரறுத் தவன்சுகம் பெறுமால்."—எ-ம் வரும். (69)

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

[குருவருளின்படி பஞ்சகோசங்களை நேதித்து அவைகளின் அபாவத்தைக் கண்டு இதுவோ யானெனச் சீடன் கலங்கிவினுதல்.]

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது [பாழே
விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறொன்றுந் தெரியக் [காணேன்
அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வநுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் [சொல்வார். (70)

(இ-ள்.) பஞ்சகோசமும் விட்டு=அந்நமய முதலிய வைந்து கோசங்களையும், (சுவாமிக ளுபதேசித்த யூகத்தால்) நேதித்து—அப்பால்=மேல்—பார்க்கின்ற பொழுது — பாழே விஞ்சியது=சூனியமே சேஷித்தது—அது அல்லாமல்=அச் சூனியத்தையன்றி—வேறு ஒன்றும்=வேறேயொரு பொருளும் —தெரியக்காணேன்=தோன்றக் கண்டிலேன்—(ஆகலின்) அஞ்சன இருளையோ=கரிய (வந்தகாரம் போலுஞ்) சூனியத்தையோ — நான் = யான் — அகம் என=அகம் (பிரஹ்ம)மென்று — அநுபவிப்பேன் = அநுபவியாநிற்பேன் — வஞ்சம் இல் குருவே என்ற=கபட வர்ஜிதரான குருவே யென்று வினவிய—மகன் மதி தெளியச் சொல்வார்=சீடன் புத்தி தெளியும்படிக்கு உபதேசிப்பார். எ-று.

பஞ்சகோசங்களை நேதித்த விடத்து அவைகளின் அபாவத்தைக் கண்டு இதனை யானெனப் பாவிக்கில் யான் சூனியமாய் விடுவேனல்லவா! இதுவா புருஷார்த்த மென்பான், "அஞ்சன விருளை யோரா னகமென வநுப விப்பேன்" என்றும், தமது பசியைத் தணித்தற்கு வேறோர் கதியின்மையின் அறங்காட்டு பவர்போல் உலகிலுள்ளோர் பொருளை உபாயத்தாற் கவர்ந்து உபாயமல்லாத யாதேனுமொன்றைக் காதினுள்ளே ஊதிவிடா நிற்கும் வஞ்சகர் போலாது, பொருளிச்சையின்மையானும், கருணையே திருவுருவானமையானும் தம்மை யடைந்தோர் கடைத்தேறும்படிக்குச் சுருதி சம்மதமான வுபாயத்தை அருளா நிற்கும் ஆசாரியரே என்பான், "வஞ்சமில் குருவே" என்றுங் கூறினன்.

"பாழே விஞ்சியது" என்பதற்கு, உ-ம், விவேகசூடாமணி,

"என்னவா சானை நோக்கி யேதமில் சீடன் சொல்வான்
சொன்னவிப் பஞ்ச கோசஞ் சுத்தமா மித்தை யென்றே
யுன்னிநா னூகத் தாலே யொதுக்கிய பின்ன ரையா
மன்னுசூ னியமே யன்றி மற்றேது மிங்குக் காணேன்."
எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (70)

[சூன்யத்தை யநுபவியாநின்ற அநுபவநுபனை நீ சூன்யத்தின்
வேறெனத் தசமதிருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந் தனைக்கா ணுத
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய்
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே.

(இ-ள்.) முன் புகல் தசமன்=முன்சொன்ன தசமனுனவன் — புத்தி மோகத்தால் = புத்தியின்கணுள்ள வஞ்ஞானத்தினுல்—எண்ணி எண்ணி=அடிக்கடி யெண்ணி—ஒன்பது பேரைக் கண்ட=நவபுருடரைக்கண்ட—ஒருவன் ஆம் தனை= தசமபுருடனுன தன்னை—காணுத பின்பு=(தசமனுகக்) காணுதவிடத்து — அவன் இடையில் கண்ட = அவனிடத்தவனுற் காணப்பட்ட—பெரிய பாழ்=பெருஞ்சூனியம் — அவனே= அவனுவனே!—பாராய்=(இதனை யூகித்துப்)பார்—அன்பு உள மகனே=(குருவினிடத்துஞ் சாஸ்திரத்தினிடத்துஞ்) சிரத்தையுள்ள மைந்தா—காண்பது அடங்கலும்=(உன்னுற்) காணப்படுகிற சூனியம் (நீயல்லா சூனிய முதலிய) திரிசியங்கண் முழுவதும்—காண்பான் நீயே=காண்பவனுன (சிதாநந்தசன்மயனே) நீ. எ-று.

"அன்புள" என்னும் விசேஷம், அநுபவத்தில் விசுவாசந் தவிர்தல் உசிதமல்ல என்னுங் குறிப்பு. "மகனே" என்னும் விளி, புத்திரனைப் பிதா வஞ்சிப்பது உலகிற் காணப்படாமையின், உன்னை வஞ்சிக்கும் பொருட்டு இப்படி உபதேசித்ததல்ல: சுருதி சம்மதமும், மகான்க ளநுபவமுமாம் இவ்வுபதேசம் என்னுஞ் சூசனை. "காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" எ-கு, உ-ம், விவேக சூடாமணி,—

"விரிவகங் கார மாதி விகாரமற் றதன பாவ
மிருமையா மிவற்றை யெல்லா மிங்கியா துணரு மியாதை
யொருபொரு ளுணரா தந்த வுணர்வுரு வான சாட்சிப்
பொருளினை மிகவு நுண்மைப் புந்தியா லுணர்தி மைந்தா"
எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (71)

[முன்னே "காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" என்று
சாமான்யமாக வுபதேசித்ததை, விசேஷித்துச்
சபதபூர்வகமாக வற்புறுத்துகின்றார்.]

தூலசூட் சுமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை [தாமும்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் [பேனுன்
ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே.

(இ-ள்.) தூல சூட்சும அஞ்ஞானம்=ஸ்தூல தேகம், சூட்சும தேகம், காரணதேகமாகிய மூவகைத் தேகங்களும்— தோன்றும் மூன்று அவத்தைதாமும்=(அம்மூவகைத் தேகங்களைப்பற்றித்) தோன்றுநிற்குஞ் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி

என்னும் மூவகை அவஸ்தைகளும்—காலம் ஓர் மூன்றும்=(பூத, பவிஷிய, வர்த்தமானம் என்னும்) முக்காலங்களும், சன்மக் கடல்=ஜநநமாகிய கடலின்கண்ணே, எழும் கல்லோலங்கள் போலவே=எழு (ந்தழியு) மலைகள்போலவே—வந்து வந்து போன=உதித்துதித்து அழிந்தனவற்றை—நான் எத்தனை என்பேன்=யான் எவ்வளவென்று (வரையறுத்துக்) கூறுவேன்—ஆல் அமர் கடவுள் ஆணை=கல்லாலின் நீழலின்கண்ணே யெழுந்தருளிச் சனகாதியர்க்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தருளிய ஆதிகுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தியின்மேற் சத்தியம்—அவைக்கு எலாம் நீயே சாட்சி=அவையனைத்திற்கும் நீயே சாட்சியாம்.—எ-று.

ஜன்மப் பிரதீதி யநந்தரம் யாவும் பிரதீதியாதலின், "சன்மக் கடலில் வந்து வந்து" என்றும், ஜநநத்திற்களவின்மையின், "கடல்" என்றும், அவைகள் அநிர்வசனீயமா யுதித்தொடுங்குதலின், "கல்லோலங்கள் போல" என்றும், இங்ஙனம் உதித்தொடுங்காநிற்பவற்றிற்கு அளவின்மையின், "எத்தனையென்பேனன்" என்றும், அவைகளைத் தினந்தோறும், மாதந்தோறும், வருடந்தோறும், யுகந்தோறும், கற்பந்தோறும் அறிந்துகொண்டிருத்தலால், "அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்றும், சுருதி, யுத்தி, அநுபவசித்தமான இதனைச் சந்தேகமின்றித் துணிதி என்பார், "ஆலமர் கடவு ளாணை" என்றும் கூறினர். "அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்பதற்கு, உ-ம், பஞ்சதசி,

"ஒலியொடு ரூதியு மோதும் வேத்திய
மலிதரு நனவிடை வடிவின் வேறதா
நலிவுசெய் யவற்றின்வே ரூகு ஞானந்தான்
பொலிதலி னேகமாய் வேறு பூணுமோ."—எ-ம்,

"இன்னதாங் கனவினு மீண்டு வேத்திய
மன்னுரு நனவிடை மன்னி நின்றிடு
மன்னதாற் பேதமா மவற்றின் வேதனம்
பின்னமன் றேகமாய்ப் பிறங்கும் பெற்றியால்."—எ-ம்,

"துயின்றெழுந் தோனுக்குச் சுழுத்தி காலையி
லியைந்திடுந் தமவறி வென்ன மாமதூஉம்
பயன்றரு மநுபவம் பற்றி வந்ததா
லயர்தரு தமமப்போ தறியப் பட்டதே."—எ-ம்,

"அறிவது விடயத்தி னயல்மற் றன்றுகான்
பிறவறி வினிற்கனுப் பிறங்கு போதம்போன்
முறையிதி னறிவுமுப் புரத்து மேகமிந்
நெறிபிற ழாதயற் றினத்து நிற்குமால்."—எ-ம்,

"பேதமாய்ச் சென்றதும் பின்னர்ச் சார்வதா
மாதமாண் டுகமொடு மருவு கற்பத்துஞ்
சாதலும் பிறத்தலுந் தணந்த ஞானமொன்
றூதலி னிதுசுய மாகுஞ் சோதியே."—எ-ம்

வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (72)

[சூன்யமுதலிய சர்வத்தையு மறியும் பிரகாசரூபமான என்னை வேறே யாதோரு பிரகாச சாதனங்கோண் டறியலா மென்னுஞ்சீடனு சங்கையைப்பற்றி, ஆன்மா சோப்பிரகாசன் என்னுஞ் சுருதி யுத்தி அநுபவங்களான் அங்ஙனங் கூடா தென்று கூறுகின்றர்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே [னென்று
சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே [றுண்டோ
பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக் [கொண் டேதான்
அல்லாமற் பதினென் றூனு மவனிடத் துண்டோ [பாராய். (73)

(இ-ள்.) எல்லாம் கண்டு அறியும் என்னை=(சூன்யமுதலிய) சர்வத்தையுஞ் சாட்சியா யறியு மென்னை—எது கொண்டு அறிவேன் என்று=யாதொரு பிரகாசாந்தரங் கொண்டு அறிவேனென்று — சொல்லாதே = சொல்லற்க — சுயம் சோதி ஆம் சுடருக்கு=சுயம்பிரகாசமாகிய அறிவுக்கு—சுடர் வேறு உண்டோ=பிரகாசாந்தரமேது—பல்லார் முன்=நவபுருடரின் முன்னே—தசமன்=பதின்மன் — தன்னைப் பார்ப்பதும்=தன்னைத் (தசமனென்) றறிவதும்—தனைக் கொண்டே தான்

அல்லாமல் = தன்னாலேயேயன்றி — பதின் ஒன்றுனும் = (தனக்குவேறே) பதினென்றுமவனும் — அவன் இடத்து உண்டோ பாராய் = அத்தசமனிடத்துண்டா (நீ யூகித்துப்)பார். எ-று. (73)

[நியாயவைசேஷிகர் கொள்கைப்படிக்கு அநுவியவசாய ஞானத்தால் ஞானம்பிரகாசிக்கிறதே றேப்பிற்படு மிழக்கேன்னையோவேனின்:—அதற்கு விடை கூறுகின்றார்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென்
[றெண்ணும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை
அறிபொரு ளாகு முன்னை யநுபவித் தறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) அறிவுக்கும் அறிவு செய்யும் = (கடாதி) ஞானத்திற்கும் (பிரகாசரூபமான) அறிவைத்தரும்—அறிவு வேறு = பிரகாசாந்தரம்—உண்டு என்று எண்ணும் = உண்டென்று கருதாநிற்கும்—அறிவு அற்ற = (ஆன்மா சொப்பிரகாசமென்னும்) ஞான மில்லாத—குதர்க்க மூடர்க்கு = அவிவேக மூலமான பிரலாபத்தையுடைய நியாய வைசேஷிகர்க்கு— அநவஸ்தை பலமாய்த் தீரும் = அநவஸ்தாதோஷம் பிரயோஜனமாய் முடியும்—அற்றேல், ஆன்மா அஞ்ஞாதவஸ்துவென்றுமோ வெனின்?—* அறிபடும் பொருள் நீ அல்லை = ஞாதவஸ்துவாக நீ (எப்படி)யல்லை(யோ வப்படி) † அறிபடாப் பொருள் நீ அல்லை = அஞ்ஞாதவஸ்துவும் நீயல்லை—பின்னை யான் எத்தன்மையனெனின்;—அறிபொருள் ஆகும் = (ஞாதவஞ்ஞாதமாகிய சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசாந்தர வபேட்சையின்றி அறியாநின்ற அநுபவரூபமான) சொப்பிரகாச வஸ்துவே நீயாம்—இத்தன்மையனான வென்னை யான் எப்படி யறிவதெனின்;—உன்னை அநுபவித்து நீயே அறிவாய் = (அப்படிச்

* அறிபடும் பொருள் = வியாகிருத ரூபமான வஸ்து.

† அறிபடாப் பொருள் = வியாகிருதரூபமான ஜகத்திற்குப் பீஜரூபமாகிய அவ்வியாகிருத வஸ்து.

சொப்பிரகாச சொரூபனான) வுன்னைப் (பிரமாதாக்களை விட்டுக் கர்த்திரு கர்மபாவங் கழன்ற) அநுபவத்திருந்து நீயே சாட்சாத்கரிப்பாய். எ-று.

(124) கடாதிகளின் ஞானத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசியாநிற்கும்; கடாதிகள் பிரகாசமாயினும், கடாதிகளின் ஞானமும் ஞானத்தின் ஆசிரயமான ஆன்மாவும் பிரகாசமாகா. எப்போது அநுவியவசாய ஞானமுண்டாமோ! அப்போது கடாதிவிஷயங்களோடும், ஆன்மாவோடும் கடாதி ஞானங்கள் பிரகாசியாநிற்கும். ஆயினும், அநுவியவசாய ஞானத்தால் வியவசாயத்தின் திரிபுடி பிரகாசியாநிற்கும்; அநுவியவசாயம் பிரகாசிக்கமாட்டாது. எப்போது அநுவியவசாயகோசர அநுவியவசாயமுண்டாமோ! அப்போது பிரதம அநுவியவசாயம் பிரகாசியாநிற்கும்: துதீய அநுவியவசாயம் அப்பிரகாசிதமாகவேயிருக்கும்; பிரதமஅநுவியவசாயமோ, வியவசாயகோசரமாம்: அநுவியவசாயகோசரம் துதீய அநுவியவசாயமாம்: கடஞானத்தை யான் கண்டேன் என்பது துதீய அநுவியவசாயத்தின் சொரூபமாம்; துதீய அநுவியவசாயத்தின் வியவகாரம் இஷ்டமாயின், கடஞானத்தின் ஞானத்தை யான் கண்டேனென்று திருதீய அநுவியவசாயமுண்டாகாநிற்கும். ஆயினும், நியாயமதத்தில் கடஞானத்தாற் கடத்தின் பிரகாசமுண்டாகிக் கடத்தின் வியவகாரஞ் சித்திக்கும்; கடவியவகாரத்தில் கடஞானப்பிரகாசம் வேண்டுவதில்லை: கடஞான வியவகாரம் இஷ்டமாயின், அப்போது அநுவியவசாயத்தால் கடஞானம் பிரகாசமாய்க் கடஞான வியவகாரமுளதாம்: அதற்கு அநுவியவசாயப் பிரகாசம் வேண்டுவதில்லை. ஆதலால், எதனுடைய வியவகாரம் இஷ்டமாமோ, அதனுடைய ஞானத்தி னபேட்சையுண்டு. விஷயத்தின் பிரகாசகமான யாதொரு ஞானமுண்டோ! அது பிரகாசித மாகுக அல்லது அப்பிரகாசித மாகுக; அதனது பிரகாசத்தால் உபயோகமில்லை. பிரகாசிதமான ஞானத்தினாலேயே விஷயம் பிரகாசமாமென்னின்:—நியாய மதத்தில் அநவஸ்தா தோஷமாம். என்னை? எந்த ஞானத்தால் விஷயம் பிரகாசமாமோ! அந்த ஞானம் சொப்பிரகாசமாக நியாய மதத்தில் ஒப்பவில்லை; அதனது பிரகாசகமான ஞானாந்தரமுண்டாமேல், அப்போது ஞானத்தால் விஷயம் பிரகாசமாம்; அப்பிரதம ஞானத்தின் பிரகாசகமான

ஞானாந்தரத்திற்கு அந்நிய ஞானம் வேண்டும்: திருதீயத்தின் பிரகாசகமாகச் சதுர்த்த ஞானம் வேண்டும்; இவ்வாற்றால், அநவஸ்தா தோஷமாம். பரஸ்பர சாபேட்சப் பிரகாச மொப்பினால், அந்நியோந்நியாசிரய தோஷமும் சக்கிரிகா தோஷமுமாம்: இதனால், விஷயத்தின் பிரகாசத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தை யபேட்சிக்கவில்லை. பின்னையோவெனின்;—தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தை யபேட்சிக்கின்றது. எங்கே கடமுதலிய விஷய வியவகாரம் இஷ்டமாமோ! அங்கே கடத்தின் பிரகாச நிமித்தம் கடஞான வபேட்சை யுண்டு. அப்பிரகாச ஞானத்தினாலேயே கடவியவகாரமுளதாம்; அஃதெதுபோல வெனின்:—கடஞான முண்டாகாதபோதும், சலதாரணாதிப் பிரயோஜன சித்தியைக் கடம் செய்யாநிற்பதால் தனது காரியத்தில் பிரகாசத்தி னபேட்சை யெப்படிச் செய்யவில்லையோ! அப்படி ஞானத்தின் காரியம் விஷயப் பிரகாசமாதலால் அவ்விஷயப் பிரகாசரூபமாகிய காரியத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தி னபேட்சை செய்யவில்லை. கடம்போலத் தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தின் பொருட்டு ஞானம் ஞானத்தி னபேட்சை செய்கிறது. எந்த ஞானத்தின் வியவகாரம் இஷ்டமாமோ, அந்த ஞானத்தின் ஞானம் உண்டாகாநிற்கும்: ஞானஞானத்தின் பிரகாசாபேட்சை யில்லை. இச்சையின் விஷயத்தை இஷ்டமென்பர்; இதனால் நியாயமதத்தில் அநவஸ்தாதோஷங் கூறினர்.

(125) நியாயமதத்தில் யாதொரு ஞானமும் சொப்பிரகாசமாக ஒப்பவில்லை: அநுவியவசாய ஞானத்தால் ஞானம் பிரகாசியாநிற்கு மென்னும் அவர் வார்த்தை அசங்கதமாம். என்னை? ஞானம் அப்பிரகாச சுபாவமாயின், அதன் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசமாகா: கடாதிகளைப் பிரகாசிப்பிப்பதில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தி னபேட்சை செய்யவில்லை. எப்படிக் கடாதிகள் அஞ்ஞாதமாயினும் தமது காரியஞ் செய்கின்றனவோ அப்படி ஞானமும் அஞ்ஞாதமாயினும் விஷயத்தின் பிரகாசரூபமான தனது காரியஞ் செய்யாநிற்குமென்று கூறுவர்: அது கூடாது. என்னை? பௌதிக ஜோதிகள் முழுவதும் தாம் பிரகாசரூபமாயிருந்தே அந்நியங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றன; பிரகாச ஹீனமான ஜோதிகளால் ஒன்றாவது பிரகாசிப்பது காணப்படவில்லை. பிரகாசஹீனங்களும் தமது வலியினால் தமது

சம்பந்திகளைப் பிரகாசஞ் செய்யுமாயின், சுவர்ணத்திலுள்ள ஜோதிர்ப்பாகத்தினாலும் சுவர்ணசம்பந்திகளான கடாதிகள் பிரகாசித்தல்வேண்டும்: அஃதின்மையின் சொரூபப்பிரகாசத்தாற் பிரகாசமுடைய ஞானத்தின் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசிக்கிறதென் றொப்பவேண்டும்: ஆகலின் ஞானம் பிரகாசசுபாவமாம்: கேவலம் திருஷ்டாந்தபலத்தால் ஞானத்திற்குச் சொப்பிரகாசத்தன்மை யொப்பினதன்று. அநுபவத்தானும் சொப்பிரகாசத்தன்மை சித்தமாம். எங்கே அறிதற்கரியதாயிருந்த அஞ்ஞாதபதார்த்தத்தின் ஞானம் ஒருவனுக்குண்டாய் அறியத்தக்கதறிந்தாயிற்று, இனியறியச்சேஷமில்லையென்று சந்தோஷத்தாலிங்ஙனஞ் சொல்வனோ! அங்கே அவனுக்கு அந்நிய புருஷன் இந்த ஞானம் அறியச் சேஷமிருக்கின்றதென்று சொல்லில், அதைக்கேட்டு அவன் நகையாநிற்பன்: ஆதலால் ஞானத்தின் பிரகாசத்தன்மையின் அநுபவஞ் சித்தமாயிருக்கிறது; அன்றியும், கடஞானம் அறியப்பட்டதா? இல்லையா? என்னும் இப்படிப்பட்ட வாக்கியம் வசனிப்பவனைப் புத்தியின்மையனென்பர்: இதனால் ஒருகாலும் ஞானத்தின்கண் அஞ்ஞாததை யில்லை; அஞ்ஞாததையின்மையின் ஞானகோசர அநுவியவசாய முளதாகுமென்னல் அசங்கதமாம். யாவனொரு புருஷனுக்காவது எனக்குக் கடஞானமுண்டாயிற்றா? அல்லது இல்லையா? என்றிப்படிப்பட்ட சந்தேகமுண்டாகவில்லை: கடஞானம் அஞ்ஞாதமாமேல், ஒருகால் சந்தேகமுண்டாதல் வேண்டும்; ஆதலால் ஞானம் அஞ்ஞாதமாகாது. ஞானத்தின் பிரகாசகமான அநுவியவசாய முண்டாமென்கை அசங்கதமாம்: ஞானகோசர ஞான முண்டாகாவிடில் இது கடமென்றும், கடத்தை நானறிந்தேனென்றும் இவ்வாறு ஞானத்தில் விலட்சணத்தன்மை தோன்றவேண்டுவதில்லை. என்னை? நியாயமதத்தில் பிரதமஞானத்திற்கு விஷயம் கடம்: துதீய ஞானத்திற்கு விஷயம் கடஞானமாம்; ஆகலின் விஷயபேதத்தால் ஞானங்களின் விலட்சணத்தன்மை சம்பவிக்கலாம். சொப்பிரகாச ஞானவாதியின் மதத்தில் ஞான் விஷயமாக ஞானமுளதாவதில்லை: இரண்டு ஞானங்களின் விஷயம் ஓர் கடமாகலின், விஷயபேதத்தினபாவத்தால் விலட்சணஞான முண்டாகவேண்டுவதில்லையென்று சங்கிக்கில்? அது பொருந்தாது. ஒரே கடத்தில் ஒருகால்

இது கடமென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது: ஒருகால் அநித்தியங் கடமென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது: அங்கே விஷயபேதமின்றி விலட்சணஞான முண்டாகின்றது. ஆயினும் பிரதம ஞானத்திற் கடத்தின் அநித்தியத்தன்மை தோற்றாமல் துதீய ஞானத்தில் அதன் அநித்தியத்தன்மை எப்படித் தோற்றிற்றோ! அப்படி இது கடமென்னும் ஞானத்தில் கடத்தின் ஞாததை தோற்றா மல் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ஞானத்தில் கடத்தின் ஞாததை தோற்றுகின்றது. ஞான ஜந்நிய பிரகடத்தன்மையை ஞாததையென்பர். துதீய ஞானத்தின் விஷயம் கடத்திலுள்ள ஞாததையாம்: கடஞான மல்ல. இதனால் கடஞானத்தின் பின்னர் ஒருகால் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ஞான முண்டாகின்றது; ஒருகால் அறியப்பட்டது கடமென்னும் பிரத்தியட்ச முண்டாகின்றது; அறியப்பட்டது கடமென்னும் பிரத்தியட்சத்தின் விஷயம் கடத்தின் ஞாததையாம்: இது பட்டர்க்கும் சம்மதமாம்; அன்றியும் அநுபவாநுசாரியுமாம். என்னை? எப்படி அநித்தியம் கடமென்று சொல்லுவதால் அநித்திய பதார்த்தத்தில் விசேஷணமான அநித்தியத்வத்தின் பிரதீதியானது கடத்தில் சர்வர்க்குஞ் சம்மதமோ அப்படி அறியப்பட்டது கடமென்று சொல்லுவதால் ஞாத பதார்த் தத்தில் விசேஷணமான ஞாதத்வத்தின் பிரதீதி கடத்தின் கண்ணே சர்வாநுபவ சித்தமாம்: அறியப்பட்டது கடமென்னும் ஞானத்தினவசரத்திற் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. ஆதலால் கடத்தை நான் கண்டே னென்னும் ஞானமும் கடத்தின் ஞாததையை விஷயம் பண்ணுகின்றது. இவ்வாற்றால் ஞானகோசர ஞானம் ஒப்பா விடினும், இதுகடம் கடத்தை நான் கண்டேனென்னுந் தன்மையினால் விலட்சணமாகிய ஞானங் கூடும்: ஆதலான் அநுவியவசாய ஞானத்தின் விஷயம் ஞானமாமென்னும் நையாயிகமதம் அசங்கதமாம் என்க.

(126) அப்படியே முராரிமிசிரருடைய மதமும், இந்தப் பிரசங்கத்தில் நையாயிகமத துல்லியமா மாகலின் அதுவும் அசங்கதமாம்: முராரிமிசிரருடைய மதத்தில் ஞானப்பிரகாசக மான அநுவியவசாயத்தினாலேயே பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்கு

மென்னு மிவ்வளவு நியாயமதத்தினும் விசேஷமாயினும், இந்த விசேஷம் *அகிஞ்சித்கரமாம். என்னை? அப்பிரகாச சுபாவமான ஞானத்தின் பிரகாசமானது அநுவியவசாயத்தா லுண்டாமென்னும் இக்கூற்றில் நியாயமதத்திற் கொப்பாம். ஆகலின், அசங்கதமாம்.

(127) அப்படியே பட்டருடைய மதத்தில் அநுமிதியினால் ஞானம் பரோட்சமாகப் பிரகாசியாநிற்கு மென்னல் நியாயத் தினும் அசங்கதமாம். என்னை? அவருடைய மதத்திலும் ஞானத்தின் பிரகாசகமான அநுமிதியினால் பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்கு மென்னும் இத்துணைக்கூறும் நியாயத்தினும் விலட்சணமாம்: சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமுமாம். அப்படி யாயினும் கடாதி விஷயங்களை அபரோட்சத் தன்மையவாகப் பண்ணுவதான பிரத்தியட்ச ஞானத்தை அநுமிதிரூபப் பரோட் சப் பிரகாசமாமென்னல் நகைக்கிடமாம்.

(128) அப்படியே பிரபாகருடைய மதத்திலும், கட ஞான முதலியவை தமது பிரகாசத்தில் அநுவியவசாயத்தை யபேட்சிக்கவில்லை என்னும் இத்துணைக்கூறு சித்தாந்தத்திற்கநு கூலமாம். பிரமாத்வத்தைக் கவர்வதில் ஞானத்தைக் கவருஞ் சாமக்கிரியினும், அந்நியத்தை யபேட்சிக்கவில்லை யென்னுங்கூற்றி னும் சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமாம். அங்ஙனமாயினும் பிரபாகர மதமும், சிரத்தாயோக்கியமல்ல. என்னை? சகலஞானங்களும் சொப்பிரகாசம்: திரிபுடிவிஷயகம். கேவலம் விஷயகோசரமாக ஓர் ஞானமும் உண்டாகின்றதில்லை: சகலஞானங்களும் கடத்தை நான் கண்டேனென்னும் ரீதியினால் திரிபுடிகோசரமாக வுண்டா கின்றன. இதுகடம் என்றிவ்வாறு கேவலம் விஷயகோசர ஞானம் அப்பிரசித்தமாம். கடத்தோடு இந்திரியத்துக்குச் சம்பந்தமுண் டாகில் கடஞானமுண்டாம்; அது கடத்தையும், தனது சொரூ பத்தையும், அப்படியே தனது ஆசிரயமான ஆன்மாவையும் விஷயம் பண்ணுகின்றது. அப்படிக் கடஞானமே தனது தர்மமான பிரமாத்வத்தையும் விஷயம் பண்ணுகின்றது; இத் தன்மையினாற் கடஞானம் தனது பிரகாசத்தில் அந்நியத்தை யபேட்சிக்கவில்லையென்னும் இத்துணைக் கூறும் நன்றாம்:

*அகிஞ்சித்கரம் = நிஷ்பிரயோஜனம்.

ஆயினும் தனது பிரகாசம் தான் செய்கின்றதென்னும் இது விருத்தமாம். ஓர் கிரியைக்கு யாது கர்த்தாவாமோ, அது கர்மமாகாது. இதனுல் பிரகாசத்தின் கர்த்தாவுந் தான் பிரகாசத்தின் கர்மமுந் தானேயென்று சொல்லுதலும் விருத்தமாம். சித்தாந்தத்தில், ஞானம் பிரகாசரூபமாதலால் சொல்லிய விரோத மில்லை. இவ்வாற்ருல் பிரகாசரூபமாக ஞானத்தை யொப்பாத சகல மதங்களும் அசுத்தமாம். இதனுல் அநுவியவசாயத்தினுல் ஞானம் பிரகாசியாநிற்கு மென்னும் நையாயிகர் வசனம் அசங்கதமாம். சித்தாந்தத்தில், சாட்சியினுல் விருத்திரூபஞானம் பிரகாசியாநிற்கு மென்க.

"அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை, அறிபொரு ளாகும்" என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை.

"வாக்குமன முங்கண்ணு மற்றுளவிந் தியங்களுமே
நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா
தாக்கில்பரம் பரனறியிற் ருன்வேரு மறியாதே
போக்குபொழு தினும்வேரும் பரனரிய பொருளன்ரே." எ-ம்,

"வாக்குமனங் கண்செவியான் மன்னிநின்ற பிராணனினுல்
நீக்கியுள கரணத்தா னின்மலன்கோ சரிக்கவுருன்
பாற்கரனுக் குருவம்போற் பகர்பொருளெ லாந்திகழ்வ
தாக்கதனைச் சனுதனமாம் பரம்பிரம மெனவறிமின்."

எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

"அநுபவித் தறிவாய் நீயே" என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை.

"தர்க்க மானந் தானெழியத் தானுயுள்ள பேரொளியை
மிக்க கர்த்தா வாகுதலும் விடய மாகு தலுமொழியப்
பொக்க மறவே றறக்கண்ட பொழுது புரைதீர் பொருளான
தக்க பிரம தத்துவத்தைக் கண்டா னுகுந் தானுக."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (74)

(129) [அநுபவரூபமான ஆன்மா அநுபவ விஷயமாகா
தென்பதைத் திருஷ்டாந்த முகத்தால்
உணர்த்துகின்றுர்.]

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம்
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்ருே
அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.
(75)

(இ-ள்.) மதுரம் ஆம் கட்டி சுட்ட=மதுரசுபாவமாகிய வெல்லக்கட்டி (சேர்த்துச்) சுட்ட—மாப்பணியாரம் எல்லாம்=மாவின் பணியாரங்களான தன் சம்பந்திகளையெல்லாம்—மதுரம் ஆக்கிய அதற்கு=தன் குணமான மதுரத்தையுடையனவாகப் பண்ணின வெல்லத்திற்கு—மதுரம் தான் சுபாவம் அன்ருே=மதுரமானது * சுபாவமல்லவா—(அப்படி) அது இது எனும் சடங்கள்=அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னுஞ் சடங்கள்—அறிவாக=விளங்குவனவாக—அறிவைத் தந்து=ஸ்பூர்த்தியைக் கொடுத்து—அது இது இரண்டும் ஆகா=அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னும் இரண்டுந் தானுகாமல் போதரூபமாய் அவற்றிற்கு விலட்சணமான—அகம் பொருள்=அகம்பதத்தின் லட்சியார்த்தம்—நீயே=நீயேயாம்—அறிவாய்=(இப்படிப்பட்ட வுன்னை அநுபவித்து) அறிவாய். எ-று.

வெல்லத்திற்கு மதுரங்கொடுப்பது வேருென்றில்லையாய்த் தானே மதுர சுபாவமானது எப்படியோ, அப்படியே ஆன்மாவிற்கும் அநுபவ விஷயத்தன்மை வேண்டாவாய்த் தானே அநுபவரூபமாம் என்பார், "அதுவிது வெனுஞ்சடங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே, அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொருள் நீயே." என்ருர். ஞாத, அஞ்ஞாதங்களை விதிதாவிதிதமென்றுங் கூறுவர். அறியப்பட்டது, அறியப்படாதது என்று பொருள்.

* சுபாவம்= கூடவே யுண்டாகுந் தர்ம விசேஷம்

[ஆன்மாவைப் பஞ்சகோசங்களினின்றும் வேறுபடுத்திச் சோப்பிர
காசமாக வறிவித்துப் புருஷார்த்த சாதனமான ஆன்ம
பிரஹ்மவைக்கிய ஞானத்தைச் சுருதி யுத்தி
யநுபவங்களால் உணர்த்துகின்றார்.]

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி லிலட்சி யார்த்தம்
அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம்
சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கயிக் கியங்கூ டாதே. (76)

(இ-ள்.) இந்த நீ=(சரீரத்திரய விலட்சணமாயும், பஞ்ச கோச வெதிரித்தமாயும், அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாயும், அகம் பதத்தின் லட்சியார்த்தமாயும்) உள்ள நீ — துவம்பதத்தின் இலட்சியப் பொருள் ஆம்=துவம்பதத்திற்கு இலட்சியார்த் தமாம்—என்றும் பந்தம் இல்=எக்காலத்தும் பந்தமற்ற— பிரமமே — தற்பதந்தனில் இலட்சியார்த்தம் = தற்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம்—அந்தம் ஆம் சீவன் ஈசன் அவர்களே= (வித்தையினுல்) நாசமாகும் சீவேசுரரே—வாச்சியார்த்தம் =(முறையே அப்பதங்கள் இரண்டிற்கும்) வாச்சியார்த்தங்க ளாம்—சந்ததம்=சார்வகாலமும்—பேதம் ஆவார் தமக்கு= (பரஸ்பரம்) பேத முடையராகும் சீவேசுரர்க்கு—அயிக்கியம் கூடாது = அபேதஞ் சித்தியாது. எ-று. [(76)

(130) [சீவேசுரபேதம் யாவையோவெனின்?
அவற்றைக் கூறுகின்றார்.]

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெயராலு மிடங்க ளாலும்
ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னுலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பர்
ஆதலா லிவர்க்கெந் நாளு மைக்கியமென் பதுகூ டாதே.

(இ-ள்.) பேதம் ஆனதுவும் கேளாய்=(சீவேசுரர்க்குப்) பேதமுண்டாயிருப்பதையுங் கேள் — பெயராலும்=(சீவேசுர ரென்னும்) நாமங்களாலும் — இடங்களாலும் = (பிண்டாண்ட

மென்னும்) ஸ்தாநங்களாலும்—ஓது அரும் உபாதியாலும்= (சத்து அசத்தென்று நிச்சயித்துச்) சொல்லுதற்கரிய (காரிய காரண)உபாதிகளாலும்—உடலாலும்=(வியஷ்டிசமஷ்டி) சரீரா பிமானங்களாலும்—உணர்வினுலும்=கிஞ்சிஞ்ஞ,சர்வஞ்ஞங்களா லும்—பாதலம் விசும்பு போல=பாதாளமும், விண்ணுலகமும் போல—பலதூரம் அகன்று நிற்பர்=வெகுதூரம் வேறுபட்டு நிற்பர்—ஆதலால்—இவர்க்கு=இச்சீவேசுரர்க்கு— எந்நாளும்= சார்வகாலமும்—ஐக்கியம் என்பது= அபேதமென்பது—கூடா து=சித்தியாது—எ-று.

சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் உத்தாலக முனிவர், தமது புத்திரனை சுவேதகேதுவுக்குச் சகத்தினுற் பத்தி பண்ணுநின்ற ஈசுரனைக்காட்டி, தத்துவமஸி யென்றருளிச் செய்தனர். தத், என்றது, அது: சகத்தினுற்பத்தி பண்ணுநின்ற சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதி தர்மசகித ஈசுரன். துவம், என்றது, நீ: அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மங்களையுடைய சீவன். அஸி, என்றது, இங்கே அது நீஆகின்ருய் என்று அதனது வாச்சியார்த் தமாம்; இப்படிச் சொன்னதனுல் ஈசுரனுக்கும் சீவனுக்கும் ஏகத்வம் வாச்சியார்த்தத்தாற் பாநமாகாநின்றது: அது கூடாது, என்னை? ஈசுரன் சர்வசத்திமான். சீவன் அற்பசத்தியுடையவன். ஈசுரன் சர்வஞ்ஞன். சீவன் அற்பஞ்ஞன். ஈசுரன் விபு. சீவன் பரிச்சின்னன். ஈசுரன் சுதந்தரன். சீவன் கர்மாதீனன். ஈசு ரன் பரோட்சன். சீவன் பிரத்தியட்சன். ஈசுரன் மாயையைத் தன்வசம் பண்ணினவன். சீவன் அவித்தியா மோகிதன்; இவர் கள் ஏகமென்று சொல்லுதல் அக்கினி சீதளமா மென்னுங் கூற் றிற்குச் சமானமாம்: இதனுல் வாச்சியார்த்தத்தில் விரோத முண்டாகலினென்க. (77)

(131) [அவாதிதசுருதியாற் போதியாநிற்கும் ஜீவேசுரவயிக்
கியத்திற்கு நிஷேதங்கூடாதாகலின், அஃதெங்ஙனே
பொருந்துமாறெனின்?-அதற்குத்தரங் கூறுகின்றார்.]

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே
[ராமல்

இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற்
[கொள்வார்
திடமான வதுவு மூன்றுச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்
விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே.

(இ-ள்) வடநூல் வல்லவர்கள் = வடகலைகளில் நிபுணர்களான பண்டிதர்கள்—சொல்லும் = (சுருதிஸ்மிருதிகளிற்) சொல்லும் —வாசகப் பொருள் = வாக்கியார்த்தங்கள்—சேராமல் = பொருந்தாமல்—இடர் ஆகில் = விரோதமாமேல்—பொருள் ஆம் வண்ணம் = (விரோதபரிகாரமாய்) அர்த்தமாகும்படிக்கு—இலக்கணை உரையால் = இலட்சணுவாக்கியத்தால்—கொள்வார் = கொள்ளாநிற்பர்—திடம் ஆன அதுவும் = திடமாகிய அவ்விலட்சணையும்—மூன்றுச் செப்புவார் = மூவகையாகச்சொல்லாநிற்பர்— (அவை) விட்டது என்றும் = ஜஹல்லட்சணை யென்றும்—விடல் இலாது என்றும் = அஜஹல்லட்சணை யென்றும்—விட்டு விடாததுஎன்றும் = ஜஹதஜஹல்லட்சணையென்றும்—(சொல்லப்படுகிற)பேர் ஆம் = நாமங்களை யுடையனவாம்—எ-று. ஏ-அசை.

வடநூல் வல்லவர்கள் கொள்வார் என்றுகூட்டுக. வாக்கியங்களிலுள்ள விரோதங்களைப் பரிகரித்தலால், "திடமான வதுவும்." என்றார்.

இதுவுமது

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்சேப் போடு
[தென்றும்
தங்கிய ஸோயந் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்கள்
இங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே
துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந்
[தானே.

(இ-ள்) கங்கையில் கோஷம் என்றும் = பகீரதியில் கிராமம் இருக்கின்றதென்றும்—கறுப்புத்தங்கிய சேப்பு ஓடுது என்றும் = கறுப்புநிறக்கச் சிவப்போடுகின்றதென்றும்—ஸோயம் தேவதத்தன் என்றும் = அந்த இத்தேவதத்தனென்றும் — இங்கு உதாரணங்கள் ஆக்கி = (வாக்கியார்த்தங்கள் விரோதமான விடத்து (இம்மூன்றையும்) உதாரணங்களாகக்கற்பித்து—சொல்வார்கள் = (அவ்வடநூல்வல்லோர்) சொல்லாநிற்பர் — இந்த மூன்று உரைகளாலே = இம்மூவகை (இலட்சணு) வாக்கியங்களாலே—துங்க நூல் = பெருமைபொருந்திய சாஸ்திரங்களில்—விரோதம் ஆன சொல் எலாம் = விரோதமுடைய வாக்கியங்களெல்லாம்—தானே பொருள் ஆம் = (விரோதபரிகாரமாய்த்) தானே அர்த்தமாம்—எ-று.

தங்கிய = செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். கறுப்புத் தங்கிய சேப்போடுது என்று பொருள்கொள்ளப்படுவதால் எதிர்நிரனிறைப் பொருள்கோள். ஓடுகின்றது எனற்பாலது ஓடுது எனமரீஇயிற்று; ஏகவுருவாய்க்கிடக்குது என்றாற்போல.

வாச்சியார்த்த முழுவதும்விட்டு வாச்சியார்த்த சம்பந்தியை யுணர்த்துவது விட்ட லட்சணை யெனப்படும். எப்படியெனில்? —ஒருவன் கங்கையில் கிராமம் இருக்கின்றதென்னின்:—அங்கே கங்காபதத்தின் விட்டலட்சணை தீரத்திலிருக்கின்றது. என்னை? கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் தேவநதியின் பிரவாகமாம்: அதன்கண்ணே கிராமத்தின் ஸ்திதி கூடாது. ஆகலின், அப்பதம் தன் வாச்சியார்த்தம் முழுதும்விட்டு அதன் தீரத்தை யுணர்த்தல் காண்க. வாச்சியத்தின் சம்பந்தத்திற்கு லட்சணை யென்று பெயராம்: இங்கே கங்கை யெனும் பதத்தின் வாச்சியமான பிரவாகத்திற்குத் தீரத்தோடு சம்யோக சம்பந்தமுண்டு. ஆதலால் கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியத்திற்குத்தீரத்தோடு உளதாயிருக்கிற சம்பந்தம் லட்சணை. வாச்சியமுழுதுந் தியாகம் பண்ணுவதால் இது விட்டலட்சணை. வாச்சியார்த்தத்தோடு கூட வாச்சியத்தினுடைய சம்பந்தியின் ஞானம், எப்பதத்தினுண்டாமோ! அப்பதத்தில் விடாதலட்சணை யுண்டென்றறிக. எங்ஙனெனின்? கறுப்புநின்றது சிவப்போடிற்றென்று ஒருவன் சொல்லில் அங்கே கறுப்பு, சிவப்பென்னும் பதங்களின் விடாத லட்சணை கருநிறஞ் செந்நிறங்களையுடைய பசுவினும், அசுவத்தினு மிருக்கின்றன. என்னை? கறுப்பு, சிவப்பென்னும் நாமங்கள் கருநிறஞ் செந்நிறங்களையுணர்த்தும். ஆகலின், கறுப்பு சிவப்பென்னும் பதங்களின் வாச்சியம் கருநிறஞ் செந்நிறங்களாம்.

அவைகள் தனியே நிற்றலும் ஓடலுங்கூடா. இக்காரணத்தால் கறுப்பு, சிவப்பென்னும் பதங்களின் வாச்சியமான கருநிறஞ் செந்நிறங்களோடுகூடப் பசுவிலும், அசுவத்திலும் கறுப்பு, சிவப்பென்னும் பதங்களின் விடாதலட்சணையுண்டு. குண குணிகட்குத் தாதாத்மிய சம்பந்த முண்டென்பர்: கருமை செம்மைகள் உருவத்தின் பேதமாவதாற் குணமாம். ஆதலால் கறுப்பு, சிவப்பென்னும் பதங்களின் வாச்சியமான கருமை செம்மைக்குணங்கட்கு அவைகளின் குணிகளான பசு, அசுவங்களோடு யாதொரு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டோ! அது லட்சணை. வாச்சியத்தை விடாமல் அதிகத்தைக் கிரகணஞ் செய்வதால் இது விடாதலட்சணையாம்.

எங்கே பதத்தின் வாச்சியார்த்த மத்தியில் ஓர் பாகந் தியாகமும், ஓர் பாகங் கிரகணமுமாமோ! அங்கே பாகத்தியாக லட்சணையுண்டு. அந்தப் பாகத்தியாக லட்சணையையே விட்டு விடாத லட்சணையென்றுங் கூறுவர். எங்ஙனெனின்? முன்னே கண்ட தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருஷனை, அந்நியதேசத்திற் கண்டு அவன் இவனும் என்று ஒருவன் சொல்லில் அங்கே பாகத்தியாக லட்சணையுண்டு. எதனாலெனின்;—அதீத காலத்தில் அந்நியதேசத்திலுள்ளவனை அவனென்பர்; ஆகலின் அதீத காலம் அந்நியதேசங்களோடு கூடினவன் அவனென்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம்: வர்த்தமான காலத்திற் சமீப தேசத்திலுள்ளவனை இவனென்பர். ஆகலின் வர்த்தமான காலம் சமீப தேசங்களோடு கூடினவன் இவனென்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம். அதீத காலத்தோடும், அந்நிய தேசத்தோடுங் கூடினவனே வர்த்தமானகாலம் சமீப தேசங்களோடு கூடினவனுமென்னும் இது வாச்சியார்த்தமாம்; ஆகவே, அதீத காலமும் வர்த்தமான காலமும் ஒன்றுக் கொன்று விரோதமாயும், அப்படியே அந்நியதேசமும், சமீப தேசமும் ஒன்றுக் கொன்று விரோதமாயும் உள்ளனவாகலின், இரண்டு பதங்களிலுந் தேசகாலங்களாகிய வாச்சியபாகத்தைவிட்டு தேவதத்தனுடைய தேகமாத்திரத்தில் இரண்டு பதங்களின் பாகத்தியாக லட்சணை உண்டென்பர். (79)

[இலட்சணை மூன்றனுள், விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை என்னும்
இரண்டும் மனோபிரஹ்மம், சத்திய ஞானாநந்தம் பிரஹ்மமென்பன
முதலிய வாக்கியங்களில் உபயோகமல்லாமல் தத்துவ
மஸியாதி மஹா வாக்கியங்களில் உபயோக மின்மை
யின் அவைகளை விரிக்காம லொழித்து, தத்துவ
மஸி மஹாவாக்கியத்தில் உபயோகமான
பாகத்தியாக லட்சணையின் உதார
ணத்தை விரித்துரைக்கின்றார்.]

பன்னிய ஸோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி [யார்த்தம்
அன்னிய தேசங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாம்
சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்வி [டாமல்
உன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும்.

(இ-ள்.) பன்னிய=(முன்) சொல்லிய—ஸோ அயம் என்னும் பதங்களின்=அவன் இவனென்னும் பதங்களினுடைய—வாச்சியார்த்தம் = வாச்சியார்த்தமாவன — அந்நிய தேசம் காலம்=தூரதேசம், சமீப தேசம், அதீத காலம், வர்த்தமான காலம்—அவன் இவன்=அந்தத் தேவதத்தன், இந்தத் தேவதத்தன்—என்ப எல்லாம்=என்பன வனைத்துமாம்.—சொன்ன இவ் விரோதம் விட்டு=(இவை ஒன்றற்கொன்று விரோத முண்மையின்) சொல்லிய இவ்விரோத தர்மங்களான (வாச்சியார்த்தங்களை) விட்டு—தொடர் இலக்கியம் விடாமல்=(அவைகளை) அநுசரித்திருக்கின்ற இலட்சியார்த்த மென்னும் (சரீர மாத்திரத்தை) விடாமல்—உன்னிடில்=ஆலோசித்துப் பார்க்கில்—தேவதத்தன் ஒருவனை=தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருஷனை—வெளியாக் காட்டும்=(விரோத மில்லாமற்) பிரத்தியட்சமாகக் காட்டாநிற்கும் (ஸோயம் தேவதத்தனென்னும் வாக்கியம்.) எ-று.

தொகை இலக்கியம் விடாமல் என்றும், தொடர் விசேஷியம் விடாமல் என்றும் பாடமுளது. இவ்வுதாரணத்தை முற் செய்யுளின் விசேஷ வுரையிலேயே விரித்துரைத்தாம். (80)

(132) [பாகத்தியாக லட்சணையைத் தாஷ்டாந்தத்திற்
றரிசிப்பிக்கிறர்.]

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு
நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும்
அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங்
[காட்டும்.

(இ-ள்) தத் துவம் எனும் பதங்கள்=(சாமவேத மஹா வாக்கியமானது) அது நீ என்னும் பதங்களின்—பிரமம் ஆய் சாட்சி ஆன=பிரஹ்மமாயும், சாட்சியாயுமுள்ள—வத்துவை விடாமல்=சேதனபாகமான (லட்சியார்த்தத்தை) விடாமல்—பேதவாச்சிய அர்த்தத்தை விட்டு=பேததர்மங்களையுடைய வாச்சியபாகங்களை விடுத்து = நித்தமும் = சார்வகாலமும்—அது நீ ஆகும்=பிரஹ்மமே நீயாம்—நீ அது ஆகும்=நீயே பிரஹ்மமாம்—என்னும் அசிபத அர்த்தமும்=என்றுசொல்லும் அசிபதத்தின் பொருளும்— அகண்டம் என்றே = ஏகமேயென்று — ஐக்கியம் காட்டும்=ஐக்கியத்தை யுணர்த்தாநிற்கும்.—எ-று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம் தோன்று எழுவா.ப். வாக்கியம் விடாமல், விட்டு, அகண்டமென்று, காட்டும் எனமுடிக்க.

மாயை, மாயையின்கண் ஆபாசம், மாயைக்கதிஷ்டான சேதனம் மூன்றுங்கூடி சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதி தர்மசகிதனை ஈசுரனும்: அவனே தற்பதத்திற்கு வாச்சியம். வியஷ்டி அவித்தை, அதில் ஆபாசம், அதனதிஷ்டானசேதனம் மூன்றுங்கூடி அற்ப சத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மங்களுடையனை ஜீவனும்: இவன் துவம்பதத்திற்கு வாச்சியம்; இவரிருவர்க்கும் தத்துவமஸி வாக்கியம் ஏகத்தன்மை போதிக்கின்றது; இது பொருந்தவில்லை. ஆகலின், ஆபாச சகிதமான மாயை, மாயாகிருதமான சர்வசக்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதி தர்மம் இவ்வளவு வாச்சிய பாகத்தையும் விட்டுச் சேதன பாகத்தில் தற்பதத்தின் பாகத்திபாக லட்சணை; அப்படியே ஆபாசசகித அவித்தைக்கூறும் அவித்தைபாற்

பண்ணப்பட்ட அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மமுமான துவம்பதத்தின் வாச்சியபாகத்தை விட்டுச் சேதனபாகத்தில் துவம்பதத்தின் பாகத்தியாக லட்சணை. இவ்வாறு பாகத்தியாக லட்சணையினல் ஈசுரனும், சீவனும் ஆகிய இருவருடைய சொரூபத்தில் லட்சியமான சேதனபாகங்களின் ஏகத்வத்தைத் தத்துவமஸி மஹாவாக்கியம் போதியாநின்றது.

(133) அப்படியே அயமான்மாப்பிரஹ்மம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், ஆன்மபதத்திற்குச் சீவனும், பிரஹ்மபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: பூர்வம்போல இரண்டு பதங்களினும் லட்சணை; இலட்சியார்த்தம் பரோட்சமல்லவென்னும் அர்த்தத்தை அயமெனும் பதம் காட்டி நின்றது: எல்லாருக்கும் அபரோட்சமான ஆன்மாவே பிரஹ்மமாமென்பது வாக்கியார்த்தமாம். அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், அகம்பதத்திற்குச் சீவனும், பிரஹ்மபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: இரண்டுபதங்களின் சேதனபாகத்தில், லட்சணை: நான் பிரஹ்மமா யிருக்கிறேனென்பது வாக்கியார்த்தமாம். பிரஞ்ஞானமாநந்தம் பிரஹ்மம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில், பிரஞ்ஞானபதத்திற்குச் சீவனும், பிரஹ்மபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாச்சியம்: பூர்வம்போல லட்சணை: லட்சியமான பிரஹ்மான்மா ஆநந்த குணமுடையதன்று. பின்னை எப்படிப்பட்டதெனின்;—ஆநந்த ரூபமாமென்னும் அர்த்தத்தைக் காட்டிநின்றது ஆநந்தபத மென்க. ஆன்மாவுக் கபின்னமான பிரஹ்மம் ஆநந்தரூபமாமென்பது வாக்கியார்த்தம்.

(134) மஹாவாக்கியத்திற்போல அந்நிய வாக்கியங்களில்உள்ள சத்திய ஞானநந்த பதங்களும் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைப் பாகத்தியாக லட்சணையினலேயே உணர்த்துகின்றன: சக்தியினல் உணர்த்தவில்லை. என்னை? சுத்தப்பிரஹ்மம் யாதாமொரு பதத்திற்கும் வாச்சியமாவதல்ல: இது சித்தாந்தம். இதனல் சகல பதங்களும் விசிஷ்டத்தின் வாசகம்: சுத்தத்தின் இலட்சகமாம். மாயையின் ஆபேட்சிக சத்தியத்தன்மையும், சேதனத்தின் நிரபேட்சிக சத்தியத்தன்மையுங் கூடி நிற்கில் சத்திய பதத்திற்கு வாச்சியம்: நிரபேட்சிக சத்தியம் லட்சியம். புத்தி விருத்தி ரூப ஞானமும், சுயம் பிரகாச ஞானமும் கூடிநிற்கில், ஞானபதத்திற்கு வாச்சியம்: சுயம்பிரகாசபாகம் லட்சியம்.

விஷய சம்பந்த ஜந்நிய சுகாகார சாத்வீக வந்தக்கரண விருத்தியும், பரமப்பிரேமாஸ்பத சொரூப சுகமுங் கூடிநிற்கில் ஆநந்த பதத்திற்கு வாச்சியம்: விருத்திபாகத்தை விட்ட சொரூபபாகம் லட்சியம். இவ்வாறு, சர்வ பதங்களின் லட்சணைகளையும் சுத்தத்தில் சஞ்சேபசாரீரகத்தில் பிரதிபாதனஞ்செய்தனர். முன்னும் பின்னும் பிராந்தி சமயத்தும், லட்சியார்த்தங்கட்கு அபேதமுண்மையின் "நித்தமும்" என்றார். அது நீயாகும், நீ யதுவாகும் என்று ஓதப்புரோத பாவமாக வபேதஞ் சொன்னது முறையே பரோட்சப் பிராந்தியும், பரிச்சின்னத்வப் பிராந்தியும் நிவிர்த்தியாகும் பொருட்டென்க. அதுநான், நான்அது வென மாறிச்சிந்திப்பதை ஓதப்புரோத பாவமென்பர்: இதனைத் தென்மொழியில், குறுக்குநெடுக்கென்று பிரயோகிப்பர். (81)

[சீவப்பிரஹ்மங்களினபேதத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தானும்
உணர்த்தி இதனை, உனதநுபூதிக்கணிருந்
தறிதியெனல்.]

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றுமெப் போதும்
இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகம்
திடமாகச் சுவாநு பூதி சிவோகமென் றிருந் தி டாயே.
(82)

(இ-ள்) கடநீரில்=கடசலத்திலும்—மேக நீரில்=மேக சலத்திலும்—கண்ட வான் இரண்டும்=பிரதிவிம்பித்திருக்கின்ற சலாகாசம்,மேகாகாசங்களிரண்டும்—பொய்யே=(உபாதிகளாற் கற்பிதங்களாதலால்) மித்தையே—குடவானும் பெரியவானும்= கடாகாசம், மகாகாசம் (இவையிரண்டும்)—எப்போதும்=சார்வ காலமும்—கூடி ஒன்றும்=பேதமில்லாமல் (எப்படி) ஏகமோ (அப்படி)—இடம் ஆன பிரமம் சாட்சி=வியாபக மான பிரஹ்மமும், சாட்சியும்—இரண்டும்=(ஆகிய) இரண்டும்—எப்போதும்=சார்வகாலமும்—ஏகம்=ஐக்கியமாம்—திடம் ஆக=(இவ்வைக்கியவநுபவம் சமுசயாதிப் பிரதிபந்தமின்றித்) திடமாதற் பொருட்டு—சிவோகம் என்று—சிவமே நான் (நானேசிவம்)

என்று (நிதித்தியாசித்து)—சுவாநுபூதி=(நிதித்தியாசன பரிபாக வசத்தாலுளதாகும் அத்வைதாவஸ்தாந ரூபமான) பிரஹ்மாநுபூதியில்—இருந்திடாய்=இருப்பாய்—எ-று. (82)

"எப்போதுமேகம்" என்றது, சொரூபதிருஷ்டியினாலென்க.

(135) [குருவருளிய நெறிப்படியே தானநுபவித்தல்.]

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல்
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம
[மென்னும்
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக்
[கண்டான். (83)

(இ-ள்.) தஞ்சம் ஆம் *குருவும் சொன்ன=தனக்குப் பெருந்துணையாகிய ஆசாரியருமருளிய — தத்துவ வழி தப்பாமல்= உண்மைநெறி தவறாமல் — பஞ்சகோசமும் கடந்து = அந்நமய முதல் ஆநந்தமய கோசபரியந்தம் (தானல்லவென்று) நேதித்து (அவைகட்கு விலட்சணமாய்)—பாழையும் தள்ளி=(அதற்குமேலேகண்ட பஞ்சகோசங்களின் அபாவரூபமான) சூனியத்தையும் (அதைக்காணுநிற்கும் அநுபவரூபந் தானாகலின், தானன்றென்) றொழித்து— உள்ளில் = அகத்தில் — கொஞ்சம் ஆம் இருப்பும் விட்டு=(பஞ்சகோச சூனியங்களைக் காணுநிற்கும் அநுபவ ரூபமான சாட்சி (தானென்றிருந்த) அற்பமாகிய ஸ்திதியையும் விடுத்து—கூடஸ்தன் பிரமம் என்னும்=அகம்பிரஹ்மமென்னும் —நெஞ்சமும்=(அகண்டாகார) விருத்தியும்—நழுவி=(நிதித்தியாசன பரிபாகவசத்தினால் உறங்கினவன் கையிற் பதார்த்தம் போல) நழுவி—ஒன்றாய் நின்ற=அகண்டைகரசமாயுள்ள— பூரணத்தைக் கண்டான் = பரிபூரணமான பிரஹ்மத்தை அநுபவித்தான்.—எ-று.

பஞ்சகோசசூனியங்களாகிய துவிதங்களைத் தானெனல் பந்தமாகலின், அந்தத் துவிதவிருத்தியைவிட்டென்பார், "பஞ்ச

* "குருவும்" என்றதன்கண் உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்சம்.

கோ சமுங்கடந்து பாழையுந் தள்ளி'' என்றும், சாட்சிதா னெனல் பந்தமன்றாயினும் புருஷார்த்த சாதனஞான மன்றாகலின், சாட்சிவிருத்தியையும் விட்டென்பார், ''உள்ளில் கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டு'' என்றும், புருஷார்த்தசாதன ஞானமாயினும் அத்வைதாவஸ்தாநரூபமென்னும் சாத்தியமான நிருவிகற்பவநுபவத்திற்கு அஞ்ஞாதமான அகண்ட பிரஹ்மாகாரவிருத்தியும் ஒழிதல்வேண்டும், ஆதலான் அகண்டாகார விருத்தியும் விட்டென்பார், ''கூடஸ்தன் பிரம மென்னும் நெஞ்சமு நழுவி'' என்றும், வெகுவித பிரயாசங்கட்குக் காரணமான சித்த விகற்பங்களனைத்துந் தொலைத்து அகண்டைகரச சொரூபம் ஆயின னென்பார், ''ஒன்றாய் நின்றபூரணத்தைக் கண்டான்'' என்றுங் கூறினர். சமாதிலட்சணம் இரண்டாம் படலத்தில், 33-ம் செய்யுளுரையில் விரித்தெழுதப்படும்; ஆண்டுக்காண்க.

இதற்கு, உ-ம், ரிபுகீதை.

''தேகமுத லானென்ன றுவித விர்த்தி திகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சி விர்த்தி, யேகபர நானென்ன லகண்ட விர்த்தி யிம்மூன்று விருத்திகளி லிரண்டைத் தள்ளி, யாகுமகண் டாகார விருத்தி தன்னை யநவரத மர்தரவா யப்பியா சித்துச், சோகமுறுஞ் சித்தவிகற் பங்க ளர்த்துச் சொன்னவகண் டேகரச சொரூப மாவாய்.'' எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(136) [அநுபவத்திற் சீடனடைந்துள்ள ஸ்திதியைக் கூறுகின்றார்.]

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானன் (84)

(இ-ள்.) அனுபவ ஆநந்த வெள்ளத்து=அநுபூதி ரூபமான பிரஹ்மாநந்த சமுத்திரத்தின்கண்ணே—அழுந்தி = படிந்து—அகண்டம் ஆகி=பேத ரகிதமாய்—தனு கரணங்கள் ஆதி= தேகேந்திரிய முதலிய—சகலமும் இறந்து சித்து ஆய்= அனைத்து நாம ரூபங்களும் ஒழிந்து (சலத்திலிட்ட லவணம்போலச்) சித்து ரூபமாய்—மனது பூரணம் ஆய்=மனம் பரிபூரணமாய்—தேகம் ஆன=(அருளே) திருவுருவான—சற்குருவும் காண=

சற்குருவுந் திருக்கண்ணுற் பார்த்தருள—நனவினில் சுழுத்தி ஆகி=நனவிற் சுழுத்தி யுடையவனாய்—நன் மகன்=நல்ல சீடனவன்—சுபாவம் ஆனன்=தனது சுபாவரூப மாயினன்.—எ-று. ஏ—அசை.

சமாதியில் இந்திரியங்கள் தமது காரணமான அஞ்ஞானத்தில் சுழுத்தியிற் போல லீனமாகாமல் தத்தங் கோளகைகளி லிருத்தலானும், அங்ஙனமிருப்பினும் விஷயாநுபவ ரூப மான பகிர்முகவிருத்தி யவைகட் கின்மையானும் சமாதி, நனவிற் சுழுத்தியாம்.

''நனவினிற் சுழுத்தியாகி'' என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம், ''நனவிற் சுழுத்தி நிலைமேவி நன்று யெல்லா முள்ளகற்றித், தனதிச் சையில்வந் ததுபுறத்தே சமைப்பாய் சித்த முண்டாகை, கனதுக் கமதாஞ் சித்தமறிற் கனத்த சுகமாஞ் சித்தத்தை, யுனதுட் படுத்தி யுணர்வின்மை யாலே யொழிப்பா யுணர்வுருவாய்.'' எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (84)

[சீடன் அநுபூதியினின்றெழுந் தாநந்த பரவசனாய் ஆசாரியரைப் பணிந்து அவரதருளை வியந்து துதித்துக் கைம்மாறு காணே னெனல்.]

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றானபின் மனது மெள்ள
வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் [கண்டான்
துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து [சூழ்ந்தான்
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல் [வான். (85)

(இ-ள்.) அளி மகன் நெடும்போது=அன்புள்ள சீடனுவன் வெகுநேரம்—இவ்வாறு ஆன பின்=முன் சொல்விய வண்ணம் இருந்ததன் பின்னே—மனது=அந்தக்கரணமானது—மெள்ள வெளியில் வந்திட=கிரமமாக வெளியில்வர—உணர்ந்தான்= அறிந்து—விமல தேசிகனைக் கண்டான்=அவித்தியா மலமற்ற குருவைத் தரிசித்து—துளிவிழி சொரிய=ஆநந்த பாஷ்பம் விழியுதிர்ப்ப—பாதம் வீழ்ந்து தொழுது=குருவின் சீர்

பாதத்திற் (றண்டம்போல) வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து—எழுந்து சூழ்ந்தான்=எழுந்து பிரதட்சணைஞ் செய்து—கும்பிட்டு நின்று=கைகூப்பி நின்று—குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கச் சொல்வான்=(உவாமதிபோற்)குளிர்ச்சி பொருந்திய திருமுக முடைய ஸ்ரீ குருசுவாமி கேட்டருள விண்ணப்பஞ் செய்வான். எ-று.

மெள்ள வெளியில் வந்திட என்பதை, வாசிட்டத்திற் பிரகலாதர் சமாதியில் நின்றும் உத்திதமான விடத்திற் காண்க. (85)

[குருவின் கருணைக்குக் கைம்மாறு காணே னெனல்.]

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி
[போற்றி (86)

(இ-ள்) ஐயனே=(எனது)பிதாவே—எனது உள்ளே நின்று=எனது அந்தக்கரணத்தின்கண் (அந்தரியாமியாய்) நின்று—அநந்த சன்மங்கள் ஆண்ட= அநந்தகோடிஜநநங்களில் கர்மோபாசனைகளிற்செலுத்தி எனது அந்தக்கரணத்தின்கணுள்ள மலதோஷ விட்சேப தோஷங்களைப் போக்கி யென்னையாண்டருளிய — மெய்யனே=கடவுளே—உபதேசிக்க = (ஆவரண தோஷநீங்கி எனது நிஜரூபத்தை யான்றறிசித் தாநந்த மடைய) உபதேசித்தருளும்பொருட்டு— வெளி வந்த=வெளியே (அருளேதிருவுருவாய்) எழுந்தருளிய—குருவே போற்றி=குருவே (உமக்கு) நமஸ்காரம்—உய்யவே முத்தி நல்கும் ஓர் உதவிக்கு=(யான்) ஈடேற (அனர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) மோட்சத்தை (ஞானவாயிலாகத்) தந்தருளிய இணையற்றவுதவிக்கு — உதவி=கைம்மாறு—நாயேன் செய்யும் ஆறு=நாயடியேன் செய்யும்படிக்கு—ஒன்றும் காணேன்=யாதொன்றுங் கண்டிலேன்— திருவடி போற்றி போற்றி=திருவடிக்கு வந்தனம் வந்தனம்.—எ-று.

மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருளென்னும் இரண்டனுள், மெய்ப்பொருள் உம்மாற்பெற்றமையானும், பொய்ப்பொருளான

உடலமாதி இணையாகாமையானும், திருவடியை யடைந்தவன்றே அவை உம்முடைய வாகவே ஆயினமையானும் கைம்மாறொன்றுங் காணே னென்பான், "முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன் செய்யுமா றொன்றுங் காணேன்" என்றும், உமது திருவடியே தாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமும் தனமுமா மென்று எனதுடல முள்ளளவும் புகழ்ந்தேத்துவதே கைம்மாறாகக் கொள்ளல் வேண்டு மென்பான், "திருவடி போற்றி போற்றி" என்றும் கூறினான். (86)

[தனதுபதேசஞ் சீடனிடத்துச் சபல மானமையான், அவனை யாதரவு செய்து நீ எனக்குச் செய்யும் கைம்மா றிதுவென் றாசிரியர் கூறு கின்றார்.]

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்
[வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப
[ஞான
நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவி யாமே. (87)

(இ-ள்) சிட்டன் இவ்வாறு கூற=நல்ல சீடனானவன் ஆசிரியர் செய்த வுபகாரத்தைப் பாராட்டி அதற்குப் பிரதியுபகாரங் காணே னென்று சொல்ல—தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கி= ஆசிரியர் சந்தோஷித்துத்(தமது கிருபா நோக்கத்தால் அவனைப்) பார்த்தருளி—கிட்டவா என இருத்தி= இங்கே வாவென்று (விளித்து ஆதரவாகத் தமது) சமீபத்தில் வைத்து—கிருபையோடு அருளிச்செய்வார்=கருணையோடு மநுக்கிரகிப்பார்—துட்டம் ஆம் தடைகள் மூன்றும்=தீமைய வாகிய பிரதிபந்தங்கண் மூன்றும்—தொடராமல்= (உன்னை) யடையாமல்—சொரூப ஞான நிட்டன் ஆய்=சொரூப ஞானத்தில் ஆரூடனாய்—இருக்கின்=இருந்தனையாயின்— ஈதே=இதுவே—நீ செயும் உதவி ஆம்=நீ (எனக்குச்)செய்யாநிற்கும் (பிரதி)யுபகாரமாகும். —எ-று. ஏ-அசை.

அபரோட்ச ஞானத்தையும் பேதித்தலால், "துட்டம்" என்றார். "சொரூப ஞான நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவியாம்" என்றதால்,

"மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே, மீட்சியில் பதத்தைக்கரு ணையா லளிக்கும் வித்தகக் குரவனே யெவருந், தாட்சிசெய் தேத் தற் குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தகுவான்."

என்னும் பிரமகீதையின் செய்யுட்கு இவ்வாசிரியர் இலக் கியமாயினர் என்றறிக. (87)

[அபரோட்ச ஞானம் நீங்குமா வென்னுஞ் சீடன் கடாவிற்கு
ஆசிரியர் விடை கூறல்.]

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா
[யெங்கும்
நானகத் தெளிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே
[யென்றான்
தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும்
ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்தி டாதே.
(88)

(இ-ள்.) நீ நான் என்று=(தற்பத லட்சியார்த்தமான) நீர் பிரஹ்ம மென்றும், (துவம்பத லட்சியார்த்தமான) நான் கூடஸ்த னென்றும்—இரண்டு இலாமல்=(கருதாநிற்கும்) இத்து வித கற்பனையு மில்லாமல்—நிறைந்த பூரணம் ஆய்=நிறைந்த பரிபூரணமாய்—எங்கும்=எவ்விடத்தும்—நான் ஆக=(சின்மய னை) யானொருவனே யுளனாக—தெளிந்த ஞானம்=(அநுபவ மாக) அறிந்த ஞானமானது—நழுவுமோ குருவே=நீங்குமோ ஆசாரியரே—என்றான்=என்று (சீடன்) வினவினான்—தான் ஆகும் பிரமரூபம்=தன்மயமாகும் பிரஹ்மரூபமானது—சற்குரு நூலால் தோன்றும்=சற்குரு வுபதேசத்தாலும் (சற்) சாஸ்திர விசாரத்தாலும் அநுபவமாம்—ஆனாலும்=இவ்வாற்றால், பிரஹ் மாநுபவ முளதாயினும்—தடைகள் உண்டேல்=பிரதிபந்தங்க ளுண்டாமாயின்,—அநுபவம் உறைத்திடாது=அவ்வநுபவந் திடப்பட மாட்டாது.—எ-று. ஏ=அசை.

இராஜாவானவன் ப(ஹ)ர்ச்சுவை நேத்திரத்தினா லறிந்தும், விபரீத பாவனை யெப்படி நிவிர்த்தியாக வில்லையோ! அப்படிக் குருவருளாலும் மஹாவாக்கிய விசாரத்தாலும் பிரஹ்மாபரோட்ச ஞான முண்டாயினும், யாவருடைய புத்தியில் அசம்பாவனை விபரீத பாவனையாகிய தோஷ முண்டாமோ! அவருடைய தோஷ

ரூபமான களங்கத்தோடு கூடிய ஞானம் பலத்திற் கேதுவாகா தென்பார், "தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்று, மானாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்தி டாதே." என்றார்.
(88)

(137) தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தேக விபரீ
[தங்கள்
படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத் தாலே
உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி
[வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித
[லாலே. (89)

(இ-ள்.) தடை எவை எனில்=பிரதிபந்தங்கள் யாவை யென்று கேட்பாயாயின்,—அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கள்= அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதமாம்.—[அபரோட்ச ஞானம் வந்தும், இவை யுண்டாதற்குக் காரணம் என்னையோவெனின்?] —படர் செயும் இந்த மூன்றும்=துன்பத்தைப் பயவாநின்ற இம் மூவகைப் பிரதிபந்தங்களும்—பலசன்மப் பழக்கத்தாலே=(பூர் வம்) நாநாவித ஜநநங்களிற் (பழகிவந்த) பரிசயத்தினாலே— உடன் உடன் வரும்=அடிக்கடி யுண்டாகும்--[அவை யுண்டாயிற் படுமிழுக் கென்னையெனின்?]— வந்தக்கால் = அவை யுண்டா யின்,—உயர் ஞானம் கெடும்=மேலான (பிரஹ்மான்ம வயிக்கிய) ஞானம்(பலத்திற் கேது வாகாமற்) போம்—(ஆகலின்) இவற்றை =இவ்வஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களை—கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே=சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களினாலே— திடமுடன் கெடுப்பாய்=தைரியத்தோடு கூடி நின்று நாசம் பண்ணுவாய்.—எ-று.

திடமாவது, சிட்டுக்குருவி தர்ப்பை நுனியாற் சமுத் திரத்தை இறைத்துப் பாழாக்கத் தான் கொண்ட முயற்சி போலும் பிரதிபந்தங்கள் அடிக்கடி யுதிப்பதான் மலையாமல் அவை கெடுதற்குரிய வாயிலில் நெடுங்காலம் நிரந்தரம் ஆதர வோடு கூடிநிற்கு முயற்சி. (89)

[பிரதிபந்தசகித ஞானம் பலத்திற் கேதுவாகா தென்பதைத்
திருஷ்டாந்த முகத்தினலறிவித்து முற்கூறியதை
வற்புறுத்துகின்றார்.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந் தமும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே.(90)

(இ-ள்.) அக்கினி கட்டுப்பட்டால்=அக்கினியானது (மணி மந்திர அவுஷதங்களினுலே) அடக்கப்படுமாயின்,—அற்பமும் சுடமாட்டாது=கொஞ்சமுங் (காஷ்ட முதலியவற்றைத்) தகிக்க யோக்கிய மாகாது;—(அதுபோல) மக்கின ஞானத்தாலே=(அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களாலே) அமிழ்த்துண்ட தத்துவ ஞானமாகிய அக்கினியினுல்—வந்த பந்தமும் வேவாது=(அநாதி காலந் தொடுத்து) வந்துள்ள (கர்த்திருத்வாதி) பந்தமும் வேகாது.—(ஆகலின்) சிக்கெனப் பழகி கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே=நெடுங்காலம் நிரந்தரம் நேசத்தோடும் அப்பிய சித்துச் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களாலே—விக்கின மடம் சந்தேகம் விபரீதம்=(ஞானபலமான மோட்சப்) பிரதி பந்தங்களான அஞ்ஞான சந்தேக விபரீத மென்பவற்றை—போக்குவாய்=ஒழிப்பாய்.—எ-று. (90)

[நிவிர்த்திக்கத் தக்கவைகளான பிரதிபந்தங்களின் சொரூபங்களைக் கூறுகின்றர்.]

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானம்
குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்
திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர்.
(91)

(இ-ள்.) பிரம பாவனையை மூடி=சிவோகமென்னும் பாவனையை மறைத்து—பேதங் காட்டுவது=நான் (பிரஹ்மம்) அல்ல னென்னும் நினைப்பூட்டுவது—அஞ்ஞானம்=அஞ்ஞான மாம்.—குரவன் வாக்கியம் நம்பாமல்=(நீ பிரஹ்ம மென்றருளிய) ஆசிரியர் வாக்கியத்தை விசேஷித்து நம்பாமல்—குழம்புவது சந்தேகம் ஆம்=(நான் பிரஹ்மமோ! அலனே! என்று) கலங்குவது சமுசயமாம்.—திரம் அறு சகம் மெய் என்றும்=திருஷ்ட நஷ்டமான ஜகத்துச் சத்தியமென்றும்—தேகம் நான் என்றும் =(அநான்மாவாகிய) தேகம் நானென்றும்—உள்ளே=அகத்தே

—விரவிய மோகந்தானே=பொருந்துவதான மோகமே—விபரீதம் என்பர் மேலோர்=விபரீதமா மென்பர் பெரியோர். எ-று.
(91)

[முன்சொல்லிய அஞ்ஞானுதிகளின் விரோதிகளான சிரவணுதிகளி னியல்பு கூறுகின்றர்.]

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார்
ஒத்துள பொருளூ கத்தா லுசாவல்சிந் தித்த லென்பார்
சித்தமே காந்த மான தெரிசனந் தெளித லென்பார்
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே.
(92)

(இ-ள்.) தத்துவ அநுபோகம்=பிரஹ்மாகார விருத்தியை—தான் சாதித்தல் = (வேதாந்தார்த்த சிந்தனத்தினுலே) தான் அடிக்கடி ஆவிர்த்தி செய்யாநிற்பதையே—கேட்டல் என்பார்=சிரவண மென்பர்(பெரியோர்)—ஒத்து உள பொருள் =(சிரவணத்தாற்) சம்மதித்துள்ள பொருளை—ஊகத்தால்=(அபேதத்தைச் சாதிப்பதும், பேதத்தை வாதிப்பதுமான) யுத்தியினுல்—உசாவல்=ஆராய்தலே—சிந்தித்தல் என்பார்=மனன மென்று சொல்லுவர்—சித்தம் ஏகாந்தம் ஆன தெரிசனம்=சித்தம் பிரஹ்மாகார மாத்திரமாக நிற்கும் அநுபவத்தை—தெளிதல் என்பார்=நிதித்தியாசன மென்பர்—நித்தம்=நாடோறும்—இப்படி செய்தக்கால்=இவ்வாறு (சிரவணுதிகளை) அநுஷ்டித்து வந்தாயாயின்,—நீ நிர்வாணம் பெறுவாய்=(அவ்வஞ்ஞானுதிப் பிரதிபந்தங்கணீங்கி) நீ மோட்சமடைவாய்.—எ-று.

ஈண்டிது விவேகம். மோட்சமானது ஞானத்தால் நியமமாக வுண்டாகும்: இதுவே சித்தாந்தமாம்; அந்த ஞானம் சிரவணத்தாலுளதாம். சிரவணம் இருவகைத்து: ஒன்று வேதாந்த வாக்கியத்திற்கும், சுரோத்திரத்திற்கும் உளதாய சம்யோக ரூபம். மற்றென்று வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசாரரூபம். ஞானத்திற்கேது பிரதமசிரவணம் இரண்டாவதல்ல. என்னை? சத்தஜந்நிய ஞானத்தில், இந்திரியத்தோடு சத்தத்தின் சம்யோகமே சர்வத்திர ஏதுவாம். ஆகலின், வேதாந்த வாக்கியத்திற்கும், சுரோத்திரத்திற்கும் உளதாய சம்யோகரூபமான சிரவணம்

பிரஹ்மஞானத்திற் கேதுவாம். அவாந்தரவாக்கியத்தின் சிரவணம் பரோட்ச ஞானத்திற் கேதுவாம். மஹாவாக்கியத்தின் சிரவணம் அபரோட்சஞானத்திற் கேதுவாம். ஒருவனுக்கு ஞானம் உதயமாயினும், அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைக ளுண்டாமாயின், அவனுல் இரண்டாவதான சிரவணமும், மனன நிதித்தியாசனங்களுஞ் செய்யற்பாலனவாம். வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசாரரூபமான சிரவணத்தால் வேதாந்த வாக்கியத்தினசம்பாவனை நிவிர்த்தியாம்: சமுசயத்தை அசம்பாவனையென்பர். வேதாந்தவாக்கியம் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதோ! அல்லது அந்நியங்களைப் பிரதிபாதிக்கிறதோ! என்றுளதாகுஞ் சமுசயம் வேதாந்த வாக்கியத்தினசம்பாவனையாம்; அது அதன் விசாரத்தினுல் நிவிர்த்தியாம் : மனனத்தினுல் பிரமேயத்தினசம்பாவனை நிவிர்த்தியாம். சீவபிரஹ்மங்களின் ஏகத்வம் வேதாந்தத்தின் பிரமேயமென்பர்; அவ்வேகத்வம் சத்தியமோ! அல்லது சீவபிரஹ்மங்களின் பேதம் சத்தியமோ! என்றிவ்வாறுளதாகுஞ் சமுசயம் பிரமேய வசம்பாவனை யெனப்படும்: அது மனனத்தினுல் நிவிர்த்தியாம், விபரீதபாவனை நிதித்தியாசனத்தினுல் நிவிர்த்தியாம். இவ்வாற்ருல், பிரதம சிரவணமோ ஞான வாயிலாக மோட்சத்திற்கேதுவாம். விசாரரூப சிரவணமும், மனனநிதித்தியாசனங்களும் அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளை நிவிர்திக்கும் வாயிலாக மோட்சத்திற்கேதுவாம்.

இவ்வாறு, பிரமாணகத, பிரமேயகத வசம்பாவனைகள் ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களென்று விசாரசாகரத்திற் கூறியிருப்பது போல இவ்வாசிரியர் கூருமல்,

"பிரமமல னென்கை அஞ்ஞானம்,
நானப் பிரமமோ! வலனே! வென்றிடலையம்"

என்று வேதாந்த சூடாமணியிற் கூறியிருப்பது போல, "பிரம பா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானங் குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்." என்று முற்செய்யுளிற் கூறி யிருப்பதால், "தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்டல்" என்பதற்கு, பிரஹ்மாகாரவிருத்தியை வேதாந்தத்தின் அர்த்த சிந்தனத்தினுலே அடிக்கடி ஆவிர்த்தி செய்யாநிற்பது சிரவணமா மென்று வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசார ரூபமான

இரண்டாவதான சிரவண முறைசெய்யப்பட்டது. வேதாந்தத்தின் அர்த்த சிந்தனத்தினுலே அடிக்கடி பிரஹ்மாகார விருத்தியுண்டாகாநிற்கும்; ஆகலான் அடிக்கடி வேதாந்தத்தின் அர்த்த சிந்தனரூபமான இரண்டாவதான சிரவணத்தினுலேயே அஞ்ஞானப்பிரதிபந்தம் நிவிர்த்தியாம். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையைத்தானே சமாதி யென்பாராகலின், சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப்பாவம்: வேறுசாதனமன்று. கடாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்ச விருத்தியைக் கடாநுபவமென்பதுபோலப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரணத்தினபரோட்ச விருத்தியை இங்கே, "தத்துவவநுபோகம்" என்ருர்.

"தொக்க பிறவித் திரள்கடொறுந் தொடர்ந்து வந்த வாதனைதான், மிக்க கால யோகத்தின் பழக்கத் தல்லால் விடாது" என்று

வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதுபற்றி, நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே" என்ருர். (92)

[ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞானதிகளின்
சொருபமும், அவைகளின் விரோதிகளான சிரவணு
திகளின் சொருபமுங்கூறி "நித்தமிப் படிசெய் தக்
கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே" என்று முற்
செய்யுளில் அருளிச்செய்தமையால்
பிரதிபந்த நிவிர்த்தியின் பொருட்டுச்
சிரவணுதிகள் சடபாரதாதியர்போல, மரணபரியந்தம்
வேண்டுங்கொல் என வருமாசங்கையைத் தொலைத்தற்கு
அவை அநுஷ்டிக்குங் காலவளவை கூறுகின்றார்.]

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு முன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் [வேண்டா
நித்தமும் வெளிபோற் பற்ரு ஞேயமாத் திரமாய்ச் [சீவன்
முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும். (93)

(இ-ள்) எத்தனை நாள்=எவ்வளவுகாலம்—ஞாதாவும்=(ஞானத்தின் கர்த்தாவாகிய) அந்தக்கரணமும்—ஞானமும்=(பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப)ஞானமும்—உன்பால் இருக்கும்=உன்னிடத்திருக்குமோ— அத்தனை நாளும்=அவ்வளவுகாலமும்—வேண்டும்= (அஞ்ஞானநிப்பிரதிபந்த விரோதிகளான சிரவணாதிகள்) வேண்டும்—அப்பால்=(ஞாதா ஞான மென்னும் விகற்பங்க ளிறந்து மஹாவாக்கியப் பிரமாண ஜந்நிய ஞான விஷயமான ஞேய மாத்திரமாக நீ அவசேஷித்த) பின்னர்—ஓர் செயலும் வேண்டா=(சிரவணாதி யநுஷ்டானங்களுள்) ஓரநுஷ்டானமும் (உனக்கு) வேண்டுவதில்லை—நித்தமும்=நாடோறும்—வெளிபோல்=ஆகாயம் போல—பற்று ஞேய மாத்திரம் ஆய்=அசங்க சிதான்மா மாத்திரமாய்—சீவன் முத்தர் ஆனவர்=சீவன் முத்தராயினோர்—விதேக முத்தி பெற்று=(பிராரத்த நாசத்தில்) விதேக முத்தியடைந்து—என்றும் இருப்பார்=சார்வகாலமும் (அதுவா) யிருப்பர்.—எ-று.

இங்கே இது சித்தாந்தம்.—மந்தமென்றும், திடமென்றும் ஞானம் இருவகைத்தாம்: சமுசயாதி சகித ஞானம் மந்த ஞான மென்றும், சமுசயாதி ரகிதஞானம் திடஞான மென்றும் சொல்லப்படும். யாவர்க்குத் திடஞான முண்டாமோ! அவர்க்குக் கிஞ்சின் மாத்திரமுங் கர்த்தவ்வியமில்லை. ஓர்போதுற்பந்நமாகும் சமுசயாதி ரகித வந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப ஞானமே அவித்தையை நாசம்பண்ணித் தானும் நிவிர்த்தியாய் விடும். நன்றாகக்கண்ட ஆன்மாவின்கண் மீண்டும் பிராந்தி யுண்டாகாது. என்னை? பிராந்திக்குக் காரணமாகிய அவித்தை ஓர்போதுற்பந்நமாகும் ஞானத்தால் நஷ்டமாய் விடுதலின். பிராந்தியும், அவித்தையும் இன்மையின் விருத்திஞானத்தி னுவிர்த்திக்கு யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லை, ஆதலால், ''அப்பாலோர் செயலும் வேண்டா'' என்றும்,

''ஞானமுதித் ததன்பின்பைங் கோசங் கட்கு நமைவேறாய் மிகவுமறிந் ததுவே போல, ஞானம்வரு முனுங்கோச மவைக்கு வேறாய் நாமிருந்தோ மென்பதுசித் தித்த லாலும்''—என்று

இலட்சண விருத்தியிற் கூறியிருப்பது கொண்டும், தமதநுபூதி பலங்கொண்டும் ''நித்தமும் வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத்

திரமாய்'' என்றுங் கூறினர்; இதனை யூகித் துணர்க. சீவித்திருக்கிற புருஷனுக்குக் கர்த்திருத்வாதி கிலேச ஏதுவாதலால் பந்தமாம்; அவை நிவிர்த்தியாதலே சீவன் முத்தியாம். எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் ஓர் தேகத்தையும் தானடையாமல் அகண்டைகரசப் பிரஹ்மமாத்திரமா யிருப்பதே விதேக முத்தியாம் என்க. ''சீவன் முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும்'' எ-கு, உ-ம், ஈசுர கீதை,

''எங்குந் தானாய் யாவையுமாய் நின்றே யொன்றா யழிவின்றி
யங்கமொன் றின் றறிவேயாய் நுண்ணி தாய வருள்வடிவைத்
தங்கு ஞான யோகத்தான் முன்பா சரித்துப் பினைவங்தெ
னங்கமான பேரொளியோ டொன்றி யானா யடங்கிடுவார்.''
எ-ம்,

''சுத்தனா யொன்றா யென்னைக் கூடிடுந் தொன்மை யோர்க
ளெத்தனை நூறு கோடி கற்பங்க டாஞ்சென் றாலு
மெய்த்தக மீளா ரென்றன் விளங்குமெய் யருளா லென்றே
யித்தகைத் தெனவே வேத மியம்பிடு மென்றா னீசன்.''—

எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (93)

(138) [இனிச் சீவன் முத்தர்களின் பேதங் கூறுகின்றார்.]

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன்
ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின்
தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன். (94)

(இ-ள்) ஞானம் ஆர் சீவன் முத்தர்=ஞான நிறைந்த சீவன்முத்தர்கள்—நால்வகை ஆவர்=நான்கு பேதமா யிருப்பர்—கேளாய்=(அப் பேதங்களைச் சொல்லக் கேள்.—வானிகர் பிரம வித்து=ஆகாயத்தை யொப்பான பிரஹ்மவித்தெனவும்,—வரன்=வரனெனவும்—வரியான்=வரியானெனவும் — வரிட்டன்=வரிட்டனெனவும் — ஆனவர் நாமம் ஆகும்=அச்சீவன் முத்தர்களின் பெயராம்—அவர்களில்=அந்நால்வர்களுள்ளே—பிரமவித்தின் தானமும்=பிரஹ்மவித்தினுடைய (அநுபவ)

வலிமையும்—மற்றை மூவர் = ஏனை மூவருடைய—தாரதம்மியமும் = தாரதம்மியத்தையும்—சொல்வேன் = இனிக்கூறுவேன். எ-று.

அந்நிய பகிர்முக புருஷரைக் கர்மோபாசனைகளை யநுஷ்டிக்கப் பண்ணும் பொருட்டு, ஆன்மாவை அசங்கமாகவும், கிரியைகளனைத்தையும் மன வாக்குக் காயங்களினுசிரிதமாகவும் அறிந்து கர்மோபாசனைகளைப் பிரஹ்மவித்துச் செய்யாநிற்பதால், "வானிகர்பிரமவித்து" என்முர். "ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை" என்றதானும், "மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன்" என்றதானும் இந்நால்வரும் ஞானத்திற் றாரதம்மியம் இன்மையரென்றும், விசிராந்தி சுகத்திற் றாரதம்மிய முடையரென்றும் அறிக. (94)

[பிரஹ்ம வித்தினியல்பு கூறுகின்றார்.]

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு
முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னுலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன் முத்தர். (95)

(இ-ள்) தீரர் ஆய் = மனத்தைரிய முடையராய்—பிரமவித்து ஆய் = பிரஹ்மஞானிகளாகி—தெளிந்தவர் = (யாமார் என்பது முதலியகலக்கங்கள்) தெளிந்தோர்—தெளியும் முன்னம் = அப்படித்தெளிதற்கு முன்னே—வாரம் ஆய் இருந்த = உரிமையாகவிருந்த — தங்கள் = தங்களுடைய—*வருணம் ஆச்சிரமம் சொன்ன = வருணச்சிரமங்களைப்பற்றிய சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியகிரியைகள்—பார காரியம் ஆனுலும் = கனமான கிரியைகளாயினும்—†பலர்க்கும் உபகாரம் ஆக = (பகிர்முகரான) பலருக்குஞ் சகாயமாகவேண்டி—நேரதாச் செய்வர் = (மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோப மின்றிச்) சாஸ்திரோக்த மாகச் செய்யாநிற்பர்—(அப்படிச் செய்யாநின்றும்) தீர்ந்த நிலைவிடார் = (சுருதி

* "வருணமாச்சிரமம்என்பன" அவைகளைப் பற்றிய சாஸ்திரங்கட்கு ஆகுபெயர்.

† "பலர்க்கும்" என்னும் முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

களாற் சொல்லிய) முடிவான அத்வைதநிச்சயத்தைவிடார்கள்—சீவன் முத்தர் = சீவித்திருக்கும் போதே முத்தரா யுள்ளோர்.—எ-று.

இங்கே நிச்சயம் என்றது, அநுபவத்தை. ஈசுரனுற் பராக்குகளாகச் சிருஷ்டித்த இந்திரியங்களை வேகமுள்ள நதிச் சலத்தைத் திருப்பினுற்போல, அகமுகமாக்கிச் சர்வேந்திரியங்கட்கும் ஆந்தரமான பரமான்மாவைச் சாட்சாத்கரித் திருப்பதால், "தீரர்" என்றும், யாமார்! ஜகம் எத்தன்மைத்து! என்பன முதலிய கலக்கங்கள் கலங்கனீர் * கதகரேணுவாற்போல, பிரஹ்மவித்தையாற் றெளிந்திருத்தலால், "பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர்" என்றும், ஆப்தகாமராதலாற் றமக்கெனச் செய்யாது லோக சங்கிரகார்த்தம் வருணச்சிரம விதிகளை விதிப்படி செய்வதால், "பலர்க்குப கார மாக, நேர தாச் செய்வர்" என்றும், சோரநாயகி மனைத்தொழில் செய்யினும், சோரநாயகன் சுகத்தினை விடாததுபோல, அந்நியரைச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்திப்பித்தற் பொருட்டுக் கர்மோபாசனைகளைச் செய்யினும், பிரஹ்மநாமென்னும் அநுபவம் க்ஷணமும் விடாமையின், "தீர்ந்த நிலைவிடார்" என்றுங் கூறினுர். (95)

இதுவுமது

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற்
[பற்றூர்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி
[வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை
[காட்டார்
ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர். (96)

(இ-ள்.) காமம் ஆதிகள் †வந்தாலும் = (பிராரத்தவலியால்) காமமுதலியவை (பிரஹ்மவித்துக்க ளிடத்து) எழுமாயினும்—

* கதகரேணு = தேற்றும் பொடி.

† வந்தாலும் என்றதன்கணும்மை = எதிர்மறை.

(அவை) கணத்தில் போம்=(உடனே திடமான வைராக்கிய முதலிய சுத்தவாசனை பிரயத்தன மின்றி எழுவதால்) க்ஷணத்தில் நாசமாம்—மனத்தில் பற்ருர்=(அஞ்ஞானிகளைப்போல அவைகளை) அந்தக்கரணத்தின்கண் (வாசனையாகப்) பற்ருர்கள்—தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல்=தாமரையிலையிற் சலம் (கூடிநின்றும் பற்ருதது) போல—சகத்தொடும் கூடிவாழ்வார்=(அசங்கசிதான்மா நாமென்னும் அநுபூதிவலியால் அகத்திற் பற்ருமலே) பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடி வாழாநிற்பர்—பாமரர் எனக் காண்பிப்பார்=(கர்மகாண்டத்தையும், உபாசனை காண்டத்தையும் நிச்சேஷமாக விடுத்து, ஞானத்தினலே முத்தி சம்பாதித்துக்கொண்ட தைரியசத்தி யிருப்பினும் உலகத்தில் ஞானவாசனை யில்லாமற் கர்மோபாசனைகளை யநுஷ்டிக்கும்) மூடசிரோமணிகளைப் போலத் (தம்மைக்) காட்டுவார்—பண்டிதத் திறமை காட்டார்=(அநேகமதங்களைக் கண்டித்து அநேகமதங்களை ஸ்தாபிக்கத்தக்க சக்தியுள்ள சர்வஞ்ஞராயிருந்தும் அடக்கமுடைமையின்) வித்துவத் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டார்கள்—ஊமரும் ஆவார்=(சின்மயமாகிய சிவமே இவையாவையு மென்னும் சுழுத்தி மௌநாநுபூதியால் விகற்பமெழாமையின்) மௌநருமா யிருப்பார்—உள்ளத்து உவகை ஆம் சீவன் முத்தர்=அந்தக்கரணத்தின்கண் நிரங்குச திருப்தி யுடையரான சீவன் முத்தர்கள்.—எ-று.

"பாமர ரெனக்கான் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார் ஊமரு மாவார்" என்றதற்கு, பாகவதத்திற் கூருநிற்கும் சடபரதரை இலக்கியமாகக் காண்க. "ஊமருமாவார்" என்று இவ்வாசிரியர் கூறியிருப்பது போலவே வாசிட்டத்தில் "விவாத மறுமோனத்தோன்" எ-ம், "இருப்புழி மௌநஞ் சாந்தி சமமெய்தி யிராக மின்றி" எ-ம்

அருளிச் செய்திருப்பது காண்க. இந்திர சாலத்திற் கந்தர்வ நகரத்தைப் பார்ப்பவனுக்கு ஓர் போகத்தினும் இச்சை யெழாததுபோல, பிரஹ்ம ஞானிக்கும் மித்தியாப் பிரபஞ்சத்திற் பிராரத்த வலியா லல்லது காம முதலியவை யெழா வாதலால், "காமமா திகள்வந் தாலும்" என்ருர். காமமாதி, என்றதனல் காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம், இராகம், துவேஷம், சிரத்தை, பயம், இலச்சை, இச்சை முதலியவுங் கொள்க.

"காமமா திகள்வந் தாலும்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"மிகவருகா மாதிகளாம் விகாரமடைந் தும்வின்போல் மிகநொய் தானே, ரகமெனவின் றிச்செயல்கள் செய்தாலுந் தவிர்ந்தாலு மழுத்த மற்ருேர், சகநெறிகள் செய்திடினு மன்னியர்போற் கண்டுகுளிர் தன்மை சான்ருேர், திகழ்மனது நினைவுமிருந் துஞ்சிறிது மில்லாதோர் சீவன் முத்தர்".

எனவரும். மற்றும் வருவன வற்ருற்காண்க.

" கணத்திற்போம்" எ-கு, உ-ம், திருவள்ளுவர்,

" குணமென்னுங் குன்றேறி நின்ருர் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது. "—

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

"மனத்திற்பற்ருர்" என்றதற்கு, உ-ம், சுவாநுபவத் திருவாக்கு,

" காண்பானுங் காண்பவையைக் காணுமிடத் தேகமதாய்ப்
பூண்பனவால் வாதனையும் பூண்டிடுமே— வீண்பயிலும்
வாசனையைச் சித்தத்தில் வையா தநுமுத்தி
யாசிலிதற் கர்த்தமிதே யாம்".— (96)

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

[ஞானிகளின் சரீரவியவகாரத்தில் நியமமில்லை. என்னை ? ஞானிகளின் வியவகாரத்திற்கு அஞ்ஞானமும், அதன்காரியமான பேதப்பிராந்தியும் அதனலுளவாதும் இராகத் துவேஷங்களுமில்லை. மற்றி யாதுளதேனின் : —பிராரத்த கர்ம சேஷமேயுளது : அதுவே அவர்களின் வியவகாரத்தில் நிமித்தமாம்; அந்தப் பிராரத்தகர்மம் புருஷ பேதத்தால் நாநாப் பிரகாரமாம்: ஆகலின், ஞானிகளின் பிராரத்த கர்ம ஜந்நியவியவகாரத்திற்குநியமமின்றேன்னுஞ் சித்தாந்தபட்சத்தை இங்கே கூறுகின்றர்.]

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாநா வாகும்
ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் காவ வாகும்

மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினுஞ்
செய்வார்
பூதலம் புரப்பா ரையம் புகுந்துண்பார் சீவன் முத்தர்.
(97)

(இ-ள்) பேதகர்மத்தால் வந்த=(கிரைவிற்ற தானியம் போலப்) பேதமான (சஞ்சித) கர்மத்தினுலுண்டான—பிராரத்தம்= பிராரத்தகர்மமும்—நாநா ஆகும்=நாநாப் பிரகாரமாம்—ஆதலால்,—விவகாரங்கள் அவர் அவர்க்கு ஆவ ஆகும்=வியவகாரங்களும் அவரவர்கட்குப் (பிராரத்தத்திற்குத்) தக்கனவாகப் பொருந்துவன பொருந்தும்—மாதவம் செயினும் செய்வார்=பெருமை பொருந்தின தவத்தைச் செய்யினுஞ் செய்வார்கள்—வாணிபம் செயினும் செய்வார்=வியாபாரஞ் செய்யினுஞ் செய்வார்கள்— பூதலம் புரப்பார்=பூமியைப் (புரப்பினும்) புரப்பார்—ஐயம் புகுந்து உண்பார்=பிச்சைபுகுந்து (உண்ணினும்) உண்பார்— சீவன் முத்தர்=சீவன் முத்தர்கள்.—எ-று.

"மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார்" என்பதனுல், தவசு முதலியவற்றில் ஞானி பிரவிர்த்தியா நிற்பது வேத ஆஞ்ஞையினுலல்ல, தனது இச்சையினுற் பிரவிர்த்தியாநிற்ப னென்றறிக. யாவர்க்குப் பிட்சைமாத்திரத்திற் கேதுவாகப் பிராரத்தமிருக்குமோ! அவர்க்கே ஞானமுண்டாம்: அதிக வியவகாரத்திற் கேதுவாக யாவர்க்குப் பிராரத்த மிருக்குமோ! அவர்க்கு ஞானமுண்டாகாது. ஆகலான், பிட்சையுண்டன் முத லியவியவகாரத்தினும் அதிகவியவகாரம் ஞானிக்குண்டாகாது: யாவர்க்கு அதிகப்பிரவிர்த்தி யுண்டாமோ! அவர் ஞானியல்ல ரென்று சிலர்சங்கை பண்ணுநிற்பர்; அச்சங்கை கூடாது. என்னே? யாக்ஞவல்கியர், ஜனகாதியர் ஞானியென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்; இவர்களில், சபாவிஜயத்தினுற் றனசங்கிரக வியவகாரம் யாக்ஞவல்கியருக்கும், இராச்சியபாலன வியவகாரம் ஜனகருக்குஞ் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. வாசிட்ட கிரந்தத்தில், அநேகஞானிகட்கு வியவகாரம் நாநாப்பிரகாரமாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆதலால், ஞானியினுடைய பிரவிர்த்திக்கு அல்லது நிவிர்த்திக்கு நியமமில்லை; எப்படியும், யாக்ஞவல்கியர் சபாவிஜயத்திற்குப் பின்னர் வித்துவத்சந்நியாச ரூபமான

நிவிர்த்தியைத்தானே அடைந்தனர்: பிரவிர்த்தியில் வைராக்கியத்திற் கேதுவான நாநாவித தோஷங்களைக் கூறினர்; அப்படியாயினும் யாக்ஞவல்கியர்க்கு வித்துவத் சந்நியாசத்திற்கு முன்னம் ஞானமில்லையென்று சொல்வது கூடாது: ஞானமோ முன்னும் இருந்தது. ஆயினும், வித்துவத் சந்நியாசத்திற்கு முன்னே சீவன் முத்தியின் ஆநந்த மடையப் படவில்லை. ஆதலால், சீவன் முத்தியின் ஆநந்தத்தின் பொருட்டுச் சர்வசங்கிரகங்களையுந் தியாகஞ் செய்தனர். யாக்ஞவல்கியர்க்குப் பிராரத்தஞ் சிலகாலம் அதிக போகத்திற் கேதுவாகவும், பிற்காலம் நியூனபோகத்திற் கேதுவாகவும் இருந்தது. ஆகலின், முன்னே யாக்ஞவல்கியர்க்கு வைராக்கியமின்றி அதிகபோகமும், பின்னே வைராக்கியத்தினுற் சர்வபோகங்களின் தியாகமு முண்டாயிருந்தது. ஜனகர்க்குப் பிராரத்தம் மரணபரியந்தம் இராச்சியபார முதலிய அதிகபோகத்திற்கே யேதுவாக இருந்தது. ஆதலால், சதாத்தியாக மில்லாமலே இருந்தது: போகங்களில் வைராக்கியமு முண்டாகவில்லை. வாமதேவாதிகளின் பிராரத்தம் நியூனபோகத்திற் கேதுவாக விருந்தது: அவர்கட்குச் சதா போகத்தில் வைராக்கியத்தினுல் பிரவிர்த்தி இல்லையென்றே சொல்லியிருக்கின்றது. வாசிட்டத்தில், சிகித்துவசனுக்கு ஞானத்திற்குப் பின்னே அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாயிருந்த தென்னும் பிரசங்கமு முண்டு. இவ்வாற்றுல், நாநாப் பிரகாரமான விலட்சண வியவகாரம் ஞானிகட்குச் சொல்லியிருக்கின்றது; அவர்களனைவருக்கும் ஞானம் சமானமே: அதனது பலமான மோட்சமும், அப்படியே, பிராரத்த பேதத்தால் வியவகாரமாத்திரம் பேதமென்றறிக.
(97)

[இவ்வாறு ஜீவன் முத்தர்க்கு நாநாவியவகாரம் உண்டேன்றல், அஞ்ஞானிகளினும் அவர்களிடத்து விசேஷம் என்னையோ எனவரும் ஆசங்கையைப் பற்றி அவர்களிடத்துள்ள விசேஷங்களைக் கூறுகின்றர்.]

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது
[வீழ்ந்து
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும்
[பாரார்
நன்றுதீ தென்னர் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்.(98)

(இ-ள்.) சென்றது கருதார்=(பிரபஞ்சத்தில் மித்தியா புத்தியால் செல்காலத்திற்) போனதைப்பற்றி நினையார்கள்—நாளைச் சேர்வது நினையார்=வருகாலத்தில் இனி வாராநிற்பதைப் பற்றியும் நினையார்கள்—கண்முன் நின்றது புசிப்பார்=(நிகழ் காலத்தில்) கண்முன்னே (பிராரத்தவலியால் வந்து) நிற்கின்ற போகங்களைப் புசியாநிற்பர்கள்—வெய்யில் நிலவாய்=சூரிய கிரணமான வெய்யிலானது சந்திர கிரணமான நிலவைப்போலச் சீதளமாகி—விண் விழுது வீழ்ந்து=(ஆலவிருட்சத்திற் போல) ஆகாசத்தினின்றும் விழுதுக ளிறங்கி—பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும்=மரித்துப்போன பிரேதம் பின் சீவித்ததானாலும்—புதுமையா ஒன்றும் பாரார்=ஆச்சரியமாக வொன்றையும் நாடார்கள்—நன்று தீது என்னார்=(ஒன்றை இது) நன்றென் றும் (மற்றொன்றை இது) தீதென்றுஞ் சொல்லார்கள்—சாட்சி நடுவான=சாட்சியாய்த் (திரிபுடியின்) நடுவான—சீவன் முத்தர் =சீவன் முத்தர்கள்.—எ-று.

"புதுமையா வொன்றும் பாரார்" எ-து,

"இதுவெனத்தோன் றியவெல்லாஞ் சிற்சொ ரூப மிவ்வண் ணம் பலசத்தி யிலகும்"

என்னும் அநுபூதிவலியால். "நன்றுதீ தென்னார்" எ-து,

"செப்புநா மத்தா னுண்மையா லெல்லாத் திகழ்வுமா தேவனே யாகி, லிப்படி யறிந்த ஞானிகைக் கொள்வா னெத் தையன் றெனவெத்தை விடுவான்."

என்னுஞ் சுருதியால் எனக்காண்க. "நடுவான சீவன் முத்தர்" எ-கு, முன்னைய மூன்று பூமிக்கும், பின்னைய மூன்று பூமிக்கும் மத்தியமான சத்வாபத்தியென்னும் நான்காம் பூமியி னையுடைய சீவன் முத்தர் என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும்; அமையுமாறு,

"முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகுஞ், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித் தாம்"

என்னும் இரண்டாம் படலத்து—154-ம் செய்யுளாலறிக.

"சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்மு னின்றது புசிப்பார்" எ-கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"வானேகு கதிரிரவி நாளியற்றும் வாறென்ன வந்து வந்து, தானேதோன் றியதொழிலைப் பற்றின்றிச் செய்துமெனச் சனக னெண்ணித், தீனேய வருகாலஞ் செல்கால மிமையளவுஞ் சிந்தை செய்யா, னூனேறு நிகழ்காலத் தோரிமைப்பி னகை தலோ டுலாவ லுற்றான்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (98)

[தீராயென்னும் 95-ம் செய்யுடொடங்கி, சென்றதென்னும், 98-ம் செய்யுள் வரையும், பிரஹ்மவித்துக்களி னியல்பு கூறி இனி ஏனைய மூவரின் தாரதம்மியமான வியல்பு கூறுகின்றார்.]

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகம்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானாய்
உன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா
[னாகும்
அன்னியர் தம்மாற் றன்னா லறியாதோன் வரிட்ட
னாமே. (99)

(இ-ள்.) பின்னை மூவரில்=(வரன் வரியான் வரிட்டனென் னும்) ஏனைய மூவர்களில்—இரண்டு பேர்களும்=(வரன் வரி யான் என்னும்) இருவரும்—சமாதி யோகந்தன்னை=சமாதி யோகத்தை—உற்று இருப்பார்=பொருந்தி யிருப்பார்கள்—தேக சஞ்சார நிமித்தம்=தேக ஸ்திதிக்கு (இன்றியமையாத பிட்சை முதலியவற்றின்) பொருட்டு—தான் ஆய் உன்னுவோன் =(பிராரத்த வசத்தால் சமாதியினின்றும்) கேவலம் உத்திதனாய் நினையாநிற்பவன் — வரன்=வரனாகும் — வேற்றோரால்=(சமீ பத்தி லுள்ள) அந்நியரான சீடர் முதலியோரால்—உணர்பவன்= அறியாநிற்பவன் — வரியான் ஆகும்=வரியானும்—அன்னியர் தம்மால் தன்னால்=அந்நியராலுந் தன்னாலும்—அறியாதோன் வரிட்டன் ஆம்=அறியாதவன் வரிட்டனாகும்.—எ-று.

"இரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந் தன்னையுற் றிருப்பார்" என்பதனல், வரிட்டன் சமாதியி லதிதனு யிருப்ப னென்பது அருத்தாபத்தியினுற் பெறப்படுகின்றது. "வேற் றோரா னுணர் பவன் வரியா னுகும்." என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"அறைந்தபத மைந்தானுந் தானும் போதத் தழுந்தியவின் பத்தமைவாற் புறனு முள்ளு, முறைந்தபதார்த் தங்கண்மறந் தயலோர் வன்பா னுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழித லாகு, நிறைந்தவிவை யாருனும் பேதம் போக்கி நிலைபெறுதற் சுபா வத்தே நிற்ற றனே, மறைந்தபொருள் வெளியாக்குந் துரிய மாகு மாசறுசீ வனின்முத்தர் வழியீ தாகும்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"அந்நியர் தம்மாற் றன்னு லறியாதோன்" என்றதற்கு, உ-ம், பாகவதம்,

"சாற்றிய குணமு மாக்கையு மனமுந் தானல வென்பதை யுணர்ந்தாற், போற்றிய வாக்கை யுடனிருப் பதுவும் போவது மறிந்திடா ராகி, யேற்றதம் புயமேற் றுகில்கழி வதுவு மிருப்ப தும் வெண்ணறை பருகி, மாற்றரு மதத்தி னறிந்திடா தொழுகு மாக்களைப் போலுவர் மாதோ."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (99)

[இவ்வாறு ஜீவன் முத்தர் நாநாவாயின் அவர்கட்கு
விதேக முத்தியும் நாநாவாதுமோ வெனின்:-
அற்றன்று, அதுசமமாம் ஜீவன்முத்திச்
சுகமே தாரதம்மியமா மென்று
கூறுகின்றர்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னுலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றுல்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் [வாழ்வார். (100)

(இ-ள்.) அரிது ஆகும் இவர்கள் = (திரிலோகத்தினுங் கிடைத்தற்குத் துர்லபமான இச்சீவன் முத்தர்கள்—இவ்வாறு

அநேகர் ஆனுலும் = இந்தப்பிரகாரம் (பிராரத்தவசத்தால்) நாநா பேதமான வியவகாரங்களை யுடையவரா யிருந்தாராயினும்,— முத்தி சரி ஆகும் = (ஞானத்திற் றாரதம்மிய மின்மையின், ஞான பலமான) மோட்சசுகம் (அவர்கட்குத் தாரதம்மிய மின்றிச்) சமமாம்:—பாடுபட்ட = (வான் முதலியோர் வருத்தப்பட்டடைந் திருப்பதான—சமாதிக்கு = (நிர்விகற்ப) சமாதிக்கு—பலன் ஏது என்றுல் = பிரயோஜனம் யாதென்று நீ ஆட்சேபிப்பாயாயின்,— பெரிது ஆன திருஷ்ட துக்கம் = (பிராரத்தவசத்தா லுண்டாகா நிற்கும்) பெரிதாகிய பிரத்தியட்ச துக்கத்தை—பிரமவித்து அநு பவிப்பன் = பிரஹ்மவித் தநுபவியாநிற்பன்—வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும்—சுகம் ஆய் வாழ்வார் = (சீவன் முத்திச்) சுகத்தினையே யுடையவராய் வாழ்வார்கள்.—எ-று.

யாவர் சீவன் முத்திச் சுகத்தை விடுத்துத் துச்சமான போகங்களிற் பிரவிர்த்தியாநிற்பரோ! அவர் விதேக மோட் சத்தை விடுத்து வைகுண்டாதி யுலகங்களி னிச்சையுடையராய் அங்கே செல்லாநிற்பரென்று சிலர் சங்கை செய்யாநிற்பர்; அச்சங்கை கூடாது. என்னை? சீவன் முத்திச் சுகத்தைத் தியா கம் பண்ணுவதும், போகத்திற் பிரவிர்த்திப்பதும் ஞானிக்குப் பிராரத்தவலியாற் கூடும். பிராணன் வெளியிற் செல்லாதாக லான் பரலோக கமனமும், விதேக மோட்சத்தின் றியாகமுங் கூடா. ஞானத்தினுல் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாய்ப் பிராரத்த போகத்தி னநந்தரம் ஸ்தூல சூட்சும சரீராகாரமான அஞ் ஞானம் சேதனத்தின்கண் லயமாவதே விதேக மோட்ச மெனப் படும்; அஃதவசிய முண்டாகாநிற்கும். மூலாஞ்ஞானம் சேஷமா யிருக்குமாயின், அல்லது நஷ்டமான அஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாமாயின், விதேகமோட்சம் இன்றும்; அம் மூலாஞ்ஞானத்தின் விரோதியான ஞானமுண்டானபின், அஞ் ஞானம் சேஷமாகவிருப்பதில்லை: பிரமாணத்தால் நாசமான வஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாவது மில்லை; ஆதலால் விதேக மோட்ச மில்லாமற் போகாது. ஞானிக்கிச்சையானது கேவலம் பிராரத்தத்தாலுளதாம். எவ்வளவு சாமக்கிரிகளின்றிப் பிரா ரத்தபோகங் கூடாதோ! அவ்வளவு சாமக்கிரிகளையும் பிராரத்த

"இரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந் தன்னையுற் றிருப்பார்" என்பதனல், வரிட்டன் சமாதியி லதீதனு யிருப்ப னென்பது அருத்தாபத்தியினுற் பெறப்படுகின்றது. "வேற் ருேரா னுணர் பவன் வரியா னுகும்." என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"அறைந்தபத மைந்தாலுந் தானும் போதத் தழுந்தியவின் பத்தமைவாற் புறனு முள்ளு, முறைந்தபதார்த் தங்கண்மறந் தயலோர் வன்பா னுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழித லாகு, நிறைந்தவிவை யாருனும் பேதம் போக்கி நிலைபெறுதற் சுபா வத்தே நிற்ற ருனே, மறைந்தபொருள் வெளியாக்குந் துரிய மாகு மாசறுசி வனின்முத்தர் வழியீ தாகும்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

"அந்நியர் தம்மாற் றன்னு லறியாதோன்" என்றதற்கு, உ-ம், பாகவதம்,

"சாற்றிய குணமு மாக்கையு மனமுந் தானல வென்பதை யுணர்ந்தாற், போற்றிய வாக்கை யுடனிருப் பதுவும் போவது மறிந்திடா ராகி, யேற்றதம் புயமேற் றுகில்கழி வதுவு மிருப்ப தும் வெண்ணறை பருகி, மாற்றரு மதத்தி னறிந்திடா தொழுகு மாக்களைப் போனுவர் மாதோ."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (99)

[இவ்வாறு ஜீவன் முத்தர் நாநாவாயின் அவர்கட்கு
விதேக முத்தியும் நாநாவாதுமோ வேனின்:-
அற்றன்று, அதுசமமாம் ஜீவன்முத்திச்
சுகமே தாரதம்மியமா மேன்று
கூறுகின்றூர்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னுலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்ருல்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய்
[வாழ்வார். (100)

(இ-ள்.) அரிது ஆகும் இவர்கள் = (திரிலோகத்திலுங்) கிடைத்தற்குத் துர்லபமான இச்சீவன் முத்தர்கள்—இவ்வாறு

அநேகர் ஆனுலும் = இந்தப்பிரகாரம் (பிராரத்தவசத்தால்) நாநா பேதமான வியவகாரங்களை யுடையவரா யிருந்தாராயினும்,— முத்தி சரி ஆகும் = (ஞானத்திற் ருரதம்மிய மின்மையின், ஞான பலமான) மோட்சசுகம் (அவர்கட்குத் தாரதம்மிய மின்றிச்) சமமாம்:—பாடுபட்ட = (வான் முதலியோர் வருத்தப்பட்டடைந் திருப்பதான—சமாதிக்கு = (நிர்விகற்ப) சமாதிக்கு—பலன் ஏது என்ருல் = பிரயோஜனம் யாதென்று நீ ஆட்சேபிப்பாயாயின்,— பெரிது ஆன திருஷ்ட துக்கம் = (பிராரத்தவசத்தா லுண்டாகா நிற்கும்) பெரிதாகிய பிரத்தியட்ச துக்கத்தை—பிரமவித்து அநு பவிப்பன் = பிரஹ்மவித் தநுபவியாநிற்பன்—வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும்—சுகம் ஆய் வாழ்வார் = (சீவன் முத்திச்) சுகத்தினையே யுடையராய் வாழ்வார்கள்.—எ-று.

யாவர் சீவன் முத்திச் சுகத்தை விடுத்துத் துச்சமான போகங்களிற் பிரவிர்த்தியாநிற்பரோ! அவர் விதேக மோட் சத்தை விடுத்து வைகுண்டாதி யுலகங்களி னிச்சையுடையராய் அங்கே செல்லாநிற்பரென்று சிலர் சங்கை செய்யாநிற்பர்; அச்சங்கை கூடாது. என்னை? சீவன் முத்திச் சுகத்தைத் தியா கம் பண்ணுவதும், போகத்திற் பிரவிர்த்திப்பதும் ஞானிக்குப் பிராரத்தவலியாற் கூடும். பிராணன் வெளியிற் செல்லாதாக லான் பரலோக கமனமும், விதேக மோட்சத்தின் றியாகமுங் கூடா. ஞானத்தினுல் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாய்ப் பிராரத்த போகத்தி னநந்தரம் ஸ்தூல சூட்சும சரீராகாரமான அஞ் ஞானம் சேதனத்தின்கண் லயமாவதே விதேக மோட்ச மெனப் படும்; அஃதவசிய முண்டாகாநிற்கும். மூலாஞ்ஞானம் சேஷமா யிருக்குமாயின், அல்லது நஷ்டமான அஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாமாயின், விதேகமோட்சம் இன்ரும்; அம் மூலாஞ்ஞானத்தின் விரோதியான ஞானமுண்டானபின், அஞ் ஞானம் சேஷமாகவிருப்பதில்லை: பிரமாணத்தால் நாசமான வஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாவது மில்லை; ஆதலால் விதேக மோட்ச மில்லாமற் போகாது. ஞானிக்கிச்சையானது கேவலம் பிராரத்தத்தாலுளதாம். எவ்வளவு சாமக்கிரிகளின்றிப் பிரா ரத்தபோகங் கூடாதோ! அவ்வளவு சாமக்கிரிகளையும் பிராரத்த

முண்டுபண்ணுநிற்கும். இச்சையின்றிப் போகங்கூடாதாதலால் ஞானிக்கு இச்சையும் பிராரத்தத்தின் பயனும். அந்நிய லோகத்தில் அல்லது இந்த லோகத்தில் அந்நிய சரீர சம்பந்தம் ஞானிக்குப் பிராரத்தத்தினுலுமுளதாகாது; ஆகலின், முன் சங்கித்த சங்கை கூடாதென்க. சீவன் முத்திச் சுகத்திற்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்தில் அதிகபோகங்களிலிச்சையோ பிட்சை முதலியவை போலச் சனகன் முதலியோர்க்குக் கூடும். ஈண்டிது இரகசியம். ஞானியிடத்துண்டாகும் வாகியப் பிரவிர்த்தி அவனது சீவன் முத்திக்கு விரோதியல்ல: சீவன் முத்தியின் விலட்சண சுகத்திற்கு விரோதியாம். என்னை? ஆன்மா நித்திய முத்தமாம்: அவித்தையினுற் பந்தம் பிரதீதியாகின்றது; எப்போது ஞானமுண்டாமோ! அப்போது அவித்தையினுற் பண்ணப்பட்ட பந்தப் பிராந்தி நஷ்டமாய்விடும். ஞானமுண்டானதன் பின்னே பந்தப்பிராந்தி யுண்டாகாது. சரீர சகிதனுக்குப் பந்தப்பிராந்தியினபாவமே சீவன் முத்தியெனப்படும். தேகாதிகளின் பிரவிர்த்தியிலாவது நிவிர்த்தியிலாவது ஞானிக்குப் பந்தப்பிராந்தி ஆன்மாவின்கணுண்டாவதில்லை யாகலின், வாகியப் பிரவிர்த்தியினுற் சீவன் முத்தி தூரமாகாது; ஆயினும், வாகியப்பிரவிர்த்தியில் சீவன் முத்தனுக்கு விலட்சணசுகமுண்டாகாது: ஏகாக்கிர ரூபமான அந்தக்கரண பரிணுமத்திலேயே சுகமுண்டாகாநிற்கும்; அவ்வேகாக்கிர பரிணுமம் வாகியப் பிரவிர்த்தியிலுண்டாக மாட்டாதாகலின், ''பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுபவிப்பன்'' என்றும், ''வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்'' என்றுங் கூறினர்.

சீவன் முத்தர் நால்வர்க்கும் ஞானம் சமமாவதால் ஞானபலமான விதேகமுத்தி சமமாமென்றும், சித்தவிசிராந்தி தாரதம்மியத்தால் சுகந் தாரதம்மியமாமென்றுங் கூறியதாம். (100)

[பிரஹ்மவித்துக்கள் வியவகாரத்தில் அஞ்ஞானிகட் கொப்பா
யிருந்தலின், அவர்கட்குப் பிறவா நெறி யுறுமா றேதோ?
எனுங்கடாவுக்கு விடையாக அவ்விருவர்க்கு
முள்ள கர்த்திருத்வ தாரதம்மியங் கூறுகின்றர்.]

பிரமஞா னிகளுங் கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந் [தால்
திரமுறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்
பரவுமா காச மொன்றிற் பற்ருது மற்றை நாலும் [ருல்
விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோரு மாவார். (101)

(இ-ள்.) பிரம ஞானிகளும்=பிரஹ்மவித்துக்களும்—கர்மப்பேதையர்போலே வாழ்ந்தால்=(ஜநநவேதுவான அவித்தை, காம,) கர்மங்களையுடைய அறிவினரைப்போலவே (பிராரத்தத்திற்குத்தக்க பிரபஞ்ச வியவகாரங்களை யுடையர்களாய்ச்) சீவித்தால்—திரம் உறும் அஞ்ஞானம் போய்=(கடத்தற்கரிய) வலி பொருந்திய அவித்தை, (காம, கர்மங்கள்) ஒழிந்து—செனியாத வழி=மீண்டு பிறவாதிருத்தற்குக் காரணம்—ஏது என்ருல்=யாதென்று கேட்பாயாகில்—பரவும் ஆகாசம்=(வாயுவாதி பூத பௌதிகங்க ளனைத்திலும்) விரிந்திருக்கும் ஆகாசமானது—ஒன்றில் பற்ருது=ஒன்றிலுஞ் சம்பந்தியாமல்—மற்றை நாலும்=ஏனைய (வாயுவாதி) நான்கு பூதங்களும்—விரவினதோடும் கூடும் விதம்=தம்மோடு கலவாநிற்கும் பதார்த்தங்களோடுஞ் சம்பந்தியாநிற்குஞ் செயல்போல—இருவோரும் ஆவார்=ஞானி அஞ்ஞானிகள் இருவரும் ஆவர்கள்.—எ-று.

ஞானிக்கு ஆன்மாவின்கண் வியவகாரம் பிரதீதியாகின்றதில்லை: சம்பூர்ணமான வியவகாரங்களும் தேகாதிகளின் ஆசிரிதமாகப் பிரதீதியாகின்றன. ஆன்மாவின்கண் வியவகார சகிதமான தேகாதிகளின் சம்பந்தம் இல்லை யென்னும் புத்தியோடு கூடிச் சகல வியவகாரங்களையும் ஞானி செய்கின்றனன்: இக்காரணத்தால் ஞானியினுடைய பிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இதனுல் பிரஹ்மவித்து பிரபஞ்ச வியவகாரங்களுடையனுக அந்நியருக்குத் தோற்றினும், அவன் ஆன்மாவை ஆகாசம்போல அசங்கமாக அறிந்து பிராரத்த வலியாற் பிரபஞ்ச வியவகாரங்களைச் செய்தலால் ஜநநவேதுவான அவித்தை, காம, கர்மங்களொழிந்து முத்தியடையாநிற்பனென்றறிக. (101)

(139) [ஈசுரசேவையால் அதிர்ஷ்டபலமாத்திரமுளதாம்: குருசேவை யால் *அதிர்ஷ்டபலம், †திர்ஷ்டபலம் இரண்டு முளவாம்; ஆக லின், முமுட்சுக்கள் ஈசுரனைப் பார்க்கிலுங் குருவினிடத்து அதிகமாகப் பக்திசெய்து ஜநநநிவிர்த்தியுபாயம் பெற வேண்டுமாகலான் சீவன் முத்தர்களின் மகிமையை இங்கே கூறுகின்றார்.]

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மானா ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய்.

(இ-ள்.) சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர்=ஜீவன் முத்தர் களைச் சேவித்தவர்கள்—சிவன் அயன் நெடுமால் ஆன மூவரும் =அரன், அயன், அரி என்னும் மூவரும்—மகிழ=சந்தோஷிக்க —நோன்பு முழுவதும் செய்து=(கிருச்சிர சாந்திராயண முத லிய) தவங்களனைத்தையுங் குறைவறச் செய்து—சன்மபாவனம் ஆனார் என்று=ஜநந பரிசுத்தமானவர்களாமென்று—பழமறை முழங்கும்=அநாதியான வேதங்கள் பிரதிபாதியாநிற்கும்—இப் பால்=இனி—மேவரும் சீவன் முத்தர்=பொருந்துதற்கரிய சீவன் முத்தர் (அடையாநிற்கும்)—விதேக முத்தியும்=விதேக கைவல்யத்தையும்—நீ கேளாய்=நீ கேட்பாய். எ-று.

ஜநநம் மலமாகலின், அதனது நிவிர்த்தியைப் பாவநம் என் றார். "துவந்துவங்க டேய்மை செய்து" என்றாற்போல. "சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழ வருந்திப் போய்க்காண, வாற்ற வுரியோ னெவனவன்வன் பிறவி யறுப்போர்க் கன வரதஞ், சாற்று மகத்தாற் றீர்த்தத்தாற் றவத்தாற் றானத் தாற் கிட்டா, வூற்ற வறிவாற் பிறவியறுத் துயர்ந்தோன் பத்தி தரும் பயனே."

எனவ்ரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"மூவரு மகிழ" எ-கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

---

* அதிர்ஷ்டபலம்=புண்ணியம்.

† திர்ஷ்டபலம்=உபதேசம்.

"அதுலமா தவனே ரங்கைநீ ருணவா யரிமகி ழருந்தவம் புரிந்தான்"—

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"பழமறை முழங்கும்" என்றது, சசிவர்ண போதம், முத்தி கண்ட முதலிய சுருதியை. (102)

(140) [கன்மத்திரய வொழிபுகூறல்.]

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ றாக்கும்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிரார தத்தின் வினையநு பவித்துத் தீரும்.

(இ-ள்.) பஞ்சினை=பருத்திப் பஞ்சு முதலியவற்றை— ஊழித் தீப்போல்=வடவாமுகாக்கினி சார்ந்தால் எப்படியெரித்து நீறெழப்பண்ணுமோ அதுபோல—பலசன்ம விவித வித்து ஆம்= அநேகவித ஜநநங்கட்கு நாநாவித பீஜங்களாகிய—சஞ்சிதம் எல் லாம்=சஞ்சித கர்மங்களனைத்தையும்—ஞானத்தழல்=ஞானாக் கினியானது—சுட்டு வெண்ணீறு ஆக்கும்=எரித்துப் பஸ்ம மாகப் பண்ணும்—ஆகாமியம் தான்=ஆகாமிய கர்மமானது— கிஞ்சித் = அற்பமும்—கிட்டாமல் = சம்பந்தியாமல் —விட்டுப் போகும்=விட்டுப்போம் — விஞ்சின=சேஷமான—பிராரத்தத் தின் வினை=பிராரத்த கர்மமானது—அநுபவித்துத் தீரும்= அநுபவித்துத் தொலையும். எ-று.

சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தம் என்று கர்மங்கள் மூவகையாம்: அவற்றுள், சென்ற ஜநநங்களிற் செய்து பலத்தை ஆரம்பம் பண்ணாம லிருக்கிற கர்மம் சஞ்சிதமென்றும், இனிவரப் போகிற கர்மம் ஆகாமியமென்றும், சென்ற ஜநநங்களிற் செய்து வர்த்தமான ஜநநத்திற் கேதுவாயுள்ள கர்மம் பிராரத்த கர்ம மென்றுஞ் சொல்லப்படும்; அவைகளில் சஞ்சித கர்மம் ஞானத் தீயினால் நாசமாம்: ஞானிக்கு ஆன்மாவின்கண்ணே கர்த்திருத் வாதி பிராந்தி யில்லையாதலால், அவனுக்கு ஆகாமிய கர்மத்தின் சம்பந்தமில்லை. எப்பிராரத்த கர்மம் ஞானியின் சரீரத்தை ஆரம்பித்ததோ அப்பிராரத்த கர்மமே சரீர ஸ்திதிக்கேதுவான

பிட்சை முதலியவற்றிற் பிரவிர்த்திப்பியாநிற்கும்: பிராரத்த கர்மம் அநுபவியாமல் நாசமாகாது.

(141) சஞ்சிதாகாமிய கர்மங்களைப்போல, ஞானிக்குப் பிராரத்தகர்மமு மிராதாதலால் போஜனாதிப் பிரவிர்த்தியும் ஞானிக்குப் பொருந்தாதென்று ஓரோவிடத்திற் கூறப்படும். அதற்கபிப்பிராயம்.—ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆன்மாவில் கர்மம், அதனதுபயன் இவைகளின் சம்பந்தமில்லை: இதனால், ஆன்மாவில் சகல கர்மங்களின் நிஷேத வபிப்பிராயத்தால் பிராரத்தத்தையும் நிஷேதித்திருக்கின்றது. ஞானத்திற்குப் பூருவஞ் செய்யப்பட்ட பிராரத்தபோகம் ஞானியின் சரீரத்திற் குண்டாகா தென்னு மபிப்பிராயத்தால் பிராரத்தத்தை நிஷேதித்ததல்ல. ஆதலால், "விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையநு பவித்துத் தீரும்" என்றார்.

(142) இதனால், ஓர் சங்கை யுண்டாகாநின்றது; அது எங்கே ஓர் கர்மமானது நாநாசரீரங்களை யாரம்பிக்கிறதா யிருக்குமோ! அங்கே அப்படிப்பட்ட கர்மத்தினாலுண்டான பிரதம சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு ஞான முண்டாமேல், அந்த ஞானிக்கு அந்நிய சரீரப் பிராப்தியு முண்டாதல் வேண்டும். என்னை? பலத்தை யாதொன் றாரம்பித்ததோ! அது பிராரத்த மெனப்படும்: அஃதநுபவியாமல் நாசமாகாது. அநேக சரீரத்திற் கேதுவான ஓர் கர்மமானது யாதொரு பிரதம சரீரத்தை யுண்டாக்கிற்றோ அதில் ஞான முண்டாயிற்று; ஞானத்தின் பின்னர் அக்கர்மத்தின் பயனாக அந்நியசரீரம் சேஷமாக விருக்கின்றதாகலான், ஞானிக்கும் அந்நிய சரீரப் பிராப்தி யுண்டாதல் வேண்டும். பிராரத்த கர்மத்தின் பயனாக எவ்வளவு சரீர முண்டாகுமோ அவ்வளவு சரீரம் ஞானிக் குண்டாகும்: பிராரத்த போகத்தினும் அதிகமாகவுண்டாகாது. ஆதலால், ஞானமும் சபலமாமென்னின்;—அதுகூடாது. என்னை? ஞானியினுடைய பிராணன் அந்நியலோகத்தில் அல்லது இந்தலோகத்தில் அந்நிய சரீரத்திற் செல்லாது. பின்னையோவெனின்;—அந்தஸ்தானத்திலேயே அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவைகளோடுகூட லீனமாமென்று வேதமுரசறையாநின்றது. பிராணன் செல்லாமல் அந்நிய சரீரத்தின் பிராப்தி கூடாததலால், ஞானிக்குப் பிராரத்த சேஷத்தால் வேறே சரீரமுண்டாகுமென்று சொல்லுதல் கூடாது. மற்றென்னெனின்:—எங்கே

அநேக சரீரத்தி னாரம்பகமாக ஓர் கருமமிருக்குமோ அங்கே அந்தமான சரீரத்திலேயே ஞானமுண்டாகும்: பூருவசரீரங்களில் ஞான முண்டாகமாட்டாது. என்னை? அநேக சரீரங்களி னாரம்பகமான பிராரத்தமே ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம்: விஷயாசக்தி, பிரஞ்ஞாமந்தம், பேதவாதி வசனத்தில் விசுவாசம் ஆகிய இவை ஞானத்திற்கு எப்படிப்பிரதிபந்தகமோ அப்படி விலட்சணமான பிராரத்தமும் ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம்; எங்கே ஞானத்தின் பிரதிபந்தக மிருந்து ஞானசாதனமான சிரவணாதிக ளிருக்குமோ அங்கே பிரதிபந்தகம் நிவிர்த்தியாமாயின், பிரதம ஜநநத்திற் செய்த சிரவணாதிகளாலே அந்நிய சரீரத்தில் ஞான முண்டாகும். எப்படியெனின்;—வாமதேவர் பூர்வ ஜன்மத்திற் சிரவணாதிகள் செய்துவந்தனர்: அப்போது பிராரத்தத்தின் பயனான ஓர் சரீரம் சேஷமிருந்ததால் ஞான முண்டாகவில்லை. பின்னை யெப்போ துண்டாயிற்றெனின்;—சிரவணாதிகள் செய்துவர வர்த்தமான சரீரம்விழுந்து அந்நிய சரீரத்தை யடைந்ததால், பூர்வ ஜன்மத்திற் செய்துவந்த சிரவணாதிகளால் கர்ப்பத்தின்கண்ணேயே ஞான முண்டாயிற்று. ஆதலால், ஞானத்திற்குப் பின்னர் அந்நிய சரீரசம்பந்த முண்டாகா தென்றறிக. (103)

(143) [ஞானியை இகழாமற் பூஜிக்கவேண்டு மென்பதற்குக் காரணங் கூறுகின்றார்.]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்யுங் கர்மம்
மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றால்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார்
அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தறமெலாங் கைக்கொள் வாரே. (104)

(இ-ள்.) பொறுமையால் = * திதீட்சையால் — பிராரத்தத்தை = பிராரத்த பயனான சுகதுக்காதிகளை — மறுமையில் = சீவன் முத்தித் தசையில் — புசிக்கும் நாள் = அநுபவிக்குங் காலையில் — செய்யும் கர்மம் = சீவன் முத்தர் (சரீராதிகளாற்)

* திதீட்சை = சுகதுக்கங்களை ஒப்பக்காண்டல்.

செய்யாநிற்கும் (புண்ணியபாவரூபமான) கர்மங்கள்—தொடர்ந்திடாமல்=அவரைத்தொடராமல்—மாண்டுபோம்வழி=இறந்துபோகுமார்க்கம்—ஏது என்றால்=யாதென்று சங்கிக்கில்—சிறியவர் இகழ்ந்து=அறிவின்மையோர்(தோஷதிருஷ்டியால்)நிந்தித்து—ஞானி செய்த பாவத்தை=அச்சீவன் முத்தர் தேகத்தினால் செய்த பாவங்களை—கொள்வார்=ஏற்றுக் கொள்ளுவர்— அறிவுளோர்=அறிவுடையோர்—அறிந்து பூசித்து=(பிரஹ்மவித்து பிரஹ்மமே யென்னும் சுருதிவாக்கின்படி ஞானியைப் பிரஹ்ம சொரூபமென்) றறிந்து (மனவாக்குக் காயங்களால்) ஆராதித்து—அறம் எலாம்=புண்ணியங்க ளனைத்தையும்—கைக்கொள்வார்=ஏற்றுக் கொள்ளுவர். எ-று.

சீவன் முத்தர்க்கு மறுபிறப் பின்றென்று வேதம் முரசறைதலின், மறுமை யென்றதைச் சீவன் முத்தித் தசை யென்றாம். (104)

(144) [இனி விதேக முத்தியி னியல்பு கூறல்.]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ றாகும்
பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம்
உரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே.

(இ-ள்.) அரிய=துர்லபமான—மெய்ஞ்ஞானத் தீயால்=தத்துவஞானமாகிய அக்கினியால்—அவித்தை ஆம் உடல்=அவித்தையாகிய காரண தேகம்—நீறு ஆகும்=வெந்து நீறாய் விடும்—பெரிய தூலமும்=கனமான தூல தேகமும்—*காலத்தால்=அதற்கு நியமித்த காலத்தில்—பிணம் ஆகி விழும்=சவமாய் வீழாநிற்கும்—அந்நேரம்=அப்பொழுது—உரிய சூக்கும சரீரம்=உரிமையாகிய சூட்சும தேகமானது—உலை இரும்பு உண்டநீர்போல்=கொல்லுலையிற் (காய்ந்த) இரும்புண்ட நீர் போல்—துரியம் ஆய்=துரியமாயும் —விபுஆய்=பூரணமாயும்—நின்ற=(என்றும்)நிற்கின்ற—சொரூபத்தில் = சொரூபத்தின் கண்ணே—இறந்துபோம்=லீனமாம். எ-று. ஏ-அசை.

* காலம்=பிராரத்தபோகாநந்தரம்.

"காலத்தால்" என்றது, உருபு மயக்கம். "உரிய" என்றது, தூல தேகங்களைப்போல லிங்கதேகமும் அநேகமாய் வந்து வந்து நாசமாவன வன்மையை. "உலையிரும்புண்ட நீர்போல்" என்றது, மீண்டு ஜநியாமைக்கு உவமானம். தூல, சூட்சும, காரண தேகங்களின் அபிமானிகளான விசுவ, தைஜஸ, பிராஞ்ஞர்கட்குச் சாட்சியாய் நான்காம் பொருளாதலால், சொரூபம் துரியம். தேச கால வஸ்துக்களைக் கடந்த பொருளாதலால், விபு. ஞானியினுடைய பிராணன் வெளியிற் கமனமாகாதென்னும் சுருதியால், "சொரூபத்தி லிறந்து போம்" என்றார். (105)

இதுவுமது

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றானாற் போல
உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும். (106)

(இ-ள்.) கடம் எனும் உபாதி போனால்=கடமாகிய வுபாதியானது அபாவமாயின்—ககனம் ஒன்று ஆனால் போல=கடாகாசமானது (மகாகாசத்தோடு) ஏகமாவதுபோல—உடல் எனும் உபாதி=சரீரத் (திரய)மாகிய வுபாதிகள்—போன உத்தரம்—நீங்கின உத்தரட்சணம்—சீவன் முத்தர்=சீவன் முத்தர்கள்—அடி முடி நடுவும் இன்றி=ஆதியும், அந்தமும், மத்தியுமில்லாமல்—அகம் புறம் இன்றி=உள்ளும், புறம்பு மில்லாமல்—நின்றபடி திகழ்=(தான்) இருந்தபடியே விளங்காநின்ற—விதேக முத்திப் பதம் அடைந்து=விதேக கைவல்லியமாகிய பதத்தைப் பெற்று—என்றும் இருப்பர்=சதா (அவ்வண்ணமே) இருப்பர். எ-று.

பூரணமாதலினாலும், அமூர்த்தமாதலினாலும், "அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி" என்றார். "நின்றபடி திகழ் விதேக முத்திப்பதம்" என்றதை,

"சகமாய் நின்றும், புராதனமா மொருமையினிற் பிரியாதாகும் பூரணசின் மாத்திரமாம் பொருளே சொன்னாய்"—

என்ற வாசிட்டப் பிரமாணங்கொண்டு யூகித்துணர்க.

(145) ஞானியின் சரீரத்தியாகத்தில் கால தேச ஆசனுதி விசேஷங்களின் அபேட்சையில்லை; அவன் தேகம் உத்தராயணத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அல்லது தெட்சணுயனத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, காசி முதலிய புநிததேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அத்தியந்த மலின தேசத்தில்விழுமாயினும் வீழ்க, சவவாசனத்தினின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சித்தாசனத்தினின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சாவதானமாகப் பிரஹ்ம சிந்தனை செய்துகொண்டு வீழினும் வீழ்க, ரோக வியாகூலத்தால் ஆஹாவென்று புலம்பிக்கொண்டு வீழினும் வீழ்க, சர்வதா அவன் முத்தனும். என்னை? எக்காலத்தில் ஞானத்தினுல் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயிற்ருே! அக்காலத்திலேயே ஞானி முத்தனும்: அதனுல், ஞானிக்கு விதேக மோட்சத்தில் தேச கால ஆசனுதிகளினபேட்சையில்லை. எப்படி ஞானிக்குத் தேகபாதத்தில் தேசகாலாதிகளினபேட்சையில்லையோ! அப்படியே ஞானநிமித்தமான சிரவணத்திலும் தேச காலாதிகளினபேட்சையில்லை.

(146) உபாசகர்க்குத் தேச காலாதிகளினபேட்சையுண்டு. எப்படியும் பீஷ்மாதியர் ஞானியென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். பீஷ்மர் உத்தராயணமன்றிப் பிராணத்தியாகஞ் செய்யவில்லை. அப்படியாயினும், பீஷ்மாதியர் அதிகாரி புருஷராதலால் உபாசகர்களின் உபதேசநிமித்தம் அவர் கால விசேஷத்தையபேட்சித்தனர். வசிட்ட பீஷ்மாதியர் அதிகாரிகளாதலாலே அவர்கட்கு அநேகஜன்ம முளவாம். என்னை? அதிகாரி புருஷருக்கு ஓர் கற்ப பரியந்தம் பிராரத்த மிருக்கும்; கற்பத்தினந்தத்தன்றி விதேக மோட்ச முண்டாகாது; கற்பத்தினிடையில் அவர்கட்கு இச்சையின் வலிபால் நாநாசரீர முண்டாகும்; அப்படியாயினும், ஆன்ம சொரூபத்தின்கண் அவர்க்கு ஜன்மமரணப் பிராந்தி யுண்டாவதில்லை. ஆகலின், சீவன் முத்தராம். அவ்வதிகாரி புருஷரின் வியவகார முழுவதும் அந்நியரினுபதேசநிமித்தமாம்; ஞானியின் வியவகாரத்தில் அந்நியமாக ஓர் நியமமுமில்லை: இவ்வபிப்பிராயத்தால், ஞானியின் தேகபாதத்திற்குத் தேசகால ஆசனுதிகளுளொன்றுஞ் சொல்லாமல், "பெரியதூலமுங்காலத்தாற் பிணமாகிவிழும்" என்ருர்.

(147) "சூக்குமந் தனது காரண மடையத் தூலமிங் ககன்றதே யென்ருற், சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய்"—

என்று சுத்தசாதகத்தில், ஸ்ரீ குமாரதேவ சுவாமிகள் அருளிச்செய் திருப்பதால், "பெரியதூலமுங்காலத்தாற் பிணமாகி விழும்" என்று இவ்வாசிரிய ரருளிய விதேக கைவல்லியத்தினிலக்கணம் அசங்கத மாகாதோ வெனின்:—

"காலமே காரணமாய்க் குடும்ப வாழ்விற் காதலொழித் தறச்செறிந்த காயந் தன்னைச், சாலமிகு தொழிற்பறவைக் கிடமாங் கூட்டைச் சானவியின் கரைவரையிற் ருனே தீர்ந்தான், கோலியொரு சுமைசுமப்பான் குறித்த வெல்லைக் கொண்டு போய்ப் போடுவபோற் குரம்பை போட்டு, மாலுறுபற் றென்றிப் பூவி னுற்றம் வானுறல்போற் பரமபத வாழ்வு பெற்ருன்." என்றும்,

விகற்ப மிறந்தவராய், நிர்விகாரராய், அபிராமராய்ச் சகல மலவிலாசங்களினுலே யுண்டாயிருக்கிற உபாதி விநிர்முத்தராகிய உத்தாலகரானவர், யாதொரு சுகத்திலே இந்திரனது சுகமும் சமுத்திரத்திற் றிரணம்போல அற்பமாய் விடுமோ! அப்படிப்பட்ட இரணியகர்ப்பாந்த சுகங்களுந் தாழ்ந்தனவாகத் தான் அவற்றிற்கு ஆதியாயும், அண்ட பேதங்களால் அநந்தமாயுள்ள வாகாசங்களை உதரத்தில் வைத்திருக்குந் திக்குகளை வியாபித்ததாயும், பூரணமாயும், சகல புவனங்களையுந் தரித்திருக்கிற சுபாவத்தை யுடையதாயும், பாக்கியவான்களா லடையத்தக்கதாயும், சத்தியமாயும், ஆநந்தமாயும், அநந்தமாயு முள்ள வாசாமகோசர பரமசுகத்தை யடைந்து அச்சுகவடிவாயினுர். அவருடையமனம் ஸ்வச்ச ரூபமான பதத்தை யடைந்தவுடன் அவர் சரீரம் அவ்வரைமீது ஆறுமாதஞ் சூரியகிரணத்தா லுலர்த்தப்பட்டதாய்க் காற்றினு லுண்டாகாநிற்குந் தொனியால் பருவதமாகிய புருஷனுக்குச் சிறுசெடிகளாகிற கைகளால் வாசிக்கத்தக்க நரம்புகளாகிய தந்திகளோடு கூடிய வீணையாயிற்று. மேற்சொல்லிய ஆறுமாதத்திற்குப்பின், அப்பருவதத்தில் ஆகாசத்தினின்றும் இறங்கியுற்ற பிராமி முதலிய சப்த மாதர்களுள் சகல

தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்க தேவதேவியாகிய சாமுண்டி யென்பவள் சூரியகிரணத்தா லுலர்ந்துள்ள அவ்வுத்தாலகரது கங்காளத்தைச்சிக்கிரத்தி லெடுத்துத் தனது மகுடத்தின்மீது பூஷணமாகச் சூடிக்கொண்டனள் என்றும் சர்வஞ்ஞரிஷியாகிய ஸ்ரீ வான்மீகி பகவான் ஞானவாசிட்டத்தில் அருளிச் செய்திருப்பதால் இவ்வாசிரியர் கூறிய விதேககைவல்லிய விலக்கணம் அசங்கதமாகாது. அன்றியும் பிரபுலிங்கலீலையில்,

"அழிவி லானை யழிந்தன னென்று நீ
விழியி னுன்மிக வெள்ளம்பெ ருக்கினை
கழிவி லாதவா காயங் கழிந்ததென்
றொழிவி லாம துளமெலி வார்கள்போல்."—எ-ம்,

"சச்சி தாநந்த சங்கர னுகவே
யச்ச நீங்குபு தன்னை யறிந்தவன்
துச்ச மாந்துயர்த் தோன்மலி யாக்கையை
யிச்சி யானதை யானென வெண்ணியே."—எ-ம்,

"ஒண்ட ரைக்கன் னொடிவி லருளுருக்
கொண்ட டுத்த குருவரு ளாற்றன்னைக்
கண்ட மெய்த்தவன் காயந் தனையுந
முண்ட நெட்டிலை யொப்ப விடுப்பனுல்."—எ-ம்

பிரபுதேவர் அருளிச்செய் திருப்பதாலும் இவர் அருளியது அசங்கதமாகாது. ஸ்ரீ குமாரதேவ சுவாமிகள் சுத்தசாதகத்தில் அருளியதோ! "உவக்கும் வீடே யெவ்வளவிற் றுலக நடையே யுயர்ந்தது" என்னும் ஸ்தூல திருஷ்டி யுடையோர்க்கு முத்தியின்கண் விருப்பமுண்டாக்குவித்தற் பொருட்டேயாம். அங்ஙனமன்றிச் சித்தாந்தமாமேல், பிரபல சுருதியான வாசிட்டத்திற்கு அது விருத்தமாம். அன்றியும் வாசிட்டத்தில்.

"பற்று முனிவு பயஞ்சுகங்கள் பயிலா னெனினும் பயின்றிடினுஞ், சொற்ற வெவர்க்கும் பிரமேயந் தொடரா னெனினு நன்பாலர், பெற்ற பிரமே யத்துறினும் பெரிய மனத்தோன் காசியிற்சா, வுற்ற பொழுது நாய்க்கெரிப்போ ருழைசா வுறினு முறும்பதங்கேள்." எ-ம்,

"ஞான மடைந்த பொழுதிலிவ னல்வீ டுற்றுேன் மனமிறந்தோ
னீன மான வகம்பாவப் பிராந்தி யன்றே விடர்பந்த
மான வீடா வதுமடமை யந்த காரங் கெடலன்றே
மான மிகுந்த விவனெய்தின் மனிதர் பூசை செயவேண்டும்."
எ-ம்

கூறியிருப்பதால், தூலதேகம் வீழ்வதும், வீழாமற் போவதும் பந்த மோட்சமல்ல: ஆதலால்,

"சூக்குமந் தனது காரண மடையத் தூலமிங் ககன்றதே யென்றால்"—

என்னும் சுத்தசாதகம், ஸ்துதியர்த்தவாதமாம். ஞானவாசிட்டக் கருத்தின்படியே பூஜ்யபாதரான ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசாரியரும் விவேகசூடாமணியி லருளிச்செய்திருப்பது காண்க. திருமந்திரத்தில்,

"அந்தமில் ஞானிதன் னுகந் தீயினில்
வெந்திடி னுடெலாம் வெப்புத் தீயினி
னொந்தது நாய்நரி நுகரி னுண்செரு
வந்துநாய் நரிக்குண வாகும் வையமே." எ-ம்,

"எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடி
லண்ணறங் கோயி லழலிட்ட தாங்கொக்கு
மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமா
மெண்ணரு மன்ன ரிழப்பா ரரசே." எ-ம்,

"புண்ணிய மாமவர் தம்மைப் புதைப்பது
நண்ணி யனல்போக்கி னுட்டி வழிவாகு
மண்ணி லழியி லலங்கார பங்கமா
மண்ணுல கெல்லா மயங்குமனன் மண்டியே." எ-ம்,

"அந்தமில் ஞானி யருளை யடைந்தக்கா
லந்த வுடருன் குகைசெய் திருத்திடிற்
சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரு
மந்தமி லின்ப வருள்பெறு வாரே." எ-ம்

அருளிச் செய்திருப்பதாலும், "பெரியதா லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழும்" என்று இவ்வாசிரிய ரருளிய விதேககைவல்லிய விலக்கணம் அசங்கதமாகாது. "உரியசூக் குமசரீர

முலையிரும் புண்ட நீர்போற் றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போம்'' என்று "உலையிரும்புண்ட நீரை'' உபமானமாகக் காட்டினது, இவ்வாறெழும் ஆசங்கையைத் தொலைவித்தற் பொருட்டேயா மென்க. (106)

(148) [பிரஹ்மப் பிராப்தியானது கிராமாந்தரப் பிராப்தி போலல்ல, கண்டசாமீகா நியாயம் போலப் பிராப்தப் பிராப்தியாமென்று சொல்லுகின்றார்.]

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றிறு காசம்போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையி னுமெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய்.

(இ-ள்.) சொல்லிய மகனே = ("நீநானென் றிரண்டிலாமல் நிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும், நாளுகத் தெளிந்த ஞானம்'' என்று முன்னே பிரஹ்மாநுபவங்) கூறியமைந்தா—எங்கும் சூழ் வெளி இருக்க=எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ள ஆகாசம் தானிருந்தபடியேயிருக்க—மண்ணைக் கெல்லிய பின்பு=பூமியை அகழ்ந்த பின்னர்—தோன்றும்=(ஆகாசம் பூரணமென்னும் ஞானமின்மையனுக்கு நூதனமாக அப்போதுண்டானதுபோலத்) தோன்றுகின்ற — கிணற்றின் ஆகாசம்போல் = கூபாகாசம் போலும்—ஒல்லை ஆம் பிரமம்=ஏற்கெனவே சித்தமாயுள்ள பிரஹ்மம்—நூலால்=(குருவுபதேசத்தாலும்) சாஸ்திர விசாரத்தாலும்—உற்றதுபோலே தோன்றும்=(அப்போது நூதனமாக) அடையப்பட்டதுபோலவே தோன்றுநிற்கும் — (அங்ஙனந் தோற்றினும், அது வாஸ்தவமன்மையின்,) எல்லையில் நாம்= அளவிறந்த வியாபகமான (பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மமாகிய) நாம்—எப்போதும்=இதற்கு முன்னும்—ஏகம் என்று= அகண்டைகரசப் பிரஹ்மமேயென்று—இருந்து வாழ்வாய்= இவ்வண்ண மிருந்து வாழ்வாயாக. எ-று.

"நூலா லென்னினும்,

"பெரிய மாயை காரணமாம், பொருளன் றுயுங் குருவாக்காற் புகலும் பொருளாய்க் காரணமாய், மருவு முணர்வாந் தன்னுருவை வழுவாதளிக்கு முணர்வோர்க்கே.''

என்னும் சுருதியால், குருவுபதேசம் வருவித்தாம். கூவந் தொடற்கு முன்னுங் கூவாகாசம் இருப்பதுபோல, விசாரத்திற்கு முன்னும் பிரஹ்மத்வம் சித்தமாகலின், "எல்லையி னுமெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய்'' என்றார். இவ்வாசிரியர் கூறினவாறே வாசிட்டத்தில்,

"குருவின்வல் லபவிளக் கத்தாற், கண்டன மெனல்வீண் நானுநீ தானுங் கண்டன பரம்பொருட் பொலிவே''

என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. (107)

[கூறிப்போந்த படலத்தின் சாரார்த்தத்தைத் தோதுத்து விசேஷித்து நம்புதற்பொருட்டுச் சபதத்தோடுங் கூறுகின்றார்.]

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே.

(இ-ள்.) கானல் நீரில்=கானலிற் சலம்போலும்—கிளிஞ்சில் வெள்ளியில்=சுத்தியில் இரஜதம்போலும்—கந்தர்ப்ப நகரில்= கந்தர்வ நகரம்போலும்—கனூரில்=சொப்பன நகரம்போலும் —வானம்மையில் = ஆகாசத்தில் நீலநிறம்போலும்— கயிற்றில் பாம்பில்=இரச்சுவிற் சர்ப்பம் போலும்—மலடிசேயில்=வந்தியா சுதன்போலும்—முயலின்கோட்டில் = சச விஷாணம்போலும் —பீனம் ஆம்=பருமையான —தறி புமானில் = தாணுவிற்புருஷன்போலும்—பிரபஞ்சம் எல்லாம்=(அகங்காராதிப்) பிரபஞ்சமனைத்தும்—பொய்= மித்தை — ஞானமே = பிரஞ்ஞானகனப் பிரஹ்மமே—மெய்=சத்தியம் —மகனே=மைந்தா—உன்னை= இத்தன்மையான வுனது ஆன்மாவை—நம் ஆணை=நம்மேலாணை —மறந்திடாதே=நீமறவாதே.—எ-று.

ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

இல் என்னும், ஐந்தனுருபு என்னும்பொருடொறுங் கூட்டப்பட்டது.

சிவோக மென்னும் அநுபூதியினுற் றன்னே டொத்தமை யின், "நம்மாணே" என்ருர்.

"பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய்" என்றதற்கு, உ-ம், பட்டினத்துப் பிள்ளையார், திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை,

"எந்தைநின்

திருவளர் நாட்டங் கருணையிற் பெறலும்
யாவையு மெனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினே
ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற வெழுதிய
சிற்ப விகற்ப மெல்லா மொன்றிற்
றவிராது தடவினர் தமக்குச்
சுவராய்த் தோன்றுந் துணிவுபோன் றனவே."

என வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (108)

முதலாவது, தத்துவ விளக்கப் படலம்

முற்றிற்று.

படலம் 1-க்கு, செய்யுள்—(108)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இரண்டாவது

சந்தேகந் தெளிதற் படலம்

———:o:———

[ஐயம்போ லரந்தையுண்டோ என்று வாசிட்டத்தும், ஐயந்தவிர்த்து நிலேத்த வாசகலு முத்தியருள் பவன்விகித குருவாம்" என்று வேதாந்த சூடாமணியினுங் கூறியிருந்தலால், ஐய மறுப்பது ஆசிரியர்க் கவசிய கடமையாகலின், ஈண்டுச் * சந்தேகந் தெளிதற்படலங் கூறத் தொடங்கினர்.

சமுசயம் ஓர் விசேஷியத்தில் விருத்தமான இரண்டு விசே ஷண ஞானமாம். தனதபாவாதிகரணத்தி லவபாசமாவதால் இதனைப்பிரம (ஐ௨) மென்பர்.

(149) சமுசயரூபப் பிரம(ஐ௨)மும், பிரமாண சமுசயம், பிரமேய சமுசயம் என இருவகைத்து. பிரமாண கோசர சந் தேகம் பிரமாண சமுசயமெனப்படும். அதனையே பிரமாணகத வசம்பாவனே யென்பர். வேதாந்த வாக்கியம், அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பிரமாணமாகவுண்டோ! இல்லேயோ! என்பது, பிரமாணசமுசயம். அதனது நிவிர்த்தி சாரீரகத்தின் பிரதமாத்தியாயத்தின் படனத்தால் அல்லது சிரவணத்தாலுள தாம். பிரமேய சமுசயமும், ஆன்ம சமுசய, அநான்ம சமு சய பேதத்தால் இருவகைத்து. அநான்ம சமுசயம் அநந்த விதம். அவற்றை விரிப்பதாற் பயனின்று. ஆன்மசமுசயமும் அநேக பிரகாரமாம்; அவை ஆன்மா பிரஹ்மத்தோடு அபின்ன மோ! அல்லது பின்னமோ! அபின்னமாயினும், சர்வதா அபின்னமோ! அல்லதுமோட்சகாலத்திலேதான் அபின்னமோ!

* "சந்தேகம்"=ஐயம், சமுசயம் என்பன ஒருபொருட் கிளவி கள். தெளிதல்=நிவிர்த்தி.

சர்வதா அபின்னமாயினும், ஆநந்தாதி ஐசுவரியவானோ! ஆநந்தாதி ரகிதனோ! ஆநந்தாதி ஐசுவரியவானாயினும், ஆநந்தாதிகள் குணமோ! பிரஹ்மான்மாவின் சொரூபமோ! என இவை முதலாகத் தற்பதார்த்தத்திற்கு அபின்னமான துவம்பதார்த்தத்தில் அநேகபிரகாரமான சமுசயங்களுளவாம். அப்படியே கேவலந் துவம்பதார்த்த கோசர சமுசயமும் ஆன்மகோசர சமுசயமேயாம்; அது ஆன்மா தேகாதிகளின் பின்னமோ! பின்னமல்லவோ! பின்னமெனினும், அணுரூபமோ! மத்திம பரிமாணமோ! விபுப்பரிமாணமோ! விபுப் பரிமாணமெனினும், கர்த்தாவோ! அகர்த்தாவோ! அகர்த்தா வெனினும், பரஸ்பரம் பின்னமாக அநேகமோ! அல்லது ஏகமோ! என இவ்வாறு அநேக சமுசயங்கள் கேவலம் துவம்பதார்த்த கோசரமாகவுளவாம். அப்படியே கேவலம் தற்பதார்த்த கோசரமாகவும், அநேக பிரகாரமான சமுசயங்களுள; அவை ஈசுரன் வைகுண்டாதி லோகவிசேஷத்தில் வசிக்கும் பரிச்சின்ன அஸ்தபாதாதி அவயவத்தோடுகூடிய சரீரியோ! அல்லது சரீரம் இன்மையனான விபுவோ! சரீரமின்மையனான விபுவாயினும், சகத்துக்குப் பரமாணுவாதிகளை யபேட்சித்த கர்த்தாவோ! அவைகளை யபேட்சியாத கர்த்தாவோ! பரமாணுவாதிகளை யபேட்சியாத கர்த்தா வெனினும், கேவலம் கர்த்தாவோ! அபின்ன நிமித்தோபாதானரூப கர்த்தாவோ! அபின்ன நிமித்தோபாதானரூப கர்த்தாவெனினும், பிராணிகளின் கருமங்களை யபேட்சியாத கர்த்தாவாய் விஷமகாரிதை முதலிய தோஷமுடையனோ! பிராணிகளின் கருமங்களை யபேட்சித்த கர்த்தாவாய் விஷமகாரிதை முதலிய தோஷரகிதனோ என இவைமுதலிய அநேக பிரகாரமாகத் தற்பதார்த்த கோசர சமுசயமுளவாம்; அச்சமுசயங்கள் யாவும் பிரமேய சமுசய மெனப்படும்; அவைகளின் நிவிர்த்தி மனனத்தினாலுளவாம்; சாரீரகத்தின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் அத்தியயனத்தினால், அல்லது சிரவணத்தினால் மனனம் சித்தியாநிற்கும்: அதனால் பிரமேய சமுசயம் நிவிர்த்தியாம்.

ஞானசாதன சமுசயமும், மோட்சசாதன சமுசயமும் பிரமேய சமுசயமாம். என்னை? பிரமாவின் விஷயத்தைப் பிரமேயமென்பர்: ஞானசாதன மோட்சசாதனங்களும் பிரமாவுக்கு

விஷயமாகலின், பிரமேயமாம்; ஆதலால், ஞானசாதன சமுசயமும், மோட்சசாதன சமுசயமும் பிரமேயசமுசயமெனப்படும்: அவைகள் சாரீரகத்தின் மூன்றாம் அத்தியாயத்தால் நிவிர்த்தியாம். அப்படியே மோட்ச சொரூபத்தின் சமுசயம் பிரமேய சமுசயமேயாம்; அது சாரீரகத்தின் நான்காம் அத்தியாயத்தால் நிவிர்த்தியாம்: சாரீரகத்தின் நான்காம் அத்தியாயத்திலே முன்னர்ச் சாதனவிசாரமும், பின்னர்ப் பலவிசாரமும் உள்ளனவாயினும், நான்காம் அத்தியாயத்தில் சாதனவிசாரம் எவ்வளவிலுண்டோ! அவ்வளவு நான்காம் அத்தியாயத்தோடு கூட மூன்றாம் அத்தியாயத்தாற் சாதனசமுசயம் நிவிர்த்தியாம்: சேஷமான நான்காம் அத்தியாயத்தால் பலசமுசயநிவிர்த்தியாம். [மோட்சத்தைப் பலமென்பர்: பலமெனினும் பயனெனினும் ஒக்கும்.] இந்தப்படி விருத்திப் பிரபாகர கிரந்தத்திற் கூறியிருக்கின்றது; இச்சமுசயங்களை இப்படலத்தில் வாராநிற்கும் அவ்வவ்விடங்களிற் காட்டுதும்: ஆங்காங்குணர்க.

[இனி நுதலிப்புகுதல்.]

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே
பரமசிற் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின்
[றேனே.

(இ-ள்) நரர் = (உலகில்) மநுடர் — குழி பறித்து=குழி தோண்டி—மெள்ள நாட்டிய = மெள்ள (அதில்) நிறுத்திய—நெடிய கம்பம் = நீண்டஸ்தம்பமானது—உரம் உற=(அசையாமல்) வலியடையும் பொருட்டு—குத்திக் குத்தி = கெட்டித்துக் கெட்டித்து — உறைப்பிக்கும் = பலப்படுத்தாநிற்கும்—உபாயம் போலே = தந்திரம்போலவே — [*தூணாகநந நியாயம்போலேயென்றபடி.] பரம சிற்சொரூபந்தன்னில் = சர்வோத்கிருஷ்டமான சிதான்ம சொரூபத்தில்—பற்றிய மனோ விருத்தி=(அபேதமாகப்) பொருந்திய (அகண்டாகாரமான) அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி—திர நிலைபெற=(அதன்கண்ணே) நிச்சலமாக நிற்றற்

* "தூண"=கம்பம். "கநநம்"=புதைத்தல். "நியாயம்"=திருஷ்டாந்தம்.

பொருட்டு—சந்தேகம் தெளிதலை=சந்தேகந் தெளிதற் படலத்தை—மொழிகின்றேன்=இப்போது கூறுகின்றேன்.—எ-று. (1)

[சீடன் குருவை யநுசரித்திருந்த திறங் கூறுகின்றார்]

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். (2)

(இ-ள்) நற் கருத்து உடையோன் ஆகி=சத்துவமான அந்தக்கரணத்தை யுடையவனாய்—(அதனால்) ஞானவான் ஆகி=(பிரஹ்மான்மவயிக்கிய)ஞானமுடையவனாய்—நின்றோன்=நின்ற சீடன் — மர்க்கடநியாயம் போலே = (*மார்ச்சால நியாயம் போலாது) †மர்க்கடநியாயம் போலவே—மகாபூத விகாரம் தொட்டு=பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களின் காரியமான தூல தேகந்தொடுத்து—நிர்க்குண விதேகமுத்தி நிலை பரியந்தம்=சத்துவகுணமுமிறந்த விதேக கைவல்லியம் வரையும்—சொன்ன=உபதேசித்தருளிய—சற்குருவினை விடாமல்=சற்குருவை விட்டு நீங்காமல்—சந்ததம்=எப்பொழுதும்—‡அநுசரித்தான்=அநுசரித்திருந்தான்.—எ-று.

“தேசார் குருநூன் மாணுக்கன் சிறக்க விம்மூ வருங்கூடிற்
பாசா தீதப் பரமெய்தும் பன்னு ணீங்கா விக்கூட்ட
மேசா வுணர்வைத் தரும்”

என்னும் வாசிட்டக் கருத்தின்படியே மாணுக்கன் இங்ஙனம் நின்றனனென்க. “மர்க்கடநியாயம்போல” என்றதற்கு, உ-ம். பட்டினத்துப் பிள்ளையார்,

---

*“மார்ச்சால நியாயம்”=தாய்ப்பூனை தன்குட்டிகள் கிடக்குமிடத்தைத்தேடித் தானே கௌவியெடுத்துப்போய்க் காப்பாற்றுதல்.

†“மர்க்கட நியாயம்” = குரங்கின்குட்டி தன்றாய்க்குரங்கு எங்கே தாவினும், தான் அதனைவிடாது பற்றியிருத்தல்.

‡அநுசரித்தல்=வழிபடல்.

“மந்திக் குருளையொத் தேனில்லை நாயேன் வழக்கறிந்துஞ்
சிந்திக்குஞ் சிந்தையை யானென்செய் வேனெனைத் தீதகற்றிப்
புந்திப் பரிவிற் குருளையை யேந்திய பூசையைப்போ
லெந்தைக் குரியவன் காணத்த னேகயி லாயத்தனே.”

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (2)

[குருவானவர் மாணுக்கனை அநுபவம் வினவுதல்]

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம [லன்பாம்
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றோயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முரைசெய் வாயே.

(இ-ள்.) புருடன்தன்னைச் சந்ததம்=புருஷனை எப்பொழுதும் (விட்டுநீங்காத)—சாயைபோல்=நிழல்போல — விடாமல் அன்பு ஆம் மைந்தனை நோக்கி=கணமும் நீங்காமற் றன்னிடத்தன்புடையனா யிருக்கும் சிஷனைப்பார்த்து—சாட்சிமாத்திரம் ஆய் நின்றோயோ=(ஞாதா ஞானங்களொழிந்து ஞேயரூபமான) சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கின்றனையோ—சிந்தையில் ஐயம் எல்லாம்=அந்தக்கரணத்தின்கணுள்ள (பிரமாணகத, பிரமேயகதங்களான)சமுசயங்களனைத்தும்—தீர்ந்தவோ=ஒழிந்தனவோ—தெளிவின் உள்ளே=(உனது) புத்தியினிடத்தே—அந்தரம் கலந்தது உண்டோ=பேதப்பிரதீதி வந்து பொருந்தினதுண்டோ—அநுபவம்உரைசெய்வாய் = உனதநுபவம் (எங்ஙனமுளது) அதனைச் சொல்லுதி. எ-று.

“பராபரமா மப்பொருளை வயங்கக் கண்டாற் பெருமனக்
கட் டறுமைய மறுங்கரும மறும்”—

என வாசிட்டத்திற் கூறியபடி ஆரூடஞான மடைந்தனையோ என ஆசான் வினவினதாம்; அல்லது அசம்பாவனை, சமுசயபாவனை, விபரீதபாவனைக ளிறந்த வநுபூதியடைந்தனையோ என வினவினதா மெனினும் ஒக்கும். (3)

[தேவரீருடைய கிருபாபலங்கொண்டு பிரதிபந்த மிகந்த
வநுபூதி யடைந்தேனெனல்.]

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சநநவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப்
[பேய்கள்
உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ.

(இ-ள்.) என உரைத்து அருளும் ஆசான் = என்று கேட்டருளிய குருவினுடைய—இருபதம் வணங்கி = உபயபாதங்களையும் பணிந்து — எந்தாய் = எனது பிதாவே — சநநவன் காட்டில் = சம்சாரமாகிய வலியவாரண்யத்தில் — மோகத் தமத்து = அஞ்ஞானமாகிய இருளில்—எழு பேதப் பேய்கள் = எழாநிற்கும் (பேதப் பிரதீதிகளாகிய) பசாசங்கள்—உனது அருள் உதய வெற்பில் = தேவரீருடைய கிருபையாகிய உதய கிரியினின்றும்—உபதேச அருக்கன் தோன்றி = பிரஹ்மோபதேசமாகிய சூரியன் உதயமாகி—மனவிழி தெரிய = உளக்கண் விளங்க—ஞான வான்கதிர் பரந்தால் = ஞானமாகிய பெருமையையுடைய கிரணங்களைப் பரம்பச் செய்வதால்—உண்டோ = அதன்முன் உளவாகாநிற்குமோ! (இல்லாதொழிந்தன.) எ-று.

ஜநநம் எண்பத்து நான்கு லட்சம் யோனிபேதங்களாய்க் கடத்தற்கரிதாகலின் அதனை, "வன்காடு" என்றும், பொருள்களையும், விழிகளையும் மறைக்கும் இருள்போல அதிஷ்டான வாரோபங்களின் பேதங்களையும், அறிவையும் மறைத்தலால் அஞ்ஞானத்தைத் "தமம்" என்றும், உண்மையாக இல்லாதிருந்தும் இருளினுலெழுந்து அச்சந்தந்து இருளொழிவில் தாமும் ஒழிந்துபோம் பேய்களின் றோற்றம்போல உண்மையிலில்லாதிருந்தும், அஞ்ஞானத்தாலெழுந்து அளவிறந்த வனர்த்தங்களைத் தந்து அஞ்ஞான நாசத்தில் தாமும் ஒழிந்துபோதலின், பேதப் பிரதீதிகளைப், "பேய்கள்" என்றும், அளத்தற் கருமையானும், பிரஹ்மோபதேசமுண்டாதற் கேதுவாதலானும் குருவருளை, "உதய வெற்பு" என்றும், பிரஹ்மோபதேசம் முக்கிய வதிகாரிக்குத் தசமனுக்கு ஆப்தோபதேசம்போல உடனே அஞ்ஞானத்தை யொழிவித்தலால் உபதேசத்தை, "அருக்கன்" என்றும், சூரியோதயமாகி விழிகள் தோன்றக் கிரணம் எங்கும்

வியாபிக்கில் பேய்த்தோற்றத்திற் கவகாசமின்மைபோலப் பரிபூரணப் பிரஹ்மந் தான் என்னும் ஞானம் விரிந்துண்டாகி ஆவரணமின்றிப் பரிபூரணப் பிரஹ்மாகாரமாக மனது விளங்கவே, பேதப் பிரதீதிகட்கு அவகாசம் இன்மையின் ஞானத்தை "வான்கதிர்" என்றும் உருவகப்படுத்திக் கூறினன். "உபதேச வருக்கன் றோன்றி "மனவிழி தெரிய" என்றதால் அஞ்ஞான, சமுசயங்கள் ஒழிந்தன வென்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்தினனென்க.

(150) பேதம் ஐந்துவகை: அவை, 1-வது-சீவேசுர பேதமும், 2-வது-சீவர்களின் பரஸ்பர பேதமும், 3-வது-சீவசடங்களின் பேதமும், 4-வது-ஈசுரசடங்களின் பேதமும், 5-வது-சடங்களி னொன்றற் கொன்றுள்ள பேதமும் என்னும் இவைகளாம்.

"சநநவன்காடு" என்றதற்கு, உ-ம், அமிர்தசாரம்,

"ஊர்வ பதினொன்று மொன்பானு மாநடவர்
நீர்பறவை நாற்காலி நேர்பத்தாஞ்—சீர்திகழு
மூவாருந் தாபரங்கண் முப்பத்து மும்மையோ
ராவா ரொருபதா றும்." (4)

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

[அஞ்ஞானம், ஐயமுதலியவை ஒழிந்தனவாயினும், புத்திதிடத்தின் பொருட்டு இன்னும் யான் ஆட்சேபித்து அறியத்தக்கவையுள வெனத் திருஷ்டாந்த முகமாகக் கூறுகின்றான்.]

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாற்றிய பேய்போ னுனும்
எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போல்
முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போ னுனு மையா
புந்தியின் றுறைக்க வின்னம் புகலும்விண் ணப்ப
[முண்டே. (5)

(இ-ள்) மந்திர மூர்த்தி தன்னுல் = (உலகில்) மந்திரமூர்த்தியினுல்—மாற்றிய பேய் போனுனும் = நீக்கிய பேயானது (உடலைவிட்டு) நீங்கிப் போகினும் — எந்திரம் எழுதிக் கட்டி = மந்திர சக்கரம் எழுதிப் (பேய்நீங்கிய அவ்வுடலிற்) பந்தித்து — இனி வராவகை = மீண்டும் (அப்பேய் அவ்வுடலில்) வந்து சம்பந்தியாதிருக்கும்படி—செய்வார் போல் = செய்பவர்போல— முந்தி =

முன்னரே—உன் உபதேசத்தால்=தேவரீர் அருளிய பிரஹ்மோபதேசத்தால்—மோகம் போனாலும்=அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தித்ததேனும்—ஐயா=குருவே—புந்தி நின்று உறைக்க=எனதுபுத்தியானது (அநுபூதியிற் சலியாமல்) நின்றழுந்த—இன்னம்=மேலும்—புகலும் விண்ணப்பம் உண்டே=(யான்) வினவாநிற்கும் விண்ணப்பங்களுள.—எ-று.

"மோகம்" என்றது, உபலட்சணமாக நிற்றலாற் சமுசய, விபரீதங்களுங் கொள்க. (5)

[பூருவபடலத்தில், உபதேசித்த வாக்கியங்களைப் பற்றித்
தனதந்தக்கரணத்தி லெழாநிற்குஞ் சந்தேகந் தேளிதற்
போருட்டு வினுதல்.]

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா [யென்றும்
சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் [சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே.(6)

(இ-ள்.) ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறி என்றும்=(நீயே பிரஹ்மமென்னும்) சுருதிப் பிரமாணத்தால் (உனது நிஜரூபமான பிரஹ்மத்தை நீ) அறிதி யென்றும்—ஏகம் ஆம் பிரமம்=அகண்டைகரசமான பிரஹ்மமானது—வாக்குக்கு எட்டாதென்றும்—என்றும்=சுருதி வாக்கியத்திற்குக் கோசரமாகாதென்றும்—இதயத்தால் உணர்வாய் என்றும்=(உனது) மனதினால் (உன்னை நீயே) உணர்தியென்றும்—சோகம் ஆம் மனத்திற்கு=துக்கமயமாகிய மனத்திற்கு—எட்டா=விஷயமாகாத—சுயஞ்சோதி என்றும்=சுயம் பிரகாசரூபமென்றும் — சொன்னீர் = உபதேசித்தருளினீர் (இங்ஙனம் உபதேசித்ததால்)—மோகம் ஆம் இரண்டு சங்கை=மயக்கமாகிய இருவித சந்தேகங்கள்—முளைத்தன=(எனதந்தக்கரணத்தின்கண்ணே) உண்டாயின — பறித்திடீர்=(அவைகளை) நிவிர்த்திசெய்தருளுவீராக.—எ-று.

"சுசிபெறு மிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்கட், கசிபத வைக்பஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய்" என்னும்

64-ம் செய்யுள் முதல், "கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவானிரண்டும் பொய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன்றுமெய் போது, மிடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெய் போது மேகம்" என்னும் 82-ம் செய்யுள் வரையும் பூர்வபடலத்தில் உபதேசித்தருளிய சுருதிவாக்கியங்களால் என்பான், "ஆகமப் பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா, தேகமாம் பிரமமென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றுஞ், சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்" என்றும், தன்னால் விசேஷித்துத் தெளியக்கூடாமையின், "மோகமாம்" என்றும், பயிருக்குக் கோரையாதிய களைகளைப் பறித்தெறியாவிடில் அது, பலத்தைப் பயவாததுபோலச் சந்தேக நிவிர்த்தி செய்யாதளவில் ஞானமும் சம்சார நிவிர்த்திரூபமான பலத்தைப் பயவாதென்பான், "இரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்திடீர்" என்றுங் கூறினான்.

[இவை பிரமாணகத சந்தேகங்கள்.] (6)

(151) [முதற்சங்கைக்கு உத்தரம்.]

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்துநிண் ணயங்கூ [டாதே
உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் றாத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே.
(7)

(இ-ள்.) (பிரத்தியகபின்ன பரப்பிரஹ்மம்) உற்றது ஓர் விடயம் (அன்று)=(நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு) சம்பந்திப்பதான (உருவமுதலிய விஷயங்களுள்ளே) ஓர் விஷயமுமன்று—பூதம் (அன்று)=பூதமும் அன்று—உபயம் அன்று=உபயமும் அன்று—ஆதலாலே=ஆதலினாலே—மற்றை முப்பிரமாணத்தால்=(பிரத்தியட்சம், அநுமானம், உபமானம் என்னும்) ஏனைய மூன்று பிரமாணங்களால்—வத்து நிண்ணயம் கூடாது=பிரஹ்மநிச்சயம் (எப்படிக்) கூடாதோ (அப்படி)—குற்றம் ஆம் குணவிசேடம்=குற்றமாகிய குணவிசேஷங்களை—கூடாமல் இருக்கையாலே=(பரமார்த்தமாகச்) சம்பந்தியாமலிருத்தலினாலே—

இற்றது=இத்தன்மைத்தான அப்பிரஹ்மமானது—வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும்=(ஆகமப் பிரமாணரூபமான) வாக்குக்கு விஷயமாகா தென்பதையும்—நீயே அறிவாய்.—எ-று. ஏ. அசை.

"பூதம்" என்றது, அக்கினி. "உபயம்" என்றது, இரண்டு. பிரத்தியட்சம், அநுமானம், சப்தம், உபமானம், அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்தி எனப் பிரமாணம் அறுவகைத்து.

(152) 1-வது—அவற்றுள் சார்வாகர் பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் ஒன்றே அங்கீகரித்தனர்.

2-வது—கணாதசுகதமதாநுசாரியர் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமொன்றே யங்கீகரிக்கில் திருப்தி வேண்டினோனுக்குப் போஜனத்தின்கட் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாதாகலின், இரண்டாவதான அநுமானப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். என்னே? அபுக்த போஜனத்தில் திருப்திக்கு ஏதுத்தன்மையின் ஞானம், பிரத்தியட்சப்பிரமாண ஜந்நியமான பிரத்தியட்சஞானமாகவின்றாகலின், * புக்தபோஜனத்தில் அநுபவித்த திருப்திக்கு ஏதுத்தன்மையை அபுக்தபோஜனத்தின்கண்ணும் அநுமானத்தாலறிந்து திருப்தி வேண்டினோன் போஜனத்தின்கட் பிரவிர்த்தித்தலால் என்க.

3-வது—சாங்கிய சாஸ்திர கர்த்தாவாகிய கபிலமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சம், அநுமானம் என்னும் இரண்டே பிரமாணம் அங்கீகரிக்கில் தேசாந்தரத்திற் சென்றிருந்த வொருவன்பிதா மரணமாயினனாக, யதார்த்தஞ் சொல்பவனான ஒருவன் வந்து உன்பிதா மரணமாயினன் என அதுகேட்ட புத்திரனுக்குப் பிதாவின் மரண நிச்சயம் பிரத்தியட்சம், அநுமானங்களா லுண்டாகாமல் சப்தத்தாலுண்டாகலின் சப்தத்தோடு மூன்று பிரமாணம் அங்கீகரித்தனர்.

4-வது—நியாயசாஸ்திர கர்த்தாவாகிய கௌதம மதாநுசாரியர், பிரத்தியட்ச முதலிய மூன்றே பிரமாணம் அங்கீகரிக்கில் மரையறியா ஒருவன் வனவாசி புருஷனால் பசுவுக்குச் சமானம் மரை என்பதைக் கேட்டிருந்து வனத்திற் சென்று மரையைக்

* புக்தபோஜனம்=முன்னே தான் உண்ட அந்நம்.

கண்டபோது அவனுக்குப் பசுவுக்குச் சமானமாம் மரை என்று வனவாசி புருஷன் சொன்ன வாக்கியார்த்தத்தின் ஸ்மரணமுண்டாகி அநந்தரம் இது மரை என்னும் ஞானமுண்டாகின்றதாகலான், இப்படிப்பட்ட விலட்சண ஞானத்திற்கு ஏதுவான உபமானப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர்.

5-வது—பூருவ மீமாஞ்சையின் ஏகதேசியும், பட்டருடைய சிஷ்யருமாகிய பிரபாகரர், ஐந்தாவதான அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். பகலில் போஜனத்தியாகியான புருஷனுடைய ஸ்தூலத்தைக் கண்டு இவன் இராத்திரியில் போஜனஞ் செய்வனென்னும் ஞானம் உண்டாகின்றது; அங்கே இராத்திரி போஜனமின்றிப் பகற்போஜனத் தியாகியின்கட் டூலத்துவங் கூடாதாகலின், இராத்திரி போஜனத்தின் சம்பாத்தியம் தூலத்துவமாம்: இராத்திரி போஜனம் சம்பாதகம். சம்பாதகமாகிய யாதொரு இராத்திரி போஜன முண்டோ! அதனது ஞானத்திற்கேதுவான ஸ்தூலத்துவத்தின் ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமென்று சொல்லப்படும். இது விசாரசாகர ரீதி.

6-வது—பூருவ மீமாஞ்சகரான பட்டர், ஆறுவதான அநுபலப்திப் பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும் ஆறுபிரமாண மங்கீகரித்துளர். கிரக முதலியவற்றில் கட முதலியவற்றின் அபாவஞானம் உளதாதல் அநுபலப்திப் பிரமாணத்தின் பிரயோஜனமாம்: அங்கே யாதொரு பதார்த்தம் பிரதீதியாகவில்லையோ! அதனபாவஞான முளதாம். அப்பிரதீதியை அநுபலப்தியென்பர்: கடத்தின் அநுபலப்தியென்னும் அப்பிரதீதியாற் கடத்தினபாவ நிச்சய முண்டாகின்றது. இப்படிப் பதார்த்தங்களின் அபாவ நிச்சயத்திற்கு ஏதுவான பதார்த்தங்களின் அப்பிரதீதியை அநுபலப்திப் பிரமாணமென்பர்.

(153) பிரமா ஞானத்திற்குக் கரணம் யாது அது பிரமாணம் எனப்படும்: ஸ்மிருதியின் வேறாய், அபாதிதப் பொருளை விஷயமாகவுடைய ஞானம் யாது அது பிரமா எனப்படும்: ஸ்மிருதி ஞானம் பிரமா அல்ல. என்னே? பிரமாஞானம் பிரமாதாவினாசிரிதமாம்: ஸ்மிருதி பிரமாதாவினாசிரிதமல்ல; சாட்சியினாசிரிதமென்று அங்கீகரித்து இப்படியே பிராந்தி ஞானமும், சமுசயமும் சாட்சியினாசிரித மென்றே அங்கீகரித்தனர்;

இக்காரணத்தால் ஸ்மிருதி ஞானம், சமுசய ஞானம், பிராந்தி ஞானம் இம்மூன்றும் ஆபாச சகிதமான அவித்தியா விருத்தி ரூபமாம்: அந்தக்கரண விருத்திரூபமல்ல. ஆகலின் பிரமாதாவின் ஆசிரிதமல்ல; சாட்சியின் ஆசிரிதமாம்: யாதொன்று அந்தக்கரண விருத்திரூப ஞானமோ அது பிரமாதாவிஞசிரிதமாம்; அதுவே பிரமா வெனப்படும். ஸ்மிருதிஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியல்லாமையின், பிரமாதாவிஞசிரிதமுமல்ல: பிரமாவுமல்ல: ஆதலால், பிரமாவினிலக்கணத்தில் ஸ்மிருதியின் வேறென்று சொல்லல் வேண்டும். ஸ்மிருதி ஞானம் அபாதிதப்பொருளை விஷயமாகவுடைய ஞானந்தான்; ஆயினும் அது ஸ்மிருதியின் வேறல்ல: ஆதலான் அபாதிதப் பொருளை விஷயமாகவுடைய ஸ்மிருதியின் வேருன ஞானம் பிரமா வெனப்படும்: இவ்விலக்கணத்திற்கு யாதொரு தோஷமும் இன்ரும்.

முதலாவது பிரத்தியட்சப் பிரமா: இரண்டாவது அநுமிதிப் பிரமா: மூன்ருவது உபமிதிப் பிரமா: நான்காவது சாப்திப் பிரமா: ஐந்தாவது அர்த்தாபத்திப் பிரமா: ஆருவது அபாவப் பிரமா: பூருவஞ்சொன்ன பிரத்தியட்ச முதலிய ஆறு பிரமாணங்களுமே கிரமமாக அந்தப் பிரமாக்கட்குக் கரணங்களாம். [பிரமாவெனினும் பிரமையெனினும் ஒக்கும்.] பிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்குக் கரணம் யாது அது பிரத்தியட்சப் பிரமாணம்: அசாதாரண காரணம் யாது அது கரணம்: சர்வ காரியங்கட்குங் காரணமாயுள்ளவை சாதாரண காரணமெனப்படும். தர்மாதர்ம முதலியவை சர்வகாரியங்கட்கும் காரணமாதலால் சாதாரண காரணங்களாம். பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்கு ஈசுரனும், அவரது இச்சை முதலியனவும் சாதாரண காரணங்களாம் என்னை? அவையின்றி எவ்வகைக் காரியங்களு முளவாகாமையின் என்க; இதனுல் ஈசுரன் முதலியவை சாதாரண காரணங்களாம். சர்வ காரியங்கட்குங் காரணமாகாமல் யாதானும் ஓர் காரியத்துக்கு யாது காரணமாமோ அஃதசாதாரண காரணமெனப்படும். கட முதலிய காரிய விசேஷங்கட்குத் தண்டம் எப்படி அசாதாரண காரணமாமோ! அப்படிப் பிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்கு நேத்திர முதலிய இந்திரியங்கள் அசாதாரண காரணங்களாம். ஆதலால் அவை பிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்குக் கரணங்களாம்.

(154) நேத்திரேந்திரியத்தால் உருவமுடையது, அல்லது நீலம் முதலிய நிறம் இவைகளின் ஞானமுளதாம்: பிரஹ்மம் இப்படிப்பட்டதல்ல. ஆதலால் நேத்திரேந்திரிய ஜந்நிய ஞானத்திற்கு அது விஷயமல்ல. துவாச்சேந்திரியம் பரிசத்தையும், பரிசத்தின் ஆசிரயத்தையும் விஷயம்பண்ணும்: பிரஹ்மம் பரிசத்தின் ஆசிரயமுமல்ல பரிசமுமல்ல; ஆதலால் * துவாச்சேந்திரியத்துக்குப் பிரஹ்மம் விஷயமல்ல, † ரசனேந்திரியத்தால் ரசஞானமும், கிராணேந்திரியத்தால் கந்தஞானமும், சுரோத்திரேந்திரியத்தால் சத்தஞானமு முளவாம்; ரச, கந்த, சத்தங்கட்குப் பிரஹ்மம் விலட்சணமாதலான், ரசன, கிராண, சுரோத்திரங்களால் பிரஹ்மஞானம் பொருந்தாது. ஆதலால், பிரஹ்மம் பிரத்தியட்சப் பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், “உற்றதோர் விடயமன்று ஆதலால்” என்ருர்.

(155) அநுமிதிப் பிரமாவுக்குக் கரணம்யாது அஃதநுமானப் பிரமாணமெனப்படும்: லிங்க ஞானத்தாற் ருேன்றும் ஞானம் அநுமிதி. அஃதெங்ஙனம் எனின்; பருவதத்தில் தூமத்தின் பிரத்தியட்சஞானமுண்டாய் வன்னியின் ஞானமுண்டாகாநின்றது; அங்கே தூமத்தின் பிரத்தியட்ச ஞானம் லிங்கஞானமாம்: அதனுல் வன்னியின் ஞானந் தோன்றுதலால் பருவதத்தில் வன்னியின் ஞானம் அநுமிதி என்க: யாதொன்றினுடைய ஞானத்தினுல் சாத்தியத்தின் ஞானமுண்டாமோ! அது லிங்கமெனப்படும். [லிங்கம்=குறி]அநுமிதி ஞானத்திற்கு விஷயம் சாத்தியமெனப்படும். அநுமிதி விஷயம் வன்னியாதலால் வன்னி சாத்தியமாம். தூமஞானத்தால் வன்னிரூப சாத்தியத்தின் ஞானமுண்டாகின்றதாகலால் தூமம் லிங்கமாம்:[தூமம்=புகை]வியாப்பிய ஞானத்தால் வியாபகத்தின் ஞானமுண்டாவதால் வியாப்பியத்தை லிங்கமென்பர்: வியாபகத்தைச் சாத்தியமென்பர்; வியாப்தியுடையதை வியாப்பிய மென்பர்: வியாப்தி நிரூபகத்தை வியாபகமென்பர்: வியாப்தியின் நிச்சயம் அநுமிதிக் கேதுவாம்.

(156) வேதாந்த வாக்கியங்களால் ஜீவனிடத்துப் பிரஹ்மத்தினபேதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அஃதநுமானத்தானும் பெறப்படுகின்றது .அநுமானமாமாறு: சீவன் பிரஹ்மாபின்னன்

* துவாச்சேந்திரியம்=துவக்கிந்திரியம்.

† ரசனேந்திரியம்=ஜிகுவேந்திரியம்.

சேதனத்துவத்தால்; எங்கே எங்கே சேதனத்துவமுண்டோ அங்கே அங்கே பிரஹ்மாபேதமுண்டு, பிரஹ்மத்திற்போல: இது மூன்றவயவங்களின் சமுதாயரூபமான மஹாவாக்கியமாகலின், பரார்த்தாநுமானமெனப்படும். இங்கே சீவன்பட்சம், பிரஹ்மாபேதம் சாத்தியம், சேதனத்துவம் ஏது, பிரஹ்மம் திருஷ்டாந்தம். இங்கே சீவனிடத்துச் சேதனத்துவ ஏதுவோ உண்டு: பிரஹ்மாபேதரூப சாத்தியமில்லை; என்று, பட்சத்தில் சேதனத்துவ ஏதுவுக்குப் பிரஹ்மாபேதரூப சாத்தியத்தோடு வியபிசாரசங்கை பிரதிவாதி செய்யில், தர்க்கத்தால் அச்சங்கை நிவிர்த்திக்கத்தக்கது. ஜீவனிடத்துச் சேதனத்துவ ஏதுவையொப்பி, பிரஹ்மாபேதரூப சாத்தியத்தை யொப்பாவிடில் சேதனத்திற்கு அத்துவிதீயத்துவப் பிரதிபாதக சுருதி விரோதமாமென்பது இங்கே தர்க்கத்தின் சொரூபமாம்: சுருதி விரோதம் சர்வ ஆஸ்திகர்கட்கும் அநிஷ்டமாதலால் அச்சங்கை நிவிர்த்தியாம். பிரபஞ்சம் மித்தையென்பது அநுமானத்தானுஞ் சித்திக்கிறது; அவ்வநுமானமாமாறு: வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம் மித்தை, ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மையால்; எங்கே எங்கே ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம், சுத்திரஜதாதிகள் போல; இங்கே வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம் பட்சம்: மித்தியாத்தன்மை சாத்தியம்: ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை ஏது. வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம் மித்தையென்பது பிரதிஞ்ஞை: ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மையாலென்பது ஏது; எங்கே எங்கே ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம்; சுத்திரஜதாதிகள் போலவென்பது உதாரணம். இங்கேயும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை ஒப்பி மித்தியாத்தன்மை ஒப்பாவிடில் சத்திற்கு ஞானத்தால் நிவிர்த்தி கூடாதாகலின், ஞானத்தாற் சகலப் பிரபஞ்ச நிவிர்த்திப் பிரதிபாதக சுருதி, ஸ்மிருதிகளின் விரோதமுண்டாமென்னும் தர்க்கத்தால் வியபிசாரசங்கை நிவிர்த்தியாம். இவ்வாறு வேதாந்தார்த்தத்தின் அநுசாரிகளான அநேக அநுமானங்களுள.

(157) ஆயினும், வேதாந்த வாக்கியங்களால் அத்துவிதீயப் பிரஹ்மநிச்சயம் சித்திப்பதால் சம்பாவனை மாத்திரத்திற்கு அநுமானப் பிரமாணமல்லாமற் சுதந்தரமாகப் பிரஹ்ம

நிச்சயத்திற் கேதுவல்ல. என்னை? பிரஹ்மத்தின்கண்ணே வேதாந்த வாக்கியமன்றி அந்நியப்பிரமாணங்களின் பிரவிர்த்தி இல்லை: இது சித்தாந்தம். ஆகலின், இதனானும், அக்கினி தூமங்கள் போலக் காரியகாரணபாவம் பரமார்த்தமாகப் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்மையானும், பிரஹ்மம் அநுமானப் பிரமாண விஷயமன்றென்பார், "பூதமன்றுதலாலே" என்றார்.

(158) உபமிதிப் பிரமாவுக்குக் கரணம் உபமானப் பிரமாணமெனப்படும். சாதிருச ஞானத்தால் உபமிதியுண்டாகும்: ஆகாசமுதலிய சகலப் பிரபஞ்சமுங் கந்தர்வ நகரம்போலத் திருஷ்டநஷ்ட சுபாவம்; இவற்றிற்கு விலட்சண சுபாவம் ஆன்மா. ஆகாசாதிகளில் ஆன்மாவின் சாதிருசம் கிஞ்சித்துமில்லை. ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாந்தரமுண்டானாற் சாதிருசமாம்: ஆன்மாந்தரம் ஔபாதிகமல்லாமல் சொரூபமாகச் சுருதியுக்தி அநுபவங்களாலில்லை. ஆகலின் பிரஹ்மம் உபமானப் பிரமாண விஷயமன்றென்பார், "உபயமன்றுதலாலே" என்றார்.

(159) சாப்திப் பிரமாவின் கரணத்தைச் சப்தப் பிரமாணமென்பர்; சப்தமும் லௌகிக வைதிக பேதத்தால் இருவகைத்து: வைதிக சப்தரூபமான வாக்கியமும் வியாவகாரிக அர்த்தபோதகம், பரமார்த்த தத்துவபோதகமென இருவகைத்து: பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமானவனைத்தும் வியாவகாரிக அர்த்தமென்றும், பரமார்த்த தத்துவம் பிரஹ்மமென்றுஞ் சொல்லப்படும். பிரஹ்மபோதக வாக்கியமும் அவாந்தர வாக்கியம், மஹாவாக்கியமென இருவகைத்து; தற்பதார்த்த துவம்பதார்த்தங்களின் சொரூபபோதக வாக்கியம் அவாந்தரவாக்கியம்; அவை சத்திய ஞானாநந்தம் பிரஹ்மம் என்பது முதலியன. தற்பதார்த்த, துவம்பதார்த்தங்களின் அபேதபோதகமான தத்துவமஸியாதியவை மஹாவாக்கியம். யாதொரு அர்த்தத்தில் யாதொரு பதத்தினுடைய விருத்தியுண்டோ அவ்வர்த்தத்தின் பிரதீதி அப்பதத்தினுளதாம். பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமுளதாய சம்பந்தம் விருத்தியெனப்படும். சக்தி, லட்சணை என்னும் பேதத்தால் அவ்விருத்தி இருவகைத்து: பதார்த்த போத எதுவான சாமர்த்தியத்தைச் சக்தியென்பர். யாதோ ர்த்தத்தில் பதத்தின் சக்தியுண்டோ அவ்வர்த்தம் பதத்திற்குச்

சக்கியமெனப்படும்; சக்கிய சம்பந்தம் இலட்சணை: இப்படிப் பரம்பரா சம்பந்தமான லட்சணாவிருத்திக்கு விஷயமேயல்லாமல், சக்திவிருத்திக்கு விஷயமல்லவென்பார், "குணவிசேடங் கூடாமலிருக்கையாலே இற்றது, வாக்குக் கெட்டாது" என்றார்.

(160) இங்கே இவர் பிரமாணம் நான்கென்றெடுத்துக் கொண்டது நியாயசாஸ்திரப்படி அர்த்தாபத்தியை அநுமானப் பிரமாணத்திலும் அநுபலப்தியைப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணத் திலும் அடக்கிக்கொண்டமையினென்க.

(161) ஆயினும், விருத்திப்பிரபாகர முதலிய வேதாந்த கிரந்தங்களில் ஆறுபிரமாணம் அங்கீகரித்துள்ளன. அர்த்தா பத்திப் பிரமாவின் கரணத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமாண மென் பர்: உபபாதக கற்பனைக்கு ஏதுவான உபபாத்திய ஞானத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமென்பர்: உபபாதக ஞானத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமாவென்பர். உபபாதகம், சம்பாதகம் என் பன ஒருபொருட் சொற்கள். உபபாத்தியம், சம்பாத்தியம் என்பனவும் அப்படியே. யாதின்றி யாது சம்பவியாதோ அதற்கு அது உபபாத்தியமெனப்படும். எப்படியெனின்:— இராத்திரி போஜனமின்றிப் பகற்பொழுதுணவொழிந்த புருஷ னிடத்து ஸ்தூலத்தன்மை சம்பவியாமையின், தூலத்தன்மை இராத்திரி போஜனத்தின் உபபாத்தியமாம்: யாதொன்றன் அபாவத்தால் யாதொன்றன் அபாவமுளதாமோ அது அதற்கு உபபாதகமெனப்படும். என்னை? இராத்திரி போஜனத்தின் அபா வத்தால் பகற்பொழுதுண்ணுனுக்கு ஸ்தூலத்தன்மையின் அபாவ முளதாகலின், இராத்திரிபோஜனம் ஸ்தூலத்தன்மையின் உப பாதகமாமென்க; இதனால், உபபாத்திய அநுபபத்தி ஞானத் தால் உபபாதக கற்பனை அர்த்தாபத்திப் பிரமாவென்று சொல்லப் படும்: உபபாதக கற்பனைக்கு ஏதுவான உபபாத்தியத்தின் அநுப பத்தியின் ஞானம் * அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமெனப்படும்.

(162) அர்த்தாபத்தியும் திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுரு தார்த்தாபத்தி என இருவகைத்து. ஜிஞ்ஞாசுக்குச் சுருதார்த் தாபத்தியின் அநுகூல உதாரணங் கூறுதும்; அது "ஆத்ம

* அர்த்தம்=உபபாதக வஸ்து. ஆபத்தி=கற்பனை.

வித்து சோகத்தைக் கடக்கின்றான்" என்பது. இங்கே ஞானத் தால் சோகநிவிர்த்தி * சுருதமாம்; அவனது சோகம் மித்தியாத் வமாயிருக்கினல்லது ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாதாகலின், பந்தம் மித்தியாத்வமென்னுங் கற்பனையுளதாம்; பந்தமித்தி யாத்வம், உபபாதகம்: ஞானத்தாற் சோகநிவிர்த்தி உபபாத்தி யம்: அது திருஷ்டமன்று, சுருதமாம். ஆகலான், சுருதார்த்தா பத்தியாம். அப்படியே மஹாவாக்கியத்தால் சீவபிரஹ்மங் களின் அபேதங்கேட்கப்படுகின்றது. அது ஔபாதிகமாகப் பேதமுளதேற் கூடும்: சொரூபமாகச் சீவபிரஹ்மங்கட்குப் பேதமுளதேற் கூடாது. ஆகலின், பேதம் ஔபாதிகத்வ மென்னும் ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாண ஜந்நியமாம். இங்கே சீவபிரஹ்மங்களின் அபேதம் உபபாத்தியம். பேதத்தில் ஔபாதிகத்தன்மை உபபாதகம்: சகல உபபாத்திய ஞானமும் பிரமாணமாம்: உபபாதக ஞானம் பிரமாவாம். சீவபிரஹ்மங் களின் அபேதம் வித்துவானுக்குத் திருஷ்டம்: அந்நியனுக்குச் சுருதம்; ஆதலால் திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுருதார்த்தாபத்தி என்னும் இரண்டுக்கும் இது உதாரணமாம். மனது விலய மானபின் நிர்விகற்ப சமாதிகாலத்தில் அத்துவிதீயப் பிரஹ்ம மாத்திரம் சேஷமாய் நிற்கின்றது. சகல அநான்மவஸ்துக்க ளும் மானசமாயினல்லது அதன் விலயத்தால் அவை அபாவ மாகா: ஆகலின், சகல தொய்தமும் மனோமாத்திர மென்னுங் கற்பனையுண்டாகின்றது. இங்கே மனதின் விலயத்தால் சகல தொய்தத்தின் விலயமும் உபபாத்தியமாம்: அதன்ஞானம் அர்த் தாபத்திப் பிரமாணமாம்: சகல தொய்தத்திற்கும் மானசத் தன்மை உபபாதகமாம்; அதன்ஞானம், அர்த்தாபத்திப் பிரமா வாம்: இங்கே உபபாதகப் பிரமாவின் அசாதாரண காரணம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமென்க.

(163) அபாவப் பிரமாவின் அசாதாரண காரணத்தை அநு பலத்திப் பிரமாணமென்பர். அபாவப் பிரமாவின் அசாதாரண காரணரூபமான யாதோரு பிரதியோகியின் அநுபலம்ப முண்டோ அது கரணமாவதால் பிரமாணமாம். [உபலம்பம்= ஞானம்.] அதையே பிரதீதி, உபலப்தி என்பர். அதனபாவத்தை அநுபலம்பம், அநுபலப்தியென்பர்.

* சுருதம்=கேட்கப்பட்டது.

(164) ஜிஞ்ஞாசுக்கு அநுபலப்தி நிரூபணத்தின் உபயோகம் இனிக்கூறுதும். "ஈண்டு நாநாவானவை சிறிதுமில்லை" என்பதாதிய சுருதி, பிரபஞ்சத்தின் திரைகாலிக அபாவங் கூறுகின்றது. அநுபவசித்தமான பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிக அபாவங் கூடாததலான் பிரபஞ்சத்தைச் சொரூபமாக நிஷேதஞ் செய்யவில்லை; மற்றெங்ஙனம் நிஷேதஞ் செய்ததோவெனின்;—பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகமல்ல; ஆகலான், பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டப் பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிக அபாவஞ் சுருதி கூறிற்று; இதனால் பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் சுருதி சித்தமாம்: மற்றும் அநுபலப்திப் பிரமாணத்தாலுஞ் சித்தமாம். பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டமாமேல், எப்படிப் பிரபஞ்சம் சொரூபமாக உபலப்தியாகாநின்றதோ அப்படிப் பிரபஞ்சத்தினது பாரமார்த்திகமும் உபலப்தியாம்: அஃதாகாமையின், பாரமார்த்திகத்வ விசிஷ்டப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமுளது; இவ்வாற்றால், பிரபஞ்சத்தினது அபாவஞானம் அநுபலப்தியினாலுண்டாகின்றது. அந்நிய மதங்களில் எவ்வளவு அபாவஞானம் இந்திரிய ஜந்நியமோ அவ்வளவு ஞானமும் வேதாந்த மதத்தில் கேவலம் அநுபலப்தி ஜந்நியமாம்: நையாயிக மதத்தில் இந்திரியங் கரணமாம்: அநுபலப்தி சககாரி காரணமாம். ஆதலால் இந்திரியத்தில் பிரமாணத்தன்மையுண்டு: அநுபலப்தியில் பிரமாணத்தன்மை யில்லை. இதனால் நையாயிக மதத்தில் அநுபலப்தியை வேறு பிரமாணமாகக் கூறவில்லை. இனம் பற்றிப் பிரத்தியட்சம், அநுமானம், உபமானமென்னும் பிரமாணங்களையும் * உடன் கூறினரென்றறிக. (7)

(165) [இதுவுமது]

வாக்கியந் தனக்கெட் டாது வத்துவென் றுரைத்த [வேதம்
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்று யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாது [கேளாய். (8)

---

*"மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால்" என்னுஞ் செய்யுளை நோக்குக.

(இ-ள்.) வத்து=பிரஹ்மமானது—வாக்கியம் தனக்கு=(யாதொரு) வாக்கியத்திற்கும்—எட்டாது என்று=கோசரமாகாதென்று—உரைத்த வேதம்=பிரதிபாதித்த சுருதியானது—வாக்கிய விருத்தியால்=(தத்துவமஸி) மஹாவாக்கியத்தின் (தற்பத துவம்பதங்களின்) லட்சணாவிருத்தியால்—அவ்வத்துவை=அப்பிரஹ்மத்தை—காட்டிற்று அன்றோ=தரிசிப்பித்ததல்லவா—(ஆகலின், பிரஹ்மமானது சுருதிவாக்கியங்கட்குக் கோசரமாம்.) வாக்கியங்களில்=(ஆனால், அவ்விருவகை) வாக்கியங்களுள்ளே—மானம் ஆவது=பிரமாணமாகக் கொள்ளற்பாலது—ஏது என்றாய் ஆகில்=யாதென் றாசங்கிப்பாயாகில்—வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே=அவ்வாக்கியங்கள் இரண்டும் உண்மையே—மறைகள் பொய்யாது=சுருதிகள் அசத்தியங் கூறாவாகலின்—கேளாய்=(இதற்கு இன்னும் சமாதானங் கூறுதும்) கேட்பாய்.—எ-று.

"காட்டிற்று" என்றதால், இலட்சணை வருவித்தாம். விசேஷணசம்பந்தமுடையதாய், சக்திவிருத்திக்கு விஷயமாகாமையின், பிரஹ்மம் வாக்குக்கெட்டாதென்பதும், இலட்சணா விருத்தியால் ஞானி கரதலாமலகம்போல அநுபவித்தலால் வாக்குக்கெட்டுமென்பதும் மெய்யேயென்பார், "வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யாது" என்றார். இங்கே லட்சணை என்றது, பாகத்தியாக லட்சணையை: சக்திவிருத்தி, லட்சணாவிருத்திகளின் சொரூபம் முதற்படலத்தில், 64-ம் செய்யுளின் விசேஷவுரையிற்காண்க. (8)

(166) [இதுவுமது]

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌந மானாள்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம். (9)

(இ-ள்) (சிலபுருஷரோடு கூடிநின்ற நாயகனையுடைய ஓர்நாயகியை மற்றொருத்திநோக்கி உன் புருஷன் இவனா இவனா என்று அக்குழுவிலுள்ளோரை ஒவ்வொருவராகச் சுட்டிக்கேட்டுவர

அதற்கு அங்நாயகியானவள்)தன்பதி அல்லாப்பேர்கள்தமை =தனது நாயகனல்லாதவர்களை—அல்லன் அல்லன் என்றுள்= (இவன்) அல்லன் (இவன்) அல்லன் எனக்கூறிவந்தனள்—அன்பனைக் கேட்ட நேரம்=(தனது) நாயகனை(ச்சுட்டி) க்கேட்டகாலையில்—அவள்வெட்கி=அங்நாயகி நாணமுற்று -- மௌநம் ஆனாள்=சும்மா விருந்தனள்—என்பது போல=என்னும் நியாயம் போல—இதன்று இதன்று என நீக்கி=(பிரஹ்மமல்லாதவைகள் சடமாதலால்) அவைகளை இது (பிரஹ்மம்) அன்று, இது (பிரஹ்மம்) அன்று என ஒவ்வொன்ருக நிஷேதித்து—பின்= பின்னர்—சேடித்த பரப்பிரமம்தன்னை=சேஷித்த (சேதனரூபமாகிய) பரப்பிரஹ்மத்தை—பேசாமல்=மௌநமாக—வேதம் காட்டும்=வேதம் தரிசிப்பிக்கும்.—எ-று.

இது "அதத்வியாவிருத்தி" லட்சணமாகிய சுருதி என்க.

தனது நாயகனல்லாதவர்களை அல்லன், அல்லனென்ற நாயகி மௌநமாயிருந்து நாயகனை அறிவித்தாற்போல, அதத்துக்களை மாத்திரம் இது பிரஹ்மமன்று, இது பிரஹ்மமன்று என்று நிஷேதித்துவந்து முடிவில் மௌநமாயிருந்த சுருதியும் பிரஹ்மத்தைக் காட்டிற்ருதலால், இதனுனும் அச்சங்கையொழிகி என்பது கருத்து.

இதற்கு, உ-ம், பாகவதம்,

"புனிதமற் றன்னை யல்லாப் பொருள்பரப் பிரம மல்ல
வெனவெடுத் துரைப்ப தல்லா லீறொடு தோற்ற மின்றித்
தனிமுத லாகி நின்ற சச்சிதா நந்த மூர்த்தி
நினைவருஞ் சுடரே நின்னை நிகழ்த்துமா றறிகி லேமால்." (9)

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(167) [இரண்டாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்]

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய்
இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். (10)

(இ-ள்.) முந்திய சங்கை தீர=பிரஹ்மம் ஆகமப் பிரமாணத்திற்குக் கோசராகோசரமாவது எவ்வாருமென நீ சங்கித்த முதற் சங்கை (உனதந்தக்கரணத்தினின்றும்) நிவிர்த்தியாகும் படி—மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய்=நாம் கூறிய உத்தரத்தை அறிந்து அகத்தே கொள்ளுவாய்—பிந்திய சங்கை தீரப் பேசும் உத்தரம் நீ கேளாய்=சுயஞ்சோதியாகிய பிரஹ்மம் மனத்திற்குக் கோசராகோசரமாக எவ்வாருமென்னும் இரண்டாஞ் சங்கை யொழியும்படி நாம் அருளாநிற்கு முத்தரத்தையும் (இப்போது) நீ கேட்பாய்—இந்தியங்களுக்கு=(நேத்திராதி) சர்வேந்திரியங்களுக்கும்—இதயம் இராசன் ஆம்=அந்தக்கரணம் இராஜாவாம்—அதின் எண்ணங்கள் = அவ்வந்தக்கரணத்தினது விருத்திகள்—புந்தியும் மனமும் என்றே=புத்தியும், மனமுமென—புறத்து அகத்து=(தேகத்திற்கு) வெளியிலும் உள்ளிலும்—உலாவி ஆடும்=சஞ்சரித்துக் கூத்தாடாநிற்கும்.—எ-று.

அந்தக்கரணத்தின் பரிணமத்தை விருத்தி என்பர். புத்திரூப பரிணமமான அந்தக்கரணத்தை ஞானத்திற்கு ஆசிரய கர்த்தாவென்றும், அந்தக்கரணத்தின் பரிணமரூபமான மனதை ஞானத்திற்குக் கரணமென்றுங் கூறுப.

"இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமாம்" என்றது,

"மானத நினைத்த தைம்பொறி யியற்று மன்னவர்க் கமைச்சர்போல்"

என்னும் வாசிட்டக் கருத்து. (10)

[இதுவுமது]

உன்முகம் போற்கண் ணடிக் குள்ளொரு முகங்கண் [டாற்போல்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி [தோன்றும்
நின்மனே விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்
தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றே ஞான [மென்பார். (11)

(இ-ள்) உன்முகம்போல்=உனது(கிரிவா ஸ்த)முகம்போல் —கண்ணுடிக்குள்=தர்ப்பணத்தினுள்ளே —ஒருமுகங் கண்டால் போல்= மற்றொருமுகம் பிரதிபலித்தாற்போல — சின்மய வடிவின் சாயை=சித்துரூபமான கூடஸ்தனுடைய சாயையானது— சித்துப்போல்= (மற்றொரு) சேதனம் போல—புத்தி தோன்றும்=புத்திரூபமான அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே பிரதிவிம்பிக்கும்—நின் மனோ விருத்தி=உன்னுடைய மனோவிருத்தியானது —அந்த நிழல்வழியாய்=அச்சாயையின்வழி யநுசரித்ததாய்— உலாவும்=(விஷயதேசத்திற்) சஞ்சரியாநிற்கும்— தன்ம நன்மகனே = தர்மரூபியான நல்லமைந்தா — இத்தைத்தான் அன்றோ=இவ்விருத்தியை யல்லவா—ஞானம் என்பார்=ஞானமென்று கூறுவர் (பெரியோர்.)—எ-று. (11)

(168) [பிரஹ்மத்தின்கட் பல * வியாப்தியி னபாவங் காட்டும் பொருட்டு அநான்ம பதார்த்தங்களில் விருத்தி வியாப்தி, பலவியாப்தி இரண்டும் உண்டென்று காட்டுகின்றார்.]

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளானாற் போல
விருத்திகள் கடப டாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும்
அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றோற்று விக்கும்
இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா
[ணுதே. (12)

(இ-ள்.) உருக்கிய தராநீர் = (குகையிலிட்டு நெருப்பில் வைத்து) உருகச் செய்த தராச்சலமானது—நாநா உருவங்கள் ஆனால்போல=(அச்சுக்கருவில் விடப்பட்ட மாத்திரத்தில் தான் சென்று வீழ்ந்த) நாநா அச்சுருவங்கட்குச் சமான (உருவ)மானாற் போல—விருத்திகள்=தேகத்தினின்றும் நேத்திராதி இந்திரிய வாயிலால் வெளிப்படாநின்ற அந்தக்கரண விருத்திகள்—கடபடாதி விடயம் ஆய்=கடபடமுதலிய விஷய (சமானுகார)மாய் —பரிணமிக்கும்=பரிணமி(த்து விஷயங்களின் ஆவரணத்தைப் பங்கமா)க்கும்—விடயம் எல்லாம்=(கடபடாதி) விஷயங்களையெல்லாம்—அருப்பல ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும்=அருவமான

* வியாப்தி=விஷயம்.

ஸ்புரணமென்னும் ஆபாசனானவன் தோற்றுவிப்பன்—[சொல்லிய நியாயத்தை வியதிரேக திருஷ்டாந்த முகத்தால் விளக்குகின்றார்.] இருட்டினில்=அந்தகாரத்தில்—விளக்கும் கண்ணும் இல்லாமல் = தீபமும் நேத்திரமும் இல்லாமல் — பொருள் காணுதே=(கடபடாதி) பதார்த்தங்கள் (எப்படிக்) காணப்படாவோ (அப்படி) ஆவரண நிவிர்த்தியின் பொருட்டு விருத்தியும், ஸ்புரணரூபப் பிரயோஜன நிமித்தம் சிதாபாசனும் இல்லாமல் அநான்ம பதார்த்தங்கள் பிரகாசியாவாம்.—எ-று.

இந்திரியத்துக்கும், கடத்துக்கும் சையோக முண்டாகும் போது இந்திரியத் துவாரத்தாற் புறம்போந்து உருக்கி அச்சில் விடப்பட்ட தராச்சலம்போலக் கடாகாரத்துக்குச் சமானுகாரத்தை யடையும் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தை விருத்தியென்பர். அந்தக்கரணம் சத்துவகுணகாரியமாய்ச் சொச்சமாகலின் அதில் சேதனத்தினுபாச மிருப்பதுபோலச் சொச்சமான அந்தக்கரணத்தின் காரியமாகிய விருத்தியிலும் சேதனத்தினுபாசம் உண்டு. விஷயமாகிய கடம் தமோகுண காரியமாதலால் சொரூபமாகவே சடமாம்; ஆகலின், அதன்கண் அஞ்ஞானமும் அதனது ஆவரணமும் உண்டென்னல் கூடாது. விசாரதிருஷ்டியினுல் நோக்கில் அஞ்ஞானமும் அதனுவரணமும் சேதனத்தின்கண் உண்டேயல்லாமல் கடத்தின்கண் இல்லை. அஞ்ஞானம் சேதனத்தி னாசிரிதமாய்ச் சேதனத்தையே விஷயம் பண்ணுகின்றதென்பது வேதாந்தசித்தாந்தம். ஆயினும், கடாதிகளின் அதிஷ்டானசேதனுசிரிதமான அஞ்ஞானமும் சேதனத்தை ஆச்சாதித்துச் சுபாவமாக ஆவிருதமான கடாதிகளையும் மறைத்திருக்கிறது உலகிற்பிரசித்தம். அவ்வஞ்ஞானத்தால் ஆவிருதமான கடத்தை விஷயமாகவுடைய அந்தக்கரணத்தின் ஆபாசசகிதமான கடாகாரவிருத்தியின்கண், விருத்திபாகமோ கடத்தின் ஆவரணத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கின்றது. விருத்தியின்கணுள்ள ஆபாசபாகம் கடத்தைப் பிரகாசஞ்செய்கின்றது. இவ்வாற்றான் வாகியபதார்த்தத்தில் விருத்தி, ஆபாசம் இரண்டிற்கும் உபயோகம் உண்டு. திருஷ்டாந்தம். அந்தகாரத்தில் குடத்தினுல் யாதானும் ஓர் பாத்திரம் மூடிவைத்திருந்ததாக, அங்கே தடியாலடித்துக் குடத்தை உடைத்தும் பின்னர்த்

தீபமின்றி அந்நிராவரண பாத்திரமும் பிரகாசமாகாமற் றீபத்தி னாற் பிரகாசமாவதுபோல அஞ்ஞானத்தால் ஆவிருதமான கடத்தின் ஆவரணத்தை விருத்தியானது பங்கஞ்செய்தும் அக் கடம் பிரகாசமாகாது. என்னை? கடமோ சொரூபமாகச் சடம்: விருத்தியுஞ் சடம். விருத்திக்கு ஆவரண பங்கமாத்திரம் பிரயோஜனம்; அதனாற் கடமானது பிரகாசியாது. ஆதலால் கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது ஆபாசமாம். இங்ஙனங் கூறியது நேத்திரப் பிரத்தியட்சஞானத்தின் தன்மையாம். ஏனைய சுரோத்திர முதலிய இந்திரியப் பிரத்தியட்சத்திலும் இவ்வாறே அறிக. (12)

(169) [அநான்மாவினும் பிரஹ்மத்தின்கணுள்ள் விலட்
சணத்தன்மையைத் திருஷ்டாந்தத்தோடுங் காட்டுகின்றார்.]

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணா விருட்பொருள் காணல்
[வேண்டும்
தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே
[போதும்
விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும்
[வேண்டும்
புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்
[காண் போர்க்கே. (13)

பலம்=சிதாபாசன்—புரிகின்ற விருத்தி = முமுட்சுக்கள் விரும்பாநிற்கும் அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தி—ஏனைய பதப்பொருள் வெளி.

(170) [பிரஹ்மத்திற்கு அநான்மாவினும் விலட்சணத்தன்மை
கூறிச் சங்கையின் உத்தரம் இவ்வாறமேன்று முடிக்கின்றார்.]

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்
கருத்தெழு விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினான் மனத்திற்
[கெட்டும்
வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய்
அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி
[டாயே. (14)

(இ-ள்) விருத்தியும்= (அந்தக்கரணத்தின்) விருத்தியும்—பலமும்=(சிதாபாசமென்னும்)பலமும்—கூடும் விகாரமே=கூடாநிற்கும் பரிணாமமே—மனம் என்பார்கள்=மனமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்—கருத்து எழு விருத்தி வேண்டும் கணக்கினால் =அந்தக்கரணத்தினின்றும் எழாநிற்கும் (பிரஹ்மாகார) விருத்தி மாத்திரத்தை யபேட்சிக்கு நியாயத்தால்—மனத்திற்கு எட்டும்=(பிரஹ்மமானது) மனத்துக்கு விஷயமாம்—வருத்திய =(சிருட்டிதொடங்கி இதுகாறும்) துன்பப்படுத்திய—பலம் ஆம் இந்த மனத்திற்கு=(சிதாபாசமென்னும்) பலத்தோடுகூடின இம்மனத்துக்கு—எட்டாது கண்டாய்=(பிரஹ்மமானது) விஷயமாகாது—அருத்தம் இப்படி என்று=(பிரஹ்மமானது மனத்திற்கு எட்டும் எட்டாதென்று சுருதி கூறினதற்குப்) பொருள் இவ்வாறாகு மென்றறிந்து—ஐயம் அகன்று=(இது விஷயமாக உன்னிடத்தெழுந்த) சந்தேகம் ஒழிந்து—நீ தெளிந்திடாய்=நீ தெளிவாயாக.—எ-று.

கண்டாய் என்பது, முன்னிலையசை.

(171) மானச ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமல்ல வென்பதற்கு அபிப்பிராயம். சமதமாதி சம்ஸ்கார ரகித விட்சிப்த மனதினின்றும் உண்டாகாநிற்கும் ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமல்ல. மானச ஞானமாகிய பல வியாப்பியத்தன்மை பிரஹ்மத்தின்கணில்லை. விருத்தியில் சிதாபாசம் பலமென்று சொல்லப்படும்; அதற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்று. கடமுதலிய அநான்ம பதார்த்தங்களை விருத்தியடையுமாகில் அங்கே விருத்தி, சிதாபாசம் இரண்டிற்கும் கடமுதலிய பதார்த்தங்கள் விஷயமாம். பிரஹ்மாகார விருத்தியில் உள்ள சிதாபாசனுக்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்று. விருத்தி மாத்திரத்திற்கே பிரஹ்மம் விஷயமாம்.

(172) மனத்தின் விஷயத்தன்மை பிரஹ்மத்தின்கண் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே சத்தத்தின் விஷயத்தன்மையும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அங்கே சத்த ஜந்நிய ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்றென்று பொருள்கொள்ளின் மஹாவாக்கியமும் சத்தரூபமேயாகலான் அதனால் உண்டாகாநிற்கும் ஞானத்திற்கும் பிரஹ்மம் விஷயமன்றென்று பொருள்படும்; படவே,

சித்தாந்தத்திற்கே பங்கம் வரும். ஆதலால் நிஷேத வசனத்திற்குப் பொருள், சத்தத்தின் லட்சணாவிருத்தி ஜந்நிய ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமேயல்லாமல், சத்தத்தின் சக்திவிருத்தி ஜந்நிய ஞானத்திற்கு விஷயமன்றென்பதும், அப்படியே லட்சணாவிருத்தி ஜந்நியஞானத்திலும் ஆவரணபங்கரூப விருத்திமாத்திர விஷயத்தன்மை பிரஹ்மத்தின்கண் உண்டென்பதல்லாமல் சிதாபாசரூப பலத்திற்குப் பிரஹ்மம் விஷயமன்றென்பதுமாம். (14)

(173) [சஞ்சல சுபாவமாய் விஷயபரிணாமமுடைய சித்தம் சமாதியடையுமாறு எங்ஙனெனவ் வினாதல்.]

[வேறு.]

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன
வழிகளறிந் தேனினியோர் வசனங் கேளீர்
சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந்
ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம்
உஞ்சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி
யொரு கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த
நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப
நிலையடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே. (15)

(இ-ள்.) வஞ்சகம் இல் பரமார்த்த குருவே=(உபாயம் அல்லாதவைகளை உபாயமென்று உபதேசிக்கும்) வஞ்சகக்குணம் இல்லாத மெய்ம்மையான ஆசிரியரே—சொன்ன வழிகள் அறிந்தேன்=(வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் பிரஹ்மம் எட்டும் எட்டாதென்பதற்குத் தேவரீர்) அருளிய காரணங்களை நன்குணர்ந்தேன்—இனி=இப்பொழுது—ஓர் வசனங்கேளீர்=(யான் வினவாநிற்கும்) ஓர் விண்ணப்பங் கேட்டருளுவீர்—சித்தம்=சித்தமானது—சஞ்சலம் அற்று=அசஞ்சலமாய்—அகண்டபூரணம் ஆய்=அகண்ட பரிபூரணமாய்—தத் ஆகாரம் ஆவது அன்றோ=பிரஹ்மாகாரமாவதல்லவா—சமாதியோகம்=சமாதியென்று சொல்லப்படுஞ் சித்தநிரோதம்—உஞ்சலை ஒத்து அலைவது=ஊசலைப் போலு மலையாநிற்பதே—தன் சுபாவம் ஆகி = தனது

இயற்கையாய்—ஒரு கணத்தில்=ஒரு க்ஷணநேரத்தில்—பல உலகு ஆய் உதிக்கும்=நாநா உலகங்களாய்த் தூலியாநிற்கும்—இந்த நெஞ்சகம்=இச்சித்தமானது—வத்துவில்=(அசஞ்சல அதிசூட்சுமமான) பிரஹ்மத்தில்—அசையா=அசையாத—நிவாத தீப நிலை=நிவாத தீபத்தின் ஸ்திதியை—அடைவது எப்படியோ=அடையாநிற்பதெவ்வாறோ (யானறியேன்)—நீர் சொல்வீர்=தேவரீரருள்வீராக.—எ-று.

[இது பிரமேய சந்தேகம்.] (15)

(174) [சங்கைக்குத்தரங் கூறப்புகுந்து, அதற்கு ஏதுவான விசேஷங்களைக் கூறுகின்றார்.]

கருதுமனே குணமூன்றா மூன்றி லொன்று
கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும்
தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போது
சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம்
மருவுரசோ குணமாகி லுலக தேக
வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும்
அருமகனே தமோகுணமே லான போதி
லசுரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. (16)

(இ-ள்.) கருது மனோ குணம் மூன்று ஆம்=(விஷயங்களைக்) கருதாநிற்கும் மனத்தின் குணங்கள் மூவகைத்தாம்—மூன்றில் ஒன்று கதித்து எழுந்தால்=அம்மூவகைக் குணங்களுள்ளே ஓர் குணமானது அதிகரித்தெழுந்ததாயின்—மற்று இரண்டும் கரந்து நிற்கும்=ஏனைய இரண்டு குணங்களும் அடங்கி நிற்கும்—தருமம் மிகும்=தருமம் மிகுந்துண்டாதற்குக் காரணமான—சத்துவம் மேல் ஆனபோது=சத்துவகுணம் மேலிட்டபோது—சன்மார்க்கம் ஆன தெய்வசம்பத்து உண்டாம்=சன்மார்க்கமாகிய தெய்வ சம்பத்துண்டாகும்—மருவு ரசோகுணம் ஆகில்=கலவாநின்ற இரஜோகுணம் மேலிடுமாயின் — உலக தேக வாதனை ஆம் சாத்திர வாதனையும் ஆகும்=உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை என்னும் மூவித வாசனையுமுண்டாம்—அருமகனே=அருமையான மைந்தா—தமோகுணம் மேல் ஆன

போதில்=தமோகுணம் மேலிட்டபொழுது—அசுரசம்பத்து உண்டாகும்=(துன்மார்க்கமான) அசுரசம்பத்துண்டாகும்—அறிந்துகொள்=(நீ இங்ஙனம்) தெரிந்து கொள்ளுதி.—எ-று.

"தூயசத் துவங்கொள்சங் கற்பம், மிக்கநற் றரும ஞானம்வி டுளதாய் வேந்தர்வேந் தெனமிக விளங்கும்"

என்னும் சுருதியால், "தருமமிகும் சத்துவம்" என்றும், "சத்துவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞானமா மத்திமங் கலப்பதாம்" என்னும் சுருதியால், "மருவுரசோ குணம்" என்றுங் கூறினர். சன்மார்க்கமெனவே துன்மார்க்கம் வருவித்தாம்.

(175) சாவயவமாய், அநித்தியமாய் அரக்குச் சுவர்ணம் மெழுகு முதலியவைபோல வெகுவித பரிணம யோக்கியத் திரவியம் யாது அதுமனது. நேத்திர முதலிய இந்திரியங்களால் கடபடாதி விளங்குவபோலச் சாட்சியாகிய பிரத்தியகான்மாவாலே பிரகாசமாக விளங்குவனவான காமக்குரோதாதி விருத்திகட்கு உபாதான காரணமாயிருப்பது மனது. கண்ணுக்கு எதிரே வெளிச்சத்திலிருக்கும் கடபடாதியும், காதுக்குச் சமீபத்திற் றிடமாயுச்சரிக்கும் சத்தமும், யாதொன்று சாவதானமாயில்லாவிடில் அறியப்படாமல்,யாதொன்று சாவதானமாயிருந்தால் அறியப்படுகின்றனவோ! அதுவே அந்நுவய வியதிரேகங்களால் சகல விஷய ஞானத்திற்கும் சாதாரண காரணமான மனதென்று பிருகதாரணிய உபநிடதத்திற் கூறியிருக்கிறது. அது மனனம் பண்ணுகின்றமையால் மனதென்றும், சிந்தனை செய்கின்றமையால் சித்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்: அச்சித்தமானது முக்குண காரியங்களான ஞானம், பிரவிர்த்தி, மோகம் என்னும் மூன்றனையும் அநுபவித்தலால் திரிகுணாத்மகமாக இருக்கும். அந்தத் திரிகுணங்களும் சமுத்திரத்தினலை போல நிரந்தரம் பரிணமமடையும்; அப்பொழுது இரண்டுகுணம் அடங்கி ஒருகுணம் அதிகரித்திருக்கும். சத்துவகுண மதிகரிக்கும்போது தெய்வசம்பத்தும், ரஜோகுண மதிகரிக்கும் போது உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனையும், தமோகுண மதிகரிக்கும்போது அசுரசம்பத்தும் உண்டாகும்.

(176) வாசனையாவது,திடபாவனையால் முன்பின்னென்றையுமாலோசியாமலுண்டாகுங் குரோதாதி விருத்திக்கேதுவான

சித்தத்தின் சூட்சுமாவஸ்தையாகிய சம்ஸ்காரம்; சுத்தாசுத்த பேதத்தால் அஃதிருவகைத்தாம். [அசுத்தமெனினும், மலினமெனினும் ஒக்கும்.]

(177) அவற்றுள்,டம்பம், கர்வம், அடங்காதவகங்காரம், காமம், குரோதம், உலோபம், அவிவேகம், நித்திரை, ஆலசியம், பயம், மைதுனம் இவை முதலிய துர்க்குணங்களாகிய அசுர சம்பத்து ஒன்று, உலகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை, தேகவாசனை மூன்று ஆக நான்கும் மலினவாசனை. இவற்றுள், தம்பம், தர்ப்பம் முதலிய அசுரசம்பத்து நரகத்திற் கேதுவாதலால் மலினமென்பது பிரசித்தம்.

(178) சர்வ சனங்களும், நாம் எவ்வாறிருக்கின் நம்மை நிந்தியாமல் ஸ்துதிசெய்வரோ அவ்வாறு நடக்கவேண்டுமென்னுந் துரபிமானம் உலகவாசனை; இது சம்பாதிப்ப தருமையாகலின், மலினவாசனை யெனப்படும்.

(179) இதற்குதாரணம் என்னையோவெனின்;—சர்வகுண சம்பன்னரான ஸ்ரீ ராமச்சந்திரர்க்கும், பதிவிரதா சிரோமணியாகிய சீதைக்கும் காதினாற் கேட்கக்கூடாத அபவாதம் சனங்களாலுண்டாயிருப்பது. [அபவாதம்=நிந்தை.] தேசபேதத்தால் ஒருவரை யொருவர் நிந்திப்பது காணப்படுகிறது. என்னை? தட்சணதேசத்துப் பிராமணரால் உத்தரதேசத்து நிவாசிகளாய் வேதமறிந்து மாம்சபட்சணம் பண்ணும் சனங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றனர். உத்தரதேசத்துப் பிராமணரால் மாதுலன் கந்நியை மணம்புரியும் தட்சணதேசத்து நிவாசிகளான பிராமணர்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றனர். இப்படியே தத்தங்குலம், கோத்திரம், பந்துவர்க்கம், இஷ்டதேவதை முதலியவைகளைத் துதிப்பதும், அந்நியகுல கோத்திராதிகளை நிந்திப்பதும் வித்துவான்முதல் கோபாலர் பரியந்தம் பிரசித்தம்.

(180) இவ்வுலகவாசனை நசிக்கும்படியான வுபாயம் என்னையோவெனின்;-சர்வ சனங்கட்கும் சந்தோஷம் வரும்படி நடக்கத்தக்க வுபாயமியாதொன்றுமில்லை. தத்தம் மனத்துக்குத் தோற்றினவாறே சொல்லாநிற்குஞ் சனங்களுடைய சொல்லால் நமக்கு என்னை; எவ்வழியானும் நமக்கு உறுதிபயப்பதையே நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டு மென்னும் விவேகமே உலகவாசனை

நசித்தற்கு உபாயமாம். இவ்வபிப்பிராய முட்கொண்டே மோட்ச சாஸ்திரங்களில் அங்கங்கே, தியானியாகிய புருஷனுக்கு நிந்தையினும், ஸ்துதியினும் சமபுத்தி வேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றது.

(181) கர்மசாஸ்திர பாடாபிமானம், அர்த்தாபிமானம், அநுஷ்டானுபிமானம் எனச் சாஸ்திர வாசனை மூவகைத்தாம்.

(182) அவற்றுள், சாஸ்திரபாடாபிமானத்திற் குதாரணம் என்னையோவெனின்;—பரத்துவாசர் மூன்று புருஷாயுள்வரையும் வெகு வேதங்களை அத்தியயனம்பண்ணி நாலாம் புருஷாயுளிலே இந்திரனாலே மீண்டும் வேதபாடத்திற் பிரவிர்த்திக்கப்பட்டபொழுது மிஞ்சியிருந்த வேதாத்தியயனத்தின்பொருட்டு முயற்சி பண்ணினர்; அப்படிப்பட்ட பரத்துவாசருக்கே வேதபாடமுழுதுங் கிடைக்காமற் போனதால் அப்பாடாபிமானம் மலினவாசனை யெனப்படும்.

(183) அப்படியே வெகு சாஸ்திரார்த்தங்களை யறியவேண்டுமென்னு மபிமானமும் பரமபுருஷார்த்தத்துக்குச் சாதனமாகாமையின் மலினவாசனையே. இதற்குதாரணம்—ஓரிருடியானவர் வெகுவித சாஸ்திர புஸ்தகபாரத்தோடுகூட மஹாதேவரைத் தரிசித்தற்பொருட்டுச் சந்நிதானத்தில்வர அங்கிருந்த மற்றோரிருடி அவரைப்பார்த்துப் பாரஞ்சுமக்குங் கழுதைபோல நீவிர் புஸ்தகபாரங்களை நன்றாய்ச் சுமக்கின்றீரென்று கிருபையினாலே பரிகாசம் பண்ண அது கேட்டு அவ்விருடியானவர் புஸ்தகங்களையெல்லாம் லவணசமுத்திரத்தி லெறிந்து விட்டனர்; அப்போது கிருபாமூர்த்தியாகிய மஹாதேவர் அவ்விருடியை ஆத்மவித்தையிலே பிரவிர்த்திப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(184) சாஸ்திரார்த்தத்தின் அநுஷ்டானுபிமானம் மலின வாசனையென்பதற்கு உதாரணம். நிதாகரென்பவர் ரிபுவினாலே அடிக்கடி ஆத்மதத்துவ முபதேசிக்கப்பட்டும் கர்மாநுஷ்டானத்தில் சிரத்தை விடவில்லை யென்பதும், தாரூரர் கர்மாநுஷ்டானத்தின் பொருட்டுப் பூமியிலோரிடத்தும் பரிசுத்தவிடத்தை யடைந்திலரென்பதுமாம். சாஸ்திரவாசனை பிரஹ்மாப்பியாசத்திற்கு

விரோதியாவதானும், மேன்மேற் சென்மத்திற் கேதுவாதலானும், சுவேதகேதுவுக்குப்போலக் கர்வத்திற் கேதுவாதலானும் மலின வாசனையென்ப.

(185) தேகாத்மப் பிராந்தியானும், அதற்குக் குணஞ் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னும் பிராந்தியானும், தோஷத்தைப் போக்கவேண்டுமென்னும் பிராந்தியானும் தேகவாசனை மூவகைத்தாம். அவற்றுள், தேகாத்மப் பிராந்திரூபமான தேகவாசனை, சார்வாகர் முதலியோரிடத்துப் பிரசித்தம்.

(186) லௌகிக, சாஸ்திரீய பேதத்தால் தேகத்திற்குக் குணசம்பாதன மிருவகைத்தாம். அவற்றுள், நல்ல இராகத்தோடுகூடக் கானம்பண்ணுவதற்காக விளக்கெண்ணெய், மிளகு, நெய், முதலியவற்றைப் புசிப்பதும், தேகத்தைத் தொடும்போது மெத்தென விருத்தற்காகப் புஷ்டியைப்பண்ணத்தக்க ஔஷதங்களைப் புசிப்பதும், சரீர மழகாயிருத்தற் பொருட்டு அப்பியங்கஸ்நாந முதலியவை பண்ணி நல்ல வஸ்திராபரணங்களைத் தரிப்பதும், சரீரம் சுகந்தமாயிருத்தற்பொருட்டுப் புஷ்பமாலை யணிந்துகொண்டு சந்தனமுதலியவைகளைப் பூசிக்கொள்வதும் லௌகிக குணசம்பாதனம். கங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் பண்ணுவதும், சாளக்கிராமாதி தீர்த்தத்தைப் புரோட்சித்துக் கொள்வதும் சாஸ்திரீய குணசம்பாதனம்.

(187) தேகத்தின் ரோஷத்தைப் போக்குவதும் லௌகிக, சாஸ்திரீய பேதத்தால் இருவகைத்தாம். அவற்றில் வைத்திய சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய ஔஷதங்களான் முகப்பிரச்சாளனாதி லௌகிகம். சௌச, ஆசமனாதி சாஸ்திரீயம்.

(188) இம்மூவகைத் தேகவாசனைகளும் மலினவாசனைகள். என்னை? தேகமே ஆத்மாவென்பது அப்பிரமாணமாகலானும், சகல துக்க ஏதுவாகலானும் மலின வாசனையாம்; இதைப்பெரும்பாலும் பூர்வாசிரியர் கூறியிருத்தலின், யாம் விசேஷமாக வுரைத்திலேம். குணசம்பாதனமும் வெகுமுயற்சி பண்ணியக்காலும், அநேகம் பேருக்கு முழுவதுஞ் சித்திக்கக்காணோம். என்னை? இராகத்தோடு கானம் பண்ணுவதில் பிரசித்தராயிருக்கிற பாடகரும், வேதாத்தியயனம் பண்ணுவிக்கிறவரும் கீழ்ச்சொன்ன

முயற்சிகளைச் செய்தும் நல்ல கண்டத்தொனியை யடைகிலர்: நியமமாகச் சரீரபுஷ்டியுங் காணப்படவில்லை. அழகும், சுகந்தமும் வஸ்திராபரணங்கட்கும், மாலை முதலியவைகட்குமே யல்லது தேகத்திற்குளவாதலில்லை; இச்சாஸ்திரீய குணசம்பாதனமும் பிரபலமாகிய ஏனைய சாஸ்திரங்களால் வாதிக்கப்படுகிறது; அவை யாவையோவெனின்;—யாவனொருவன் வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமமென்னும் மூவகைத் தாதுக்களோடுகூடிய பிரேதரூபமான தேகத்தில் யானெனும் புத்தியும், புத்திர, மித்திர, களத்திராதிகளில் எனதெனும் மமதையும், பாஷாணம், மிருத்து, தாரு, தாம்பிர முதலியவற்றின் விகாரமான மூர்த்திகளில்மாத்திரம் தெய்வபுத்தியும், கங்கையாதிய ஜலமாத்திரத்தில் தீர்த்தபுத்தியும் உடையனோ அவன் தத்துவவித்துக்களாகிய பெரியோர் சபையில் கர்த்தபமென்று சொல்லப்படுவனென்னும் பாகவதமும், தேகம் அத்தியந்தம் மலினம், ஆன்மா அத்தியந்தம் நிர்மலம், ஆதலான் தேகத்திற்கு எவ்வளவு சௌசம் பண்ணினும் அது சுத்தியுறாது, ஆன்மா நித்தியசுத்த னாதலால் சௌசப் பிரசித்தியே அவற்கில்லையென்னும் சூதசம்மிதையும் பிரபலசாஸ்திரங்களாம். ஔஷதம் புசித்தல் முதலியவற்றால் சாந்தமான உரோகம் மீண்டு மடிக்கடியுளதாதலின், லௌகிக சரீர தோஷநீக்கங் கூடாது. கீழ்ச் சொன்ன பாகவதவசனம், சூதசம்மிதை வசனங்களால் சாஸ்திரீயமான சரீர தோஷநீக்கமுங் கூடாது; ஆதலால்,தேகவாசனை மலினவாசனையே.

(189) சுத்தவாசனைதான் யாதோவெனின்;—பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தைத் திடாபரோட்சமாக அறிந்தவனிடத்திருப்பதாயும், வறுத்தவிதை போலத் தேகஞ் சீவித்தற்பொருட்டு உபயோகிக்கிறதாயும், டம்பம், கர்வ முதலிய அசுரசம்பத்தையுண்டுபண்ணாததாயும், ஜன்மாந்தரத்திற் கேதுவாகாததாயும் உள்ளவாசனை சுத்தவாசனையென்றறிக. (16)

[“மனமணி பேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்ற,
கனமுறு விவேக நீராற் கழுவினற் சித்தி காட்டும்” என்று
இதற்கு முன்னூலாகிய வாசிட்டத்திற் கூறியபடியே
சத்துவ சொருபமான மனதில் ஆகந்துகமாக

இராஜத தாமதங்கள் அடைந்திருத்தலின், சன்
மார்க்கத்தின் நிரந்தரானுசந்தானத்தால்
அவைநீங்கி, அது சமாதியை
யடையுமென்று 15-ம் செ-ளில்
செய்த சங்கைக்கு
உத்தரங்கூறல்.]

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும்
வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றி னற்போம்
தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக்
கனபரிணா மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற்
களங்கமற்று நின்றவா காசம் போலும்
நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே. (17)

(இ-ள்.) மனது சத்துவ சொரூபம்=மனதிற்குச் சத்துவமே (உபாதானமாகலின் அதற்கு அதுவே) சொரூபமாம்—மற்று இரண்டும் வந்து கலந்தன=ஏனைய விரண்டுஞ் (சகாயமாக இடையே) வந்து பொருந்தின—அவற்றை மாற்றினல் போம்=அவைகளை நீக்கினல் நீங்கும்—[நீக்குமுபாயங்கூறல்.] தனது சன்மார்க்கத்தை=மனத்தினியற்கையுருவமான சன்மார்க்க (மாகிய தெய்வசம்ப)த்தை—விடாது இருந்தபோது=விடாது (அநுஷ்டித்து) நிற்கும்போது—தமோகுணமும் ரசோகுணமும் சமிக்கும்=(விஷயபரிணாம வேதுவான) தமோகுணமும் (சலன வேதுவான) ரசோகுணமும் நசிக்கும்—பின்னை—கன பரிணாமம் சலனம் போம்=கனமாகிய (விடய) பரிணாமமும் (ஒன்றினின் றொன்றிற் றாவாநிற்குஞ்) சலனமும் (அதன்கணீங்கிப்) போம்—போனக்கால்=(அவை) போகவே—நினது உளம்=உன் மனமானது—களங்கம் அற்று நின்ற=(மேகபடல முதலிய) களங்கமொழிந்து நின்ற—ஆகாசம் போலும்=(சரற்கால) வானம்போலச் சொச்சமாய் அசஞ்சல அதிசூட்சுமமாம்; (ஆகவே,)—அப்படி ஆம் அப்பிரமத்து=அப்படி (அசஞ்சல அதிசூட்சுமம்) ஆகிய அந்தப் பிரஹ்மத்தில்—ஒன்று ஆய்=ஏகரசமாய் — நிருவிகற்ப சமாதியில் — தானேநிற்கும்.—எ-று. ஏ—அசை.

இதன் கருத்து.—மனதுக்குச் சத்துவகுணமே முக்கிய உபாதான காரணம்: ரஜோகுண தமோகுணங்கள் சகாயமாம். ஆகலின், சன்மார்க்கமான தெய்வ சம்பத்தால் ரஜசு, தமசெனும் இரண்டு குணங்களையும் போக்கும்போது சத்துவகுணமே அந்தக்கரணத்தின் சொரூபமாகச் சேஷிக்கும்; அச்சத்துவ குணமுஞ் சஞ்சலத்திற்கேதுவான ரஜோகுணமின்மையின் ஏகாக்கிரமாயும், பிராந்தியினாற் கற்பிக்கப்பட்ட அநான்மரூப மான ஸ்தூலபதார்த்தாகாரத்திற் கேதுவான தமோகுணமின் மையின் சூட்சுமமாயும் இருத்தலால் ஆன்மதரிசனத்திற்கு யோக்கியமாகுமென்பது. (17)

[மனது நிருவிகற்ப சமாதியில் பிரஹ்மத்தோடு ஏகமாய் நிற்றற்கு உபமானங்கூறிச் சந்தேகம் ஒழிதியென உத்தரத்தை முடித்தல்.]

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர்
களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது
விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி
விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல
அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா
யாநந்த மாம்பிரமத் தைக்கிய மான
உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே
யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. (18)

(இ-ள்.) களங்கம் அற்ற கண்ணாடி தன்முன்=நிர்மல மான (ஓர்) தர்ப்பணத்தினெதிரே—வேறு ஓர் களங்கம் அற்ற கண்ணாடி காட்டும்போது=நிர்மலமான மற்றோர் தர்ப்பணத் தைக் காண்பிக்கும்போது—விளங்கிய தன்மயம் ஆகி=நிர்மல மாகிய அக்கண்ணாடிமயமாய்—அபேதம் ஆகி=அபேதமாய்—விகற்பம் இன்றி=விகற்பமில்லாமல்—நிருவிகற்பம் ஆனால் போல =நிர்விகற்ப மாயினாற்போல—அளந்து அறியப்படா விபு ஆய்= இத்துணையளவினதென் றளவிட்டறியப்படாத வியாபகமாய்—சத்து ஆய் சித்து ஆய் ஆநந்தம் ஆம் பிரமத்து=சத்தாயும், சித்தாயும், ஆநந்தமாயும் உள்ள பிரஹ்மத்தின்கண்—ஐக்கியம் ஆன உளம்=ஏகரசமான அந்தக்கரணம்—தெளிந்தபடி இருந் தால்=(தான்) தெளிந்தவண்ணமே நின்றால்—உலகம் எங்கே=

(அதற்கு) உலகரூப பரிணாமமேது—உலைவு எங்கே=சலன முள தாதலேது—என்று சங்கை ஒழித்திடாய்=என இவ்வாறு நிச்சயித்து (இதுவிஷயமா யெழுந்துள்ள) சந்தேகத்தை யொழித்திடுதி.—எ-று.

“உளந்தெளிந்த படியிருந்தால்” என்றது, ஆரூடத்தன் மையை; ஆரூடர்க்குப் பிரபஞ்சத்தின் பரமார்த்தத்தன்மை அபாவமாய் விடுதலின், அதன் பரிணாமமும், அதைப்பற்றி யுளதாகுஞ் சலனமும் அவர்கள் மனத்திற்கிலவாம்; ஆகலின், “உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்திடாய்” என்றார். இப்படியே,

“தத்துவ ஞானி காணினுஞ் சகத்தைக் கண்டிலன் றத் வமே கண்டான்”

என்று பிரமகீதையிலும்,

“காதலின் ஞானி யத்தைக் கண்ணினாற் றெரியக் காணான்”

என்று பகவற்கீதையிலுங் கூறியிருப்பது காண்க. (18)

(190)

[மனம் போகசாதன மாகலானும், மனமிறந்தோர் முத்தராகலானும் அவர்க்கு அஃதின்றிப் போகங்கூடுமா றெங்ஙனேயென வினாதல்.]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த
ரிருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதினா லுண்பார்
போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ
புசிப்பதென்றான் மனந்தானும் போன தன்றே
சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை
தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ [டாதே
மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்றா
மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ முத்தி [தானே. (19)

(இ-ள்.) ஏகம் ஆய் மனம் இறந்தால்=(நன்னீரிலுப்புப் போலப் பிரஹ்மத்தின்கண்) ஒன்றாய் மனமானது நாசமாயின்—சீவன் முத்தர்=ஜீவன் முத்தர்கள்—இருக்கும் மட்டும்=(தேகம்) உள்ளளவும்—பிராரத்தம் எதினால் உண்பார்=பிராரத்த போகம் எச்சாதனங்கொண்டநுபவிப்பர்—போகம் ஆனது

புசித்துத் தொலைப்பது அன்றோ=பிராரத்தபோகம் அநுபவித்துத் தொலைக்கவேண்டுவதோ? அல்லவோ—புசிப்பது என்றால்=அநுபவித்துத் தொலைக்கவேண்டுவதுதா னென்னின்;—மனந்தானும் போனது அன்றே=(போகசாதனமான) மனமும் இறந்ததல்லவே—சோகம் ஆம் மனம் இறந்தால்=துன்ப(மய)மான மனமானது நாசமானால்—போகம் இல்லை=(சுழுத்தியிற் போலப்) பிராரத்த போகாநுபவமில்லை—தோன்றும் எனின்=(அஞ்ஞானிகட்குப்போல மனமிறவாமல்) தோன்றுமாயின்—முத்தர் என்று சொலக்கூடாதே=ஜீவன் முத்தரென்று சொல்லலாமா?—(ஆகலின்,) மோகம் ஆம் இது தெளிய=மயக்கமாகிய இச்சந்தேகம் ஒழிய — குருவே—நன்று மொழிந்தருள்வாய்=விசேஷமாக உத்தர முபதேசித்தருள்வீராக—தெளிந்தது அன்றோ முத்தி=ஐயந்தெளிந்த (நிலை)யல்லவா ஜீவன் முத்தி.—எ-று.

தான், ஏ-இரண்டும் அசைநிலைகள்.

இப்படியே வாசிட்டத்தில்,

"தனையுணர்ந்தோர், கொள்ளுற்ற தொழிலெல்லா மனத்த தன்றோ கொள்மனமன் றியினடக்குங் கொள்கை யென்னே"

என்று சிகித்துவசனால் வினவப்பட்டிருக்கிறது. (19)

(191) [சங்கைக்கு உத்தரம்.]

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும்
வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி வற்றில்
வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி லொன்றும்
விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங் கண்டாய்
தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சே ஷித்துத்
தமசுரச சுகணசித்தல் சொரூப நாசம்
அனகாசத் துவந்தானு மிலிங்க தேக
மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப நாசம். (20)

(இ-ள்.) வெளி.

"ஒன்று மருவு முருவுமென வுளத்தி னாச மோரிரண்டே"

எ-ம்,

"சீவன் முத்தி தனிலுருவ நாசஞ் சித்தந் தனக்குள தாந் தாவி லுடலீர் முத்திதனிற் சாற்று மருவ நாசமுறும்" எ-ம்

இதற்கு முன்னூலாகிய வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பது போல இங்குங் கூறினர். (20)

(192) [சங்கைக்குத்தரங்கூறி முடித்தல்.]

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் [போம்
துகளிருள்போ னன்மனமென் சொல்லும் போம்
வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார்
வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார்
கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக்
கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி
முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு
முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாயே. (21)

(இ-ள்.) சுத்தம் ஆம் சத்துவமே=சுத்தமான சத்துவ குணமே—உண்மை ஆகும்=(மனத்திற்கு) உபாதான காரணமாம்—துகள்=துகளென்னும் (இரசோகுணமும்)—இருள்=இருளென்னும் (தமோகுணமும்)—போனால்=(சன்மார்க்கமான ஞானப்பியாசத்தினால் ஒழிந்து) போமாயின்—மனம் என் சொல்லும்=மனமென்னும் வியவகாரமும்—போம் போம்=ஒழிந்துவிடும் — வர்த்தமானத்தில் = நிகழ்காலத்தில் — வந்த உணவை=(பிராரத்தகர்மத்தால்) வந்து பொருந்துகின்ற உணவுகளை — உண்பார்=உண்ணுநிற்பர் — வருவதும் போவதும் நினைந்து=(இனி) வருவதும் (முன்) போனதுமான (பதார்த்தங்களை அஞ்ஞானிகளைப்போல)நினைந்து நினைந்து—மகிழார் வாடார்=சந்தோஷியார் கிலேசியார்—கர்த்தர் ஆம் அகந்தையை விட்டு=(நாம் இதற்குக்) கர்த்தாவாமென்னும் அகம்பாவத்தை விடுத்து—அகர்த்தர் ஆகி=அகர்த்தாவாய்-கரண விருத்திகள்=அந்தக்கரணாதி விருத்திகளையும் — அவத்தை=விருத்திகட்கு ஆதாரகாலமாகிய, (சாக்கிரமுதலிய) அவஸ்தைகளையும்—காண்பார் ஆகி=காணுஞ் சாட்சிரூபராய்—முத்தர் ஆய் இருக்கலும் ஆம்=முத்தராயிருக்கவுங் கூடும்—புசிப்பும் கூடும்=பிராரத்த

போகமுங் கூடும்—முட்டு இலை என்று அறிந்து=(இவ்வாறிருத்தற்கு) யாதொரு தடையுமின்றென்று நிச்சயித்து — சங்கை மோசிப்பாய்=சங்கையை யொழிப்பாய்.—எ-று.

"சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகும்" என்றதால், சத்துவ நாசமாகும் விதேக கைவல்லியத்தில் உபாதானகாரணம் நசித்துக் காரியம் இராதாதலால் மனது அத்தியந்தநாசமாமென்பது பெறப்படுகின்றது.

"சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமும்" என்று, முதற்படலத்திற் கூறியபடியே இராஜத தாமதங்களை இங்கும், "துகளிருள்" என்றார்.

"இல்லை யில்லையென் றீச னியம்பினன்"

என்பதுபோல, "போம் போம்" என்னும் அடுக்கு நிச்சயப் பொருளில் வந்தது. "வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார்" என்றதற்கு, அருவமனம் உண்மையானும், உருவமனம் இன்மையானும் என்பது கருத்து. இக்காரணத்தால் முத்தராயிருத்தற்கும், போகம் புசித்தற்கும் சந்தேக மின்றென் றறிதி என்பார், "முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்து சங்கை மோசிப்பாய்" என்றார். "கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி" என்றது, முத்தர்க்கு விசேஷணம்; இவ்விசேஷணத்தில், "கர்த்தரா மகந்தையைவிட்டு" என்ற விசேஷணம், இதற்கு முன்னுலாகிய வாசிட்டத்தில்,

"சித்த மாவது நானெனச் செப்புவர்" என்றும்,

அகங்கா ரத்துருவா மந்த மனநிச் சயமாகத், திதமாய் நழுவி நெடுநாளாம்"—

என்றுங் கூறியிருப்பதால் இம்முக்கிய மனநாசமுண்மையின், முத்தராதல் கூடுமென்று, "தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ டாதே" என்னும் ஐயம் ஒழிவித்தற் பொருட்டாமெனக. "கரணவிருத் திகளவத்தை" என்றதற்கு, அந்தக்கரணத்தின் கோர, சாந்த, மூட விருத்திரூபங்களாகிய சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளை யெனினும் அமையும்.

"துகளிருள்போ னுன்மனமென் சொல்லும் போம்போம்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"உரையெனமன் னவன்கேட்பக் கும்பன் சொல்வா
னுளமென்று சொன்னதுவே றென்று மன்று
கரையறுபல் பவந்தருவா தனையே யுள்ளங்
கண்டதனை யறிந்தாலக் கவலை யில்லை
வரையறக்கண் டவர்கருமங் களிற்ச ரிக்கும்
வாதனைதான் மறுபிறப்பை வழங்கா தந்தப்
புரைமனஞ்சத் துவமென்பர் சித்த மென்று
போதமில்லாச் சித்தத்தைப் புகல்வ ரன்றே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

[விகற்பரூபமான வியவகாரமுடையோர்க்கு ஏகாக்கிர சித்தத்தின்கணுளதாகும் பிரஹ்மாநுபவம் அவ்வேகாக்கிர சித்தவொழிவா லொழிந்துபோமல்லவாவென்று சீடன் கொள்ளு மாசங்கையைப்பற்றிக் கேவல மனநாசமில்லையாயினும் அகங்காரரூபமான முக்கிய மனநாசமுண்மையான், ஆரூடர்க்கு வியவகாரத்தில் பிரஹ்மாநுபவம் நீங்காதென்பதைத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென்றால்
விகற்பமன்றோ மனமலைந்து விடாதோ விட்டால்
அவதான நழுவுமன்றோ வென்ற யாகி
லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு
நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி
நயந்தசுக மநுபவித்த நாரி நெஞ்சந்
தவமாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந்
தழுவியநு பவித்தசுகந் தனைவி டாதே. (22)

அவதானம்=பிரஹ்மான்ம வைக்கியரூபமான நிச்சயம். வனைய பதப்பொருள் வெளி.

(193) அபிப்பிராயம்.—திடஞானம், அதிடஞானம் என ஞானம் இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், வைராக்கிய, தியானுப்பியாச வலியாற் சுவாதீன சித்தமுடையோனுக்குத் தத்துவஞான முண்டாகில் அவன்புத்தி சோரநாயகனிடத் தன்புள்ள நாரியின் புத்தி தனது வீட்டுக்காரியஞ் செய்யும்போதும் அச்சோரநாயகனையே தியானியாநிற்பதுபோல நிரந்தரந் தத்துவத்தையே தியானித்துக்கொண்டிருக்கும்; அத்தன்மையான ஞானந் திடஞான மெனப்படும். வைராக்கியம், தியானுப்பியாசமின்மையோனுக்கு ஏதேனு மொரு புண்ணிய விசேஷத்தால் தத்துவஞான முண்டாயினும் அவன்புத்தி சோரநாரியின் புத்தி வீட்டுக்காரியத்தை மறந்துவிடுவதுபோல உடனே தத்துவத்தை மறந்துவிடும்; அத்தன்மையான ஞானம் அதிடஞான மெனப்படும். திடஞானமுடையோர் திடப்பிரஞ்ஞர்; இத்திடப்பிரஞ்ஞர் காலபேதத்தால் சமாகிதர், உத்திதரென இருவகையாயிருப்பர்: அவர்களுடைய லட்சணம் கீதையில் பகவானுற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே திடப்பிரஞ்ஞரைச் சொன்னதால் அவருக்கு வியவகாரம் விரோதமாகாதென்பது.

இதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"காயத்தில் வேருகத் தன்னைக் கண்டோன்
காயமீ ரினுமறியான் கன்னற் கட்டி
தீயிற்கா யினுமரிந்த போது மின்பந்
தீராத வாறுபோற் றெளிந்த ஞானி
மாயத்தின் மோகத்தாற் பேத மாகான்
மணந்தபர புருடன்மேன் மனஞ்சேர் மங்கை
நேயத்தான் மனைத்தொழில்கள் செய்யு மாபோ
னிகழ்தொழிற்செய் யினும்பரத்தி னிலைமை நீங்கான்."

எ-ம்,

"வெறிதி ருக்கினுந் தொழிலினை மேவினும் விடாம
லறிஞ னென்றுதான் சமாதிவிட் டகன்றவ னுகுஞ்
செறியு ஞானஞ்சேர் மனத்தினர் சகத்தொழில் செயினும்
பிறிவி றத்துவ நிட்டராய்ச் சமாதியிற் பெயரார்."

எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (22)

[இனித் திடஞானத்தின் பலத்தை அறிவித்துங் கருத்தினராய்ச் சீடன் வினவும் வினவைத் தாமேயெடுத்துக்காட்டி அதற்கு விடைகூறத் தொடங்குகின்றர்.]

தேகத்த னலனுகி யகர்த்த னுகிச்
சீவனின் றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன்
போகத்தை யுண்பனென் ருற் கருத்தா வாமே
பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ
சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத்
துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்னு யாகில்
மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி
வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய். (23)

(இ-ள்.) தேகத்தன் அலன் ஆகி = ஸ்தூல சூட்சும சங்காதங்களிலிருக்கும் மநுஷத்வ, பிராஹ்மணத்வாதிகளிற் ருதான்மியம் அற்றவனுய்—அகர்த்தன் ஆகி = அகர்த்தனுய் — சீவன் இன்றி = (அச்சங்காதங்களை விசேஷணமாகவுடைய)ஜீவத்வமிறந்து — பிரமம் ஆய் = பரிபூரணப் பிரஹ்மமாய் — தெளிந்த முத்தன் = தன்னையறிந்திருக்கும் சீவன் முத்தன்—போகத்தை உண்பன் என்ருல் = போகத்தைப் புசிப்பனென்று சொல்லில்—கருத்தா ஆமே = கரும கருத்தாவாகிய ஸ்தூல சூட்சும சங்காதங்களும், சங்காத விசிஷ்டனும் தானுவனே—பூரணம் ஆம் அகர்த்தனுக்கு = பரிபூரணப் பிரஹ்மமே தானுயிருக்கும் அகர்த்தனுகிய சீவன் முத்தனுக்கு—போகம் உண்டோ = பிராரத்தபோகமேது—சோகத்தை அறுத்தருளும் குருவே = துன்பத்தையொழித்தருளாநிற்கும் ஆசிரியரே—இந்தத் துகள் அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னுய் ஆகில் = இச்சந்தேகம் நிவிர்த்திப்பித்தருள வேண்டுமென்று நீ சொல்லில்—மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி (என)—மூன்றுவகை ஆய் = மூவகையாய்—அவர் இருக்கும் = அச்சீவன்முத்தரிருக்கும் — மகிமை கேளாய் = பெருமையைக் கேட்பாய்.—எ-று.

கிரகத்தன் என்பது போலத் "தேகத்தன்" என்ருர். "தேகத்தனலனுகி" என்பதற்கியற்றிய வுரையின் கருத்தை, 63-ம் பிரசங்கத்தில் தருமாத்தியாசத்திற் குதாரணங் கூறியிருப்புழி காண்க.

வினாவின் கருத்து.—யாவனிடத்துத் துக்கமுண்டோ அவன் துக்கநிவிர்த்தி, சுகப்பிராப்திகளி னிமித்தங் கிரியை செய்யாநிற்பன்; அவனே கர்த்தாவாம்: எவன் கர்த்தாவோ அவன் போகத்தையுண்ணும் போக்தாவுமாம். புண்ணிய பாவங்களின் ஜநகமான கர்மத்திற்குக் கர்த்தாவும், கர்மபலமான சுக துக்கங்களைப் புசிக்கும் போக்தாவும் ஸ்தூல சூட்சும சங்காதங்களாகலின், அவற்றிற்குச் சாட்சியான பரிபூரணப் பிரஹ்ம சொரூபந்தானான சீவன் முத்தனுக்கு எவ்வாறு கர்த்திருத்துவ, போக்திருத்துவங் கூடுமென்பதாம். (23)

(194) [மஹாகர்த்தன் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச்
சிலைமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல்
செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன்
சடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும்
மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப
விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானா
மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யேநான்
வெயில்போலென் றுறைத்தவனே விபுமா கர்த்
[தன். (24)

(இ-ள்.) செய்கையும்=(ஒன்றைச்) செய்யுந் தன்மையும்—செய்விக்கையும் (ஒன்றைச்)=செய்விக்குந் தன்மையும்—அற்று=(தான்) உடைத்தாகாமல்—இருக்கும்=(ஏகமாய்ப் பெரிதாய் அசஞ்சலமாய்) இருக்கின்ற—காந்தச் சிலை மலைமுன்=காந்தக் கல்லாகிய மலையின் முன்னே—இரும்புகள்=(அநேகமாய்ப் பரிச்சின்னங்களாய்த் தமக்கெனச் சேட்டையற்றுள்ள ஊசி முதலிய) இரும்புகள் — சேட்டிக்குமாபோல் = சலியாநிற்குந் தன்மை போல—செய்கையும்=(ஒன்றைச்) செய்யுந் தன்மையும்—செய்விக்கையும்=(ஒன்றைச்) செய்விக்குந் தன்மையும்—அற்று இருக்கும்=இன்றி (ஏகமாய்ப் பூரணமாய்ச் சித்தாய்) இருக்கும்—என் முன்=எனது சந்நிதியில்—சடம் ஆன உலகம் எலாம்=(அநேகமாய்ப் பரிச்சின்னங்களாய்ச்) சடமாயுள்ள பிரபஞ்சங்களெல்லாம் — சேட்டை செய்யும் = (தத்தம்) வியவகாரங்களைச்

செய்யாநிற்கும்—வெயில் போல்=(உலக வியவகாரத்திற்கும், வியவகாரத்தின் அபாவத்திற்கும் சாட்சிமாத்திரமா யிருக்கும்) சூரியன்போல—மெய் கலந்த=சரீரத்தின்கட் பொருந்திய—இந்திரியவிகாரரூப=(நேத்திராதி) இந்திரியங்களால் * விகாரரூபமான—விவகார விருத்திக்கும் = (காண்டன்முதலிய) வியவகாரங்களையுடைய (மனோ) விருத்திக்கும் — விருத்தி=மனோவிருத்தி—தானா=தன்மயமாக—மெய் கலந்த=பிரஹ்மத்தின்கட் பொருந்திய — சமாதிக்கும்—நான் சாட்சியே என்று=யான் சாட்சிமாத்திரமாகவுளனென்று — உறைத்தவனே = அழுந்திய அநுபவமுடையவனே—விபு மாகர்த்தன்=வியாபகமான மஹாகர்த்தனும்.—எ-று.

"வெயில்" என்றது, சினையாகுபெயர்.

"கூட்டு பொறியின் றொழிலெல்லாங் கொள்ளு மனஞ்செய் குவதன்றோ"—எ-ம்,

"தமையுணர்ந்தோர், கொள்ளுற்ற தொழிலெல்லா மனத்த தன்றோ"—எ-ம்

வாசிட்டத்திற் கூறியபடியே இங்கும், "மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்" என்றார். "செய்கை"=சுயங்கருத்திருத்வம். "செய்விக்கை" = அந்நியப்பிரேரணா வேது கருத்திருத்வம். இவ்விரண்டு மில்லையென்பது அகர்த்தாத்ம திடநிச்சயத்தாலென்க. (24)

[மஹாபோகி மஹாத்தியாகிகளின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.]

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த
மபத்தியம்பத் தியமெனவு ணாய்ந்தி டாமல்
பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற்
போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகி யாகும்
சிறிதுபெரி துகடனதந் நியங்க ணன்மை
தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம்
வெறிதிருக்கு மவனேமாத் தியாகி யாவன்
விரதமிம்மூன் றுடையவரே வீடு ளோரே. (25)

* விகாரம்=வேறுபாடு.

(இ-ள்.) அறுசுவையின் ஊன் = சடுரசங்களையுடைய உணவுகளுள்—குணம் குற்றம் (என)=(இது) குணமென்றும் (இது) குற்றமென்றும்—அசுத்தம் சுத்தம் (என)=(இது) அசுத்தமென்றும் (இது) சுத்தமென்றும்—அபத்தியம் பத்தியம் என=(இது) அபத்தியமென்றும் (இது) பத்தியமென்றும்—ஆய்ந்திடாமல்=பகுத்துப்பாராமல் — பொறுமை உடன்= சகிப்போடுகூட—கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போல்=(தன்னை) நெருங்கிய சகலத்தையுங் காட்டக்கினி புசிப்பதுபோல— போகங்கள் புசிப்பவன்=(உணவாதி) போகங்களைப் புசியாநிற் பவன்–மாபோகி ஆகும்=மஹாபோகியாம்–சிறிது பெரிதுகள்= சிறிதும் பெரிதுமான பொருள்கள்—தனது அந்நியங்கள்= தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான பொருள்கள் — நன்மை தீமைகள்=புண்ணிய பாவங்கள்—சேரினும்=தன்னை வந்தடையினும்—படிகச் செயல்போல்=(அடுத்த வர்ணங்களைப் பற்றாத) படிகத்தின் றன்மைபோல—சித்தம்—வெறிது இருக் கும் அவனே=பற்றற்றிருக்குமவனே—மாத்தியாகி ஆவன்= மஹாத்தியாகி யெனப்படுவன்—இம்மூன்று விரதம் உடை யவரே=(மஹாகர்த்தன் மஹாபோகி மஹாத்தியாகி என்னும்) இம்மூவகை விரதமு முடையோரே—வீடு உளோர்=மோட் சத்தை யுடையராவர்.—எ-று.

"குணம்"=ரசமுடைய உக்கிருஷ்டாந்நாதிகள். "குற்றம்"= ரசமில்லாத நிகிருஷ்டாந்நாதிகள், அல்லது, சாத்துவிகாகாரம், தாமதாகாரமெனினு மொக்கும். "அசுத்தம்"=ஊசினபழஞ் சோறு, உச்சிஷ்டம், தேவாராதனத்துக்கு அருகமல்லாதது முதலியன. "சுத்தம்"=சீராக அப்போது சமைக்கப்பட்டுக் கண்ணுக்கு ரம்மியமாயும், நாவுக்கு ருசியாயுமுள்ள அந்நாதிகள். "அபத்தியம்"=வைத்தியசாஸ்திரத்தில் நிஷேதித்தவை: "பத் தியம்"=அதில் விதித்தவை யென்க. இங்கே "பொறுமை" என்றது, விகாரம் அடையாமையை: காட்டுத் தீயானது இது சந் தனமரம், இஃதெட்டிமரம், இது பச்சைமரம், இது பட்டமரம் எனப் பகுக்காமலும், கிட்டினதைவிட்டு அப்புறந் தாவாமலும், தான் அவைகளின் மயமாகாமலும் தன்மயமாக அவைகளைத் தகிப்பதுபோலத் தத்துவஞானியும் உசிதமான உணவுகளை

நிரதிசயாநந்த பூரண அத்வைதாத்ம புத்தியால், அல்லது மித்தியா புத்தியால் பகுத்துப் பாராமலும், கிடைத்ததைவிட்டுக் கிடையாததை இச்சியாமலும், தான் அவைகளின் மயமாகா மலும் தன் மயமாகவே புசிப்பன்: இங்ஙனம் புசிப்பினும் நித்தியதிருப்த ஆத்மதரிசனத்தாற் புசித்திலன். "ஊணைப் ந் திடாமல்" என்றதால், நன்றெனப் புசியாநிற்ப னென்பது கொள்ளக் கிடந்தது. இதற்கு முன்னூலான வாசிட்டத்தில்,

"அகலரசு மிடிகளுநன் றெனப்புசிப்போன்"—

என்று கூறியிருப்பதால் "உணவாதி" என்றும். சுவர்ணத் தினற் செய்யப்பட்ட வியாக்கிரம் இரம்மியமான சுவர்ண திருஷ் டியால் இரம்மியமாவதுபோலப் பிரஹ்மதிருஷ்டியால் சகல போகங்களும் சீவன் முத்தனுக்கு இரம்மியமாகத் தோற்றுவதால், "ஆய்ந்திடாமல்" என்றார். "வெறிதிருக்கும்" என்றது, மித்தியாபுத்தியாலென்க. "விரதமிம்மூன் றுடையவரே" என்னுந் தேற்றேகாரத்தால் தவம், மகம், தீர்த்தம், சேவை, அருச்சனை, தானமாதிய புறக்கருமங்களையுடைய மற்றையர் நிரதிசயாநந்த மோட்சம் அடையாரென்பது பெறப்படுகின்றது. இம்மூன்றையும் விஸ்தாரமாக அறியவேண்டில் வாசிட்டத்தில் விரதத்திரய கதையில், பரமசிவனால் பிருங்கீசற் கருளிச் செய்யப் பட்டிருப்பதால் அதிற் காண்க. இம்மூவகை விரதங் கூறின வழியால், "போகத்தை யுண்பனென்றூற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போகம் உண்டோ" என்னும் சங்கைக்குப் பிராரத்த வசத்தால் போகத்தை யுண்பவனும், உசிதமான கருமத்தைச் செய்பவனும் ஞானி தோற்றினும் அகர்த்தாத்ம திருஷ்டியால் அவை அவனுக்கு இன்றென் றுத்தரங் கூறினதாம்.

(195) [ஞானபலமான கிருத கிருத்தியத் தன்மையைப்பற்றி
யுளதாகும் பிரமேய சந்தேகத்தை நிவிர்த்தி
செய்து கோடற்பொருட்டுச் சீடன் வினுதல்.]

[வேறு.]

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு விதிவழி நின்
றிடவும், உய்யுங் கர்மிக ளுக்கநு குணமா வுறுதொழில்
செய்திடவும், செய்யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ னென்
றுரை செப்புவ தெப்படியோ, நையுந் துன்பம கற்றிய
குருவே நலமா வருள்வீரே. (26)

(இ-ள்.) மெய்யும் கொண்டு=("சாலமிகு தொழிற் பறவைக்கிடமாங் கூடு" என்னும்) சரீரமுந் தரித்துக்கொண்டு—பிராரத்தந் தரு=பிராரத்தத்தால் வரப்பட்ட—விதி வழி=நியதியின் நெறியில்—நின்றிடவும்=நிற்கவும்—உய்யும் கர்மிகளுக்கு=(உறுதியறிந்து தாம்) பிழைக்க வேண்டுமென்னும் கருமகாண்டிகட்கு — அநுகுணமா = அநுகூலமாக — உறு தொழில்=பொருந்துகின்ற கருமோபாசனைகளை—செய்திடவும்=செய்யாநிற்கவும்—செய்யும் செய்கை முடிந்தவன் என்று=(ஞானி) கிருத கிருத்தியனுமென்று—உரைசெப்புவது=கூறுநிற்பது—எப்படியோ=எவ்வாறோ (யான் அறியேன்)—நையும் துன்பம்=(வெகுகாலமாக) வருந்துதற்குக் காரணமாயிருந்த துக்கங்களை—அகற்றிய குருவே=ஒழிவித்தருளிய குருவே—நலமா அருள்வீர்=(இச்சங்கைக்கு) நன்றாக உத்தரம் அருள் செய்வீராக.—எ-று.

ஞானத்தால் அஞ்ஞானநிவிர்த்திசெய்து துன்பம் ஒழிவித்தமையின், "நையுந் துன்பமகற்றிய குருவே" என்றான். (26)

[மேலே வினவிற்கு விடைகூறல்.]

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும வித்தைவ
சத்துறுநாள், ஏடணை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே
யிகபர விவகாரம், வீடணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே
வித்தைப டிப்பதெலாம், பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல
னுண்டோ பரிபூ ரணமானல். (27)

(இ-ள்.) அவித்தை வசத்து உறும் நாள்=(தத்துவ ஞானத்திற்கு முன்னே) அவித்தியா வசத்திற் பொருந்தியிருக்குங்காலையில்—ஆடவர் செய்தொழில்=(இஷ்டப்பிராப்தி, அநிஷ்டநிவிர்த்திக்காகப்) புருஷராயினோர் செய்யத்தக்கனவான கிருத்தியங்கள்—மூவகை ஆகும்=(உழவாதி, எக்ஞாதி, சிரவணாதி என) மூவிதமாம்—(அவற்றுள்) ஏடணை=(போகத்தில்) இச்சையும்—மமதை=(குடும்பத்தில்) எமதென்னும் அபிமானமும்—அகந்தை=(தேகத்தில்) ஆத்மத்துவ, பிராமணத்துவாதி அபிமானமும்—உளார்க்கே=உடையோர்க்கே—இக பர விவகாரம்=(உழவாதிகளான) இகலோக (வியவகாரங்களும், எக்ஞாதிகளான) பரலோக வியவகாரங்களும் (செய்யத்தக்கனவாம்)—வீடு அணுகுவம் எனும்=(அநேக ஜநநந் தொடுத்துத் தாம் அநுஷ்டித்து வந்த நிஷ்காம புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகவசத்தால் சித்த சுத்தியடைந்து சகத்து அநித்தியமென்னும் விவேகமுதயமாகலின், ஏடணை மமதை அகந்தைகள் குறைந்து) மோட்சமடையக் கடவேமென்னும்—இச்சை உளார்க்கே = இச்சையுடையோர்க்கே — வித்தை படிப்பது எலாம்=ஞானசாஸ்திர சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களனைத்தும் (செய்யத்தக்கனவாம்)—பரிபூரணம் ஆனல்=(தேச கால வஸ்து பரிச்சேத சூனியமான) பிரஹ்மமே தாமானல்—பாடல்=சிரவண, மனனாதிக(ளானமோட்ச கிருத்தியங்க)ளாலும்—மிகும் தொழிலால்=மிகுந்த (உழவாதிகளான) இகலோக (கிருத்தியங்களாலும், எக்ஞாதிகளான) பரலோக கிருத்தியங்களாலும்—பலன் உண்டோ=(அவர் அடையத்தக்க) பயன் (யாதேனும்) உண்டோ? (இல்லை.)—எ-று.

"பாடல்" என்றது, உபலட்சணம்.

"யாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப்ப துண்டென்னர்."

என்று கீதையில் பகவானும், யாதொருலாபத்துக்கு மேலான லாபம் வேறொன்றுமில்லையோ அது பிரஹ்மமென்று ஆத்மபோதத்தில் பூஜ்யபாதரான சங்கராசாரியரும் அருளிச் செய்திருப்பதானும், தமது அநுபவ பலத்தானும் பிரஹ்ம லாபத்துக்கு மேலானதாக ஞானிகளால் அடையத்தக்கதான

இலாபம் வேறொன்று மில்லையென்பார், "பலனுண்டோ பரி பூரணமானால்" என்றார்.

குடும்பபுத்தியும், போகத்திச்சையும் இன்மையின் உழவாதிகளும், கிஞ்சிஞ்ஞனுக்கு விஷயமான எக்ஞாதிகள் தனக்கு விஷயமாகாமையின் அவ்வெக்ஞாதிகளும், பிரஹ்மமானது கண்டசாமீகர நியாயம்போல ஞானியால் அடையப்பட்டிருத்தலின் சிரவணாதிகளும் ஞானிக்குச் செய்யவேண்டுவனவாக வில்லை; இதுவே கிருத கிருத்தியத்தன்மை யென்றறிதி என்பதாம். (27)

(196) [இன்னும் இதனை நன்றாக அறியவேண்டித் தூணாகநந நியாயப்படி சங்கிக்கின்றான்.]

குரவர்சி காமணி யேகே ளீர்நீர் கூறின வழி
யொக்கும், பரமுட னிகமுமி ழந்தவ ரன்றோ பழகுவர்
மெய்ஞ்ஞானம், விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி
வேண்டுவ ரோவேண்டார், சிரவண மனனா திகள்வேண்
டாவோ சித்தமு றைத்திடவே. (28)

(இ-ள்.) குரவர் சிகாமணியே கேளீர்=தேசிக சிரோரத்நமே (எனது விண்ணப்பங்) கேட்பீராக—நீர் கூறின வழி ஒக்கும்=("பாடன் மிகுந்தொழிலாற் பலனுண்டோ பரிபூரணமானால்" என்று) தேவரீ ரருளிச்செய்தவழி ஒவ்வும்—பரமுடன் இகமும் இழந்தவர் அன்றோ=பரலோகத்திச்சையும், இகலோகத்திச்சையும் விட்டவரல்லவா—மெய்ஞ்ஞானம் பழகுவர்=தத்துவஞானம் பயிலாநிற்பர்—விரவும் முயற்சியின் மீண்டவர்=(போகேச்சையுடையரால்) பொருந்தாநிற்கும் 'இகலோக பரலோக) முயற்சியினின்றும் (ஞானநெறிக்கண்) மீண்டவர்—அதை இனி வேண்டுவரோ வேண்டார்=அவ்விகலோக பரலோக கிருத்தியங்களாகிய உழவாதி, எக்ஞாதிகளை இனி(ச்செய்ய) விரும்புவரா? விரும்பார்—சித்தம் உறைத்திட=சித்தம் அநுபூதிக்கணழுந்த—சிரவண மனன ஆதிகள் வேண்டாவோ=சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் (அவர்க்கு) வேண்டாவோ.—எ-று. (28)

[மேலை வினாவிற்கு விடைகூறல்.]

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ
யக்கடனே, தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர்
சந்தே கங்களுளார், தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்
பேய் தீரா வாதனையோர், வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை
வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்டோ. (29)

(இ-ள்.) கிளர் மகனே கேள்=(ஞானமயமாய்) விளங்கா நின்ற மைந்தா (உனது வினாவிற்கு யாங் கூறும் விடையினை) நீ கேட்பாய்—தத்துவம் அறியார்=(அத்துவிதமான) பிரஹ்மத்தை (ஆன்மாவாக) அறியாதவர்—கேட்டல் செயக்கடனே=சிரவணஞ்செய்ய வேண்டுவது முறைமைதான்—தளர்வு அறு சிந்தித்தலின் முயல்வார்=(சகல) இடருமறுதற்குக் காரணமான மனனத்தின் முயற்சிப்பர்—சந்தேகங்கள் உளார் சிலர்=சந்தேகங்களையுடைய சிலபேர்—விபரீதப் பேய் தீரா வாதனையோர்=விபரீதப் பேயென்னு மொழியாத (மலின) வாசனையுடையவர் — தெளிதலில் நிற்பார் = நிதித்தியாசனத்தின்கண் (முயற்சியுடையராய்) இருப்பர்—வெளி உருவு ஆய்=(அஞ்ஞானத்தின்) மறைப்பொழிந்த சொரூபமாய்—அறிவு ஆய்=தேகேந்திரியாதிகளைக் காணும்)அறிவாய்—நிறைவு ஆயினர்=(பன்மைப்பேய்களுக் கவகாசமில்லாத) பூரணரூப மாயினோர்—வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ=வேண்டுமென்று (அநுஷ்டிக்கத்தக்கது சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களுள்ளே யாதானும்) ஒன்றுண்டோ! (இல்லை.)—எ-று.

திதி, வார, நட்சத்திர, யோக, கரணங்களை அறியாதோர் பஞ்சாங்கத்தைக் கேட்டாவது பார்த்தாவது அறியவேண்டுவது போலத் தத்துவம் அறியாதோர் சிரவணஞ்செய்ய வேண்டுவது. பொன்னின் மாற்றுநிர்ணயத்திற் சந்தேகமுள்ளவர்கள், ஆணி வைத்து உரைத்துப் பார்த்துக் கொள்ளுவதுபோலச் சீவ பிரஹ்மங்களின் அபேதஞ் சத்தியமா! அல்லது பேதஞ் சத்தியமா! என்பது முதலிய சந்தேகமுடையவர்கள் மனனம் பண்ணவேண்டுவது. திக்குப்பிரமை கொண்டோர் அதற்குக்

காரணமான சூரியாதிகளை நாடித் தெளிவதுபோல விபரீத பாவனையுடையோர் நிதித்தியாசனஞ் செய்ய வேண்டுவது. "வெளியுருவாய்" என்றதால், சிரவணஞ் செய்தற்குக் காரணமான அஞ்ஞானமும், "அறிவாய்" என்றதால், மனனஞ் செய்தற்குக் காரணமாகிய சந்தேகமும், "நிறைவாய்" என்றதால், நிதித்தியாசனஞ் செய்தற்குக் காரணமான விபரீத பாவனையும் ஆரூடர்க்கு இன்றென்பதைக் குறிப்பித்தனரென்க. (29)

(197) [வியவகாரமுடைய ஞானிகளிடத்து அஞ்ஞான, சந்தேக, விபரீதங்களுள் விபரீதபாவனை இல்லையென்பது எங்ஙனெனை வினுதல்.]

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள்
போலே, செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன்
சென்றே னெனலாமோ, பொய்யாம் விபரீ தங்கள
வற்குப் போயின வென்றீரே, மெய்யாம் பிரமவி சாரமி
தன்றே வெளியா வுரையீரே. (30)

(இ-ள்) ஐயா கேளீர்=குருவே கேட்பீராக—தத்துவ ஞானியும்=பிரஹ்ம ஞானியும்—அஞ்ஞானிகள் போலே=அஞ்ஞானிகளைப் போலவே—செய்யாநின்றேன்=(ஸ்நான முதலியவற்றைச்)செய்கின்றேன்—கண்டேன்=(இவனைக்) கண்டேன்—உண்டேன்=(இன்னவந்நாதிகளை) உண்டேன்—சென்றேன்=(இன்ன கிராமத்திற்குச்) சென்றேன்—எனல் ஆமோ=என்று சொல்லலாமா—பொய் ஆம் விபரீதங்கள்=மித்தையாகிய விபரீத பாவனைகள்—அவற்குப் போயின என்றீரே = அப்பிரஹ்ம ஞானிக்கு நீங்கின வென்றருளிச் செய்தீரே—மெய்யாம் பிரம விசாரம் இது அன்றே=(அவனுக்குரிய) சத்தியமாகிய பிரஹ்ம விசாரம் இஃதல்லவே—வெளியா உரையீர்=வெளியாக இதனையருள்வீராக. எ—று.

"பிரமவிகாரமிதன்றே" என்றும் பாடமுளது; அது பிழ்ந்த பாடம். "பிரஹ்மவிசாரமாவது,"

" அணுவினுக் கணுவு நானே யப்படி மகத்து நானே
துணியிலெப் பொருளு நானே சோதியுட் சோதி நானே
பணிவுறத் தகுவே ளுனே பழையனும் புருட னுனே
யிணைதனக் கில்லா வீச ஞகிய வின்ப நானே."—என்பதும்,

"ஒன்றி லணுகே னுன்சரைபற் றுள்ள மமதை யகங்கார, மென்ற வொன்று மிலன், துன்று குணமூன் றிலன்சரைசா விலனுன் சுத்தன் றாவறிஞன், நின்ற சாந்தன் சமரசனுன்"—என்பதும்,

"திரண நுனிகள் விசும்பிரவி தேவ ருரகர் நரரிடத்தில், விரியு மறிவே நான், குறுக்கு மேல்கீழென் போதப் பெருமையுலாவியது"—என்பதுமாம்.

நான் சென்றேன், கண்டேன், உண்டேன் என்பது, அதற்கு முரணுதலான், இங்ஙனம் வியவகரியாநின்ற ஞானிக்கு விபரீதபாவனை இன்முவது எவ்வாறுமென்பது சீடன் கருத்து. (30)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

ஒய்ந்தக னவிற் கண்டப ழங்கதை யோதுவன்
வாதனையால், ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபா
சனுமாகான், மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன்
மநுட னெனப்படுவான், வீய்ந்தசி தாபா சன்போ
மளவும் விவகா ரந்தொடரும். (31)

(இ-ள்) ஓய்ந்த கனவில்=சாக்கிர வியவகார மொழிந்த சொப்பனத்தில்—கண்ட பழங்கதை=(ஒருவன் நானா வியவகாரங்களைக் கண்டு சாக்கிரத்தில் விழித்துப்) பூர்வந் தான் கண்ட வியவகாரங்களை—வாதனையால்=(பூர்வ)வாசனையால்—ஓதுவன்=(எப்படிச்) சொல்லுவனே—அப்படி— ஆய்ந்து அறிவுற்றவன்=(ஆன்மா அநான்மாக்களைத்) தேர்ந்து (அநான்மாவாகிய தேகாதிகளில் அத்தியாசமொழிந்து சந்தேகமில்லாமல் ஆன்மாவை) அறிந்தவன்—செப்புவன்=(பூர்வவாசனையால் செய்யா நின்றேன்,கண்டேன்,உண்டேன்,சென்றேன் என்று)வியவகரியா நிற்பன்—[இங்ஙனம் வியவகரிக்கினும்,] ஆபாசனும் ஆகான்=

(வியவகார கர்த்தாவாகிய) அந்தக்கரணசகிதனும், (வியவகார கரணமும்) அவனலனுவன்–[வியவகாரம் எதுகாறுந் தொடர்ந்து நிற்குமெனின்:—] மாய்ந்த தன் உடல் வேம் அளவும்= (தேவத்துவ மடைவோமென்று அக்கினியிற் பிரவேசமாய்) மாய்ந்த தன்றேகம் வெந்து நீருகுமளவும்—விண்ணவன்= தேவ(னுயிருப்பவ)ன்—மநுடன் எனப்படுவான் =(அந்நியரால்) மநுடனென்று (எங்ஙனம்) வியவகரிக்கப்படுவனே(அங்ஙனம்)—வீய்ந்த சிதாபாசன் போம் அளவும்= (தத்துவஞானத்தினல் அகம்பாவம்) இறந்த சிதாபாசன் (அத்தியந்தம்) அபாவமாகும் (விதேக கைவல்லியம்) அளவும்—விவகாரம் தொடரும்=வியவகாரம் தொடர்ந்து நிற்கும்.—எ-று.

அரசனுயுள்ளோன், நித்திரா மோகத்தாற் சொப்பனத்தில் பிட்சையேற்பவனுகத் தன்னைக் கண்டு விழித்தபின் அம்மோகம் நீங்கி அரசனு யிருந்துகொண்டு முன்னே சொப்பனத்திற் கண்ட வாசனையால் தன்னைப் பிட்சகனுகச் சொல்லினும் உண்மையாகத் தான் பிட்சகனென்பது அவனுக்கு உள்ளே இல்லாமைபோல ஞானியும் பூர்வ வாசனையால் சிதாபாசனுகத் தன்னை வியவகாரத்திற்சொல்லினும் அவனுள்ளே அகங்காரக்கிரந்தி யின்மையின் அவன் சிதாபாசனல்லன்.

தான் தேவனுகவேண்டுமென்று அக்கினியிற் புக்கிறந்தோன் உடனே தேவனுனுலும் அவன் தேகம் நசிக்குமளவும் மநுடனுக அந்நியரால் எப்படி வியவகரிக்கப்படுவனே அப்படித் தத்துவஞானத்தால் ஞானியும் உடனே பிரஹ்மமானுலும் பிராரத்ததேக நசிக்குமளவும் அந்நியருடைய திருஷ்டிக்குச் சிதாபாசனுக வியவகரிக்கப்படுவன்; அவ்வியவகாரம் விதேக கைவல்லியமளவுந் தொடராநிற்குமென்பது கருத்து. (31)

[திருசியம் மித்தையாயினும்,ஞானியும் நிஷ்டைகூடவேண்டுவது ஆவசியகமாதலால், கர்த்தவ்வியமான அதனை அநுஷ்டித்துமவன் கிருத கிருத்தியனுவது எங்ஙனேன வினுதல்.]

ஆனு லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்று
லும், நானு விவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ,
போனு லன்றே நன்று நிட்டை பொருந்திடல் வேண்
டாவோ, தானு நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ
னெப்படியோ. (32)

(இ-ள்.) ஆனுல்=ஞானி வியவகாரம் விதேக கைவல்லியமளவுந் தொடருமானுல்—ஐயா குருவே—காண்பது அசத்தியம் என்றுலும்= திருசியம் பொய்யென்னினும்–நானு விவகாரம் துயர் அலவோ=(திருசியத்தைப் பற்றிய)நாநா வியவகாரங்கள் துன்பமல்லவா—ஞான சுகந் தருமோ=(பரிபூர்ண பரமாநந்த பரமசீதளமான) பிரஹ்மாநந்தத்தைத் தருமா—போனுல் அன்றே நன்று ஆம்=(அவ்வாகிய வியவகாரம்) நீங்கினல்லவா அவ்வாநந்த முளதாம்—(அதற்கு)நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ=(நிருவிகற்ப) சமாதி கூடவேண்டுமே?—தான் ஆம் நிட்டை புரிந்தால்=தன்மயமாகுஞ் சமாதிசெய்யின்—(அவன்) செய்கை தவிர்ந்தவன் எப்படியோ=கிருத கிருத்தியன் (ஆமாறு) எவ்வாறே யானறியேன். எ-று. (32)

[வினுவிற்கு விடைகூறல்.]

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவ
காரம், உரியதி யானமும் விவகா ரங்களு முள்ளத்
தொழிலன்றே, துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு
தொழில்செய் வதுமுண்டோ, அரியச மாதிகள் பழகுவ
னேலவ னரு டனுமன்றே. (33)

(இ-ள்.) தெரிதரும் மகனே=தன்னுண்மை தெரிந்திருக்கு மைந்தா—ஆரம்பத்தொடு விவகாரம் தீரும்=பிராரத்தகர்மத்தோடுகூட வியவகாரம் ஒழியாநிற்கும்—உரிய தியானமும் விவகாரங்களும்=(ஆரூடர்கள் செய்யும்)பிரஹ்மாநந்தமடைதற்குரிய சமாதியும் (வாகிய) வியவகாரங்களும் — உள்ளத்தொழில் அன்றே = அந்தக்கரணமாத்திரத்தின் வியவகாரமல்லவா (ஆகலின்)—துரிய பரம் பொருள் ஆனவர்=துரியமாகிய பரம்

பொருளே தாமான வாரூடர்—வேறு ஒரு தொழில் செய்வதும் உண்டோ = வேறே யாதானுமொரு தொழிலைச் செய்வதும் உண்டா !(இல்லை.)—அரிய சமாதிகள் பழகுவனேல்=அங்கியரா லடைதற்கரிய சமாதிகளை(க்கர்த்தவ்விய புத்தியோடுகூடி) முயலுவ னுயின்—அவன் ஆரூடனும் அன்று=அவன் (கிருத கிருத்தியத்வ முடைய) ஆரூடனுமல்லனும்.—எ-று.

(198) வியுத்தான சம்ஸ்காரத்தி னொழிவும், நிரோத சம்ஸ் காரத்தின் பிரகடத்தன்மையுமாகிய அந்தக்கரணத்தின் ஏகாக் கிரத்தன்மை ரூபமான பரிணமஞ் சமாதி எனப்படும். அச் சமாதியும், சவிகற்ப சமாதி, நிருவிகற்ப சமாதி என இருவகைத் தாம். ஞாதா, ஞான, ஞேயரூபத் திரிபுடித் தோற்றத்தோடு கூட அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் அந்தக்கரணவிருத்தியின் ஸ்திதி சவிகற்ப சமாதி யெனப்படும். அதுவும் சத்தாநு வித்தம், சத்தாநநுவித்தம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள், அகம்பிரஹ்மம் என்னும் சத்தத்தோடு கூடியிருப்பதைச் சத்தாநு வித்தமெனவும், சத்த ரகிதத்தைச் சத்தாநநுவித்தமெனவுங் கூறுவர். திரிபுடித்தோற்றமின்றி அகண்ட பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியின் ஸ்திதியை நிருவிகற்ப சமாதியென்பர். இவ்வாறு சவிகற்ப சமாதி, நிருவிகற்ப சமாதிகட்குப் பேத முண்டு: அவைகளில், சவிகற்ப சமாதி சாதனம்; நிருவிகற்ப சமாதி பலமாம்; நிருவிகற்ப சமாதியும் அத்வைத பாவனுரூப மென்றும், அத்வைதாவஸ்தாநரூப மென்றும் இருவகைத்தாம். அத்வைதப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் அஞ்ஞாத விருத்தியோடு கூடில் அது அத்வைத பாவனுரூப நிருவிகற்ப சமாதி யெனப்படும்; அச்சமாதியின் அப்பியாசமிகுதியால் பிரஹ்மாகார விருத்தியுஞ் சாந்தமாய்விடில் விருத்தி ரகிதமான அச்சமாதி அத்வைதாவஸ் தாநரூப நிருவிகற்ப சமாதியெனப்படும். அத்வைதாவஸ்தாநரூப நிருவிகற்ப சமாதியே முக்கியபலமாம்: அத்வைத பாவனுரூப நிருவிகற்ப சமாதி அதற்குச் சாதனமாம் என்ப; இவ்வபிப் பிராயத்தால் இவ்வாசிரியருஞ் "சமாதிகள்" என்று பன்மையாக் கூறினர்.

(199) ஆரூடஞானிக்கு மனன, நிதித்தியாசனமும் கர்த்தவ்வியமன்று: சீவன்முத்தியின் ஆநந்தநிமித்தம், மனன,

நிதித்தியாசனங்களிற் பிரவிர்த்தியாநிற்பன்; அதுவும் தன திச்சையாற் பிரவிர்த்திப்பன். நான் வேதத்தின் ஆக்ஞையைச் செய்யாவிடில் எனக்கு ஜநநமரணரூப சம்சார முளதாமென்னும் புத்தியோடுகூடிக் கிரியை செய்யில் அது கர்த்தவ்விய மெனப் படும். ஞானி ஆன்மாவை அசங்கனுக அறிந்துளனேனும், தேகத் தின் போஜனுதி வியவகாரங்களை, அல்லது ஜநகன் முதலியோர் போல அதிகமான இராச்சியபார பாலனுதி வியவகாரங்களைச் செய்வன்; அவ்வியவகாரத்திற்கு ஞானம் விரோதியன்று: வியவகாரமும் ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. என்னை? யாதொரு ஆன்மசொரூபத்தை அசங்கமாக அறிந்துளனே அவ்வான்மா வின்கண் வியவகாரந்தோன்றுமாயின் வியவகாரத்திற்கு விரோதி ஞானமாம். அப்படியே ஞானத்திற்கு விரோதி வியவகாரமாம்; அங்ஙனந் தோன்றுமற் சம்பூர்ண வியவகாரங்களும் தேகாதி களின் ஆசிரிதமென்றும், ஆன்மாவின்கண் வியவகாரத்தோடு கூடிய தேகாதிகளின் சம்பந்தமில்லையென்றுந் தோன்றுகின்றது. இக்காரணத்தால் ஞானிக்குப் பிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆதலான், "உரியதி யானமும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றே, துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ" என்றனரென்க. (33)

[ஆனல், ஆருடரும் தியானுதிகள் செய்யக் காணப்படுகின்றனர்;
அவை யெற்றிற்கென வினவி அதற்கு விடைகூறல்.]

உத்தம குருவே யாரூ டருமா யொருதொழி லற்ற
வருள், சித்தம டங்குதி யானு திகள்சிலர் செய்குவ
தென்னென்றால், இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி
வெப்படி யப்படியே, முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்
பது முன்னே சொன்னேனே. (34)

(இ-ள்.) உத்தம குருவே=(போதககுரு முதலியோ ருள்ளே) உத்தமமான விகிதகுருவே—ஆரூடரும் ஆய்=சொரூ பத்தில் நிற்பவரும் (திருசியத்தில் வீழாதவரும்) ஆய்—ஒரு தொழில் அற்றவருள்=யாதொரு தொழிலுந் தமக்கு வேண்டு மென்றில்லாதொழிந்த கிருத கிருத்தியருள்ளே — சிலர் =

சிலபேர்–சித்தம் அடங்கு தியானுதிகள் = உளமொடுங்குந் தியான முதலிய வுபாயங்களை — செய்குவது = பயிலாநிற்பது — என் என்ருல் = யாது காரண மென்று நீ சங்கிக்கில்—இத்தலம் மருவும் = இவ்வுலகில் அவரவரைப் பொருந்தாநிற்கும் — பிராரத்தப் பிறிவு எப்படி அப்படியே = பிராரத்தபேதம் எவ்வாருே அவ்வாறே—முத்தரும் = ஜீவன் முத்தரும் — வெகுவிதம் ஆகுவர் என்பது = அநேகப் பிரகாரமான வியவகாரங்களை யுடையராவா ரென்பது — முன்னே சொன்னேனே = பூர்வபடலத்தில், 97-வது செய்யுளிற் கூறினேனே.—எ-று.

[ஆநடர் வியவகாரம் லோகசங்கிரக நிமித்தமேயல்லாமல் வேறல்லவென மேலும் வற்புறுத்துகின்றர்.]

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் விவகா
ரம், அல்லது வேருெரு பெறுபே றும்மிலை யதனுற்
பிணியுமிலை, வல்லசி ருட்டிமு தற்பல தொழிலால்
வருபுண் ணியபாவம், எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயு
மீசன டைந்திலனே. (35)

(இ-ள்.) நல்லவனே கேள் = சாதுவே கேளாய்–ஞானிகள் விவகாரம் = ஞானிகள் செய்யும் வியவகாரம்—உலகு உபகாரம் = உலகுக் குபகாரமாம்—அல்லது = இதுவேயன்றி — அதனுல் = அவ்வியவகாரத்தால்—வேறு ஒரு = வேறேயொரு — பெறு பேறும் இலை = அடையாநிற்கும் இலாபமுமில்லை–பிணியும் இலை = துன்பமு மில்லை—[ஞானிகள் செய்யும் வியவகாரங்களால் அவர்க் கின்ப துன்பங்க ளிலவாமென்ப தெவ்வாருேவெனின்?—] வல்ல சிருட்டி முதல் பல தொழிலால் = வல்லமையுடைய சிருஷ்டி முதலிய அநேக கிருத்தியங்களால்—வரு புண்ணிய பாவம் = வாராநிற்குந் தர்மாதர்மங்களை—எல்லவருக்கும் = சர்வ ஜீவர்கட்கும்—அநுக்கிரகம் செயும் = (மக்களிடத்துத் தாய்போலக்) கிருபை செய்யாநிற்கும்—ஈசன் அடைந்திலனே = ஈசுரன் அடைந்திலனே (அதுபோலும்.)—எ-று.

அகிததிதி, சம்மாரம், திரோபாவங்களால் வரும் பாவத்தையும், இததிதி, சிருஷ்டி, அநுக்கிரகங்களால் வரும்

புண்ணியத்தையும் ஈசுரன் அடையாததுபோல ஞானி லோக சங்கிரகார்த்தம் புறத்தே கிரியைகளைச் செய்யினும், அகத்தே செய்பவனுக இலன்; ஆகலின் இலாப நஷ்டங்களை யடையா னென்பது கருத்து. (35)

(200) [முற்செய்யுளில் ஞானியை ஈசுரனுக்கு ஒப்பாகச் சொன்னது பற்றி உலகத்திற் பெரும்பாலும் சாமானியமாய் அறிந்தோர்க ளாலுமடைந்துள்ள விபரீத சங்கையைக் குருமுகத்தால் ஒழிவித்தங் கருத்தினனுய் ஞானியும், ஈசுரனும் எப்படி ஒப்பாவர் எனச்சீடன் வினுதலும், அதற்கு விடை கூறலும்.]

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்
குருவே, ஈசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி
யொப்பென்ருல், ஈசனு ஞானியு மமதைய கந்தை
யிகந்ததி ஞலொப்பாம், ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல
கெல்லா மிவனுமே. (36)

(இ-ள்.) அருவாய் = (பரமார்த்தமாக) அருவமான அறிவுருவாய் (இருந்தபடியிருந்தே)—ஈசனும் ஆய் = (மாயையினுல் சகத்தின் படைப்பாதிக்குக் காரணமான) ஈசுரனுமாகி—உருவு ஆகி = (என்போலிகளை இரட்சிக்கும்பொருட்டுக் கருணையினுல்) திருவுருவாகி—எழுந்து அருளும் குருவே = வந்தருளாநிற்குங் குருவே—ஈசனும் ஞானியும்—ஒப்பு என்றீரே = சமானமாவ ரென்று முற் கூறினீரே—எப்படி ஒப்பு என்ருல் = எப்படிச் சமானமாவரென்று (நீ) சங்கிப்பாயாகில்—ஈசனும் ஞானியும்—மமதை அகந்தை இகந்ததினுல் ஒப்பு ஆம் = (மாயை அவித்தைகளிலும், அவைகளின் காரியங்களிலும்) மமத்துவாபிமானமும், அகந்தாபிமானமும் விட்டிருத்தலாற் சமானமாவர்—இவன் = இந்த ஞானியானவன்—(ஈசுரனேடு முன்சொல்லியவாற்ருல் சமானமாவதுந்தவிர, "பிரஹ்மவித்து பிரஹ்மமே" என்னும் சுருதியால் பிரஹ்மத்தின்கண் அத்தியஸ்தமான,) ஈசனும் ஆம் = ஈசுரனுமாவன்—பல சீவரும் ஆம் = நாநா சீவருமாவன்—உலகு எல்லாம் ஆம் = உலகனைத்துந் தானுவன்.—எ-று.

அத்தியஸ்தம் அதிஷ்டானத்தைத்தவிர வேறின்மையி னென்க.

(201) [ஒருவன் உண்ண மற்றோர்க்குப் பசி நீங்காததுபோல
ஞானி அஞ்ஞானநீங்கி முத்தியடைய ஏனைய சீவர்
அடையாமையின் இவன் எல்லாச் சீவரும்
ஆமேனல் எவ்வாறமென "ஊசிகடாக
நியாயம்" போல இடையே
சங்கித்தல்.]

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்திபெ ருமலி ருப்பா னேனையா
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே ருனு லிவனெல் லாமலனே
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர்
[மொழியீரே. (37)

(இ-ள்.) எல்லாச் சீவரும்=சுர, நர, திரியக்காதி ரூபங்களாகிய சர்வ சீவரும்—இவன் ஆம் என்றீர்=இஞ்ஞானியாகுமென்றருளினீர்—இவன் தான் முத்தி அடைந்து=இஞ்ஞானி (அஞ்ஞான நீங்கி) நிரதிசயாநந்தரூப மோட்சமடைந்தனனுக—எல்லாச் சீவரும்=சர்வ சீவரும்—முத்தி பெருமல் இருப்பான் ஏன்=மோட்சமடையாம லிருத்தற்கு நிமித்தமென்னை?—எல்லாச் சீவரும்=சர்வ சீவரும்—வெவ்வேறு ஆனுல்=பரஸ்பரம் பின்னமாயின்—இவன் எல்லாம் அலனே=இஞ்ஞானி முழுதுமல்லனே—எல்லாப் பொருளும் உரைத்தருள் குருவே=யான் வினவாநிற்குஞ் சர்வ வினக்களின் பயன்களையும் உபதேசித்தருளாநிற்கும் ஆசிரியரே—இதை நீர் மொழியீர்=இவ்வினுவின் பயனையும் தேவரீர் அருள்வீராக.—எ-று.

"ஐயா" என்பது விளி. "இருப்பான்" என்பதிலுள்ள பான் விகுதி தொழிற்பெயர்ப்பொருட்டு.

[விம்பப் பிரதிவிம்ப நியாயத்தாற் சங்கைக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவர்
அகமெனு மந்தக் கரணு பாதிக ளளவில்லை யாதலினுல்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம்
சகமதி லேரிகு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகு டம்பலவால்.
(38)

(இ-ள்.) அகம் எனும் ஆன்மா=அகமகமென் றனைத்துயிரினிடத்துமிருந் தநவரத முரைப்பதாகிய ஆன்மா—பூரணம் ஏகம்=பரிபூரணமா யேகமாம்—சீவர்=சீவர்கள்—அநேக விதம்=பரிச்சின்னராய், அநேகப்பிரகாரமாயிருப்பர்—(என்னை?) அகம் எனும் அந்தக்கரண உபாதிகள்=நானென்னும் அந்தக்கரண வுபாதிகள்—அளவு இல்லை ஆதலினுல்=பரிச்சின்னங்களாய், அநேகங்களா யுள்ளனவாகலின்—[இனி இவைக்குபமானம்.] சகம் முழுதும் குளிர் சந்திரன் ஏகம்=உலக முழுவதுஞ் சீதளமாதற்குக் காரணமாகும் விம்ப சந்திரன் ஒருவன்—சல சந்திரர் பலர் ஆம்=சலப்பிரதிவிம்ப சந்திரர் அநேகராம்—(என்னை?) சகமதில்=உலகில்—ஏரி குளம் சிறுகுழி சால் சட்டி குடம் பலவால்=ஏரியும், குளமும், சிறுபள்ளமும், சாலும், சட்டியும், குடமும் ஆகிய வுபாதிகள் பலவாகலின்.—எ-று.

அகம்பதம் ஆன்மாவிற்கும், அந்தக்கரணத்திற்குங் கூறியிருப்பது முறையே லட்சியார்த்தம், வாச்சியார்த்த மாகலான் என்க. "அகம்" என்பது, அந்தக்கரணத்திற்கு இயற்பெயர், ஆன்மாவுக்கு ஆகுபெயர் எனினும் ஒக்கும். (38)

[இதுவுமது]

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந சித்திடி னதினுட்
சலசந்திரன், ஒட்டுமு தற்சந் திரனெடு கூடுமொ ழிந்
தவை கூடாவே, கட்டுமு பாதிந சித்திடு சீவன் காரண
வான்மாவில், கிட்டும யிக்கியமு பாதிகெ டாதவர் கேவல
மாகாரே. (39)

(இ-ள்.) சட்டி குடங்களில்=சட்டி, குட, முதலிய வுபாதிகளில்—ஒன்று நசித்திடின்=ஒருபாதி நசிக்கில்—அதினுள் சலசந்திரன்=அதிற் பிரதிவிம்பித்திருந்த சந்திரன்—ஒட்டும் முதல் சந்திரனெடு கூடும்=தான் கூடுதற்குரிய காரண சந்திரனேடு கூடும் — ஒழிந்தவை=உபாதி கெடாத ஏனைய பிரதிவிம்பங்கள்—கூடாவே=(எப்படிக்) கூடாவோ (அப்படி)—கட்டும் உபாதி நசித்திடு சீவன்=பந்தியாநிற்கும் அந்தக்கரணத்தின்கணுள்ள அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தால் நாசமாகாநிற்குஞ்

சீவன்—காரண ஆன்மாவில்=தனக்குக் காரணமாகும் ஆன்மாவின்கண்—அயிக்கியம் கிட்டும்=ஐக்கியத்தைப் பொருந்தும்—உபாதி கெடாதவர்=அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தாற் கெடாத ஏனைய சீவர்—கேவலம் ஆகார்=ஐக்கியமாகார்கள்.—எ-று.

சீவத்துவத்திற்கு முக்கியவுபாதி சுழுத்தியின்கணுள்ள அவித்தைக்கூறும்; அவ்வவித்தைக்கூறே சாக்கிரத்தில் அந்தக்கரணமாகப் பரிணமித்தலானும், அது தோன்றின பின்னரே ஜீவத்வந் தோன்றலானும் அந்தக்கரணத்தைச் சீவவுபாதியென்றனர்; அவித்தையைச் சீவவுபாதியாகக் கொள்ளாக்கால் பிராஞ்ஞனைச் சொல்லுஞ் சுருதி விரோதமாம்.

எவ்வந்தக்கரணத்தில் ஞானமுண்டாமோ அவ்வந்தக்கரணவவச்சின்ன சேதனத்தின்கணுள்ள அஞ்ஞானக்கூறு ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாம். அஞ்ஞானம் நீங்கினோன் முத்தனவன்: எவ்வந்தக்கரணத்தில் ஞானமுண்டாகவில்லையோ அவ்வந்தக்கரணத்தில் அஞ்ஞானக்கூறு முண்டு, பந்தமுமுண்டு: அஞ்ஞான நீங்கி முத்தனானவன் பிரஹ்மதிருஷ்டியால் சக சீவ பரங்களாக விளங்குதலின், அவனெல்லாமாவனென்பதிற் சந்தேகமின்றென்றறிதியென்பதாம். (39)

(202) [36-ம் செய்யுளில் எப்படி ஒப்பாவனென்று வினவிய தன்கருத்தை இங்கே வெளிப்படுத்துகின்றன்.]

இவனயன் மால்சிவ னாகிய வீசரொ டெப்படி
யொப்பாவன், சிவன்முதன் மூவரு மகிலசி ருட்டி
திதிநா சங்கள்செய்வார், அவர்பிறர் மதிகளு முக்கா
லங்களு மறிவார் விபுவாவார், தவமிகு குருவே யிவனுக்
கவையிலொர் சற்றுங் காணேனே. (40)

(இ-ள்.) இவன் அயன் மால் சிவன் ஆகிய ஈசரொடு=இஞ்ஞானி யென்பவன், அயன், அரி, உருத்திரராகிய வீசுரரோடு—எப்படி ஒப்பு ஆவன்=எங்ஙனம் இணையாவன்—சிவன் முதல் மூவரும்=உருத்திரன், நாராயணன், பிரஹ்மனென்னும் அம்மூவரும்—அகில சிருட்டி திதி நாசங்கள் செய்வார்=எல்லாவுலகங்களையுஞ் சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரங்கள் செய்யாநிற்பர்—அவர் பிறர் மதிகளும் முக்காலங்களும் அறிவார்=அவர்கள் அந்நியருடைய புத்திகளையும், பூத, பவிஷ்ய, வர்த்தமானம் என்னுந் திரிகாலங்களையும் அறியாநிற்பர்-(இதனால்) விபு ஆவார்=சர்வத்திலுஞ் சம்பந்தித்தவராவார், அல்லது பிரபுவாவார்—தவம் மிகு குருவே=தவமிகுந்துள்ள வாசிரியரே—இவனுக்கு=இஞ்ஞானிக்கு—அவையில் ஓர் சற்றும் காணேனே=அம்மகிமைகளில் ஒரு சிறிதுங் கண்டிலேன்; (ஆகலின்)—எ-று.

கண்டிலேன் ஆகலின், "எப்படி யொப்பாவன்" எனக் கூட்டுக. இங்கே, "தவம்" என்றது, மனம் பொறிகளினொருமையை, கிருச்சிர, சாந்திராயணாதிகளை யல்ல. (40)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

[வேறு.]

தடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந் தழுவுமூர்
தனைக்காக்கும், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டு
மோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே
ஞானியு மீசனு மறிவினாற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயை
யின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிரி
வாமே. (41)

(இ-ள்.) தடத்து நீர்=ஊருணிச்சலமும்-நிலாத்திரி ஒளி=பகல்வத்தியினொளியும்—உபயமும்=(ஆகிய) இவ்விரண்டும்—தழுவும் ஊர் தனைக் காக்கும்=(தம்மைத்) தழுவாநிற்கும் ஊர்முழுதினையும் இரட்சிக்கும்—குடத்து நீர்=குடத்துச் சலமும்—விளக்கினில் ஒளி=தீபத்தொளியும்—(ஆகிய) இரண்டும்—ஓர் குடும்ப மாத்திரம் காக்கும்=ஓர் குடும்பமாத்திரத்தை இரட்சிக்கும்—அடுத்த மைந்தனே=(சற்சங்கத்தைக்) கிட்டிய மைந்தா—ஞானியும் ஈசனும்=(தத்துவ) ஞானியும், ஈசுரனும்—அறிவினால் பிறிவு இல்லை=(நாம் பிரஹ்மமென்னும்) ஞானத்தாற் பேதமில்லை-கெடுத்த=(சீவர்கள் முத்தியடையாமற் போகும்படி அவர்களுணர்வை ஆவரண சத்தியான் மறைத்துக்) கெடுத்த—

மாயையின் குணங்களால்=மூலப் பிரகிருதியின் (சத்துவகுண ரசோ) குணங்களால்—மேல் என்றும்=(ஈசுரன்) மேலாமென்றும்—கீழ் என்றும்=(ஞானி) கீழாமென்றும்—பிரிவு ஆம்=பேதமாம்.—எ-று.

தடத்தினீரும், நிலாத்திரியொளியும் குடத்தினீரும், விளக்கினொளியும் உபாதியாற் பேதமல்லாமற் காக்குந்தன்மையாற் பேதமில்லாமைபோல, ஈசுரனும் ஞானியும் மாயா குணங்களாற் பேதமல்லாமல் ஞானத்தாற் பேதமிலரென்பதாம். (41)

[மேலும் அதனையே விளக்குகின்றார்.]

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான, சுரர்கண் மாயைவல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர், தரணி மாநுடர்க் கவைகளில் லாமையாற் றாழ்வுள ரானாலும், பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய். (42)

(இ-ள்.) நரரில்=மநுடர்களுக்குள்ளே—மன்னனைச் சித்தரைப்போலவே=(துஷ்டநிக்கிரகம், சிஷ்டபரிபாலனமுடைய) அரசனையும், (சாபாநுக்கிரக சாமார்த்தியமுடைய)சித்தரையும் போல—நாரணன் முதலான சுரர்கள்=விஷ்ணு முதலான தேவர்கள்—மாயை வல்லவர்=மாயை செய்வதில் சமர்த்தர்—அணிமா ஆதிகள் தொக்க=அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவமென்னும் அஷ்டசித்திகளுங் கைவந்த — மாதவம் மிக்கோர் = மாதவமிகுந்தோர் — தரணி மாநுடர்க்கு=பூமியில் (மநுடதேகமுடைய) ஞானிகட்கு—அவைகள் = அம்மாயாவல்லபமும், அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும்—இல்லாமையால்=இன்மையால் — தாழ்வு உளர் ஆனாலும்=தாழ்ச்சியுடையராயினும்—பிரமபாவனையால் = (நாம்) பிரஹ்மமென்னும் சம்ஸ்காரத்தினால்—இவர் அவர் எனும் பேதம்=ஞானிகள் தாழ்வுடையவரென்றும், ஈசுரனுயர்ச்சியுடையவனென்றுங் கூறுநிற்கும் பேதம்—ஒன்று இலை=சிறிதுமில்லை—பாராய்=(இதனை யூகித்துப்) பார்ப்பாய்.—எ-று.

முன்னே, "நாரணன்" எனக்காட்டினது,

"மாயை பண்ணுமவர்களில் அரிநான்"

என்னும் ஈசுரகீதையின் கருத்து. அணிமாதி அஷ்டசித்திகளினியல்பை, திருவிளையாடலில், 33-வது அஷ்டமாசித்தியுரைத்த படலத்திலும், பாகவதத்தில், 11-ம் ஸ்கந்தத்தில் யோகசித்தியுரைத்த வத்தியாயத்திலுங் காண்க. (42)

(203) ["அணிமாதிக டொக்க மாதவ மிக்கோர்" என முற்கூறியதால் அவை ஈசுரவைசுவரிய மெனப் பொருள்படுதலின் ஈண்டு முனிவரிடத்துங் காணப்படுவானேனென வினுதலும், அதற்கு விடையும்.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி, சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர், புத்தி யொத்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனைநோக்கிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்தினு லியோகத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே. (43)

(இ-ள்.) முத்தி நல்கிய சற்குருவே = அநர்த்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான மோட்சத்தைத் தந்தருளிய சற்குருவே—பல முனிகளுக்கு=வாதராயணர் முதலிய அநேக முனிவர்களுக்கு-அணிமா ஆதிசித்தி=அணிமா முதலிய அஷ்டசித்திகள்—பூமியில் கண்டிருக்கவும்= (உள்ளனவாகப்) பூமியிற் காணப்பட்டிருக்கவும் — அந்தச் செல்வம்=அவ்வணிமாதிச் செல்வம் — ஈசனது என்றீர்=ஈசுரனுடைய செல்வமென்றருளினீர்—புத்தி ஒத்திட=(அச்செல்வம் முனிவர்கட்கு இன்ன காரணத்தாலுளவாயின வென்பதை என்) புத்தி சம்மதித்திட—உரைத்தருள் என்றிடில்=உரைத்தருள்வீரென்று நீ வினுவிடில்—புகழும் ஈசனைநோக்கி=(சர்வாபீஷ்டப் பிரதராகலின், சர்வமதஸ்தர்களாலுந்) துதியாநிற்கும் ஈசுரனை நாடி—செய்திடும் பத்தி (யால்)=(உட்புறமொத்து மனமொழிமெய்களாற்)செய்யாநிற்கும் வழிபாட்டினாலும் — தவத்தினால் = கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவங்களாலும்—யோகத்தால்=இயம நியமாதி அஷ்டாங்க யோகத்தினாலும்—பலித்தது என்று அறிவாய்=(அணிமாதிச் செல்வம் முனிவர்கட்கு) வாய்த்ததென் றறிவாயாக.—எ-று.

இயம, நியமாதி அஷ்டாங்கயோகத்தை, ஈசுரகீதையின், 11-ம் அத்தியாயத்திற் காண்க. (43)

(204) [தவமுதலியவற்றால், அணிமாதிச் செல்வம் முனிவர்
கட்கு வாய்த்ததானால் தவத்தால் பிரஹ்மத்தை
யறிக வென்னுஞ் சுருதியால் தவமில்லா
தோர்க்குத் தத்துவஞானமுங் கூடாதே?
என்னுங் கருத்தையுட்கொண்டு
ஒருவாறு சீடன் வினாதல்.]

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத்
தியிரண்டும், தவமு ளோரடை குவரெனி லவர்கள்
போற் சகலரு மடைவாரே, அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு
ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே, இவர்கண் ஞானிக
ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ. (44)

(இ-ள்.) சிவ சொரூபம் ஆம் தேசிக மூர்த்தியே = ஆநந்தவுருவமாகிய குருவே—சித்தி முத்தி இரண்டும் = அணிமாதி சித்தியும், முத்தியுமாகிய இரண்டனையும்—தவம் உளோர் அடைகுவர் எனில் = தவமுடையோர் அடைவரென்று (சுருதி) சொல்லில்—அவர்கள்போல் = வாதராயணர் முதலிய பூர்வாசாரியர் போல—சகலரும் அடைவாரே = இக்காலத்துள்ள ஞானிகளனைவரு மடையாநிற்பரே?—அவர்கள் = அப்பூர்வாசாரியர்—பூருவம் சித்தியும் ஞானமும் அடைந்ததும் கண்டோமே = பூர்வம் அணிமாதி சித்தியும், தத்துவ ஞானமுமாகிய இரண்டனையும் அடைந்(திருந்)ததும் (புராணங்களிற்) கண்டோம்—இவர்கள் ஞானிகள் என்றிடில் = இக்காலத்துள்ள இவர் ஞானிகளென்று சொல்லில்—சித்திகள் இவர்க்கு இலாவகை ஏதோ = அணிமாதி சித்திகள் இவர்க்கில்லாதிருக்குங் காரணம் யாதோ! (யானறிபேன்; அதனையருள்வீராக.)—எ-று. (44)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத்
தவமென்றும், பூமி யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போத
முந் தருமைந்தா, ஆமி வற்றிலொன் றியற்றினு லொன்
றையே யடைகுவ ரிதுதீர்வை, யாமு ரைத்தவவ் விரண்
டையு மியற்றின ரன்றுள பெரியோரே. (45)

(இ-ள்.) காமியத்தவம் (என்றும்) = சகாமதவமெனவும்—காமியம் ஒன்றையும் கருதிடாத் தவம் என்றும் = இச்சிக்கப்படும்பொருளொன்றனையும் (அடையக்)கருதாத தவமெனவும்—(நிஷ்காமதவமென்றபடி,) பூமியில் தவம் இருவகை = பூமியின்கண்ணே தவமானது இருவகைத்தாம்;—சித்தியும் போதமும் தரும் = (அவற்றுள், சகாமதவம்) அணிமாதி சித்திகளையும், (நிஷ்காமதவம்) தத்துவஞானத்தையுங் கொடாநிற்கும்—மைந்தா—ஆம் இவற்றில் ஒன்று இயற்றினால் = (சித்தி, ஞானங்கட்குச் சாதனங்கள்)ஆகும் இவ்விருவகைத் தவங்களுள், ஒரு தவத்தைச் செய்யில்—ஒன்றையே அடைகுவர் = ஓர் பயனையே அடையாநிற்பர்—இது தீர்வை = இது நியமம்—யாம் உரைத்த = நாங்கூறிய — அவ்விரண்டையும் இயற்றினர் = அவ்விரண்டு தவங்களையுஞ் செய்தனர்—அன்று உள பெரியோர் = முற்காலத்துள்ள வாதராயணர் முதலிய பெரியோர்.—எ-று. (45)

(205) [மேற்சொன்னதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்துகின்றார்.]

அனக மைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்
தன ரல்லாமல், ஜெனகன் மாபலி பகீரதன் முதலி
னோர் சித்திகள் படித்தாரோ, இனிய சித்தியே விரும்
பினோர் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றாரம், முனிவர்
சித்திகள் விநோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே.
(46)

(இ-ள்.) அனக மைந்தனே = பாவமற்ற மைந்தனே—முத்தி ஞானத்தையே அடைந்தனர் அல்லாமல் = (நேரே) மோட்ச (சாதனமான) தத்துவ ஞானத்தைத்தானே யடைந்தனரன்றி—ஜெனகன், மாபலி, பகீரதன் முதலினோர்—சித்திகள் படித்தாரோ = சித்திகளைப் பழகினரா! (இல்லை.)—சிலர் இனிய சித்தியே விரும்பினோர் = சில முனிகள் (தமக்கு) இனிமையாகிய சித்தியைத்தானே விரும்பினர்--சிலர் இரண்டையும் முயன்றார் = சில முனிகள் சித்தி, ஞானம் இரண்டனையும் பழகினர்—அம் முனிவர் சித்திகள் = அம்முனிவர்களடைந்துள்ள சித்திகள்—விநோதம் மாத்திரம் தரும் = (மணியாழி யுலகமெல்லாங் கணநேரத்தில் விளையாடிவரும்) விளையாட்டைமாத்திரந் தரும்—

முத்தியைத் தாராவே = அநர்த்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான மோட்சத்தைக் கொடாவாம்.—எ-று. (46)

(206) [ஆயின், முத்தர்களுள்ளுஞ் சிலபேர் அச்சித்திகளின்
பொருட்டுச் சரீரவருத்தமுற்ற தென்கொலோ?
எனுஞ் சீடன் வினவைத் தாமே
வினவி அதற்கு விடைகூறல்.]

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெனி லொழிந்த சித் திகள்வேண்டி, மோக மாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்க ளேனென்றால், போக மாய்வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் புசித்தன்றே நசித்தேகும், ஆகை யாலந் தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே. (47)

(இ-ள்.) யோகஞானமே = ஜீவான்ம, பரமான்மாக்களி னைக்கிய ஞானமே—முத்தியைத் தரும் எனில் = மோட்சத் தைத் தருமென்று சொல்லில்—ஒழிந்த = முத்தியைத்தரவல்லாத—சித்திகள் வேண்டி = சித்திகளை விரும்பி—மோகம் ஆய் = அவை வாய்க்கு நெறியிற் பரவசமாய்—சில சில முத்தர்கள் = (சூடாலைமுதலிய) சிற்சில ஜீவன் முத்தர்கள்—உடல் வருந்தினர் ஏன் என்றால் = (முன்னே) மெய்வருத்தமுற்றனர் அஃதென் கொலோ? என்று நீ வினவிடில்—போகம் ஆய் வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் = அநுபோகமாய் வாராநிற்கும் பிராரத்த கர்மங்கள்—புசித்து அன்றே நசித்து ஏகும் = புசித்தல்லவா நசித்துப் போம்—ஆகையால் = ஆகலின் — அந்தச் சித்திகள் = பூர்வஞ் சூடாலைமுதலியோ ரடைந்த வச்சித்திகள்—பிராரத்தம் ஆகும் என்று அறிவாய் = அவர்களது பிராரத்தமாமென்று நீயறிவா யாக.—எ-று. (47)

[குருவை வியந்து மேலும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்பதற்குக்
காரணங் கூறுகின்றன்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமல், பெலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினாற் பழுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட் டாவே. (48)

(இ-ள்.) இலக்கம் ஆயிரம் சுருதியால் = அநேகஞ் சுருதிப் பிரமாணங்களாலும்—ஊகத்தால் = (அநேக) யுத்திகளாலும்—என் மனம் அசையாமல் = எனதந்தக்கரணம் (சொரூபத்தினின்றுஞ் சந்தேகத்தினால்) சலியாமல் — பெலக்கவேண்டும் என்று = திடமா யதிலழுந்தவேண்டு மென்று—அருள் குருவே = (யான் சங்கிக்குஞ் சங்கைகளுக்கெல்லாம் உத்தரம்) அருளிவராநின்ற குருவே—அகப் பிராந்தி போய் = (எனது) அந்தக்கரணத்தில் (முன்னிருந்த பஞ்சப்) பிராந்திகளு மொழிந்து—தெளிவு ஆனேன் = தெளிவுடையவனாயினேன் — துலக்கம் ஆன கண் ணாடியை = பிரகாசமான கண்ணாடியை—அடிக்கடி துலக்கினால் = மேலுமேலுந் துலக்கிடில்—பழுது அன்றே = குற்றம் என்னை?—அலக்கண் மாற்றிய = (எனது) துன்பங்களை நீக்கிய—தேவரீர் = சுவாமிகள்—எனக்கு உரை அமிர்தங்கள் = அடியேற்குபதேசியா நிற்கும் வாக்கியாமிர்தங்கள்—தெவிட்டா = தெவிட்டுகின்றில; (ஆதலால், இன்னுந் தேவரீருபதேசமொழிகளைக்கேட்க விரும்பு கின்றேன் அருள் செய்தல் வேண்டும்.)—எ-று.

பிரகாசமான கண்ணாடியை மேன்மேலுந் துலக்குவது குறையின்றதல்போல், பிராந்தி நீங்கித் தெளிவெய்தியவென்னை மேன்மேலுந் தெளிவெய்தப்பண்ணல் குறையின்று மாகலானும், சுவாமிகளின் வாக்கியாமிர்தத்தில் எனக்கு அமைவுண்டாகாமை யானும் இன்னும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்பான், "துலக்க மானகண் ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினாற் பழுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே" என்று கூறினன்.

"அகப்பிராந்திபோய்" என்றதற்கு, உ-ம், வள்ளலார்,

"நித்தனன் றுரைத்த வாக்கியப் படியே நிகழ்த்துவன் பிராந்தியைத் திணையுஞ், சத்திய மிந்தச் சகமெனல் கருவி தணந்திடா துடலைநா னென்னல், கத்தபோத் தாவுந் தானெனல் தானுங் கடவுளும் வேறெனக் கருதல், சித்துரு வாகி யிருந்துநா னுகேன் சிவனெனல் சிதடர்பா லறியே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(207) [பரஸ்பரம் விரோதமான சுருதிவாக்கியங்களில் யாது வாஸ்தவமாகக் கொள்ளற்பாலதென வினுதல்.]

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கரு ணையா லெனையாளும், ஐய னேகுரு வேயெவ ராகினு மநுபவித் தாலன்றிச், செய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசனமுஞ் சென்மசஞ் சிதம்வேவத், துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப் படிநானே. (49)

(இ-ள்.) கைதவங்களை = அசத்தியமான வார்த்தைகளை— சாத்திரம் சொல்லுமோ = சாஸ்திரங்கள் போதியாநிற்குமோ? (போதியாதே)—கருணையால் எனை ஆளும் = கிருபையினுலே அடியேனை ஆண்டருளும்—ஐயனே குருவே = (எனது) பிதாவாகிய ஆசிரியரே—எவராகினும் = யாவராயிருந்தபோதினும்— செய்த கர்மங்கள் = (தாங்கள்) செய்த கர்மபலங்கள்—அநுபவித்தால் அன்றி = அநுபவித்தொழித்தாலல்லது — விடா என்ற வசனமும் = நாசமாகாவென்னும் வசனமும்—சென்ம சஞ்சிதம் வேவ = (அநந்த) ஜநநங்கட்குக் காரணமான சஞ்சித கர்மங்கள் வெந்து நீருகும்படி—துய்ய ஞானத்தீ = சுத்தமான ஞானக்கினி— சுடும் என்ற வசனமும் = தகிக்குமென்னும் வசனமும் (ஆகிய இவ்விரண்டில்)—நான் துணிவது எப்படி = (இதுதான் வாஸ்தவம், இஃதல்லவென்று ஒன்றை) எவ்வாறு யான் நிச்சயிப்பது.—எ-று.

சுருதி சம்மதமான சீவபிரஹ்மங்களி னைக்கியஞான மென்பார் "துய்ய ஞானம்" என்றுர். "செய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசனம்" என்றது,

"நாஹ-க்தம் க்ஷீயதே கர்மா கல்பகோடி சதைரபி"—

என்பது முதலிய வசனங்களை; இதற்கு, பலத்தைப் புசியாமற் சுபாசுப கர்மங்கள் நூறுகோடி கற்பங்களாலும் நாசமாகாதென்பது பொருள். "சென்மசஞ் சிதம்வேவத் துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனம்" என்றது, கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தில்,

"எறியாவெரி வருகானிடை யெரியாதன வெவைதா
மறியாவறி வுடையோர்களு மறிவாரது விதுபோற்
குறியால்வரு குணஞானமெ யனலேகொள விடுமேல்
பொறியால்வரு வினையானவை பொடியாமிதொர் பொருளே."

என்று ஸ்ரீ பகவானுல் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது முதலிய வசனங்களை என்றறிக. (49)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை, ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப், பூவ லர்ந்துபின் பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தம், காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூ வகையாலே. (50)

(இ-ள்.) மைந்தனே = மைந்தா — சீவபேதங்கள் அளவு இலை = (சீவத்துவ வுபாதிகளான அவித்தை, அந்தக்கரணங்கள் அளவின்மையின்) சீவபேதங்களும் அளவில்லை—செய்கையும் அளவு இல்லை = (பிரவிர்த்திக்குக் காரணங்களான அவரவர் அந்தக்கரணங்களிலுள்ள சுபம், அசுபம், சுபாசுபமென்னும் வாசனைகள் அளவின்மையின் அவரவர்கள்) செய்கைகளும் அளவில்லை, (ஆகையால்)—ஆவஆம் = அவைகளால் ஆவனவாகும்— அவர் அவர் அதிகாரங்கள் = அந்தந்தச் சீவர்களுடைய அதிகாரங்களை—அறிந்து = நிச்சயித்து—பக்குவம் நோக்கி = பக்குவங்களை நாடி—காவல் வேதங்கள் = (கருணையினுல் யாவரையும்) இரட்சியாநிற்கும் வேதங்கள்—காண்டம் மூவகையாலே = (கர்மம், உபாசனை, ஞானம் என) மூன்று கூறுடைய காண்டங்களாலே—பூருவம் சித்தாந்தம் இரண்டையும் வசனிக்கும் = பூர்வபட்சம், சித்தாந்தமென்னும் இரண்டையும் பிரதிபாதியாநிற்கும்—

(இனி இதற்குபமானங் கூறுகின்றார்.) பூ அலர்ந்து=(முன்னே) புஷ்பங்களைத் தோற்றுவித்து—பின்=பின்னே—பலங்கள் காட்டுவனபோல்=பலங்களைக் காட்டாநிற்கும் (வாழை முதலிய) விருட்சங்களைப்போல.—எ-று.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், "அநுபவித் தாலன்றிச் செய்த கர்மங்கள் விடா" என்ற வசனம் கர்மகாண்டத்தின் பூர்வ பட்சம், "சென்மசஞ் சிதம்வேவத் துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனம்" ஞானகாண்டத்தின் சித்தாந்தமென்பது கருத்து. (50)

[இதுவுமது]

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மாஞ
லும், தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென்
பதுபொய்யோ, ஈன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை
யெத்தனை யானாலும், ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற
மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே. (51)

(இ-ள்.) ஆன பாவிகள்=(சுபாசுப கர்மங்களுள்ளே, அசுப கர்மங்களைச் செய்பவர்)ஆன பாவிகள்—அடைவன நரகங்கள்=அடைவனவான நரகங்களானவை—அவசியம் ஆனாலும்=நிச்சயமாக வுளவேனும்—தான மந்திர விரத ஓமங்களால்=தானம், மந்திரம், விரதம், எக்ஞம் எனும் பிராயச்சித்தங்களால்—தவிரும் என்பது பொய்யோ=(பாவநீங்கி விடுவதால்) அவை வாராதொழிந்துபோமென்று(சாஸ்திரங்)கூறுவது அசத்தியமா? (அல்லவே)—(அதுபோல)ஈனம் ஆம்=இழிவான—பல சன்ம சஞ்சிதவினை=அநந்த ஜன்ம(ங்கட்குக் காரணமாகிய)சஞ்சிதகர்ம $இந்தனங்கள்—எத்தனை ஆனாலும்=அநேகங்களா யிருப்பினும்—*ஞானம் ஆம் கனல்=(சமுச்சய ரகிதமான பிரஹ்மான்மவைக்கிய) ஞானமாகிய அக்கினியானது—சுடும் என்ற மறை மொழி=(அவற்றைத்) தகித்துவிடுமென்று கூறும் வேத சித்தாந்த வசனத்தை—நம்பினால்—வீடு உண்டே=அவை நீங்கி மோட்சமுளதாதல் திண்ணம்.—எ-று.

"மலமேவிய தீவினை யின்வலியான் மகிழும்பர்ப தத்திலிருந்தவிவன், குலமேவிய தென்புல வாணர்களுங் கொடிதாநரகங்குடி யேறினரே."

$இந்தனம்=விறகு. *இஃதேகதேச வுருவகம்.

என்பது முதலிய சுருதிப்பிரமாணத்தாற் பாவிகள் நரகமடைவது சித்தமாயிருத்தலின், "ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மாஞலும்" என்றும், தான மந்திர விரத வோமங்களாற் பாவந் தவிர்கவென, கர்மகாண்டத்தில் ஈசுரன் விதித்தபடி அவை செய்தோர்க்குத் தவிர்ந்தே யிருப்பதைச் சாஸ்திரத்தும் உலகத்தும் நீ கண்டே யிருக்கின்றா யென்பார், "தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ" என்றும், தத்துவ ஞானத்தாற் சகல சஞ்சித கர்மங்களும் நாசமாகுகவெனும் ஈசுர சங்கற்பமான ஞானகாண்ட சித்தாந்தத்தை நம்பினால் அவர் சத்திய சங்கற்பரென்று சாஸ்திரங்களிற் பிரசித்தமாக விருத்தலின், அவர் சங்கற்பப்படி ஞானத்தாலவை நீங்கி நீ அமிர்தமயமாவை, என்பார், "ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே" என்றுங் கூறினர்.

கர்மகாண்டத்தின் பூர்வபட்சம் அதன் சித்தாந்தமாகிய பிராயச்சித்தத்தாலேயே நீங்காநிற்பதாற் சகல சஞ்சித கர்மேந்தனங்களையும் ஞானாக்கினி சுடுமென்னும், ஞானகாண்ட சித்தாந்தத்தை நம்பி யநுஷ்டிக்கில் அவை என் நீங்கா, சித்தமாய் நீங்காநிற்குமெனத் துணிந்து சந்தேகம் ஒழிதி என்பதாம். (51)

(208) [இங்ஙனம் ஞானத்திற்கு அற்புதமான மஹாத்மிய
மிருக்க அதனை அடைந்துய்யாமல்
அறிவுடையோரும் கர்மப்படுகுழியில்
ஆழ்தற்குக் காரண மென்னையோ?
என வினுதல்.]

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள்
குருமூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே ரறுத்திடுந்
தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம், தன்ம யந்தரு மகிமையை
விபுதராஞ் சமர்த்தரு மறியாமல், கன்ம மாங்குழி
யினில்விழுந் தழிகின்ற காரண முரையீரே. (52)

(இ-ள்.) என் மனம்=எனது இருதயத்தையே—திருக் கோயிலா=சிறந்த ஆலயமாகக்கொண்டு—தினம் குடி இருந்து அருள்=நாளும் குடியா யெழுந்தருளி யிராநிற்கும் — குருமூர்த்தி=குருவே—தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம்=தேவரீர் (அருளாநின்ற) தத்துவ ஞானமானது — சென்ம சஞ்சித வினைகள்=

ஜநநத்திற்குக் காரணமான சஞ்சித கர்மங்களின்—வேர் அறுத் திடும்=மூலமாகிய அவித்தையை அரியாநிற்கும்—தன் மயம் தரும்=(பரிபூர்ண பரமாநந்த பரமசீதளமான) பிரஹ்மத்தின்கண் அபேதமாயிருக்கும் (மோட்ச) சாம்பிராச்சியத்தையுந் தரும்—மகிமையை=இம் மஹத்துவத்தை—விபுதர் ஆம் சமர்த்தரும்=மிகக்கற்றோராய்க் குணதோஷங்களைப் பகுத்தறிய வல்லோரும்—அறியாமல்=அறிந்து அதனைப்பெற்றுய்யாமல் (அல்லது, உணர்ந்து அதனையடைதற்குக் காரணமான நிவிர்த்தி மார்க்கத் தில், புதியமலர் மெல்லணையிற் போலப் பொருந்தாமல்)—கன்மம் ஆம் குழியினில்=கர்மமாகிய படுகுழியில்—விழுந்து அழிகின்ற=விழுந்து வருந்துகின்ற— காரணம் உரையீர்=காரணத்தை யருள்வீராக.—எ-று. (52)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத்
தவர்சேர்வர், வழிந டப்பவர் பராமுக மாயினுன்
மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும், குழியில் வீழ்வர்கா ணப்
படி வெளிமுகங் கொண்டுகா மிகளானோர், பழித ரும்
பிற விக்கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே. (53)

(இ-ள்.) அழிவிலாத தற்பதந்தனை=நித்திய நிரதிசயா நந்த ரூபமான பிரஹ்மபதத்தை—மைந்தனே—அகமுகத்தவர் சேர்வர் = (உள்ளிலும், புறனிலும்) அகமுகமுடையோர் அடையாநிற்பர்—வழி நடப்பவர்= மார்க்கத்திற் செல்பவர்—பராமுகம் ஆயினுல்=பராமுகமாயின்—மலர்ந்த கண் இருந் தாலும் = விகசிதமான நேத்திரங்க ளிருப்பினும் — குழியில் வீழ்வர்காண்=எப்படிக் குழியின்கண் வீழாநிற்பரோ—அப்படி—வெளி முகங்கொண்டு=(உள்ளிலும், புறனிலும்) பகிர்முக முடையராய்—காமிகள் ஆனோர்=சுவர்க்க காமிகளாயினோர்—பழிதரும் பிறவிக்கடல் அழுந்துவர்=(கருவிநூற் பயிற்சிவலி யால் விரிந்தவறி விருந்தாலும்) பழிக்கத்தக்க பிறவிக்கடலி லமிழ்ந்தாநிற்பர்—பரகதி அடையார்=மோட்சமடையார்.—எ-று.

"மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும்" என்றதற்கியைய விரிந்த அறிவிருந்தாலு மென்பது வருவித்தாம்.

அபிப்பிராயம்:—"நாநாவானவை ஈண்டற்பமுமில்லை" என் னுஞ் சுருதியால் மித்தையென்றுவது, "ஆன்மாவே யிதனைத்தும்" என்னுஞ் சுருதியால் தானென்றுவது வாகியாந்தரப் பிரபஞ் சத்தைப் பார்ப்பது அகமுகம். அவிவேகத்தால் பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியமென்றும், அதில் தேகேந்திரியாதிகள் தானென்றும், புத்திர தாராதிகள் தனதென்றும் இப்படிப் பேதமாகப் பார்ப்பது பகிர்முகம்; இப்பகிர்முகப் பார்வையால் நசுவரமான சுவர்க்காதி களில் காமமுடையரா யிருக்கையே கர்மப் படுகுழியில் வீழ் வதற்குக் காரணம் என்பதாம்.

"பரகதியடையார்" என்பதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"வழிபடு மிதனை விட்டு மற்றுள நூல்க ளென்னும்
குழிகளிற் புரண்டஞ் ஞானக் குணத்தினுற்பிறப்போர்க்கெல்லா
மொழிவற வொருவர் செய்தற்குரித்தன்றாய்த் தானே யுண்டாங்
கழிதலில் பரம வின்பங் கற்பங்க ளாலுங் கூடா."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (53)

(209) [ஈசுரன் சுதந்தரன், அந்தர்யாமியென்று சாஸ்திரங் களிற் கூறியிருத்தலின், அசுதந்தரரான சீவர்கள்மீது தவறேது? என வினுதலும் அதற்கு விடைகூறத் தொடங்கலும்.]

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செய்விக்குஞ்
செயலன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கண்
மேற் பிழைசொலும் வழியேதோ, துறந்த தேசிக
மூர்த்தியே யென்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம்,
மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனே
யதுகேளாய். (54)

(இ-ள்.) சிறந்த நன்மையும் தீமையும்=(யாவர்க்கும் ஒப்பச்) சிறந்த நல்வினையும், (இழிந்த) தீவினையும்—ஈசனுர் செய்விக்கும் செயல் அன்றோ=(சூத்திரதாரியைப்போலச் சுதந்தரனுன) ஈசுரன் செய்விக்குஞ் செயலல்லவா?—பிறந்த சீவர்கள்=(சூத்திரப் பாவைபோலும், சுதந்தரமீனராய் அவன் ஜநிப்பித்தபடியே)

ஜநித்த சீவர்கள்—என் செய்வார்=யாது செய்வர்—அவர்கள் மேல்=அச்சீவர்கள்மீது—பிழை சொலும் வழி ஏதோ=குற்றங் கூறும் நெறி யாது காரணமோ?—துறந்த தேசிக மூர்த்தியே என்றிடில் = (அனைத்தையும்) நீத்த(அற்புத மகிமையுடைய) குரு மூர்த்தியே யென்று வினவிடில்—சுருதி நூல் பொருள் மார்க்கம்= வேத சாஸ்திரார்த்த நெறியை — மறந்த மூடர்கள்= மறந்த அறிவிலிகள்—வசனிக்கும் பிராந்தி காண்=சொல்லும் பிராந்தி காண்—மைந்தனே அது கேளாய்=மைந்தா அதை (நீ) கேட்பாய்.—எ-று.

"நன்மை தீமை"=சுபாசுபக்கிரியை. "பிராந்தி"=அயதார்த்த ஞானம். "அது" என்றது, சுருதிநூற் பொருண் மார்க்கம். (54)

[ஆனால், வேத சாஸ்திரார்த்தவழி ஏதெனிற் கூறுகின்றார்.]

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார் சிருட்டியும்
வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது வீசனார் சிருட்டிகள்
சராசரப் பொருளெல்லாம், அகந்தை யாமபி மானங்கள்
கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனார்
சிருட்டிக ளாகுங்கா ணீசனார் செயலன்றே. (55)

(இ-ள்.) திகழ்ந்த ஈசனார் சிருட்டியும்=சுத்தப் பிரஹ்மமாக விளங்காநின்ற ஈசுரனது சிருஷ்டியும்—சீவனார் சிருட்டியும்=சீவனுடைய சிருஷ்டியும் — வெவ்வேறே=வேறுவேரும்—[அவை யாவையெனின்?] சகந்தனில் பொது=சகத்தில் (யாவர்க்கும்) பொதுவான—ஈசனார் சிருட்டிகள்=ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிகள்—சர அசரப் பொருள் எல்லாம்=நடப்பன, நிற்பனவாகிய பொருளனைத்துமாம்—அகந்தை ஆம் அபிமானங்கள்=(தேகாதிகளில்) நானென்னு மகந்தையும், (இதனால் புத்திர வித்தாதிகளில்)உளவாகும் மமதாபிமானங்களும்—கோபங்கள் ஆசைகள்=கோபங்களும், ஆசைகளும்—இவை எல்லாம்=ஆகிய அந்தக்கரண கற்பனைகளனைத்தும்—இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகள் ஆகுங்காண்= உயர்ந்தோரா லிகழ்ந்து வெறுத்த சீவனது சிருஷ்டியாம்— ஈசனார் செயல் அன்று=ஈசுரனுடைய சிருஷ்டியல்ல.—எ-று.

மாயாமயமான சராசரப்பிரபஞ்சம் ஈசுரசிருஷ்டி, அந்தக்கரணத்தின் பரிணமமாகிய அகந்தை முதலியவை சீவசிருஷ்டி என்பது வேதசாஸ்திர நிர்ணயமாம் என்க. (55)

[ஈசுரசிருஷ்டி, சீவசிருஷ்டியால் வரும் நன்து தீங்குகளைக் கூறுகின்றார்.]

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா
தனமாகும், சீவ ஞர்செயுஞ் சிருட்டிக டங்களைச்
செனிப்பிக்கும் பிணியாகும், தாவ ராதிக ணசித்திடி
லொருவர்க்குஞ் சனனங்க ணசியாவாங், கோப
மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்
போமே. (56)

(இ-ள்.) மூவர் ஆம் பரன் சிருட்டிகள் = திரிமூர்த்தி ரூபமான ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிகள்—உயிர்க்கு எலாம்=உயிர்களுக்கெல்லாம்—முத்தி சாதனம் ஆகும்=மோட்சமடைதற்குச் சாதனங்களாம்—சீவனார் செயும் சிருட்டிகள்=சீவகற்பிதமான சிருஷ்டிகள்—தங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணி ஆகும்=(தேவ, மநுட, திரியக்காதி யோனிகளில்) தங்களைப் பிறப்பிக்கும் பந்தங்களாம்—[ஈசுர சிருஷ்டி மோட்ச சாதனம், சீவ சிருஷ்டி பந்த காரணம் என்றதற்கு யுத்தி கூறுகின்றார்.] தாவர ஆதிகள் நசித்திடில்=(ஈசுர சிருஷ்டியான) தாவர முதலியவை நாசமாயின்— ஒருவர்க்கும்=யாரொருவர்க்கும் — சனனங்கள் நசியாவாம்= ஜநநங்கள் நாசமாகாவாம்—கோபம் ஆதிகள் நசித்திடில்=(சீவ சிருஷ்டியான) குரோத முதலியவை நாசமாயின்—பந்தம் ஆம் கொடும் பிறவிகள் போம்=பந்தமாகிய கொடிய ஜநநங்கள் நாசமாம்.—எ-று.

"படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை"—

என்று தேவாரத்திலும்,

"குலவு மூவ ருருவமுங் கொண்டதே"

என்று பாகவதத்திலுங் கூறியிருப்பதுபோல இங்கும், "மூவராம்பரன்" என்றார். "முத்திசாதனம்" என்றது, குரு சாஸ்திராதி ரூபத்தை என்க. (56)

[கூறிப்போந்ததற்கு முக்கியவநுபவம் இனிக் கூறுகின்றார்.]

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ
மொழிந்தார்கள், தேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ்
சீவகா ரியமோகம், நாச மாக்கிய விவேகத்தி னுயி
ரொடு ஞானமுத் தர்களானார், பாச மோகங்கள் பசுக்
களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே. (57)

(இ-ள்.) ஈசர் காரியம்=(சராசரரூபமான) ஈசுர சிருஷ்டி
கள்—பிரளயத்து ஒழியவும்=(அவரது சங்கற்பத்தின்படியே)
பிரளயகாலத்தில் நாசமாகவும்—எவர் பவம் ஒழிந்தார்கள்=
யாவர் ஜநநநாசத்தையடைந்தனர்? (ஒருவரும் அடைந்திலர்)—
தேச கால தேகாதிகள் இருக்கவும்=தேசங் காலந் தேக முதலிய
(ஈசுர சிருஷ்டி யழியாது)இருக்கவும்--(குருசாஸ்திராதி ரூபமான
ஈசுர சிருஷ்டியாகிய சாதனங்களைக்கொண்டே) சீவ காரிய
மோகம்=சீவ சிருஷ்டியாகிய மோகங்களை—நாசம் ஆக்கிய=
(மீண்டெழாமல்) நாசஞ்செய்த—விவேகத்தின்=விவேகத்தினால்—
உயிரொடும்=பிராணனோடும்—ஞான முத்தர்கள் ஆனார்=
ஞானமுடைய சீவன் முத்தராயினர்—(ஆகலின்,) பாச மோகங்
கள்=பாசமாகிய மோகங்கள்—பசுக்களின் செயல் அன்றி=
சீவர்கள் சிருஷ்டியே யல்லாமல்—பசுபதி செயல் அன்று=ஈசுர
சிருஷ்டியல்ல.—எ-று.

"நாசமாகிய" என்றும், பாடமுளது. சுழுத்தியைப்போலப்
பிரளயத்தில் அகந்தை முதலிய வாசனைகள் அநுற்புத்தமா
யிருத்தலின், சிருஷ்டியாதியிற் சகல பிராணிகளுந் தத்தம் வாசனை
யின்படியே நால்வகை யோனிகளை யடைகின்றன; ஆதலால்,
"எவர்பவ மொழிந்தார்கள்" என்றார்.

"இறப்பிலா விந்த மோக மிறையுமீட் டெண்ண மின்றி,
மறப்பதே நல்ல தென்று"

வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதால்,"மீண்டெழாமல்." என்பது
வருவித்தாம். "மோகம்" என்றது, அகந்தையாதிகளை; இவை
ஜநந பந்தத்திற்குக் காரணமாகலின், "பாசம்" என்றும்,

சுதந்தர ஈனராகலின், சீவரைப் "பசுக்கள்" என்றும், இவர்க்குச்
சுதந்தரமுடைய இறையாகலின், ஈசுரனைப் "பசுபதி" என்றுங்
கூறினர். (57)

[ஆசை முதலியவை சீவ சிருஷ்டியே யல்லாமல் ஈசுர சிருஷ்டி
யல்ல என்பதற்குச் சுருதிப்பொருளைத்
தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

அச்சு வத்தமென் றொருமர மதிலிரண் டரும்பற
வைகள்வாழும், நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி
நன்றுநன் றெனத்தின்னும், மெச்சு மங்கொரு பறவை
தின்னுதென வியங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை
சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே. (58)

(இ-ள்.) அச்சுவத்தம் என்று ஒரு மரம் = அரசென்று
சொல்லப்பட்ட ஓர் விருட்ச முண்டு—அதில்=அவ்விருட்சத்தின்
கண்—இரண்டு அரும் பறவைகள் வாழும்=இரண்டரிய பட்சி
கள் ஆசிரயித்திருக்கும்—அங்கு = அவ்விருட்சத்தின்கணுள்ள
(இரண்டு பட்சிகளுள்,)—நச்சும்=(போகங்களை) விரும்புகின்ற—
ஒரு பறவை=ஓர் பட்சி—அம்மரக்கனி=அவ்விருட்சத்தின் கனி
களை—நன்று நன்று எனத் தின்னும்=(இது) நல்லது, (இது)
நல்லது என்று புசியாநிற்கும்—மெச்சும்=(யாவராலும்) கொண்
டாடப்பட்ட—அங்கு ஒரு பறவை=அவ்விருட்சத்தின்கணுள்ள
மற்றோர் பட்சியானது—தின்னுது என=(அவ்விருட்சத்தின்
கனிகளைப்) புசியாதிருக்கும் என்று--*வியங்கியப் பொருள் ஆக
வைச்சு=வியங்கியார்த்தமாக வைத்து— மா மறை=மகத்துவ
முடைய முண்டகோபநிடதமானது—சீவனை ஈசனை=சீவனையும்
ஈசுரனையும்—வகுத்த ஆறு அறிவாய்=பகுத்துக்கூறிய வழியை
(நீ விசாரித்து) அறிவாய்.—எ-று.

(210) மூலசுருதியின் பாஷியார்த்தம்:—நியம்ய, நியாமக
பாவப் பிராப்திரூபமான கமனத்தால், அல்லது பட்சியைப்போல
விருட்சத்தை ஆசிரயித்திருப்பதாற் சீவேசுரரைப் "பறவை"

* வியங்கியப்பொருள் எனினும், குறிப்புப்பொருள் எனினும்
ஒக்கும்.

என்றது. விருட்சம்போலச் சேதிக்கப்படுந் தருமமுடையதா யிருத்தலாற் சரீரத்தை, "விருட்சம்" என்றது. சரீரரூப விருட்சமானது மேலான பிரஹ்மத்தை மூலமாகவுடையது, கீழான பிராணன் முதலியவற்றைச் சாகைகளாகவுடையது, *தனது திதி நியம மின்மையின், அச்சுவத்தம் என்னும் நாமமுடையது, அஞ்ஞானபரியந்தம் இருப்புடையது, க்ஷேத்திர மென்னும் நாமமுடையது, சர்வப் பிராணிகளின் கரும பலங்கட்கும் ஆசிரயமானது, பட்சிகள்போல அவித்தை காம கருமங்களினுடைய வாசனைக்கு ஆசிரயமாகிய லிங்கசரீர வுபாதியுடைய சீவனும், ஈசுரனும் ஆகிய இருவருங் கூடியிருப்பது; கூடியிருக்கும் அவ்விருவருள்ளும், லிங்கசரீரரூப வுபாதியுடைய க்ஷேத்திரஞ்ஞனென்னுஞ் சீவனே அவ்விருட்சத்தின்கண் ஆசிரயித்திருக்குங் கருமஜந்நியங்களாகிய சுக துக்கமயமான அநேகவித வேதனைகளின் அநுபவரூபமென்னும் இஷ்டபலன்களை அவிவேகத்தாற் புசிக்கின்றனன்; நித்தியசுத்த, நித்தியபுத்த, நித்தியமுத்த சுபாவமுடைய சர்வஞ்ஞனாகிய சுத்த சத்துவகுணப் பிரதானமான மாயா வுபாதியுடைய வீசுரன் புசிக்கின்றிலன். என்னை? அவ்வீசுரன் நித்தியமான சாட்சித்தன்மையின் சத்தாமாத்திரத்தால் போக்கியம், போக்தாவென்னும் இவ்விரண்டன் பிரேரகனாயுளன். ஆகலின், அவன் புசிக்கின்றிலன், விருட்சத்திற்கு அந்நியனாய்க் கேவலம் பார்ப்பவனாகவே யிருக்கின்றனன்: அவனுடைய தரிசனமாத்திரத்தாலேயே இராஜாவைப்போலப் பிரேரகத்தன்மை சித்திக்கிறதென்பது மூலசுருதியின் பாஷியார்த்தம்.

(211) †வியஞ்சனா விருத்தியால் யாதொரு பொருள் தோன்றுநிற்குமோ அது வியங்கியப்பொருளெனப்படும். வியஞ்சனா விருத்திக்கு உதாரணம். சத்துருவின் கிரகத்திற் போஜன நிமித்தம் புக்க புருடனை, அவனிடத் தன்புடைய மற்றொரு புருடன் பார்த்து விஷத்தைப்புசி என்புழி, விஷத்தைப்புசி என்பதற்கு நஞ்சையுண்ணு என்பது சக்தி விருத்தியாற் போந்த பொருளாம். வக்தாவினுடைய தாற்பரியமோ, அதுவன்று:

* நாளைத் தனது திதி நிச்சயிக்கக் கூடாமையின்,

† "வியஞ்சனா விருத்தி"=பிறிது மொழிதல் என்னும் அலங்காரமாம்: ஒட்டு அணியெனினும் ஒக்கும்.

புசிக்கவேண்டாம் என்பதாம். போஜனத்தில் சக்தியுடைய அப்பதத்திற்கு அபாவத்தில் சம்பந்தமின்மையால் லட்சணையும் பொருந்தாது. ஆதலால், சத்துரு கிரகத்திற் போஜன நிவிர்த்தி வாக்கியத்தின் வியங்கியார்த்தமாம்: அதுபோலப் பறவையென்னும் பதத்தின் சக்தி விருத்தியானும், இலட்சணா விருத்தியானும் சீவேசுரர் பெறப்படாமல் வியஞ்சனா விருத்தியினாற் பெறப்படுதலின், "வியங்கியப்பொருளாக" என்றார். (58)

(212) [இவ்வாறு சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் காமக்குரோதாதிகள் சீவச்செயலேயன்றிச் சிவன்செயலன்றெனக் கூறி, இங்ஙனம் அறியாதோர்க்கு வரும் அநர்த்தத்தையும், அறிந்தோர்க்கு வரும் க்ஷேமத்தையும் இனிக் கூறுகின்றார்.]

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய
லென்னாமல், அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க
ளதோகெதி யடைவார்கள், இந்தச் சீவனால் வருமறு
பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனா
லன்றெனும் விவேகிக ளமலவீ'டடைவாரே. (59)

(இ-ள்.) வெளி.

அறுபகை எனினும், அரிசட்வர்க்கம் எனினும் ஒக்கும். தற்செயலான காம முதலிய ஈன குணங்களைச் சர்வஞ்ஞத்வ முதலிய கல்யாண குணங்களையுடைய சிவச்செயலாகச் சொல்பவர், பின்னராயினும் அப்படிச் சொல்வது குற்றமென்று கருதி அவை நீங்கி க்ஷேமமடையச் சன்மார்க்க முயற்சி யடையாமையின், தனது உடற்கட்பொருந்திய நோய்க்குச் சிகிச்சை தேடாமல் அபத்தியஞ் செய்து வருபவன் அந்நோய் அதிகரிக்கப்பெற்றுப் பின்னும் நாநாவித துன்பத்துளாழ்வதுபோலப் பாவம் அதிகரித்துப் பின் நரக முதலிய நாநாவித துன்பங்களை யடைதலால், "அதோகெதி யடைவார்" என்றும், அவ்வீன குணங்களைத் தற்செயலாகவே சொல்லும் விவேகிகள் அவை நீங்கி க்ஷேமமடையக் கருதிச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்தித்தலாற் புண்ணிய மிகுந்து சித்தசுத்தி யுடையராய் ஞானமடைந்து அஞ்ஞானத்தினும்,

அதன் காரியமான அநர்த்தத்தினும் நின்று விடுபடுவதால், "அமலவீடடைவார்" என்றுங் கூறினர். "மூடர்கள் அதோகெதி யடைவார்,விவேகிகள் அமலவீடடைவார்" எனக்கூறினும், மூடர் கள் அதோகெதியை விரும்பாமையானும், விவேகிகள் அமல வீடடையத் தாமே சுதந்தரமுடையராகாமையானும், உலகில் அரசனானவன் தனது நியதிப்படி நடவாதோரைத் தண்டித்து, நடப்போரைச் சௌக்கிய மடைவிப்பது போல, ஈசுரனும், தம தருணூலில் விலக்கியவற்றைச் செய்து,விதித்தவற்றைச் செய்யா தோரை நரக முதலிய துன்பங்களாற் றண்டிப்பன்; விலக்கிய வற்றைச் செய்யாதொழித்து, விதித்தவற்றை விருப்பமாகச் செய்யாநிற்பவரைப் பரமசௌக்கிய மடையப் பண்ணுநிற்ப னென்பது பெறப்படுகின்றது. (59)

(213) [ஈசுரனிடத்து வைஷம்மிய தோஷங் கூடுமோ? என வினுதலும், அதற்கு விடைகூறலும்.]

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாய
கன் பொதுவானுல், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு
கோபித்தல் செய்வதே னென்ருயேல், குலவு மக்களைத்
தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்
காய்வன், கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்டமுங்
கருணையென் றறிவாயே. (60)

(இ-ள்.) நலம் மெய் ஐயனே = ஆநந்தந்தானே திருமேனி யாகத் திரண்டுவந்த குருவே — எல்லவர்க்கும் = (சிஷ்டர் துஷ்டரென்னும்) யாவர்க்கும்—தெய்வ நாயகன் = (பிரஹ்மன், நாரணன், உருத்திரன் என்னும்)தெய்வங்களுக்கு இறைவனுன வீசுரன்—பொது ஆனுல் = சாதாரணமாயின்—சிலரை வாழ் வித்தல் = சில சிஷ்டரை (ப்புத்தி முத்திகளைக் கொடுத்து) வாழ் வித்தலும்—சிலரொடு கோபித்தல் = சில துஷ்டரை முனிதலும்— செய்வது = செய்யாநிற்பது—என் என்ருயேல் = என்ன கார ணத்தாலென்று சங்கிப்பையாயின்—குலவு மக்களை = விளங்கா நின்ற (தம்) புத்திரர்களை—தந்தைபோல் = (குணங்கண்டு கோதாட்டலும், குற்றங்கண்டு கோபித்தலுஞ் செய்யாநின்ற) பிதாவைப்போல—சிட்டரைக் குளிர்ந்து = (தன்னால் அருளிச் செய்யப்பட்ட சாஸ்திர விதிநெறி நடக்கும்) சாதுக்களைச் சந்தோஷித்து (இன்பமடையப்பண்ணி)—துட்டரைக் காய் வன் = (நிஷேத வழியிற் செல்லும்) அசாதுக்களை (நரகாதிகளால்) தண்டிப்பன்—கலைகள் நல் வழி வர = சாஸ்திரங்களின் (நிஷேத மார்க்கத்தைத் தவிர்ந்து)விதி மார்க்கத்தில் வருதற்பொருட்டு— செயும் தண்டமும் = செய்யாநிற்குந் தண்டமும்—கருணை என்று அறிவாய் = கிருபையே (அல்லாமல் வேறல்ல) என்றறிதி.— எ-று.

முனிதல் = தாரித்திரம், வியாதி, நரக முதலிய துன்பங்க ளால் வருத்துவிப்பது. நன்னெறியிற் செல்லும் புத்திரரைச் சந்தோஷித்து அவர்கட்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்வதும், தீநெறியிற் செல்லும் புத்திரரைத் துவேஷித்து நன்னெறியில் வரத் தண்டிப்பதும் பிதாவுக்கு எப்படிப் பாரபட்ச மில்லாத கருணையாமோ அப்படியே சாது, அசாது இருவரிடத்தும் ஈசுரன் செய்யும் அருள் முனிவுக ளிரண்டுங் கருணையே யல்லாமல் பார பட்சமான விஷமதிருஷ்டி யன்றென்பதாம். (60)

[ஈசுரன், விஷமதிருஷ்டியின்றி யாவரிடத்தும் சமதிருஷ்டி யுடையவ னென்பதை இன்னும் அநேக திருஷ்டாந்தங்களால் வற்புறுத்துகின்றார்.]

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல்
புனன்மூன்றும், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந்
தாகமுந் தவிர்த்தாளும், அனைய வீசனு மடைந்தவர்க்
கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கருள்செய்யான், இனைய
குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ யறி
வாயே. (61)

(இ-ள்.) மனை விலங்கு அறும் மைந்தனே = குடும்பமாகிய (நடை) விலங்கறப்பெற்ற மைந்தா—கற்பகமரம் கனல் புனல் மூன்றும்(பாரபட்ச மில்லாம லிருந்து)தனை அடைந்தவர் வறுமை யும் சீதமும் தாகமும்—தவிர்த்து ஆளும் = (முறையே) தவிர்த்து இரட்சிக்கும்—அனைய ஈசனும் = அவைபோலும் (ஒருவரிடத்து விருப்பும், ஒருவரிடத்து வெறுப்பும் இல்லாத)ஈசுரனும்—அடைந் தவர்க்கு = (பாரபட்ச மில்லாதவனென் றறிந்து தன்னை வேதத்தின் காண்டத்திரயவழியால்) ஆராதிப்பவர்க்கு—

அருள்செய்வன் = அநுக்கிரகம் பண்ணுவன்—அகன்றவர்க்கு அருள்செய்யான் =(தன்னை ஆராதனஞ் செய்யாது)நீங்கினோர்க்கு அநுக்கிரகம் பண்ணான்—இனைய குற்றங்கள் = இத்தன்மையான தோஷங்கள்—எவர் குற்றம் ஆகும் என்று = யாவருடைய குற்றங்களாகுமென்று—எண்ணி நீ அறிவாய் = நீ விசாரித் தறியக்கடவாய்.—எ-று.

"அனைய விசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கருள்செய்யான்" என்பதற்கு, உ-ம், பகவற்கீதை,

"எப்பொரு டனக்கு மியானொத் திருத்தலா லெனக்கி யாரு
மொப்பர்க ளினிய ரின்னா தாரென வொருவ ரில்லை
யிப்படி யறியு மன்பர் பக்கலே யானு நிற்ப
னப்படி யவரு மென்பா லங்ஙன மமர்ந்து நிற்பார்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகும்" என்பதற்கு, உ-ம், பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவை,

"பொருதிடங் கொண்ட பொன்னி புரக்   கு
மருகிடங் கொண்ட மருத வா   ண
நின்னது குற்ற முளதோ நின்னினை   ந்
தெண்ணருங் கோடி யிடர்ப்பகை களைந்   து
கண்ணுறு சீற்றத்துக் காலனை வதை   யா
இறப்பையும் பிறப்பையு மிகழ்ந்து சிறப்பொ   டு
தேவ ராவின் கன்றெனத் திரியா   ப்
பாவிக டமதே பாவம் யாதெனி   ன்
முறியற் பெறுக்கன் முப்பழங் கலந்   த
வறுசுவை யடிசி லட்டினி திருப்ப   ப்
புசியா தொருவன் பசியால் வருந்து   த
லயினியின் குற்ற மன்று வெயிலின்வை   த்
தாற்றிய தெண்ணீர் நாற்றமிட் டிருப்   ப
மடாஅ ஒருவன் விடாஅ வேட்   கை
தெண்ணீர்க் குற்ற மன்றுகன் ணகன்   று
தேன்றுளி சிதறிப் பூந்துணர் துறு   மி

வானுகங் கிடந்த சோலை கிடப்   ப
வெள்ளிடை வெயிலில் புள்ளிவெயர் பொடிப்   ப
வடிபெயர்த் திடுவா னொரு   வ
னெடிது வருந்துத னிழற்றீங் கன்   றே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (61)

(214) [ஆயின், அக்குற்றம் நீங்கி உய்யச் சீவர்களாற் செய்யற்பால தென்னையோவெனின்? அதற்குக் கூறுகின்றர்.]

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா லுறைத்
துமா நுடர்க்கீசன், நன்று செய்யவே காட்டிய
நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா
தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமா யையைத்தள்ளி,
நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சய
மிதுதானே. (62)

(இ-ள்.) மகனே—ஒன்று கேள் =(சகல ஞான சாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான) ஒருபாயத்தை (ச்சொல்லுகிறோம்) கேட்பாய்—புமான் முயற்சியால் உறைத்து = புருடப் பிரயத்தனத்தாலழுந்தி—மாநுடர்க்கு ஈசன் நன்று செய்யவே = மநுடர்களுக்கு ஈசுரன் பிரஹ்மாநந்தங் கொடுத்தற்பொருட்டே—காட்டிய = அருளிச்செய்த—நூல் வழி நடந்து = வேதத்தின் (காண்டத்திரய) நெறியில் நடந்து—நல்லவர் பின்னே சென்று =(பின் பிரஹ்மநிஷ்டர்களான) பெரியோர்கள் பிறகே திரிந்து—துட்டவாதனை விட்டு =(அப்பெரியோர்கள் சகவாசத்தாற் சாந்தியாதி வாசனைகளையுடையராய் முன்னுள்ள)குரோதாதி மலின வாசனைகளை யொழித்து—விவேகர் ஆய் =(ஆன்மாநான்ம) விவேகத்தையுடையவர்களாய் — செனித்த மாயையைத் தள்ளி = (அவிவேகத்தால்)உண்டான பேதபுத்தியைப் போக்கி—நின்று = (தன்னநுபூதியிற் சிவோகமென்று)நின்று—ஞானத்தை அடைந்தவர் = (சமுசயரகித பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானத்தைப் பெற்றவருடைய—பவங்கள் போம் =(சுர,நர, திரியக்காதி ரூபங்களான வெருவித) ஜநநங்களீங்கும்—இதுதானே நிச்சயம் = இதுவே (சுருதி ஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாம்.—எ-று.

எவ்வகை முயற்சி செய்பவரும், நெடுங்காலம், நிரந்தரம், நேசத்தோடு செய்யினன்றி அவ்வப்பயனை யடையாராகலின், "புமான் முயற்சியா லுறைத்து" என்றார். "மாநுடர்க்கு" என்றது,

"மடல்வி ரிந்தம ரைமலர் வைகுவோன்
சடம னைத்தையுந் தந்துமு வந்தில
னிடர றுக்குமென் றெண்ணிநன் மாநுட
வுடல்ப டைத்தபி னேகையுற் றனரோ."

என்னும் பாகவதத்தின் கருத்தினால் ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்யும் நிஷ்காம கருமாநுஷ்டானத்தால் அந்தக்கரணத்தின் மலதோஷமும், ஈசுவரோபாசனையினால் விக்ஷேபதோஷமும் நீங்கித் தீவிரமான சிஞ்ஞாசையோடுகூடிப் பெரியோர்களை யடைந்தென்பார், "நூல்வழி நடந்து நல்லவர் பின்னே சென்று" என்றார்.

ஞானம் சர்வப் பிராயச்சித்தரூப மாகலின், இதனைச் சொல்லிய சோபானக்கிரமமாக வடைந்தாலன்றித் தற்செயலை ஈசுரச் செயலாகச் சொல்லித் திரிந்த பெருந்தோஷந் தவிராதென்பது கருத்து. (62)

(215) [ஞானத்திற்கு முக்கிய வந்தரங்கசாதனம் யாதென்றும், அதன் சொரூபம் யாதென்றுஞ் சங்கித்து அவற்றைக் கூறுகின்றார்.]

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடை
விடா விசாரத்தால், வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா
னேதெனின் மனாதியாஞ் சரீரத்தில், இந்த நானெவன்
சித்தெது சடமெது விரண்டுமொன் றாக்கூடும், பந்த
மேதுவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாகும். (63)

(இ-ள்.) இந்த ஞானந்தான்=(சம்சார நிவிர்த்திக்குக் காரணமாக) முன் சொன்ன (பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானமானது—வருவது எப்படி எனில்=வாராநிற்பது எவ்விதமான முக்கியோபாயத்தாலென்று (நீ) சங்கிக்கில்—இடைவிடா விசாரத்தால்=நிரந்தரம், நெடுங்காலம் (நேசத்தோடு கூடிச்) செய்யும் விசாரத்தாலேயே—வந்து அடைந்திடும்=வந்து பொருந்தா நிற்கும்—விசாரந்தான் ஏது எனின்=விசாரத்தின் சொரூபமாவது

எவ்விதமாமென்று கேட்பாயாயின் — இந்த மன ஆதி ஆம் சரீரத்தில் = இம்மன முதலாகிய சரீரத்திரயங்களில்—நான் எவன்=அகம் சத்தார்த்தமாவது யாது—சித்து எது=இவைகளிற் சித்தாயிருப்பது யாது—சடம் எது=சடமாயிருப்பது யாது—இரண்டும் ஒன்றாக் கூடும் பந்தம் எது=(சிற்சடங்கள்) இரண்டும் (தப்தாய பிண்டம்போல) ஒன்றாகப் பொருந்துகின்ற பந்தமாவது யாது—வீடு எது=மோட்சமாவது யாது—என உசாவுதல்=என்று (நிரந்தரம் அழுந்த) ஆராய்தலே—பகர் விசாரமது ஆகும்=(சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலும்) கூறாநிற்கும் விசாரரூபமாம்.—எ-று.

(216) "ஞானக்கு முந்துசவ ணாதிகமே காரணம்"
என வேதாந்த சூடாமணி முதலிய நூல்களிற் கூறியிருப்பதுபோற் கூறாமல் "இடைவிடா விசாரத்தால் வந்தடைந்திடும் விசாரந்தான், நானெவன் சித்தெது சடமெது, என வுசாவுதல்" என இங்கே கூறினதற்குக் காரணமென்னையோவெனின்? விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்கசம்பத்தி, முமுட்சுத்துவம் இவை நான்கும், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்கள் மூன்றும், தற்பதார்த்த, துவம்பதார்த்த சோதனையொன்றும் ஆக இவ்வெட்டும் அந்தரங்கசாதனமென்றும், எக்ஞாதி கருமங்கள் பகிரங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவைகளில், சிஞ்ஞாசுக்குப் பகிரங்கசாதனங்கள் தள்ளற்பாலன: அந்தரங்கசாதனங்கள் கொள்ளற்பாலன. சிரவணத்தில் அல்லது, ஞானத்தில் யாது பிரத்தியட்சப்பயனையுடையது அது அந்தரங்கசாதன மெனப்படும்.[பயன் என்றது, இங்கே உபயோகத்தை.] விவேகாதிகளின்றிப் பகிர்முக புருடனுக்குச் சிரவணங் கூடாதாகலின், விவேகாதி நான்கனுபயோகஞ் சிரவணத்திலுளது. அப்படியே சிரவணாதிகளின்றி ஞானமுண்டாகாதாகலின், சிரவண,மனன, நிதித்தியாசனங்களினுபயோகம் ஞானத்திலுளது; அப்படியே தற்பதார்த்த, துவம்பதார்த்தங்களை யறிந்தாலல்லாமல் அபேதஞானம் உண்டாகாது. இவ்வாற்றால், விவேகாதி நான்கு சாதனங்களி னுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணாதி நான்கு சாதனங்களி னுபயோகம் ஞானத்திலு மிருப்பதால் எட்டும் அந்தரங்கசாதனங்கள்; யாது ஞானத்தில் அல்லது, சிரவணத்தில் பிரத்தியட்சப்பயனை

யுடைத்தாகாமல் அந்தக்கரணசுத்தியாகிய பயனையுடைத்தா யிருக்குமோ அது ஞானத்திற்குப் பகிரங்கசாதன மெனப்படும். இப்படிப்பட்டவை எக்ஞாதி கருமங்களாம். எப்படியும், எக்ஞாதி கருமங்கள் சம்சாரத்திற்குச் சாதனங்களாகலின், அவைகளால் அந்தக்கரணசுத்தி யுளதாமெனலுங் கூடாது. அப்படியானலும் சகாம புருடனுக்குச் சம்சாரத்திற்கேதுவாம்: நிஷ்காமனுக்கு அந்தக்கரணசுத்திக்கு ஏதுவாம். இவ்வாற்ருல், நிஷ்காம புருடனுக்கு அந்தக்கரணசுத்தி வாயிலாக ஞானத்திற்கு ஏதுவாகலின், பகிரங்கசாதனமென்றும், விவேகாதிகள் அந்தரங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தூரமாகவுள்ளதற்குப் பகிரங்கமென்றும், சமீபமாகவுள்ளதற்கு அந்தரங்கமென்றும் பெயர். எக்ஞாதி கருமங்களையும், அவைகளின் சாதனங்களான ஸ்திரீ, தன, புத்திராதிகளையும் விடில் அவன் ஞானத்திற்கு அதிகாரியாவன்: ஞானத்திற்கு அதிகாரியிடத்து எக்ஞாதிகள் பொருந்தாமையின், அவை தூரமாம்; விவேகாதிகள் ஞானதிகாரியிடத்துப் பொருந்தியிருத்தலின், சமீபமாம். இவற்றினும் பேதமுள: அவை யாவையோவெனின்? விவேகாதிகளி னுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணதிகளி னுபயோகம் ஞானத்திலு மிருப்பதால் விவேகாதிகளை நோக்கச் சிரவணதிகள் அந்தரங்கமாம். சிரவணதிகளை நோக்க விவேகாதிகள் பகிரங்கமாம். எப்படியும், விவேகாதிகளும் ஞானத்திற்கு அந்தரங்கசாதனங்களென்றே சர்வ கிரந்தங்களிலுங் கூறியுள்ளன: பகிரங்கமாகக் கூறவில்லை; அப்படியானலும், விவேகாதிகட்கு ஞானத்தின் சாதனமான சிரவணத்தில் பிரத்தியட்சப்பய னிருக்கின்றது. சிரவணதிகளைப்போல விவேகாதிகளும் சிஞ்ஞாசுவின லடையற்பாலனவேயாம்: எக்ஞாதிகளைப்போலத் தள்ளற்பாலனவல்ல; ஆதலால், அந்தரங்கமென்றனர்; எக்ஞாதிகளை நோக்கவும் அந்தரங்கமாம்: ஆகலின், அந்தரங்கசாதனத்திற் சேர்த்துக்கூறினர். விசாரத்தினுற் பார்க்கில் ஞானத்திற்கு முக்கிய வந்தரங்கசாதனம் தத்துவமஸியாதி மஹாவாக்கியங்களாம்: சிரவணதிகளுமல்ல. என்னை? யுத்தியினல் வேதாந்த வாக்கியங்களின் தாற்பரியநிச்சயம் சிரவணமெனப்படும். சீவ பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தின் சாதகமும், பேதத்தின் பாதகமுமாகிய யுத்திகளால் அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தின் சிந்தனம் மனனமென்று சொல்லப்படும். அநான்மாகார விருத்தியின்

வியவதான ரகிதமான பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதி நிதித்தியாசனமென்று சொல்லப்படும். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையையே சமாதி யென்பர்; இதனுல் சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம்: வேறுசாதன மல்ல. இந்தச் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்கள் ஞானத்திற்குச் சாட்சாத் சாதனமல்ல; பின்னை எப்படிப்பட்டவெனின்? புத்தியினது தோஷமாகிய அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளின் நாசகமாம். [சமுசயத்தை அசம்பாவனை யென்பர்.] இப்படி விசாரசாகரத்திற் கூறியிருக்கின்றது. இவ்வபிப்பிராயத்தினலேயே இவரும் சிரவண,மனன, நிதித்தியாசனங்களால் ஞானம் வருமென்னது, "இடைவிடா விசாரத்தால் வந்தடைந்திடும்" என்ருர்.

"விசாரமதாகும்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"கெடாத சிற்கன் ஞனீதான் கிளர்மே லவர்க ளுடனேதான்
விடாதிவ் வுலகே தியாமாரென் றுறைக்க மெல்ல விசாரிப்பாய்
தடாதுட் பொருடேர் வித்தைக்கு விசாரந் தானே தனிஞானங்
கடாவி யறியத் தக்கதிற் காணும் பாலின் மதுரம்போல்." எ-ம்,

"முனிய கன்றபின் னெயினர்கோன் றனியிட முந்திநன் மதியாலே, யனிச நானென்ப தாரென நாடின னடிமுதன் முடியீருந், தனியு டம்பைநா னென்பது புதுமையாஞ் சடவுடல் காண்கேனன், றுனிசெ யிவ்வுட லசேதனந் தசைமுதற் றுன்னுமா தலினன்ருே."—எ-ம்,

"கரண மீரைந்து மன்னியஞ் சடமெனுங் கணக்கினுனன்றித், திரளை னக்கில வுடன்முத னலன் சேடமே தெனநோக்கில், விரவு சீவனே சேடமா மின்னதும் வேருென்ருற் றெரிகின்ற, துரவி தானவே ருென்றினுற் றெரியுமீ துயர்ந்தததத்துவமாகா."—எ-ம்,

"தெரிவ தாகிய விதனையு மகற்றுவன் றெரிபொரு ளுனமோ
பெரிது சேடமாய் விகற்பமற் றமலமாம் பேரறி வியானுகு
மரிய யன்சிவ னிந்திர னந்தக னதியா மிடந்தோறுஞ்
சுரிகொண் முத்தினு ளூலென நிற்குமா ருென்றுமிவ்
வுயர்போதம்."—எ-ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (63)

(217) [பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானத்திற்கு விசாரமே முக்கிய
அந்தரங்கசாதனமாமேன்று முற்கூறியதைத்தானே
இச்செய்யுள் தொடங்கி, 67.ம் செய்யுள்வரை
யில் வினவிடைகளாற் சாதிக்கின்றார்.]

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற் புண்ணிய
பரிபாகம், ஞான மாக்குமே விசாரமே னென்றிடி
னுமுரைத் திடக்கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப்
பணஞ்செயி னசுசிபோஞ் சுசியாகும், மான தம்பினை
விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே. (64)

(இ-ள்.) போன சன்மங்கள்தமில் அநுட்டித்த=கீழ்ப்போன (அநந்த) ஜநநங்களி லநுஷ்டித்துவந்த — நற்புண்ணிய பரிபாகம்=சற்கரும பரிபாகமானது—ஞானம் ஆக்குமே=ஞானோதயமாகும்படி செய்யுமே—விசாரம் ஏன் என்றிடில்=ஆன்மாநான்மவிசார மெற்றிற்கென்று நீ வினவிடில் — நாம் உரைத்திடக் கேளாய்=அதற்கு யாங்கூறும் உத்தரத்தைக் கேட்பாய்—ஆன புண்ணியம் ஈசுரார்ப்பணம் செயின்=(தத்தம் வருணாச்சிரமங்களுக்கு) உசிதமான புண்ணியங்களை (ப்பலாபேட்சையின்றி)ஈசுரார்ப்பணமாகச் செய்யில்—அசுசிபோம் சுசி ஆகும்=(அந்தக்கரணத்தின்கணுள்ள)பாவமாகிய அசுத்தம் நீங்கி (மலின நீங்கிய தர்ப்பணம்போல) அது சுத்தமாம்—மானதம்பினை விசாரித்து=(சுத்தமான) அம்மனமானது பின்னர் (ச்சிற்சடங்களை) விசாரித்து—ஞானத்தை மருவும் என்று அறிவாய்=ஞானத்தைப் பொருந்தாநிற்குமென் றறிவாயாக.—எ-று.

சற்கருமாநுஷ்டானமானது சித்தசுத்திமாத்திரப் பயனைப் பயவாநிற்கு மல்லது, விசாரம்போல நேரே ஞானத்தைப் பயவாது என்பதாம். (64)

[இங்ஙனம் வினவியது ஞானசாதன சமுசயம்.]

[சகலத்தையும் பயக்கவல்ல சற்கருமங்கள் அஞ்ஞானத்தை
நிவிர்த்தித்தல் இலேசாகலின், விசாரம் ஏனென
மீட்டும் வினுதல்.]

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி,
சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமுந் தியானமுஞ் சா
ரூப, முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத்
திரந்தள்ளும், புத்தி தந்திட லருமையோ விசாரமேன்
புண்ணிய குருமூர்த்தி. (65)

(இ-ள்.) பத்தியும்=ஈசுரனிடத்தன்பும்—வயிராக்கியமும்=(சகலத்திலும்)நிராசையும்-பர லோகமும்=சுவர்க்க லோகமும்—அணிமா ஆதி சித்தியும்=அணிமா முதலிய வஷ்டசித்தியும்—தவ நிட்டையும்=தவத்தி லுறுதியாக நிற்றலும்—யோகமும்=இயமாதி யஷ்டாங்க யோகமும்—தியானமும்=சகுண, நிர்க்குணத் தியானமும்—சாரூப முத்தியும்=சாரூப மோட்சமும் (ஆகியவிவற்றை)—தரும் விசித்திர கருமங்கள்=கொடுக்கும் ஆச்சரியமான சற்கருமங்கள்—மோகம் மாத்திரம் தள்ளும்=தன்னைப் பிரஹ்மமாக அறியாத வறியாமைமாத்திரத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கும்-புத்தி தந்திடல் அருமையோ=ஞானத்தைத் தருதல் அருமையா-விசாரம் ஏன்=விசாரம் யாதுக்கு?—புண்ணிய குருமூர்த்தி=புண்ணியரூபமான குருவே.—எ-று. (65)

[விசாரத்தாலல்லது, ஞானம் உளதாகாதேன்பதைத்
திருஷ்டாந்தமுகத்தா லுணர்த்துகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினுன்
மகனேகேள், கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிக
ளாய்ந் தறியாமல், ஓடி யுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று
முயர்ந்தகம் பத்தேறி, ஆடி யும்பல கருமங்கள் செய்
யினு மவருண்மை தெரியாதே.

(இ-ள்.) வேடம் மாறிய பேர்களை=தம்வேடத்தை விட்டு மாறுவேடங்கொண்டு மறைந்தோரை—அறியவே வேண்டினுல்=அறிய வேண்டின்—மகனே கேள்=மைந்தா நீ கேட்டி—கூடம் ஆம் அவர்=மறைந்திருப்பவைகளான அவரது—சுபாவங்கள்=குணங்களையும் — சீலங்கள்=ஒழுக்கங்களையும் — குறிகள்=சின்னங்களையும்—ஆய்ந்து அறியாமல்=ஆராய்ந்து (அவர் இனையரென) அறியாமல்— ஓடியும்=வெகுதூரம் கால்சலிக்க

வோடியும் — குதித்தும் = வரையிலேறிப் பாய்ந்தும்—தலைகீழ் நின்றும் = தலைகீழ் (கால்மேலாக) நின்றும்—உயர்ந்த கம்பத்து ஏறி ஆடியும் = உன்னதமான கம்பத்தின்மீதேறிக் கூத்தாடியும்— பல கருமங்கள் செய்யினும் = இன்னும், அநேக கருமங்களைச் செய்யினும்—அவர் உண்மை தெரியாது = வேடமாறினோருண்மை யறிய வாராது.—எ-று. (66)

[முற்கூறிய திருஷ்டாந்தம்போலத் தாஷ்டாந்தத்தும் ஆமெனல்.]

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்
கணத் தால்வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால்
வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்ன தானங்க
டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன
செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால்
வாராதே. (67)

(இ-ள்.) இன்ன ஆறு = இத்திருஷ்டாந்தப்படி — அந்தப் பிரமத்தை = (நீலாதி வஸ்துக்களோடு கூடி அவ்வண்ணமாய்த் தோற்றும் ஸ்படிகம்போலப் பஞ்சகோசங்களோடு கூடி அவைகளே தானாய்த் தோற்றும்) அப்பிரஹ்மத்தை—இலக்கணத்தால் = (சொரூபம், தடஸ்தம், அதத்வியாவிருத்தி) என்னு மூவகை இலக்கணங்களால் — அறிவிக்கும் = (அதிகாரிக்குத்) தெரிவிக்கும்— வேதம் சொன்ன ஞானமும் = வேதங்கள் பிரதிபாதித்த (பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானமும்—விசாரத்தால் வரும் அன்றி = 63—ம் செய்யுளிற் கூறிய விசாரத்தால் வருமே யல்லாமல்— சுருதி நூல் படித்தாலும் = வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றாலும்— அன்ன தானங்கள் = அன்னதான (முதலிய தான) ங்களும்—தவங்கள் = கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவங்களும்—மந்திரங்கள் = (பஞ்சாட்சர, அஷ்டாட்சராதி) மந்திர (செப) ங்களும்—ஆசாரங்கள் = (வருணாச்சிரம) ஆசாரங்களும் — யாகங்கள் = (தத்தம் வருணத்திற்குரிய) யாகங்களும்—(ஆகிய இவைகளில்,) என்ன செய்யினும் = யாதுசெய்யினும்—தன்னைத் தான் அறிகின்றது = தன்னைத்தானறிவது — இவைகளால் வாராது = இவற்றால் உளதாகாது.—எ-று.

"தன்னைத்தா னறிகின்றது" என்று பின்னுங் கூறினது ஞானத்தின் சொரூபம் இனைத்தெனக் காட்டினது; இப்படியே "திருமந்திரத்தில்,"

"தன்னை யறிவ தறிவா மஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி வாகுமே"

என்றருளிச்செய்திருப்பது காண்க. சொரூபலட்சணை முதலிய மூன்றனையும், "ஆகமுதலன" என்னும் வேதாந்த சூடாமணியின் செய்யுளாலறிக. "இந்த ஞானந்தான்" என்னுஞ் செய்யுள்முதல் "இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை" என்னுஞ் செய்யுள்வரையும் ஞானசாதனங் கருமமா? அல்லது, விசாரமா என்றெழுந்த சந்தேகந் தெளிவித்ததாம். (67)

(218) [கருமத்தாலன்றி, ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் ஒழியுமாறு எவ்வாறெனத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் சீடன் வினவுதல்.]

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு
துலக்கினாற் போமன்றி, விளங்கு புத்தியா லுலகிலார்
துலக்கினர் விமலதே சிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ்
ஞானமு மப்படிக் கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு
றித்தஞா னத்தினா லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே.
(68)

(இ-ள்.) துளங்கு தர்ப்பணம் அழுக்கு அற = ஒளிர்கின்ற கண்ணாடியிலேறிய அழுக்கறும்படி—கைக்கொண்டு துலக்கினால் போம் அன்றி = (அதை யகற்றவல்ல சாதனங்களைக்) கையிற் கொண்டு விளக்கினாற் போகுமல்லாமல்—விளங்கு புத்தியால் = விளங்குகின்ற புத்தியினால்—உலகில் துலக்கினர் ஆர் = உலகின்கண் விளக்கினோர் யாவர்! (ஒருவருமிலர்.)—விமல தேசிக மூர்த்தி = அவித்தியாமல மிறந்த குருவே—அப்படி = அத்திருஷ்டாந்தப்படி—களங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானமும் = களங்கமாகிய வஞ்ஞானமும்—கருமத்தால் கழுவாமல் = சற்கருமத்தால் நீக்கப்படாமல்—உளம் குறித்த ஞானத்தினால் = அந்தக்கரணத்தால்

(மித்தையென) மதிக்கும் ஞானத்தால்—எப்படி ஒழியும்= எவ்வாறு நீங்கும்—ஈது அருள்வீர்=இதனை யுரைத்தருள் வீராக.—எ-று.

அஞ்ஞானத்தைக் "களங்கம்" என்றது, ஆன்மாவை மறைத்தலி னென்க.

[முற்செய்யுளிற் சீடன்கூறிய திருஷ்டாந்தம் விஷமமெனக் காண்பித்து மறுத்துத் தாஷ்டாந்தத்திற்குச் சமமான திருஷ்டாந்தம் இதுவெனக் காண்பிக்கின்றார்.]

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா
தலின்மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக்
கறுத்ததன் றாரோபம், தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற
வேண்டினுற் சாதனத் தொழில்வேண்டும், கற்ப
ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பென்று கண்டிட மனம்
போதும். (69)

(இ-ள்.) தர்ப்பணத்தினில் களிம்பு = கண்ணுடியின்கணுள்ள களிம்பானது—வாஸ்தவமலம் சகசம்= *வாஸ்தவ மலமும், †சகஜமுமாம்—மைந்தா=மகனே—கற்பளிங்கினில்= ஸ்படிகக் கல்லில்—கருநிறம்=பற்றிப் பாய்ந்துள்ள கறுப்புநிறம்— சகசமாக் கறுத்தது அன்று=சகஜமாகக் கறுத்திருப்பதல்ல— ஆரோபம்=பொய்யாக வுள்ளது—ஆதலின்=ஆதலினால்—தர்ப் பணத்தினில் அழுக்கு அற வேண்டினுல்=கண்ணுடியின்கணுள்ள அழுக்கை யொழிக்க வேண்டிடில்—சாதனத் தொழில் வேண் டும்=அதனை யொழிக்கவல்ல சாதனமாகிய தொழில் வேண்டும்— கற்பளிங்கில்=ஸ்படிகக் கல்லில்—கறுப்பு ஆரோபமே என்று கண்டிட=கருநிறம் பொய்யே யென்று கண்டகற்ற—மனம் போதும்=மனமே போதும்.—எ-று.

[அறுக்கவென்னும் பிறவினையில், "அற" என்னுந் தன்வினை வந்தது.] ஏனைய கண்ணுடியினழுக்கைக் களிம்பென்று வழங் காமையின் இதன் முதற்பாதத்தில், "தர்ப்பணம்" என்றது, செம்புக்கண்ணுடியை; இங்ஙனங் கூறியது கண்ணுடியின் மலத்திற்குச் சகஜதர்மங் கூறி மறுத்தற்பொருட்டென்க. (69)

* வாஸ்தவம்—

[ஸ்படிகம்போலும் அஸ்திபாதிப்பிரிய நுபமான தன்னில், நான் செத்துப்போகிறவன், சடன், துக்கி என்னும் விபரீதப்பிரதீதி மாயையினுல் ஆரோபமாகத் தோற்றுகின்றதாகலின், சற்கருமங்கள் அதற்குச் சாதகமல்லது, பாதகமாகா வென மறுத்து ஞானமே பாதகமா மென்னுஞ் சித்தாந்தத்தைக் கூறுகின்றார்.]

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்
மூன்றும், தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகச
வாஸ் தவமன்றே, பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்
கள் பகைசெயா துறவாக்கும், துங்க ஞானமே கருமவஞ்
ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. (70)

(இ-ள்.) இங்கும்=தாஷ்டாந்தத்திலும்—அப்படி = அத் திருஷ்டாந்தப்படி—சத் சித் ஆநந்தத்தில்=அஸ்தி பாதிப் பிரிய ரூபமாகிய தன்னில்—*பொய் சடம் இடர் மூன்றும்=அசத்து, சட, துக்கங்கள் மூன்றும்—தங்கும் மாயையின் கற்பிதமே அன்றி=(சுத்தியில் ரஜதம்போல ஆரோபமாய்) இருக்கும்(சரீரத் திரய ரூபமான)அஞ்ஞானத்தினுற் கற்பிதமே யல்லாமல்—சகச வாஸ்தவம் அன்று=சகஜமுமன்று, வாஸ்தவமுமன்று—பங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானத்தை = அசத்து, சட, துக்காத்மகமான அஞ்ஞானத்தை — கருமங்கள் = (புண்ணிய) கருமங்கள் — பகைசெயாது=பகைத்து நாசஞ்செய்யாமல்—உறவு ஆக்கும்= (தமக்கு) உறவாகப்பண்ணும்—துங்க ஞானமே=உயர்வான (பிரஹ்மான்ம வைக்கிய) ஞானமே—கரும அஞ்ஞானத்தை = கருமத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும்—சுடுகின்ற நெருப்பு ஆம்= தகிக்கவல்ல தீயாம்.—எ-று.

---

* "துளங்கு தர்ப்பணம்" என்னும் (68) செய்யுளில் சீடன் அஞ்ஞானத்தைப் பற்றி வினவியிருக்க, அஞ்ஞான காரியமான "இடர்சடம் பொய்" மேல்வைத்து இங்கு ஆசிரியர் விடையருளியது காரிய காரணங்களின் ஒற்றுமை கருதிப் போலும்.

"மாயையின்" என்னும் பதத்திற்கு, சரீரத்திரய ரூபமான வஞ்ஞானத்தினல், என்று பொருளுரைத்தது, இனி 77—வது செய்யுளில், "உலகமான வஞ்ஞானமும், பலவுமான வஞ்ஞானமும்" என இவ்வாசிரியர் கூறியிருக்கும் அபிப்பிராயங்கொண்டு என்க.

அந்தகாரத்தை மேகபடலம்போலச் சற்கருமங்கள், அகர்த்தா, அபோக்தாவாகிய தன்னைக் கர்த்தா, போக்தாவாகச் செய்தலின், "அஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்கும்" என்றும், சூரியன் அந்தகாரத்தைக் கெடுப்பது போலச் சமுசய ரகிதமா யெழும் பிரஹ்மான்ம வைக்கியஞானம் அஞ்ஞான கருமங்களை நாசஞ்செய்வதால், "துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாம்" என்றுங் கூறினர். ஏகாரம் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. (70)

[கூறிப்போந்ததைப் பிரசித்தமான அநுபவத்தாற் சாதிக்கின்றர்.]

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ
றழுதாலும், நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படி
யிந்த நின்மல வான்மாவும், அனர்த்த மானதன் மற
தியைக் கெடுத்துத்தன் னறிவினற் காணமல், கனத்த
கர்மங்க ணூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணதே.
(71)

(இ-ள்.) மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை = மனையினுள் வைத்த(அல்லது, புதைத்து வைத்த) இரத்தின முதலிய பதார்த்தங்களை—மறந்தவன் = வைப்பிடந் தெரியாது மறந்த புருடன்—வருடம் நூறு அழுதாலும் = நூறு வருஷம் உரோதனஞ் செய்யினும்—நினைத்து உணர்ந்தபின் கிட்டும் = (உரோதனஞ் செய்ததாற் கிடைக்காமல்) யோசித் தறிந்தபின் (அப்பதார்த்தங்கள்) எப்படிக் கிடைக்குமோ—அப்படி = அந்தப்படி—இந்த நின்மல ஆன்மாவும் = யாவர்க்கும் அபரோட்சமான நிர்மலமாகிய ஆன்மாவும்—அனர்த்தம் ஆன = துன்பத்திற்குக் காரணமான—தன் மறதியைக் கெடுத்து = தன தறியாமையை (விசாரத்தால்)

நசிப்பித்து—தன் அறிவினல் காணமல் = தனது ஞானத்தாற் காணப்படாமல்—கனத்த கர்மங்கள் = பாரமாகிய கருமங்கள்—நூறு உகஞ் செய்யினும் = அநேக உகங்களிலியற்றினும்—காணுமோ காணது = காணப்படுமா? படாது.—எ-று.

"துளங்கு தர்ப்பணம்" என்னுஞ் செய்யுண் முதல் "மனைக்குள் வைத்த" என்னுஞ் செய்யுள்வரையும் அஞ்ஞான நிவிர்த்தி கருமத்தாலா? அல்லது ஞானத்தாலா என்றெழுந்த சந்தேகந் தெளிவித்ததாம்.

இவை பிரமேய சந்தேகங்களெனக் காண்க. (71)

(219) [பிரமாண சந்தேகந் தெளிதற்பொருட்டுச் சீடன் வினுதல்.]

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமே யெ
னும்வேதம், தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டரு
விலங் குகண்மாந்தர், சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே
செய்தவஞ் சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதித்த
தென் விதித்துள காரண முரையீரே. (72)

(இ-ள்.) குருவே—நன்மை ஆம் சுகம் தருவது = நிரதிசயாநந்தமான சுகத்தைத் தரத்தக்கது—ஞானமே எனும் வேதம் = (பிரஹ்மான்ம வைக்கிய)ஞானமே யென்று சொல்லும் வேதமானது—தன்ம பாவம் மிச்சிரங்களால் = புண்ணியகருமம், பாவகருமம், மிசிரகருமங்களால்—(முறையே) தேவர்கள் (சென்மம்) = தேவ ஜன்மமும்—விலங்குகள் தரு (சென்மம்) = மிருக முதல், ஸ்தாவர பரியந்தமான ஜன்மமும்—மாந்தர் சென்மம் = மநுட ஜன்மமும்—ஆகுவ (என்று) = உண்டாவனவா மென்றும்—சாதி ஆசாரமே செய்தவம் (என்று) = (அவனவன்) சாதியினெழுக்கமே (அவனவனுக்குச்) செய்யத்தக்கனவான தவமாமென்றும்—சுகம் என்று = இதனுலே சுகமுண்டா மென்றும்—கன்ம காண்டத்தில் விதித்தது என் = கருமகாண்டத்தில் விதித்திருப்பது யாது கருதி—விதித்து உள = (இப்படியாக)விதித்திருக்கின்ற — காரணம் உரையீர் = காரணத்தை யருளிச் செய்வீராக.—எ-று.

புண்ணியம், பாவம், மிசிரம் என்னும் மூவகைக் கருமங்களும் உத்கிருஷ்ட, மத்திம, சாமான்ய பேதத்தால் ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்று விதமாயிருக்கும். புண்ணிய உத்கிருஷ்டத்தால் இரண்யகர்ப்பாதி சரீரப் பிராப்தியும், புண்ணிய மத்திமத்தால் தேவேந்திராதி சரீரப் பிராப்தியும், புண்ணிய சாமான்யத்தால் யட்ச,ராட்சச, கிந்நர, கிம்புருஷ, பைசாசாதி சரீரப் பிராப்தியும், பாவ உத்கிருஷ்டத்தால் பிராணிகளுக்குத் துக்கத்தைக் கொடாநிற்கும் தேள், பாம்பு, கொசுகு, மூடு, புலி, கரடி முதலிய சரீரப் பிராப்தியும், பாவ மத்திமத்தால் புளி,மா, பலா, தென்னை, எருமை, பருந்து முதலிய சரீரப் பிராப்தியும், பாவ சாமான்யத்தால் பசு, யானை, குதிரை,அரசு, துளசி முதலிய சரீரப் பிராப்தியும், மிசிர உத்கிருஷ்டத்தால் நிஷ்காம புண்ணியபலத்தா லுளதாகுஞ் சித்த சுத்தியும், அதனால் சாதன சதுஷ்டயமும், அவற்றால் சற்குரு லாபமும், அதனால் சிரவணாதிகளும், சிரவணாதிகளால் அபரோட்ச ஞானமும் பெற்று அவ்வபரோட்ச ஞானத்தால் சீவன் முத்திச் சுகத்தை யடையத்தக்க சரீரப் பிராப்தியும், மிசிர மத்திமத்தால் ஆச்சிரமத்திற் குசிதமாகிய காமியகரும யோக்கியமான சரீரப் பிராப்தியும், மிசிர சாமான்யத்தால் சண்டாள, பாண்டு, குஷ்ட, பெருவியாதிகளையுடைய சரீரப் பிராப்தியும் உண்டாவதால், "தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண் மாந்தர், சென்ம மாகுவ" என்றது.

"சாதியா சாரமே செய்தவம்" என்பதற்கு, உ-ம், பகவற் கீதை,

"கறைசெயைம் புலன்களைக் கரண நான்குடன்
றுறைதுறை யடக்கலுந் தவமுந் தூய்மையும்
பொறையொடு கல்வியும் பொருந்து ஞானமு
மறையவர் தொழிலென வகுக்கப் பட்டதே."—எ-ம்,
"தலைமையுங் கொடையொடு தறுக ணாண்மையு
நிலைமையுங் கீழ்ப்படா நெஞ்சி னீட்டமுங்
கொலைபயில் போர்களிற் புறங்கொ டாமையுஞ்
சிலைமலி தோளினா யரசர் செய்கையே."—எ-ம்,
"உழுதொழில் பசுக்களை யோம்பல் வாணிகம்
வழுவறச் செய்கையே வணிகர் வாழ்க்கையாம்

பழுதற விவர்களைப் பாது காத்தலே
விழுமிய தொழில்கள்வே ளாளர்க் கென்பவே."—எ-ம்,
"தீரா வகைதஞ் செயலே செயவே
நாரா யணனா முதனா யகனுக்
காரா தனையா மதனா லவனே
வாரா வழியாம் வரமே தருமால்."

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (72)

[மேலை வினாவிற்கு நான்கு செய்யுளால் உத்தரங் கூறல்.]

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்
பண்ட மெதிர்காட்டிக்,கனம ருந்துக ளொளித்துவைத்
தழைக்கின்ற கருணைநற் றாய்போலே, மனைய றங்கள்
செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்
சொல்லும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகளந்த
நிண்ணயந் தெரியாரே. (73)

(இ-ள்.) தினமும்=நாள்தோறும்—மண் நுகர் பிள்ளை நோய்க்கு=(சாரமற்ற)மண்ணை யுண்ணுந் தன் பிள்ளையின் வியாதிக்கு—இரங்கி =(மனம்)இரங்கி—தீம் பண்டம் எதிர் காட்டி= (அப்பிள்ளைக்கு) இனிப்பான பதார்த்தங்களை எதிரே காட்டி—கன மருந்துகள் ஒளித்து வைத்து=கனமான ஔஷதங்களை மறைத்து வைத்து — அழைக்கின்ற = (பன்முறை) அழையாநின்ற—கருணை நற்றாய் போலே = கருணையுடைய நல்ல மாதாவைப் போலவே—மனை அறங்கள் செய்=இல்வாழ்க்கைக்குரிய அறங்களைச் செய்வாயாக—மகங்கள் செய்=எக்ஞங்களைச் செய்வாயாக—நன்று என்று= (இவற்றால்) சுகமுண்டாகுமென்று—மலர்ந்த வாசகம் சொல்லும்=விரிந்த (சுருதி) வாக்கியங்கள் கூறாநிற்கும்—நினைவு வேறுகாண் = (இங்ஙனங் கூறுகின்ற சுருதியின்)கருத்தானது(இதுவன்று) வேறாகும்—சுவர்க்க காமிகள் = சுவர்க்க போகங்களில் இச்சையுடையோர்—அந்த நிண்ணயம் தெரியார்=அந்நிச்சயத்தை யறியார்.—எ-று.

"தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணைநற் றாய்போலே" என்று கூறிய திருஷ்டாந்தத்தால் தாஷ்டாந்தத்தின்கண் ஜநநந்தோறும் சாரமற்ற விஷயங்களை யுண்டு வருவதால் அஞ்ஞானியாகிய பாலனடைந்துள்ள ஜநந மரணரூப மான நோய்க்கு மனமிரங்கி அதனைத் தீர்க்கவல்ல பரமாத்வைத ஞானத்தை யொளித்துவைத்து அவனுக்கிதமாகத் தோற்று கின்ற சுவர்க்க வின்பங்களைக் காட்டி என்னும் பொருள் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க. "தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத்து" என்றது, "குடஜிஹ்வா நியாயம்."

[அங்ஙனம் விதித்த சுருதியின் கருத்து வேறென்பதற்கு
யுத்தி கூறுகின்றார்.]

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது
மியல்பேகாண், ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ
வத்தனை தெரியாதோ, காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு
கசந்திடு வேம்பேநீ, வேக வாயுவே யசையென வொரு
வரும் விதித்திடல் வேண்டாவே. (74)

(இ-ள்.) போகம் ஆர் உயிர் = (ஐம்புலன்களாலும்) போகங்களை யுண்ணுநின்ற வுயிர்கள் - கண்டதை உண்பதும் = நேர்ந்த பதார்த்தங்களை யுண்ணுநிற்பதும் - புணர்வதும் = (நேரிட்ட பெண்களைக்) கலவிசெய்வதும் - இயல்பேகாண் = சுபாவமே (அல்லாமல் வேறில்லை) — ஆகமங்களும் = சுருதிகளும் — சுபாவத்தை விதிக்குமோ = (உயிர்கட்கு) இயல்பாயுள்ள அவ்வருந்தல், பொருந்தல்களை (விலக்குமே யல்லாமல்) விதிக்குமோ? — அத்தனை தெரியாதோ = (சர்வஞ்ஞமுடைய சுருதிகட்கு) அவ்வளவு தெரியாதா — [சுபாவத்தை விதிக்கவேண்டா மென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றார்.] காகமே கறுத்திடு = வாயசமே (நீ) கறுத்திடு — நெருப்பே சுடு = தீயே (நீ) சுடு — வேம்பே கசந்திடு = வேம்பே (நீ) கைத்திடு — வேக வாயுவே நீ அசை = வேகமுடைய வாயுவே நீ சலித்திடு — என = என்று — ஒருவரும் = யாரொருவரும் — விதித்திடல் வேண்டாவே = விதிக்கவேண்டுவதில்லையே. — எ-று.

இதனால், யாதொரு வேதத்திற்கும் பிரவிர்த்தியில் அபிப்பிராயமில்லை; மற்றென்னை? அபிப்பிராயமென்னில்:— நிஷித்த சுபாவீகமான பிரவிர்த்தியினின்றுந் தகைவதிற்றானே அபிப்பிராயமாம் என்க. (74)

["மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று"
விதித்த சுருதியின் அபிப்பிராயம் உணர்த்துகின்றார்.]

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினான் மகங்கள்செய் காமத்
தின் மனதானால், கொள்ளும் பெண்ணொடு கலவிசெய்
யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்
ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்
தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனிற் பூருவ நியம
மாம் விதியன்றே. (75)

(இ-ள்.) கள்ளும் ஊனும் நீ விரும்பினால் = மதுவும், மாமிசமும் (உண்ண) நீ இச்சித்தால் — மகங்கள் செய் = யாகங்கள் செய் (து அந்த யாகஸ்தலத்தில் நீ யுண்பாய்) — காமத்தில் மனது ஆனால் = ஸ்திரீயின் புணர்ச்சியில் மனதிருந்தால் — கொள்ளும் பெண்ணொடு கலவிசெய் = (விவாகத்தால் மனைவியாக) வரித்த ஸ்திரீயுடன் புணர்தலைச்செய் — எனில் = என்று (நாம்) விதிக்கின் — (நமது ஆக்ஞைக்கஞ்சி) இவன் = இப்புருடனானவன் — குறையெலாம் = (நிரந்தரம்) நேரிட்ட போகங்களையும், நேரிட்ட ஏனைய ஸ்திரீகளையும் — தொடான் தள்ளும் என்றே = ஸ்பரிசியாமல் விட்டுவிடுவனென்றே — வேதத்தின் சம்மதம் = சுருதியின் சம்மதம் — (ஆகலின்) சகலமும் தவிர்வதே கருத்து ஆகும் = சகலத்தையும் விட்டொழிவதே அதற்கபிப்பிராயமாம் — (ஆயின்) விள்ளும் இவ்விதி என் எனின் = (மனையறங்கள்செய் மகங்கள் செய் நன்றென்று) முன்சொல்லிய அவ்விதியானது என்ன விதியென்று நீ சங்கிக்கில் — பூருவ நியமம் ஆம் விதி = பூர்வபட்சமான விதியாம்: (சித்தாந்தமன்று.) எ-று. அன்று-ஏ, அசைகள்.

வேதத்தின் அபிப்பிராயம் நிவிர்த்தியிலேயே யல்லாமல் பிரவிர்த்தியில்
இல்லை யென்னுஞ் சித்தாந்தத்தை விரித்தும், சர்வத்தையும்

விடுவதால் வேதநிந்தை, உலகநிந்தை யின்றென்பதை
அநுபவத்திலுங் காட்டுகின்றார்.]

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்து
பா ரெனல்பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்
தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட்
டொழி யதிநயிட் டிகவந்நிக் கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய்,
அதைய றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந் தாநந்த
மடைவாயே. (76)

(இ-ள்.) மது இறைச்சிகள் உண் என்ற சுருதி=மது (பானம்) மாமிச (பட்சணை)ங்(களிலிச்சைவரில் நரகதுக்கம் வாராமற் போகும்படி எக்ஞஞ்செய்து அவ்வெக்ஞஸ்தலத்தில் அவை)களைப் புசிப்பாயாக வென்ற வேதம்—பின்=பின்னே — மணந்து பார் எனல் பாராய்=(எக்ஞஸ்தலத்திலும், மது மாமிசங்களை மோந்துபார்ப்பது மாத்திரமாய் ஒழிவாயாகில், வெகுகாலம் சுவர்க்க போகங்களை யநுபவிக்க வருமாகலின், அவைகளை யுண்ணுமல்) மோந்துபாரென்று சொல்லும்(சுருதி)வசனத்தையும் நீ பார்ப்பாய்—மிதுன இச்சையும் புத்திர உற்பத்தியால் விரும்பு என்ற விதி பாராய்=மனைவியோடு புணரும் புணர்ச்சி விருப்பும் புத்திரோற்பத்தி நிமித்தம் விரும்புதி யென்ற விதியையும் பார்ப்பாய்–(இனி,இதற்கு விசேஷவுரை:–நேரிட்ட ஸ்திரீகளைப் புணரில் இம்மையிற் பாவமும், பழியும் மறுமைக்கண் நரகதுக்கமு முண்டாகுமாதலால்,ஒருத்தியை மணஞ்செய்து அவளைப் புணர்தி என்ற வேதம் பின்னே விதியாத தினத்திற்கூடில் துர்ப்புத்திரனுண்டாய் அவனால் இம்மையிற் பாவமும், பழியும் மறுமையில் நரக துக்கமும் வருமாதலால், சற்புத்திரனுண்டாய் உனக்கும், உன் குலத்துக்கும் இம்மையிற் புகழும், அறமும் மறுமையிற் சுவர்க்கமு முண்டாதற்பொருட்டு விதித்த தினத்தில் அவளைப் புணர்தி யென்று சொல்லும் விதியையும் நீ பார்ப்பாய்)இதையும் விட்டு ஒழி (என்ற விதி பாராய்)=(யாகஞ்செய்து மது,மாமிசங்களை மணந்து பாரென்றும், விதித்த தினத்தில் உன் மனைவியைப் புணர்தி யென்றும் விதித்த வேதம் பின்னே உன்னால் யாகத்திற் கொல்லப்பட்ட ஆடானது சுவர்க்கத்தின்கண்ணே இருப்புக்கொம்போடு கூடிச் சினந்து உனது வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து

நீ சுவர்க்கத்துக்குப் போகும்போது உன்னை இருப்புக்கொம்பினுற் பாய்ந்து குத்தி, வயிற்றைப் போழ்ந்து துன்பப்படுத்து மாதலால்; யாகஞ்செய்வதையும், மனைவி புத்திராதியரிடத்துள்ள ஆசைகள் அநேகவித ஜநந மரண துக்கத்தைக் கொடுப்பதால்) மனைவி புத்திராதியரையும் விட்டொழிவாய் என்று கூறுவதையும் பார்ப்பாய்—யதி நயிட்டிக வந்நிக்கு இகழ்ச்சி அற்றதும் பாராய்=(அவைகளை விட்ட) சந்நியாசிக்கும், நயிட்டிகப் பிரமசாரிக்கும் நிந்தையற்றிருப்பதையும் நீ பார்ப்பாய்—அதை அறிந்து=அங்ஙனங் கூறிய வேதத்தின் சித்தாந்தத்தையும், (சாதனங்களோடு கூட யக்ஞாதி கருமங்களைத் துறந்த சந்நியாசியையும், நயிட்டிகப் பிரமசாரியையும், வேதமும், உலகமும் இகழாமற் புகழாநிற்பதையும்) அறிந்து—கன்மங்கள் ஆசைகள் ஒழிந்து=(யக்ஞாதி சகல)கருமங்களையும்,(ஸ்திரீ, புத்திரர், தன முதலியவற்றிலுள்ள) ஆசைகளையும் விட்டு—ஆநந்தம் அடைவாய்=(சிரவணுதிப் பிரயத்தனத்தா லடையாநிற்கும் சமுசய ரகிதமான பிரஹ்மான்மைவைக்கிய ஞானத்தால் சகல அநர்த்தத்தினுநின்று விடுபட்டு நிரதிசய)ஆநந்தமடையக்கடவாய்.—எ-று.

இல்வாழ்வான் மனைவியோடு கூடுதற்கு விதித்த தினமாவன:— மாதர்கட்கு இருதுகாலம் வழக்கமாகப் பதினாறு நாட்களாம்; அவற்றுள், மாதவிடாயானது முதல் நான்கு தினம் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படுகின்றது; ஆதலால் அந்நான்கு தினமும்,ஏகாதசி,திரயோதசிகளும் நீக்கி ஏனைப் பத்துத்தினத்திற் கூடுவது முறைமை: மாதவிடாயான நாடொடங்கி ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினான்கு, பதினாறுந் தினங்களி னிரவிற் சேர்ந்தால் பிள்ளைகளும், ஐந்து முதல் ஒற்றைப்பட்ட நாட்களிற் சேர்ந்தால் பெண்களும் பிறக்கும்; ஆதலால், புத்திர விருப்புள்ளவன் இரட்டைத் தினத்திற் சேரவேண்டியது: எவன் நீக்க வேண்டிய முதல் நான்கு தினத்தையும், ஏகாதசி, திரயோதசி, அமாவாசை, பௌர்ணைகளையும் நீக்கி மற்றைத் தினத்தி னிரவிற் றன் மனைவியோடு சேருகிறானோ அவன் கிரகஸ்தனாக விருப்பினும் பிரமசாரி யென்றே சொல்லப்படுகிறா னென்று தர்மசாஸ்திரத்திற் சொல்லி யிருப்பதால் அவையே மனைவியோடு புணர்தற்கு விதித்த தினமாமென்க. "இதையும் விட்டொழி" என்றதற்கு உ-ம்,

பாகவதம் 4-வது ஸ்கந்தத்தில், பிராச்சீனபரிகி ஆவிர்த்தான னுக்கு நாரதர் அருளிச்செய்வது :—

" அயம கத்தினி லரசநீ படுத்தவம் மறிகள்
செயிர்த ஷைந்துகண் டீயுக வரவுபார்த் திருக்கும்
பயில்வி சும்புசெல் காலையில் வெருவரப் பாய்ந்து
வயிறு போழும்வல் விருப்பினுெண் மருப்பினின் மாதோ." எ-ம்,

"படுத்திடு மறிகள் வேள்வி புரிந்தவன் பனிவி சும்பி
னடுத்திடுங் கால நோக்கி யழல்விழி பொழுகப் பாய்ந்து
வடித்தகா ரிருப்பிற் செய்த மருப்பினுல் வயிறு போழ்ந்த
தெடுத்துநா முரைக்குங் கேட்டி யிறைவவென் றுரைக்க
[லுற்ருன்." எ-ம்,

"மகமி யற்றுழி மாய்த்தம றியெலாந்
திகழி ருப்பினிற் செய்தம ருப்பினு
னகுபொன் னுட்டக நண்ணுபு ரஞ்சன
னகடு கீண்ட வழன்றெதிர் குத்தியே." எ-ம்,

"பண்ணவ னகல வொன்றும் பற்றில னுகிச் செங்கட்
கண்ணனை யுளத்து நாடிக் கபிலன திருக்கை சார்ந்து
விண்ணவர் வழுத்தும் வண்ணம் விழுத்தவம் பலவு மாற்றி
யண்ணலந் தனிவீட் டின்ப மண்மின னரசரேறே."

எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

"கன்மங்க ளாசைக ளொழிந் தாநந்த மடைவாய்" என்ற தற்கு, உ-ம், பிரமகீதை,

"திரமாம ருத்தத்தி னுண்மைந்த ராலுந் தீராத வற்றின்றி யாகத்தி னுலே, யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யானிச்ச யத்தாற், பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப்படிஞான வுபதேசமொன்ருலு மேயிப், புரமாமு டம்புக்கு ளேயந்த முத்திப் பொருள்கண்டு விடெய்து வாரிப்பு விக்கே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

பரமாத்வைத ஞானத்தானன்றிக் கருமத்தால் ஆநந்த மடையற்பாற் றன்றெனக் கூறினதாம் (76)

(220) [தமப்பிரகாசங்கட்கு அவிரோதங் கூடாதே ? என வினுதல்.]

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற
வழிகூடும், பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகை
யென்ப துளதானுல், நிலவி லேமறுப் போலவஞ்
ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே, குலவி நின்றிந்தச்
சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி. (77)

(இ-ள்.) உலகம் ஆன அஞ்ஞானமும் கருமமும்=பிரபஞ்ச ரூபமான வஞ்ஞானமும், சற்கருமங்களும்—உறவு என்ற வழி கூடும்=(ஒன்றற்கொன்று பாதகமன்று) சாதகமாமென்று (70-வது செய்யுளிற்) கூறிய நெறி யொக்கும்—பலவும் ஆன அஞ்ஞானமும் ஞானமும்=பலவுந் தாஞன வஞ்ஞானமும், ஞானமும்—பகை என்பது=பாதகமா மென்பது—உளது ஆனுல்=உண்மை யாயின்—நிலவிலே மறுப்போல=சந்திரனிடத்துக் களங்கம் போல—அஞ்ஞானமும்=அஞ்ஞானமானதும்—நிமல ஞானத் தோடே குலவி நின்று=நிர்மலமாகிய ஞானத்தோடுகூடப் பொருந்தி நின்று—இந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவும் கூடுமோ= இச் (சக) சிருஷ்டிகளைப் பண்ணவுங் கூடுமா? — குருமூர்த்தி= குருவே.—எ-று.

தமப்பிரகாசங்கள் தம்மின் விரோதிகளாகலின், இரண்டுங் கூடி நிற்றல் கூடாதென்பது சீடன் கருத்து. (77)

[அதற்குத்தரங் கூறல்]

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று சோ
திஞா னமுமிரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத்தியின்
ஞானமாய்த் தோன்றும்வே றிலைமைந்தா, சொரூப
ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்டா
யே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத்தைச் சுடும்
விருத் தியின்ஞானம். (78)

(இ-ள்.) மைந்தா—சோதி ஞானமும்=பிரகாசமான ஞான மானதும்—சொரூப ஞானமும் விருத்தி ஞானமும் என்று இரண்டு ஆம்=சொரூப ஞானமெனவும், விருத்தி ஞானமெனவு மிருவகைத்தாம்—(அவைகட்குப் பேதமுண்டோ வெனின்:—) சொரூப ஞானமே = சொரூப ஞானந்தானே — விருத்தியின் ஞானம் ஆய்த் தோன்றும்=விருத்தி ஞானமாக வுண்டாகும்—வேறு இலை=(ஆகலின்)பேத மில்லை—(ஆயினும்)சொரூப ஞானம் அஞ்ஞான சத்துரு அன்று=(காஷ்டத்திலிருக்குஞ் சாமான்ய அக்கினியானது அந்தகாரத்திற் கெப்படி விரோதி யன்றோ அப்படி) சொரூப ஞானமானது அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதி யன்று—(பின்னை யெப்படிப்பட்ட தெனின்:—அதற்குச் சாதக மாம்.) [இதற்கு அநுபவங் கூறுகின்றார்.] சுழுத்தியில் கண்டாயே=சுழுத்தி யவத்தையில் (பிரகாச சொரூபமான ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம் விளங்காநிற்பதை நீ) அநுபவித்தறிந்தா யல்லவா—(ஆதலால், சொரூப ஞானம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்றாம்.) [அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதி மற்றி யாதெனின்?] சொரூப ஞானத்தின் மருவும் அஞ்ஞானத்தை=சொரூப ஞானத்தின்கண்ணே (அதனைப் பாதகமாகப் பொருந்தாமற் சாதகமாகப்) பொருந்தியுள்ள வஞ்ஞானத்தை—விருத்தியின் ஞானம் சுடும் = (அகம் பிரஹ்மமென் றந்தக்கரணத்தி னின்றும் எழாநிற்கும்)விருத்திஞானமானது தகிக்கும்;(ஆதலால், விருத்திஞானமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியென்றறிதி.) எ-று.

சொரூப ஞானம் அஞ்ஞான சத்துருவென்றும் பாட முளது. அது எழுதினவன் எட்டைக் கெடுத்தா னென்னும் வழக்குப்படி எழுதினவனுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததே யாம். சாஸ்திர சம்பிரதாய மறியாமல் அதைச் சரியான பாடமாக வொப்பி அவ்வாறே முன் இதற்குரைசெய்தோர் பொருள் கூறியிருப்பது சுருதி யுக்தி அநுபவ விருத்தமாமென்க. (78)

[அஞ்ஞானமானது காரணமான சொருப ஞானத்தால் நிவிர்த்தி யாகாமல் காரியமான விருத்திஞானத்தால் எங்ஙனம் நிவிர்த் தியாமென்று சங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாததற் சொரூப ஞானந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படி யெனில் வெய்யிலா னுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினியாகி, எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே. (79)

(இ-ள்.) துருத்தி மாயையை=துருத்தியைப் போலும் (சங்கோச விகாசங்களை யுடைய) அவித்தையை—சுழுத்தியில் சுடாத தற்சொரூப ஞானம் தானே=சுழுத்தியின்கண்(விரோதியாய்த்) தகிக்காமல் (அதற்குச் சாதகமாகவே யிருந்த) சொரூப ஞானமே—விருத்தி ஞானம் ஆய்=விருத்திஞானரூபமாய்—சுட்டது எப்படி எனில்=தகித்த தெவ்வாறென்று(நீ) சங்கிக்கில்—வெய்யிலால்=(தனது) கிரணத்தால்—உலகு எங்கும் பரித்த=உலகெங்கணும் (சாதகமாய் நின்று) காத்த—சூரியன்=சூரியனானவன்—சூரிய காந்தத்தில்=சூரிய காந்தக் கல்லில்—பற்றி அக்கினி ஆகி=பொருந்தி அக்கினிரூபமாய்த் தோன்றி—எரித்த ஆறு போல்=சுட்ட தன்மைபோல — சமாதியில்=சமாதியின் கண்—விருத்தியால்=விருத்திரூப ஞானத்தால்—எரிக்கும் என்று அறிவாய்=(விரோதியாய் நின்று அவ்வஞ்ஞானத்தைச்) சுடுமென்று(நீ) அறிவாயாக.—எ-று.

சமாதியின் சொரூபம், 198 வது-பிரசங்கத்திற்காண்க.

(221) ஆன்மா பிரகாசரூபமா யிருப்பினும், ஆன்மாவின் சொரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; அது அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகிற் சுழுத்தியில் பிரகாசரூபமான ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம் தோன்றவேண்டுவதில்லை. கோரமான நித்திரையினின்றும், விழித்தவனுக்கு நான் சுகமாக வுறங்கினேன், ஒன்றுமறியாதிருந்தே னென்று இவ்வாறான ஞானமுண்டாகின்ற தாகலான் இஞ் ஞானத்திற்குச் சுகமும்,அஞ்ஞானமும் விஷயமாகின்றன: இவ் விரண்டு ஞானமும் சாக்கிர காலத்தில் பிரத்தியட்சரூபமல்ல; ஸ்மிருதிரூபமாம்; அந்த ஸ்மிருதியும், அஞ்ஞாதவஸ்துவின் ஸ்மிருதியல்ல; ஞாதவஸ்துவின் ஸ்மிருதியேயாம்; ஆகலின், சுழுத்தியின்கண்ணே சுகம், அஞ்ஞானங்களின் ஞானமுண்டு; அச் சுழுத்தியின்கணுள்ள

ஞானம் அந்தக்கரணத்தினாலும், இந்திரியங்களாலு முண்டான
தன்று. என்னை? சுழுத்தியின்கண்ணே ஆன்மசொரூப ஞானமே
யன்றி அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களு மில்லையாகலின், அவை
களாலுண்டான தன்று. [ஞானமெனினும், பிரகாசமெனினும்
ஒக்கும்.] இவ்வாற்றால், சுழுத்தியின்கண்ணே ஆன்மா பிரகாச
ரூபமாக வுளது; அந்தப் பிரகாச ரூபமான ஆன்மாவினால் சொரூப
சுகமும், அஞ்ஞானமும் விளங்காநின்றன. ஆன்மசொரூபப்
பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாமாயின், ஆண்டஞ்
ஞானம் விளங்கவேண்டுவதில்லை. ஆதலால், ஆன்மாவின்
சொரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று: மாறாக
வதற்குச் சாதகமாம். இவ் வபிப்பிராயத்தாலேயே வேதாந்த
சாஸ்திரங்களில் சாமான்ய சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு
விரோதியன்று; விசேஷ சைதந்நியமே அஞ்ஞானத்திற்கு
விரோதியாமென்ப: வியாபகமான சைதந்நியம் சாமான்ய
சைதந்நியம், விருத்தியின்கணுள்ள சைதந்நியம் விசேஷ சைதந்நிய
மாம்; காஷ்டத்திலிருக்குஞ் சாமான்ய வக்கினி அந்தகாரத்
திற்கு விரோதியாகாமல் மதனத்தினால் அதினின்றும் வெளிப்
பட்ட வக்கினி வத்தியைப் பற்றிநின்று அந்தகாரத்தை விரோதிப்
பதுபோல வியாபக சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதி
யாகாமல், வேதாந்தத்தின் விசாரத்தினா லுண்டாகின்ற அந்தக்
கரணத்தின் பிரஹ்மாகார விருத்தியின்கணுள்ள சைதந்நியம்
அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகின்றது; ஆதலால், கேவலம்
சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று.

(222) விருத்தியோடுகூடின சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்
திற்கு விரோதியாம்; அல்லது, சைதந்நியத்தோடுகூடின விருத்தி
அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்: முதற்பட்சத்தில் அஞ்ஞான
நாசத்திற்கேது சைதந்நியமாம்; விருத்தி சகாயமாம்: இரண்டாம்
பட்சத்தில் அஞ்ஞான நாசத்திற்கேது விருத்தியாம்; சைதந்நியம்
சகாயமாம்: இஃதவச்சேதவாதத்தின் றன்மை.

(223) ஆபாசவாதத்தில் சாமான்ய சைதந்நியத்தைப்
போல விசேஷ சைதந்நியமும் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று.
பின்னை விரோதி யாதோவெனின்:— விருத்தியோடுகூடின

ஆபாசம் அல்லது, ஆபாசத்தோடுகூடின விருத்தி அஞ்ஞானத்
திற்கு விரோதியாம். இங்ஙனம் விசாரசாகர கிரந்தத்திற்
கூறியிருக்கின்றது. பஞ்சதசி முதலிய கிரந்தங்களின் அபிப்
பிராயமும் இதுவே; ஆதலால், இவ்வாசிரியரும், "சொரூபஞான
மஞ்ஞான சத்துரு வன்று" என்றும், "விருத்தியின் ஞானஞ்
சுடும்" என்றும், "சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்கும்" என்றுங்
கூறினர். முன்னிதற்கு உரைசெய்தோர் சுழுத்தியில் சொரூப
ஞானம் அஞ்ஞானத்தை யெதிரிட்டுக் காண்டலின், விரோதியா
மென்று பதவுரை செய்திருக்கின்றனர்: அந்தகாரத்திற்கு
விரோதிகளான சூரியன், அல்லது, தீபம் இவை அந்தகாரத்தை
யெதிரிடுவது எங்கேனும், யாவரேனுங் கண்டதுண்டா?
இங்ஙன முரைசெய்தோர், "துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற்
சுடாததற் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்ட
தெப்படி" என்னும் செய்யுளை உய்த்துணராமற் பொருள்
கூறினமையின், அவருரை ஸ்வ கபோல கற்பனையென்றே நிச்ச
யிக்கப்படுகிறது. [ஸ்வ கபோல கற்பனை என்பது, பிரமாண
மில்லாமலும், தம்மனத்தின்க ணில்லாமலுங் கூறுவது.]

(224) [ஆநந்தாதி, அஸ்தூலாதி குணங்களால் இலட்சிதமான
வகண்டைகாரசப் பிரஹ்மம் நானென்னும் நிர்க்குண
வுபாசனை மானச கருமமாகலின், அதற்கும்,
ஞானத்திற்கு முள்ள தாரதம்மிய மறியச்
சீடன் வினாதல்.]

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொ
ழிலெல்லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக்
கரணகா ரியமன்றோ, உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக்
கெடுக்குமென் றோதினா லாகாதோ, பெரிய ஞானமென்
றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. (80)

(இ-ள்.) அருளும் ஐயனே=(அடியேன் சந்தேகநீங்கிக்
கிருதார்த்த னாகும்பொருட்டு யான் வினவாநிற்கும் சங்கைகட்
கெல்லாந் திருவுளத்தின்கண் முனிவுறும லுத்தரம்)அருளாநின்ற
குருவே—திரிவித கரணத்தால்=(மன வாக்குக் காயமென்னும்)
மூவகைக் கரணங்களால்—ஆகிய தொழில் எல்லாம்=உளவாகுங்

கிரியைக ளனைத்தும்—கருமம் அல்லவோ—விருத்தி ஞானமும்=(அகம்பிரஹ்ம மென்னும்) விருத்திஞானமும்—அந்தக்கரண காரியம் அன்றோ = அந்தக்கரணத்தின் (பரிணாம மாகலின், அதன்) காரிய மல்லவோ?—(ஆகலின்) உரிய கர்மம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று= (கருமங்களுக்குள்ளே அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தற்கு) உரிய (அகம்பிரஹ்ம மென்னும் அந்தக்கரண விருத்திரூபமான மானச) கருமமானது அஞ்ஞானத்தைப் போக்குமென்று—ஓதினால் ஆகாதோ=சொன்னால் (அது சாஸ்திரத்திற்கும், பெரியோர்க்குஞ் சம்மதம்)ஆகாதோ?—பெரிய ஞானம் என்று=மஹத்தான ஞானமாமென்று—அதற்கு ஒரு பெயர் இட்ட=அதற்கொரு நாமந்தரித்த—பெருமையை உரையீர்=மகிமையை யருள்வீராக.—எ-று. (80)

[உத்தரங்கூறல்.]

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா
கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற
துலகெங்குங் கண்டோமே, கருத்த னாகிய புருடதந் திர
ங்களாங் கருமங்க ளவைபோல, வருத்த ஞானமோ
புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே. (81)

(இ-ள்.) மைந்தா—விருத்தி ஞானம்=(நான் பிரஹ்மமாகின்றேனென்னும்) விருத்திஞானமானது—அந்தக்கரணத்து விருத்தி ஆகிலும்=அந்தக்கரணத்தினுடைய பரிணாமமாயினும்—ஒருத்தி மக்களே=ஒரு மாதவின் புத்திரரே—தங்களில் பகைக்கின்றது=தம்முள் விரோதித் திருக்கின்றதை—உலகு எங்கும் கண்டோம் = உலகி லெவ்விடத்துங் கண்டிருக்கின்றோம்—கருமங்கள்=கருமங்களானவை—கருத்தன் ஆகிய புருடதந்திரங்கள் ஆம் = கர்த்தாவாகிய புருஷனுடைய அதீனங்களாம்=வருத்த ஞானமோ=விசாரப் பிரயத்தனத்தா லுளதாகாநிற்கும் விவேக ஞானமோ — அவை போல = அக்கருமங்கள்போல — புருடதந்திரம் அன்று=புருஷனுடைய அதீனமன்று:-வஸ்து தந்திரம் ஆம்=வஸ்துவி னதீனமாம்.—எ-று.

அந்தக்கரணத்தொடு என்பதில், ஒடு இசைநிறை யிடைச்சொல்.

ஓர் மாதாவின் புத்திரரில் ஒருவன் வித்துவானும், ஒருவன் மூடனும், ஒருவன் சிஷ்டனும், மற்றொருவன் துஷ்டனும் உலகில் மாறுபட்டுக் காணப்படுவதுபோல மானசக் கிரியாரூபமான நிர்க்குண வுபாசனையும், விவேக ஞானமும் ஓரந்தக்கரணத்தின் காரியமே யாயினும், உபாசனை கர்த்ததந்திரமாதலானும், ஞானம் வஸ்துதந்திர மாதலானும் அவை தம்முட்பேதமாமென்பது கருத்து. (81)

[மானசக் கிரியாரூபமான நிர்க்குண வுபாசனை கர்த்ததந்திரமென்றும் ஞானம் வஸ்துதந்திரமென்றும் முற்கூறினதற்கு யுக்திகூறி உபாசனை அவாஸ்தவ மாதலானும், ஞானம் வாஸ்தவ மாதலானும் அவை பேதமாமெனக் கூறுகின்றார்.]

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றாக்
கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞானமப் படியன்று தியானமும்
விவேகஞா னமும்வேறே, செகத்தி லொன்றையொன்
றாவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம், முகத்த
மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோகமாய் மயங்காதே.
(82)

(இ-ள்.) வகுத்த கர்மங்கள்=(சாஸ்திரங்களில்) விதித்த மானசக்கிரியாரூபமான வுபாசனைகள்—செய்யவும்=(புருஷனுக்கிச்சையுண்டாகில் விதித்தபடி) செய்யவும்—தவிரவும்=(இச்சையில்லையாகில்) செய்யாமல் விடவும்—மற்று ஒன்று ஆக்கவும்=(வேறொரு பிரகாரமாகச் செய்ய இச்சையுண்டாமாகில் அப்படியே) வேறொரு பிரகாரமாய்ச் செய்யவும் — கூடும் = இயலும்—மிகுத்த ஞானம் அப்படி அன்று=மேலான ஞானமானது (தியானம்போல விதி, புருஷனுடைய இச்சை, விசுவாசம், ஹடம் இவைகளின் அதீனமாயில்லாமல் பிரமாண, பிரமேயங்களின் அதீனமாயிருத்தலின்) செய்யவும், தவிரவும், மற்றொன்றாக்கவுங் கூடாது—(ஆகலின்) தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறே=மானசக் கிரியாரூபமான தியானமும், விசாரஜந்நியமான விவேக ஞானமும்(அந்தக்கரணகாரியங்களேயாயினும்) வேறுதான்—செகத்தில்=உலகின்கண்—ஒன்றை ஒன்றா இவன் பாவிக்கும் தியானம்=ஒன்றை வேறொன்றாக இவன் தியா

னிக்கும் தியானமானது—கற்பிதயோகம்=கற்பிதத் தியானமாம்—முகத்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம் = பிரத்தியட்சமாகக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமாம்—மோகம் ஆய் மயங்காதே= இவற்றி லறியாமை யுடையனாய்க் கலங்காதொழிதி.—எ-று.

"ஒன்றையொன் ருவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதம்" என்று இவ்வாசிரியர் கூறியது போலவே வாசிட்டத்திலும், "ஊன்றுறவொன் றைக்கருத வொன்றுவெளிப் படுங்குருவி னுப தேசத்தால்"

என்று கூறியிருப்பது காண்க. (82)

["தியானங் கற்பிதம், ஞானம் வாஸ்தவம்" என்றதற்குக் காரணங் கூறிச் சங்கையி னுத்தரத்தை முடிக்கின்றார்.]

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா
வனையோகம், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்து
போங் கண்டது மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியான
வஸ் துக்கள்பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட
வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே.
(83)

(இ-ள்.) கண்டு அறிந்தது ஞானம்=ஒன்றை யநுபவித் தறியாநிற்பது ஞானத்தின் உருவம்—கேட்டதுதனைக் கருது பாவனை யோகம்=கேட்ட வஸ்துவை(க்கேட்டவண்ணம்)பாவியா நிற்கும் மானச கருமமாகிய பாவனை தியானத்தின் உருவம்—கண்டபேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோம் = அநுபவித்த பெரியோ ருபதேசிக்கக் கேட்டுத் தியானிப்பது மறந்துவிடும்—கண்டது மறவாது = கண்டநுபவித்தது மறவாதிருக்கும் —(ஆகலின்) கண்ட வஸ்து மெய்=அநுபவித்த வஸ்து மெய்யாம்—தியான வஸ்துக்கள் பொய்=தியானியாநிற்கும் வஸ்துக்கள் பொய்யாம்—கறுவி அஞ்ஞானத்தை=கோபித்து அவித்தையை—கண்ட அக்கணம்=தோன்றின அந்தட்சணமே—கொல்வது ஞானமே=நாசமாக்குவது விருத்தி ஞானமே—கருமம் அன்று அறிவாய்=கருமமல்ல (என) நீ அறிவாயாக.—எ-று.

மூர்த்தித் தியானம்போலத் தியானமாத்திரத்தால் நாம் பிரஹ்மமென்னு நிச்சயமானது தியானம் விடில் இல்லாமற் போவதால், "தியான வஸ்துக்கள் பொய்" என்றும், பிராமண னுக்கு நான் பிராமணனென்பது மறந்தும் போகாததுபோல ஆரூட ஞானிக்கு மறந்திருந்தாலும் பிரஹ்மத்துவஞ் சுபாவ சித்தமா யிருத்தலால் "கண்டது மறவாது" என்றுங் கூறினர்.

(225) மூன்று செய்யுளின் திரண்ட பொருள்:-ஞானமோ பிரமாண, பிரமேயங்களினதீனமாம்: விதி, புருஷனுடைய இச்சை இவைகளினதீனமல்ல. தியானம் விதி, புருஷனுடைய இச்சை, விசுவாசம், அப்படியே ஹடம் இவைகளினதீனமாம்: பிரத்தி யட்ச ஞானத்தில் பிரமாணம் நேத்திரம்: பிரமேயம் கடாதிகள்; அங்கே நேத்திரத்திற்கும், கடத்திற்குஞ் சம்பந்தமாமேல், புருஷ னுடைய இச்சையின்றியும் கடஞானம் பிரத்தியட்சமாகின்றது. ஆவணிமாசத்தின் சதுர்த்தி தினம் சந்திரதரிசனம் நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. விதியில்லை: புருஷனுக்கும் இன்றைக்குச் சந்திரதரிசனங் கூடாதென்னும் நிச்சயமிருக்கின்றது; இப்படி யிருந்தும், ஏதேனு மொருவிதத்தினல் நேத்திரமான பிரமாணத் திற்குப் பிரமேயமான சந்திரனேடு சம்பந்த முண்டாகிவிடில் சந்திரஞானம் அவசியம் பிரத்தியட்சமாகின்றது. ஆதலால், ஞானம் பிரமாண பிரமேயங்களின் அதீனமேயல்லாமல் விதி யிச்சைகளினதீனமல்ல. ஒருவன் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவி னுருவமென்று தியானஞ்செய்யில், அவனுக்கு உத்தமமான பல மடையப்படும்; அத் தியானத்திலே சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் விஷ்ணுரூபம் சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகச் சங்கு, சக்கிரம், கதை, பத் மம், இலக்குமி இவைகளோடு கூட அறியப்படுகின்றது: நேத் திரப் பிரமாணத்தால் சிலையாக அறியப்படுகின்றது; அப்படி யறி யப்படினும் விதி, விசுவாசம், இச்சை இவைகளால் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவென்று தியானம் பண்ணப்படுகின்றது; அத் தியானம் நாநாவிதமாம்: ஓரிடத்து ஒன்று ஒன்ருகத் தியானிக்கப்படும்; அது முன் சொன்ன சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுரூபமாகத் தியா னிக்கப்படுவதாம்: இதனைப் பிரதீகத்தியானமென்பர். வேறே வைகுண்ட லோக வாசியாகிய விஷ்ணுவைச் சங்கு சக்கிராதிக ளோடு கூடின சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகத் தியானிக்குந் தியானம்

ஒன்றை யொன்ருகத் தியானிக்குந் தியானமல்ல: தியேயாநுசாரத் தியானமாம். என்னை? வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுவின் சொரூபம் பிரத்தியட்சமாகவோ இல்லை: கேவலம் சாஸ்திரத்தாலறியப்படுகிறது; சாஸ்திரம் சங்கு, சக்கராதிசகிதமாகவே விஷ்ணுவின் சொரூபங் கூறுகின்றதாகலின், *தியேயசொரூபத்தினநுசாரமாகவே அத் தியான முண்டாகின்றதென்க.

விதி, விசுவாசம், இச்சை இவைகளின்றித் தியானமுண்டாகாது; இவற்றுள், விதியாவது இவ்வாறு தியானஞ் செய்வாயாகவென்னும் புருஷனது பிரேரகவசனமாம்; அவ்வசனத்திலுள்ள சிரத்தையை விசுவாசமென்பர். அந்தக்கரணத்தினுடைய காமனுரூபமான ரஜோகுணவிருத்தி இச்சையாம்; இம்மூன்றும், தியானத்திற் கேதுவே'யல்லாமல் ஞானத்திற் கேதுவல்ல; இன்னும், தியானம் அடத்தினலு முளதாம்: ஞானத்தில் அடத்தினபேட்சையில்லை. என்னை? நிரந்தரந் தியேயாகாரமான சித்தவிருத்தியைத் தியானமென்பர்: அங்கே விருத்தியில் விட்சேபமுண்டாகுமாயின், அடத்தினுல் விருத்தியின் ஸ்திதி செய்யவேண்டும். ஞானரூபமான அந்தக்கரண விருத்தியினுல் தற்காலம் ஆவரணம் பங்கமாயிடில்,விருத்தியின் ஸ்திதிக்கு உபயோகமில்லை; ஆகலின்,அடத்தினபேட்சையில்லை.வைகுண்ட வாசியான சதுர்ப்புஜமுடைய விஷ்ணுவின் தியானம்போல நான் பிரஹ்மமாகிறேனென்னுந் தியானமும் தியேயாநுசாரமாம்; ஆகலின், இது பிரதீகத்தியானமல்ல: அகங்கிரகத்தியானமாம்.தியேயசொரூபத்தைத் தன்னே டபேதமாகச் சிந்திப்பதை அகங்கிரகத்தியானமென்பர். யாவனெருவனுக்கு அபரோட்சஞான முண்டாகவில்லையோ! அவன் வேதத்தின் ஆக்ஞாரூபமான விதியில் விசுவாசஞ்செய்து அடத்தினுல் நிரந்தரம் நான் பிரஹ்மமாகின்றேனென்னும் விருத்தியின் ஸ்திதி ரூபமான அகங்கிரகத்தியானஞ் செய்யவேண்டுவது; அங்ஙனஞ் செய்யில் அவனுக்கு ஞானமுண்டாகி மோட்சமுளதாம். "ஒன்றை யொன்ரு விவன் பாவிக்கும்" என்றது, சாலிக்கிராமத்தில் விஷ்ணுத்தியானம் போலப் பிரதீகமல்ல. வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுத்தியானம் போலத்

* [தியேயம்=தியானிக்கப்படுவது.]

தியேயாநுசாரமாம்; ஆயினும், அபரோட்சமாகுமளவும் மனேமயமாக விருத்தலின், அங்ஙனங் கூறினர். இவ்வாறு, மானசக்கிரியாரூபமான தியானத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் தாரதம்மியமிருத்தலின், இவ்விரண்டும் ஒன்றல்ல: விரோதி யல்லாமையின், கருமம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது; விரோதியாகலின், ஞானமே அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்பது. (83)

(226) [பொய்யான மருத்தலசலம் தாகசாந்தி பண்ணிற்றென்பது ஓரிடத்துங் காணப்படாமையின், பொய்யான தியானம் மெய்யான மோட்சத்தை எங்ஙனந் தாற்பாலதாமென்று சங்கித்துச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய
மன்றென்ருல், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று
சங்கியா தேநீகேள், உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும்
பொழுதிலவ் வுருவம்வாஸ் தவமன்றே, உருவ மாகுமப்
பொழுதுகண் ணுற்கண்ட வுருவம்வாஸ் தவமாமே. (84)

(இ-ள்.) சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமும்=சர்வ (அனர்த்தத்தின் றும்சரூபமான)பிரஹ்மா *வஸ்தாநரூபத்தைத் தாராநின்ற (நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்) தியானமும்,—சத்தியம் அன்று என்ருல்=சத்திய மல்லவென்று கூறிடின்—சருவ முத்தியும்=(சர்வ அனர்த்தத்தின் றும்சரூபமான)பிரஹ்மாவஸ்தாநரூபமும்—சத்தியம் அன்று என்று=அசத்தியமாமென்று—நீ சங்கியாதே=நீ சங்கை செய்யாதே—கேள்=(அதற்குச் சமாதானங் கூறுதும்) கேட்பாய்—உருவம் கேட்டவன்=சங்கு, சக்கராதி சின்னங்களை யுடைய விஷ்ணுவாதி உருவங்களை (ச்சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலும்) கேள்வியுற்றவன்—தியானிக்கும் பொழுதில்=தியானிக்குங் காலையில்—அவ்வுருவம் வாஸ்தவம் அன்று=அவ்வுருவம் (பாவனமய மாகலின்,) சத்திய மல்ல—உருவம் ஆகும் அப்பொழுது=(அப்பாவனையானது திடமாய்) அம்மூர்த்தி தானகும்போது—கண்ணுல் கண்ட

* அவஸ்தாநம்=சொரூபநிலை பெறல்.

உருவம்=நேத்திரப் பிரமாணத்தினுற் காணுநின்ற அவ்வுருவ மானது — வாஸ்தவம் ஆம்=சத்தியமாம்; (அதுபோலப் பிரஹ்மத்தைச் சாஸ்திரங்களும், பெரியோர்களு முபதேசிக்கக் கேட்டவன் தியானிக்கும்போது பாவனைமாத்திரத்திற்பிரஹ்மமா யிருத்தலின், அப்பாவனுரூபப் பிரஹ்மம் சத்தியமல்ல: தியான பரிபாகவசத்தா லடையாநின்ற பிரஹ்மாவஸ்தாநரூபம் சத்தியமாம்.) எ-று.

தாஷ்டாந்தம் எஞ்சி நின்றதால் வருவித்தாம். சர்ப்பத்தின் றெம்சரூபம் எப்படி ரச்சுரூபமோ! அப்படிச் சர்வ அனர்த்தத்தின் றெம்சரூபம் பிரஹ்ம மாவதால், "சர்வமுத்தி" என்ருர். சர்வ அனர்த்தத்தின் அபாவரூபம் பிரஹ்ம மென்பதை முதற்படலத்தில், 56-ம் செய்யுளின் விசேஷ வுரையிற் காட்டினும்.

" உருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணுற்கண்ட வுருவம்வாஸ் தவமாம்" என்பதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"பிரம ஞுமே சிருட்டியெலாம் பிறப்ப தெம்பா லென்றுள்ளே
திரம தான மனத்தாலே சிந்தித் துடலிற் சிந்தையற
மரம தென்ன விருத்தலுமே வருநாட் பலபோய் மனேபாவ
முரம தாகி யயனுெ ரொருப துலக முளதான." (84)

என வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

[பொய்யாகிய தியானத்திற்கு மெய்யாகிய மோட்சத்தைத்
தரும்படியான திடத்துவ மெப்படிக்கூடுமென்
றசங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்தமுகத்
தாற் சமாதானங் கூறுகின்றர்.]

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்கும்,
திடம தானதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்
பாகும், உடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த
வுடல்களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச் சொரு
பமே தியானிக்கிற் சொரூபமா குவர்மெய்யே. (85)

(இ-ள்.) சடமது ஆகிய தியானம்=பொய்யாகிய நிர்க்குணத் தியானமானது—மெய் ஆகிய—சர்வ முத்தியை நல்கும்=சர்வ அனர்த்தத்தின் றெம்சரூபமான பிரஹ்மத்தி னவஸ்திதியைத் தரும்—திடமது ஆனது=திடத்தை யுடைத்தாயிருப்பது—எப்படி எனில்=எங்ஙனமென் றசங்கிக்கில்,—அவர் அவர் தியானமே பிறப்பு ஆகும்=(மரணகாலத்தி லுண்டாகின்ற) அவரவர் பாவனையி னநுசாரமாகவே (அவரவர்க்கு) ஜன்மமாமென்று சொல்லப்படும்—(ஆகலின்) மைந்தா—உடலம் ஆசையால் தியானிக்கில்=சகுணப் பிரஹ்மப் பிராப்தியின் இச்சையோடு கூடி (ச்சகுணப் பிரஹ்மங்களை) த் தியானிக்கில்—தியானித்த உடல்கள் ஆகுவர்=தியானித்த சகுணப் பிரஹ்மங்களாகுவர்.—தொடர் பவம் கெட=அநாதிகாலந் தொடுத்து வந்த ஜன்மமானது (மீண்டுண்டாகாமல்) நாசமாகும்படி—சொரூபமே தியானிக்கில்=(நிர்க்குணப் பிரஹ்மப் பிராப்தியி னிச்சையோடு கூடி) நிர்க்குணப் பிரஹ்மசொரூபத்தையே தியானிக்கில்—சொரூபம் ஆகுவர்=அந்நிர்க்குணப் பிரஹ்மசொரூபமே யாகுவர்—மெய்யே=இஃதுண்மையே.—எ-று.

"தியானமேற் பிறப்பாகும்" என்றும் பாடமுளது. இது சுருதி ஸ்மிருதிகளின் சித்தாந்தமா மென்பார், "மெய்யே" என்ருர்.

" அவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்" என்றதற்கு, உ-ம், பகவற்கீதை,

" இந்த வுடலம் விடும்பொழுது யாவ னியாதொன் றினை
நினைந்தா, னந்த வளவே யந்தப்பா வனையா லதனை யடையுமா,
லென்ற னியல்பே யெப்பொழுது மிதயத் திடைகொண் டென்
லெனையே பாலாஞ், சிந்தை யொடும்வா ளமர்தொடங்கி லதனு
சேருதியால்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (85)

(227) [நிர்க்குணப் பிரஹ்மத் தியானத்தினுலேயே பிரஹ்மப்
பிராப்திரூபமான மோட்சமுண்டாமாயின், விசாரமும்,

விசாரஜந்நிய ஞானமும் எற்றிற்கு வேண்டற்
பாலவாமேன் றாசங்கித்து அதற்குச்
சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா
குவரென்றால், நரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன்
ஞானமே னென்னுதே, பரம பாவனை பரோட்சமாம்
பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம், திரவி சாரமா
ஞானமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே. (86)

(இ-ள்.) பிரமரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும்=(விசாரத்திற் கசமர்த்தர்களாய் நிர்க்குணப்) பிரஹ்மரூபத்தையே தியானித்தவர்களும்—பிரமம் ஆகுவர் என்றால் = (தியானத்தின் பரிபாக வசத்தால் நிர்க்குணப்) பிரஹ்மரூபமாவரென்று கூறப்படுமாயின்—நர சரீரம் ஆம் குரவனே=(அருளே திரண்டு)மானுட வடிவமாக வெழுந்தருளிய குருவே—விசாரம் ஏன்=(ஞான ஜநகமான)விசார மெற்றிற்கு—ஞானம் என்=(நிரந்தர விசாரப் பிரயத்தனத்தால் ஜநியாநிற்கும்)ஞான மெற்றிற்கு — என்னுதே= என்று சங்கியாதே-பரம பாவனை=பிரஹ்மத் தியானமானது—பரோட்சம் ஆம்=(முன்னே தியானிக்கும்போது)பரோட்ச புத்தியாம்— பின்பு=(அத் தியானம் பரிபாகமான)பின்னர்—அந்தப் பரோட்சமே=அப் பரோட்ச புத்தியே—அபரோட்சம்= (உபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால்) அபரோட்ச புத்தியாம்—திர விசாரம் ஆம் (இவ் வபரோட்ச புத்தியே)திரமான விசாரமுமாம்—ஞானம் ஆம் = (மூலாவித்தையை நிவிர்த்திக்கத் தக்கதான) ஞானமுமாம்—முத்தி ஆம்=மோட்சமுமாம்:—ஈது தீர்வை அறிவாய்=இது (சுருதி ஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாமென் றறிவாயாக—எ-று.

மானசக் கிரியாரூபமான நிர்க்குண வுபாசனைக்கு முத்தியின் சாதனத்தன்மை கூறிடின், விருத்தமாமே யென்னுஞ் சங்கைக்கு அவிமுக்தமென்னுஞ் சகுணப்பிரஹ்மத்தி னுபாசனையால் தாரகப் பிரஹ்மமாகிய சகுணப்பிரஹ்மத்தின் புத்தி யுண்டாவதுபோல நிர்க்குணப் பிரஹ்ம வுபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால் மூலாவித்தையை

நிவிர்த்திக்கவல்ல புத்தி யுண்டாவதால் விரோதமாகா தென்று பஞ்சதசியில் தியான தீபத்தில் வித்தியாரண்ய சுவாமிக ளருளிச் செய்திருப்பது போல, இவ்வாசிரியருங் கூறினரென்றறிக.

நிர்க்குண வுபாசனையின் முடிவில் விசாரமும், ஞானமு முளவாகலின், முத்திக்கு அவை, இன்றியமையாதன வென்பது கருத்து. (86)

(228) [தத்துவ ஞானத்தாற் காரியத்தோடுகூட அவித்தை நிவிர்த்தியாயினும் தத்துவஞான நிவிர்த்திக்கு வேறே காரணங் காணப்படாமையின், அகண்டாநுபூதி எங்ஙன் கூடுமேன்றாட்
சேபித்து அது நிவிர்த்தியாதுந் தன்மையைத்
திருஷ்டாந்த முகமாகக் கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா ன
முங்கூடிச், சேட மாகினு லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப்
படியென்றால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்
பொடி தானுமண் ணுடுமாயும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா
மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே. (87)

(இ-ள்.) வீடது ஆம் பரிபூரண சொரூபத்தில்=முத்திரூபமான பரிபூரணப் பிரஹ்மசொரூபத்தில்—விருத்தி ஞானமும் கூடிச் சேடம் ஆகினுல்=(காரியத்தோடு கூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்த) அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபமான தத்துவ ஞானமும் கூடிச் சேஷமா யிருந்தால்—அகண்டம் ஆம் அநுபவசித்தி=*அகண்டமாகிய அநுபவ சித்தி—எப்படி என்றால்= எங்ஙனமா மென்றாட்சேபிக்கின்,—சாடி நீர் மண்ணைப்பிரித்த= குடசலத்தி லுள்ள சேற்றை வேறுபடுத்திய—தேற்றும் பொடி தானும் மண்ணொடுமாயும்=கதகரேணுவும் அச்சேற்றோடு கூட எப்படிக் கெடுமோ அப்படி—ஞானமும் ஊடி அறிவிலாமையைக் கெடுத்து=தத்துவ ஞானமும் பகைத்து அஞ்ஞானத்தை நாசஞ் செய்து—ஒக்கவே தானே கெடும்=(அவ் வஞ்ஞானத்தோடு) கூடவே தானே நாசமாம்.—எ.று.

*"அகண்டம்" என்பது, பேதரகிதம்.

"தானே" என்றது, தத்துவஞான நிவிர்த்திக்குக் கதக ரேணுவுக்குப் போலச் சாதனாந்தரத்தி னபேட்சை யின்றென் பதை விளக்கின்றது.

மஹாவாக்கிய விசாரத்தால் ஜநியாநிற்கும் அந்தக்கரணத் தின் பிரமா ரூபமாகிய விருத்திஞானம் காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்துத் தானும் நசித்துப்போய் அகண் டைகரசப் பிரஹ்மமாத்திரம் சேஷித்திருத்தலால், அகண்டாநு பவசித்தி நிர்விவாதமாய்க் கூடுமென்பது கருத்து. (87)

(229) [இவ்வநுபவஞ் சீவன்முத்தரிடத் தேவ்வா றிருக்குமென் றுட்சேபித்து அஃதவர்பாலுள்ள தன்மையை யுணர்த்துகின்றார்.]

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படி
யென்றால், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்
போற் சுகமாவர், பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்
டென்று பலர்சொலி னகையாவர், அந்த ரத்தையுண்
டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை நகையாரோ.

(இ-ள்.) இந்த நிச்சய அநுபவம்=இந் நிச்சய ரூபமான வகண்டாநுபவ மானது—முத்தர் உள்=சீவன் முத்தரிடத்தே—இருப்பது=இருக்கின்றது—எப்படி என்றால்=எவ்வாறென்று நீ வினவிடில்,—சிந்தை அற்ற=சிந்தனை ரூபமான துன்பமற்ற—பூ மண்டல இராசனும்=சக்கிரவர்த்தி ராசாவும்—சிசுவும்போல்=(அதி) பாலனும் போல—சுகம் ஆவர்=பரமாநந்த சொரூப மாகவே யிருப்பர்—பந்த முத்திகள் மறந்துபோம்=பந்தமுத்தி (ரூபமான பாவனை விகற்பங்)க ளொழிந்து போம் — உண்டு என்று=(பந்தமுத்திகள்) உளவா மென்று—பலர் சொலில்=பல (மதஸ்த)ர் கூறிடில்—நகையாவர்=(இஃதென்னை! நம்பிராந்தி யென்று) நகையாநிற்பர்.—[இதற்குவமை கூறுகின்றார்.] ஓர் கொசுகு=(அற்பமான) ஓர் மசகமானது—அந்தரத்தை உண்டு உமிழ்ந்தது = (சர்வத்திர பரிபூரணமான) ஆகாசத்தை (யான் கானை) உண்டுகக்கிற்று — எனும் அவர்களை = என்று கூறுமப் பிராந்தர்களை—நகையாரோ=யாவர் நகையார்; (அதுபோல.)—எ-று.

சர்வ போகங்களாலுந் திருப்தனை சார்வபௌமனைவன் மநுடாநந்தத்தி னவதியை யடைந்து வேண்டற் பாலனவான விஷயங்க ளின்மையின், இராகாதி ரகிதனாய், ஆநந்த மூர்த்தியா யிருப்பதுபோலவும், அதிபாலன் ஸ்தனபானஞ் செய்து மிருது வானசய்யையிற் கிடந்து சிரித்துக்கொண்டு யானெனதென்பன முதலிய ஞானமின்மையின், இராகாதி ரகிதனாய்ச் சுகமூர்த்தி யாகவே யிருப்பதுபோலவும், பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்ம சாட்சாத் கார முடையோரும், கிருதகிருத்திய ரூபமான வித்தியாநந்தத் தின் பரம*காஷ்டையான சீவன்முத்தித் தன்மையை யடைந்து பரமாநந்த சொரூபராகவே யிருப்பரென்பார், "சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர்" என்றும், நித்திய முத்த ஆன்மசொரூபந் தாமான சீவன்முத்தர் அந்தக்கரணத்தில் முன் பெத்தராயிருந்து பின் முத்தரானோ மென்னும் விகற்பம் மறந்துமெழாமையின், "பந்த முத்திகண் மறந்துபோம்" என் றும், பதிகரிருவர் ஓரிடத்துப் படுத்து ஒருவன் நித்திரைசெய்ய மற்றொருவன் விழித்திருந்தானாக: நித்திரை செய்யாநிற்கும் ஒருவன் கள்ளர்கள் வந்து தன்னை வாய்திறக்க வொட்டாம லடித்து வுபத்திரவஞ்செய்து கைகால்களைக் கட்டிவிட்டுத் தன் னிடத்துள்ள நிதியைக் கவர்ந்துகொண்டு போவதாக அந் நித்திரா மோகத்தினாற் கண்டு அந்நித்திரையிற்றானே கட்டினை யவிழ்த்துவிட வல்லோர் ஈண்டிலரோ வென்று வெளிக்குக் கேட்பக் கூப்பிட் டலறும்போது விழித்திருக்கு மற்றொருவன் ஈதென்ன! பிராந்தியென்று சிரிப்பதுபோலப் பரமார்த்த திருஷ்டியி லில்லாத பந்தமுத்திகளை யுண்டென்று பலமதஸ்தர் கள் வியவகரிக்கில் அவர்களுடைய பிராந்தியின் மகிமையை நாடிச் சிரித்தலின், "உண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர்" என்றுங் கூறினர். "அந்தரம்" என்றது, திக்கு, கால, தேசாதி களால் அபரிச்சின்னமான சொரூபத்திற்கும், "கொசுகு" என்றது, மண்ணின்கட் கடசத்தி ஏகதேசம்போல அச்சொரூ பத்தின்கண் ஏகதேசமாயுள்ள துச்ச ரூபமான மாயைக்கும் உபமானம். "பலர்" என்றதால், மதஸ்தரென்றாம். மநுஷி யாநந்தத்தி னவதியை யடைந்துள்ள இராசாவைப் போல வென் பது பாமர திருஷ்டியைப் பற்றிய உபமானமாம்: தத்துவ

*காஷ்டை=அவதி.

திருஷ்டியாலோ வெனின்:—சீவன் முத்தருடைய ஆநந்தத்திற்கு அஃதுபமான மன்று. "வாக்கானது யாதொன்றின்கட்செல்லாது மீளுமோ" என்பது முதலிய சுருதிகளால் இரணியகர்ப்பாநந் தாந்தந்திவலையாம்: பிரஹ்மாநந்த மளவிறந்த மஹார்ணவமாம் எனப் பிரதிபாதிக்கப் படுதலின்; என்று பெரிய வாசிட்டத்தில் வியாக்கியானஞ் செய்திருக்கிறது. இவ்வாறே, "பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம்" என்று இப் படலத்தின் 131-வது செய்யுளிற் கூறியிருப்பதுங் காண்க.

சர்வ வனர்த்தங்களும், அவைகட்கு மூலமான சகல விகற் பங்களு மொழிந்து, பரிபூரண பரமாநந்த பரம சீதளமான பிரஹ்மமாத்திரமாய் நிற்பதே அகண்டாநுபவமா மென்பது கருத்து.

"சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனும்போல்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"அன்னுன் சமமா மழிவில்லா வான்மா வாய்நின் றின்பமுறு, மென்ன கினுமொன் றுடுப்பவனு யென்ன கினுமொன் றுண் பவனு, யுன்ன தெங்கா கினுமொருபா லுறங்கு வோனு யாங் கவனே, பொன்னுர் பூமி முழுதாளும் பூபா லனைப்போற் பொலி வுறுமால்."

என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (88)

(230) [சீடனுக்த இவ்வகண்டாநுபூதி சித்தித்தற்குச் சகத்தில் அநா தரபுத்தி யுண்டாக வேண்டுமாதலின், அதற்கு வாசிட்டத்திற் கூறியுள்ள பாலகாக்யாயிகைபோல ஓராக்யாயிகை இங்கே கூறுகின்றர்.]

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக், கலக மாய்முயற் கொம்பினுற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார், அலகை யாயின ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே. (89)

(இ-ள்.) மலடி மைந்தனும்=மலடி (ஈன்ற) மகனும்,—தாணு வில் புருடனும்=கட்டையிற்(றேன்றிய)புருஷனும்—வான் மலர் முடிசூடி=ஆகாய(த்திலுண்டாகிய)புஷ்பங்களை முடியில் (அலங் காரமாகச்) சூடிக்கொண்டு—இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே=விளங்கு கின்ற *கந்தருவ நகரத்திலே—சுத்திகை இரசதம் விலை பேசி= இப்பி வெள்ளியை விலைகூறி—கலகம் ஆய் முயல் கொம்பினுல் குத்தி=(அதனுற்) கலகம் விளைந்து சசவிஷாணத்தினுல் ஒருவரை யொருவர் குத்தி—களைத்து இருவரும் மாண்டார் அலகை ஆயி னுர்=களை(மேலிட்டுமூர்ச்சி) த்து (வீழ்ந்து)இருவருமடிந்து (அது துன்மரண மாகலின்,) பேயாயினர்—எனும் விவகாரத்தை= என்று கூறும் இவ்வழக்கை—அறிந்தவன் மயங்கான்=(பொய் யென்று தெளியாத பாலன் அல்லது)தெளிந்தவன் மயங்கான். —எ.று.

"கலக மாயின ரிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண் டார்", என்றும் பாடமுளது.

கூறிய ஆக்யாயிகையில் அறிந்தவன் மயங்காமை போல விவேகியாகிய நீயும் துச்சமான சகத்தின்கண் மயங்காதிரு வென்பது கருத்து. (89)

(231) [பிரத்தியட்சாதி பிரமாணங்களால் அநுபவிக்கப்படாநின்ற சகத்து, பாலகாக்யாயிகை போலத் துச்சமென்பது எவ் வாற்றலாமென உள்ளே சிந்தித்துக் கோண்டு ஒன்றுங் கூறதிருக்குஞ் சீடன் கருத்தினை யுணர்ந்து காரணந் துச்சமாகலின், காரியமுந் துச்சமா மென்று ஆசாரியர் கூறுகின்றர்.]

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகை யெலாம் பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் திமையும் பாராமல், தூய சத்துச்சித் தாநந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. (90)

(இ-ள்.) மாயை என்பது பொய் எனில்=(சகத்திற்கு உபா தான காரணமான) மாயையென்று சொல்லப்படுவது யாது! அது

* கந்தருவநகரம்=கந்தருவருடைய நகரம்போலச் சூன்யவதிஷ் டானத்தில் புராகாரமாக நீலபீதாதி மேகங்களாற் பண்ணப்பட்ட வேறுபாடுகள்.

(சுருதி யுத்தி அநுபவங்களான்) மித்தையென்று சொல்லப்படு மாயின்—அது பெற்ற வகை எலாம்=அம்மாயை கற்பித்த கூறு பாடுகளனைத்தும்—பொய் ஆம்=(அதற்கு முன்னரே) மித்தை யாம்—[இஃதெதுபோல வெனின்;] தாயை அன்றி=தாயை யல்லாமல் — மக்களுக்கு = புத்திரர்க்கு — ஒரு பிறவியும் சாதி யும்=ஒரு ஜன்மமும், ஒரு ஜாதியும்—வேறு உண்டோ=வேறே யுண்டாமோ (அதுபோலாம்;)—(ஆகலின்,) சேய சொர்க்கமும் நரகமும்=சேய்மையான சுவர்க்க நரகங்களும் — நன்மையும் தீ மையும்=நன்காயுள்ளன, தீங்காயுள்ளனவும் (ஆகிய பிரபஞ்ச முழுவதையும்,) — பாராமல்=(சத்தியமாகப்) பாராமல் (மித்தை யென் றுபேட்சித்து)—தூய சத்துச் சித்து ஆநந்த பூரண சொரு பம் ஆய் இருப்பாய்=சுத்தமான சச்சிதாநந்த பரிபூரண பிரஹ்ம சொரூபந் தானாய் நிற்பாய்—எ-று.

"வகையெலாம்" என்றது, மகதத்துவம், அகங்காரதத் துவம், பஞ்ச தன்மாத்திராதி ரூபங்களான சகத்தனைத்தையும். தாய் யானையாகில் கன்றும் யானையாய், தாய் பசுவாகில் கன்றும் பசுவாய், தாய் புலியாகில் குட்டியும் புலியாய்ப் பிறக்கக்காண்ட லின், "தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வே றுண்டோ" என்றார்.

"இதுவே நன்றி தன்றென்னு மிதுவே வித்தா மிடரொழுங் குக்கு"—

என்று வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதால் துக்க நிவிர்த்தியை யிச்சித்திருக்கின்ற நீ காஞ்சன வியதிரிக்தமாகக் கடக மகுடாதி பூஷணங்க ளில்லாதது போல் அத்தியஸ்தமான சகத்து அதிஷ் டான விபதிரிக்தமாக இன்றென்று நிச்சயித்துச் சகத்தென்னும் வாசனையை யொழித்தென்பார், "சேய சொர்க்கமு நரகமு நன் மையுந் தீமையும் பாராமல்" என்றார். "தூய" என்பது லட்சி யார்த்தத்தைக் காட்டி நின்றது.

பொய்யில் உறக்கமும், மெய்யில் விழிப்புமாகி யிரு வென்ப தாம். (90)

(232) [யாவர்க்கும் நன்மை பயக்கத்தக்கனவான பிரபஞ்சங்களை மித்தையென் றநாதரஞ் செய்யின், அஃதபராத மாகாதோ என்று சீடன் வினுதல்.]

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரி யோரும், கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும், அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத் திய மெனச்சொன்னல், எங்க ணயக னேயத னற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. (91)

(இ-ள்.) பங்க யாசனன் முதல் பல தேவரும்=பிரமன் முத லிய பற்பல தேவர்களும்—பார் உள பெரியோரும்=பூமியின் கணுள்ள பெரியோர்களும்—கங்கை ஆதி ஆம் தீர்த்தமும்= கங்கை முதலிய (புண்ணிய) தீர்த்தங்களும்—தேசமும்=(குருக் கேத்திர முதலிய புண்ணிய) தேசங்களும்—காலமும்=(அர்த் தோதயம், மஹோதய முதலிய புண்ணிய) காலங்களும்—மறை நாலும்=இருக்கு முதலிய வேதங்கணான்கும்—அங்கம் ஆறும்= (சந்தசுகற்ப முதலிய)ஆறங்கங்களும்—மந்திரங்களும்=(பஞ்சாட் சர முதலிய) மந்திரங்களும் — தவங்களும்=(கிருச்சிர சாந்தி ராயணாதி) தவங்களும்—அசத்தியம் எனச்சொன்னல்=பொய் யென்று சொல்லில்—எங்கள் நாயகனே=எங்கட் கிறைவனே— அதனல்=தமக்குறுதி வேண்டினோர் வழிபாடுசெய்து புண்ணிய மேலிட்டுப் பாவமகன்று பரகதியடையக் காரணமாய்ச் சுருதி சித்தமாயுள்ள வுயர்வான பிரபஞ்சங்களைப் பொய்யென்று சொல் வதனல் — குற்றம் இல்லையோ = தோஷ மில்லையோ — மொழி யீர்=அதன் உண்மையை யுரைத்தருள்வீர்.—எ-று. (91)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானல், அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே, சொற்ப னந்த னிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின் மைந்தா, அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகமெலா மசத் திய மெனலாமே. (92)

(இ-ள்.) சொற்பனந்தனில் கண்டதை = சொப்பனவஸ்தை யிற் காணப்பட்ட (பிரமா முதலிய தேவர்கள், கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களாதிய சொப்பன சுருதி சித்தமான வுயர்வாகிய)

பிரபஞ்சங்களை—பொய் என்று சொல்வது=(சாக்கிரத்தில் விழித்தவன்) மித்தை யென்று கூறுவது—பிழை ஆனால்=தோஷமாயின்,—அற்ப மாயையில் தோன்றிய சகங்களை=(மண்ணிற் கடசத்திபோலத் தன்னில்) ஏகதேசமான மாயையினுண்டான பிரபஞ்சங்களை—அசத்து எனல் பிழை ஆம்=மித்தையென்று சொல்லுவதுந் தோஷமாம்.—சொற்பனந்தனில் கண்டதை=சொப்பனத்தில் (யோக்கிய தேச கால சாமக்கிரியின்றி நித்திராதோஷசகித வவித்தையினு லுண்டாய்க்) காணப்பட்ட வுயர்வான பிரபஞ்சங்களை—பொய் என்று சொல்லல் ஆம் எனின்=(சாக்கிரத்தில் விழித்தவன்) மித்தையென்று சொல்லலாம்; (அதனாற் றோஷமில்லை) என்று சொல்லிடில்,—மைந்தா=மகனே—அற்பமாயையில் தோன்றிய சகம் எலாம்=(பிரத்தியகபின்ன பரமான்மாவாகிய தன்கண்) ஏகதேச மாயையிற் றோன்றிய சகமனைத்தும்—அசத்தியம் எனல் ஆம்=(தன்னில் விழித்த ஞானிக்கு முயற்சியின்றியே மித்தையாகத் தோன்றுதலின், அவன்) மித்தையென்று சொல்லலாம்: (அதனாற் றோஷமின்றென்றறிகி.)—எ-று.

சொப்பனத்தில் நித்திரா மோகத்தாற் கண்டு யாவராலும் வழிபட்டு வழிபாட்டிற்கேற்ற பலன்களை யடையத்தக்கனவான ஈசுராதிகள் சாக்கிரத்தில் விழிக்கில் அசத்தாய்ப் போதலின், அவைகளை யசத்தென்று சொல்லுதல் அபராதமாகாதது போலச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தில் ஏகதேச கற்பிதமான மூலாஞ்ஞானமாகிய நித்திரையினாற் கற்பிக்கப்பட்டு வழிபட்டுவந்த ஈசுராதிகள் ஞானமாகிய சாக்கிரத்தில் அசத்தாய்ப்போதலின், அவைகளை யசத்தியமென்று சொல்லுவது அபராதமாகாதென்பது.

"அற்ப மாயை" எ-கு, உ-ம், பஞ்சதசி,

"பிரமத்தோ ரிடத்தல் லாது பிறங்குரு தன்ன தெங்கும்
வருகுட சத்தி மென்மை மண்ணினி னிகழு மாபோ
லொருபத மனைத்தா மீகி னொளிருமுப் பதமற் றுண்டு
சுருதியோ ரிடத்து மாயை துன்னிடு மென்றுஞ் சொல்லும்."—

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (92)

[அபராதமாகா தேன்பதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்துகின்றர்.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று
புராணங்கூப் பிடுமானல், மெய்யை மெய்யென்ற ஞா
னிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ,
பொய்ய தேதெனி னுமரூ பங்களாம் பூதமா கியமாயை,
மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய் வியாபிக்கு மான்
மாவே. (93)

(இ-ள்.) பொய்யை மெய் என்ற மூடர்=(சுருதி யுத்தி யநுபவ சித்தமான அத்வைதத்தை அநாதரவு செய்து சுருதியாதிகளால்) மித்தையென்று நிஷேதிக்கப்பட்ட தொய்தத்தைச் சத்தியமென்று கூறுநிற்கும் (சாங்கிய கணாத முதலிய மதாநுசாரியரான) மூடரை—புண்ணியர் என்று=தர்மவான்க ளென்று—புராணம் கூப்பிடும் ஆனல்=புராணங் கூறுமாயின்,—மெய்யை மெய் என்ற ஞானிக்கு=(சுருதியாதிகளாற் சித்தமான) அத்வைதத்தைச் சத்தியமென்று கூறுநிற்கும் ஞானிக்கு—குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ=அபராதங்களை விதித்த சாஸ்திரம் ஏது (இல்லை.)—பொய்யது ஏது எனில்=மித்தையாவது யாதெனில்,—நாம ரூபங்கள் ஆம் பூதம் ஆகிய மாயை=நாம ரூபங்களான பூத பௌதிக ரூபமாகிய மாயையாம்:—மெய்யது ஏது எனில்=சத்தியமாவது யாதெனில்,—சத் சித் ஆநந்தம் ஆய்=சச்சிதாநந்த ரூபமாய்—வியாபிக்கும் ஆன்மாவே=யாவரிடத்தும் வியாபித்திருக்கும் பிரத்தியகான்மாவே.—எ-று.

சுருதி, யுத்தி, பிரஹ்மவித்துக்களநுபவம் இவைகளான் மித்தையென்று நிஷேதித்த பிரமாமுதலிய தேவர்கள், பெரியோர்கள், கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்கள், தேசங்கள், காலங்கள், வேதங்கள், அங்கங்கள், மந்திரங்கள், தவங்கள் முதலியவற்றைச் சத்தியமென்று நிச்சயித்துத் தீர்த்தமாடல், சேவை, அருச்சனை, தானம், தவம், மக முதலியவற்றைச் செய்யாநிற்கும் பரமார்த்தவறிவின்மையரையே தர்மவான்களென்று புராணங்க டுதிக்குமாயின் என்பார், "பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங்கூப் பிடுமானல்" என்றும், பரமாத்வைத ஞானியைச் சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச, புராணாகமங்க டுதிக்கக்கண்டே மல்லது நிந்திக்கக்கண்டிலே மென்பார், "மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ" என்றுங் கூறினர்.

"ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ" என்பதற்கு, உ-ம், பிரமகீதை,

"ஈசனு ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத், தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னியி லிருப்பது மன்னி, மாசிலாப் பரம ஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கி, லாசிலா வரியு மொப்பல ஞனு மொப்பல னேவரொப் பாரே."—

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (93)

(233) [மாயை மித்தையென்பதை நன்றயறிந்து அதனை யகற்றுதற்பொருட்டு அதனது சொருப முதலியவற்றை வினுதல்.]

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்படி வந்தது வருவானேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெ னின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி. (94)

(இ-ள்.) மாயை என்பது=மாயையென்று சொல்லப்படுவது — எது=எப்படிப்பட்ட சொரூபமுடையது? — உடையர் ஆர்=(சிவேசுரருள் அதனை அபிமானவாசிரயமாக) வுடையோர் யாவர்?—எப்படி வந்தது=(ஆரம்ப, பரிணம, விவர்த்த பட்சங்களுள்) அதனதுற்பத்தி எவ்வாறு?—வருவான் என்=என்ன காரணத்தால் (எனக்கு) வந்தது?—மாயை என்பது=மாயை யென்று சொல்லப்படுவது—பிரமத்தின் வேறு எனின்=பிரஹ்மத்தைப் பார்க்கிலும் பின்னமென்று சொல்லில்,—வஸ்துவும் இரண்டு ஆமே=பிரஹ்மமும் (தம்பதிபோல) உபயமாமே!— மாயை என்பதும் பிரமமும்=மாயையும், பிரஹ்மமும்—ஒன்று எனின்=அபின்னமென்று சொல்லில்,—வஸ்துவும் பொய் ஆமே=பிரஹ்மமும் (உப்பளத்தில் வீழ்ந்த மாங்கனி முதலியவை தமது தன்மை போய் அவ்வுப்பாவதுபோலத் தனது சச்சிதானந்த சுபாவங்கெட்டு) அசத்துச்சடதுக்கமாமே!—மாயை என்ற மேகங்களுக்கு=மாயையென்று சொல்லப்பட்ட மேகங்களைப் போக்குதற்கு—ஒரு=ஒப்பற்ற—சண்ட மாருத குருமூர்த்தி=

சண்டமாருதமென்று சொல்லுங் குருவே.—எ-று.

"மாயை யென்ற மேகங்களுக்கு" என்று பன்மை கூறினது மாயையானது ஆவரணம், விட்சேபமென்னும் இருகூறுயிருத்தலினென்க. சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்தலின் மாயையை, "மேகம்" என்றும், உபாயத்தால் அதனை நிவிர்த்திக்குஞ் சாமர்த்திய மிகுந்துடைமையின் குருவை, "சண்டமாருதம்" என்றுங் கூறினன். (94)

(234) [அறுவகை வினுக்களுள், முதனுன்கு வினுக் களுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றர்.]

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுத னக்குள துடலியா னுலகு மெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் ருற்புத்தி விசாரமற் றதனுலே. (95)

(இ-ள்.) அதனை=அம்மாயையை—இன்னது என்று=(பின்னம், அபின்னம், பின்னபின்னம், சத்து, அசத்து, சதசத்து, சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவமென்னும் இவற்றுள்,) இத்தன்மைத்தான சொரூபமுடையதென—உரைத்திடப் படாமையால்=நிச்சயித்துச் சொல்லக்கூடாமையின்,-அவாச்சிய வடிவு ஆகும்=அநிர்வசனீய சொரூபமாம்:—இது தனக்கு உளது=இப்புத்திராதி க்ஷேத்திராதி தனக்குடையன—உடல் யான்=இத்தேகம் நான்—உலகு மெய்=பிரபஞ்சஞ் சத்தியம்—எனும் அவர் உடையோர்கள்=என்னும் (அபிமானமுடைய) சீவர்களே அதனை யுடையவர்கள்.—கதையிலாத பொய்=வாக்கால் (சத்தசத்தென்று) வசனித்தற்கில்லாத அம்மாயை—வந்தது இப்படி என்று=(அநாதியாகலின்,)அஃதுண்டானது (ஆரம்பம், பரிணமம், விவர்த்தம் என்னும் பட்சத்திரயங்களுள்,) இவ்விதமாமென்று—கண்டபேர் இலை=கண்டவர் (ஒருவரும்) இலர்.— மைந்தா=மைந்தனே—விதன மாயை=(அசத்துச்சட) துக்காத்மகமான மாயை—என் வந்தது என்ருல்=(எனக்கு) என்ன காரணத்தா லுண்டாயிற்றென்று(நீ) சங்கிக்கில்,—புத்தி விசாரம்

அற்றதனுல்=(உன்) புத்தியின்கண் (யாமார்? சகத்தேது? என்
னும்) விசார மின்மையினுலே (வந்தது என்றறிதி).—எ-று.

(235) அஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை, பிரகிருதி, சத்தி
என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். மாயை, அவித்தையின்
பேதவாதம் ஏகதேசிகள் மதம். நையாயிகர் முதலியோர்
ஞானுபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர்; சித்தாந்தத்தில் ஆவ
ரண விட்சேப சத்திகளையுடைய அனுதி பாவரூப பதார்த்தம்
அஞ்ஞானம். அவ்வஞ்ஞானமும், சேதனத்தோடு பின்னமோ?
அபின்னமோ? எனின்;—அவ்விரண்டு பட்சமுங் கூடாது.
என்னை? ஈண்டு நாநா அற்பமுமில்லை என்பது முதலிய சுருதி
வசனத்தால், சேதனத்தோடு பின்னமென்பது நிஷேதிக்கப்படு
கிறது. சடசேதனங்கட்கு அபேதங் கூடாமையின், அபின்ன
மென்பதுங்கூடாது. பின்னத்துவ அபின்னத்துவங்கள் பரஸ்
பரம் விரோதமாகலின், அஞ்ஞானம் சேதனத்தோடு பின்னு
பின்னமென்பதுங் கூடாது. அப்படியே அத்வைதப் பிரதிபாதக
சுருதி விரோதத்தால், அஞ்ஞானத்திற்குச் சத்ரூபத்தன்மை
கூடாது. பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை கூடாமையின், துச்
சத்துவரூப அசத்ரூபத்தன்மைகூடாது. பரஸ்பரம் விரோதி
தர்மங்கள் ஒன்றன்கட் சம்பவியாமையின், சதசத்தென்னல்
கூடாது. அப்படியே அஞ்ஞானத்தைச் சாவயவமென்று ஒப்பி
டில், நியாயமதத்தில் திரவிய ஆரம்பக உபாதானத்தை அவயவ
மென்றனர். சாங்கியாதி மதங்களில் திரவியரூப பரிணமமுடைய
வுபாதானத்தை அவயவமென்றனர். உபாதானத்தையே அவ
யவமென்னில், சத்தத்திற்கு உபாதானவாகாசமும் சத்தத்திற்
கவயவமாம்: அப்படியே தமது குணம் கிரியைகட்கு உபாதான
காரணமான கடாதிகளும் உருவ முதலிய குணங்கட்கும், சலன
ரூபமான கிரியைக்கும் அவயவமாம். ஆதலால், திரவிய வுபாதான
காரணத்தை அவயவமென்றனர். அந்நியங்களின் உபாதானத்தை
அவயவமென்கிலர்; அவயவத்தினின்றும், ஜந்நியமானதைச்
சாவயவமென்பர்: அவித்தை திரவியமாயின், சாவயவத்தன்மை
கூடும்; திரவியத்துவம் அதற்குப் பொருந்தாது. என்னை?
நித்தியவநித்திய பேதத்தால் திரவியம் இருவகைத்தாம்:
அவித்தையை நித்தியத் திரவியரூபமாக வொப்பிடில், சாவயவ
மென்று சொல்லுதல் அசங்கதமாம்: அப்படியே ஞானத்தால்

அவித்தை நாசமாக வேண்டுவதில்லை. அநித்தியத் திரவிய
ரூபமாக வொப்பிடில், அதனதவயவமும் ஆன்மாவினும் பின்ன
மாகலின், அநித்தியமேயாம்: அவயவத்தினவயவமும், அநித்திய
மாவதால் அநவஸ்தாதோஷம் வரும். அந்தியவவயவத்தைப்
பரமாணுவைப்போல நித்தியமாக வொப்பிடில், அத்வைதப் பிரதி
பாதக சுருதிவசனத்திற்கு விரோதமாம்: நியாயமதத்தில்
பரமாணுவையும், சாங்கியமதத்தில் பிரதானத்தையும் நித்திய
மாக வங்கீகரித்திருப்பது சுருதி விருத்தமாம்; இவ்வாற்ருல், திரவி
யத்துவத்தி னபாவத்தால் அஞ்ஞானத்தில் சாவயவத்துவங்
கூடாது. அப்படியே உபாதானத்தன்மை கூடாமையின், அஞ்
ஞானம் நிரவயவமென்று சொல்லுதலுங்கூடாது. சாவயவமே
உபாதான காரணமாம். நியாயமதத்தில் சத்தத்திற் குபாதான
காரணமான ஆகாசம் நிரவயவமென்றுரைப்பினர்; அதுவும்
ஆன்மாவினின்றும், ஆகாசமுண்டாயிற்றென்னுஞ் சுருதிக்கு
விருத்தமாம்: அப்படியே துவியணுகத்தின் உபாதான காரண
மான பரமாணு நிரவயவமென்றுரைப்பினர்; அதுவும் நிரவயவ
பரமாணுவின் சம்யோகங்கூடாதென்பது முதலிய தோஷத்தால்
சூத்திரகாரர் சாரீரக சாஸ்திரத்தின் துவிதீய அத்தியாயத்தி
லுள்ள துவிதீயபாதத்தில் நிஷேதித்திருக்கின்றனர். ஆதலால்,
பிரபஞ்சத்தின் உபாதானமான அஞ்ஞானத்திற்கு நிரவயவத்
தன்மை சம்பவியாது. அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரபஞ்சத்தின் உபா
தானத்தன்மை மாயையைப் பிரகிருதியென் றறியத்தக்க தென்
னுஞ் சுருதியில் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. மாயை அஞ்ஞானங்
கட்குப் பேதமில்லை. இவ்வாற்ருல், அஞ்ஞானத்திற்குச் சாவய
வத்தன்மை அல்லது, நிரவயவத்தன்மைகூடாது: அப்படியே
பரஸ்பரம் விருத்தமான உபயரூபத்தன்மையுங் கூடாது.

இப்படி எவ்வித தர்மத்தினுலும், அஞ்ஞானத்தின் நிரூப
ணம் அசக்கியமாவதால் அதனை அநிர்வசனீயமென்றனர்.
அநிர்வசனீயமான வஞ்ஞானம் அநாதி பாவரூப பதார்த்த
மாமென்று அதற்குப் பாவரூபத்தன்மை சொல்லுவதால் சத்து
ரூபத்தன்மை சித்திக்கிறது; சத்துரூபத்தன்மை நிஷேதிக்கப்பட்
டிருப்பதால் அங்ஙனங் கூறுதல் கூடாதேயெனின்;—அதற்குச்
சமாதானம்; அஞ்ஞானம் சத்துவிலட்சண மெப்படியோ!

அப்படியே அசத்து விலட்சணமுமாம். ஆதலால், அபாத்திய ரூப சத்துவமோ அஞ்ஞானத்திலில்லை யாயினும், துச்ச ரூபமான அசத்தினும் விலட்சணத்தன்மை ரூபமான சத்துவம் அஞ்ஞானத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது ; இக்காரணத்தால், சத்து அசத்தினும் விலட்சணமான அநிர்வசனீயம் அஞ்ஞானமாம் : சர்வதா வசனத்தி னகோசரம் அநிர்வசனீயமல்ல; பரமார்த்த சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தின் விலட்சணமும், சர்வதா சத்தா ஸ்பூர்த்தி சூனிய சசசிருங்காதி அசத்தின் விலட்சணமுமே அநிர்வசனீய சத்தத்தின் பாரிபாஷிக வர்த்தமாம்; ஆதலால், அநாதி பாவ ரூபத்தன்மையதெனல் கூடும்.

உற்பத்தியின்மையின், அநாதியாம்: கடம்போல அவயவ சமேத ரூபமான சாவயவமல்ல: அந்தகாரம் போலச் *சாம்ஶமாம்; ஆகலின், †சர்வதா வசனத்திற் ககோசரமென்னுது, "அதனை யின்னதென்றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும்" என்றும், அகந்தை மமதையோடு கூடி அசத்தியமான பிரபஞ்சத்தில் சத்தியத்துவப் பிராந்தியை யுடைய சீவரிடத்து நான் அஞ்ஞானியென்னும் அநுபவங் காணப்படுதலின், "இது தனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள்" என்றும், ஆதியின்மையின், அநாதி: உற்பத்திக்கு ஆதியென்று பெயர்; மாயையின் உற்பத்தி அங்கீகரிக்கில் புத்திரனினின்றும் பிதாவினுற்பத்தி கூடாததுபோல மாயா காரியமான பிரபஞ்சத்தினின்றும் மாயைக்கு உற்பத்தி கூடாது. சேதனத்தினின்றே மாயைக்கு உற்பத்தி யொப்பவேண்டும்; அங்கே சீவ பாவமும், ஈசுர பாவமும் மாயையின் காரியமாகலின், மாயை சித்தியாமற் சீவேசுரருருவம் சித்தியாது; ஆதலால், சீவசேதனம், ஈசுரசேதனங்களினின்றும் மாயையினுற்பத்தி கூறுதல் கூடாது. சுத்த சேதனமோ! அசங்கமாயும், அக்கிரியமாயும், நிர்விகாரமாயும் இருப்பதால் அதினின்றும் மாயையினுற்பத்தி யொப்பிடில், விகாரியாம்; அன்றியும், சுத்தசேதனத்தினின்றும் மாயை உற்பத்தியாமேல், மோட்ச தசைக்கண் பின்னரும் மாயை உண்டாகா நிற்கும்; அஃதுண்டாகவே, மோட்ச நிமித்தமான சாதனங்கள்

* சாம்ஶம்=அம்ஶத்தோடு கூடினது; அம்ஶம்=கூறு.

† சர்வதா=சர்வப்பிரகாரம்.

நிஷ்பலமாம் : இவ்வாற்ருன், மாயை உற்பத்திரகிதமா யிருத்தலின், "கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலை" என்றும், பாலனுக்கு, அவிவேகத்தால் வெறும் பொய்யான பேய்த்தோற்ற முண்டாவது போல அசத்துச் சட துக்காத்மகமான மாயை அவிவேகத்தாற் ருேன்றுவதால், "விதன மாயையேன் வந்ததென் ருற்புத்தி விசாரமற் றசனுலே" என்றுங் கூறினர். ["விதனம்" என்றதனுல், அசத்துச் சடங்கள் வருவித்தாம்.] (95)

(236) [5-ம், 6-ம் வினுவிற்கு உத்தரங்கூறத் தொடங்கிப் பிரஹ்மத்தின்சத்தி காரியரூபமான லிங்கத்தா லறியப்பால தெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக் கூறுகின்றர்.]

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை யாடுமுன்
றெரியாவே, உருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்த
பின் வெளியாகும், பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு
பிடித்திடல் கூடாதே, பரவு பூதங்கள் கண்டநு மானத்
தாற் பலருக்கும் வெளியாமே. (96)

(இ-ள்.) மாயாவி=இந்திரஜாலமறிந்தவனுடைய—அருவம் ஆகும் வித்தைகள்=அருவமாகிய (மணிமந்திராதி ரூபமான) மாயாசத்திகள்—விளையாடும் முன்=(கந்தர்வ நகர முதலானவைகளைக் காட்டி அவன்) விளையாடுதற்கு முன்னே—தெரியா=(ஒருவருக்குந்) தோன்ருதனவாய்—உருவம் ஆம் பல கந்தர்ப்பசேனை ஆய்=உருவமாகிய பற்பலவான கந்தர்வ சேனைகளாகி—உதித்த பின் வெளி ஆகும்=உண்டானபின் (யாவர்க்குந்) தோன்ருநிற்கும்;—(அதுபோல) பிரம சத்திகள் அநந்தம் ஆம்=பிரஹ்மத்தின் சத்திகள் அநேகமாம்;—அதைக் கண்டு பிடித்திடல்= அவைகளைக் கண்டறிந்திடல்—கூடாது=(ஒருவருக்குங்) கூடாது—பரவு பூதங்கள் கண்ட=எங்கும் விரிந்துள்ள (ஆகாசாதி) பூதங்களைக் கண்டு அநுமானித்த—அநுமானத்தால்=இலிங்க ஞானத்தால்,—பலருக்கும் வெளி ஆம்=யாவர்க்கும் (அச்சத்திகள் வெளியாகும்—எ-று.

சத்திகள் காரியத்திற்கு முன் ஒருவரானு மறியக்கூடாமையின், காரிய ரூபமான லிங்கத்தால் அறியலாயின வென்பதாம்.

"பிரம சத்திக ளநந்தமாம்" எ-கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

முழுதுசத் தியுமாய்ப் புரணமா யென்று முடிவறு பிரமமா வதுதான், பழுதின்ஞா னிகடம் மனமலா தில்லை பரமமா மிதிலிலா தில்லை, யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலங்கு மிவைகளோர் காலமொன் றுளதாம், வழுவிலாப் பிரம முடையசிற் சத்தி மரிதரு முடல்களிற் றோன்றும்"—எ-ம்,

"காற்றிலே யசைவுங் கல்லிலே திடமுங் கனலிலே சூடும் வான் றனிலே, தோற்றலா மையுநன் னீரிலே நெகிழ்வுந் தொலைவுறு மாய்விலே மாய்வு, மூற்றமாம் விதையின் மரங்களும் போல வுள்ளுறை பிரமசத் திகடா, மாற்றல்சால் கால தேசசித் திரத்தா லவனியிற் சாலிபோற் றோன்றும்"—

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (96)

[சத்திக ளநுமானத்தா லறியற்பாலனவல்லது, பிரத்தியட்சமாகா வென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாக வற்புறுத்துகின்றார்.]

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றது மாயம், பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும், வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலே, பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே. (97)

(இ-ள்.) பாரில் நின்ற மாயாவியும்=பூமியின்கண் நிற்கின்ற இந்திரசாலமறிந்தவனும்,—சேனையும்=(அவன் இந்திரசாலசத்தியினால் ஆகாசத்தின்கட் டோற்றுவிக்கின்ற கந்தர்வ) சேனைகளும்—பார்ப்பவர் கண்காணும்=பார்ப்பவர்களுடைய கண்களுக்கு வெளியாகும்:—வீரியம் திகழ்=பராக்கிரமமுடையதாய் விளங்குகின்ற—வித்தை ஆயின சத்தி=இந்திரசால வித்தை ரூப சத்தியானது—வெளிப்படாது=(பார்ப்பவர் கண்களுக்கு) வெளியாகக் காணப்படாது;—அதுபோலே=அத்திருஷ்டாந்தம் போலவே,—சத்தி காரியங்களும்=மாயாசத்தியின் காரியங்க(ளான ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்க)ளும்,—(சத்தி) ஆதாரமும்=மாயா சத்திக்காசிரயமான பிரஹ்மமும்—காணும்=(பார்ப்பவர்க்குக்) காணப்படும்;—மற்றது மாயம்=(காரியத்திற்கும், ஆதாரத்திற்கும் விலட்சணமான) சத்தியானது காணப்படாது.—பேர் இயல் பிரமத்துக்கும்=மஹத்துவமான சுபாவமுடைய

(ஆதாரமாகிய) பிரஹ்மத்திற்கும்,—உலகுக்கும்=(காரியமாகிய) சகத்திற்கும்—பிறிது சத்திகள் உண்டு=விலட்சணமாக (அநந்த) சத்திகளுளவாம்.—எ-று. (97)

["மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன் றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே" என்று-95-ம் செய்யுளில் சீடன் வினவிய வினவிற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனா மாயாவி, வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்பொய் வித்துவான் மெய்போலப், புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவின், வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. (98)

(இ-ள்.) சத்தி=(இந்திரசால) சத்தியானது—சத்தனைத் தவிர=(அதையுடையவனான) இந்திரசாலக்காரனைத் தவிர—வேறு அன்று காண்=பின்னமன்று—சத்தன் ஆம் மாயாவி=சத்தியை யுடையவனான இந்திரசாலக்காரன்—வித்தை காட்டிய=இந்திரசாலவித்தையாற் றோற்றுவித்த—இந்திரசாலம் பொய்=இந்திரசாலம் பொய்யாய்,—வித்துவான் மெய்போல=இந்திரசாலக்காரன் மெய்யாயிருப்பதுபோல—புத்தி மைந்தனே=அறிவுடைய மைந்தா—சத்திமான் ஆகிய=சர்வசத்திமானாகிய—பூரண ஆன்மாவின் = பரிபூரண ஆன்மாவினுடைய — வஸ்து நிர்ணயம்=வாஸ்தவ நிர்ணயத்தை—சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழி=சொல்லிய திருஷ்டாந்த வாயிலாக—கண்டு=(இந்திரசாலியினுடைய இந்திரசால சத்தியைப்போல அநிர்வசனீய சொரூபமாகிய மாயாசத்தியும் பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமல்லாமையின், வஸ்துவுந் தொய்தமல்ல இந்திரசாலம் பொய்யாய் இந்திரசாலி மெய்யாயிருப்பதுபோலப் பிரபஞ்சம் ஓரவத்தையிற் கண்டது மற்றோரவத்தையிற் காணாதழிதலின், அசத்தியமென்றும், பிரஹ்மம் அசங்கமாதலால் அவைகளோடழியாமல் சாட்சியாயிருத்தலின், சத்தியமாமென்றும்) அறிந்து—தெளிவாய்=

(பின்னமெனின், வஸ்துவுந் தொய்தமாமே அபின்னமெனின், வஸ்துவும் மித்தையாமே யென்னுஞ்) சந்தேகமொழிவாயாக.—எ-று.

"புத்திமைந்தனே" என்னுஞ் சம்போதனையில், புத்தியென்னும் விசேஷணந்தந்தது பொருணிச்சயத்திற்கு முக்கிய காரணமான அறிவினை யுடைமை யாதலால், நினக்கஃதரிதன்றென்பதைக் குறிப்பித்தற்கென்க. "பூரணவான்மா" என்பது, பிரஹ்மத்தினுடைய பாரமார்த்திக ரூபம். "சத்திமான்" என்பது, அதற்கே சோபாதிகரூபமாம்.

கானற்சலத்தால் ஊஷரபூமி நனையாததுபோல, மாயையால் பிரஹ்மத்தின் சொரூபம் ஹானியாகாது. மாயையும், மாயா காரியப் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே யல்லாமல் வேறில்லையென்பது கருத்து. (98)

[237] முன் அநுமானத்தாற் சாதித்த சத்தியை இன்னும் சங்கித்து உணர்த்துகின்றார்.]

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி
யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெ
லாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய், நல்லை யாமக னேய
திற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்
வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேறுமே. (99)

(இ-ள்.) இல்லை ஆகிய சத்தியை = (பிரஹ்மத்தைத்தவிர) வேறில்லை யென்னுஞ் சத்தியை—உண்டு என்பது = உண்டென்று கூறுவது—எப்படி எனக்கேட்கில் = எங்ஙனமென்று(நீ) வினவிடில்—புல்லை ஆதி ஆம் = புல்முதலாகிய — அசேதனப் பொருள் எலாம் = அசேதனமாகிய பொருள்களனைத்தும் — பூத்துக் காய்ப்பன பாராய் = (புஷ்பிக்குங்காலத்திற்) புஷ்பித்துக் (காய்க்குங்காலத்திற்) காய்க்கும் விசித்திரங்களைப்பார் — நல்லை ஆம் மகனே = நற்குணங்களை யுடையையாகிய மைந்தா—அதில் சிற் சத்தி = அவ்வப்பொருள்களிற் பிரஹ்மத்தின் சத்தியானது—நடந்திடாது இருந்தக்கால் = சஞ்சரியாதிருந்தால் —

தொல்லை ஆய் வரும் = அநாதியாய்வரும்—சர அசர உயிர்க்கு எலாம் = சராசரமாகிய வுயிர்களனைத்திற்கும் — சுபாவங்கள் வேறு ஆம் = இயற்கைகள் வேறுப்விடும்.—எ-று. (99)

[இன்னும், சாவுயிர்களிடத்துள்ள சத்திவிசித்திரத்தையும், அஃதில்லாவிடிற் பிரபஞ்ச சுபாவம் மாறுபடுமேன் பதையும் விரித்துணர்த்துகின்றார்.]

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்த
சித் திரம்பாராய், அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி
லரசிலா நகர்போலாம், நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே
மதுரமா நீசனு மறையோதும், பொருப்பு மேகமாங்
கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிப்போமே. (100)

(இ-ள்.) கருப்பை = கருப்பாசயத்திற்(கட்டுப்பட்டுள்ள)— முட்டையுள் = முட்டைக்குள் (சலமயமாயிருந்தகரு) — பறவைகள் = (பின்)பறவைகளாய்—பல நிறங்கலந்த = பற்பல வர்ணங்களோடுங் கூடிவந்த—சித்திரம் பாராய் = ஆச்சரியத்தைப்பார்—அருப்பம் ஆம் = அருவமாகிய—சத்தி நியமம் இல்லாவிடில் = சத்தியினது அங்கிகாரம் (அல்லது நிச்சயம்) இல்லையாயின்—அரசு இலா நகர் போல் ஆம் = அரசனில்லாத நகரம்போல (ச்சகல பிரபஞ்ச சுபாவமும்)மாறுபடும்;—(அஃதெங்ஙனெனில்,) நெருப்பு நீரது ஆம் = (உஷ்ண சுபாவமான)அக்கினி சலம்போல (ச்சீதளசுபாவம்) ஆம்—கசப்பு மதுரம் ஆம் = கைப்பு (ச்சுபாவமுடையவேம்பு) மதுரமுடையதாம்—நீசனும் மறை ஓதும் = (வேதாத்தியயனத்திற்கு வெகுதூரமான)சண்டாளனும் வேதாத்தியயனஞ்செய்வன்—பொருப்பு மேகம் ஆம் = (அசஞ்சல சுபாவமுடைய) பருப்பதங்கள் மேகங்கள்போல (ச்சலன சுபாவங்களையுடையன) வாம்—கடல் எலாம் மண்கள் ஆம் = (இட்சு க்ஷீராதி சுபாவங்களையுடைய) சமுத்திரங்களெல்லாம் மண்களாகும் — புவனம் = சகத்தானது—இப்படிப்போம் = இங்ஙனம் (தத்தஞ் சுபாவ) மாறிப்போம்.—எ-று.

பிரத்தியட்சப் பிரமாண சித்தமான அக்கினியாதிகளின் சொரூபம் பிரதிபந்திக்கக்கூடாமையின், மணிமந்திராதிப் பிரதிபந்தமும் நிர்விஷயமாம். ஆதலால், சத்திமானைப் பார்க்கிலும்

பின்னமாகப் பிரதிபந்தத்தின் விஷயமான சத்தியை ஒப்ப வேண்டுவதுபோலப் பிரஹ்மத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியை யொப்பவேண்டுமென்பது கருத்து.

காவியம் காப்பியமென்ருனாற்போல, அருவம் அருப்ப மெனத்திரிந்தது.

முட்டை கருப்பாசயத்திற் கட்டுப்பட்டுள்ள தென்பதற்கு உ-ம், சாங்குசித்தர் திருவாக்கு,

"கருப்பைக்குண் முட்டைக்குங் கல்லினுட்டே ரைக்கும்
விருப்புற் றமுதளிக்கு மெய்யன்—உருப்பெற்றால்
ஊட்டி வளர்க்கானே வோகெடுவா யன்னுய்கேள்
வாட்ட முனக்கேன் மகிழ்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

"நியம மில்லாவிடில்" என்றதற்கு, உ-ம், ஈசுரகீதை,

"உற்பவச ராசரவி யோனியொரு நாலும்
பற்பலவ தாகமொழி பாதலம னைத்து
மெப்புவன மும்பிரம ரண்டமவை யாவு
மிப்படியி ருக்குமது வென்றனிய மத்தால்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (100)

(238)[இவ்வாறு, பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமாகச் சத்தியுண்டென்று ஒப் பப்படுமாயின், அத்வைதபாவனை கூடாமையின், மோட்சப் பிரதிபாதனம் பயனில் கூற்றேன்றும்; ஆகலின், அத னிவிர்த்தி யுபாயங் கூறவேண்டுமென வினுதல்.]

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென் றுமவாச் சிய வடிவென் றும், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென் றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித் திடப் படாதெனிற் பிரமபா வனையொன்ருப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரமசற் குரு மூர்த்தி. (101)

(இ-ள்.) ஆர்க்கும்= யாவர்க்கும் — காணவும் அறியவும் படாது என்றும்=(வாகியமான கடபடாதிகளைப்போலக்) காண வும், (ஆந்தர விஷயமான சுகதுக்கங்களைப்போல) அறியவுங் கூடாதென்று 96–97 ம்–செய்யுளிலும் — அவாச்சிய வடிவு என்றும் = அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சிய வடிவாகு மென்று 95–ம் செய்யுளிலும்— நாமரூபப் பயிர் சேர்க்கும் வித்து என்றும்=நாமரூபமாகிய பயிர்களை யுண் டாக்காநிற்கும் விதையென்று 99–வது, 100–வது செய்யுளி லும்–செப்பிய சிற்சத்தி=சொல்லிய மாயையை–பேர்க்கும் ஆறு எங்ஙன்=நிவிர்த்திக்கும்வழி யெப்படி?–பிறித்திடப்படாது எனில் =நிவிர்த்திக்கக் கூடாதென்று சொல்லில்? –பிரம பாவனை ஒன்ருப் பார்க்கும் ஆறு எங்ஙன்=பிரஹ்மத்தியானத்தால் (அல்லது பிரஹ்மவிசாரத்தால்)பிரஹ்மத்தை ஏகமாகப் பாவிக்கும் விதமெப் படி?—முத்திஆகுவது எங்ஙன்=(சர்வ அனர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந் தப்பிராப்திரூபமான) மோட்ச முண்டாவு தெப்படி?—பரம சற் குருமூர்த்தி=யாவர்க்குமேலான சற்குருவே.—எ-று. (101)

(239) [மாயாநிவிர்த்திக்கு உபாயங்கூறல்.]

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி மந்திர மருந்தாலே, தேயுத் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந் தசத் திகளெங்கே, நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேருென்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே. (102)

(இ-ள்.) வாயுத் தம்பனம் = வாயுஸ்தம்பனமும், — சலத் தம்பனம்=சலஸ்தம்பனமும்,—தேயுத் தம்பனம் = தேயுஸ்தம் பனமும்—மணி மந்திர மருந்தாலே செய்திடில்=மணிமந்திர அவுடதங்களினுலே (மந்திரவாதியாற்) செய்யப்படுமாயின்,— அதில் அதில் = அவ்வப்பொருள்களில் — சிறந்த சத்திகள் எங்கே=விசேஷமாகவுள்ள (சலன, திரவ, தாக சத்திகள் நாசம், அல்லது திரோதானமாய் நிவிர்த்தித்துப்போமேயல்லது) எங்கேகாணப்படும்;—(அதுபோலவே,)நீ அச் சத் சித் ஆநந்தம் ஆய்=நீயும் (மாயைக்காதாரமாகிய) சச்சிதாநந்தாத்மகமான

பிரஹ்மமாய்—வேறு ஒன்றும் நினைந்திடாது இருப்பாயேல்=அந்நியமொன்றையும் நினையாதிருப்பாயாயின்,—மாயச் சத்திபோம்=(அசத்துச் சட துக்காத்மகமான) மாயாசத்தி (மீண்டெழாமல்) நிவிர்த்தியாய்விடும்;—ஈது அன்றி=(ஜநநமரண ரூபமான மாயா நிவிர்த்திக்கு) இத்திருசிய *விஸ்மரண மல்லாமல்—மந்திரம்=குப்தமான வசனம்—மறைகளில் காணேம்=சுருதிகளிலியாம் கண்டிலேம்.—எ-று.

சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனான அதிகாரி மாயையை நிவிர்த்தித்தற்கு முக்கியோபாயமான திருசிய விஸ்மரணமே சுருதிகளால் இரகசியமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்பது கருத்து.

"வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்தி போம்" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"பிறப்பிறப்பாம் பெயருடைய விந்த மாயைப்
பெருமையினை முடிவுபெறப் பேச வொண்ணு
வறப்பெரிய தன்மனத்தை வென்றுன் மாளு
மல்லதொரு வகையாலு மகற்ற லாகா
சிறப்புடைய வன்மாயை விரிவி னுள்ள
சித்திரந்தோன் றிடவுனக்குச் செப்புங் காதை
மறப்பறுசிந் தையனுகிக் கேட்டி யென்னு
மனுகுலநா யகனுக்கு வசிட்டன் சொல்வான்."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (102)

(240) [அக்கினியின்கணுள்ள தாகசத்தி அதற்குப் பின்னமல்லவேனின், மணிமந்திராதிப் பிரதிபந்தம் நிர்விஷயமாம்; ஆதலால், அது பின்னமாவதுபோல மாயையும் பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமென்றும், காரியத்தால் அநுமேயமென்றுங் கூறப்பட்டிருப்பதால், காரியமான திருசிய விஸ்மரணத்தால் காரணமான மாயாசத்தி எங்ஙனம் நிவிர்த்தியாமென்று சீடன் கொள்ளு மாசங்கையை அறிந்து சிருஷ்டிக்குமுன் அவ்வியாகிருதமாயிருந்த சகத்து சிருஷ்டியவசரத்தில் நாமரூப

*விஸ்மரணம்=நினைவின்மை.

மாகப் பிரகடமாயிற்று; பிரஹ்மத்தின்கண் யாதோரு அசிந்திய மாயையுண்டோ அஃதவ்வியாகிருத நாம முடையதாம் என்னும் பிருகதாரண்ணிய சுருதியால் காரிய காரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமாகிய திருசிய விஸ்மரணத்தால் காரணமாகிய மாயாசத்தியினிவிர்த்திகூடு மென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக் கூறுகின்றார்.]

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டில், நாவி னன்மண்ணைக் குடமென்பரக் குட நசிப்பது நாவாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறந்து மண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சிவ் பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே. (103)

(இ-ள்.) மேவும் மண்ணில்=திரளையான மண்ணில்—அவ்வியத்தமே=(குலால வியாபாரத்திற்கு முன்) அப்பிரகடமாயிருந்த கடசத்தியே—[வெளிப்படாததாயிருந்த வென்றபடி]வியத்தம் ஆம்=(குலால வியாபாரத்திற்குப் பின்) பிரகடமாய்க் கடமென்னும் நாமத்தையடையும்;—அதுபோலச் சிருஷ்டிக்குமுன் அவ்வியாகிருத [அப்பிரகட] நாமமுடையதாயிருந்த இந்த ஆகாச முதலிய சகத்தே பின் சிருஷ்டி யவசரத்தில் நாமரூபங்களாகப் பிரகடமாயின.) இங்ஙனங் கூறிய பிருகதாரண்ணிய சுருதியின் ருற்பரியம் காரிய காரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமான திருசிய விஸ்மரணத்தால் காரணமான மாயை நிவிர்த்தித்துப் போமென்பதாம். [சத்தியின் காரியமான கடம் மித்தை சத்தியின் ஆதாரமான மண் சத்தியம்; என்னும் சாந்தோக்கிய சுருதியின் பொருளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.] விவகரித்திட வேண்டில்=(கடத்தை) வியவகரிக்க வேண்டின்,—நாவினால்=வாக்கினால்—மண்ணைக் குடம் என்பர்=(மண்ணைத் தவிரக் கடமின்மையினுன்,) மண்ணைத்தானே கடமென்று வியவகரிப்பர்;—அக்குடம் நசிப்பதும் நாவாலே=அக்கடம் நசித்ததென்னும் வியவகாரமும் வாக்கு மாத்திரத்தாலே (யுளதாம்.)—(இப்படிக் காரியமானகடம் உபாதான காரணமான மண்ணைத்தவிர வேறின்மையின், உண்டென்பதும், நசித்ததென்பதும் வாக்குமாத்திர மாதலால்,) பாவும் நாம ரூபங்களை மறந்து=சத்தியின் விரிவாகுங்

கடமென்னும் நாமமும், (*பிருதுபுத்நோதராகாரமான) உருவமும் ஆகிய இவைகளை (மித்தையென்று) உபேட்சித்து—மண் பார்ப்பதே=(கடம்) மண்ணென்று பார்ப்பதே—பரமார்த்தம்= பரமார்த்தமாம்;—(அதுபோல ஆகாசமென்பது முதலிய நாமமும், அவகாசமென்பது முதலிய உருவமும் அஸ்திபாதிப்பிரிய ரூபமான பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறின்மையின், சகத்தென்பது வாக்கு மாத்திரமாம்.) (ஆகலின்,) சீவ பேத கற்பிதங்களை= சீவத் துவிதமாகிய (நாமரூப) கற்பனைகளை—மறந்து=(மித்தையென்று) உபேட்சித்து—நீ சின்மயம் ஆவாய்=நீ (சதாநந்த) சின்மயனாவாய்.—எ-று.

(241) தாஷ்டாந்த ஞானத்தின் பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தத்தை விரிக்குதும்:—பிருதுபுத்நோதராகாரமான கடம் காரியம்; சத்தாதி ஐந்து குணங்களோடு கூடிய மண் ஆதாரம்; சத்தி இவ்விரண்டற்கும் விலட்சணம். என்னை? சத்தியின்கண் பிருதுபுத்நாதி காரிய தர்மமும் இல்லை. சத்த முதலான காரண தர்மமுமில்லை; ஆகலான், சத்தி இரண்டற்கும் விலட்சணமாம். ஆனால் அஃதெப்படியுளதெனின்? எப்படியோ அப்படியுளது; அப்போதசிந்தியத் தன்மையதென்றாமாலோவெனின்:—பேதமென்றாவது, அபேதமென்றாவது, அசிந்தியமென்றாவது சொல்ல யோக்கியமுடையதன்று. காரண சொரூபத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியிருக்குமேல், காரண சொரூபத்தைப் போலத் தோன்றாததேனெனின்;—மண்ணின் சத்தி கடாதிகாரியோற்பத்திக்கு முன் மண்ணின்கட் கூடமாயிருந்ததால் தோற்றவில்லை என்க. ஆனால் பின்னருந் தோன்றாதெனின்;—நவநீத முதலியவை மதனத்தாற் றோற்றாநிற்பதுபோலக் குலாலாதிகளின் சகாயத்தாற் கடாதியாகாரத்தை யடையும். உபாதான காரணத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியின் காரியமுண்டென்றால் காரிய காரணங்களின் பேதம் ஏன்றோற்றவில்லையெனின்;—அவிவேக சனங்கள் பிருதுபுத்நாதிரூபமான காரியத்தையும், சத்த பரிசாதி குண ரூபமான காரண பூதமாகிய மண்ணையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கடமென்று சொல்லுவதால் காரிய காரணங்களின் பேதந் தோற்றவில்லை

*பிருது=ஸ்தூலம்; புத்நம்=வட்டவளைவு; உதரம்=வயிறு; ஆகாரம்=வடிவு.

யென்க. அஃதவிசாரமென்பது, என்னை? குலால வியாபாரத்திற்குமுன் எத்துணைக்கூறுண்டோ அத்துணைக்கூறுங் கடமல்லாமையின் என்க. ஆனால் யாதுகடமெனின்;—குலால வியாபாரத்திற்குப் பின் பிருதுபுத்நோதராகாரத்திற்கே கடசத்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை யுசிதமாம். என்னை? சொல்லிய ஆகாரத்தினுற்பத்தியின் பின்னரே கடசத்த வியவகாரங்காண்டலின் என்க. மண்ணினின்று வேறு செய்யின், கடம் காணப்படாமையின், மண்ணுக்குப் பின்னமுமல்ல; பூர்வம் பிண்டதசையிற் கடம் காணப்படாமையின், மண்ணுக்கபின்னமுமல்ல. ஆதலால் சத்தியைப்போலக் கடமும் அநிர்வசனீயமேயாகலின், கடம் சத்தியின் காரியமாம். சங்கை;—சத்தியும், காரியமும் அநிர்வசனீயமாயின், சத்தியென்றும், காரியமென்றும் பேதவியவகாரம் வருவானேனெனின்;—அவ்வியத்தமா யிருந்தபோது சத்தியென்றும், வியத்தமானபோது கடமென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது; இது பிரசித்தமாகக் காணப்படவில்லையேயெனின்;—இந்திரசால சம்பந்தியான மாயையும் மணிமந்திராதிப் பிரயோகத்திற்குமுன்னே பிரகடமாகாமல் மணிமந்திராதிப் பிரயோகத்தின் பின்னர்ப் பிரகடமாவதால் இது பிரசித்தமாமென்க. மாயையின் காரியமாதலால் கடாதிவிகாரங்கள் மித்தையென்றும், விகாரங்கட்காதாரமான மண்மாத்திரமே சத்தியமென்றும் சுருதி கூறுகின்றது. இதற்கபிப்பிராயமேதோவெனின்;—சத்தியும், காரியமும் ஒவ்வோர் காலத்தில் தோற்றுவதால் மித்தை. ஆதாரம் மூன்று காலத்தினுமிருப்பதால் சத்தியமாம் என்பதாம். காரியம் மூவகையேதுக்களால் அசத்தியமாம்; மூவகையேதுக்கள் :—அசத்தாய்த் தோற்றுகின்றதும், உற்பத்தி நாசமுடைத்தாய்க் காணப்படுகின்றதும், உற்பத்தியான பின்னர் வாக்கிந்திரியத்தாற் சனியாநின்ற நாமஸ்வரூபமாக வியவகரிக்கப்படுகின்றதுமாம்.

(242) அன்றியும், கடம் நசித்தும் நாமம் நசியாது மநுடருடைய முகங்களிலே பின்னருமிருக்கின்றது. இதனால் ஏதாயிற்றெனில்? விவாதத்துக்கு விஷயமான கடம் சத்தரூப மாகைக்கு யோக்கியமாம்; கடசத்தத்தால் வியவகரிக்கப்படுதலின்; கடசத்தத்தைப் போல; என்னுமநுமானத்தினாலுங் கடம் மித்தையாம்.

(243) இனி விகாரத்திற் கதிஷ்டான ரூபமான மண்ணின் சத்தியத் தன்மையின் அநுமானமாமாறு:—

மிருத்திகை ரூபமான வஸ்து சத்திய மாகைக்கு யோக்கிய மாம்;மூன்று காலத்தினும் ஒரே ஆகாரமுடையதா யிருப்பதால்; ஆன்மாவைப் போல. மிருத்திகை ரூபமான வஸ்து சத்திய மாம்; வாஸ்தவமாவதால்; ஆன்மாவைப் போல; என்க.

(244) பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்தமெனக் காரியோற் பத்தி மூவகையுள், சித்தாந்தத்தில் விவர்த்தபட்சம் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருப்பதால், க்ஷீரம்போல அந்நியாவஸ்தையை யடையா நின்ற மிருத்திகை, சுவர்ணங்கள் விவர்த்தத்திற்கெப்படித் திருஷ் டாந்தமாமெனின்;—

க்ஷீரமானது பூர்வரூப பரித்தியாக பூர்வகமாக அந்நியாவஸ் தையை யடையாநிற்பது உண்மையாகலின், பரிணாமமேயாம். மிருத்திகை, சுவர்ணங்கள் அந்நியாவஸ்தையை யடையாநிற்பி னும் பூர்வரூபத்தை விடாமையின், விவர்த்தத்தன்மையுமாம். மிருத்திகை, சுவர்ணங்களைப் பரிணாமமும், விவர்த்தமுமாக அங்கீ கரித்ததுபோல ஆரம்பமாகவும் என் அங்கீகரிக்கவில்லையெனின்? ஆரம்பவாதி மதத்தில் காரணத்துவ, காரியத்துவரூப வியவ கார பேதத்தாற் காரிய காரணங்களின்பேதந் தோற்றுகின்றது. ஆதலால், காரண ரூபமாகவும், காரிய ரூபமாகவும் காரணம் ஒன் றேயிருப்பதால் காரியத்தின் சொரூபத்தில் காரணத்தின் இரு வகைக் குணத்தன்மை யுண்டாகும். எப்போது காரியத்தில் இருவகைக் குணத்தன்மை யுண்டாயிற்றோ அப்போது காரண கதமான சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தகுணமுதலிய தர்மங்களுக் கும், காரியகதமான சத்தாதி குணமுதலிய தர்மங்களுக்கும் இரு வகைக் குணத்தன்மையாகிய பின்னத்தன்மை யுண்டாதல்வேண் டும். ஆனாலும், இவை தந்துவின் ரூபாதிகளென்றும், இவை படத்தின் ரூபாதிகளென்றும் இப்படிப்பட்ட வியவகாரங் காணப் படவில்லை. காரியத்துவ காரணத்துவ வியவகார பேதத்தால் எங்ஙனம் காரிய காரணங்களினுடைய அபேதஞ் சித்திக்கவில் லையோ அங்ஙனம் தந்து அல்லது, மிருத்திகை முதலிய காரணங் களின் பின்னமாகப் படம், கடம் முதலிய காரியங்கள்

தோற்றாமையின், காரிய காரணங்களின் பேதமுஞ் சித்திக்க மாட்டாது. பின்னையோவெனின்;—காரிய காரணங்களின் பேதங் கற்பிதம்; வாஸ்தவம் அபேதமாம்; ஆதலால், ஆரம்ப வாத மசங்கதமா மென்க.

சாந்தோக்கியத்தின், ஆறும் அத்தியாயத்தில் மண், பொன், இரும்பென்னும் மூன்றும் விவர்த்தத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் பூதபௌதிக ரூபமான சர்வ வஸ்துக்களிலும் காரியத்தின் மித்தியாத்தன்மையை அடிக்கடி யநுபவித்து அதனை அவ்வநுபவஜந்நிய சம்ஸ்கார ரூபமான வாசனைக்கு விஷயமாக்கல்வேண்டும்.

(245) இங்கே ஈதிரகசியம்.

இரச்சுவைப்போல மிருத்திகை, சுவர்ணங்களை அதிஷ்டான மாக வொப்பிக் கடம் குண்டலாதிகளை விவர்த்தமென்றது ஸ்தூல திருஷ்டியால்; சூட்சும திருஷ்டியால் விசாரித்துப் பார்க்கின், மிருத்திகை முதலியவற்றிற்குக் கடாதிகளின் அதிஷ்டானத் தன்மை பொருந்தாது. என்னை? சித்தாந்தத்தில் யாதொரு கற்பித வஸ்துவும் அந்நிய கற்பிதங்கட்கு அதிஷ்டானமென்னல் பொருந்தாது. பின்னையாதெனின்;—சேதனமே சர்வத்திற்கும் அதிஷ்டானமாம். மிருத்திகை முதலியவை தாமே கற்பிதமாக லின், கடாதிகட்கு அதிஷ்டான மென்னல் பொருந்தாது. எப் படி இரச்சுவுபகிதசேதனம் கற்பித சர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டான மோ அப்படி மிருத்திகை, சுவர்ண முதலிய தத்தம் உபாதானங் களால் உபகிதமான சேதனம் கடம், குண்டல முதலிய காரியங் கட்கதிஷ்டானமாம். ஆதலால், கடாதிகளில் விவர்த்தத்தன்மை நிர்விவாதத்தால் சித்தமாம். (103)

(246) [சுத்தியி லாரோபிதமான வெள்ளி சுத்திஞானத்தால் நிவிர்த்தி யாவதுபோல, மாயாமயமான சகத்தும் அதிஷ்டானஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாமற் பூநவம்போலவே தோற்றுவதால் அஃ தெவ்வாறு நிவிர்த்தியாமென் றட்சேபித்துச் சுத்தி ரஜதம் நிருபாதிகப் பிரமையாகலின், அது அங்ஙன மாம்; சகத்துச் சோபாதிகப் பிரமையாக லின், இதில் மித்தியாத்துவ புத்தி

யுளதாதலே நிவிர்த்தியானதா
மென்று திருஷ்டாந்த முகத்தாற்
கூறுகின்றார்.]

பூரிக் குங்கன சச்சிதா நந்தத்திற் பொய்சடந்
துயர்மூன் றும், தூரத் தாயினுந் தோன் றுபாழ் விபரி
தந் துடைப்பதெப் படியென்றால், நீரிற் றோன் றுந்தன்
னிழறலை கீழதாய் நின் றலை யினுநேராய்ப், பாரிற்
றோன் றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்
யாமே. (104)

(இ-ள்.) பூரிக்கும்(=பொன்னானது பூஷணத்தைப் போலச் சர்வத்தையு) நிறைத்து நிற்கும்—கன சத் சித் ஆநந்தத்தில்=பரிபூரணமாகிய சச்சிதாநந்தரூபப் பிரஹ்மத்தில்—பொய் சடம் துயர் மூன்றும் = அசத்துச் சட துக்காத்மகமான மாயாம்ஸ மூன் றும்–தூரத்து ஆயினும்=(நீரிலே புழுதியும், கனலிலே தோயமும் போலச்) சேய்மைத்தாயினும்,—(இல்லையாயினுமென்றபடி) தோன்று பாழ் விபரிதம்=தோற்றாநின்ற அபாவரூபமான விபரீதத்தை—துடைப்பது=(தோற்றாமல்) நாசமாக்குவது—எப்படி என்றால்=எவ்வித வுபாயத்தாலென்று நீ ஆட்சேபித்தால்—நீரில் தோன்றும் தன் நிழல்=தடாக சலத்திற் றோன்றாநிற்குந் தன்னுடைய சாயையானது—தலை கீழது ஆய்=அதோ முகமாய்—நின்று அலையினும்=நின்று சலிப்பினும்—நேர் ஆய்=ஊர்த்த முகமாய்—பாரில் தோன்றிய=(தடாகக்) கரையினின்று விளங்கிய—தன்னை நோக்கிடில்=தன்னை நாடிடில்,—அந்தப் பாழ் நிழல்=அவ்வபாவமான அதோமுகச் சாயை—பொய் ஆம்=மித்தையாம்.—எ-று.

அதுபோலக் காரண ஞானத்தாற் காரியம் மித்தையென்னும் ஞானமுளதாம்; இவ்வாறுளதாகும் ஞானத்தையே அத்வைத வாதத்திற் புருஷார்த்தமென் றெப்பினர்; என்பது எஞ்சி நின்றது.

தடாகசலத்தில் அதோமுகமாகச் சாயை தோற்றினும் வாஸ்தவமாகப் புருஷன் அப்படிக் கில்லாததுபோலச் சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மத்தில் அநிருத சட துக்க ரூபமான சகத்துத்

தோற்றினும் வாஸ்தவமாக இல்லை. எப்புருஷனுக்கும் அதோமுகப்புருஷச் சாயையினிடத்து அது சத்தியமென்னும் அபிமானம் யாதொரு தேசத்திலும், யாதொரு காலத்திலுங் காணப்படவில்லை. அப்படிச்சோபாதிகப் பிரம(ஹ்ரூ)ஸ்தலத்தில் சத்தியபுத்தியின் நாசமே ஞானத்தாலுளதாகும் நிவிர்த்தியெனக் கொள்ளற்பாலதா மென்பது தாற்பரியம். (104)

(247) [காரணமிது காரியமிதுவேன்றும், பிராரத்தமுள்ளளவில்
காரியத் தோற்ற மபாவமாகாதாகலின், அதனை
மித்தையென் றநாதரஞ் செய்து காரண
மாத்திரமாய் நிற்றியென்றுங்
கூறுகின்றார்.]

ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரூ பப்
பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்கு
தல் பலனன்றே, மான மைந்தனே தீர்க்கசொப் பன
சகம் வந்ததும் பாராமல், போன துந்நினை யாமலுன்
போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. (105)

(இ-ள்.) ஞானம்காரணம்=அறிவாகிய பொருள் காரணம்—அறிபொருள் காரியம்=அறியப்படுவனவான பொருள்கள் காரியமாம்—நாம ரூபப் பேய்கள்=நாமரூபங்களாகிய இப்பசாசங்கள்—ஆனது எப்படி=உண்டாகுமா றெங்ஙனம்? —அழிந்தது எப்படி=(அத்தியந்தந்தோன்றாமல்)அழியுமா றெங்ஙனம்?–என ஆய்குதல் பலன் அன்று=என்று விசாரித்தல் பயனன்றாம்:—[மற்றியாதுபயனெனின்;—] மான மைந்தனே = பெருமையுடைய மைந்தா—தீர்க்க சொப்பன சகம்=நீண்ட கனவென்னும், பிரபஞ்சம்--வந்ததும் பாராமல்=இன்னகாரணத்தினின்று இவ்வாறுண்டாயிற் றென்பதையும் விசாரியாமல் — போனதும் நினையாமல் = அத்தியந்தந்தோன்றாமல் (என்ன வுபாயத்தால்) நிவிர்த்தியாமென்பதையும் விசாரியாமல்—உன் போதம் ஆய் பூர்ணம் ஆய் இருப்பாய் = உனதான்மாவாய்ப் பரிபூரணமாகிய பிரஹ்மமா யிருக்கக்கடவாய். (இதுவேபயனும்.)—எ-று.

["ஆனது, அழிந்தது" என்பன, இயல்பினால் வந்த கால வழுவமைதி.] அறிதல்காண் காரியம் என்னும் பாடம்.

பாலனுக்குப் பேய்போல அவிவேக திருஷ்டிக்கு நாம வுருவங்கள் உண்மையாகத் தோற்றரவாகலின், அவற்றைப் "பேய்" என்றும், "பன்மைப் பேய் இயக்கங் காணும்பொருள்" என்னுஞ் சுருதியாலும்,பிராரத்தத்தாற் பிரதிபந்திக்கப்பட்டுள்ள விட்சேப ரூபமான அஞ்ஞானம்ஸமானது பிராரத்தமுள்ளளவில் தக்த படம்போலத் தோற்றுவதல்லது, யாதோருபாயத்தாலும் நிவிர்த்தியாகாதாகலானும், "ஆன தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல் பலனன்று" என்றுங் கூறினர். "தீர்க்க சொப்பன சகம்" என்றது, பிராரத்தமுள்ளளவுந், தோற்றரவாகலின். "சொப்பனம்" என்றது, தேச கால சாமக்கிரியின்றித் தோற்றரவாகலின். அன்றியும், "சொப்பனம்" என்றது, எதுகர்ப்ப விசேஷணமுமாம். இதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா
ரைய னேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமாறென்
பொய்ய தாகிய வநேகபா வனையினைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு
மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்."—எ-ம்,

"எங்கே யெனினுந் தோன்று மிந்த மனதை முத்திச்
சங்கே தத்தா னாகந் தன்னிற் கூட்டி னன்றாம்"—எ-ம்,

"யாதினிற்றோன் றியதென்று மியாதீ தென்று
மிறந்தநெறி யாதென்று மிறந்தாற் றோன்று
மாதலினால் வன்றுயரின் சாலை யான
வவித்தையெனு நோய்க்குமருந் தருந்தச் செய்தால்
தீதுபயில் பிறப்பென்னுங் கடலின் மூழ்காய்"

எ-ம் வரும்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (105)

(248) [பிரஹ்மஞானத்தின் றிடத்துவம் தோய்தத்தின் அநாதரவின்
வாயிலாக வுண்டாவதால் சிரவணாதிகள் போலத் தோய்தம்
மித்தையென்னும் நிராதரவும் சிஞ்ஞாசுக்குக் கர்த்தவ்
வியமென்று கூறுகின்றார்.]

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினு
லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்
தரப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்றுசின்
மாத்திர வடிவமா யிடின்மைந்தா, கசத்த தேகத்தி
லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. (106)

(இ-ள்.) அசத்தில்=மித்தையான நாமரூபத்தில் — எம்மட்டு உண்டு=எவ்வள வெவ்வள வாதரமுண்டோ — அம்மட்டும்=அவ்வள வவ்வளவாதரமும் — பராமுகம் ஆகினால்= உபேட்சிக்கப்படுமாயின்—அம்மட்டும்=அவ்வள வவ்வளவும்— நிசத்தில்=சத்தியரூபமான பிரஹ்மத்தில்—உள் விழிப் பார்வை ஆம்=அகமுக திருஷ்டியுளதாம்—(எவ்வளவெவ்வளவு பிரஹ்ம தரிசனமாமோ? அவ்வளவவ்வளவு நாமரூபம் விடப்படும்.) [நாமரூபத்தின் அநாதரமும், பிரஹ்மதரிசனமுமாகிய இருவித அப்பியாசத்தின் பயன்கூறுகின்றார்.] இப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்=இங்ஙனம், நிரந்தரம் (நெடுங்கால மாதரத்தோடு கூடிச் செய்யும்) அப்பியாசத்தால்—மனம் உன் வசத்தில் நின்று—சின் மாத்திர வடிவம் ஆயிடின்=சேதனமாத்திரசொரூபமாய் ஸ்திதி பெறில்—மைந்தா—கசத்த தேகத்தில் இருக்கினும்=வெறுக்கத் தக்க துக்கமயமான தேகத்திலிருப்பினும்—ஆநந்தக் கடல் வடிவு ஆவாய்=நீ ஆநந்தசமுத்திரரூப மாவாய்.—எ-று.

[ஆதரவு=அபிமான ரூபமான ஆசை ஆதரமென்பதும்; அது. "உள்விழிப் பார்வை" என்றது, பிரஹ்மதரிசனத்தை.] எவ்வள வெவ்வளவு பிரஹ்மதரிசனமாமோ அவ்வளவவ்வளவு நாமரூபம் விடப்படும், என்னும் இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியின், சுலோகார்த்தம் எஞ்சிநின்றதால் அதனை வருவித்தாம். சீவித்தவனுயிருந்தே முத்தனுவா யென்பார், கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடிவாவாய்" என்றார்.

இவ்வாசிரியர் கூறினவாறே, பஞ்சதசியிற் கூறியிருப்பது மன்றி வாசிட்டத்தும்,

"எத்தனையெத் தனைநீத்தா யகிலத்தைப் பரஞ்சுடரா யெறிக்குஞ் சோதி, யத்தனையத் தனைதோன்றும்" என்று கூறி யிருப்பது காண்க.

[மேலே, 121-வது செய்யுள்தொடங்கி இனிக்கூறப்படும் எண்வகை யாநந்தங்களுள்,இஃதத்துவிதாநந்தம் என்றறிக.(106)

(249) [ஆசாரியர் மாயாலட்சணங் கூறப்புகுந்த வாயிலாக அத்துவி
தாநந்தஞ் சாதித்தலின், அகமகிழ்ந்தசீடன் ஆன்மாநந்தத்தை
யறியுங்கருத்தினனய் ஆன்மா சச்சிதாநந்த ஏகாச
மானல் சருவவிருத்திகளிலும் சத்தும்,
சித்தும்போல ஆநந்தம் ஏன்
விளங்கவில்லையென
வினுதல்.]

[வேறு]

தானன் றிவேறொன் றுமில்லாத பூரணச்
 சச்சிதா நந்தகுணமாய்
ஊனின் றவுயிர்தோ றுமொன் ருகு மென்ருலஃ
 தொக்கின் றபடிகண்டிலேன்
நானென் றசீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு
 ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்
ஆனந்த மிதுபோல வெளியாக வுதியாத
 வடைவேது குருநாதனே. (107)

(இ-ள்.) குருநாதனே—தான் அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லாத = தானல்லாமல் மற்ருென்றும் (பரமார்த்தமாகத் தன்கண்)இல்லாத(ஆன்மா)-பூரண சத் சித் ஆநந்த குணம் ஆய் = பரிபூரண சச்சிதாநந்த சுபாவமாய்—ஊன் நின்ற உயிர் தோறும் = தேகத்தின்கண் நான் நானென்று வியவகரித்துள்ள வுயிர்கடோறும் — ஒன்று ஆகும் என்ருல் = ஏகரசமாக இருக்குமென்று கூறப்படுமாயின்,—அஃது ஒக்கின்றபடி கண்டிலேன் = (அவ்வான்மா) அங்ஙனம் பொருந்தாநின்ற தன்மையை யறிந்திலேன்—[அதற்குக் காரணங் கூறுகின்ருன்]நான் என்ற சீவன்கள் = யான் (கண்டேன் உண்டேன்) என்று வியவகரிக்கின்ற சீவர்கள்—சத்து ஆன வகை ஒக்கும் = சத்தென்னுந் தன்மை கூடும்—ஞானங்கள் வெளிகண்டது = ஞானங்கள் வெளியாகக்

காணப்பட்டன;—ஆனந்தம் = ஆநந்தமானது — இதுபோல = இச்சத்துஞ் சித்தும்போல—வெளியாக உதியாத = (சர்வ விருத்திகளிலும்) வெளியாகத் தோன்ருத—அடைவு ஏது = முறைமை யாது?—எ-று. ஆல் = அசை.

சச்சிதாநந்த குணமாய் ஒன்ருகும் என கூட்டுக. சீவர்கள் சத்தல்லவாயின், வந்தியாசுதன்போல வியவகாரங் கூடாமையின், "நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கும்" என்றும், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் வாயிலாகப் பிரமாணமென்னும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி வெளிப்பட்டு உருவ முதலிய பிரமேயங்களை யடைந்தபோது நான் கண்டேன், கேட்டேனென்னும் அநுவியவசாய ஞான வியவகாரம் உளதாகலின், "ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்" என்றுங் கூறினன். "ஞானங்கள்" என்ற பன்மை உபாதியான விருத்தியின் பன்மையாமென்க. (107)

[சச்சிதாநந்தங்கள் ஆன்மாவின் சொருபமாயின், சத்துஞ்
சித்தும்போல ஆநந்தமும் சர்வ விருத்திகளிலும்
பாநமாக வேண்டுமே யென்னும் சீட
னுசங்கைக்கு அது நியமமில்லை
யென்று திருஷ்டாந்தமு
கத்தாற் சமாதானங்
கூறுகின்றர்.]

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி
 லொன்ருகு மென்ருலுமே
கரணங்க ளோரொன் றிலோரொன்று தெரியுங்க
 ணக்கன் றி வாராதுகாண்
அருமந்த சச்சிதா நந்தச் சுபாவங்க
 ளான்மாவின் வடிவாகிலும்
பிரபஞ்ச மயமாம்வி ருத்திபே தத்தினற்
 பேதங்க ளாமைந்தனே. (108)

(இ-ள்.) ஒரு பூவில் = ஓர் (தாமரைப்) புஷ்பமாகிய திரவியத்தில்,—உருவங்கள் இரதங்கள் பரிசங்கள் = ரூப, ரச, பரிச,

கந்தங்கள்—ஒன்று ஆகும் என்ருலும்=ஏகமாக இருக்குமாயி னும்,—கரணங்கள் ஓர் ஒன்றில்=இந்திரியங்களொவ்வொன்றில் — ஓர் ஒன்று=ஒவ்வொரு குணங்கள் — தெரியும் கணக்கு அன்றி=தோன்று மளவின தல்லாமல்—வாராது காண்=(ஓரிந் திரியத்தில் சகல குணங்களுமெப்படித்) தோன்ருவோ (அப்படி) அருமந்த=அருமருந்தன்ன [அமுதமொப்பானவென்று பொ ருள்]—சத் சித் ஆநந்தச் சுபாவங்கள்=சச்சிதாநந்தமாகிய குணங்கள்—ஆன்மாவின் வடிவு ஆகிலும்=ஆன்மாவின் சொரூப மாயினும்,—பிரபஞ்சமயம் ஆம்=பிரபஞ்ச மயமாகிய—விருத்தி பேதத்தினுல்=விருத்திகளின் பேதத்தால்—பேதங்கள் ஆம்= பேதங்களாகப் பாநமாம்;—மைந்தனே—எ-று.

அடைந்தோரை அஜராமரரூப மாக்குதலின், "அருமந்த சச்சிதா நந்தச் சுபாவங்கள்" என்ருர். (108)

[இனி விருத்திபேதத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்
தால்வரும்வி ருத்திமூன்ரும்
ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும்
மபிதான மாகுமகனே
ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங்க
ளென்றென்று மொன்ருகிலும்
நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி ஞற்சொருப
ஞானதி பிரிவாகுமே. (109)

(இ-ள்.) தாமதம்=தாமதமும், — இராசதம் = இராசத மும்,—சாத்துவிதம்=சாத்துவிதமும் — (என்னும்) முக்குணத் தால்=எனப்படும் இம்மூவித குணங்களால்— வரும் விருத்தி மூன்று ஆம்=உண்டாகாநின்ற விருத்திகளும் மூவகையாம்;— ஆம் அவைகள்=அம்மூவகைவிருத்திகளும்—(முறையே)மூடமும் கோரமும் சாந்தமும்=மூடவிருத்தி யெனவும், கோரவிருத்தி யெனவும், சாந்தவிருத்தி யெனவும்—அபிதானம் ஆகும்=பேர்பெ றும்—மகனே=மைந்தா—ஏமுற இருக்கின்ற=(அடைந்தோர்

இறுமாப்புறக் காரணமாக விருக்கின்ற)—சத் சித் ஆநந் தங்கள்=அஸ்திபாதிப் பிரியங்கள் — என்று என்றும்=சார்வ காலமும்—ஒன்று ஆகிலும்=(ஆன்மாவின்கண்) ஏகரசமாகவிருக் கினும்,—நாம் உரைக்கும்=யாங்கூருநிற்கும்—விருத்திப் பிரிவினுல் =(மூட, கோர, சாந்தமென்னும்) விருத்தி பேதத்தால்,— சொரூப ஞானதி = ஆன்மாவின், சச்சிதாநந்தங்கள் — பிரிவு ஆகும்=பேதமாக வபிவியத்தியாம்.—எ-று.

"ஏமுற விருக்கின்ற" என்பதற்கு, உ-ம், தேவாரம்,

"இறுமாந் திருப்பன்கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண் ணப்பட்டுச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறு மாந் திருப்பன்கொலோ"

என வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (109)

[விருத்திபேதத்தால் சச்சிதாநந்தங்கள் பேதமாகப்
பாநமாது மென்பதை, அநுபவ வாயிலாகக்
காட்டுகின்றார்.]

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற்
சத்தொன்று மேதோன்றுமால்
விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம்
விளையாது மற்றவைகளாம்
திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சி
தாநந்த மூன்றும்வெளியாம்
மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த
மனமாகி லாநந்தமே. (110)

(இ-ள்.) சடம் மூடம் ஆன=சடமும், மூடமுமான—தரு கல்லு மண்களில்=விருட்சம், பாஷாணம், மிருத்திகை முதலிய வற்றில்,—சத்து ஒன்றுமே தோன்றும்=(பிரஹ்மத்தின் சுபா வங்களுள்), சத்தொன்றுமே பிரகடமாம்; (ஏனைய சிதாநந்தங் கள் பிரகடமாகா)—விடம் ஆன காமாதி கோரத்தில்=விஷம் போலும் (புருஷனை மயக்குவன) ஆன காமக்குரோதாதி (ரூப புத்தியின்) கோர விருத்தியிலும், (மோகபயாதிரூப புத்தியின்

மூட விருத்தியிலும்)—ஆநந்தம் விளையாது மற்றவைகள் ஆம்= ஆநந்தம் பிரகடமாகாது; சத்தும், சித்தும் பிரகடமாம்—திடம் ஆன ஒழிவு ஆதி சாந்தத்திலே=திடமாகிய வைராக்கியம், பொறுமை, உதார முதலிய (ரூபபுத்தியின்) சாந்த விருத்தியில்—சத் சித் ஆநந்தம் மூன்றும் வெளி ஆம்=சச்சிதாநந்தங்கள் மூன்றும் வியத்தமாம்—[இனி விஷயத்தின் வைராக்கியத்திலோ மஹத்தம சுகமுண்டாகுமென்று கூறுகின்றார்.] மடம் ஆன மூடங்கள் கோரங்கள் = அறியாமையினு ளுளவாவனவான (மோகபயாதி ரூப) மூட விருத்திகளையும், காமக்குரோதாதிரூப கோர விருத்திகளையும்—விடு சாந்த மனம் ஆகில்=விட்ட சமையாதி ரூபமாகிய அந்தர்முக விருத்தி யுண்டாயின்,—ஆநந்தம் (ஆம்)=(நிர்விக்கினமாகப் பிரஹ்மத்தினது, ஆநந்தம் பிரதிவிம்பிக்கும்.—எ-று.

கோர, மூட விருத்திகளில் சுகாநுபவங் காணப்படவில்லை; சாந்த விருத்தியில் சுகாநுபவங் காணப்படுகின்றது; அதுவும், நியூனமதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. கோர மூட விருத்திகளில் சுகம் என் காணப்படவில்லை எனின்;—கிரக க்ஷேத்திராதி விஷயங்களில் இது நமக்கு வேண்டுமென்னும் இச்சையுண்டாகும்போது கிடைக்குமோ? கிடையாதோ என்னும் சமுசயமுண்டாவதாற் றுக்கமுண்டாகின்றது; கிடையாமற்போமாயின், அத்துக்கம் மிகுகின்றது. ஒருவரால் விக்கினஞ் செய்யப்படின், குரோத முண்டாகின்றது. பிரதிபந்தத்தை நிவிர்த்திக்கக் கூடாவிடின், விஷாத முண்டாகின்றது; இப்படிக் குரோதாதிகளில் மஹத்தான துக்கமே யிருக்கிறது; சுகமுண்டென்பதற் கிடமில்லை. வாஞ்சித வஸ்து லபித்தபோது சாந்த விருத்தி யுண்டாகின்றமையின், மஹத்தாகிய சுகமுண்டாம். போகத்தில் மஹத்தர சுகமுண்டாம்; இலாபப் பிரசக்தியில் அற்ப சுகமுண்டாம். சாந்த விருத்தியிலும் விஷய லாபத்திற்குத் தக்கதாகத் தாரதம்மிய சுகம் பாகமாம். ஞானிக்கு இச்சையி னபாவரூப வைராக்கியத்தால் *மகத்தம சுகமுண்டாகும்; இது வித்தியாநந்தமாம் என்றறிக.

கோர, மூட விருத்தி யிரண்டும் கலங்கிய விருத்தியாதலால் சத்தும், சித்துமன்றி அவைகளி லாநந்தந் தோன்றாமல் சாந்த விருத்தி நிர்மலமாதலால் அதில் சச்சிதாநந்தங்கண் மூன்றும் பாகமாகின்றன; ஆதலால், சத்துஞ் சித்தும்போல ஆநந்தமும், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே அறியற்பாலதென்று தாற்பரியம். (110)

(250) [சச்சிதாநந்த விலக்கண மறியும்பொருட்டுச் சீடன் வினுதலும், அதற்காசாரியர் விடை கூறலும்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த
மெனுமிலக் கணமறிகிலேன்
அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே
தாநந்த மேதென்றிடில்
மிகுகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பதுசத்து
வேறுபா டறிதல்சித்தாம்
மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி
வாழ்வென்ப தாநந்தமே. (111)

(இ-ள்.) இகம் ஆன குருநாதனே=இகத்தில் (அருளுருவாய்) எழுந்தருளிய குருவாகிய இறைவனே,—சத் சித் ஆநந்தம் எனும் = சச்சிதாநந்த மென்பவற்றின் — இலக்கணம் அறிகிலேன்=இலக்கணங்களை யானறிந்திலேன்;—அகலாத=நீங்காத—சத்து ஆவது எது=சத்தி னிலக்கணம் யாது?—சித்து ஆவது எது=சித்தி னிலக்கணம் யாது?—ஆநந்தம் எது=ஆநந்த விலக்கணம் யாது?—என்றிடில்=என்று நீவினவிடில்,—மிகு காலம் மூன்றும்=மிகுந்த காலத்திரயங்களிலும்—கெடாது இருப்பது=நிவிர்த்தியாகாம லிருப்பது—சத்து=(ஆன்மாவின்) சத்து லட்சணமாம்—வேறுபாடு அறிதல்=ஒன்றற்கொன்று பிருதக்கான (அகங்காராதிப்) பிரபஞ்சத்தை யறிதலே—சித்து ஆம்=(ஆன்மாவின்) சித்து லட்சணமாம்;—மகிழ் காமம் நுகர் போது=வாஞ்சித வஸ்து (லபித்து அதனை) அநுபவிக்கும்போது—சுகம் ஆகும்=(சந்தோஷ ரூபமான சாந்தவிருத்தியின்கண்) சுகமாயெழுவதான—அநுபூதி வாழ்வு என்பது=அநுபூதி *வாழ்வென்று சொல்லப்படுவதே—ஆநந்தம்=(ஆன்மாவின்) ஆநந்த லட்சணமாம்.—எ-று.

*மகத்தமம்=நிரதிசயம்.

*வாழ்வு=இன்பம்.

(251) யாதொரு வஸ்து ஞானத்தால் அபாவமாமோ அஃதசத்தென்றும், யாதொரு வஸ்து யாதொரு காலத்தும் நிவிர்த்தியாகாதோ அது சத்தென்றுஞ் சொல்லப்படும். சர்வ பதார்த்தங்கட்கும், அவைகளி னிவிர்த்திக்கும் ஆன்மா அதிஷ்டானமாம்; ஆன்மாவுக்கு நிவிர்த்தி யுண்டென்னின்;—சூனியத்தில் நிவிர்த்தி கூடாதாகலின், அதற்கு வேறே அதிஷ்டானஞ் சொல்லல்வேண்டும்; ஆன்மாவிற்கும், அதனிவிர்த்திக்கும் அந்நிய அதிஷ்டான மங்கீகரிக்கின், அதற்கு வேறே அதிஷ்டான மங்கீகரிக்க வரும். இவ்வாற்றால், அநவஸ்தையுளதாம்; அன்றியும், ஆன்மாவி னிவிர்த்தி அங்கீகரிப்பவரை ஆன்மாவின் நிவிர்த்தி யாரேனு மநுபவித்ததுண்டா? அல்லது இன்றா என்று வினவுவாம். அநுபவித்த துண்டெனின்; — அது பொருந்தாது. என்னை? அநுபவித்தது யாது அது ஆன்மாவாம்; அன்றியும், தன் சொரூப நிவிர்த்தியி னநுபவம் தனது மஸ்தகச்சேதன வநுபவத்திற்குச் சமானவநுபவமாம்; ஆதலால், ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியநுபவம் பொருந்தாது. ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியுண்டு; அதனநுபவம் ஒருவர்க்குமில்லையெனின்; — அப்போது ஆன்மாவின் நிவிர்த்தி இல்லையென்னும் வார்த்தை சித்தித்தது. என்னை? யாரொருவரானும் அநுபவிக்கப்படாத ஒரு வஸ்து வந்தியா புத்திரனுக்குச் சமானமாம்; ஆகலின், ஆன்மா ஒருபோதும் நிவிர்த்தியாவதில்லை; இதனான், "மிருகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பது சத்து" என்றார்.

(252) ஆன்மா சித்தாம்; பிரகாச ரூபமான யாதொரு ஞானமுண்டு அது சித்தெனப்படும். ஆன்மா அப்பிரகாசரூபமென்னின்;—அநான்மாக்களாகிய சட வஸ்துக்கள் ஓர்போதும் பிரகாசமாகா. அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவைகளால் பதார்த்தங்கள் பிரகாசிக்கின்றன வென்னின்;—அது பொருந்தாது. என்னை? அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களும் பரிச்சின்னங்களாகலின், காரியங்களாம்; தேச காலங்களால் யாது அந்தமாமோ அது பரிச்சின்ன மெனப்படும்; யாதொன்று காரியமாமோ அது சடமாமாகலின், அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களுஞ் சடமாம்; அவைகளால் யாதொரு வஸ்துவும் பிரகாசியாது; ஆதலால், யாதொரு ஆன்மா சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது பிரகாச ரூபமாம்; ஆன்மா பிரகாச ரூபமன்று பின்னையோ சடமாம், அதன்கண் ஞானகுண முண்டு அந்த ஞானத்தால் ஆன்மாவும், அநான்மாக்களும் பிரகாசிக்கின்றன வெனின்;—இங்ஙனங் கூறுநிற்பவரை ஆன்மாவின் ஞானகுணம் நித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? என்று வினவுவாம்; நித்தியமெனின்:— ஞானம், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே சித்தித்தது. என்னை? இது நியமம்; யாதொன்று ஆன்மாவின் வேறா அஃதநித்தியமாம். ஞானத்தை ஆன்மாவின் வேறாக வங்கீகரிக்கில், அநித்தியமேயாம்; ஆதலால் நித்தியமாகவொப்பி ஆன்மாவின் வேறாக ஞானமுண்டென்னல் பொருந்தாது. அநித்தியமாக வங்கீகரிக்கில், கடாதிகள் போலுஞ் சடமாம்; யாதொன் றநித்திய வஸ்துவாமோ அது சடமாம்; ஆதலால், ஞானம் அநித்தியமென்னல் பொருந்தாது. பின்னையோ வெனின்;—ஞானம் நித்தியமேயாம்; அந் நித்தியமான ஞானம் ஆன்மாவின் சொரூபமே; அநித்தியமென் றங்கீகரிக்கில், ஆன்மாவின்கண் ஞானம் ஓர்போதிருப்பதும், ஓர்போதிராததுமாம்; ஆதலால், ஞானம் ஆன்மாவின் வேறுமாம்; ஞானம் நித்தியமென் றங்கீகரிக்கில், வேறாகாது. யாதொன்று குணமாமோ அது குணமுடையதன்கண் ஓர் பொழுதிருப்பதும், ஓர் பொழுதிராததுமாம்; அஃதெங்ஙனமெனின்;—வஸ்திரத்தின்கண் நீலாதி குணங்கள் ஒருகாலிருப்பதும், ஒருகாலில்லாமற் போவதும் போலாம்; அப்படிப் போகாமல் ஞானம் நித்தியமா யிருத்தலால், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே கொள்ளற்பாலதாம்.

ஞானத்தை அநித்தியமெனின்; — இந்திரியம், அல்லது, அந்தக்கரணம் இவைகளால் ஞானம் உற்பன்னமாயிற் றென்று சொல்லல்வேண்டும்; அது கூடாது. என்னை? சுழுத்தியின்கண் இந்திரியாதிக ளில்லாதிருக்கவும் சுகத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை; சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின் ஞானம் அங்கீகரிக்கவில்லையாயின், விழித்து நான் சுகமாக நித்திரை செய்தேனென்று சுழுத்திச் சுகத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை. யாதொரு வஸ்துவின் ஞானம் பூர்வமுண்டோ அதன் ஸ்மிருதி உண்டாகின்றதே யல்லாமல், அஞ்ஞாத வஸ்துவின் ஸ்மிருதி உண்டாகின்றதில்லை;

சுழுத்திச் சுகத்தின் ஸ்மிருதி விழித்தபொழு துண்டாகின்றது; ஆதலால், சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின் ஞானம் உண்டாயிருக்கின்றது; அந்த ஞானத்திற்கு ஜநகமாக இந்திரியாதிகள் சுழுத்தியின்கண் இல்லை; ஆதலால், ஞானம் நித்தியமாம்; ஞானத்தை விடுத்து ஆன்மா ஒருபொழுது மிருக்கவில்லை; ஆதலான், ஞானம் ஆன்மாவின் சொரூபமாம்; எப்படி உஷ்ணத்தன்மையை விடுத்து அக்கினி ஒருபொழுது மிராமையால் உஷ்ணத்தன்மை அக்கினியின் சொரூபமோ அப்படி ஞானமும் ஆன்மாவின் சொரூபமாம்; யாதொன்று ஆகமாபாயியாமோ அது குணமாகும்; உஷ்ணத் தன்மையும், ஞானமும் ஆகமாபாயியல்ல; ஆதலால், முறையே அக்கினி, ஆன்மா இவைகளின் சொரூபங்களாம்; யாதொரு வஸ்து ஒருகாலிருந்து ஒருகாலிராதோ அது ஆகமாபாயியெனப்படும்; உற்பத்தியும், விநாசமும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திக்குளவாகாநிற்கும்; ஞானத்திற்கில்லை. ஆன்ம சொரூபமாகிய யாதொரு ஞானமுண்டோ அது விசேஷ வியவகாரத்திற்கேதுவல்ல; மற்றெது ஏதுவெனின் :—ஞான சகிதவிருத்தி, அல்லது விருத்தியின்கண் ஆரூட ஞானம் வியவகாரத்திற்கேதுவாம் : இஃதவச்சேத வாதத்தின் கொள்கை. ஆபாச வாதத்தில் ஆபாச சகித விருத்தியால் வியவகாரமாம் : ஆபாச வாயிலாக அல்லது, நேரே விருத்தி வாயிலாக ஆன்மசொரூப ஞானத்தாலேயே சர்வ வியவகாரங்களும் உளவாம் : இல்லையாயின், உளவாகா; இவ்வாறு, ஆன்மா சர்வப் பிரகாசக ஞானசொரூபமாக இருப்பதால், "வேறுபா டறிதல் சித்தாம்" என்றார்.

(253) ஆன்மா ஆநந்த ரூபமாம்: அல்லவெனின்;—விஷய சம்பந்தத்தால் யாதொரு சொரூபாநந்தத்தின் பாநமுண்டாகின்றதோ அஃதுண்டாக வேண்டுவதில்லை. விஷயத்தின்கண் ஆநந்தமில்லை; உண்டெனின்;—யாதொரு விஷயத்தால் எந்தப் புருஷனுக்குச் சுகமுண்டாமோ அதனாலேயே அந்நியனுக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது. அஃதெங்ஙனமெனில்;—அக்கினியின் பரிசத்தால் அக்கினி கீடத்துக்கும்,சர்ப்ப சிம்மங்களி னுருவங்களைக் காண்டலால் *சர்ப்பணி, சிம்மனிகளுக்கும் ஆநந்தமுண்டாகின்றது; மற்றைப் புருடர்களுக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது.

*சர்ப்பணி, சிம்மனி என்பன, சர்ப்ப சிம்மங்களின் பெண்பால்.

அஃதுண்டாக வேண்டுவதில்லை;சித்தாந்தத்திலோ அக்கினி கீடத்துக்கு அக்கினியின் பரிசவிச்சை யுண்டாமேல், அப்பொழுது சொரூபாநந்தத்தின் பாநமுண்டாகிறதில்லை; அக்கினி சம்பந்தத்தால் க்ஷண மாத்திரம் இச்சை நீங்க நிச்சல புத்தியின்கண் சொரூபாநந்தத்தின் பாநமாகின்றது; அந்நிய புருஷனுக்கு அக்கினி சம்பந்தத்தினிச்சையில்லை. பின்னையாதுண்டெனின் :—அந்நிய பதார்த்தத்தினிச்சை யுண்டு; அவ்வந்நிய பதார்த்தத்தினிச்சை அவற்றானன்றி அக்கினிசம்பந்தத்தா னிவிர்த்தியாகாது. ஆதலால், அவனது சஞ்சல வந்தக்கரணத்தின்கண் அக்கினி சம்பந்தத்தால் ஆநந்தமுண்டாகமாட்டாது. சங்கை:—யாதொரு இச்சாரூபமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியுண்டோ அது அவ்விஷயப் பிராப்தியால் நாசமாய்விட்டது; அந்நியவிருத்திக்கு யாதொருநிமித்தமுமில்லை; ஆகலின், அன்னிய விருத்தி யுற்பத்தியாகவில்லை; விருத்தியின்றிச் சொரூபாநந்தம் பாநமாகாதாகலின், விஷயத்திலேயே ஆநந்தமுண்டெனின்:—அது கூடாது. என்னை? இச்சாரூப அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி அபாவமாயிருக்கின்ற துண்மைதான்; அவ்விச்சாரூபவிருத்தி அபாவமாகாதிருக்கினும் அஃதிராஜதமாகலின், அதன்கண் ஆநந்தம் பிரகாசமாகாது. ஆநந்தத்தின் பிரகாசம் சாத்வீக விருத்தியின்கட்டோன்றும்: சத்துவகுணத்தால் ஞானமுண்டாமென்பது நியமமாகலின்: வாஞ்சித பதார்த்தங் கிடைத்து அதைவிஷயம் பண்ணும்பொருட்டு யாதொரு அந்தக்கரணத்தின் ஞானரூபவிருத்தி யுண்டாகின்றதோ அது சாத்வீகந்தான்; அச்சாத்வீக விருத்தியில் ஆநந்தம் பாநமாம்; ஆயினும், அந்த ஞானரூபவிருத்தி பகிர்முகமாக விருப்பதால் அதன் பிருஷ்டபாகத்திலுள்ள அந்தக்கரணவுபகித சேதன சொரூபாநந்தத்தை அது கவராது; ஆதலால், விஷயவுபகித சேதனசொரூபாநந்தம் அவ் விருத்தியிற் பாநமாகின்றது; அவ் விஷய வுபகிதசேதனம் ஆன்மாவின்வேறல்ல; ஆகலின், ஆன்மாநந்தமே விஷயத்தில் பாநமாகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது; அந்த ஞானரூப விருத்தியில் விஷயத்தோடுகூட நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தமே நிமித்தமாம்; அல்லது, யாதொருஞானரூப பகிர்முக விருத்தியுண்டோ அதனினு மந்நியமாக அந்தர்முக விருத்தியுண்டாகின்றது அதன்கண் அந்தக்கரண வுபகிதசேதனசொரூப

ஆநந்தமே பாநமாகின்றதென்னும் இது உத்தம சித்தாந்தமாம்; அவ் விருத்தியி னுற்பத்தியில் இச்சை முதலியவற்றி னபாவமே நிமித்தமாம். இச்சைமுதலியவையின்றி ஏகாந்தத்துதாசீனனு யிருக்கும் புருஷனுக்குப் பகிர்முக ஞானரூப விருத்தி யுண்டாகா திருந்தும் ஆநந்தம் பாநமாகின்றது. ஆதலால், இச்சைமுதலிய வற்றின் அபாவரூப நிமித்தத்தால் ஆநந்தத்தைக் கவர்வதாய் அந்தர்முகவிருத்தி யெப்படி உண்டாகின்றதோ அப்படி வாஞ்சித விஷயலாபத்தால் உளதாகும் இச்சை முதலியவற்றி னபாவத்தால் ஞானத்திற்குப் பின்னர் அந்தர்முகவிருத்தி யுண்டாய் அதனுல், அந்தக்கரண வுபகிதவாநந்தமே கவரப்படுகின்றது; அச்சொரூ பாநந்தத்தின் கவர்ச்சியும், விஷயத்தின் ஞானமும் அத்தியந்தம அவ்வியவகிதமா யிருத்தலின், புருஷனுக்கு யான் விஷயத்தில் ஆநந்த மநுபவித்தே னென்னும் பிராந்தி யுண்டாகின்றது. பிர தமபட்சத்தினும் இப்பட்சம் உத்தமமாம். என்னே? விஷயஞான ரூப விருத்தியினுன் அந்தக்கரண வுபகித ஆநந்தபாநங் கூடாது ஆதலால்; விஷயவுபகித ஆநந்தத்தின் விளக்கம் கூடுமாயின் மார்கத்திற் செல்லுழி யுளதாகும் விருட்சத்தின் ஞானரூபவிருத் தியும் சாத்துவீகமேயாதலால், அதனுனும் விருட்சவுபகித சேதன சொரூபத்தின் ஆநந்தம் பாநமாதல்வேண்டும். அப்படியே சர்வ ஞானத்தாலும் ஞேயவுபகிதசொரூபத்தின் ஆநந்தம் பாநமாதல் வேண்டும். அங்ஙனமாகாமல் ஆன்மசொரூபத்தின் ஆநந்தமே பாநமாவதால், "மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ் வென்ப தாநந்தம்" என்றூர். இவ்வாறே வாசிட்டத்தும் சித் தர்,

"அறிவானு மறிபொருளுங் கூடியகூட் டரவிலெழு மறிவா னந்தம், பிறியாத வான்மதத்து வத்தெழுந்த தாமதனைப் பேணல்செய்வாம்" என்றனர்.

திரிகாலத்தினும் அபாத்தியமா யிருப்பதே சத்தினிலக்கண மென்றும், சர்வப்பிரகாசக ஞானசொரூபமாக இருப்பதே சித் தினிலக்கண மென்றும், விஷயசம்பந்தத்தாற் சாத்துவிக அந்தக் கரணவிருத்தியின்கண் எழாநிற்குஞ் சுகமே ஆநந்தத்தி னிலக்கண மென்றுங் கூறியதாம். (111)

(254) [இவ்வாறன சச்சிதாநந்த விலக்கணமுடைய பிரஹ்மமே நீ எனச் சுருதிகளும், குருவும் உபதேசிக்கினும், நீ யென்னுஞ் சப்தவாச்சியனுன புருஷனிடத்து அவற்றினநுபவ மெவ்வாறுளதேனச் சீடன் வினுதல்.]

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை
    நால்வேத மாவாக்கியம்
நீசச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர்
    நீபிரம மாகுமெனினும்
மாசற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன்
    மன்னுமநு பவமெங்ஙனே
கோசப்பு ரங்களையி டித்துத்த கர்க்குமத
    குஞ்சரக் குருநாதனே. (112)

(இ-ள்.) நாசச் சரீரத்து இருக்கும் சரீரிதனை=நாசத்தை யுடைய சரீரத்தின்கண் (அபிமானியாய்) இருக்குஞ்சரீரியை—நால்வேத மாவாக்கியம்=நான்கு வேதங்களிலுள்ள நான்குமஹா வாக்கியங்களும்—நீ சத் சித் ஆநந்தம் என்றிடினும்=நீயே சச்சி தாநந்த(ப்பிரஹ்ம) மென்றுபதேசிக்கினும்,—ஆசிரியர் நீ பிரமம் ஆகும் எனினும்=நீயே (சச்சிதாநந்தப்) பிரஹ்மமென்று ஆசிரிய ருபதேசிக்கினும்—மாசு அற்ற=குற்றமற்ற—சத் சித் ஆநந்தம்நான் என்ன=சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மமே நானென் றநுபவிக்க—இவன் மன்னும் அநுபவம் எங்ஙனே=சரீரியாகிய இப்புருஷனிடத்தே நிலைபெற்ற (அச் சச்சிதாநந்தங்களின்) அநுபவமெவ்வாறு (உள்ளன)—கோசப்புரங்களை=பஞ்சகோசமாகிய நகரங்களை—இடித்துத் தகர்க்கும்=இடித்துப் பொடியாக்கும்—மதகுஞ்சரக் குருநாதனே=(ஞான) மதயானையாகிய குருபரனே.—எ-று.

பஞ்சகோசத்தில் நானென்னும் புத்திரூப அபிமானத்தைச் சுருதியுத்திகளால் அபாவமாக்குவதை, "இடித்துத் தகர்க்கும்" என்றூர். "குஞ்சரம்" என்றது, உருவகம். (112)

[சரீரியின்கணுள்ள சச்சிதாநந்த வநுபவம் யாவர்க்கு மோப்ப இரண்டு செய்யுளாற் கூறுகின்றூர்.]

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற்
செல்கால மிவனுண்டலோ
கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற
காலத்து மிவனுண்டலோ
உன்மாத யாதனு வுடல்கடவு ளுடன்மநுட
வுடன்மாறி மாறியழியும்
தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு
சத்தென்ப தொக்குமகனே. (113)

(இ-ள்.) சென்மாந்தரம் செய்த வினைகள் = அந்நியஜநநங்களில் (தான்மனவாக்குக்காயங்களாற்) செய்தகர்மங்கள்—உடல் தரும் எனின் = தேகத்தைத் தருமென்றுசொல்லின் — செல்காலம் = இறந்தகாலத்தும் — இவன் = இச்சரீரியென்பவன்—உண்டலோ = உண்டல்லவா?— கன்ம அநுபவ நரகசொர்க்கம் எனில் = (நிகழ்காலத்தி லிவன் செய்யாநின்ற)பாவபுண்ணியத்திற்கு அநுபோகமாக (முறையே) நரகமும், சொர்க்கமும் (வரு)மென்றுசொல்லின்—வருகின்ற காலத்தும் = எதிர்காலத்தும்—இவன் உண்டலோ = இச்சரீரி (யாதனுசரீரந் தேவசரீரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு) உளனல்லவா?— உன்மாத யாதனு உடல் = சித்தவிப்பிரமைக்குக் காரணமான யாதனுசரீரமும் — கடவுள் உடல் = தேவசரீரமும் — மநுட உடல் = மநுஷசரீரமும்—மாறி மாறி அழியும் = (அநேகமாய்) வேறுவேறாயுண்டாய் நசிக்கும்—தன் மாய உடல் கெடினும் = தனது மாயாமய சரீரங்களுசமாயினும்—இவன் இருப்பது கொண்டு = இச்சரீரி (திரிகாலத்தும் அபாத்தியமா)யிருப்பதால்—மகனே சத்து என்பது ஒக்கும் = மைந்தா(இவன்) சத்தென்று சொல்லுவது (யாவர்க்குஞ்) சம்மதமாம்.—எ-று.

தரித்திரன், மகாராஜன், கருமி, பக்தன், முமுட்சு இவ்வைவருடைய வசனத்தால், "சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ" எனினும் ஆம்; இவ்வைவர்வசனம் வாசுதேவமனனத்தில் சச்சிதாநந்த நிரூபணத்திற்காண்க. (113)

இருளாக மூடுஞ்சு ழூத்தியி லிராத்திரியி
லிரவிசுட ரற்றபொழுது
மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற
வகைகொண்டு சித்தாகுமே
பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன்னி டத்தினிற்
பேராத பிரியமதனுல்
அருகாத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா
லாநந்த மாமைந்தனே. (114)

(இ-ள்.) இருள் ஆக மூடும் சுழூத்தியில் = (மழைநிசி)யிருள் போல(யாதொருவிஷயமுந் தோன்றாமற்போக)மறையாநிற்குஞ் சுழூத்தியின்கண்—(மருளாமல்) = (மயங்காமல்)—(இருளையும் பொருளையும்) = (அவித்தையாகிய)இருளையும், (அதிற்பிரதிபலியாநிற்கும் ஆநந்தமாகிய) பொருளையும்—இரவி சுடர் அற்ற பொழுது = சூரிய (ன்முதலிய வாகிய) ப்பிரகாசங்க ளொழிந்த (காடாந்தகார) சமயத்தில்—இராத்திரியில் = இரவில்(உளதாகுஞ் சாக்கிரத்தின்கண்) — மருளாமல் = மயங்காமல் — இருளையும் பொருளையும் = காடாந்தகாரத்தையும், (அதிற்சாமான்யமாக ஸ்பரிசத்தாற் றோன்றாநிற்குங் கடபடாதிப்) பொருள்களையும்—தெரிகின்ற வகைகொண்டு = அறிகின்றதன்மையால், — சித்து ஆகும் = சித்தென்பதநுபவமாம்.—பெருவாழ்வுமிக்க = பேராநந்தத்தால் நிரதிசயமாகிய - தானே தன்னிடத்தினில் = தானே தன்னிடத்து—பேராதபிரியம் அதனால் = மாறாதபிரேமை வைத்திருப்பதால்—அருகாதபிரியம் = குறைவற்றபிரியமானது — சுகத்தில் வரும்ஆதலால் = (யாவர்க்குந் துக்கத்தின்கணுண்டாகாமல்)சுகத்தின்கணுண்டாவது உலகிற்பிரசித்தமாதலால்;—மைந்தனே—ஆநந்தம் ஆம் = இவன் ஆநந்தமென்பதநுபவமாம்.—எ-று.

ஓர் விருட்சத்தினின்று முண்டானபீஜம் அந்நியவிருட்சத்திற்குக் காரணமாவதல்லது, தன்னையுண்டாக்கிய விருட்சத்திற்குக் காரணமாகாததுபோல வர்த்தமானதேகத்தினின்று முண்டாகாநின்ற வினைகள் மேல்வரும் ஜநநத்திற்குக் காரணமாவதல்லது, அச் சநநத்திற்குக் காரணமாகாமையின், "சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுடறரும்" என்றும், இப்படி உத்தரோத்தர

ஜநநத்திற்குப் பூர்வபூர்வவினைகள் காரணமாக முன்சென்ற அநேககோடி கற்பங்களிலும் ஆன்மா சரீரமுடையவனாக இருந்திருத்தலின்,"செல்காலமிவனுண்டலோ''என்றும்,இச் சநநத்திற் சிரவணாதிப் பிரயத்தனத்தால் பிரஹ்மான்ம வைக்கியஞானத்தைப் பிரதிபந்தரகிதமாக அடையாவிடின், பூர்வகர்மத்தின் பயனாக இச் சரீரம் வந்தது போல இப்போது செய்யுங் கருமத்திற்குப்பயனாக இன்னும் அநேககோடிஜநநங்கள் வருமாகலின், அவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு இனிவரும் அநேககோடி கற்பங்களிலும் ஆன்மாஇருப்பதால், "கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ" என்றும், முன்வந்ததும், இனிவருவதுமாகிய அநேககோடி சரீரங்களழிந்தும் சரீரியழியாமையின், இவன்சத்தெனல் யாவர்க்குமொப்ப அநுபவமாமென்பார், "யாதனா வுடல்கடவு ளுடன்மநுட வுடன்மாறி மாறியழியுந், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்கும்" என்றுங்கூறினர்.

"இரவி"என்பது, உபலட்சணமாகலின், வாகியப்பிரகாசங்களனைத்துங் கொள்க. "இரவிசுடரற்றபொழு திராத்திரியில்" என்றதால், காடாந்தகாரசமயத்தில் என்பதும், "மருளாம விருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு" என்றதால், சாக்கிரத்தின்கண் என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன. வாகியவொளிகளற்றசாக்கிரமாவது மழைநாளிரவிற் காடாந்தகாரசமயத்திலுளதாகுஞ்சாக்கிரம், அல்லது, இரவிற் கபாட முதலியவை பந்திக்கப்பட்டுத் தீபமணைந்த அந்தர்க்கிரகத்திலுளதாகும் சாக்கிரமெனினுமாம். இங்ஙனங் கூறியது பிரகாசாந்தர அபேட்சையின்றியே ஆன்மாசொப்பிரகாச சித்துரூபமாயிருக்கும்அநுபவம் விளக்குதற்பொருட்டென்க. சூரியன், சந்திரன் அக்கினி முதலிய பிரகாசங்களொழிந்த சாக்கிரத்தின்கண் நேத்திரமுதலிய இந்திரிய வாயிலாக இருண்முதலியவற்றைக் கோசரிக்கு மந்தக்கரண விருத்தியும், சுழுத்தியின்கண் அஞ்ஞான கோசரம், ஆநந்த கோசரமாகிய அவித்தியாவிருத்தியும் அக்கினியானது உரூபபதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்தற்குத் திரிமுதலியவைபோல உபாதிமாத்திரமா யிருக்கின்றன. புத்திக்கு ஞான மொருகாலு மின்றென்று ஆன்மபோதத்திற் பூச்சியபாதரான ஸ்ரீசங்கராசாரியரால்

அருளிச்செய்யப்பட் டிருக்கின்றது. சாக்கிரம், சுழுத்தி இரண்டிற்கும் மத்தியமான சொப்பனத்தின்கண்ணும் ஞாதா, ஞான, ஞேயரூபமான திரிபுடிகளையும் பிரகாசாந்தரங்களை யபேட்சியாமலே ஆன்மாவாகியதான் பிரகாசிப்பிக்கின்றதும் இவன்,"சித்து" என்பதற்கு அநுபவமாமெனக்கொள்க. யானெப்போது மிலனாகாமல் உளனாதல் வேண்டும் என்றிவ்வாறான பிரேமை ஆன்மாவின்கண் யாவர்க்கு முளது; அந்நியங்களில் யாதொருபிரேமை யுண்டாமோ அதுவும் தன்பொருட்டேயாம்: ஆன்மாவின்கணுள்ள பிரேமையோ அந்நியத்தின் பொருட்டன்று இப்படி ஆன்மாவின்கண்ணே பரமமான பிரேமை யிருத்தலால் இச்சரீரி, "ஆநந்தம்" என்பது அநுபவமாமென்றறிக.

இதற்கு, உ-ம், பிரமகீதை,

"சீவ னன்று புரமூன்றிற் சித்தா மவனே விளையாடு
மேவு மெல்லா மெய்போல வவனால் விளைத லான்மெய்யத்
தேவ னேசான் றாதலினாற் சித்து மவனே யத்துவிதன்
யாவுந் தானா தலினெதினுந் தனையே விரும்ப லாலின்பன்."-
எ-ம்,

"இந்தப் புரங்க ளொருமூன்று மிவன்ற னிடையே யிறப்பதுநிர்த்
தொந்தப் புருட னொருகாலு நசியா னாதலாற்சொல்லு
மந்தப் பரம னேயிவன்றா னறியா மையினா லப்பரனைப்
பந்தப் படுமோர் சீவனெனப் பார்ப்பார் பவத்தே பதைக்கின்றார்."

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்ற பொழுது" எ-கு, உ-ம், பிரமகீதை,

"காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப்படு வானலன்றான்
காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப்படு வானொருத்தன்
றாண்டு சோதியி னாலனல் சோம னருக்கனெல்லா
மாண்ட போதும் விளங்கும னக்கரி யாகிநின்றே."—எ-ம்,

" சித்தமத் தமித்திடத் தபாவமுந் தெரிந்திடுஞ்
சுத்தநற் சுழுத்தியிற் றுய்க்குமாயை கண்டிடு
மத்தமித் தலும்பிறத் தலும்மிலா னபாவபா
வத்தைவிட் டகண்டமா யறிந்தபோ தடங்கவாம்."—

எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (114)

(255) [சுகத்தின் சாதனரூபமான அந்நபானுதிகளிடத்துப் பிரீதி
காணப்படுவதுபோல ஆன்மாவிடத்தும் பிரீதிகாணப்படு
தலின், ஆன்மாவும் அந்நபானுதிகள்போலச், சுகசா
தனமாதங்கோலென வருமாசங்கையை அந்நபா
னுதிகளிடத்துப் போகசாதனத்தன்மைநுப
வுபாதியிருத்தலின், அவைசுகசாதன
மாம், ஆன்மாவினிடத்து அஃ
தில்லாமையின், ஆன்மா
சுகசாதனமல்லவென்னும்
அபிப்பிராயத்தாற்
பரிகரிக்கின்றார்.]

அன்னபா னுதிசுக சாதனம தாகையா
லார்க்கும்வெகு பிரியமாகும்
இன்னவா றுன்மாவு மாநந்த சாதன
மெனக்கருதல் பொருளல்லவே
சொன்னவான் மாவையொரு சுகசாத னங்களொடு
சொல்லுவா யாகின்மகனே
உன்னதா நந்தம்வே றேதநுப விப்பதா
ருபயவான் மாவுமுளவோ. (115)

(இ-ள்.) அன்னபான ஆதி=அந்நபான முதலியவை—சுக சாதனமது ஆகையால்=சுகத்திற்குச் சாதனமா மாதலால்,—ஆர்க்கும் வெகுபிரியம் ஆகும்=யாவர்க்கும் அவை யதிகப்பிரிய மாம்;—இன்ன ஆறு=இந்தப்படி—ஆன்மாவும் ஆநந்த சாதனம் என=ஆன்மாவும் ஆநந்தத்திற்குச் சாதனமா மென்று—கருதல் பொருள் அல்ல = என்ணுநிற்பது சுருதி விரோதமாம்,—சொன்ன ஒரு ஆன்மாவை= (சுகரூப மென்று சுருதி) கூறிய ஏகமான வான்மாவை, சுக சாதனங்களொடு=(அந்நபானுதிக

ளென்னுஞ்) சுகசாதனங்களோடு சேர்த்து,— சொல்லுவாய் ஆகின்=(இதுவும் சுகசாதனமா மென்று) கூறுவையாயின்—மக னே—உன்னது ஆநந்தம் வேறு ஏது=உன்னுடைய (அநுகூல விஷயமான)ஆநந்தம்வேறே ஏது,—அநுபவிப்பது ஆர்=அதனை யநுபவியாநின்ற (கர்த்தா வேறே) யார்,—உபய ஆன்மாவும் உளவோ = (விஷயபாவம், விஷயீபாவமாக) இரண்டான்மாவு முண்டா.—எ-று.

ஒரே ஆன்மாவுக்கு ஒரு காலத்தில் * உபகாரியத்தன்மை, † உபகாரகத்தன்மையென்னும் இரண்டு தர்மம் விரோதமா மாக லின், அங்ஙனங் கூறுதல் கூடாதென்பார், "உன்னதா நந்தம் வே றேதநுப விப்பதா ருபயவான் மாவுமுளவோ" என்றார்.(115)

(256) [ஆன்மாவுக்கு அந்நாதிகள்போலச் சுகசாதனத்தன்மை யில்
லையாயினும், சுகம்போலப் போக்தாவி னுபகாரத்தன்மை
யிருக்கலாமே யென்று சங்கித்து அவற்கு நிரதிசயப்
பிரேமைக்கு விஷயத்தன்மை யிருப்பதால்
அங்ஙனங் கூறுகிற்பது பொருந்தா
தென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும்
வெகுபிரிய மான்மாவிலாம்
விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில்
வெகுபிரிய மாறுதுகாண்
விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை
விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார்
விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனுல்
விடப்படா தொருநாளுமே. (116)

(இ-ள்.) விடய சுகமதில் வருதல் பிரியமாத்திரம் ஆகும்=விஷயஜந்திய சுகத்தின்கண் வாராநிற்பது பிரீதிமாத்திரமேயாம், (நிரதிசயப்பிரீதியன்று:)—ஆன்மாவில்(வருதல்)வெகு பிரியம் ஆம்=ஆன்மாவின்கண் வாராநிற்பது நிரதிசயப்பிரீதியாம்; (ஆதலால், விஷய ஜந்திய சுகம்போ லல்ல),—[எதனுலெனின்] விடயசுகம்

* உபகாரியத்தன்மை=கர்மம். † உபகாரகத்தன்மை=கர்த்தா.

வருபிரியம் மாறி வரும்=விஷயஜந்நிய சுகத்தின்கண் வாராநின்ற பிரீதி வியபிசாரத்தை யடைகின்றது:— (ஒருகாலந்நியசுகத்திற் செல்கின்றது, அவ்விஷயத்திலேயே நியமமாக விருக்கவில்லை யென்றவாறு;)ஆன்மாவில் மாறுது காண்=ஆன்மாவின்கணுள்ள (பிரியம்) வியபிசாரத்தை யடைவதில்லை—(ஆதலால்) வெகு பிரியம்= (அவ் வான்மாவின்கணுள்ள பிரீதி) நிரதிசயமாம்—[விஷயப்பிரீதியின் வியபிசாரத்தைத் தரிசிப்பிக்கின்ருர்.] விடய சுகம் விடலும் ஆம் கொளலும் ஆம்=ஓர் விஷயஜந்நிய சுகத்தை விடவுங்கூடும்,(அந்நிய விஷயஜந்நிய சுகத்தைப்)பற்றவுங்கூடும்—[இனி ஆன்மாவின்கணுள்ள பிரீதி வியபிசார மில்லாதிருப்பதைத் தரிசிப்பிக்கின்ருர்.] ஆன்மாவை விடுவது எவர் கொள்வது எவர் பார்=ஆன்மா (தள்ளத்தக்கவனும், கொள்ளத்தக்கவனும் அலனுதலால்) அவனே விடத்தக்கவர் யாவர்? கொள்ளத்தக்கவர் யாவர் நீ பாராய்—[பலிதத்தைச் சொல்லுகின்ருர்.]விடய சுக போகங்கள் விடும் அவனே=விஷய(ஜந்நிய) சுகபோகங்களைத் தியாகஞ்செய்யும் அவ்வான்மாவை—அவனுல் ஒருநாளும் விடப்படாது=அவ்வான்மாவால் சதாத்தியாகம் பண்ணக் கூடாது. எ-று.

ஆன்மாவைத் தியாகஞ்செய்யவும் கிரகணஞ் செய்யவுங் கூடாமையின், அவனிடத்துள்ள பிரீதி எப்படி வியபிசாரத்தை யடையுமென்பார், "விடயசுக போகங்கள் விடுமவனே யவனுல் விடப்படா தொருநாளுமே" என்ருர். (116)

(257) [உலகின்கண்ணே சிலர் துவேஷத்தால் ஆன்மத் தியாகஞ் செய்யக் காணப்படுதலின், ஆன்மா தியாகத்தின் விஷய மன்றெனல் கூடாதென்றுவருஞ் சங்கையை அத் தியாகம் ஆன்மாவின் வேறன தேகத்தின் விஷயமே யன்றி ஆன்ம விஷய மன்றெனப் பரிகரிக்கின்றர்.]

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னே நான்கொன்று
விடுகிறே னென்றுசிலபேர்
சாகின்ற படியினுற் றன்னேயே தான்கொன்று
சாவனெனல் சங்கையலவே
தேகந்த னேக்கொல்லு மவனுல் விடப்பட்ட
தேகமவ னல்லன்மகனே
ஆகந்த னிற்கோப மலதுதனே யொருநாளு
மான்மாவெ றுப்பதிலேயே. (117)

(இ-ள்.) வேகின்ற கோபங்களால் = (விருட்சந் தானடைந்த தீயால் வேதல்போலத் தாம்) வேகாநின்ற (வியாதி) கோபங்களால்—என்னே நான்=என்னேயான்—கொன்று விடுகிறேன் என்று=கொலேசெய்து தியாகம் பண்ணுகின்றேனென்று சொல்லி-சிலபேர்= சிலர்-சாகின்றபடியினுல் = (ஓரோர் காலத்தில் உலகில்) மரண மாகின்றமையின்— தன்னேயே தான் கொன்று = (ஆன்மா) தன்னேயேதான் (விருச்சிகாதிகளிற் போலத் துவேஷித்துக்)கொலேசெய்து—சாவன் எனல்=மரணரூபமான தியாக விஷயமாகின்றன னென்று சங்கித்தல்--சங்கை அல=சங்கையன்று—[அஃதியாதினுலெனின்] தேகம் தனேக் கொல்லும் அவனுல் = தேகத்தின் வேருயிருந்து அதனேக் கொன்று தியாகம் பண்ணுகின்ற எந்தச் சீவனுண்டோ அவனுல்—விடப்பட்ட தேகம்=தியாகம் பண்ணப்படுகிற தேகம்—அவன் அல்லன்=அவனல்லனும்- மகனே- ஆகம்தனில் கோபம் அலது=அன்னியமானதேகத்தின்கண் துவேஷமேயல்லாமல்—தனே ஒரு நாளும்=தன்னே யொருபோதும்—ஆன்மாவெறுப்பது இலே=தான் துவேஷிப்பதில்லே.—எ-று.

ஆன்மா அந்நாதிபோலப் பிரியவிஷயமும், விருச்சிகாதி போலத் துவேஷவிஷயமும் அல்லனுயின், திரணுதிபோல உபேட்சாவிஷயமாவனே வெனின்;— உபேட்சிப்பவனுடைய சொரூபமேயாவனுதலால் உபேட்சாவிஷயமு மாகான் என்றறிக.(117)

(258) [ஆன்மாவே பிரிய வஸ்துவாயின், வித்த, புத்திராதிகளும் பிரிய வஸ்துக்களாகத் தோற்றுவானேனென்று சங்கித்து ஆன்மாவைச் சமீபித்தது கொண்டு அவைகளில் தாரதம்மியமான பிரீதி தோன்றுநின்றதென்று அநுபவத்திற்காட்டி

அவையனைத்தினும் ஆன்மாவில்
அதிகப்பிரிய மிருத்தலால்
ஆன்மாவே முக்கிய
மென்று கூறுகின்றார்.]

தாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந்
தனயனி லு முடல்பிரியமாம்
ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண
மதனி லும் பிரியமுயிராம்
ஏகப்பி ராணனி லும் வெகுபிரிய மான்மாவி
லிந்தவான் மாமுக்கியம்
ஊகத்தி னாற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று
மோரொன்றி லதிகமகனே. (118)

(இ-ள்.) தாகப்படும் பொருளிலும்=யாவரும் பிரியப்படுகின்ற தனத்தினும்—மகன் பிரியன் ஆம்=புத்திரன் பிரியமாம்—தனயனிலும்= புத்திரனிலும் — உடல் பிரியம் ஆம்= அந்நமயமானதேகம் பிரியமாம் — ஆகத்திலும்=தேகத்தினும் — இந்திரியம் பிரியம்ஆம்=இந்திரியங்கள் பிரியமாம்—கரணம் அதனிலும்=இந்திரியங்களினும் — உயிர் பிரியம் ஆம்=பிராணன் பிரியமாம்— ஏகப்பிராணனிலும் = (மனதோடு)ஒன்றாகிய பிராணனினும் — ஆன்மாவில் வெகு பிரியம் = ஆன்மாவிடத்துப் பரமப் பிரியமாம்—இந்த ஆன்மா முக்கியம்= ஆதலின், இச்சாட்சியே பிரதானரூபமாம்—[ஆயின்,ஆன்மா புத்திரனானன்; புத்திரனில்லாதவனுக்குப் பரலோகமில்லை; இம் மநுடலோகமும் புத்திரனாலேயே சம்பாதிக்கப்படுகின்றது: அந்நிய கர்மங்களாலில்லையென்று சுருதியின்கண்ணே புத்திரனைப் பிரதானமாகக் கூறியிருப்பது என்னையோவெனச் சங்கித்துப் புத்திராதிகள் ஓரோர் சமயத்தில் முக்கியமாதல்பற்றி அங்ஙனங்கூறிற்றென்று கூறுகின்றார்.] ஊகத்தினால்=(சுருதிக் கவிரோதமாகிய) தர்க்க உத்தியால் (ஆராயின்)—கௌணம் மித்தை கர்த்தாமூன்றும்=கௌணான்மா, மித்தையான்மா, கர்த்தான்மா இவைமூன்றும்—மகனே—ஓர் ஒன்றில் அதிகம்=ஓரோர் சமயத்திற் பிரதானமாம்.—எ-று.

புத்திராதிகளினாபத்தை நிவாரணஞ் செய்தற்பொருட்டுத் தனத்தைச்செலவிடுதலால் பொருளின், மகன்பிரியம்; தனது தேகத்தை இரட்சித்தற்பொருட்டு ஓர்போது புத்திராதிகளையுந் தானஞ் செய்தலின், தனயனிலு முடல்பிரியம்; இந்திரியங்களுக் குற்ற நாசத்தை நீக்குதற்பொருட்டுத் தாடனாதிகளாலுளதாகும் தேகத்தின் பீடையையும், அங்கீகரித்தலால் ஆகத்தின் இந்திரியம் பிரியம்; பிராணனீங்கும்படி வரில் அதைக் காத்தற் பொருட்டு இந்திரியங்களின் சேதனாதிகளையும் அங்கீகாரம் பண்ணுதலின், கரணமதனின் பிரியமுயிராம்; இப்படித்தன முதல் பிராண பரியந்தமாகிய பதார்த்தங்களில் உத்தரோத்தர மதிகப் பிரியத்தன்மை சர்வாநுபவசித்தம். ஆன்மாவின் நிரதிசயப் பிரேமையின் விஷயத்தன்மை ஞானிகளநுபவ சித்தமாம்.

பூர்வபூர்வ பதார்த்தங்களினும், உத்தரோத்தர பதார்த்தங்களில் அதிகப்பிரீதி யிருப்பது ஆன்மாவைச் சமீபித்திருத்தலின், என்க.

அவை ஆன்மாவைச் சமீபித்திருக்குமாறு.

ஆன்மாவின் ஆபாசம் சூட்சும சரீரத்திலுண்டு; மற்றொன்றிலில்லை; ஆகலின், ஆபாசவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச் சூட்சும சரீரத்தோடு சம்பந்தமுண்டு; ஸ்தூல சரீரத்தோடு சூட்சும சரீரத்திற்குச் சம்பந்தமுண்டு; ஆகலின், ஸ்தூல சரீரத்தோடு சூட்சும சரீரவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச் சம்பந்தமுண்டு; புத்திரனோடு ஸ்தூலசரீர வாயிலாகச் சம்பந்தமுண்டு; புத்திரனுடைய மித்திரரோடு புத்திரவாயிலாகச் சம்பந்தமுண்டு.

இவ்வாறு, உத்தரோத்தரம் யாதொன்று ஆன்மாவின் சமீபமோ அதன்கண் அதிகப்பிரீதியுளது. யாதொரு ஆன்மாவின் சம்பந்தத்தால் பதார்த்தங்களிற் பிரீதியுண்டாகிறதோ அவ்வான்மாவின்கண் முக்கியப்பிரீதியுண்டு: வேறு பதார்த்தங்களிலில்லை. புத்திரனுடைய மித்திரரிடத்துப் புத்திரனுடைய சம்பந்தத்தால் பிரீதியுண்டாதலின், புத்திரனிடத்தே அதிகப்பிரீதி பிதாவுக்கு இருப்பதுபோல ஆன்மாவினுடைய அதிக சமீபத்தில்

அதிகப்பிரீதி யுண்டாயிருப்பதால் ஆன்மாவின்கண்ணேயே சகலர்க்கும் பிரீதியிருக்கின்றது; அப் பிரீதி ஆநந்தத்திலும் துக்கத்தி னபாவத்திலும் உண்டாகின்றது;வேறென்றில் இல்லை, வேறு பதார்த்தங்களிலுண்டாகும் பிரீதி ஆநந்த நிமித்தமும், துக்கத்தி னபாவ நிமித்தமுமே யாகலின், அவையன்றி வேறு பதார்த்தங்களில் பிரீதியில்லை. சகலர்க்கும் பிரீதிக்கு விஷயமான ஆன்மா ஆநந்தரூபமும், துக்கத்தி னபாவரூபமுமாம்: சர்ப்பத்தி னபாவம் இரச்சுரூப மாவதுபோலக் கற்பிதத்தினபாவம் அதிஷ்டான ரூபமாகலின், கற்பிதமாகிய துக்கத்தினபாவமும் ஆன்மரூபமாம்; ஆதலால், "இந்த வான்மா முக்கியம்" என்றார்.

இங்கே பிராணசத்தத்தால் பிராண வுபலட்சிதமான மனது கொள்ளற்பாலதாம். என்னை? மனது சொரூபாநந்தத்தின் பிரதி விம்பத்தை யுடைத்தாயிருப்பதானும், இந்திரியங்களைப் பிரேரிப்பதால் அவைகட்குச் சுவாமி யாகலானும், நேத்திராதி இந்திரியங்களில் பீடை வந்ததுகொண்டு மனதுக்கு விட்சேபமுண்டாகில் அப்போது இந்திரியங்க ளொழிந்து போமாயின் நான் சுகியாயிருப்பே னென்று மனோ விசிஷ்டனான புருஷன் சொல்வதனானும், மனத்தின் சஞ்சாரமும் அது தேகத்தினின்று வெளிப்படுதலும் பிராணனின்றிக் கூடாமையானும் பிராணசத்தத்தால் மனது கொள்ளற்பாலதாம் எனப் பஞ்சதசியின்,* டிப்பணத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்திலும்,

"தொடர்மன மேதென்னின், மெத்து மாகம பூடனுரைத்தது விசையுயி ரசைவாகும்"

என வீதகவ்வியர் கதையில், (29)-வது செய்யுளில் மனதுக்கும், பிராணனுக்கும் அபேதங் கூறியிருக்கிறது. "ஏகப்பிராணன்" என்றது இக்கருத்தே பற்றியென்க. (118)

(259) [கௌணான்மா முதலியவற்றுள், இத்தருணத்தில் இவ்வான்மா முக்கியமா மெனக் கூறுகின்றார்.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான
கெவுணவான் மாமுக்கியம்

*டிப்பணம்= உரையின் அரும்பதவுரை.

விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா ளுடலான
மித்தையான் மாமுக்கியம்
திடமான நன்மைகதி வேண்டினற் கர்த்தனஞ்
சீவவான் மாமுக்கியம்
சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான
தானேம காமுக்கியம். (119)

(இ-ள்.) கெடல் ஆன பொழுது=ஒருவனுக்கு மரணம் வந்தகாலையில்,—(தான் மரணமடையினும், புத்திராதிகள் எவ்வாறு தனமுதலியவற்றால் சீவிப்பரோ அவ்வாறே எத்தனஞ் செய்கின்றதால்) இவன் காணிக்கு மகன் ஆன=இவன் பூமி முதலியவற்றை ஆளுதற்குரிய புத்திரனாகிய—கெவுண ஆன்மா முக்கியம்=கௌணான்மா பிரதானமாம்.— விடலாத உடலம் பரிக்கும் நாள்=விடத்தக்கதல்லாத அந்நமயகோசமான தேகத்தை(நான் இளைத்தேன், இனிப் புஷ்டியைச் சம்பாதிப்பேனென்று புஷ்டிக்கேதுவான அந்நாதிகளைப் புத்திராதிகளைச் சேர்க்காமல் தானே யுண்டு) இரட்சிக்குங் காலையில்,—உடல் ஆன மித்தை ஆன்மா முக்கியம்=தேகமான மித்தையான்மா பிரதானமாம்.—திடம் ஆன நன்மை கதி வேண்டினால்=உறுதியான (அமிர்தாதிப்) பிரயோஜநத்தையுடைய சுவர்க்கத்தையடைய விச்சி(த்துத் தேக போகங்களை வெறுத் தொழித்துக் கிருச்சிர சாந்திராயணாதிரூப தவத்தினையாசரி)க்கில், (அப்போது)—கர்த்தன் ஆம் சீவ ஆன்மா முக்கியம்=கர்த்தா வென்னுஞ் சத்தத்திற்கு வாச்சியமான (விஞ்ஞானமய கோசமாகிய) ஜீவான்மா பிரதானமாம். —[அன்றியும், முக்கியான்மாவினது ஸ்தலத்தை இனிக்கூறுகின்றார்.] சடம் மாயும் முத்தியினில்=அஞ்ஞானம் (அதன் காரியங்களனைத்தினோடும்) அபாவமாகாநிற்கும் மோட்சதசையில், — ஞான ஆன்மா ஆன தானே=சிதான்மாவாகியதானே—மகாமுக்கியம்=மிகவும் பிரதானமாம்.—எ-று.

சமதமாதி சாதனங்களைச் சம்பாதித்து மோட்சத்தை யடைவே னென்னும் புத்தியை எப்பொழு தடைவனோ அப்பொழுது குருவா லுபதேசிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கிய விசாரத்தால்

உண்டாகின்ற அபரோட்ச ஞானத்தால் நான் கர்த்தா முதலிய ரூப னல்லன், சச்சிதாநந்த ரூபப் பிரஹ்ம மாகிறேன் என்றிப் படிச் சிதான்மாவை யடைகின்றனன்.

இவ்வியவகாரத்தில் அவனுக்குச் சுத்த சேதனத்தன்மை ரூபமே உசிதமாம்: கர்த்தா முதலிய ரூபத்தன்மை அங்கே உசிதமாக இல்லை என்பார் "முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானேம காமுக்கியம்" என்றார். சத்திய ஞான நந்தம் பிரஹ்மம், விஞ்ஞான மாநந்தம் பிரஹ்மம், அநந்தரம், அபாகியம், சம்பூர்ணம், பிரஞ்ஞான கனம் ஆன்மா என்னு மிவை முதலிய சுருதிகளால் ஆன்மாவுக்குப் பிரஹ்ம ரூபத் தன்மை யுண்டென்க. [அநந்தரம்=அந்தரரகிதம். அபா கியம்=வாகியரகிதம். பிரஞ்ஞான கனம்=அதிசய ஞானரூபம்.]

(260.) சப்தத்தின்கண் சத்திவிருத்தி லட்சணாவிருத்திகள் எப்படியோ அப்படி மூன்றாவதான கௌணீவிருத்தியு முண்டு. எப்படிச் சத்திவிருத்தியா லுணர்த்தாநின்றபொருளைச் சக்கியார்த் தம், முக்கியார்த்தம், வாச்சியார்த்த மென்றும், லட்சணாவிருத் தியா லுணர்த்தாநின்றபொருளை லட்சியார்த்த மென்றுங் கூறு நிற்பரோ அப்படிக் குணவிருத்தியா லுணர்த்தாநிற்கும் பொரு ளைக் கௌணார்த்தமென்பர். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தில் யா தொரு குணமுண்டோ அக் குணமுடைய அவாச்சியார்த்தத் தில் பதத்தின் கௌணீ * விருத்தி யுண்டு. "சிம்மம் தேவதத் தன் என்னும் வாக்கியத்தில் சிம்மசப்தத்தின் வாச்சியார்த்த மான சிம்மமாகிய பசுவின்கணுள்ள சூரத்துவம், குரூரத்துவ முதலிய குணங்களையுடைய சிம்மபதத்தின் அவாச்சியார்த்தத் தில் சிம்மபதத்தின் கௌணீ விருத்தி யுண்டு. அப்படி ஆன்ம பதத்தின் வாஸ்தவ வாச்சியார்த்தமோ சாட்சியாம்: ஆகலால், சாட்சி முக்கியான்மா வெனப்படும். சாட்சியின்கண் ஆரோ பித மாதலால், ஆன்ம பதத்திற்கு மித்தியா வாச்சியார்த்தம் லிங்கதேகமும், ஸ்தூலதேக முதலிய சங்காதங்களுமாம்; அச்சங்காதங்களுள், இகலோக, பரலோக, சம்பந்திகளான கர்மங்களில் பிரவிர்த்திரூபமான யாதொரு குணமுண்டோ

*விருத்தி=சம்பந்தம்.

அக் குணமுடைய ஆன்ம பதத்தின் அவாச்சியமான புத்திரா திகளில் ஆன்மபதத்தின் கௌணீ விருத்தியுண்டு; அக் கௌணீ விருத்தியால் உணர்த்தாநின்ற புத்திராதி ரூபங்களான பதார்த் தங்கள் கௌணான்மா வெனப்படும்: கள்ளனின் வேறான கட்டை யைக் கள்ளனென்பது எப்படி மித்தையோ அப்படிப் பஞ்ச கோசங்களை ஆன்மாவென்பது மித்தையாம். சர்வத்தினும் ஆந்தரமாகலின், சர்வத்திற்குஞ் சாட்சியாகிய ஆன்மா முக்கி யான்மா வெனப்படும் என்க. (119)

(261) [விஷயங்களிலுள்ள விருப்பு, வெறுப்பு, நொதும
லென்னும் இவை நியமமாயிராமல் மாறுவபோல
ஆன்மாவின்கணுள்ள விருப்பு மாறுமையின்,
ஆன்மாவே ஆநந்தரூப மேன்று ஆன்மா
நந்தத்தை முடிக்கின்றர்.]

புலியுமநு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற்
புதல்வனெனி னும்வெறுப்பாம்
உலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியி
லுதாசீன மாமாதலான்
மலினமறு சின்மயன் பலவகையு மிப்படி
மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்
அலகிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை
யாராய்ந்து பார்மைந்தனே. (120)

(இ-ள்.) புலியும்=(வெறுப்பு விஷயமான)வியாக்கிரமும்,—அநுகூலம் எனில் இட்டம் ஆம் = (வினோதப்போர் புரிவதால் சுகத்திற்குச்) சாதனமாமாயின்,(அப்போது)பிரிய விஷயமாம்—பகைசெயில்=பிரதிகூலமான செய்கையை (த்தனக்கு) ச்செய் யில் — புதல்வன் எனினும்=(அப்போது விருப்பு விஷயமான) புத்திரனானும்—வெறுப்பு ஆம்=வெறுப்பு விஷயமாம்—உல கில்—இருவகையும் அல்லாத=விருப்பு விஷயமும் வெறுப்பு விஷயமு மல்லாத—உதாசீன புல் ஆதியில்=நொதுமல் விஷய மானதிரண முதலியவற்றில்—(இருவகையும்)ஆம்=(தீக்காய்தன்

முதலிய செய்கையில் அது பற்றுவித்தல் முதலியவற்றிற் குப
காரியாமாயின், அப்போது) விருப்பும், (நடத்தன் முதலிய
செய்கையில் காலின்கணுழுந்தத் தைத்தன் முதலியவற்ருல்
அபகாரியாமாயின் அப்போது) வெறுப்பு முளவாகாநிற்கும்—
மலினம் அறு சின்மயன்=சுத்த சின்மயனுன ஆன்மா—பலவ
கையும்=பலநிறத்தும்—இப்படி=(வியாக்கிரம், புத்திரன், திர
ணாதிகளில் விருப்பு, வெறுப்பு, நொதுமல்) இப்போது கூறியபடி
நியமமாக வில்லாமல் நீங்காநிற்பனபோல—மகிழ்ச்சியில்=தன்
னுநந்தத்தில்—விருப்பம் இகழான்=ஒரு போதும் விருப்பம்
விடாம லுடையனுகின்ருன்; — ஆதலால் — அலகில் ஆநந்த
வடிவு ஆகும் உன் சொரூபத்தை=அபரிச்சின்ன ஆநந்த ரூப
மான வுனது சொரூபத்தை—மைந்தனே—ஆராய்ந்து பார்=
(தைத்திரீய சுருதியிற் கூறியபடி பஞ்சகோசத்தை வேறுபடுத்தி
அவைகளுள்ளே) அநுபவித்தறிவாய்.-எ-று. (120)

(262) [இனி இவ் வான்மாநந்தந்தானே யோகாப்பியாசத்தால்
முக்கியாநந்தமாக வெளிப்படுகிற தென்றும், சார்வபௌமாதி
யாநந்தங்கள் இதனது லேசமென்றும் தரிசிப்பித்தற்
பொருட்டு ஆநந்தத்தின் பேத மித்தன்மைத்தெனச்
சங்கித் துணர்த்துகின்றர்.]

மானஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாநந்த
வகைகளெத் தனையென்னிலோ
ஞானந்தி கழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசனு
நந்தம்விட யாநந்தமென்
ருநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சில
ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம்
யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னேயெட்டு
மிஃதின்ன தின்னதெனவே. (121)

(இ-ள்.) மானம் சிறந்த=பெருமை மிகுந்த—குருநாத
னே—ஆநந்த வகைகள்=ஆநந்தத்தின் கூறுபாடுகள்—எத்தனை
என்னில்=எத்தனை யென்று நீவினவில்—ஞானம் திகழ்ந்த

பிரமாநந்தம்=தனது ஞானத்தாலேயே (சுழுத்தியின்கண்)
விளங்குவதான பிரஹ்மாநந்தமும்—வாசனுநந்தம்= (தூஷ்
ணீம் ஸ்திதிக்கண் விஷயத்தி னநுபவமின்றி விளங்குவதான)
வாசனுநந்தமும் — விடயாநந்தம் = (வாஞ்சித்த விஷயத்தின்
லாபத்தால் அந்தர்முக மனத்தின்கண் பிரதிவிம்பிக்கின்ற விஷ
யாநந்தமும்—என்று=என—ஆநந்தம் மூன்று விதம்=ஆநந்
தம் மூவகையாம்—(அம் மூவகை யாநந்தங்களின் வேருக இச்
சகத்தின்கண் யாதொரு ஆநந்தமுமில்லை.) எட்டுவகை என்பர்
சிலர்=ஆநந்த மெண்வகை யென்பர் சில பெரியோர்;—அவ்
வைந்தும் இதில் அடக்கம்= அவர் கூறும் ஏனைய ஆநந்தங்களும்
இம் மூவகை ஆநந்தங்களுள், அந்தர்ப்பாவமாம்—எட்டும் இஃது
இன்னது (இஃது) இன்னது என=எட்டினையும் இன்னவாநந்
தம் இன்ன நாமமுடையது இன்னவாநந்தம் இன்ன நாமமுடை
யதென்று—யான்=நான்—அந்தவகை சொல=அவ் வாநந்த
வேறுபாடுகளையும், அவற்றின் நாம வேறுபாடுகளையுங் கூற—
மைந்தனே கேள்.—எ-று.

(263.) முக்கியாநந்தம், ஆன்மாநந்தம், அத்துவிதாநந்தம்
இம் மூன்றும் பிரஹ்மாநந்தத்திற்கு வேறின்மையின், பிரஹ்மா
நந்தத்தில் * அந்தர்ப்பாவமாம். என்னை? பிரஹ்மாநந்தந்தானே
அதிவிவேகிக்கு யோகரூப வுபாயத்தால் முக்கியாநந்தமாகவும்,
மந்தப் பிரஞ்ஞையுடைய சிஞ்ஞாசுக்கு ஆன்மாநந்த விவேக
ரூபவாயிலாகப் பரமப் பிரேமாஸ்பத வாநந்தமாகவும் வெளிப்பட
லானும், ஆன்மாவாகலாற் சஜாதீய மென்னும் கௌணன்மாவா
கிய புத்திர பாரியாதிகளினும்,அநான்மா வாகலின்,விஜாதீயமென்
னும் ஆகாசாதிகளினும் வேருய்ச் † சத்வைதமான ஆன்மாநந்தத்
திற்கு அத்துவிதீய முக்கியாநந்தத்தின்றன்மை கூடாதென்று
வரும் வாதியின் சங்கையைப் பற்றித் தைத்திரீயசுருதியிற்
கூறிய ஆகாச முதற் றனதுதேக பரியந்தமான சகத்து ஆநந்தத்
தின் அந்நிய மல்லாமையின், ஆன்மாநந்தத்துக்கு அத்துவிதீயப்

* அந்தர்ப்பாவம்=உள்ளடங்கியிருப்பது.

† சத்வைதம்=துவைதத்தோடுகூடியது.

பிரஹ்மத்தன்மை உண்டென்று இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியிற் கூறியிருப்பதனானும் சுழுத்தியின்கண் சுவப்பிரகாசமாயுள்ள பிரஹ்மாநந்தத்தில் முக்கியாநந்தம், ஆன்மாநந்தம், அத்துவிதாநந்தம் மூன்றும் அந்தர்ப்பாவமாம். இவர் யோகாநந்தத்தைப் பஞ்சதசியிற் கூறியபடி நிஜாநந்தமென்னாது முக்கியாநந்தமென்று இனிக்கூறுவது சிரத்தை முதலியவற்றின் வாயிலாக ஓர்பொழுது ஆநந்தத்தி னிச்சயத்தையுடைய புருஷன் உதாசின காலத்திலுந் தோன்றுவதான யாதொரு ஆநந்தத்தின் வாசனையுண்டோ அதை யுபேட்சித்து முக்கியாநந்தத்திற் றற்பரனாய் அம்முக்கியாநந்தத்தையே பாவிக்கின்றன னென்று பஞ்சதசியிற் கூறியிருப்பது கொண்டே என்க. [ஜந்நியமாகலான், விஷயாநந்தம், வாசனாநந்தம் அமுக்கியம்: ஜநகமாகலாற் பிரஹ்மாநந்தம் முக்கியம்: பிரஹ்மாநந்தத்திற்கும்,முக்கியாநந்தத்திற்கும் பேதமில்லை.] இவர் நிசாநந்தமென்று இனிக்கூறுவதை வாசனாநந்த நாம முடையதாகப் பஞ்சதசியிற் கூறியிருக்கின்றனர்: சுழுத்தியினின்றும் எழுந்த காலையில் சுக துக்கங்களினபாவ மிருத்தலின், அது உதாசின தசையாம்; அதில் சுழுத்தியில் அநுபவித்த பிரஹ்மாநந்தத்தின் வாசனை சொற்பகால பரியந்தந் தொடர்ந்திருப்பதால் இச் செய்யுளில் பஞ்சதசியிற் கூறியபடி வாசனாநந்தமென்றனர். அப்படியே சாக்கிரத்தில் எங்கே எங்கே சுகதுக்கமிரண்டும் அபாவமாயிருக்குமோ அவ்வக்காலம் உதாசின மென்று சொல்லப்படுகிறது. எங்கே சுகமுண்டோ அங்கே இராகமுண்டாம். எங்கே துக்கமுண்டோ அங்கே துவேஷமுண்டாம்; ஆகலின், சுகதுக்கரூப நிமித்தத்தாலுண்டாகாநிற்கும் இராகத் துவேஷங்களின் அபாவ காலத்தை உதாசினத்துவ மென்றும், தூஷ்ணீம்ஸ்திதி யென்றுங் கூறுவர்; ஆதலால், தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையிலுளதாகும் ஆநந்தம் இங்கே கூறிய வாசனாநந்தத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம். என்னை? இரண்டும் நிர்விஷயமாகலின். விஷயாநந்தம் போல வித்தியாநந்தமும் அந்தக்கரண விருத்திரூபமே யாதலால், விஷயாநந்தத்தில் அஃதந்தர்ப்பாவமாம் என்றறிக. (121)

(264) [எண்வகை யாநந்தங்களின் நாமங்களோடு அவற்றின் நுபங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார்.]

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப்
போதுளது பிரமசுகமாம்
மோகத்த னந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக
முழுப்பிரிய மான்மசுகமாம்
யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுகமு தாசின
முற்றசுக நிசசுகமதாம்
ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய
மெழுந்தசுக ஞானசுகமே. (122)

(இ-ள்.) போகத்தில் வரு சுகம் விடயசுகம்=(இஷ்டவிஷயங்களான மாலைமுதலியவை லபித்து அவைகளை) அநுபவிக்கும் போது (இச்சாநிவிர்த்தியின் நிமித்தத்தா லுளதாகாநிற்கும் அந்தர்முக மனோவிருத்தியின்கண் யாதொரு ஆன்மசொரூபாநந்தம்) பிரதிவிம்பியாநிற்குமோ அது விஷயாநந்தமாம். —நித்திரைப்போது உளது பிரமசுகம் ஆம்=சுழுத்திகாலத்தில் (சொப்பிரகாசமான யாதொரு)சுகமுண்டோ அது பிரஹ்மாநந்தமாம்.—மோகத்து அனந்தலில் சுகம்=(சாகரணமடைந்த புருஷனுக்கு) மயக்கத்தையுடைய சுழுத்தியின்கண் (அநுபவித்த) பிரஹ்மாநந்தத்தின் *வாசனை (பின்னர்ச் சொற்பகால பரியந்தந் தொடர்ந்திருப்பதால்,)—வாசனைச் சுகம்=வாசனாநந்தமாம். —முழுப்பிரியம்=பிரியவஸ்துக்களுள், யானே அதிகப்பிரியவஸ்து வென்னும் விவேகத்தால் எழாநின்றவாநந்தம் — ஆன்மசுகம் ஆம்= ஆன்மாநந்தமாம்—யோகத்தில் உளது=சமாதியின்கண் (நிராவரணமாய்த்) தோன்றாநிற்கும் ஆநந்தம்—முக்கிய சுகம்=முக்கியாநந்தமாம். — உதாசினம் உற்ற சுகம் = உதாசினகாலத்திற் பொருந்தாநிற்கு மாநந்தம்—நிசசுகமது ஆம்=நிசாநந்தமாம்.— ஏகத்தை நோக்கல்=(துவிதத்தை மாயாமயமென் றுபேட்சித்து) அத்துவிதமான தன்னை நாடாநிற்கும் (விவேகத்தாற்

*வாசனை=சம்ஸ்காரம்.

ருேன்ருநிற்கும்) ஆநந்தம் — அத்துவிதசுகம் = அத்துவிதா நந்தமாம்.—வாக்கியம் எழுந்த சுகம்=மஹாவாக்கியவிசாரத்தா லுண்டாகாநின்ற (சமுசயரகிதமான ஞானத்தால் அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் பிரதிவிம்பியாநின்ற) ஆநந்தம்—ஞானசுகம்= வித்தியாநந்தமாம்.—எ-று. (122)

(265) [இனி அஷ்டவிதாநந்தங்களை விஸ்தாரமாகக் கூறத் தோடங்கி விஷயாநந்தத்தின் சொருபத்தைத் தரிசிப்பிக்கின்றர்.]

[வேறு.]

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி னியல்பா
மவைசொல மகனேகேள், ஒவ்வா நனவினி லுழல்வா
னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயனம துறுநேரம், செவ்வா
மனமக முகமா மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்
காண், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபவ மதுதான்
விஷயசு காநந்தம். (123)

(இ-ள்.) இவ்வாறு உரைசெயும்=இந்தப்படியாகப் (பஞ்சதசிமுதலிய சாஸ்திரங்களிற்) பிரதிபாதியாநிற்கும்—சுக பேதங்களின்=ஆநந்த வேறுபாடுகளின்,-இயல்பு ஆம் அவை சொல= சுபாவங்களை யாங் கூற-மகனே கேள்=மைந்தனே கேட்பாய்.- நனவினில் உழல்வான்=சாக்கிரத்தின்கண் (தனக்கு வேண்டுவனவான விஷயங்களைச் சம்பாதித்தன் முதலிய வியவகாரங்களிற்) சுழலாநின்ற சீவனுனவன்— ஒவ்வா இடர்கெட= (அவ் வியவகாரங்களா லுளவாகாநிற்கும்) சகிக்கக்கூடாத துன்பங்கள் நீங்குதற்பொருட்டு— உறங்கும் சயனமது உறுநேரம்=நித்திரை பண்ணுதற் கேதுவாகும் மிருதுவான சய்யை முதலியவற்றிற் சயனஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில்—செவ்வா மனம்= செவ்வையாக அவனது புத்தியானது—அகமுகம் ஆம்=அந்தர் முகமாகும்;-அதில்=அவ்வந்தர்முகமான புத்தி விருத்தியின்கண்

(தனது எதிரான தர்ப்பணத்தின்கண் முகம்போல) —ஒளிர் சித்தின் சுகம் நிழல்=விளங்காநின்ற சொரூபபூதாநந்தத்தின் சாயையானது — சேருங்காண்=பிரதிவிப்பியாநிற்கும். — அவ்வாறு=கூறிய வழியாக—இவன் உளம்=புருஷனுடைய புத்தி விருத்தியில்--மகிழ்வு ஆம் அநுபவம் அதுதான்=இன்பமாகிய அவ் வநுபவமே—விஷயசுக ஆநந்தம்=விஷயசுகமான ஆநந்தமாம்.—எ-று.

உரைசெய்த வென்றும் பாடம். (123)

(266) [பிரஹ்மாநந்தவியல்பு கூறுகின்றர்.]

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனமன
மசையாமல்,சேனந் தனதுகு லாயந் தனில்விழு செயல்
போ னித்திரை செறிசீவன், தானந் தமில்பர னுட
னென் றுவனொரு தனையல் லதுபிற நினையாமல், ஆநந்
தமயனு மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மாநந்தம்.
(124)

(இ-ள்.) ஈனம் தரு விடய சுகம்=இழிவைத்தராநின்ற விஷயசுகமானது—திரிபுடி இடர் ஆம் என=புசிப்பவன், போகம், போக்கியரூபமான திரிபுடியோடு கூடினதால் துக்கமாமென்றுகருதி(அத் திரிபுடியாலுண்டாகாநின்ற சிரம நிவிர்த்தியின் பொருட்டு)—மனம் அசையாமல்=மனஞ்சலியாமல்—நித்திரை செறி சீவன்=நித்திரை பொருந்திய அச் சீவனுனவன்—அந்தம் இல் பரன் உடன் ஒன்றுவன்=அந்தமற்ற (ஆநந்தரூபமான) பிரஹ்மத்தோடுகூடத் தாதாத்மியத்தையடைவன்.—ஒரு தனை அல்லது=அத்வைதமான தன்னையல்லாமல்—பிற நினையாமல்= வேருென்றையுஞ் சிந்தியாமல்—தான் ஆநந்தமயனும் ஆவன்= (சுழுத்தியில் பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவத்தை யடைகிருனென்னுஞ் சுருதியால்)தானும் அச்சுழுத்தியின்கணுள்ள ஆநந்தரூபனுமாவன்.—மிகு சுகம் அதுதான்=(சுழுத்தியிலுள்ள)மிக்க ஆநந்த

மாகிய அதுவே—உயர் பிரமாநந்தம்=உயர்வான பிரஹ்மாநந்த மாம்—[சொல்லிய சுழுத்தியின்கணுள்ள ஆநந்தத்திற்குச் சேன முதலிய வெகுதிருஷ்டாந்தங்கள் சுருதியிற் கூறியிருக்கின்ற தென்று கூறுகின்றார்.] சேனம்=பருந்தானது—தனது குலாயம்தனில்=தனது கூட்டில்—விழுசெயல் போல்=ஆகாசத்தினின்றும் வீழாநின்ற செய்கைபோல.—எ-று.

(267) சேனம் என்பது, உபலட்சணமாகலின், சுழுத்தியாநந்தத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சுருதிகளிற் கூறியுள்ள *சகுனி சேனம், குமாரன், மஹாராஜன், மஹாப்பிராமணன் என்னும் ஐவகைத்திருஷ்டாந்தமுங் கொள்ளற்பாலனவாம். அத் திருஷ்டாந்தங்களாவன 1-வது—அஸ்த, தம்ப முதலானவைகளிற் கட்டுண்டிருந்த சகுனிப்பட்சி இரைமுதலியவற்றைக் கவர்தற்பொருட்டுப் பூர்வாதி திசைகளிற் சுழன்றுதிரிந்து அங்கே விசிராந்தியடையாமற் பின் கட்டுண்ட ஸ்தானமான அஸ்தம் முதலானவைகளை யாசிரயிப்பது போலச் சீவனுடைய உபாதிரூபமான மனதும் புண்ணியபாவப் பயனான சுகதுக்கங்களை யநுபவித்தற்பொருட்டுச் சொப்பன, சாக்கிரமென்னும் அவஸ்தைகளில் அங்கங்கே சுழன்று போகப்பிரதமான கன்மம் நசிக்கில் தனது உபாதானமான அஞ்ஞானத்தில் லீனமாம்; அம்மனம் லயமாகின், மனோரூப உபாதியுடையசீவன் பரமான்மாவே ஆய்விடுவன்; இது சாந்தோக்கிய சுருதியின், சஷ்டாத்தியாயத்திலுள்ள வாக்கியார்த்தம். 2-வது—ஆகாசத்தின்கண் எங்குஞ் சஞ்சரியாநின்ற சேனமென்னு நாமமுடையபட்சி ஆகாசத்தில் சஞ்சாரரூப நிமித்தத்தாலுளதான சிரமநிவிர்த்தியின்பொருட்டுச் சயனஞ்செய்தற்குத் தனது ஸ்தானத்தின் அபிலாஷையொன்றனையே யுடைத்தானதாய்த் தனது குடம்பையிற் பட்சங்களையொடுக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாக வீழாநிற்பதுபோல மனவுபாதியுடைய சிதாபாசனும் பிரஹ்மாநந்தம் ஒன்றிலேயே அபிலாஷையுடையனாய் யாதொன்றினானுந் தடைபடாமல் சுழுத்தியினிமித்தம் இருதயாகாசரூபமான ஸ்தானத்தில் வேகமாகச் செல்லாநின்றனன்; இது பிருகதாரண்ணிய வுபநிடத வாக்கியார்த்தம். 3-வது—அதிபாலன்

* சகுனி=இராஜாளிப்பட்சி.

கழுத்தளவு நிரம்ப ஸ்தனபானஞ்செய்து மிருதுவான சய்யையிற் சயனித்துக்கொண்டு யான், எனது என்பனவாதிய விசேஷ ஞானமின்மையின், இராகாதிரகிதனாய்ச் சுகமூர்த்தியாகவேயிருக்கின்றனன் என்பதும்; 4-வது—சக்கிரவர்த்தியாகியஅரசன் ஞானத்தோடுகூடிய புத்தியின்மையனாயினும், சர்வமநுடாநந்தங்களோடுங் கூடினவனாதலால் பிரார்த்திக்க யோக்கியமான விஷயங்களினபாவத்தால் இராகாதிரகிதனாய் ஆநந்தமூர்த்தியாகவே யிருக்கின்றனன் என்பதும், 5-வது—மஹாப்பிராமணனென்னும் பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மசாட்சாத்காரமுடையவன் நான் கிருதகிருத்தியனாகின்றேனென்னும் வித்தியாநந்தத்தின் பரமகாஷ்டையை யடைந்தவனாய்ப் பரமாநந்த சொரூபமாகவே யிருக்கின்றனன் என்பதும் பிருகதாரண்ணியத்திற் பாலாகிப் பிராமணப் பிரகரணத்திலுள்ளன; இவ்வைந்து திருஷ்டாந்தங்களானும் சுழுத்தியை யடைந்த புருஷன் ஆநந்தரூபமாகவே யிருக்கின்றமை காண்க.

(268) குமாரன் முதலிய மூவகைப் புருஷரை உதாரணமாகக் கூறியதன் தாற்பரியமேதெனின்;—

விவேகரகித புருஷரின் மத்தியில் அதிபாலன் சுகியாயிருக்கின்றனன். விவேகிபுருஷரின் மத்தியில் சாருவபௌமன் சுகியாயிருக்கின்றனன். அதிவிவேக புருஷரின் மத்தியில் ஆநந்தரூபமான ஆன்ம சாட்சாத்காரமுடைய புருஷனே சுகியாயிருக்கின்றனன். அந்நிய புருஷரோ சர்வதா இராகாதியுடையராயிருத்தலின், சுகமின்மையராகவே யிருக்கின்றனர். ஆதலால், அவர்களைச் சுழுத்தியுடையவனுக்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறவில்லையென்க. [விவேகி=விவகாராதிகளிற்குசலர்] (124)

(269) [சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமுண் டென்பதைச் சுருதி,
யுத்தி, அநுபவங்களா லுணர்த்துகின்றார்.]

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப்
பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நன்றூ
கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானாகம், தீங்குந் நன்மையு

மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழு
தேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வநுபவ மதனு
லதுபிர மாநந்தம். (125)

(இ-ள்.) தூங்கும் சுகமது=உறங்கும் (காலையில் சகலப்பிர
பஞ்சமும் விலீனமான தமப் பிரதான பிரகிருதியால் ஆச்சாதி
தனுன சீவனுனவன் அடையாநின்ற) சுகமானது—பிரமச்சுகம்
எனல்=பிரஹ்மாநந்தமென்று சொல்லுதல்—சுருதிப்பொருள்=
சுருதியின் அர்த்தமாம்—விழி துயில்வோர்கள்=நித்திரை செய்
யாநிற்பவருள்ளே,—சிலர்=(தனவான்களான) சிலபேர்—தாங்
கும் மலர் அணை=(நித்திரைக்கு விக்கினமாகச் சரீரத்தின்கட்
பீடையுறாமல்) காக்கத்தக்க மிருதுவான பூவணை முதலியவற்றை
—நன்ருக=திரவியஞ்செலவிட்டுச் சரீரபீடை முதலிய வெகுபிர
காரமான பரிசிரமத்தால்-சம்பாதிப்பதுதான்=சம்பாதிப்பதே-
ஊகம் = (சுழுத்தியில் பிரஹ்மாநந்தமுண்டென்பதற்கு) உத்தி
யாம்—தீங்கும் நன்மையும்=நன்மை தீமைகளான வாகியவிருத்
தாந்தமும், ஆந்தரவிருத்தாந்தமும்—ஆண் பெண் முறைமை
யும்=ஆண்பெண்ணென்னு மொழுங்கும்—தெரியாது=(கிஞ்சித்
தும்) அறியாமல்-*அமளி செய் பொழுதே போல்=(காமியாகிய
புருஷன் தனக்குப் பிரியமான) ஸ்திரீயை ஆலிங்கனஞ் செய்யுங்
காலையிலே (சுகமூர்த்தியாயிருப்பது) போல—ஆங்கு=அச்சுழுத்
தியின்கண் (பிராஞ்ஞனானவன் பரமாத்மாவோடுகூட ஏகத்து
வத்தை யடைந்தவனுய்)—உள் வெளிகளும் அறியா=ஆந்தர
வாகியங்களுள், ஒன்று மறியாமல் (ஆநந்தமூர்த்தியாகவே) யிருப்
பது — அநுபவம்=அநுபவமாம் — அதனுல்=இப்படிச்சுருதி,
யுத்தி, அநுபவங்களுளவாகையால்,-அது பிரமாநந்தம்=(சுழுத்
தியின்கணுள்ள) அவ்வாநந்தம் பிரஹ்மாநந்தமாம்—எ-று.

சுழுத்திகாலத்திற் சகலப்பிரபஞ்சமும் விலீனமான தமப்
பிரதானமாகிய பிரகிருதியால் ஆவிருதனுன சீவன் சுகரூபமான
பிரஹ்மத்தை யடைகின்றுனென்று அதர்வணவேதத்தின் கை
வல்ய சுருதி கூறுகின்றதென்பார், "தூங்குஞ் சுகமது பிரமச்

*அமளிசெய் என்பது, இடக்கரடக்கல்.

சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்" என்றும், சுழுத்தியின்கண் சுகமில்லை
யாயின், மகத்தரப் பிரயாசத்தால் மிருதுசய்யாதி சாதனங்கள்
ஏன் சம்பாதிக்கின்ருர்களென்பார், "விழி துயில்வோர்கள், தாங்
கும் மலரணை நன்ருகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானூகம்" என்றும்
கூறினர். "அமளிசெய் பொழுதேபோல்" என்னும்உத்தி பிருக
தாரண்யத்தின் ஜோதிர்ப் பிராமண நாமப் பிரகரணத்திலுள்ள
வாக்கியம். திருஷ்டாந்தத்தில் வெகு மார்க்கங்கள் எங்கே
யொன்ருகக் கூடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட ஸ்தானம் அல்லது,
லகுமார்க்கம் இவை முதலியவை வாகிய விருத்தாந்தம்: கிரக
கிருத்தியம் ஆந்தர விருத்தாந்தம். தாஷ்டாந்தத்தில் சாகரணம்
வாகிய விருத்தாந்தம்: நாடியின்கணுள்ள சொப்பனம் ஆந்தர
விருத்தாந்த மென்றறிக. "தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறை
மையும்" என்பது இவர் கருத்து. இதற்கு முன்னூலான பஞ்ச
தசியை ஆராய்ந்து இவ்வா றுரைசெய்யாமல் சுவகபோல கற்
பனையாக இச்செய்யுளுக்கும், இதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள
செய்யுள்கட்கும் உரைசெய் திருக்கின்றனர். அறிந்தோர்கள்
அதனை உரையென் றெப்பார்கள். ஆநந்த மூவகையென்றும்,
அதன் விரிவு எண்வகையென்றும், ஏனையவைந்தும் மூவகையி லந்
தர்ப்பாவமென்றும், பிரஹ்மாநந்தம், வாசனுநந்தம், விஷயாநந்த
மென்னும் இம்மூவகை ஆநந்தத்திற்கு அந்நியமாக உலகில்
ஆநந்தமில்லையென்றும் இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியில்
ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய சுவாமிகள் அருளிச்செய்திருக்க அதற்கு
முரணுகத் தானசுகமென்று பாடங்கூறி அதற் குரைசெய் திருப்
பது வேறே எப்பிரமாணங்கொண்டோ யாம் அறியேம். (125)

(270) [அநுபவம், ஸ்மரணம் இவ்விரண்டற்கும் அதிகாரணம் ஒன்றே
யென்னும் நியமத்தால் யான் சுகமாக வுறங்கினேன், ஒன்று
மறியாதிருந்தேன் என்று சுழுத்திகாலத்திலுள்ள சுகத்தை
யும், அஞ்ஞானத்தையும் விஞ்ஞானமயசத்த வாச்சிய
னுன சீவன் ஸ்மரணஞ் செய்யக் காணப்படுவதால்
அவனுக் கஃதெவ்வாறு கூடுமென்று
சீடன் சங்கித்தல்.]

உதவும் புவியினி லொருவன் னநுபவ மொருவன்
மனதினி லுதியாதே, மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண்

டாநந்த மயனன் றோசுக முறுகின்றான், இதுவிஞ்
ஞான மயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழகன்றே,
சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர் சகல
மும் வல்லீரே. (126)

(இ-ள்.) உதவும் புவியினில்=(கர்மாநுஷ்டான வாயிலாகச் சர்வாபீஷ்டங்களையும் யாவர்க்கும்) பயவாநிற்கும் பூமியின்கண்ணே—ஒருவன் அநுபவம் ஒருவன் மனதினில் உதியாதே=(தேவதத்தன் என்னும்) ஒருவன் அநுபவம் (எக்ஞதத்தன் என்னு)மற்றொருவன் மனதின்கண் (*ஸ்மரணரூபமாக) உதிக்க மாட்டாதே! —மதியும் கெடுகிற துயில்கொண்டு=(மனோமயகோசத்தோடு) விஞ்ஞானமய கோசமும் நாசமாகின்ற நித்திரையை யடைந்து—ஆநந்தமயன் அன்றோ சுகம் உறுகின்றான்=ஆநந்தமயனல்லவா சுகமநுபவிக்கின்றான்; — இது=இவ்வநுபவம் — விஞ்ஞானமயன் ஆம் = விஞ்ஞானமயனுக்கும் (கர்த்தாவின்)— சிந்தையில்=கரணரூபமாகும் மனதில்—நினைவு ஆய் வந்திடல் அழகு அன்றே=ஸ்மரணமா யெழுத லழகல்லவே! [ஆகலின், இது பொருந்துமா றெவ்வாறு] சுதை விண்ணோர் புகழ் குருவே=அமுத (பானஞ்செய்து அஜராமரணராயுள்ள) தேவர்களாலுந் துதிசெய்யப்படுகின்ற (மகிமையினையுடைய) குருவே—நீர்= தேவரீர்—சகலமும் வல்லீர் = (என்போலிகள் வினவாநிற்குஞ் சந்தேகங்கள்) அனைத்தையும் போக்கவல்ல சர்வஞ்ஞராதலால்— இது சொல்லீர் = இச் சந்தேகத்துக்குஞ் சமாதானமருள்வீராக—எ-று.

நினைவாய் வந்திடு மெனல்கண்டேன், என்றும் பாடம்.
(126)

[மேலதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.]

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி நினைவிற்
பிறிவறி வினிலில்லை, செய்யுந் நனவினி லிறுகும்
மனதொடு சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன், நையுந்
துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுணு
மாநந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாகும்
போலிவர் பிறிவன்றே. (127)

(இ-ள்.) நெய்யும் வெண்ணெயும்=(உருக்கின) நெய்யும், (உருக்காத) நெய்யும் (உருவின்வேறு சுவையினொன்றுபோல)— இருபேர்களும் = ஆநந்தமயன், விஞ்ஞானமய னென்னுமிருவரும்—நினைவில் பிறிவு அறிவினில் இல்லை—அவித்தை, அந்தக்கரணவிருத்தி (ரூப உபாதி திருஷ்டி) யினாற் பிரிவேயன்றிப் பிரதிவிம்பசேதனரூப திருஷ்டியினாற் பிரிவில்லை;— [ஓர்பிரதிவிம்பசேதனந்தானே உபாதிபேதத்தால் இருவகை நாமமடைந்ததேயன்றிச் சொரூபமாகப் பேதமின்றென்பது நன்றாக விளங்குதற்பொருட்டு அநேக திருஷ்டாந்தமுகத்தால் கூறுகின்றார்.] செய்யும் நனவினில்=(போகப்பிரதமான கர்மவசத்தால் நாநாவியவகாரங்களையுஞ்) செய்யாநின்ற சாக்கிரத்தின்கண்—இறுகும் மனதொடுசேரும் = தூலமாகு மந்தக்கரண வுபாதியோடு கூடாநிற்கும்—சின்மய விஞ்ஞானன்=சின்மயனான விஞ்ஞானமயனென்னும் ஆன்மா—நையும் துயர் மனம்=வருந்துந்துன்ப (காரணமான)அந்தக்கரணம்—நழுவும்பொழுது=(போகப்பிரதமான கர்மக்ஷயவசத்தால் நித்திராரூபமாக)விலீனமாகுங்காலையில்—உணர் ஞானச் சுகம் உணும் ஆநந்தன் = (கரணசாபேட்சையின்றி அஞ்ஞானத்தை) அறியவல்ல பிரஹ்மாநந்தத்தை அநுபவியாநிற்கும் ஆநந்தமயனென்று சொல்லப்படுவன்.— (ஆகலின்,)பெய்யும் துளிகளும்= (மேகத்தாற்) சொரிகின்ற மழைத்துளிகளும்— நீரும்(போல) = கூவ தடாகாதிகளிலுள்ள புனலும்போலவும்— குளமொடு பாகும்போல் = வெல்லமும், பாகும் போலவும்— இவர் பிறிவு அன்று=இவர்வேறல்லர்—அறி=(என) இங்ஙனம் அறிதி—எ-று.

இக் காரணத்தால் ஆநந்தமயனநுபவஸ்மரணம் விஞ்ஞானமயனுக்குண்டாவதால் விரோதமின்றாமென்பது கருத்து. இதன் விவரம் முதற்படலத்தில், 23-வது செய்யுளின் விசேஷவுரையில் அவஸ்தைகளி னிலக்கணங் கூறி யிருப்புழி காண்க.

* ஸ்மரணம்=ஞாதவஸ்துவின் அநுபவாதீன சம்ஸ்கார ஜந்நிய ஞானம்.

"ஞானச் சுகமுணும்" என்றதால், சுழுத்தியின்கண் அந்தக்கரணம் அபாவமாயிருத்தலின், அதனை யுண்ணுதற்கு வேறேகரணமேதெனின்? சொரூபபூதமான சுகத்தைச் சிதாபாசசகித அஞ்ஞானத்தினின்றும் உற்பன்னமாய்ச் சுகாதிகளை விஷயமாகவுடைய சத்துவகுணத்தின் பரிணாமவிசேஷரூபமான விருத்தியால் உண்ணுகின்றனனெனக் கொள்க. இதனை,

"பிரமாநந்த முறுமாயா விருத்தியெனு நன்கரணந் தன்னாலநுபவித்தல் சுழுத்தியாம்"

என்னும் வேதாந்த சூடாமணியானு மறிக. இங்கே "வெண்ணெய்" என்றது, அக்கினியின் சையோகாதிகளால் உருகிப் பின்னர் வாயுவாதிகளின் சம்பந்தத்தால் உறைந்து வெண்மை நிறமுற்ற நெய்யை. (127)

(271) [சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமய னான சீவனால் பிரஹ்மசுக மநுபவிக்கப்படுமாயின், அதைப் பரித்தியாகஞ் செய்து வாகியத்தில் துக்காலயமான சாக்கிரத்திற்கு வருவானேனென்று சங்கித்துச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

ஒன்றா கியபிர மாநந் தச்சுக மொழிவா னேனென்
வெளி வருவானேனென், என்றான் முன்செய்த கருமம்
வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும்,
நன்றா யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும்
பெறமாட்டான், அன்றா மெனவிருந் துறங்குஞ் சில
கண மதுவே வாதனை யாநந்தம். (128)

(இ-ள்.) (ஆநந்தமயனான சீவனானவன்) ஒன்று ஆகிய பிரமாநந்தச்சுகம் = ஏகமாகிய பிரஹ்மாநந்தசுகத்தை—ஒழிவான் ஏன் = பரித்தியாகஞ் செய்தற்குக் காரணமென்னை?—வெளி வருவான் ஏன் = வெளியே (சாக்கிரத்தில்) வருதற்குக் காரணமென்னை?—என்றால் = என்று சங்கிக்கின்,—முன் செய்த கர்மம் வெளியினில் இழுக்கும் = பூர்வஞ் செய்த (புண்ணிய பாவரூபமான பாசத்தால் கட்டுண்டிருத்தலால்) அக்கர்ம (பாச)ம் (சாட்சாதவனநுபவித்திருந்த பிரஹ்மாநந்தத்தையும் பரித்தியாகஞ் செய்யும்படி பண்ணி) வாகியத்தில் சாகரணாதிகளில் இழுக்கும்; (இப்படிக் கர்மவசத்தால் சாகரணாதி அவஸ்தைகள் உளவாமென்ப தெதனாலறியப்படுகின்றதெனின்? சுழுத்தியையடைந்த சீவன் சொப்பனம் அல்லது, சாகரணத்தை யடைகின்றனனென்னும் கைவல்ய சுருதிவாக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றதென்க.) [சுழுத்தியின்கண் பிரஹ்மாநந்தத்தி னநுபவமுண்டென்பதிற் காரணங் கூறுகின்றார்.] சுழுத்தி விட்டு எழுந்தோனும் = சுழுத்தியவஸ்தையைவிட்டுச் சாக்கிரத்தையடைந்த புருஷனும்—(சிலகணம்) = சொற்பகால பரியந்தம்—நன்றாயின சுகம் அகலான் = (சுழுத்தியி லநுபவித்த) பிரஹ்ம பூதமான ஆநந்தத்தின் வாசனையை விடாதுளன்.—[அதற்குக் காரணங் கூறுகின்றார்.] வெளியிலும் நடவான் = புறத்துஞ் செல்லானாய்—மறதியும் பெறமாட்டான் = அகத்தே யநுபவித்த ஆநந்தத்தையும் விடாதுளன்.—இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், நிர்விஷயனாய்ச் சுகியாய் உதாசீனனாயுளனென்பது பெறப்படுகின்றது; [இதனால், பிரஹ்மாநந்த வாசனை பின்னே தொடர்ந்திருக்கின்றதென்பது கருத்து.] இவ்வாறு பொருளுரைத்தது இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியைக் கொண்டென்க. "அன்றா மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநந்தம்" என்றது, இவ்வாசிரியர் கருத்து. அன்று ஆம் என = சுழுத்தியு மன்று சுழுத்தியு மாம் சாக்கிரமு மன்று சாக்கிரமு மாம் என்று கூறும்படி—சிலகணம் இருந்து உறங்கும் = சொற்பகால பரியந்தம் அங்ஙன மிருந்து உறங்காநிற்கும்— அதுவே வாதனை ஆநந்தம் = (சுழுத்தியின் சம்ஸ்காரமாகிய) அத் தூஷ்ணீம்ஸ்திதியே வாசனாநந்தமாம்.—எ-று.

ஒழிவான்; வருவான் என்பனவற்றிலுள்ள வான்விகுதி தொழிற்பெயர்ப்பொருட்டு. (128)

(272) [ஆயின், சர்வதா அங்ஙனம் ஏன் இருக்க வில்லை யெனின்? அதற்குக் கூறுகின்றார்.]

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே
சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக்
கந்தரு மோனந் தருநடு வடிவேகாண், எந்தப் புருடனு

மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனலநு பவமா
கும், இந்தப் படிதனு தாசீ னச்சுக மிதுவே நிசமெனு
மாநந்தம். (129)

(இ-ள்.) அந்தக்கணம்= (சுழுத்தியினின்றும் வெளியே
யிழுத்த பூர்வகர்மம் அப்படித் தூஷ்ணீம் பூதனா யிருக்கவொட்டா
மற் பின்னரும் பிரேரிக்க) அந்தட்சணமே—உடல் அகம்
என்று=(சகலபிராணிகளும்) தேகமேதாமென்று (அத் தேகத்தி
லபிமானமுற்று)-இடர்களில்அலைந்தே=(பலவேறுவகைப்பட்ட)
துக்கங்களி லுழன்று(அத் துக்கா நுசந்தானத்தால்)-சுகந்தனை=
(அநுபவித்த) பிரஹ்மாநந்தத்தை —மறந்தேபோம் =(சொற்ப
காலத்தோடு) மறந்தேவிடும்; —(இவ்வாறு தினந்தோறும் மநு
டர்க்கு நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும் பிரஹ்மாநந்தத்தின்கண்
பட்சபாதமுண்டென்றறிக.)[பட்சபாதம்=சிநேகம்.]“உடலகம்”
என்றதால், சீவன் தேகத்தோடு தாதான்மியனாய் உதாசீனன்,
சுகி, துக்கி என்னும் மூவவஸ்தையுடையனா யிருப்பனெனக்
கொள்ளக்கிடந்தன; கொள்ளவே, அம் மூவகையுள், முந்தைச்
செயும் வினை=பூர்வஜநநங்களிற்செய்த புண்ணியபாவங்கள்—சுக
துக்கம் தரும்=சுகதுக்கமாகிய இரண்டையுந்தரும்.—(ஆகலின்,
அவைகள் கர்மகாரியங்களாம்: சுகதுக்கங்களும் வாகியபோகத்தி
னாலும், மனோராச்சியத்தாலும், இருவகையாக வொப்பினர்.)
[மூன்றாவதான உதாசீனத்தன்மை எப்போதுண்டாமெனின்
அதற்குக் கூறுகின்றார்.] நடு வடிவே=சுகதுக்கங்களின் அந்த
ராளமே —மோனம் தரும்= (உதாசீனமென்னுந்) தூஷ்ணீம்
ஸ்திதியைத்தரும்;—[இப்படி யோரவஸ்தையுள தென்பதற்கு
அநுபவ மென்னையெனின்] எந்தப் புருடனும்=எப்புருஷனும்—
ஒரு சிந்தையும் அற=யாதொரு சிந்தனையுமில்லாமல்—இருந்
தேன் எனல்=(நான்)சுகமாயிருந்தே னென்று சொல்லுதலே—
அநுபவம் ஆகும்=அநுபவமாம்:—இந்தப்படி—தன் உதாசீனச்
சுகம் இதுவே=தன்னுடைய உதாசீன காலத்திற் றோன்றுநின்ற
இவ்வாநந்தமே—நிசம் எனும் ஆநந்தம்=நிசாநந்தமாம்.—எ-று.

சாக்கிராவஸ்தையின்கண்ணும் நிசாநந்தத்தின் றோற்ற
முண்டென் றறியத்தக்க தென்பது தாற்பரியம். (129)

(273) [உதாசீன தசைக்கண் டோன்றநின்றசுகம் நிசாநந்தமாயின்,
அது பிரஹ்மாநந்தரூப மாவதால் முற்சொன்ன வாசனாநந்தரூபத்
தன்மையதாகா தென்றசங்கித்து, உதாசீனதசைக்கண்டோன்
றநின்றசுகம் சாமான்ய வகங்காரத்தால் ஆவிருதமா
யிருத்தலால், பிரஹ்மாநந்த ரூபத்தன்மைய
தன்றென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெ
ளி யீரந்தான், வசமா வகங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்
தான் முக்கிய வகையாகும், திசையார் திரிசய மறியா
தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே, அசையா தே
மதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம். (130)

(இ-ள்.) அகங்கர வசமா மறைந்தால்=(நான் தேவதத்
தனாகின்றேன் என்பது முதலிய விசேஷத்தோடு கூடாது நானி
ருக்கின்றேனென்னும் உருவமுடைய சாமான்ய) அகங்கார
வசமாய்ப் பிரஹ்மாநந்த மறைவுற்றால்—நிசம்=(அவ்வுதாசீன
தசைக்கண்டோன்றாநின்ற வாநந்தம்) நிசாநந்தவாசனையாம்—
(ஆகலின்,)நிசம் ஆனது=அந் நிசாநந்த வாசனையானது—முக்
கியமோ=முக்கிய நிஜாநந்தமா? (அன்று)—[முக்கியாநந்தத்தின்
வேறாய் வாசனாநந்த முண்டென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தங் கூறு
கின்றார்.] வெளி ஈரம் தான்=(சலத்தாற் பூர்ணமான கும்பத்தி
னுடைய) வாகியபாகத்தில் ஸ்பரிசத்தாற் றோன்றாநின்ற சீத
ளம்—குடத்து உள நீர் அன்றே=கும்பத்தினுள்ளேயுள்ள
(முக்கிய) சலமல்லவே—(பின்னை அச்சீதளம் யாதெனின்? அது
சலத்தின் குணமாம்: சீதளம் சலத்தின் குணமென எவ்வாறறி
யப்படுகின்றதெனின்? அச்சீதளரூப ஏதுவால் சலத்தின் சற்பா
வங் கடத்தின்கண் அநுமானத்தா லறியப்படுகின்றது.) அஃதெங்
ஙனமெனின்? விவாத விஷயமான கடத்தின்கட்டோற்று
நின்ற சீதளம் சலத்தினின்றும் ஜந்நியமாதற்கு யோக்கியம்: சீத
ளத்தன்மையால், சலத்தின்கட்டோற்றுநின்ற சீதளம் போல
வென்க. [அங்ஙனம் சீதளம் சலத்தின் அநுமானத்திற்கேது
வாகுக: அதனால், பிரகிருதமான வாசனாநந்தத்திற்கு யாதாயிற்
றென்றாசங்கித்து, அச்சீதளம் போல வாசனாநந்தத்திற்கும்

முக்கியாநந்தத்தினுடைய அநுமானத்தின் ஏதுத்தன்மை பெறப்பட்ட தெனக்கூறுகின்றார்.] அது *படிந்தால் = ("வாக்கது மனத்திடை வைக்கு மம்மனம், போக்கிடும் புந்தியுள் புந்தி மானிலே, யாக்கிடு மந்தமா னிவைய னைத்தினுந், தாக்கறுஞ் சாந்தமாந் தன்னிற் சாந்தமாம்" என்னும் சுருதி கூறுகின்ற நிரோத சமாதியின், அப்பியாச யோகத்தால்) அகங்காரம் விலயமாய் (எத்துணை எத்துணைச் சித்தத்தின் சூட்சுமத்தன்மை யுண்டாமோ அத்துணை யத்துணை)—முக்கியவகை ஆகும் = முக்கிய நிசாநந்தம் ஆவிர்ப்பாவமாம். [என இவ்வாறு, அநுமானஞ் செய்யப்படுகின்றதென்பது எஞ்சிநின்றது.] இங்கே இஃதநுமானம்: அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின் விலட்சணத்தன்மையோடு கூடிய க்ஷணங்களில் இரண்டாவது முதலிய க்ஷணரூபமான பட்சங்கள் பூர்வக்ஷணத்தினும் அதிக நிசாநந்தத்தின் ஆவிர்ப்பாவமுடையன, அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின் விலட்சணத்தன்மையோடு கூடிய காலரூபமாகலின், அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தோடு கூடிய பிரதமக்ஷணத்தைப்போல. இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியின் சுலோகம் வியாக்கியானங்களைக் கொண்டே இவ்வாறு பதங்களை அந்நுவயித்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. [புத்தியின் சூட்சுமத்தன்மைக்கு அவதி யாதென்று சங்கைவரில்;—அதற்குச் சர்வ அநான்மாகார விருத்திகளும் நிரோதமாய்ப் பிரஹ்மாகாரத்தை யடைந்த அந்தக்கரணத்தின்கண் அது நானெனன உளதாகும் ஞானரூப சாட்சாத்காரமே அவதியென்று கூறுகின்றார்.] மதி = அகங்காரமானது—திசையார் திரிசயம் அறியாதே = சர்வதிக்குகளிலு நிறைந்துள்ள திரிசியங்களை நினையாமல் (மறந்து)— துயில் செறியாதே = நித்திரையு மடையாமல்—உடல் தறி போலே = சரீரம் ஸ்தம்பம்போலே—அசையாதே = அசையாமல் (இருக்க) [பூமியிலே விழாமலென்றபடி.]—(பரமமான சூட்சுமத்தன்மையை யடைந்து) சமம் ஆகிய நிலையது தான் = பிரஹ்மாகாரமாகிய ஸ்திதியே—முக்கிய ஆநந்தம் = முக்கிய நிசாநந்தமாம்.—எ-று.

புத்தியானது சர்வதிரிசியங்களையும் ஸ்மரியாமல் சூட்சுமத்தன்மையை யடையின், அப்போது அது நித்திரையாமே யென்று

* படிதல் = நிரோதமாதல்.

வரும் சங்கையைப் பற்றிச் சர்வவிருத்திகளும் விலயமாயினும் அந்தக்கரணத்தின் சொரூபம் விலயமாகாமையின், அகங்காரத்தின் சூட்சுமத்தன்மை நித்திரையல்ல வென்பார், "துயில் செறியாதே" என்றும், எங்கே சுழுத்தியாதிகளில் அந்தக்கரணம் விலீனமாமோ அங்கே தேகம் பூமியின்கண் வீழாநிற்பது காணப்படுகின்றது. இங்கே அது வீழாமையின், அகங்காரம் விலீனமாகாமல் கூடமான அந்தக்கரணரூபமாக வுளதென்பதை அறிதற்குத் தேகம் பூமியின்கண் வீழாததே இலிங்கமென்பார், "உடறறிபோலே அசையாதே" என்றுங்கூறினர்.

எங்கே தொய்தமுந் தோன்றாமல் நித்திரையுமல்லாம லிருக்கின்றதோ அங்கேயுளதாகும் சுகம் பிரஹ்மாநந்த மென்று ஸ்ரீபகவான் கீதையின் ஆறுமத்தியாயத்திற் கூறியிருப்பதுங் காண்க. (130)

(274) [முக்கியாநந்தத்தின் மகிமை கூறல்.]

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவநன் மாகந் தரு
வனொண் பிதிரோடே, பனுமா ஜானர்கள் கருமத் தே
வர்கள் பகர்முக் கியரிந் திரனுசான், கனமார் பிரஜா
பதியென் விராட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்
னோர்கள், பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்
ளக் கடல்பிர மாநந்தம். (131)

(இ-ள்.) மனுடன் = சார்வபௌமன்—மனுடகந்தருவன் = தேவ நன்மாகந்தருவன்—ஒண் பிதிரோடே = ஒள்ளிய அக்கினிஷ்வாத்தாதி பிதிரரோடு—பனும் ஆஜானர்கள் = பிதிரர்க்கு மேலாகச் சொல்லாநின்ற ஆஜான தேவர்கள்—கருமத் தேவர்கள் = (ஆஜான தேவராலும் பூஜிக்கப்பட்ட) கருமதேவர்கள்—பகர் முக்கியர் = கருமதேவர்க்கு மேலாகச் சொல்லும் (யமன் அக்கினி முதலிய) முக்கிய தேவர்கள்—இந்திரன் = (இவர்க்கிறையாகிய) இந்திரன்—ஆசான் = (பிருகஸ்பதியென்னுந்) தேவகுரு—கனமார் பிரஜாபதி என் விராட்டு = கனம் பொருந்திய பிரஜாபதி யென்னும் நாமமுடைய விராட்டு—

பொன் கர்ப்பப் பிரமன் என்ற இன்னோர்கள் = இரணிய கர்ப்ப னென்னு நாமமுடைய பிரமாவென்று தைத்திரீய சுருதியிற் கூறுகின்ற இப்பதினொரு பேர்களுடைய—பின ஆநந்தங்கள் = (உத்தரோத்தரம் நூறுநூறு பங்கு) அதிகமான ஆநந்தங்கள்—நுரை ஆம் = பேன (புற்புத தரங்கங்கள் போல லேச) மாம்—. பிரளய வெள்ளக்கடல் பிரமாநந்தம் = பிரளயகாலத்து மகோ ததிபோலும் பிரஹ்மாநந்தமாம்.—எ-று.

(275) 1-வது—யௌவனனாய், ரூபவானாய், வித்தை, அரோகம், திடசித்தம் இவைகளுடையவனாய்ச் சேனாசமுகங் களோடு கூடிச் சர்வப்பிருதுவியையும் பாலனஞ் செய்பவன், "சார்வபௌமன்." 2-வது—இக் கற்பத்திலேயே மநுடனா யிருந்து புண்ணிய விசேஷத்தால் கந்தருவபதத்தை யடைந்தவன், "மநுடகந்தருவன்." 3-வது—பூர்வகற்பத்திற் செய்த புண்ணி யத்தால் இக்கற்பாதியிலேயே கந்தருவனானவன், "தேவகந்த ருவன்". 4-வது—தம துலகின்கண் * சிரகாலபரியந்தம் வாசம் பண்ணுகின்ற அக்கினிஷ்வாத்தாதியர் "பிதிரர்." 5-வது—கற் பாதியிலேயே தேவத்துவத்தை யடைந்தோர் "ஆஜானதேவர்." 6-வது—வர்த்தமான கற்பத்தில் அசுவமேதாதி கருமங்கள் செய்து மகத்பதத்தை யடைந்து ஆஜானதேவர்களால் சேவிய ராயுள்ளோர் "கருமதேவர்." 7-வது—அஷ்டவசு, துவாதசாதித் தியர், ஏகாதசருத்திரர் இவர் முப்பத்தொருவரும் "முக்கிய தேவர்." 8-9-வது—"இந்திரன்." "பிருகஸ்பதி." பிரசித்தம். 10-வது—"பிரஜாபதி = விராட்டு." 11-வது—"இரணிய கருப் பன்" = பிரமன். இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உத்தரோத்தரம் நூறு நூறு மடங்கு அதிகமான சுகத்தைக் கிரமமாக அடை கின்றனர்; எனத் தைத்திரீய சுருதி கூறுகின்றதென்ப. (131)

(276) [முக்கிய நிசாநந்த மடைந்தோனைத் துதிக்கின்றார்.]

எவனா கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல், அவனா ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன் முத லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய

* சிரகாலம் = நெடுங்காலம்.

மிதுவே யநுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிகளென் முடி மேலே. (132)

(இ-ள்.) எவன் ஆகிலும் = யாவனா யிருக்கினும்—இந்தத் துரியாதீதத்தில் ஏழாம் பூமியில் = இத் துரியாதீத மென்னும் ஏழாவது பூமியில்-இருந்தானேல் = இருந்தானாயின்—அவன் = அம்மகான்-நாரதன் = நாரதனும்- சுகன் = சுகனும் —சிவன் = சிவனும் — மால் = திருமாலும் — அயன் = பிரமனும் — முதல் அறிவோர் = முதலிய அறிஞர்களுடைய—அநுபவ சுகபோதம் = அநுபவமான ஆநந்த சின்மயமாவன்.—(அன்றியும்,) விவகார அதிர்சயம் இதுவே அநுபவம் என = தொய்தந் தோன்றுதலும், நித்திரையல்லாததுமான இந் நிலையே முக்கிய நிசாநந்தாநுபவ மாமென்று—முன் சொல்லிய = முன்னே (130-வது செய்யு ளிற்) கூறிய—விவகாரி = முக்கியாநந்தாநுபவிக்கு — உவமான மும் = அந் நாரதாதி சிவன் முதலியோர் உவமானமு மாவர்—மகனே அறி = மைந்தா (நீ இதனை) அறிவாய்.—அவன் அடி உதிரும் பொடிகள் = அவன் பாதத்தினின்று முதிராநின்ற துகள்கள்—என் முடிமேலே = எனது சிரசின் மீது (தரிக்கத் தக்கனவாம்.)—எ-று.

பிரஹ்மவித்து பிரஹ்மமேயென்னும் சுருதியால், "அவனா ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம்" என்றார். விவகார X அதிர்சயம் = விவகாரதிர்சயம் என நிலை மொழியீற்று அகரம் தொகுக்கப்பட்டது.

இப்படியே வாசிட்டத்திலும்,

"மனமெனும் வினையை வென்றோர் மலரடி முடிமேற் கொள்வாம்" என்றனர். (132)

[121-வது செய்யுளில் ஆநந்தம் எண்வகையென நுதலிப் புகுதலின், ஏனைய ஆநந்தங்களோவெனின்? அதற்குக் கூறுகின்றார்.]

[வேறு.]

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக
மினிமேற் சொல்வோம், முந்தமா யையுஞ்சச்சி தாநந்
தப் பொருளுமே மொழியும் போதில், அந்தமா மத்து
வித சுகமான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னோம், தொ
ந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக் கையமுண்டேற்
சொல்லு வாயே. (133)

(இ-ள்.) இந்த ஆறு ஐந்து சுகம் சொல்லினோம்=இந்தப் படி (123-வது செய்யுளில் விஷயாநந்தமும், 124-முதல், 127-வது செய்யுள் வரையினும் பிரஹ்மாநந்தமும், 128-வது செய்யுளில் வாசனாநந்தமும், 129-வது செய்யுளில் நிசாநந்த மென்னும் மற்றோர் வாசனாநந்தமும், 130-வது செய்யுளில் முக்கிய நிசாநந்தமும் ஆக) ஐவகை ஆநந்தங்களையுங் கூறினோம்—வித்தை சுகம் இனிமேல் சொல்வோம்=வித்தியாநந்தத்தை இனி இந் நூலினந்தத்திற் கூறுவாம்— முந்த=முன்னே—மாயையும் சத் சித் ஆநந்தப் பொருளும் மொழியும் போதில்=மாயையினிலக்கணத்தையும், சச்சிதாநந்த சத்தங்களின் பொருள்களையுங் கூறுங்காலையில்—அந்தம் ஆம்=(சுருதியின்கண்) முடிந்த நிலமாகிய — அத்துவித சுகம்=அத்துவிதாநந்தமும்—ஆன்ம சுகம்=ஆன்மாநந்தமும்—இரண்டும்=ஆகிய இரண்டனையும்—அங்கே சொன்னோம்=முறையே 95-வது செய்யுள் முதல், 12-செய்யுளானும், 114-வது செய்யுள் முதல், 7-செய்யுளானும் கூறினோம்—தொந்தம் மாற்றிய மகனே = (பிரஹ்மாநுபூதிவலியால்) சுகதுக்காதி தொந்தங்களைப் போக்கியமைந்தா—இன்னம் உனக்கு ஐயம் உண்டேல்=இன்னமும் உனக்குச் சந்தேகமுளவாயின்—சொல்லுவாய்=வின்வியறிவாய்.—எ-று. (133)

(277) [சச்சிதாநந்தப் பதங்கள் பிரஹ்மத்தின் பரியாய நாமங்க
ளாக விராமல் வேறுவேறு பொருளுள்ளனவாகத்தோற்று
தலால் என்மனம் ஒன்றென்னு மநுபூதியி லழுந்த
வில்லை; ஆதலால், அவற்றை அகண்டைகரச
மாகக் காட்டல்வேண்டு மெனச்
சீடன் வினுதல்.]

குகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன் றளித்தரு
ளுங் குருவே கேளீர், புகன்றசச்சி தாநந்தப் பதங்கட
னித் தனியாகிப் பொருள்வே றானல், உகண்டமன
முறைப்பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவு கா
ணேன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட்
டியமதுவா வறிவிப் பீரே. (134)

(இ-ள்.) குகன் தனையும்=சுப்பிரமணியனையும்—எனையும்=என்னையும் — உலகினையும் = ஆகாச முதலிய சகத்தையும் — ஈன்று=படைத்து—அளித்து அருளும் குருவே=அளித்தருளாநிற்குங்குருவே—கேளீர்—புகன்ற சத் சித் ஆநந்தப் பதங்கள்=(ஆன்மாவின் சொரூபமாக முன்னே) உபதேசித்தருளிய சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னுமுப்பதங்களும்—தனித் தனி ஆகி=(கட படமென்னுஞ் சத்தங்களைப்போல) வெவ்வேறாகி — பொருள் வேறு ஆனல்=(கடசத்தத்திற்குக் கலசமும், படசத்தத்திற்கு வஸ்திரமுமாக) வேறுவேறான பொருள்கள் தோன்றாநிற்பன போல நிவிர்த்தியின்மையது சத்தென்றும், சடத்தின் வேறான பிரகாசரூபஞ் சித்தென்றும், துக்கத்தின் வேறான முக்கியமாகிய பிரீதிக்கு விஷயம் ஆநந்தமென்றும் பொருள்களும் பின்னமாகத் தோற்றுமாயின்,—உகண்ட மனம்=(ஓர் விஷயத்தினின்று மற்றோர் விஷயத்தில்) தாவிச் சஞ்சலப்படாநின்ற அந்தக்கரணம்—உறைப்பது எங்ஙன்=(அநுபூதியில்) அழுந்தாநிற்பது எப்படி—பரியாய பதங்களைப்போல்=ஒரு பொருளைப் போதிப்பவைகளான அஸ்தம், கரம், பாணியென்னும் பரியாய சத்தங்களைப் போல—உறவு காணேன்=சமார்த்த போதக சத்தங்களாகக் கண்டிலேன்;—(ஆகலின், சச்சிதாநந்த பதங்களை) அகண்டம் ஆய் ஒரு சுவை ஆய்=அகண்டைகரசமாக—தேன் ஈக் கூட்டிய மதுவா அறிவிப்பீர்=பல பூக்களினின்றெடுத்துத் தேனீக்கள் சேர்த்த மதுப்போல அறிவிப்பீராக—எ-று.

"குகன்" என்பதும், "எனை" என்பதும் உபலட்சணமாக நிற்றலின், முறையே ஈசுரவகுப்பும், சீவவகுப்புங்கொள்க. (134)

(278) [முற்செய்யுளிற் சீடன் வினவிய சங்கைக்குச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் விரித்துச் சமாதானங் கூறத்தொடங்கி அநேக திருஷ்டாந்த முகமாக அவைகள் அகண்டைக ரசமாவுள்ள தன்மையை யுணர்த்துகின்றார்.]

குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினு னீர்
மூன்று கூறா யிற்றோ, ஒளிதவனஞ் செம்மையென்ற
பதங்களா லக்கினியு மொருமூன் றாமோ,வெளிமுதலாஞ்
சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேதம்,
எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம
மேகந் தானே. (135)

(இ-ள்.) குளிர் இளகல் வெண்மை என்ற பதங்களினால்=குளிர்ச்சி, நெகிழ்ச்சி, வெண்மையென்னுஞ் சத்தங்களால்—நீர் மூன்று கூறு ஆயிற்றோ=நீரானது மூன்று பொருளாயினதோ?—ஒளி தவனம் செம்மை என்ற பதங்களால் அக்கினியும் ஒரு மூன்று ஆமோ=பிரகாசம், உஷ்ணம், லோகிதம் என்னுஞ் சத்தங்களால் அக்கினி மூன்று பொருளாமோ?-(இவைபோல) வெளி முதல் ஆம் சகம்=ஆகாசமுதல் அகங்கார பரியந்தமான பிரபஞ்சங்கள்-(அத்தியாசத்தால் அஸ்தி பாதிப் பிரியரூபங்களாகத் தோன்றுநிற்றலால் அவை இரச்சுவிற் சர்ப்பம்போல அத்தியஸ்தமாகலின்,) அசத்து மூடம் இடர் எனப் பிரித்து விலக்கி=அசத்துச் சட துக்கங்களெனப் பிரித்து ஒழித்து—எளிது அறிய=எளிதாக (ப்பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தை) அறிதற்பொருட்டு—முரண்=(அவ்வசத்துச் சட துக்கங்கட்கு) மாறாக—வேதம் மொழிந்த=சுருதி கூறிய—சத்து ஆதி எனும் பிரமம்=சச்சிதானந்தமாகிய பிரஹ்மம்—ஏகம் தானே=ஒன்றே—எ-று.

சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்னமல்ல ஏகந்தான்: குணமாயின், பின்னமாம்; பிரஹ்ம சொரூபமாகலின், பின்னமாகா: பிரஹ்மமொன்றே நிவிர்த்தியின்மையின், சத்தென்றும், சடத்தின் விலட்சணமான பிரகாசரூபமாகலின், சித்தென்றும், துக்கத்தின்வேறாய் முக்கியப் பிரீதிக்கு விஷயமாகலின், ஆநந்தமென்றுங் கூறப்படுகின்றது. சலமானது எப்படி நெகிழ்ச்சி, குளிர்ச்சி, வெண்மை ரூபமோ! அக்கினியானது எப்படி லோகிதோஷ்ணப்

பிரகாசரூபமோ! அப்படிப் பிரஹ்மமும் சச்சிதாநந்தரூபமென்றறிக. "வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேத, மெளிதறிய முரண்மொழிந்த" என்றது பிரஹ்மத்தைச் சச்சிதாநந்தமென்று சுருதி கூறினதற்குக் காரணங் கூறியது; இப்படியே வாசுதேவ மனனத்திலும், ஆன்மசுபாவமாகிய சத்து அசத்தாகிய சகசுபாவமாகவும், ஆன்மசுபாவமாகிய சித்து சடமாகிய புத்தியாதி சுபாவமாகவும், ஆன்ம சுபாவமாகிய ஆநந்தம் துக்கரூபமாகிய புத்திர, பாரியாதி சுபாவமாகவுந் தோற்றிக் கொண்டே சகசுபாவமாகிய அசத்துரூபத்துவமும், புத்தியாதி சுபாவமாகிய சடரூபத்துவமும், புத்திர பாரியாதி சுபாவமாகிய துக்கரூபத்துவமும், நான் செத்துப்போகிறேன், நான் சடன், நான் துக்கியென்று ஆன்ம சுபாவமாய்த் தோன்றுகின்றதால், இவ் விபரீதப் பிராந்தியை நிராகரிக்கும் நிமித்தம் ஆன்மா சத்ரூபன், சித்ரூபன், ஆநந்தரூபன் எனச் சுருதி சொல்லுகின்றதேயல்லாமல் ஆன்மசொரூபமாகிய சச்சிதாநந்தங்கட்கு அந்நியோந்நியபேதஞ் சொல்லுகின்றதில் அதற்குத் தாற்பரியமில்லை; அன்றியும், சில மதஸ்தர்கள் ஆன்மா சடரூபனென் றங்கீகரித்து அவனுக்குச் சத்து தர்மமென்றும், சிற்சுகங்கள் குணங்களென்றும் சொல்லாநிற்பதை மறுத்தற்பொருட்டு ஆன்மா சச்சிதாநந்த சொரூபமெனச் சுருதி சொல்லுகின்றதேயல்லாமல் அவற்றிற்கு அந்நியோந்நியபேதஞ் சொல்லுகின்றதிற் றாற்பரியமேயில்லை; ஆதலால், சத்தே சித்து, சித்தே ஆநந்தமெனச் சுருதி தாற்பரியாலோசனையால் அபேதஞ் சித்தித்ததெனக் கூறியிருப்பதுங் காண்க. (135)

(279) [சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்ன மல்லவென்பதைச் சுருதிப் பிரமாணத்தா லுணர்த்துகின்றார்.]

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம
நிதானஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்
குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக் கியஞ்ச
நா தனஞ்சீவன் றத்துவம்விண் சோதி யான்மா, முத்
தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கண்
மொழியும் வேதம். (136)

(இ-ள்.) நித்தியம்=[லட்சணுவிருத்தி.] பின்னமாகிய எத்
தேசத்தினும், எக்காலத்தினும் ஆகாச மொருதன்மைத்தாயிருப்
பதுபோலச் சர்வப் பிரபஞ்சங்களினும் பஞ்சகோசங்களுள்ள
விடங்களில் கோசங்களைக் காண்பதாகி எப்போது மிருத்தலின் நித்
தியம்—பூரணம்=[ல-தி.] நீரினுற் பூரிதமான கடம்போலப் பஞ்ச
கோசங்கள் பூர்வபூர்வம் உத்தரோத்தரங்களாற் பூரிதமாய்ச் சீவ
னுலும் பூரிதமாகிய கோசங்களாற் பஞ்சபூதங்கள் பூரிக்கப்பட்டு
அப் பூதங்களாற் பூரிக்கப்பட்டிருப்பது சகம்; அச் சகத்தில் எங்
கணும் வியாபித்துள்ள மாயாவிசிட்டனும் பிரஹ்மத்தாற் பூரித
மாய்த் தன்னைப் பூரிப்பதாய் வேறொன்றின்மையாற் பூரணம்—
ஏகம் = [விஷ்ணுசகஸ்திரநாம பாஷியம்.] "ஏகமேவாத்துவிதீ
யம்" என்னும் சுருதியால் மரத்திற்குச் சமான ஜாதியான மற்
றொரு மரமும், விஜாதீயமான கொடி முதலியவையும், ஸ்வகத
பேதமான பத்திர, புஷ்ப, பல பேதங்களு மிருப்பனபோலப் பர
மார்த்தமாகச் சச்சிதாநந்த பரிபூரண வஸ்துவாக ஒரு சஜாதீய
பேதமில்லை. விஜாதீயமென்னும் அநிருத சடதுக்காத்மகமான
பிரபஞ்சமும் சுத்திரஜதம்போல அதிதுச்சமாகலின், இல்லை.
நிரவயவமாகலின், ஸ்வகதபேதமுமில்லை; ஆகலின், ஏகம்—பர
மார்த்தம்=[ல-தி.] சொப்பனம் அபரமார்த்தம், சாக்கிரம் பர
மார்த்தம்: சாக்கிரத்தின்கண்ணும் மின், மேகம் அபரமார்த்தம்,
மற்றவை பரமார்த்தம்; இவற்றுள்ளும், தேக முதலிய இவ்வுலக
வத்துக்கள் அபரமார்த்தம்: சொர்க்க முதலியவை பரமார்த்தம்;
இவற்றினும், பிரஹ்மலோகம் பரமார்த்தம் என இவ்வாறு தார
தம்மியமாகக் கூறுநிற்கும் சகசீவபரங்கண் முழுவதும் ஆராயுங்
காலையில் பரமார்த்தமாகாமையின், சர்ப்பாதிக்கு இரச்சுவாதி
போலத் தான் பரமார்த்தரூப மாதலானும், தனக்கழிவு வந்து
வேறொரு வஸ்து பரமார்த்த மாகாமையினானும் பரமார்த்தம்—
பரப்பிரமம்=[வி-ச-பா-ம்.] சத்தியஞானாநந்தம் பிரஹ்மமென்னும்
சுருதியானும், விஷ்ணுபுராணத்தில் சஜாதீய, விஜாதீய, ஸ்வகத
பேதரகிதமாகவும், மனவாக்குகட் ககோசரமாகவும், சத்திய
ஞான சுகமாத்திரமாகவும், சுவயம்பிரகாச சுவவேத்தியமாகவும்,
இருக்கிற ஞான மாத்திரம் பிரஹ்மமென்று நிர்ணயித்ததானும்,
பரப்பிரமம் — நிதானம் = [வி-ச-பா-ம்.] [காரணமாத்திரம்]

இதுதானே பிரபஞ்சோற்பத்தியிலே உபாதான காரணமாயிருக்
கின்ற பிரகிருதியும், நிமித்த காரணமாயிருக்கின்ற காலாதியு மாவ
தால், நிதானமென்னுங் காரணம்—சாந்தம்=[வி-ச-பா-ம்.] நிஷ்
களம், நிஷ்கிரியம், சாந்தம் என்னும் சுருதியால் விஷயபோகங்க
ளில் அசங்கமாயிருத்தலால், சாந்தம். அன்றியும், [ல-தி.] காஷ்
டத்தி லுண்டானவக்கினி அக்காஷ்டத்தைச் சுட்டுத் தானுஞ்
சாந்தமாவதுபோலச் சுருதியினானும், குருவினானும் உளதாகாநிற்
கும் அகண்டாகார விருத்திஞானம் பிரஹ்மத்திற்கு வேறான சாத்
திர முதலியவைகளைச் சுட்டுத் தானும் சாட்சியாகிய தன்னிலிறத்
தலால், நிஷ்பிரபஞ்சமாகிய தான் சாந்தம்—சத்தியம் = [வி-ச-
பா-ம்.] பரமார்த்த சத்தியசொரூபமா யிருக்கையினாலே பிரதீதிக
சத்தியமா யிருக்கிற சுத்திரஜத, இரச்சுசர்ப்பாதிகளினும், வியவ
கார சத்தியமா யிருக்கிற ஆகாசாதி பதார்த்தங்களினும் விசேஷ
மாக நித்திய பரிபூரண சார்வகாலிக சர்வ சாட்சியாயிருத்தலின்
சத்தியம்—கேவலம்=ஏகமாவதால், அல்லது, முழுதுமாவதால்,
அல்லது, நிச்சயமாயிருத்தலால், அல்லது, ஞானமாயிருத்தலால்,
அல்லது, சுத்தமாயிருத்தலால் கேவலம்—துரியம்=[ல-தி.] நான்
காம் பொருள்; அஃதெங்ஙனம்? ஓரவஸ்தையுண்டாகில், மற்றோ
ரவஸ்தை தோன்றாமல் அழியாநிற்கும் அவஸ்தாத்திரயப் பிர
பஞ்ச மூன்றிற்கும் சாட்சியாய் நான்காம் பொருளாயிருத்தலின்
துரியம்—சமம்=[வி-ச-பா-ம்.] சர்வ வுலகங்களினும் சர்வவிகார
ரகிதமாயிருத்தலால், சமம் அல்லது, [ல-தி.] தாரதம்மியமான
உலகங்கள் பிரஹ்மாமுதற் றம்பபரியந்தம் உத்தம, மத்திம, அத
மமான உடல்கள் ஞானி, யோகி, உபாசகன் கர்மியென்னும்
சீவர்முதல், ஈசுரன் பரியந்தந் தாரதம்மியமாக விளங்காநிற்கும்
வஸ்துக்களனைத்தினும் சத்தாகாரமாய்த் தாரதம்மியமற எப்
போது மிருத்தலால் சமம்—திருக்கு=[ல-தி.] அறிவது யாது அது
திருக்கு, பிரஹ்மம் சர்வதிருசியங்களையும் அறிவதாயிருத்தலால்
திருக்கு—கூடஸ்தன்=[ஷை.] கூடம்=கொல்லன் அடைகல்லு;
அதுபோல நிர்விகாரரூபமாயிருத்தலால் கூடஸ்தன். அல்லது,
[விசாரசாகரம்.] கூடமென்பது, மித்தையாகிய புத்தியும், சிதா
பாசனுமாம்; அவைகளில் அசங்க ரூபமாக இருப்பவன் கூடஸ்
தன்—சாட்சி=[வி-ச-பா-ம்.] நேரே மறைவில்லாமற் சொரூபபூத

ஞானத்தாலே சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பார்ப்பதால் சாட்சி—போதம்=[பஞ்சதசி.] சத்த முதலான விடயங்களெல்லாவற்றையும் அறியும் சம்வித்ரூபமாவதால் போதம்—சுத்தம்=[ல-தி.] சாதி வர்ணாச்சிரமாதித்தொடக்குற்ற சீவன், கிருபை யவதார முதலிய தொடக்குற்ற ஈசுரன், சீவசங்கத்தால் அசுத்தமுற்ற பூதங்கள் இவைக்கு வேறான தான் இவைகளோடு கூடினுந் தன்னை யசுத்தம் பற்றாமையினானும், இவை தனது விவர்த்தமாதலானும், சுத்தம்—இலக்கியம்=இலட்சணையினாற் போதிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகலின் இலட்சியம்—சநாதனம்=[முத்திகண்டம்.] சந்ததம் ஒரே வடிவாயிருத்தலால் சநாதனன்—சீவன்=[பிருகத்கோசம்.] கடாவச்சின்னாகாசம் போலச் சரீரத்திரயங்களால் அவச்சின்னமாயிருத்தலால் சீவன்—"சீவனா யிருந்து காணுஞ் சிற்பர தத்துவத்தே, மேவிய நனவை யுற்றோர்" என்னும் வாசிட்டத்துங் காண்க. தத்துவம்=[வி-ச-பா-ம்.] தத்துவம், அமிர்தம், சத்தியம், பரமார்த்தம், யது, தது, துவம் என்னும் இவ்வேழு சப்தங்களும் பரமார்த்த சத்தாயிருக்கின்ற பிரஹ்மத்தை யுணர்த்துகின்றனவாகலின்; தத்துவம்=பரப்பிரஹ்மம்—விண்=[வாசிட்டம்.] "தடமான வதன்புறமில் லாமையினால்" விண். அல்லது, அசங்கத்துவாதி தர்மத்தால் ஆகாச சதிருசமாவதால் விண்—சோதி=[மு-ம்.] சூரியன் முதலிய சோதிகளை விளக்குவிக்குஞ் சிற்சோதியாவதால் சோதி. அல்லது, [வி-ச-பா-ம்.] இதரமாகவிருக்கின்ற ஆதித்திய சந்திராதிகளை யபேட்சியாமற்றானே மிகவும் பிரகாசமாகப் பிரகாசிக்கின்றதால் சோதி—ஆன்மா=[ல-தி.] நானென்றபிமானத்திற்கிடமாய்த் தோன்றாநின்ற புத்திராதி, காரிய காரண தேகம், சீவன், இவை வெவ்வேறான நாமமடைந்து தனக்கந்நியமாகத் தோன்றலானும், இவைக்கப்பாலாய் ஞானகனப்பிரஹ்மமாகியதான் அந்நியமாகாமையானும் ஆன்மா—[வா-ம்.] "அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரத முரைப்ப தாகி, நிகழொளியா யான்மதத் துவமான சொரூபத்தை நினைத்தல் செய்வாம்" என்றது. [பிர-தை.] "உரை யாடுகின்ற நானென்னு முரைக்கும் அறிவுக் கும்மறிவாய், நாடுகின்ற வுணர்வொன்றுண் டதுவே யான்மா நமக்கெல்லாம்" என்றது. முத்தம்=[வி-ச-பா-ம்.] விடுபட்டவனென்னும் சுருதியால் சுபாவ

மாகச் சம்சாரபந்தம் சர்வாத்மனு இல்லை; ஆகலின், முத்தம்—விபு=[வி-ச-பா-ம்.] சகலப் பிரபஞ்சாகாரராகவும், இரண்யகர்ப்பாதி விவித தேவராகவும் நாநாவிதமாக வுண்டாகின்றதால் விபு. அன்றியும், சர்வத்திர பரிபூரணராகவும், லோகநாயகராகவும் இருப்பதால் விபு. [ல-தி.] அவித்தியாவிசிட்டனின் விபு லிங்கதேகம், இதனின் விபு தூலதேகம், இதனின் ஒன்றின்ஒன்று விபு பிருதுவியாதிபூதங்கள், இவற்றினொன்றினொன்று விபு இரண்யகர்ப்பாதி, இவைகளான் மட்டிடக் கூடாது விரிந்த மாயா விசிஷ்டனுனும் மட்டிடக்கூடாது விரிந்த அஸ்தி பாதிப் பிரிய ரூபமாகலின் விபு—சூக்குமம்=[வி-ச-பா-ம்.] "நுண்மை யாமதி னுண்மையாம்" என்னும் சுருதியானும், "சர்வகதம் சூட்சுமம்" என்னும் சுருதியானும் உத்தரோத்தரம் ஸ்தூலகாரணமாயிருக்கின்ற பிருதுவியாதி பூதங்களும், கந்தாதிகுணங்களும் பிரளயத்திலே யில்லாமையினாற் சூக்குமம்—வாசிட்டத்தில், "சூக்கமாயெட் டாமையினாற் சொன்னபரமே பரமாணு" என்றது. என்று இவ்வண்ணம் விதிகுணங்கள் மொழியும் வேதம்=என்றிவ்வாறு விதிகுணங்களைப் பிரதிபாதியாநிற்கும் வேதமானது.—எ-று. (136)

(280) [இனி நிடேதநாமங்கள் கூறுகின்றார்.]

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமேயம்விமலம் வசனாதீதம், அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரமகண்டம், அசமநந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவயவம நாதி, அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்காமநேக முண்டே. (137)

(இ-ள்.) அசலம்=[ல-தி.] வீடு, ஊர், தேசம் இவைகளில் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்றில் அலைகின்ற ஸ்தூலதேகம், உலகங்களில் ஒன்றினின்றொன்றில் அலைகின்ற லிங்கதேகம், காரண தேகங்களோடு பிருதுவியை வளையமாகச் சுற்றி யலைக்கின்ற அப்பு, அக்கினி இவைகளை யலைக்கின்றவாயு, இவைகட்கிடமாயுள்ள ஆகாசம் இன்னும் பௌதிக சமஷ்டியோடுகூட இவையனைத்தையும் உடலாகக்கொண்டு அறிவினுள்ளே அலையாநின்ற ஈசுரனும், அதிவேகமாக ஆகாசத்திற் கருடன்போலப் பத்துத்

திக்கினும் நூறுகோடி கற்பங்களோடி அளவிட வேண்டுமென்று பார்க்கினும், அளவு காணக்கூடாததாய் அங்கங்கே சாட்சியாய் அசைவற்றிருக்கின்றதால் அசலம்.--நிரஞ்சனம்=(அஞ்சனம்= தமம்: மலினசுபாவத்தால்; அஃதில்லாமையால் நிரஞ்சனம்,— அன்றியும், [ஆத்மபோதடீகா.] அஞ்சனரகிதன், நிரஞ்சனன்: அஃதெங்ஙனம்? மனோவியாபாரமே அஞ்சனமாகலின், மன தேயில்லாம லிருத்தலால் நிரஞ்சனம். இன்னும், லட்சணா விருத்தியிலுங் காண்க. அமிர்தம்=[ல-தி.] மிர்தமற்றது அமிர்தம்: யோகாமிர்தம், தேவாமிர்தங்களைப்புசித்து நமக்கு மரணமில்லையென்றிருப்பவரும் ஈசுரப்பிரளயத்தில் மரணமாவது போல அநந்தாநந்த சின்மாத்திரமே நாமென்று மோட்சாமிர்தமான தன்னையடைந்தோர் மரணமாகாமையின் அமிர்தம். [வி-ச-பா-ம்.] ஓர்காலத்தும் மரணமில்லாமல் நித்தியமாயும், சத்தியமாயும் இருத்தலின் அமிர்தம். — அப்பிரமேயம்=[வி-ச-பா-ம்.] சர்வப் பிரமாணங்கட்கும் விடயமாகாமையின் அப்பிரமேயம். சத்த ஸ்பரிச ரூப கந்தாதிகளான குணங்கள் இவரிடத்தில்லாமையினான், கடபடாதிகள் போலப் பிரத்தியட்ச விஷயமல்லர். காரியலிங்க மில்லாமையின், அநுமான விஷயமல்லர். சாதிருசமில்லாமையின், உபமானவேத்தியமல்லர். ஜாதி குணக்கிரியைக ளில்லாமையின், சத்தப்பிரமாண விஷயமுமல்லர். உபாதானதர்ம மில்லாமையின், அர்த்தாபத்தி விஷயமுமல்லர். பாவ (ஹாவ)ரூபமான சிற்சொரூபராகலின், அபாவ கோசரமுமல்லர். அபாவத்திற்குச் சாட்சியாயிருத்தலானும் அபாவ விஷயமல்லர்;இப்படிச் சகலப் பிரமாணங்கட்கும் விஷயமாகாவிடில் வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலே எப்படி யறியப்படுவரெனின்;-சகலமான பிரத்தியட்ச அநுமான உபமான சத்த அர்த்தாபத்தி அபாவ சாஸ்திராதிகட்கும் சாட்சியாக அறிகிறவராகவும் சுவயம் பிரகாசராகவும் இருத்தலின் பிரமாணங்கட்கு விஷயமாகாவிடினும் தம்மிடத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட சகலப் பிரபஞ்ச பிரமாணங்களையும் சொப்பிரகாசத்தினாலே மித்தையென்று நிச்சயித்து ஆநந்த சின்மாத்திரமா யிருத்தலால், சாஸ்திரயோனி யென்று சொல்லப்படுகிறார்; ஆகலின் அப்பிரமேயம்.—விமலம்=[ல-தி.] மலமற்றது, மலமூத்திராதி மலம்பொருந்திய பிருதுவி, கலங்கல் புகை புழுதி முதலான மலம் பொருந்திய மற்றநான்கு பூதங்கள்,

கோழை சளி பித்தம் மலம் மூத்திர முதலான மலமுடைய தூலதேகம், காசபடலங் காமக்குரோத முதலான மலமுடைய லிங்கதேகம், ஞானஞ்ஞான மலமுடைய சீவன், பஞ்சகிருத்தியாதி மலமுடைய ஈசுரன் இவைக்கு வேறு யாதொரு மலமுமற்று பிரகாசஞானநந்த வடிவாகலின் விமலம்.—வசனாதீதம்= வாக்கின் சக்தி விருத்திக்குக் கோசரமாகாமையின் வசனத்திற்கெட்டாதது.—அசடம்=தேக முதலியவை போலச் சடமாகாமையின் அசடம்.—அநாமயம்=ஆமயம்=நோய்: அஃதற்றதால் அநாமயம். [ல-தி.] ஆதி வியாதி வாசனை யென்னும் மூன்று சரீரத்துச் சுரங்களுந் தனக்கு இல்லாமையின் அநாமயன்.—"சுழலும் வினை, நலனுமன் றியதுநரை மரணமும் பசியைமுத, லலகுறுந் துயர்முழுது முடையனன் றொருபொழுதும்," என்னும் பிரமகீதையினானுங் காண்க. அசங்கம்=[விசார சந்திரோதயம்.] சங்கமென்பது சம்பந்தம்; அது சஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேதத்தால் மூவகையாம்: பிராமணனுக்கு அந்நிய பிராமணனோடுளதாகுஞ் சம்பந்தம் சஜாதீய சம்பந்தம். சூத்திராதியரோடுளதாகுஞ் சம்பந்தம் விஜாதீய சம்பந்தம். அஸ்தபாதாதிகளோடுள்ள சம்பந்தம் சுவகத சம்பந்தம். தான் ஏகமாகலின், சாதியில்லை. சீவன், ஈசுரன், பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், நான் நீ முதலியபேதமோ உபாதியாற் பண்ணைப்பட்டது; ஆகலின், தனக்கு யாதொன்றோடுஞ் சஜாதீய சம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான் அத்வைதமாயும், சத்தாயுமிருத்தலின், தனக்குப் பின்னமாக மாயை மாயாகாரியமான தூல சூட்சுமப் பிரபஞ்சங்கள் அசத்தாம்: அசத்து அற்பமும் வஸ்துவன்று; ஆகலின், தனக்கு யாதொன்றோடும் விஜாதீய சம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான் நிரவயவமாகலின், சச்சிதாநந்தாதிகளோ தனதவயவமல்ல: பின்னையோ ஏகரூபமாகலின், தனது சொரூபமாம். இதனால் தனக்கு யாதொன்றோடும் சுவகத சம்பந்தமில்லை; இவ்வாறு சர்வ சம்பந்தமு மில்லாமையின் அசங்கம்.— அதுலம்=[வி-ச-பா-ம்.] உபமானமற்றது: இதற்குச் சமான வஸ்து ஒருகாலத்தும் ஓரிடத்தும் இல்லாமையின் அதுலம்.— நிரந்தரம்=அந்தரம்=அவகாசம்; அஃதில்லாதது நிரந்தரம்.— [நிச்சித்திரம் என்று பொருள்.] இதனை, "நிலன்விண் கால்கிரி திசையெலா மேவியு நெடுஞ்சிலை புரையாகா" என்னும்

வாசிட்டத்தாலறிக. அகோசரம்=கோசரம்=விடயம்; தானென்றிற்கும் விடயமாகாமையின் அகோசரம்.-அகண்டம்=காலதேச வஸ்துக்களால் கண்டிதமாகாமையின் அகண்டம்.—அசம்=ஜநநமில்லாதது. [வி-ச-பா-ம்.] நித்தியசித்தமாக இருப்பது கொண்டு ஜநநத்தையடையாமையின் அசம்.—“ஊறுபட வொன்றினுளே பிறத்தல்பிறந் துளவாதல், வேறுபட வளர்தல்வளர்ந் தயலொன்றாய் விளைந்தமைதல், மாறுபடத் தேய்தலற மாய்தலென வருகின்ற, வாறியல்பு முடம்பன்றி யறிவுடையா”—என்னும், கீதையினாலறிக. அநந்தம்=[வி-ச-பா-ம்.] நித்தியமாகவும், சர்வகதமாகவும் இருத்தலின், தேச கால வஸ்துக்களால் பரிச்சேத மில்லாமையான் அநந்தம்.—அவிநாசி=நாசரகிதமாகலின் அவிநாசி. —நிர்க்குணம்= [வி-ச-பா-ம்.]பரமார்த்த தசைக்கண் குணத்திரயங்க ளில்லாமையான் நிர்க்குணம். அல்லது சத்த, ஸ்பரிசாதி குணரகிதமாயும், நித்தியசுத்தஞானைக ரூபமாயும் இருத்தலின் நிர்க்குணம். [ல-தி.] சத்துவகுணத்தால் ஈசுரனையும், இரஜோகுணத்தால் சீவரையும், தமோகுணத்தால் சகத்தையுமுண்டாக்கி அவைகளை யுகந்தோறும் விரித்தடக்கி வினோதியாநிற்கும் பிரகிருதிக்கு அதீதமாய்ச் சுத்த அதிஷ்டான சுகஸ்வரூபமாகத் தானிருத்தலின் நிர்க்குணம்.—நிட்களம்= களை=அவயவம். அஃதின்மையின் நிட்களம்.—[ல-தி.] பிரஹ்மம் ஆகாசவுருவா யிருக்கு மென்றது ஒருவேதம். அதற்கு நாமரூபமில்லை அமூர்த்தமா யிருக்கு மென்றது ஒருவேதம். பிரஹ்மத்திற்கு முன்பின் உட்புறமில்லை அது சாட்சியா யிருக்கு மென்றது ஒருவேதம். அறியப்பட்டதும் அறியப்படாததும் பிரஹ்மமல்ல; அவைக்கந்நியமாய் அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அறிவு நிராகாரமென்றது ஒருவேதம். இவ்வாறு கூறுகின்ற சுருதியானும், சூரியனை நாடாநிற்கும் மனதோடுகூட நீண்ட சிதாபாசனைக் கற்பித சேதனமென்றது கொண்டு வாளால் வெட்டுதலும், அக்கினியாற் சுடுவதும், நீட்டின கரத்திற் றாக்குவது போற் றாக்காமற்போமாயின், சுபாவசித்து ரூபரகிதமென்னல் வேண்டுமோவென்னும் உத்தியானும், தான் உள்ளிந்திரியம், வெளியிந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாமல் அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அநுபவத்தானும் நிஷ்களம்—நிரவயவம்=[ல-தி.] அஸ்தபாதாதி

அவயவங்களையுடைய மூவகைச் சரீரங்கட்கும் அந்நியமாய் ஆகாயம்போலும் உருவமாய் மூவகையவஸ்தைகட்குஞ் சாட்சியாய் நித்தியமாகியுள்ள தனக்குத் தனக்கென ஓரவயவ மின்மையானும், தன்போல உண்மையாயில்லாமல் தனதவயவமென்று சொல்லத்தக்கதானபொருளும் அல்லாமல் தன்னிற் கற்பிதமாய்த் தோன்றாநின்ற பிரபஞ்சத்தைக் குறித்தும் ஓரவயவமின்மையானும் தான் நிரவயவம்—அநாதி=ஆதி=உற்பத்தி; அஃதில்லாதது அநாதி. [வி-ச-பா-ம்.] இதற்குக் காரணமில்லை; இதுதானே சகத்பிராந்திக்கு ஆதிகாரணமாயும், அதிஷ்டானமாயு மிருத்தலால் அநாதி. [ல-தி.] யாவைக்குங் காரணமான தனக்குக் காரணம் இன்மையானும், அநாதி யென்றுகூறும் கர்மம், அஞ்ஞானம், வேதம், ஈசன், சீவன் என்னும் சோபாதிக சகத்தும், நிருபாதிக சைதந்நியமான பிரஹ்மமும் ஆகிய இவ்வாறினுள்ளே கற்பித அநாதியான ஐந்திற்கும் மூலமான சித்திற்கு ஆதியின்மையின் அநாதி.—அசரீரம்=தேகமின்மையது. [ல-தி.] சரீரங்களையுடையகர்மி, யோகி, உலகபாலர், வைசுவாநரன் முதலிய சீவர்க்கும், சகசரீரமுடைய ஈசுரனுக்கும் அந்நியமாய் விளங்காநிற்குந் தான் சிற்சதாநந்தரூப மாவதானும், தனக்கொரு சரீரமின்மையானும், சரீரம் என்னதென்னும் அநுபவத்தாற் றனக்குச்சரீரம் அந்நியம், அநித்தியமென்னும் யுத்தி சர்வலோக சம்மத மாவதானும் தான் அசரீரன்.—அவிகாரம்= விகாரமின்மையது. [ல-தி.] பஞ்சகோசங்களையும், அவைகளின் விகாரங்களையும் அறியும் அறிவேவடிவாதலால் அவிகாரம்.—அத்துவிதம்=[ல-தி.] துவிதமென்பது=இரண்டு; அஃதின்மையது அத்துவிதம்.—துவிதசகந் தோன்றுவதனாற் றான் அத்துவிதமென்பது எவ்வாறெனின்;— மரஞ் செடி கொடி முதலியவை மண்ணிலே யுண்டாய் மண்ணிலே யிருந்து மண்ணாகவே அழிதல் போலச் சாக்கிராதிய அவஸ்தைகளிற் றோன்றாநின்ற சகம் சாட்சியாகிய தன்னிலே யுண்டாய்த் தன்னிலே யிருந்து தானாகவே அழிதலானும், தன்னைப்போல மற்றோர்வஸ்து இன்மையானும் தான் அத்துவிதம்—என விலக்கு ஆம் அநேகம் உண்டு=என்று நிஷேதங்களான நாமங்கள் அநந்தமுள.—எ-று.

அநந்தமென்றமையால், இன்னும் அஸ்தூலம், அநணு, அகிருஸ்வம், அதிருச்யம், அக்கிராகியம், அசப்தம், அஸ்பர்சம், அரூபம், அவ்வியயம் என்பன முதலியவுங்கொள்க. (137)

[இப்படி விதிமுகத்தானும், எதிர்மறை முகத்தானும் பிரஹ்மத்தைச் சுருதிகள்கூறும் சத்தங்கள் அநேகமாயினும் பொருளொன்றேயாவது போலச் சச்சிதாநந்த சத்தங்கட்கும் பொருளொன்றேயெனச் சுருதியாற் சந்தேக நிவிர்த்தி செய்கின்றார்.]

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாய்ச்
சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு
ளொன்றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்
லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனாற் சத்தாதி
குணப்பொருளாம் பிரம மேகம், அன்னபொருளொரு
மையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே. (138)

(இ-ள்.) இன்னவகை=இப்படி (அநேகமாகச் சுருதிகள் கூறுநிற்கும்)—விதிவிலக்குக் குணங்கள்=விதி நிஷேதங்களாகிய குணங்கள்—நன்று ஆய்ச் சேர்ந்து ஒருமித்து எல்லாம்கூடிச் சொன்னபொருள்=நன்றாகச் சார்ந்தொன்றுபட்டு முழுவதுந் திரண்டுசொல்லிய வஸ்துவானது—ஒன்று அன்றி இரண்டு இல்லை=ஒன்றேயல்லாமல் உபயமில்லை.—ஒருபொருளை=அகண்டைகரசமான பிரஹ்மத்தை — சொல்லும் சொற்கள்=பிரதிபாதியாநின்ற சத்தங்கள்— பின்னபதம் ஆம்= (பரஸ்பரம்) பின்னமான சத்தங்களாம்.—அதனால்=அக்காரணத்தால்—சத்தாதி குணப்பொருள் ஆம் பிரமம்=சத்து, சித்து, ஆநந்தமென்னும் விசேடணத்தையுடைய வஸ்துவாகிய பிரஹ்மம்—ஏகம்=ஏகரூபமாம்:—அன்னபொருள் ஒருமை அறிந்து=அத்தன்மையான பிரஹ்மத்தின் ஏகரசத்தன்மையை (ச்சுருதிப்பிரமாணத்தால்) உணர்ந்து—அகண்ட பரிபூரணம் ஆய் ஆவாய் நீயே=(சஜாதியாதி) பேதரகிதமான பரிபூரணமாயிருப்பாய் நீ.—எ-று.

கைமலை, கறையடி, புழைக்கை என்னும் சொற்கள் பின்னபதமாயினும், அவைகளின்பொருளான யானை பின்னமாகாம

லொன்றேயாவதுபோலவும், ஓர்புருடனைப் பிதா, மகன், தம்பி என்னும் அநேகசொற்களாற் சொல்லினும் அவன் அநேகனாகாமல் ஒருவனேயாவதுபோலவும், சச்சிதாநந்தாதி பதங்களாற் சுருதிகூறிய பிரஹ்மமும் அகண்டைகரசமாக இருத்தலாற் சந்தேகமொழிந்து அதுவாயிருத்தி யென்பதாம். (138)

(281) [பிரஹ்மம் நிர்க்குணமென்றதால் அதற்குக் குணங் கூறுதல் என்தாய் மலடியெனல் போல அசங்கதமாமென்றசங்கித்துக் குணமாயின் அங்ஙனமாம், சொருபமாகலின் அங்ஙனமாகா தென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய்
மலடியென னிகரென் னாதே, சற்குணனே வத்துநிலை
யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ, நற்குணவே
தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம ஞானந் தோன்
றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று
பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. (139)

(இ-ள்.) நிர்க்குண வத்துவின் குணங்கள் உரைப்பது=நிர்க்குணவஸ்துவிற்கு (ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதிகளான அநேக)குணங்களை(ச்சுருதி)கூறுவது—தாய் மலடி எனல் நிகர் என்னாதே=(என்) தாய் மலடியென்னுங் கூற்றிற்கிணையாய் *வியாகாதமாமென்று சங்கியாதே.—சற்குணனே= (சமாதி) சற்குணங்களையுடையமைந்தா—வத்து நிலை உரையாமல்=வஸ்துவினுடைய (ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதி) குணங்களை(ச்சுருதியானும், பெரியோர்களானும்)கற்பியாமல்—அறியவல்ல சதுரர் உண்டோ=அறியச் சாமர்த்தியமுடைய அறிஞருளரா(இலர்.)–நற்குணவேதங்கள்=(ஆகலின், யாவரிடத்தும்) கருணையுடைய சுருதிகள்—இந்தச் சீவன் முத்திபெற = (130-வது செய்யுளிற்கூறிய) லட்சணமுடைய சீவன்முத்திச்சுகமடையவும்,–பிரமஞானம் தோன்ற= (முதற்படலத்தில் 59–60-வது செய்யுளிற்கூறிய) பிரஹ்மத்தின் பரோட்ச அபரோட்ச விஞ்ஞானம் அதிகாரிக் குண்டாதற்

* வியாகாதம்=முன்னுக்குப்பின் விரோதமான வார்த்தை.

பொருட்டும்—சொல் குணங்கள் = கற்பியாநின்ற குணங்கள்—பிரமத்தின் குணங்கள் அன்று = பிரஹ்மத்தினுடைய குணங்களல்ல:— [மற்றென்னையெனின்;—] பிரமம் ஆம் சொரூபந் தானே = பிரஹ்மத்தின் சொரூபமே.—எ-று.

"வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"சத்தியம் பிரம மான்மா பரமுதற் சாற்ற வேண்டி
யித்திறப் பெயர்மே லோரா லிடப்பெற்ற விந்த வான்மா".

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுாற் காண்க.

"பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே" எ-கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"எல்லாமென் றுரைத்ததெலா மறிவித்தற் பொருட்டேயா மிசையச் சொன்ன, சொல்லாலென் வினைன்றே யாதலினு லோமென்று துணிக வித்தை" (139)

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுாற் காண்க.

[சச்சிதாநந்தம் ஏகாசமென்பதிற் சுருதிப்பிரமாணத்தால் சந்தேகந்தெளிந்த சீடன் யுத்தியினுனும் சந்தேக நிவிர்த்தி யடைதற்பொருட்டு வினுதல்.]

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுரு வே மொழியக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன் னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தே னையா, ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. (140)

(இ-ள்.) மோக இருள் கெட=(தனது காரியவர்க்கங்களோடு) அஞ்ஞான விருள்நாசமாக—கோடி அருணன் என வரு குருவே=கோடி ஆதித்தியர் போன் றெழுந்தருளிய குருவே—ஐயா=ஐயனே — மொழியக் கேளீர்=(அடியேன் ஓர்) விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருள்வீராக.—ஏக பரிபூரணம் ஆம் என் சொருபம்=ஏக (ரச சச்சிதாநந்த) பரிபூரணமாகிய எனது சொரூப(வநுபூதி)—என் உளத்தில் இறுகும்வண்ணம்= எனது அந்தக்கரணத்தின்கண் அழுந்தும்படியாக—ஆகமங்கள் சொன்னபடி=சுருதிகள் கூறியவாறு—என்னை அகண்டார்த்தமா அறிந்தேன்= (சச்சிதாநந்தமாகிய) வென்னை அகண்டைகரசப் பொருளாக நிச்சந்தேகமா யறிந்துகொண்டேன்.—ஊகமும் ஒத்திட உரைத்தால்=(சச்சிதாநந்தம் ஏகமென்பதில்) உத்தியும் (எனக்குச்) சம்மதமாக வருளிச்செய்தால்—பசு மரத்தில் ஆணி போல்=பச்சைமரத்தில் (அறைந்த) ஆணிபோல—நெஞ்சு உறைக்கும்=(அநுபூதியின்கண் என்) மன மழுந்தும்.—எ-று.

"மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே" என்றது, சமுசயத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானவிருளை அற்பமுஞ் சேடியாமல் சுலபமாகப் போக்குவிக்கும் சுருதி யுத்தி அநுபூதிவலியைப் பூரணமாயுடையரா யிருத்தலினென்க. (140)

(282) [உத்தியினுல் சச்சிதாநந்தங்களி னுருமையைத் தேரித்துணர்த்துகின்றூர்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத் துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகாநுபவம் விளைந்தி டாதே. (141)

(இ-ள்.) சத்தே சித்து ஆகும்=இருக்கின்றதே விளங்குகின்றதாம் —அயல் எனில்=(இருக்கின்றதற்கு விளங்குகின்றது) அந்நியமெனில் — அசத்து ஆம்= (இருக்கின்றதற்கு அந்நியமான சித்து இருப்பில்லாமையின், சசவிஷாணம் போல) அசத்தாம் — அசத்து ஆனுல் =(அச் சித்து இருப்பில்லாமற் சசவிஷாணம்போல்) அசத்தாயின் — சாட்சி எங்கே=அது சாட்சியாதல் எவ்விடத்திற்காணப்படும்: (ஓரிடத்துங் காணப் படாது.)—(ஆகலின், சத்தேசித்தெனக் கொள்ளல்வேண்டும்.) சித்தே சத்து ஆகும்=விளங்குகின்றதே யிருக்கின்றதாம் — அயல் எனில்=(விளங்குகின்றதற்கு இருக்கின்றது) அந்நியமெனில் — சடம் ஆம்=(அச் சத்திற்கு விளங்குந்தன்மை யில்லா

மையின், கடபடாதிகள் போல அச் சத்து) சடமாகும்.— சடங்களுக்குத் திதியும் இல்லை=சடபதார்த்தங்கட்கு (இரச்சுசர்ப்பம் போல) இருப்புமில்லை.— (ஆகலின், சித்தே சத்தாகுமெனக் கொள்ளல்வேண்டும்.) ஒத்தே தோன்றிய=இவ்வாருன யுத்திக்குப் பின்னமாகாமல்) ஏகமாகவே தோன்றிய—சத்தும் சித்தும்=சத்துஞ் சித்துமே—நல்ல சுகம் ஆகும்=பரமப்பிரேமாஸ்பதமான ஆநந்தமாம் —அன்னியம் ஆகில்=சத்தாகிய சித்துக்கு ஆநந்த மந்நியமாயின் —சடம் அசத்து ஆம்=சடமும், அசத்துமாம் — (ஆகவே,) சுகாநுபவம் விளைந்திடாதே=ஆநந்தாநுபவமுண்டாகாதே!—(ஆகலின், சத்தும் சித்துமே ஆநந்தமெனக் கொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளவே, பிரஹ்மம் அகண்டைகரசமென்பது யுத்தியாற் பெறப்படுகின்றது.) ஊகத்துக்கு ஓர் வித்து= (சச்சிதாநந்தங்களை அகண்டார்த்தமாக) யூகித்தற்கு இவ்வுத்தியே தலைமையான யுத்தியாம்.—எ-று.

"ஊகத்துக்கு" என்றதற்கு, ஏனைய நாமங்களையும் ஊகித்தற்கெனினுமாம். (141)

[இன்னும் சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்த மேன்பதை யுத்தியால் வற்புறுத்திக் கூறி முடிக்கின்றூர்.]

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்ஞலோ
வேருென் ரூலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோ
சத் தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்
செயுமோ சத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச் சொன்
ஞல், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற் பங்களைவிட்
டொழிந்தி டாயே. (142)

(இ-ள்.) வீயாத சத்து=காலத்திரயாபாத்தியமான சத்து—முன்னம் விளங்குவது=ஏற்கெனவே விளங்காநிற்பது—தன்ஞலோ வேறு ஒன்ருலோ=(தீபம்போலத்) தன்ஞலேயே விளங்குகின்றதா? (அல்லது, தீபத்தினுலே கடம்போலத்) தனக்கு அந்நியமான வேருெரு பதார்த்தத்தினுலே விளங்குகின்றதா?—வாயால் வேறெனில் = வாக்கால் தனக்கந்நியமான ஓர் பதார்த்தத்தால் விளங்காநின்ற தென்னின்;—அதுவும்=(ஆன்ம

சத்திற்கந்நியமான) அப்பதார்த்தமும்,—அசத்தோ சத்தோ= சத்துவிலட்சணமா? அல்லது, * சதந்தரமா? — அசத்தேல்= சத்துவிலட்சணமென்று சொல்லுவாயாகின்,— பேயா=மதிகேடனே—மலடி மைந்தன் காரியம் செயுமோ=வந்தியாசுதன் ஓர்காரியஞ் செய்வதுமுண்டா?— (சத்துவிலட்சணம் வந்தியாசுதன்போல அசத்தாகலின், அதற்குச் சத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறரூபமான காரியங் கூடாதென்பது கருத்து,) சத்து என= சதந்தரமென்று—இப்படி= இவ்விதம்— அதையும்=அவ் வந்நியத்தையும்,—பிரித்துச் சொன்ஞல்=பகுத்துக்கூறிடில்,—ஓயாத அவத்தை ஆம்=(அச் சதந்தரம் நிகிருஷ்டமா யிருந்துகொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, சமானமாயிருந்து கொண்டு தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது ஒன்றினுல் தான் பிரகாசவதிசயம் பெற்றுத் தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, தானே தோன்றிக்கொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதா என்று இப்படி நான்கு விதமான விகற்பம் வரும்; வரவே, அச் சதந்தரம் நிகிருஷ்டமா யிருந்துகொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற தென்னும் முதல் விகற்பங்கூடாது. என்னை? சூரியப்பிரகாசத்திற்கு நிகிருஷ்டமாகிய தீபமும் சூரியனைத்தோற்றுவித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனங் காணப்படாமையி னென்க. அச் சதந்தரம் சத்துக்குச் சமானமாயிருந்து கொண்டு அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதென்னும் இரண்டாம் விகற்பமுங் கூடாது. என்னை? தீபத்திற்குச் சமானமான மற்றொருதீபம் அத் தீபத்தைத் தோற்றுவித்தல்வேண்டும்; அங்ஙனங் காணப்படாமையி னென்க. அச் சதந்தரம் ஒன்றினுல் தான் பிரகாசவதிசயம் பெற்று அச் சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற தென்னும் மூன்ரும் விகற்பமுங்கூடாது. என்னை? அச் சதந்தரத்திற்கும் பிரகாசவதிசயந் தருகிறவஸ்து சத்தா? அல்லது, அசத்தா என்று விகற்பிக்கவரும். சத்தென்னின் ;— அது சொப்பிரகாசமா? அல்லது, அப்பிரகாசமா என்று விகற்பிக்கவரும்; அது சொப்பிரகாசமா மென்னின்;— அப்பொழுது சொப்பிரகாசமாகிய சத்தே சித்தாகலின், சத்துக்குச் சொப்பிரகாசத்துவமும், அத்துவிதீயத்துவமும் வேதாந்திகட் கந்நியரால் அங்கீகரிக்கப்பட

* சதந்தரம்=வேறுசத்து.

வில்லே. ஆதலால், ஆன்ம சொரூபமாகிய சத்தைத் தோற்று விக்கிற சதந்தரத்திற்குப் பிரகாசவதிசயந் தருகிறசத்து சொப் பிரகாச மென்னல் கூடாது. அப்பிரகாச மென்னின்;—அது வுங்கூடாது. என்னே? அப்பிரகாசமாகிய வஸ்து பிரகாசமாகிய வஸ்துவுக்குப் பிரகாசவதிசயத்தைத் தருவது கண்டிலேம்; ஆகலின், அப்பிரகாச மெனலுங்கூடாது; *ஆனுல், அந்நியவஸ்து வினுற் பிரகாசவதிசயத்தைப் பெற்றுச் சதந்தரம் ஆன்மாவைத் தோற்றுவிக்கிற தென்னின்;— அந்நியவஸ்து அசத்தாகலின், அங்ஙனஞ் சொல்லுதலுங் கூடாது; அங்ஙனமாயின், ஆன்ம சொரூபமான சத்திற்குப் பிரகாசவதிசயந்தருஞ் சதந்தரத்திற் குப் பிரகாசாதிசயந்தருஞ்சத்து அந்நியமொன் றுண்டெனல் வேண்டும்; அங்ஙனஞ் சொல்லின்;—அச் சத்திற்குப் பிரகாசவதி சயந்தருஞ்சத்து அந்நியமொன் றுண்டென்றும், அச் சத்திற்குப் பிரகாசவதிசயந்தருகிற சத்து அந்நியமொன் றுண்டென்றும் இப்படி) அநவஸ்தாதோஷ (மும், சத்திற்கு அப்பிரகாசத்துவ மும், தொய்தத்துவமு முண்டென்று) வரும்.—(உலகின்கண் ணே ஒன்றிற்குப் பிரகாசவதிசயந்தரும் அக்கினியாதிகள் தாம் பிரகாசமா யிருந்துகொண்டே அந்நியங்களேப் பிரகாசிப்பிக்கக் கண்டோம்: தாம் அப்பிரகாசமா யிருந்துகொண்டு அந்நியங் களேப் பிரகாசிப்பிக்கக் கண்டிலேம்; ஆதலால், முன்சொன்ன பட்சத்திரயங்களுங் கூடாமையின், சத்தைத் தோற்றுவிக்கிற சதந்தரம் தானே சொப்பிரகாசமா யிருந்துகொண்டு அச் சத் தாகிய வஸ்துவைத் தோற்றுவிக்கிறதென்றே சொல்லல்வேண் டும்; இங்ஙனஞ் சொல்லில், சொப்பிரகாசமான சதந்தரமே சித்தென்று சித்தித்தது; இங்ஙனமாமேல், உலகின்கன் ஆகாசத் திற்போல உபாதியன்றிச் சத்துத்துவயம் நிரூபித்தல்கூடாது. ஏனெனின்;— நிருபாதிகமாகிய சத்து அத்துவிதீய மென்று சுருதியாதிகளாற் சொல்லப்படுவதால்; ஆகலின், பிரகாசமாகிய சதந்தரத்தால் அவ்வான்மசத்துத் தோன்றுநிற்கின்ற தென் னல் கூடாது. மற்றெங்ஙனெனின்;— ஆன்ம சொரூபமாகிய சத்து சொப்பிரகாசமாயிருத்தலின், அதுவே சித்தென்று சித்தித்தது; அச் சித்தான சத்திற்கு விலட்சணமான வஸ்து

* அசத்தென்னின்:—அதுவுங்கூடாது என்னே? அசத்து ஒரு காரியஞ் செய்வதில்லேயாகலின்.

அசத்தாகலின், அதற்கு இரண்டாம்வஸ்து இல்லே; ஆகையால், அச் சித்தானசத்தே ஆநந்தரூப மாயிற்றென்று இப்படி யூகித் து) குதர்க்க விகற்பங்களே விட்டு ஒழிந்திடாய்=(முன்னே நீ ஆட்சேபித்த) குதர்க்கமாகிய விகற்பங்களே விட்டொழியக் கடவாய்.—எ-று.

"பேயா" என்றது, சீடன் குதர்க்கங்களே விட்டு நம்புதற் பொருட்டுத் திருவுள்ளத்தின்கண் சற்றே முனிவுற்றது போற் காட்டிக் கூறினது. (142)

(283) [சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமாக வுள்ளதன்மை யை, 135-வது செய்யுடொடங்கி, 142-வது செய்யுள் வரையும், சுருதியுத்திகளாலுணர்த்துவித்து இனி அநுபூதியாலுந் தெரித்துணர்த்துகின்றர்.]

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்
சுழுத்திச் சுகவா நந்தம், மிருதிவடி வாதலிலவ் வாநந்த
மேயறிவாம் வேறங் கில்லே, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி
யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளேக் காண்கின் ருயே, இருதயத்
திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்தி டாயே.(143)

(இ-ள்.) சுருதி யுத்தி ஒத்தது போல்=(சச்சிதாநந்தங்கள் தம்மில் வேறுபடாமல் அகண்டார்த்தமா யிருப்பதில்) சுருதி யுத்திகள் விரோதியாமல் ஒத்ததுபோல—அநுபவமும் கேள்= அநுபவ மொப்பதையுங் கூறக்கேட்பாய்.—சுழுத்திச் சுக ஆநந் தம்=உனது சுழுத்தியின்கண் (நித்திய நிருபாதிக நிரதிசய) சுகசொரூபமாகிய ஆநந்தமானது—மிருதி வடிவு ஆதலில்= (அங்கே அஞ்ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருந்து விழித்த பொழுது ஒன்றுமறியாமற் சுகமாயிருந்தே னென்னும்) ஸ்மிருதிரூபமாக உதித்தலால்,—அவ்வாநந்தமே அறிவு ஆம்= அவ்வாநந்தமே சித்தாகும்.—[ஆண்டஞ்ஞானம் வேறென்ருல் விளங்கிற் றென்பாயேல்,] அங்கு வேறு இல்லே=அச்சுழுத்தி யின்கண் ஆநந்தத்தைத் தவிரப் பிரகாசாந்தரமில்லே— கருது பிரளயம் சுழுத்தி இரண்டிலும்= கருதுகின்ற பிரளயமும், சுழுத்தியுமாகிய இரண்டவஸ்தைகளிலும்—நீ இருந்து=(சிதாநந்த ரூபனுன) நீ இருந்தே—இருளேக் காண்கின்ருய்=(அஞ்ஞான

மாகிய) இருளைக் காண்கின்றாய்; —(ஆகலின், நீ சச்சிதாநந்த சொரூபனும்: சச்சிதாநந்த சொரூபமே சாஸ்திரங்களிற் பிரஹ்ம மென்று கூறியிருப்பதால் பிரஹ்ம சொரூபமே ஆன்மா. [வியாபகமாயிருப்பதற்குப் பிரஹ்மமென்று பெயராம்.] தேசத்தாலெதற்கந்தமில்லையோ அது வியாபகமென்று சொல்லப்படும்; அதற்குஆன்மா பின்னமாமேல், தேசத்தா லந்த முடையதாம்: எதற்குத் தேசத்தா லந்த முண்டோ அதற்குக் காலத்தாலும் அந்த முண்டாம்; இது நியமமாகலின், ஆன்மா அநித்தியமாம்: எதற்குக் காலத்தா லந்த முண்டோ அஃதநித்திய மெனப்படும்; இதனால், பிரஹ்மத்திற்குப் பின்னமாக ஆன்மா இல்லை ஆன்மாவிற்குப் பின்னமாகப் பிரஹ்மமில்லை; பின்னமாயின், அநான்மாவாம்: அநான்மாவாகிய கடாதிகள் சடமாகலின், ஆன்மாவிற்குப் பின்னமான பிரஹ்மமும் சடமேயாம்; ஆதலால், ஆன்மாவுக்குப் பின்னமாகப் பிரஹ்மமுமில்லை; பின்னையோ பிரஹ்ம சொரூபமே ஆன்மாவாம்: சேதனமொன்றே சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும், மாயைக்கும் அதிஷ்டானமாவதால் பிரஹ்ம மென்று சொல்லப்படுகிறது. அவித்தைக்கும், வியஷ்டி தேகாதிகட்கும் அதிஷ்டானமாவதால் ஆன்மா வென்று சொல்லப்படுகிறது. தற்பத லட்சியம் பிரஹ்மமென்றும், துவம்பத லட்சியம் ஆன்மாவென்றுஞ் சொல்லப்படும், ஈசுரசாட்சி தற்பதத்திற்கு லட்சியம். சிவசாட்சி துவம்பதத்திற்கு லட்சியம், வியஷ்டி சங்காதவுபகித சேதனம் சிவசாட்சி. சமஷ்டி சங்காதவுபகித சேதனம் ஈசுரசாட்சி. சீவனுக்கும், ஈசுரனுக்கும் ஏகத்தன்மை கூடாதாயினும் சிவசாட்சிக்கும், ஈசுரசாட்சிக்கும் உபாதியினானன்றிப் பேதமின்மையாற் சொரூபத்தால் அவ்விரண்டுமொன்றே; மடத்தின்கணுள்ள கடாகாச மடாகாசங்கட்கு உபாதியினாற் பேதமேயன்றிச் சொரூபத்தாற் பேதமின்மைபோல ஆன்மாவுக்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் உபாதிபேதமேயன்றி வேறுபேதமில்லை; இரண்டுமொன்றே.) இத்துணையுங்கூறியது, "கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தியிரண்டிலு நீ யிருந்திருளைக் காண்கின் றாயே" என்பதன் கருத்துரை. இருதயத்து இப்படி நோக்கி=உன திருதயத்தின்கண் இவ்வாறுநாடி—ஏக பரிபூரணம் ஆய் இருந்திடாய்=(சஜாதீய, விஜாதீய, சுவகத) பேதரகிதமான பரிபூரணப் பிரஹ்மமாயிருப்பாய்.—எ-று.

"சுழுத்திச் சுகவா நந்தம் மிருதிவடி வாதலில்" என்பதை, "பரமமா யுண்டெனல் வடிவாய், மின்னிய சமமா மறிவுகாண் பவற்றின் மேவுற வெழுதல்சங் கற்பம்" எ-ம், "அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முளையாம்" எ-ம் வரும் வாசிட்டச் செய்யுட்களா னுய்த்துணர்க.

112-வது செய்யுளில், "சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமநு பவமெங்ஙனே" என்று சீடன்சங்கையின்மேல் வைத்து உபக்கிரமித்ததை இங்கே உபசம்மாரஞ் செய்தன ரென்றறிக. (143)

(284) [சீடன் குருவருளால் சமாதிரூபமான அநுபூதிவாயிலாகச் சந்தேகந்தெளிந்து ஆரூடமடைந்ததைக் கூறுகின்றார்.]

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமநு
பவம்வி டாமல், பலமலரின் மதுப்போலே சச்சிதா நந்த
மொன்றும் பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்
மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப் பார்த்த போது,
பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்று
மொரு படமா னனே. (144)

(இ-ள்.) பல கலையும் உணர்ந்த=பல ஞான நூல்களையும் உள்ள படியறிந்து நிஷ்டையினையு முடைய—குரு=குருவானவர்—பல மலரின் மதுப்போலே=பல புஷ்பங்களினின்றும் (தேனீக்களாலெடுத்துச் சேர்த்த) தேனைப்போல—சத் சித் ஆநந்தம் ஒன்று ஆம் = சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டைகரசமான—பரமார்த்தத்தை=உண்மை நிலையை — மொழிந்தபடி=சுருதி யுத்தி அநுபவத்தோடும் உபதேசித்தபடி— இவனும்= இச்சீடனும்,—அநுபவம் விடாமல்=(சுருதி யுத்திகளுக்கொத்ததான) தன்னநுபவத்தை விடாமற்கொண்டு— பலபொழுதும்=பலகாலும்—கண்மூடி=(திசைகளைப் பாராதிருக்கும்படி) கண்களைத் தனது மூக்கின்நுதிமேலே நிறுத்தி—சமாதி இருந்தான்=சமாதியிலிருந்தனன்—விழித்துப் பார்த்த போது=(பின்னே சமாதியினின்றும்) உத்திதனாகிப் பார்த்தபோது—பல வடிவு ஆம்= அநேகவித ரூபங்களான—சர அசர சித்திரங்கள் எலாம்=

சராசரங்களாகிய சித்திரங்களனைத்தும்—தோன்றும்=(நிச்சித்ரமான கண்ணாடியிற் புரம்போலத்) தோன்றாநிற்கும்—ஒருபடம் ஆனான்=அகண்டசச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மமே தானானான்.—எ-று.

சராசரவுருவங்களைச் சித்திரமென்றமையின், அவற்றிற் காதாரமாகிய அகண்டைகரசனான தன்னைப் "படம்" என்றார்.

தியானிக்கிறவனையும், தியானத்தையும் கிரமமாகப் பரித்தியாகஞ்செய்து தியானிக்கப்படுகின்ற ஒரு பிரஹ்மமாத்திரம் கோசரமுடையதாய் நிவாதஸ்தல தீபம்போலிருக்குஞ் சித்தம் சமாதியெனப்படும். "விழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமா னானே" என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம்,

"கசனுயர் சமாதி நீங்கி பொருபகற் களிக்கு நெஞ்சன்
வசமறத் தழுத ழுத்த வசனத்தன் யாது செய்கேன்
றிசையுற வெங்குச் செல்கேன் றீர்ப்பதென் கொள்வ தென்னா
மிசையுயர் கற்ப நீர்போல் மேதினி யெங்கு நானே."—எ-ம்,

"மேனியிற் புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்,
வானில்லை யகத்தி லெங்கும் யானன்றி மற்றொன் றில்லை
யானிலா விடமு மில்லை யெனதிடத் திலாது மில்லை
தானிகழ் பொருள்வே றில்லை சச்சிதா நந்த மென்றான்."—எ-ம்,

பாடுதுறை,

"தன்னிலே யெல்லாமி ருக்குமாகிற் றானெல்லாத் துள்ளுமி ருப்பனாகில், பின்னிலன் முன்னில னாவனாகிற் பெரிதுமு டிந்த தென் வாழ்க்கைப்பாடே."—

எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (144)

[குருவையும், அவரருளாலே வேதாந்த விசாரத்தின் பயனான கர்த்தவ்விய புத்திநிவிர்த்தி தனக்குண்டானதையும்

வியந்து முன்னே 132-வது செய்யுளில் * உபோத்காதமாகக் குருவருளியதைப்பற்றி வினோதமாகச் சீடன் சங்கிக்கின்றான்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே வினோத
மன்றி யினிவே றுண்டோ, அதையுரைத்து மதை
நினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கான நீதி, முத
லுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமியுமுக் கியமா
மென்ற, பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெ
ளியும்வண்ணம் பணித்தி டீரே. (145)

(இ-ள்.) இதயம் ஒத்த சற்குருவே=எனது மனதுக்கொத்த சத்துபதேசம் பண்ணுநின்ற குருவே— நமக்கு=(கிருதகிருத்தியரான) நமக்கு—இதுவே=(பிரஹ்மாகாரவிருத்தியுண்டாதற்குக் காரணமான வேதாந்தவாக்கியங்களால் நமதான்ம சொரூபமான பிரஹ்மத்தைச் சிந்தித்துமகிழாநிற்கும்)இத்தொழில்தானே — வினோதம் அன்றி=வினோதமாகவுரியதல்லாமல்—இனி வேறுண்டோ=இனிமேல் இதற்கந்நியமான ஒரு கிரியைசெய்யத்தக்கதாகவுண்டா(இல்லை.)—அதை உரைத்தும்=(சிஞ்ஞாசையுடையோர்வரில்) அப் பிரஹ்மத்தைத்தானே அவர்கட்குபதேசித்தும், — அதை நினைத்தும் = (தனித்திருக்கில்) அதைத்தானே சிந்தித்தும்—இருப்பது அன்றோ = இருப்பதல்லவா!—ஞானிகளுக்கு ஆன நீதி=அறிஞர்கட்குரியதான நியாயம்.—(ஆகலின்,) முதல் உரைத்த=முன்னே (132-வது செய்யுளிற்)கூறிய—துரியாதீதமும்,—ஏழாம் பூமியும்,—முக்கியம் ஆம் என்ற பதமும்= முக்கியமாகுமென்று சொல்லியபதமும், —

* உபோத்காதம் என்றது, பிரகிருதத்தைச் சொல்லாநிற்கும் உதாரணம்: பிரகிருதார்த்தத்தைவர்ணித்தற்கு அந்நியார்த்தத்தைவர்ணித்தல். திருஷ்டாந்தம். அந்நியனுடைய கிரகத்திற்குப்போய் மோர்வாங்க ஒருவனுக்கு இச்சைவந்தபோது அவன் அந்நியனுடைய கிரகத்திற்குப்போய் முன்னே மோர்கொடு வென்று சொல்லில், உலோபியாகிய மநுடனால் மோர் கிடைக்கமாட்டாதாகலின், அந்தப் பிரயோஜனத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அதன் நிமித்தம் உன்னுடைய பசு கறவல்உண்டா? இல்லையா என்பது முதலிய வார்த்தையுரைத்தல் உபோத்காதம்.

அதின் வகையும்=அதன் கூறுபாடும்— எனக்கு—எளிதாகத் தெளியும் வண்ணம்=இலேசாகப் போதமாகும்படி—பணித்திடீர்=அருள்வீராக.—எ-று.

அநேக பிரகாரமாகத் தானுட்சேபித்த ஆட்சேபங்களுக்கெல்லாஞ் சமாதானம் தன்மனத்துக்குச் சம்மதமாகும்படி அருளிச்செய்து சந்தேகங்களனைத்தையுந் தெளிவித்தலால், "இதயமொத்த சற்குருவே," என்ருன். (145)

(285) [வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான ஞானசப்த பூமிகளை விஸ்தாரமாக வறியவேண்டிச்சீடன்கடாவின தற்கு விடையாகக் கீர்த்திக்கத் தோடங்கி அவைகளை விரோதியாகவுடைய அஞ்ஞான சப்தபூமிகளின் நாமங்களை முன்னர்க் கூறுகின்றர்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே ழென்பார், இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கேளாய், தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகனைக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர் கணித்தார் மேலோர். (146)

(இ-ள்.) வினவும் இடத்து=(பூமிகை எத்தனையென்று) ஆசங்கித் தாராயுமிடத்து—அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழ் ஞானபூமிகள் ஏழ் என்பார்=அஞ்ஞான பூமிகளேழென்றும் ஞானபூமிகளேழென்றும் (வாசிட்ட முதலிய கிரந்தங்களில்) பெரியோர் கூறுவர்;—இனி அவற்றுள்=இனி அப்பூமிகளுள்,—அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழையும்=அஞ்ஞான சப்தபூமிகளையும்-முந்தி இயம்பக் கேளாய்=முன்னே சொல்லுகிருேம் கேட்பாய்—தனிவித்துச் சாக்கிரம்=(1-வது) கலப்பில்லாத பீஜசாக்கிரம்,—(2-வது) சாக்கிரம்,—(3-வது) மகாசாக்கிரம்,— சாக்கிரத்தைச்சார்ந்த கனவு=(4-வது) சாக்கிரசொப்பனம்,—கனு=(5-வது) சொப்பனம்,-கனவு சாக்கிரம்=(6-வது) சொப்பன சாக்கிரம்,—(7-வது) சுழுத்தி—என்று—எழுபேர்=ஏழு நாமங்கள்—கணித்தார் மேலோர்=மதித்தனர் பெரியோர்—எ-று.

கணித்தார்=எண்ணினரெனினும் ஆம். (146)

(286) [பீஜசாக்கிரம், சாக்கிரம், மஹாசாக்கிரம், சாக்கிரசோப்பனம் என்னும் இந்நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங் கூறுகின்றர்.]

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமது தான் முதல்வித் தாகும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிதுநனவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாநனவாம், நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே நனுக்கனவே. (147)

(இ-ள்.) முந்த=சர்க்காதியில் அல்லது, சாக்கிரத்தினுதியில்,—அகண்டத்து=மாயா *சபள சைதந்நியத்தினின்றும்—எழும் ஓர் அறிவு மாத்திரம் அதுதான்=எழுகின்ற சிதாபாசத்தோடுகூடின ஒரு அறிவுமாத்திரமான அதுவே—முதல் வித்து ஆகும்=பிரதமாவஸ்தையான பீஜசாக்கிரமாம்—(பின்னே) இந்த அறிவில்=(பீஜசாக்கிரமென்னு)மிவ் வறிவின்கண்ணே—பண்டு இல்லா அகந்தை=முன்னில்லாதவையான அகந்தை (மமதைகள்)—முளைபோல் ஆம்=அங்குரம்போலச் சூட்சுமமாக எழாநிற்கும்—இது=இவ்வவத்தை—நனு ஆம்=சாக்கிரமாம்—வந்து வந்து=உண்டாகி உண்டாகி—பிறவி தொறும்=சநநங்கடோறும்—அகம் மமதை வளரும் அது=அகந்தை மமதைகள் திடதரமாயுதியாநிற்குமதுவே—மகா நனு ஆம்=மஹா சாக்கிரமாம்—நந்தும் அகங்கொடு=ஆக்கமுடைய அந்தக்கரணத்தைக் கொண்டு — நனவின்=சாக்கிரத்தின்கண் — மனோராச்சியம் செயலே=(முன் தான் அறிந்ததேனும், அறியாததேனும் அதன்மயமாய் ‡ லவணன் (போல) மனோராச்சியஞ்செயலே—நனுக்கனு=சாக்கிரசொப்பனமாம்—எ-று.

அகந்தை என ஒன்றைக்கூறினும், இனம்பற்றி மமதையுங் கொள்ளப்பட்டது. இங்கே, "அகண்டம்" என்பதற்கு, மாயா சபள சைதந்நியமென்று பொருள்விரித்தது மாயாரகிதத்திற் சிருஷ்டி கூடாதாகலினென்க; இது பெரிய வாசிட்ட வியாக்கியானத்தின் கருத்து; அது சம்பூர்ணமாகலின், "அகண்டம்"

---

*சபளம்=கூடியது.

‡லவணன்=வாசிட்டத்திற்கூறியுள்ள ஓரரசன்.

என்றுர். சிதாபாச †சம்வளிதமான சேதனம் நாமமின்றி மலமின்றியென்பார், "அறிவுமாத்திரம்" என்றும், தேகோற்பத்தியநந்தரமுண்டாய் வளராநிற்கும் சித்தம், சீவன் முதலிய நாம சத்தங்கட்கும், அவைகளின் அர்த்தங்கட்கும் பீஜபூதமாய் நிற்றலாற் பீஜசாக்கிரமாமென்பார், "வித்தாகும்" என்றுங் கூறினுர்.

"அகந்தை" என்றது, தேகம் நானென்னும் நிச்சயம். "மமதை" என்றது, போக்கியசமுகம் எனதென்னும் நிச்சயம். "பண்டில்லா" என்றது, "முளைபோலாம்" என்பதற்கேதுகூறினது. சஜாதீயமான பூர்வபூர்வ சம்ஸ்கார உற்போதத்தால் விசேஷ அறிவு திடதரமாயுதியாநிற்கும் சாக்கிரத்தினிச்சயம், "மஹா சாக்கிரம்" என்பார், "வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாந னுவாம்" என்றுர். (147)

[ஏனைய மூன்று பூமிகளின் இலக்கணங் கூறுகின்றுர்.]

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொப் பன
மெனும்பே ருடைய தாகும், பண்டுகணுக் கண்டுமறந்
ததைமீண்டு நினைப்பதுசொப் பனந னுவாம், மண்டு
மிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்
னேம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும்
விளம்பக் கேளாய். (148)

(இ-ள்.) உண்டு உறங்கி=போஜனஞ்செய்து (பாயலிற்படுத்து) நித்திரைசெய்து — மனோராச்சியம் செயல்=(அற்பகாலத்தில் அநேககால வியாபாரரூபமான) மனோராச்சியஞ் செய்து (நித்திரையினந்தத்தில் நித்திராகாலத்தில் அநுபவித்ததை) நினைப்பதே—சொப்பனம் எனும் பேருடையது ஆகும்=சொப்பனமாம்—பண்டு கணுக்கண்டு மறந்ததை=பூர்வஞ்சொப்பனங்கண்டு மறந்ததை—மீண்டும் நினைப்பது=திரும்பவுந் (திடமான அபினிவேசத்தால் வெகுகால ஸ்தாயியாகப்) பார்ப்பது—சொப்பன நனு ஆம் = சொப்பனசாக்கிரமாம் — (சொப்பனம் சாக்கிரம்போலச் சாக்கிரத்தின்கண்ணே தோன்றுதலின், சொப்

போல; இது பெரிய வாசிட்டவியாக்கியானக் கருத்து) மண்டும் இருள் மூடுவது = (மேலநுபவிக்கத்தக்க வாசனை கருமங்கள்) நெருங்கியிருக்கும் அஞ்ஞானவிருண்மூடிச் சடமாயிருப்பது—சுழுத்தி ஆம்=சுழுத்தியென்னும் ஏழாம்பூமியாம் — முந்தின ஆறவஸ்தைகளும் கர்மபலபோக பூமியாகலின், கர்மஜந்நியங்கள்: சுழுத்தியோ பூர்வ கர்மங்கள் போகத்தினுல் நாசமாகி மேல் கர்மங்க ளுண்டாகாம லிருக்கும்போது மத்தியில் *சத்திரநாசத்திற்போலச் சர்வசூட்சும, ஸ்தூலப் பிரபஞ்சவிலயத்தில் அவைகளின் பீஜமான அஞ்ஞானமாத்திரஞ் சேடித்திருப்பதால் அதன் உபகிதமான ஆன்மாமாத்திரஞ் சேடித்திருப்பதான உருவமுடையது சுழுத்தியென் றபிப்பிராயம். [அஞ்ஞான பூமிகளை முடித்து ஞானபூமிகளைக் கீர்த்திக்கத் தொடங்கல்] அஞ்ஞான வகைகள் சொன்னேம்=அஞ்ஞான சப்தபூமிகளின் கூறுபாடுகளைக் கூறினேம்—(இனி) விண்டு நிறை முத்தி தரும்=வியாபகமாக நிறைந்துள்ள மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்—ஞான பூமிகள் ஏழும் விளம்பக் கேளாய்=ஞானபூமிக ளேழையுங் கூறக்கேட்பாயாக—எ-று.

"விண்டு" என்பதற்கு, அஞ்ஞானத்தை யொழித்து எனப் பொருள்கூறினும் அமையும்; அங்கே "விண்டு" என்னுந் தன்வினை "குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்" என்றுற்போலப் பிறவினைப்பொருடந்து நின்றதெனக்கொள்க. (148)

(287) [ஞானபூமிகளின் நாமங்களைமாத்திரங் கீர்த்திக்கின்றுர்.]

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையி
ரண்டாம் பூமி யாகும், நலதநுமா னசிமூன்றும் பூமிசத்
து வாபத்தி நாலாம் பூமி, சொனுமசம்சத் திப்பேரும்
பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப் பேரும், மலின
மறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார்
மேலோர். (149)

*சத்திரம்=குடை.

(இ-ள்.) புலவர் புகழ் =(சகல சகத்துந் துச்சமென் றவற்றின்கண்ணே அவாவொழிந்து அறியத்தக்கனவான அனைத்தினையும் அறிந்த) பெரியோர் கீர்த்தியாநிற்கும் (ஞானசப்தபூமிகளுள்,)—சுபேச்சை முதல் பூமி=சுபேச்சையென்பது முதற்பூமியாம்—விசாரணை இரண்டாம் பூமி ஆகும்=விசாரணையென்பது இரண்டாம் பூமியாம்-நல தநுமானசி மூன்றும் பூமி=நல்ல தநுமானசியென்பது மூன்றும்பூமியாகும்—சத்துவாபத்தி நாலாம் பூமி=சத்துவாபத்தியென்பது நான்காம் பூமியாகும்—சொலும் அசம்சத்திப் பேரும்=சொல்லுகின்ற அசம்சத்தியென்னு நாமமுடையதையும்,— பதார்த்தாபாவனைப் பேரும்=பதார்த்தாபாவனையென்னு நாமமுடையதையும்,—துரியப் பேரும்=துரியமென்னு நாமமுடையதையும்—(முறையே) ஐந்து ஆறு ஏழு பூமிகளா=ஐந்தாம்பூமி, ஆறும்பூமி, ஏழாம்பூமிகளாக—வகுத்தார் மேலோர்=வகுத்தனர் பெரியோர் —எ-று.

மலினமறு மகனே என்றது விளி. (149)

(288) [அவற்றுள், முந்தின நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங் கூறல்.]

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது
சுபேச்சை யாகும், நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல்
பழகல்விசா ரணையா நம்பி, முற்சங்க வேடணைகள் விட
றநுமா னசியிந்த மூன்றி னாலும், சற்சங்க மனதிலுண்
மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே. (150)

(இ-ள்.) துற்சங்க நிவிர்த்தி வந்து சிவஞானம் விரும்புவது=மனைவி புத்திரராதிய (குசங்கங்களோடு கூடி இத்துணை நாளும் மூடமாயிருந்த காரணமென்னை? இனி அங்ஙனம் மோசம்போகாமல்) இக் குசங்கங்களை வைராக்கியத்தாற்றுறந்து (அந் நிராசையினுல் பிரஹ்மநிஷ்டரான பெரியோர்களானும், ஞானசாஸ்திரங்களானும் அடையவேண்டிய) பிரஹ்மஞானத்தை (அடையக்கடவேமென்று அதனை) இச்சிப்பது—சுபேச்சை ஆகும்=சுபேச்சையென்னும் முதற்பூமியாம்-நற்சங்க மொழி=(சுபேச்சை முதிர்ந்து) சற்சங்கமான பெரியோரையடைந்து அவர்கள்வாக்கால் — ஞானநூல் வினவி = வேதாந்த

சாஸ்திரங்களைக் கேட்டு—பழகல்=அதை மனனம்பண்ணுவது—விசாரணை ஆம் = விசாரணையென்னு மிரண்டாம்பூமியாம்—நம்பி= (முன்சொன்ன இரண்டு பூமிகளின் அப்பியாசவலியால் குருசாஸ்திரவாக்கியார்த்தங்களை) விசுவசித்து—முற்சங்க வேடணைகள் விடல்=(நிதித்தியாசனஞ் செய்து அந் நிதித்தியாசனவப்பியாசவலியால் சவிகற்பசமாதி பரியந்தஞ் சித்தித்து) முன்னுள்ள மலினவாசனைகளான இச்சைகளை விடுதலே—தநுமானசி=தநுமானசியென்னு மூன்றும்பூமியாம்;— இந்த மூன்றினாலும்=இம்மூன்றுபூமி யப்பியாச வலியினுலும்—சற்சங்க மனதில் = (வாகியார்த்தவிடயங்களில் சம்ஸ்காரநாசத்தால் ஆத்தியந்திக திடவைராக்கியரூப) சத்துவாசனையோடுகூடிய மனதின்கண்--உண்மை அறிவு உதித்தல்=ஆன்மசாட்சாத்கார முண்டாதல் — சத்துவாபத்தி = சத்துவாபத்தியென்னு நான்காம்பூமியாம்—எ-று.

"துற்சங்கநிவிர்த்தி" என்றது, சாதனசதுஷ்டய வுபலட்சணம்; இப்படிக் கூறினதனுல் நிஷித்தவர்ச்சிதமாயும், நிஷ்காமமாயுமிருக்கின்ற யக்ஞம், தான முதலிய அநுஷ்டானத்தாலுண்டானதாயும், சந்நியாசம், சாதனசதுஷ்டய மிவைகளோடு கூடினதாயும், முத்தியை முடிவாகவுடையதாயும், சிரவணுதிப்பிரவிர்த்திபலத்தோடுகூடினதாயு முள்ள ஆன்மசாட்சாத்காரத்தின் தீவிர விச்சையே முதற்பூமி. அந்நியம் சித்தசுத்தி ஏதுவாகலால் முன்னமே சித்தித்திருத்தலின், குருசுசுரூஷை, பிட்சாடனம், சௌசமுதலிய யதிதர்மபாலனத்தோடுகூடின சிரவண, மனனங்களான சதாசாரமே என்பார், "நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசா ரணையாம்" என்றார். சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தியாதி பூர்வகமான சிரவண, மனனங்களோடுகூடின நிதித்தியாசனத்தினுன் மனதுக்குச் சத்தாதி விஷயங்களில் இச்சையொழிந்து சவிகற்ப சமாதியான யாதொரு சூட்சுமத்தன்மையுண்டோ அது, "தநுமானசி". [தநு=சூக்குமதமம்.] மனது சூக்குமதமமான தன்மையை யடைதலின், "தநுமானசி" எனப் பெயராயிற்று. இவ்வாறு சுரோத்திர முதலான கரணங்களால் சத்தாதி விஷயங்களைக் கவர்வது எதுவரையிலுண்டோ அதுவரையில் தியானம்; அதற்குமேல் சமாதியென்று யோக

சாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. வாகியார்த்த விஷயங்களில் சம்ஸ்கார நாசத்தால் ஆத்தியந்திகமான சித்தத்தின்கணுள்ள திடவைராக்கியத்தால் மாயை, அதன்காரியம், அவஸ்தாத்திரயம் இவைகளினின்றுஞ் சோதிக்கப்பட்ட சர்வாதிஷ்டான சன்மாத்திரரூபமான ஆன்மாவின்கண் க்ஷீரோதகம்போலுந் திரிபுடிவிலயமாய்ச் சாட்சாத்காரபரியந்தமாகவுளதான நிருவிகற்ப சமாதிரூப ஸ்திதியே சத்துவாபத்தி. மனது பரமாத்ம சத்துவரூபமாக ஆனமையின், சத்துவாபத்தியென்றறிக. (150)

[ஏனைய மூன்று பூமிகளி னிலக்கணங் கூறல்.]

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தையெலா மறத்
தலசம் சத்தி யாகும், அத்துவிதா நந்தம்வருந் திரிபுடி
போம் பதார்த்தாபா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்
தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந் துரிய மாகும், இத்துரிய
பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங் கேளாய். (151)

(இ-ள்.) தத்துவத்தில் மனம் உறைத்து=(முன்சொன்ன நான்கு பூமியின் அப்பியாசவலியால் நிரதிசயாநந்த நித்தியாபரோட்ச) பிரஹ்மான்மபாவத்தில் மனதழுந்தி—மித்தை எலாம் மறத்தல்=மித்தையான அஞ்ஞானம், அதன் காரியங்களனைத்தையு நினையாதிருத்தலே—அசம்சத்தி ஆகும்=அசம்சத்தியென்னும் ஐந்தாம்பூமியாம் — அத்துவித ஆநந்தம் வரும்=(ஐந்து பூமிகளின் அப்பியாசவலியால்) அத்துவிதமான ஆன்மாநந்தம் மேலிடும்; (மேலிடவே,)—திரிபுடிபோம் = (வாகியாந்தரங்களாயுள்ள) திரிபுடிரூபமான பதார்த்தங்கள் அபாவமாம்;—அது பதார்த்த அபாவனை ஆகும்=அதுவே பதார்த்தாபாவனையென்னும் ஆறும்பூமியாம்—வத்துநிலை=(ஆறுபூமிகளின் அப்பியாசத்தால்) ஆன்ம சுபாவத்தில்—இருந்தபடி இருந்த=இருந்தபடியே யிருக்கும் — மவுன சுபாவம் = மோனநிஷ்டையே — துரியம் ஆகும்=துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியாம்;—இத் துரியபூமியை= இந்தத் துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியையே—முன் துரியாதீதப் பதம் என்றதுவும்=முன்னே (132-வது செய்யுளில்) துரியாதீதப்

பதமென்று கூறினவகையையும் — கேளாய்=இப்போது கூறுதுங் கேட்பாய்—எ-று.

உத்தமாதிகாரிகட்கு இரண்டாம்பூமியிலுஞ் சாட்சாத்காரம் சாப்தாபரோட்சத்தாற் பிரசித்தமாயினும் மந்த மத்திமாதிகாரிகட்கும் ஆத்தியந்திகமான துவிதசம்ஸ்கார நாசத்தாலுண்டான உத்கர்ஷமான அதிசயமுடைய நான்காம்பூமியின் முடிவிலுண்டான சாட்சாத்காரம் ஐந்தாம்பூமியில் நிரூடதரமாக உண்டாகுமென்பதைக் குறிப்பித்தற்பொருட்டு, "மனமுறைத்து" என்றார். வாகியாந்தரங்களான ஆகாரங்களோடும், அவைகளின் சம்ஸ்காரங்களோடும் சம்பந்தமில்லாமை, "அசம்சத்தி." [சம்சத்தி=சம்பந்தம்; அஃதில்லாமை அசம்சத்தி.] வாகியாந்தர பதார்த்தங்களினுடைய அநுசந்தானமில்லாமை, "பதார்த்தாபாவனை." ஆயின், தேகயாத்திரை எங்ஙன்கூடுமெனின்? சிரகாலப் பரப்பிரயத்தனத்தாற் கூடுமென்க. சுபாவீக நிஷ்டத்துவமென்பார், "வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்த" என்றார். [சுபாவீக நிஷ்டத்துவம்=சொரூபமாயிருத்தல்.] பரப்பிரயத்தனத்தாலும் பேதத்தை யறியாமலென்பார், "மவுனசுபாவம்" என்றார். சாக்கிராதி மூவவத்தைகளினும் விடுபட்டதால், "துரியம்." பிரஹ்மவித்து முதலியோருள், நான்காமவனை யடைதலின், ஏழாம்பூமியைத் துரியகாவென்றுங் கூறுவர். அஞ்ஞானசப்த பூமி, ஞானசப்த பூமி இவைகட்கு, உ-ம், வாசிட்டத்தில் உற்பத்திப்பிரகரணத்திற் காண்க. (151)

(289) [முன்னே 132-வது செய்யுளில் துரியபூமியைத் துரியாதீதமென்று கூறினதற்குக் காரணங் கூறுகின்றார்.]

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கி
ரமா மூன்றற் கப்பால், சொற்பனமா மதுவுமெள்ள
நழுவுமைந்தாம் பூமியே சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ்
சுகாநுபவ மிகுமாறும் புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர்,
கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மௌனமாக் காட்
டும் வேதம். (152)

(இ-ள்.) முற்புவி மூன்றினும் உலகம் தோன்றுதலால்= சுபேச்சையாதி மூன்று பூமிகளினும் (பூரண ஞானமின்மையின்) சகத்துச்·சத்தியமாய்த் தோற்றுதலின்,—சாக்கிரம் ஆம்=அம் மூன்றும் சாக்கிரமாம்;—மூன்றற்கு அப்பால்=அம்மூன்றிற்கு மேல்— (நான்காம்பூமியிற் சகத்துச் சொப்பனம்போல மித்தை யாகப் பிரதீதியாவதால்) சொற்பனம் ஆம்=அது சொப்பன மாகும்;—அதுவும் மெள்ள நழுவும்=அம்மித்தியாப் பிரதீதியுங் கிரமமாக நீங்காநிற்கும்—ஐந்தாம் பூமியே—சுழுத்தி ஆகும்= (சுழுத்திக்குச் சமானமா யிருப்பதாற்) சுழுத்தியாம்—அற்புதம் ஆம் சுகாநுபவம் மிகும்=ஆச்சரியமான ஆநந்தாநுபவ மிகுந் துண்டாகாநிற்கும்—ஆறும்புவி=ஆறும்பூமி–துரியம்= (நான்கா மவத்தையாவதால்) துரியமாம்;— அதற்கு அப்பால் = அதற்கு மேல்—ஓர் கற்பனை இலாத இடம்=(சத்து, அசத்து முதலிய கற்பனைகளுள்ளே)யாதொரு கற்பனையுமில்லாத ஏழாம்பூமியை— அதீதம் என்று= (சகலவிஷய சம்பந்தங்களு மற்றிருத்தலால்) துரியாதீதமென்று— மௌனமாக் காட்டும் வேதம்= சுருதி மௌனமாகத் தரிசிப்பிக்கும்—எ-று.

சுருதி மௌனமாக்காட்டுவது அதத்துவியாவிருத்தி லட் சணம்; அல்லது, சத்திவிருத்தியாற் காட்டாமல் லட்சணாவிருத்தி யாற் காட்டுவதாமென்க; அதனை இப்படலத்தில், 8, 9-வது செய்யுளாலறிக.

ஏழாம்பூமிக்கு மேல் பிராரத்த க்ஷயத்தி லுண்டாவதான விதேககைவல்யமேயல்லாமல் சமாதிபூமி வேறொன்றின்மை யின், இதுவே முக்கியமான பதமா மென்பதுதோன்ற, "எவனு கினுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல்" என்றும், துரியமென்னும் பெயரையுடைய ஏழாம்பூமியே அவஸ்தாவிபாகத்தாற் றுரியாதீதமாமென்றும் முன்னே நம்மால் கீர்த்திக்கப்பட்டதென்பது கருத்து. (152)

(290) [ஆனால், வாசிட்டத்தில் உற்பத்திப்பிரகாணத்தில் இங்ங னங் கூறாது விதேககைவல்யத்தைத் துரியாதீதப் பத மென்று கூறினது என்னை? என்றாசங்கித்துச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்
று கருதி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீத
மென்பா ரதுகணக்கி லாறும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற்
காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பதுநீ மனத்திற் கொள்
வாய், பெருமைதரு ஞானபூ மியின்விகற்ப மின்னமுண்
டு பேசக் கேளாய். (153)

(இ-ள்.) துரியநிலந்தனைத் துரியாதீதம் எனின்=(தேகத் தோடுகூடிச் சீவித்திருப்பவர்களால் அடைந்திருக்கும்) துரிய மென்னும் பெயரையுடைய ஏழாம்பூமியைத் துரியாதீத பத மென்று கூறிடில்,—மயக்கம் என்று கருதி=(தூலதிருஷ்டியுடை யோர்க்கு) மயக்கமுண்டாகுமென் றெண்ணி—மேலோர்=பெரி யோர்—அரியது ஒரு விதேகமுத்தி=அரிதான வொப்பற்ற விதேககைவல்யத்தை—அதீதம் என்பார்=துரியாதீத பதமா மென்றுகூறுவர்;—அது=அங்ஙனங் கூறுநிற்பது—கணக்கில்= பூமியின் கணக்கில்—(முதல் மூன்றனையுஞ் சாக்கிரமென்றும், நான்காவதனைச் சொப்பனமென்றும் முற் கூறிய முறைப்படியே கொண்டு) சுழுத்தியில்=(ஐந்தாவதான) சுழுத்தியில்— மருவு= கிட்டினதான—ஆறும் பூமி=ஆறும் பூமியான பதார்த்தாபாவ னையைச் சேர்த்து)— காட்சி சுழுத்தி என்பார்= அற்புதமான (காட) சுழுத்தியென்று கூறுவர்—என்பதும் நீ மனத்தில் கொள் வாய்=என்று இங்ஙனங் கூறுநிற்பதனையும் நீமனத்தின்கண் தரிப் பாய்—பெருமை தரும்=(சிறுமையைப் போக்கிப்) பெருமை யைத்தாராநிற்கும்—ஞானபூமியின் விகற்பம்=ஞானபூமிகளின் வேறுபாடான விசேடணம்—இன்னம் உண்டு=மேலுமுள— பேசக் கேளாய்=அவற்றையுங் கூறக்கேட்பாய்—எ-று.

சுருதிமேலோர் என்றும் பாடமுளது. [இங்கே மயக்கம் என்றது, ஐயுறவை.] காடசுழுத்தி=கனசுழுத்தி: பரப்பிரயத் தனத்தால் வெளிப்படுதலினென்க. "பெருமைதரும்" என்ற தால், சிறுமையைப்போக்கி என்பது, வருவித்தாம்.

" சிறுமைபெருமை " என்றதற்கு, உ-ம், பிரமகீதை,

" யாவனொருவன் றனையிழந்தே யளவில் வேறு படக்கண்டும்,
யாவனொருசொல் வேறுபடக் கேட்டு மறந்தும் வருகின்றான்,
யாவனொருவன் றனக்கென்றுஞ் சிறுமை யதுவே பிறப்பிறப்
புப்,போவ தில்லாக் காரணமு மதுவே யென்று புகன்றனனால்."
—எ-ம்,

" அருளினா லியாவன் றன்க ணிவையில்வே றென்று காணா
தருளினால் வேறு கேளா தறிந்திடா திருக்கி லஃதே
யருளதாம் பெருமை தானு மழிந்திடாச் சுகமு மெல்லா
விருளிலா வீடு தானு மென்றன னிமையோர்க் கெல்லாம்."
எனவும் வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (153)

(291) [சீடன் வினவிற்த விடைகூறிமுடித்து ஞானபூமிகளின் விசேஷணங்களைக் கூறுகின்றார்.]

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த
ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ்
சீவன்முத்தர் பேத மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்த
ஞானிகளே பிரமவித்தாந் தூய முத்தர், இன்னமுமப்
பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொல்
வேனே. (154)

(இ-ள்.) முன் நிலங்கள் ஏறிய மூவரும் = சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி யென்னும் முன் மூன்றுபூமிகளில் ஏறியிருக்கும் மூவரும்—அப்பியாசிகள் ஆம் = அப்பியாசிகளாகும்:—முத்தர் அல்லர் = ஜீவன்முத்தரல்லராம்—பின் நிலங்கள் = அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியமென்னும் பின் மூன்று பூமிகளில்,—(ஏறியிருப்பவர்) வரன் வரியான் வரிட்டன் எனும் சீவன் முத்தர் பேதம் ஆகும் = வரன், வரியான், வரிட்டனென்கின்ற ஜீவன்முத்தரின் வேறுபாடாம்—சொன்ன நடுப் பூமி வந்த ஞானிகளே = சொல்லிய (சத்துவாபத்தியென்னும்) மத்திய பூமியில் வந்த அறிஞரே—பிரம வித்து ஆம் தூய முத்தர் = பிரஹ்மவித்தாகிய பரிசுத்த முத்தராம்—இன்னமும் = மேலும்— அப்பூமிகளின் பெருமைதனை = அந்த ஞானபூமிகளின் மகிமையை—நீ அறிய யான் சொல்வேன் = நீ யறியும்படி யான் கூறுவேன்—எ-று.

பிரபஞ்சஞ் சத்தியமென்னும் புத்தியும், தேகந் தாமென்னும் புத்தியும் மறந்தும் வாராமையின், "தூயமுத்தர்" என்றார். (154)

(292) [ஜன்மந் துக்கமேன்றுகண்டு அது நிவிர்த்தித்தற் பொருட்டுச் சிந்ஞாசையினால் யோகபூமி யப்பியாசத்திற்கு நேரோ விக்கினங்களாதலாற் பரலோகசாதனங்களான கருமாநுஷ்டானங்களைவிட்டு முதற்பூமி, 2-ம்பூமி, 3-ம்பூமி அப்பியாசத்தோடு கூடிநின்று பிரதிபந்தத்தால் மோட்சசாதனமான யோகசித்தியடையாமல் மரணமானவன் மேகமண்டலத்தினின்றும் பிரிந்தமேகம் மற்றோர்மேகத்தோடு கூடாமல் மத்தியினின்று வியர்த்தமாவதுபோல வியர்த்தமாவனோ? அலனோ? என்றுவருமாசங்கையைப் பற்றிக்கூறுகின்றார்.]

நாலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து
நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்து
மெள்ள மெள்ளவந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்
தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா,
காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த
தாமே. (155)

(இ-ள்.) நாலாம் பூமியில் வரும் முன் = (சத்துவாபத்தியென்னும் ஆரூடபூமியாகிய) நான்காம் பூமியில் வருதற்கு முன்னே—மூன்று பூமியும் அடைந்து நடந்து மாண்டோர் = சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி யென்னும் அப்பியாசபூமிகண் மூன்றனையும் அடைந்து நடந்து மரணமாயினோர்,—மேல் ஆன பதம் அடைந்து = (தேவவிமானத்தின் மீது ஆரூடராய்ச் சென்று) உயர்வான சுவர்க்க முதலிய பதங்களை யடைந்து—(அங்குள்ள திவ்விய போகங்களைப் புஜித்து) பிறந்து = (பூமியில் சுத்தராயும், ஸ்ரீமான்களாயும் உள்ளோர் மனையின்கண்ணே அல்லது, யோகிகள்வம்சத்தில்) ஜநித்து—மெள்ள மெள்ள வந்து = கிரமமாக ஆரூடதசையாகிய நான்காம்பூமியில்

வந்து—வீடு சேர்வார்=மோட்சமடைவார்:—மால் ஆன பவத்தில் விழார்= மயக்கத்திற்குக் காரணமான ஜநநங்களில் விழார்கள்— [பூர்வகதியினும் நிகிருஷ்டகதியை யடையாரென்றபடி] முதல் பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம்=சுபேச்சை யென்னும் முதற் பூமி கிடைப்பதே பிரயாசம்—மைந்தா=மைந்தனே—காலான முதல் பூமி கைவந்தால்=(மற்றைப் பூமிகட்கு) வழியான முதற் பூமி ஒருவனுக்கு வசமாகில்,—முத்தியும் கைவந்தது ஆம்=முத்தியும் அவனுக்கு வசமானதாம்—எ-று.

"முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம்" என்றது,

"எறியுங் கடலி னுகத்துளையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவது போற், பொறிவெம் பிறவி யநேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து"—

என்னும் வாசிட்டக் கருத்து.

"மறுபூமிக்கிந்த வொன்றே சநந பூமியென முடிவில் வெளியாம்"—

என்று வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பதால், "காலான முதற் பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாம்" என்றார். (155)

[ஞானபூமிகளின் மகிமைதோன்றச் சபதத்தோடும் அதனைப் புகழ்ந்துகூறி உபசம்மரிக்கின்றார்.]

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன் றி லிரண்டிலடைந்
திருந்தா ரானல், அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்
தர் குருபாதத் தாணை மெய்யே, தப்புரையென் றவர்
கெடுவார் நடுவான மறைகளைநீ சங்கி யாதே, செப்பு
மொழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென் றிருந்து தெளிந்தி
டாயே. (156)

(இ-ள்.) இப்புவியில்= இப்பூமியின்கண்— இஞ்ஞானபூமி ஒன்றில் இரண்டில்=ஞானபூமிகளுள், (சுபேச்சை யென்னும்) முதற்பூமியிலாவது (விசாரணை யென்னும்) இரண்டாம் பூமியி

லாவது—அடைந்து இருந்தாரானல்= அப்பியாச முடையராயிருப்பார்களாயின்,—அப்புருடர்=அந்தப்புருடர்கள்— மிலேச்சர் ஆகிலும்= மிலேச்சராயினும்— முத்தர்= முத்தராவர்:—குரு பாதத்து ஆணை மெய்யே = சற்குருபாதத்தின்மீதாணை இது சத்தியமே;— தப்புரை என்றவர்=இது கபடவார்த்தையென்று சொல்பவர்— கெடுவார்= நாசமாவார்.— நடுவான மறைகளை= (மக்களிடத்துத் தாய்போலும்) பாரபட்சமற்ற சுருதிவாக்கியங்களை—நீ சங்கியாதே=நீ சங்கை செய்யாதே;— செப்பும் மொழி வழி= (சுருதி) உபதேசியாநிற்கும் வாக்கிய நெறியில்—திடம் ஆய்=உறுதி யுடையவனாய்— அகம் பிரமம் என்று இருந்து = நான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேனென்றநுசந்தானித்துப் பிரஹ்மமாகவே யிருந்து—தெளிந்திடாய்= * தெளிந்திடுதி—எ-று.

"மிலேச்சர்" என்றது, உபலட்சணமாகலின் இராட்சதர், அசுரர், மிருகமுதலியனவுங் கொள்க. அசாமிளன், கஜேந்திரன் இவர் ஞானபூமியடைந்ததால் மோட்சமடைந்தனரென வாசிட்ட ஆருயிர வியாக்கியானத்திலும், அநுமான், கற்கடி, பிரகலாதர் முதலியோர் ஞானபூமியினால் முத்தியடைந்தனரெனப் பெரிய வாசிட்ட வியாக்கியானத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. "குரு பாதத்தாணை" என்றதால், இங்ஙனங்கூறினது அர்த்தவாதமன்றென்பதும், "மெய்யே" என்றதால், சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணதிகளின் சித்தாந்த மென்பதும் பெறப்படுகின்றன. உலகில் அரசனுடைய வாக்கியத்தை அவன் குடைக்கீழ் வாழ்வோர் அவமதிக்கில் அவர் க்ஷேமமடையாமல் நாசமடைவதுபோல இறைவன்திருவாக்கான சுருதியை அவமதிப்பவரும் க்ஷேமமடையாமல் நாசமடைவரென்பார், "தப்புரை யென்றவர் கெடுவார்" என்றார். (156)

(293) [வருணாச்சிரம துரபிமானிகளான சிலருடைய பிராந்தி வசனத்தைக் குருவாக்கால் நிவிர்த்திப்பிக்குங் கருத்தினனாய்ச் சீடன் வினவுதல்.]

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தரு
ஞான பூமி யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்

---

* தெளிதல்=சந்தேக நீங்குதல்.

டுலமாக் கியகுருவே நீர்சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்
பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி யானோர், அல்
லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க
மகற்று வீரே. (157)

(இ-ள்.) பொல்லாத *மிலேச்சருக்கும் = துஷ்டத்தன்மை
யுடைய மிலேச்சருக்கும் — ஞானபூமி விதேகமுத்தி தரும்
என்று = (சுபேச்சையாதி) ஞானபூமி (அடையப்படுமாயின்,)
விதேககைவல்யத்தைக் கொடுக்குமென்று—நெல் ஆகி முளைக்
கும் எனை = (உமியாதிகளோடு கூடி அங்குரியாநிற்கும்) நெல்லைப்
போல (ஜநந ஏதுவான அவித்தை, காம, கருமங்களோடு கூடி)
ஜநித்து மரியாநிற்கு மென்னை—தண்டுலம் ஆக்கிய குருவே =
(அங்குர ஏதுவான உமியாதிகளைக் குத்திப்போக்கிய) அரிசி(யைப்
போல ஜநந ஏதுவான அவித்தையாதிகளைச் சுருதி, யுத்தி, அநுப
வங்களாற்போக்கி ஜன்ம ஜராமரணமில்லாத பிரஹ்மரூபமாகப்)
பண்ணிய ஆசிரியரே—நீர் சொன்னீரே = தேவரீ ரருளிச்செய்
தீரே;—(இதற்கு முரணாக) சிலர் = உலகின்கட் சிலபேர் (நான்கு
வருணங்களுட் சிறந்த பிராமண வருணத்திலும்)—இல்லாளும்
குடும்பம் விட்டு = மனைவியையும், குடும்பத்தையுந் துறந்து—
சந்நியாசம் புகுந்து = (தண்டதாரணாதி ரூப) துரியாச்சிரம
மடைந்து—ஏகாங்கி ஆனோர் அல்லாமல் = (‡விசனப் பிரதேச
மாகிய பருவதக்குகை முதலானவைகளில்) தனித்திருந்து
ஞானபூமியை அப்பியாசிப்பவர் மோட்ச மடைவரேயல்லது—
முத்திபெறுர் என்று = (பிராமணரிற் கிரகாச்சிரம முடையோ
ரும், ஏனைய க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திராதியரும் ஞானபூமி
யப்பியாசத்தால்) மோட்சமடையார்க ளென்று — சொலும்
மயக்கம் அகற்றுவீர் = சொல்லாநிற்கும் பிராந்தியை நீக்கு
விப்பீராக—எ-று. (157)

(294) [சீடனையும், அவன் சங்கையையும் புகழ்ந்து சங்கைக்கு
உத்தரங்கூறப்புகுந்து சந்நியாசவகைகளும், அவற்றின் நாமங்
களும், சந்நியாசத்துக்கு முக்கிய காரணமுங்
கூறுகின்றார்.]

* மிலேச்சர் = கோமாம்சாதி பட்சிக்கும் கிராதாதி ஜாதிபேதம்.
‡ விசனப்பிரதேசம் = மனிதரில்லாதவிடம்.

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று
தெரியக் கேளாய், கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு
மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங்குடீ
சகம்வெகூ தகமஞ்சம் பரம வஞ்சம், விட்டகலுந் துற
வுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. (158)

(இ-ள்.) சிட்டர் புகழ் மகனே = பெரியோரால் புகழப்
படாநின்ற மைந்தா—நீ சங்கித்த சங்கை நன்று = நீ ஆட்சே
பித்த ஆட்சேபம் நல்ல ஆட்சேபம்:—தெரியக் கேளாய் = (அதற்
குச் சமாதானம் உனக்குத்) தோன்றக் கூறுதுங் கேட்பாய்—
கட்டு அழியும் துறவு = குடும்ப சம்பந்தங் கெடுதற்குக் காரண
மான சந்நியாசம் — நால்வகை ஆகும் = நான்கு வகுப்பாம்—
அவைகளுக்கு ஆகும் பேர்கள் = அந்நால்வகைச் சந்நியாசங்கட்
கும் உளவாகு நாமங்கள்—குடீசகம், வெகூதகம், அஞ்சம், பரம
அஞ்சம் (என்பவையாம்) —பட்ட துயர் கெடும் = (இவைகளாற்
சம்சாரத்திற்) பட்டதுன்பங் கெடும் — விட்டு அகலும் துற
வுக்கு = (குடும்பத்தை) விட்டொழியுஞ் சந்நியாசத்திற்கு—விரா
கம் காரணம் அன்றி வேடம் அன்று = விராகங் காரணமே
யல்லாமல், (காஷாயவஸ்திரதாரண முதலிய) வேஷங் காரண
மன்று—எ-று.

"அங்கு" = ஆங்கு என்னும் அசைநிலை யிடைச்சொற்றிரிபு.
"நீ சங்கித்த சங்கைநன்று" என்றது, துறவற மடையாதவரும்,
சூத்திராதியரும் ஞானபூமி யப்பியாசத்திற்கு அருகரல்லரென்
னும் மித்தியா வசனத்தால் ஞானசாஸ்திரத்திற் புகாதிருப்
பவருடைய பெருஞ் சந்தேகத்தைப் போக்கிப் புகச்செய்து
ஞானவாயிலால் அநர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான
மோட்சமடையப் பண்ணுவதாலென்க. (158)

[விராகம் மூவகைத்தென்றும், அவற்றின் இலக்கணம்
இனையவென்றுங் கூறுகின்றார்.]

மந்தமுந்தீ விரமுந்தி விரதரமு மெனமூன்று
வகைவி ராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்

பத்தை வெறுத்துவரும் விராக மந்தம், இந்தவுட லளவு
மனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள்,
அந்தணனூர் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா
மறிந்தி டாயே. (159)

(இ-ள்.) விராகம்=வைராக்கியமானது—மந்தமும், தீவிர
மும், தீவிரதரமும்—என மூன்று வகை=என மூவகையாம்:—
(அம்மூவகையுள்,) வெம் துயரம் வரும் பொழுது=(புத்திர தார
தனதிக ணசித்துப்போனதனல்) கொடிய் துக்கமுண்டாகும்
பொழுது—குடும்பத்தை வெறுத்து வரும் விராகம்=(அத் துக்
கஞ் சகிக்கமாட்டாமல் இச் சம்சாரம் மகா கொடியது இதனைச்
சுடவேண்டுமென்று அக்காலத்தில்மட்டும்)குடும்பத்தை யுவர்த்து
வரும் வைராக்கியம்—மந்தம்=மந்த விராகமாம்—இந்த உடல்
அளவும்=(சொற்ப புண்ணியத்தால்)இத் தேக முள்ளளவும்—
மனை தனம் வேண்டாம் என விடல்=தார தன முதலிய சம்சா
ரம் நமக்கு வேண்டாமென்று வெறுத்து விடுகின்ற திடபுத்தி
யை—தீவிரம் என்பார்கள்=தீவிர வைராக்கியமென்பர்—அந்த
ணன் ஊர் மித்தை என விடல்=(மகா புண்ணிய பலத்தால்
மீண்டும் ஜநநத்தை யுடைத்தான) பிரஹ்மலோக முதலியவையும்
மித்தையாகலின், நமக்கு வேண்டாமென்று வெறுத்து விடுதலே—
தீவிரதரம் ஆம்=தீவிரதர வைராக்கியமாம்—அறிந்திடாய்=
(என) அறிவாய்—எ-று.
(159)

[முன்சோன்ன விராகங்கள் மூன்றனுள், மந்தவிராகம் சந்நியாசங்
கட்குக் காரணமன்றென் றொழித்துத் தீவிரவிராகத்தா லுள
வாகுஞ் சந்நியாச வேறுபாடுகளும், அவற்றின் இலக்
கணங்களுங் கூறுகின்றார்.]

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும்
பலித்தி டாதே, தீவிரத்திற் குடீசகமும் வெகூதகமு
மென்றிரண்டு திறங்க ளுண்டாம், தாவிநடந் திடத்
திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்க ளெங்கும், மேவி
நடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குவெகூ தகமுமென விதித்
தார் மேலோர். (160)

(இ-ள்.) பாவி மந்த விராகத்தில்=பாவியினது மந்த
வைராக்கியத்தில்—சந்நியாசங்கள் ஒன்றும் பலித்திடாது=(நால்
வகைச் சந்நியாசங்களுள்,) யாதொரு சந்நியாசமுஞ் சித்திக்க
மாட்டாது—தீவிரத்தில்=தீவிர வைராக்கியத்தில்—குடீசகமும்
வெகூதகமும் என்று இரண்டு திறங்கள் உண்டாம்=குடீசகம்,
பகூதகமென்று சொல்லும் இருவித சந்நியாசங்க ளுளவாம்:—
[இனி அவற்றின் இலக்கணங் கூறுகின்றார்.] தாவி நடந்திடத்
திடம் இலாதவர்க்குக் குடீசகமும்=தாவி யாத்திரை முதலியவை
செய்யச் சத்தியில்லாதோர்க்குக் குடீசகமும்,— சகங்கள் எங்
கும்=உலகங்களி லெவ்விடத்தும்— மேவி நடந்திடத் திடம்
உள்ளவர்க்கு=தாவி யாத்திரை முதலிய செய்யச் சத்தியுள்
ளோர்க்கு—வெகூதகமும் என = பகூதகமு முரியவென்று —
விதித்தார் மேலோர்=விதித்தனர் பெரியோர்—எ-று.

துக்கம் பாவபலமாகலின், அதனாலடையப்படும் மந்தவிராக
முடையவனை, "பாவி" என்றும், மயான வைராக்கியம்போலும்,
கிராமிய தர்மானந்தர வைராக்கியம்போலும் மந்தவிராகம்
உடனே மாறுதலால், "பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்க
ளொன்றும் பலித்திடாது" என்றுங்கூறினார். "இந்தவுட லளவு
மனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள்" என
முன்னே கூறினதனால் அதுகாரணமாக வுளவாகும் குடீசகம்,
பகூதகங்கள் மறுமைப்பயன் குறித்தவென்றும், கரும சந்நியா
சங்களென்று மறிக. (160)

[தீவிரதாவிராகங் காரணமாக உளவாகுஞ் சந்நியாசங்களை
இப்போது கூறுகின்றார்.]

இருவகைதீ விரதரத்து மஞ்சனென்றும் பரமாஞ்ச
னென்றுஞ் சொல்வர், வருமஞ்ச னுக்குமுத்தி சத்தி
யலோ கத்தன்றி வாரா தென்பார், பரமாஞ்ச னுக்கு
முத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்கு மென்பார்,
திரமருவும் பரமாஞ்சன் றனுமிரு வகையாகுஞ் செப்பக்
கேளாய். (161)

(இ-ள்.) தீவிரதரத்தும் = தீவிரதர வைராக்கியத்தும்—அஞ்சன் என்றும் பரமாஞ்சன் என்றும் = ஹம்சனென்றும், பரமஹம்சனென்றும்—இருவகை சொல்வர் = இருவித சந்நியாசாதிகாரமுண்டென்று சொல்லுவர்;— (அவ்விரண்டில்) வரும் அஞ்சனுக்கு = வாராநின்ற ஹம்ச சந்நியாசமுடையோனுக்கு—முத்தி = மோட்சமானது — சத்தியலோகத்து அன்றி வாராது என்பார் = பிரஹ்மலோகத்தில் வருமேயன்றி (இந்த லோகத்தில்) வாராதென்று சொல்லுவர்—பரம அஞ்சனுக்கு = பரம ஹம்ச சந்நியாசமுடையோனுக்கு — முத்தி = மோட்சமானது — இவ்வுலகில் ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார் = இவ்வுலகத்திலேயே தத்துவ ஞானத்தால் வாய்க்குமென்று கூறுவர்—திரம் மருவும் = திட(விராகமும், தீவிர சிஞ்ஞாஸையு)ம் பொருந்தாநிற்கும்—பரம அஞ்சன்தானும் = பரம ஹம்சனும்—இருவகை ஆகும் = இருவிதக் கூறுபாடுடைய சந்நியாசமுடையவனா யிருப்பன்-செப்பக் கேளாய் = அவ்விருவகைச் சந்நியாசங்களி னுமமும், இலக்கணமும் இனிக்கூறக் கேட்பாய்—எ-று.

பிரஹ்மலோக விச்சையால் முமுட்சுத்துவ மில்லாவிடில் ஹம்சனென்றும், கீழ்ப்போன அநந்த ஜநநங்களிற் செய்து வந்த புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகவசத்தா லுண்டான சித்தசுத்தியினுன் முமுட்சுத்துவ முண்டாயிருந்தால் நேரே ஞானசாதனமான பரமஹம்ச சந்நியாசமுடையவ னென்றுஞ் சொல்லப்படுவ னென்றறிக. (161)

[பரமஹம்ச சந்நியாசத்தின் கூறுபாடான சந்நியாசங்களினுமமும், உடையோர் இலக்கணமுங் கூறுகின்றார்.]

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவ
ரிற்சிஞ் ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் மூன்றுபூ
மியுணடக்கும் விவேகி யானேன், சுஞ்ஞான வானென்
போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய மேலோன்,
அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங்
கேளாய். (162)

(இ-ள்.) (பரமஹம்ச சந்நியாச முடையோரும்) சிஞ்ஞாசு ஞானவான் என்று = சிஞ்ஞாசென்றும், ஞானவானென்றும் — இரண்டு பேர்கள் = இருவித (பேத) முடையராயிருப்பர்— அவரில் = அவ்விருவருள் —சிஞ்ஞாசு = சிஞ்ஞாசென்பவன்—மெய்ஞ்ஞான பூமியில் = தத்துவஞான பூமிகளுள்—முன் மூன்று பூமியுள் நடக்கும் = முன்னவையாகிய (சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமாநசியென்னும்) மூன்றுபூமி யப்பியாசத்திற் செல்லும்—விவேகி ஆனேன் = விவேகியாம் — சுஞ்ஞானவான் என்போன் = நல்ல ஞானவானென்று சொல்லப்படுவோன்-சீவன் முத்தி அடைந்து இருக்கும் = சீவன் முத்தியை யடைந்துள்ள — தூய மேலோன் = சுத்தனான பெரியோனும் — அஞ்ஞானம் அகலும் = அஞ்ஞானம் கிரமமாக நீங்கப்படும்— அந்தச் சிஞ்ஞாசும் = அச் சிஞ்ஞாசுவின் பாகுபாடும்—இருவகை ஆம் = இருவிதமாகவிருக்கும்—அதுவும் கேளாய் = அவ்விருவகைப் பாகுபாட்டையுங் கேட்பாயாக.—எ-று.

தன்னை யறிய இச்சிப்பவன், "சிஞ்ஞாசு," தன்னைப் பிரதிபந்த ரகிதமா யறிந்தவன், "ஞானவான்" என்க.

"அஞ்ஞானமகலும்" என்றதை, "மாறுத வஞ்ஞான முழுதுமகல் வதுகூறின்" என்னும் சொரூபாநந்த உபநிடதத்தின், 30-ம் செய்யுளாலறிக. (162)

[சிஞ்ஞாசுகளின் பாகுபாடான இருவகை நிலைமையின் இலக்கணங் கூறல்.]

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர்
பரம ஞானம், அந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா
யிருந்துசில ரடைவர் ஞானம், இந்தவகைச் சாத்திரத்து
முலகத்து நடப்பதுகண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனையின்
மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற் றெளிந்தி
டாயே. (163)

(இ-ள்.) சிலர் = சிலபேர்—பந்த மனை துறந்து = (மமத்துவாபிமானத்தால்) பந்தரூபமான மனைவி, புத்திரர், தனங்களை

(பிரைஷமந்திரோச்சாரணபூர்வகமாக)ச்சந்நியாசித்து = *அதிதிகள் ஆய் இருந்து = (தண்டதாரணுதியாச்சிரம ரூபமான) யதிகளாய் (க்குருவையடைந்து) நின்று—பரமஞானம் அடைவர் = (ஞானபூமியை அப்பியாசித்துப்) பிரஹ்மஞானமடைவர் — சிலர் = (யாதாயினும் ஓர்நிமித்தத்தால் பிரசித்தமான வாகிய சந்நியாசஞ் செய்துகொள்ளப் பிரதிபந்தமுடையரான)சிலபேர்—அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரர் ஆய் இருந்து = பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரராய் (மனைவி புத்திராதியரோடு கூடித் தத்தம் வருணத்திற்குரிய தருமங்களைச் செய்துகொண்டு மேன்மேற் சநநத்தைக் கொடுக்கத்தக்கனவான கருமபலத்திலிச்சைமாத்திரம் விடுவதான மானச சந்நியாசத்தையுடையராய்க் குருவையடைந்து) நின்று—ஞானம் அடைவர் = (ஞானபூமியப்பியாசத்தால்) பிரஹ்மஞானத்தை யடையாநிற்பர்—இந்த வகைச் சாத்திரத்தும் உலகத்தும் நடப்பது கண்டு இருந்தும் = இந்தப்படி சாத்திரங்களிலும், உலகின்கண்ணும் (முறையே) பிரதிபாதிப்பதையும், நடப்பதையு மறிந்திருந்தும்—மைந்தா = மைந்தனே—சிந்தனையில் மயக்கம் என்னே = (சிலருடைய பிராந்திவசனத்தால் உனது மனதின்கண் மயக்கமுண்டாதலிஃதென்னே!—சுருதி யுத்தி அநுபவத்தால் தெளிந்திடாய் = சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களினாலே இச்சந்தேகமொழிந்து வித்தியாநந்த மடைதி.—எ-று.

என்னே என்பது, அதிசய இரக்கச்சொல். இவ்வாறு நான்குவிதமான சந்நியாசங்கள் பராசர ஸ்மிருதியிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

"இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தேகாங்கி யானோ, ரல்லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலு மயக்க மகற்றுவீர்"

என்று, 157-ம் செய்யுளிற் சீடனாட்சேபித்தபடி உலகின்கட் பெரும்பாலும் மயக்கத்திற்குக் காரணமாயுள்ள ஆட்சேபத்திற்கு

* அதிதி = பரதேசி

விருத்திப் பிரபாகர கிரந்தத்திற் சமாதானங் கூறியிருப்பதையும் இங்ஙனம் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டுதும்.

(295) ஓர் கிரந்தகாரர் மதம்:—சந்நியாச விதாயகமான வெகு வாக்கியங்களிற் பிராமணபத மிருப்பதால், பிராமணர்மாத்திரத்திற்குச் சந்நியாசவதிகார மிருக்கிறது; சந்நியாசமின்றிக் கிரகஸ்தர் முதலியோருக்குப் பிரஹ்மவிசாரத்திற் கவகாசமில்லை; ஆகலின், சந்நியாசத்திலும், அப்படியே பிரஹ்ம சிரவணத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கும் அதிகாரமில்லையென்பது.

(296) மற்றோர் கிரந்தகாரர் மதம்:—சந்நியாசத்திற் கேவலம் பிராமணர்க்கு அதிகாரமுளதேனும் பிரஹ்ம சிரவணத்தில் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கும் அதிகாரமுளது; ஆயினும், ஜன்மாந்தர சம்ஸ்காரத்தால் எவ்வுத்தம புருடர்க்கு விடயங்களிற் றீனத்துவ முதலிய தோடமுண்டாகவில்லையோ அப்படிப்பட்ட சுத்தபுத்தியுடையோர்க்குச் சந்நியாசமின்றியே ஞானமுண்டாகாநிற்கும்; இக்காரணத்தால், கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலே அநேக ராஜரிஷிகள் பிரஹ்மவித்தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனரென்பது.

(297) வேறு சிலர்:—எப்படிப் பிரஹ்ம சிரவணாதிகளில் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரமுளதோ அப்படிச் சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு நிஷேதமில்லை. ஞானோதயத்தால் கருத்திருத்துவ, போக்திருத்துவ புத்தியும், அப்படியே ஜாதி ஆச்சிரமவபிமானமும் அபாவமாகாநிற்கும்; கருத்திருத்துவ போக்திருத்துவ புத்தியன்றியும், ஜாதி ஆச்சிரமங்களி னபிமானமன்றியும், கருமாதிகாரங் கூடாமையின், சர்வ கர்ம பரித்தியாக பூர்வகமாக அக்கிரிய, அசங்க ஆன்ம சொரூபத்தோடு ஸ்திதிரூபமான வித்துவத் சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு; கேவலம் விவிதிஷா சந்நியாசத்தில் அதிகாரமில்லையென்பர்.

(298) வார்த்திககாரரான சுரேசுராசாரியர் மதம்; விவிதிஷா சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு; அநேக சுருதி வாக்கியங்களில் பிராமணர்க்குச் சந்நியாசஞ் சொல்லி யிருந்தாலும் சந்நியாச விதாயக ஜாபாலசுருதியில்

பிராமணபதமில்லாமலே கேவலம் வைராக்கிய சம்பத்தியால் சந்நியாசஞ் சொல்லியிருக்கின்றது; ஆதலால், அநேக சுருதி வாக்கியங்களில் *துவிஜர்கட்கு உபலட்சணமாகப் பிராமணபதமுள்ளது; ஸ்மிருதியிலோவென்றால். ¶ ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியோ வாபி வைஶ்யோ வா ப்ரவ்ரஜேத்க்ருஹாத் | த்ரயாணாமபி வர்ணாநாம் அமீ சத்வார ஆஶ்ரமா: || (ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியோ வாபி வைஶ்யோவாப்ர வ்ரஜேத்க்ருஹாத், த்ரயாணாமபி வர்ணாநாம் அமீசத்வார ஆஶ்ரமா:) என்னும் வசனமிருப்பதால் க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கும் சந்நியாசத்திலதிகாரம் உண்டென்பது.

(299) வேறே ஒரு கிரந்தகாரர் மதம் :—சந்நியாசவிதாயக சுருதி வாக்கியங்களிற் பிராமணபதம் உண்டு; அதற்குத் துவிஜர் மாத்திரத்திற்கு உபலட்சணமுண்டென்பதிற் பிரமாணமில்லை; ஜாபால சுருதியில் பிராமணபத மில்லையாயினும், அநேக சுருதியநுசாரத்தால் அங்கேயும் பிராமண கர்த்தாவுக்கு †அத்தியாகாரம் உண்டு; ஆகலின், க்ஷத்திரிய வைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தி லதிகார மில்லையாயினும், அநேக ஸ்தானத்தில் கிரகஸ்தரான இராஜாக்கள் ஞானவான்களா யிருந்தனரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனர்; ஆகலின், பிராமணர்க்குப் பிரஹ்மவிசாரத்திற்குச் சந்நியாசம் அங்கமாம்; சந்நியாசமின்றிக் கிரகஸ்தாதி ஆச்சிரமத்திலுள்ள பிராமணர்க்குப் பிரஹ்ம விசாரத்திலதிகாரமில்லை. சந்நியாசியாகிய பிராமணனுக்கே பிரஹ்ம விசாரத்தில் அதிகாரமுண்டு. க்ஷத்திரிய வைசியர்க்குச் சந்நியாசமின்றியே பிரஹ்ம விசாரத்தில் அதிகாரமுண்டென் றெப்பவேண்டும். என்னை ? சந்நியாசவிதாயக வசனத்திற் பிராமணபத மிருத்தலி

* துவிஜர் = மூவருணத்தர்.

¶ ப்ராஹ்மண: .... ஶூத்ரா: = அந்தணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன் இம்மூவரும், கிரஹஸ்தாச்சிரமத்தைவிட்டு, சந்நியாசாச்சிரமத்தையடைந்து காட்டுக்குப் போகவேண்டும். இம்மூன்று வருணத்தவர்க்கும் அந்த (பிரமச்சரிய, கிரஹஸ்த, வாநப்பிரஸ்த, ஸந்நியாசமென்னும்) நான்காச்சிரமங்களும் உண்டு.

† அத்தியாகாரம் = அவாய்நிலை : அது ஒரு சொல் மற்றொரு சொல்லை அவாவி நிற்றல்.

னென்க. க்ஷத்திரிய வைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தின் விதியில்லை. ஆன்மகாமனுக்கு ஆன்ம சிரவணத்தின் அபாவஞ் சொல்லுகை பொருந்தாது; இதனால், க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானத்தினுபயோகியான அதிருஷ்டமானது கேவலங் கருமத்தினாலேயே உண்டாகாநிற்கும். சந்நியாச ஜந்நியமான அதிருஷ்டத்தினபேட்சை க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானத்திலில்லை; இதனாற்றான் கீதையிலும், "காதலா லரசன் சனகனே முதலோர் கருமமே தொழுகியே யன்றோ, போதரா யுலகம் புக்கது" என்றிவ்வாறு பரமேசுரர் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாக்கியத்தில், "போதராய்" என்பதற்கு, அந்தக்கரணத்தின் சுத்தி அல்லது, ஞானம் என்று பொருள். பாஷியார்த்தம் : சந்நியாச ரகிதமான கேவலம் கருமத்தால் அந்தக்கரண சுத்தியை ஜனகர் முதலியோர் அடைந்தனர்; அல்லது, சந்நியாச ரகிதமான கேவலங் கருமத்தால் ஞானப்பிரதிபந்தக நிவிர்த்தி வாயிலாகச் சிரவணத்தால் ஞானத்தை யடைந்தனரென்பது; இவ்விருவகையாலும் க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குச் சந்நியாச நிரபேட்சமான கேவலங் கருமமே ஞானப்பிரதிபந்தகமான பாவநிவிர்த்திக் கேதுவாயிருக்கிறது. பிராமணர்க்குச் சந்நியாச சகிதமான கருமத்தால் ஞானப்பிரதிபந்தகமான பாவநிவிர்த்தியுளதாம். சிரவணத்திற்கங்கம் சந்நியாசமாமென்னும் இப்பட்சத்திலும் சந்நியாசம் பிராமணர்களின் சிரவணத்திற்கே அங்கமாம் : க்ஷத்திரிய, வைசியரின் சிரவணத்திற்கு அங்கமன்று. பின்னையோ பலாபிலாஷையும், குரோதாதி தோஷங்களும் இல்லாமல் ஈசுரார்ப்பணபுத்தியோடு செய்யும் தத்தம் வருணாச்சிரம தருமாநுஷ்டானத்தோடு கூடிய கரும அவகாச காலத்தில் சிரவணத்தினாலேயே க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானமுண்டாகும். சர்வதா வித்தையினுபயோகியான கருமத்திலும், சிரவணத்திலும் அதிகாரமுண்டு. என்னை ? பிராமணரைப்போல ஞானேச்சை க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குஞ் சமமாம். பலத்தை யிச்சித்தவனுக்குச் சாதனத்தில் அதிகாரமுண்டு. ஆதலால், ஆன்மகாமரான க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு வேதாந்த சிரவணத்தில் அதிகாரம் உளதென்பது.

(300) மற்றோர் கிரந்தகாரர்மதம் :—மநுடர்மாத்திரத்திற்கு ஆன்ம விருப்பம் பொருந்தியிருப்பதால் க்ஷத்திரிய,

வைசியர்போல ஞானேச்சையின் சத்பாவத்தால் சூத்திரர்க்கும் சொல்லியவாற்றால் வேதாந்த சிரவணத்தின் அதிகாரமுண்டாக வேண்டியதேயாயினும், சூத்திரர்க்கு உபதேசங்கூடாதென்று நிஷேதித்திருப்பதால் சர்வதா உபதேசரகித புருடர்க்கு விவேகாதி கூடாமையின், ஞானேச்சை கூடாது. அப்படியே சூத்திரர்க்கு யக்ஞாதி கருமங்களும் நிஷேதித்திருப்பதால் வித்தையினுபயோகியான கருமத்தினபாவத்தால் அவர்க்கு ஞான ஏதுவான சிரவணத்தினதிகாரமில்லையென்பது.

(301) வேறொரு கிரந்தகாரரது மதம்:—உபநயன பூர்வகமாக வேதாத்தியயனஞ் சொல்லியிருக்கிறது. சூத்திரர்க்கு உபநயனஞ் சொல்லவில்லை. ஆதலால், வேத சிரவணத்திலோ சூத்திரர்க்கு அதிகாரமில்லை; அப்படியானாலும், *ஶ்ராவயேச் சதுரோ வர்ணாந் | என்பது முதலிய வசனத்தால் இதிகாச புராணாதிகளின் சிரவணத்தில் சூத்திரர்க்கும் அதிகாரமுண்டு. பூர்வஞ் சூத்திரர்க்கு உபதேச நிஷேதஞ் சொல்லியிருத்தற்கு அபிப்பிராயம்: வைதிக மந்திரத்தோடு கூடின யக்ஞ முதலிய கருமவுபதேசம் சூத்திரர்க்குச் செய்யற்க; அப்படியே வேதோக்த பிராணாதிய சகுணோபாசனையைச் சூத்திரர்க்கு உபதேசஞ் செய்யற்க என்பதாம். உபதேசமாத்திரத்தை நிஷேதிக்கவில்லை; உபதேசமாத்திரத்தை நிஷேதித்திருக்கிறதென்றால், தர்ம சாஸ்திரத்தில் சூத்திரஜாதியின் தர்ம நிரூபணம் நிஷ்பலமாய்விடும். வித்தையினுபயோகிகளான கருமத்தினபாவத்தால் வித்தையில் அதிகாரமில்லையெனச் சொல்வார்களாயின், அதற்குச் சமாதானம்: சாதாரணம் அசாதாரணமான சகல சுப கருமங்களுக்கும் வித்தையி லுபயோகமிருக்கின்றது. சத்தியம், அஸ்தேயம், க்ஷமை, சௌசம், தானம், விடயத்தின்விமுகதை, பாகவதநாமோச்சாரணம், தீர்த்தஸ்நாநம், பஞ்சாட்சர மந்திர ராஜாதிகளின் ஜபம் இவை முதலிய சகல வருணங்களின் சாதாரண தருமங்களிலும், அப்படியே சூத்திர கமலாகரத்திற் சொன்ன சதுர் வருணங்களின் அசாதாரண தருமத்திலும் சூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு; அக் கருமங்களின் அநுஷ்டானத்தால் அந்தக்

* ஶ்ராவ ... வர்ணாந் = நான்கு வருணங்களையுங் கேட்பிக்கலாம்.

கரண சுத்திவாயிலாக வித்தையின் பிராப்திகூடும். ஆகலின், இதிகாச புராணாதிகளின் சிரவணத்தால் விவேகாதிகள் பொருந் தாநிற்பதால் சூத்திரர்க்கும் ஞானேச்சையுண்டு; ஆகலின், வேதத்திற்குப் பின்னமான அத்தியாத்ம கிரந்தங்களின் சிரவணாதிகளிற் சூத்திரர்க்கும் அதிகாரமுண்டு. பாஷியகாரரும், பிரதமாத்தியாயத்தின் திருதீய பாதத்தில் உபநயன பூர்வகமாக வேதத்தின் அத்தியயனஞ் சொல்லியிருக்கிறது: சூத்திரர்க்கு உபநயனமின்மையின், வேதத்தில் அதிகாரமில்லை; ஆயினும் புராணாதிகளின் சிரவணத்தால் சூத்திரர்க்கும் ஞானமுண்டாய்விடில், ஞானசமகாலத்திலேயே சூத்திரர்க்கும் பிரதிபந்தரகிதமாக மோட்சமுண்டாகாநிற்கும் எனக் கூறியிருக்கின்றனர்; இவ்வாறான பாஷியகாரருடைய வசனத்தினாலும் வேதத்திற்கு வேறான ஞானவேதுவாகிய அத்தியான்ம கிரந்தத்தின் சிரவணத்தில் சூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு.

(302) ஜன்மாந்தர சம்ஸ்காரத்தால் அந்திய ஜாதிகட்கும் அவர்கட்கும் பௌருஷேய வசனத்தால் ஜிஞ்ஞாசையுண்டாய்விடில் அவித்தையின் கும் ஞானமுண்டாகிக் காரியத்தோடுகூட நிவிர்த்திரூபமான மோட்சமுண்டாய்விடும். ஆகலின், வேதாநுசாரிகளைப் போலச் சகல மநுடர்க்கும் தத்துவ ஞானத்தின் அதிகாரமுண்டு. ஆன்ம சொரூபத்தின் யதார்த்த ஞானத்தைத் தத்துவஞானமென்பர். ஆன்மஹீனமாய் ஓர் சரீர முளதாயின், அதற்கு ஞானத்தின் அநதிகாரமுண்டு; ஆகலின், ஆன்மஞானத்தின் சாமர்த்தியம் மநுஷியர்மாத்திரத்திலுண்டு.

(303) ஆயினும், எந்தச் சரீரத்தில் தெய்வ சம்பத்துண்டோ அதற்குத் தத்துவஞான முண்டாகாநிற்கும்; அசுர சம்பத்திற் றத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. சர்வ பூதங்களிலும் தயை, க்ஷமை, சத்தியம், *ஆர்ஜவம், சந்தோஷாதிகளான தெய்வ சம்பத்தின் பிராப்தி பிராமணரிடத்திலுண்டு. க்ஷத்திரியர்க்குப் பிரஜைகளைப் பாலனஞ் செய்யும்பொருட்டுப் பிரவிர்த்தி தரும முண்டாவதால் பிராமணரினும் கிஞ்சித்து நியூனமான

* ஆர்ஜவம் = சிரத்தையோடு கேட்பவனிடத்து நிச்சயித்த பொருளை மறையாமை.

தெய்வ சம்பத்து உண்டு. தரும புத்தியால் பிரஜா சம்ரட்சணைத்தின்பொருட்டுத் துஷ்டப்பிராணிகளை இம்சிப்பது அகிஞ்சையாம்; ஆதலால், தெய்வ சம்பத்தின் அசம்பவமில்லை. அப்படியே வைசியர்க்கும் கிருஷி, வாணிச்சிய முதலிய சரீர வியாபாரம் க்ஷத்திரியரைப் பார்க்கிலும் அதிகமுண்டாவதால் ஆன்ம விசாரத்திற்கு அவகாசங் கூடாமையின், அவர்க்குச் சாமர்த்தியங் கூடாமலிருக்கிறது. அப்படியானும் எத்தனையோ பாக்கிய சாலிகளான வைசியர்க்குச் சரீர வியாபாரமில்லாமலே சகல வியவகாரங்களின் நிர்வாகமு முண்டாகாநிற்கின்றது. அவர்கட்குத் தெய்வ சம்பத்தின் பேறுருவான சாமர்த்தியங்கூடும். எவ்வாசிரியர் மதத்தில் க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தின் அதிகாரமுண்டோ அவர் மதத்தில் அநாயாசமாகவே தெய்வ சம்பத்து கூடும். சதுர்த்தவருணத்திலும் அப்படியே அந்திய ஜாதிகளிலும் தெய்வ சம்பத்து துர்லபமாயினும் கரும பலம் அநந்தவிதமாம்; ஆகலின், ஒருவர்க்கு ஜன்மாந்தரத்தின் கருமத்தால் தெய்வ சம்பத்தின் பேறுண்டாய்விடின், புராணாதிகளின் விசாரத்தால் சதுர்த்தவருணத்திற்கும், பாஷாப்பிரபந்தாதிகளின் சிரவணத்தால் அந்திய ஜாதிகட்கும் பகவத்பக்தியும், தத்துவஞானப்பேற்றின் வாயிலாக மோட்சப்பேறும் நிர்விக்கினமாகவுளவாம்; இவ்வாற்றால், பகவத்பக்தியும், தத்துவஞானத்தின் அதிகாரமும் சகல மநுடர்க்குமுண்டு: இது சாஸ்திரங்களின் நிர்ணயமாமென்று விருத்திப் பிரபாகரத்தின் அஷ்டமப் பிரகாசத்திற் கூறியிருக்கின்றது. (163)

(304) [133-ம் செய்யுளில் இனி வித்தியாநந்தங் கூறுவோமென்றவாறே அதனைக் கூறத்தொடங்கிப் புருடனனவன் ஆன்மாவை இவனே நானென்றறிந்தால் பின்னையாருக்குப் போக நிமித்தமாக, எந்தப் போகத்தைக் குறித்து, சரீரதாபப்படுவன் என்னும் பிரகதாரண்ய சுருதியின் றற்பரியமான இகலோக துக்காபாவமும், புண்ணியம் என்று வரும், பாவம் என்று போம் என்னும் சிந்தனுரூபமான பரலோக துக்காபாவமும் நான்கு செய்யுளாற் கூறுகின்றார்.]

[வேறு.]

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பிறந்தது நானென் றாகிற் பிரமமன் றந்த நானே
பிறந்தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே. (164)

(இ-ள்.) பிறந்தது உண்டானால் அன்றோ=(முன் ஒன்றில் நின்றும் நான்) ஜநித்ததுண்டாயினல்லவா—பிறகு சாவதுதான் உண்டாம்=பின்பு (ஒன்றால்)மரிப்பது எனக்குண்டாகும்—[ஜநந மரணம் உமக்கேனில்லையெனின்:—அதற்குக் கூறுகின்றார்.]பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரமம் ஆவதுவும் நானே=(சகலமும் ஜநநமாதற்கு அதிஷ்டானமாகலின்,)அஜன்மம், அசங்கம் என்று சுருதியாதிகள் கூறும் பிரஹ்மரூபமாகிய அப்பொருளும் நானாகிறேன்—ஆகலின், எனக்கு ஜன்மாதி சட்பாவ விகாரங்களின்றென்பது கருத்து. [ஜன்மாதி சட்பாவ விகாரங்கள் உலகில் பிரசித்தமாயிருப்பதுமன்றி நீரும் இன்னானுடைய புத்திரன் என்பது பிரசித்தமாகவிருத்தலின், உமக்கு ஜநநமரணமுண்டேயென்று மேலுஞ்சங்கித்து அதற்குக் கூறுகின்றார்.] பிறந்தது நான் என்றாகில்=(பூமியில்) சநித்தது நானென்று சொல்லப்படுமாயின்—அந்த நான் பிரமம் அன்று=(ஜன்மஏதுவான அவித்தை காம கருமங்களோடுகூடிச் சநியாநின்ற) அகம்சத்த வாச்சியமான அகங்காரம் பிரஹ்ம மன்று — பிறந்ததும் இறந்தது (ம்) அற்ற பிரமம் ஆம் நானே நானே=ஜநநமும், மரணமுமாகிய விகாரமிறந்த (அசங்க)பிரஹ்மரூபமாகிய(அகம்சத்தலட்சியார்த்தமான) கூடஸ்தனே நான்.—எ-று.

துக்காபாவங் கூறத்தொடங்கிப் "பிறந்ததுண் டானு லன்றோ" என்று முன்னே ஜன்மத்தை யெடுத்தது ஜன்மப்பிரதீதியநந்தரம் சர்வ வநர்த்தங்களுந் தோன்றுகின்றன வாகலின், அது நிஷேதமாகவே சர்வ வநர்த்தங்களும் நிஷேதமாமென்னுங் கருத்தாலென்க. (164)

[நான் என்னும் சத்தத்தின் பொருளைப் பிரசித்தமான வநுபவத்திற் காட்டுகின்றார்.]

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்ருல்
நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைப் புந்தி யென்னில்
தானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி
நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே.
(165)

(இ-ள்.) நான் என்ற பிரமம் ஆன நானே நான்= (தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையில், யாதொரு குடும்ப சிந்தனையு மில்லாமல்) யான் (இருந்தேன்) என்று கூறுகின்ற பிரஹ்மரூபமான ஆன்மாவே நான்—அறியேன் என்ருல்= (தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையில் ஆன்மாவை) அறியேனென்று சொல்லில்—பின்னை=பின்னர்—நான் என்பது ஏது=(விசேஷமாக) நான் (தேவதத்தன், நான் எக்ஞதத்தன்) என்று கூறுவது யாது—நம்முடைப் புந்தி என்னில்=நம்முடைய புத்திதான் அங்ஙனங் கூருநிற்கின்றதென்று சொல்லில்—அதுதான் மயக்கந் தன்னில் சாகுமே = அப்புத்தி நித்திராமோகத்தி லபாவமாமே—(அங்ஙனம்,) சாவாதாகி நான் என நிறைந்து இருந்த = (சுழுத்தியின்கண்) அபாவமாகாததாய் நாஞக நிறைந்திருந்த—ஞானம் ஆம் நானே நான்=ஞானரூபமாகிய ஆன்மாவேநான்—எ. று.

"நானென்ற" என்று சாமான்யமாகக் கூறினதால், நிஜானந்த சத்பாவமுள்ள சுகதுக்கங்களி னந்தராளமாகிய தூஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையும், "பின்னை" என்றதால், தேவதத்தன், எக்ஞதத்தன் என்பனவும் வருவித்தாம், "சாவா தாகி, நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே" என்றதால், தன்னிடத்துப் போக்திருத்துவ மிறந்திருப்பதைக் குறிப்பித்தனர். (165)

[அகம்சத்தத்தின் இலட்சியார்த்தமான ஆன்மாவைப் பிரசித்தமான அநுபவத்தாற் காட்டிச் சுழுத்தியில் ஆநந்தமாயிருக்தும் ஏதுவைக் கோண்டு இவ்வான்மாவே பிரஹ்மமேன்று சாதிக்கின்றர்.]

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந் திலனென்ருயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவேயாகும், குறைந்ததற் காநந் தந்தான் குவலயந் தன்னி
வில்லை, நிறைந்ததே யிந்த வான்மா நிதானமிவ் வறிவு
தானே.
(166)

(இ-ள்.) நிறைந்த ஆறு எந்த ஆறு = (ஞானரூபமாகிய ஆன்மா) பூரணமாயிருக்குந்தன்மை எந்தவேதுவினுல் —நிலை தெரிந்திலன் என்ருயேல்= அந் நிச்சயமான ஏதுவை யானறிந்திலனென்று நீசங்கிப்பாயாகில் —சுழுத்தி தன்னில்=சுழுத்தியின்கண்— அறிந்ததாம் =(அஞ்ஞானத்தை) அறிந்திருந்ததாகிய—அது=அவ்வான்மா — ஆநந்தம் ஆகும்=நிரதிசயாநந்த ரூபமாம்: (ஆகலின், ஆன்மாவே பரிபூரணப் பிரஹ்மமாம்.) — [இஃதெங்கேனுங் கண்டதுண்டோ வெனின்:—உலகில் பிரசித்தமென்று கூறுகின்ருர்.] குறைந்ததற்கு ஆநந்தந்தான்= குறைந்திருப்பதற்கு ஆநந்தமானது — குவலயந் தன்னில் இல்லை= உலகில் ஓரிடத்துங் காணப்படவில்லை—(ஆகலின்,) இந்த ஆன்மா நிறைந்ததே=(சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமாயுள்ள) இவ்வான்மா பூரணந்தான் — இவ்வறிவுதானே நிதானம்=இப்பரிபூரணப் பிரஹ்மசைதந்நியமே சகத்திற்கு ஆதிகாரணமாம்—எ-று.

உலகில் தனதான்யாதி சம்பத்துண்டாயிருப்பினும் புத்திரன் இலனென்னுங் குறையுளதேற் சுகமில்லை: புத்திர, மித்திர, களத்திராதிகள் நிறைந்திருப்பினும் தனமில்லை யென்னுங் குறையுளதேற் சுகமில்லை; பிறவும் இங்ஙனம் உலகிற்காணப்படுதலின், "குறைந்ததற் காநந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை" என்ருர். (166)

[பிரகாராந்தரமாக ஆன்மாநந்த வாயிலாற் றன்னிடத்துப் போக்திருத்துவாபாவத்தைக் காட்டித் தோய்தமித்தை யென்னும் சிந்தனு நுபமான அத்துவிதாநந்த வாயிலால் போக்கிய அபாவத்தையுங் குறிப்பாக வுணர்த்துகின்றர்.]

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலகமாகும், நினைத்திடி லநேக லோக நிற்பதவ் வறிவி லன்ரே, அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென், றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்
தோ னுனே.
(167)

(இ-ள்.) இவ் வுலகம்=(ஆகாச முதற் றேகபரியந்தமான) இப் பிரபஞ்சம்—மனத்தினுல் எண்ணித்தானே = மனத்தால்

பாவனைசெய்தே-வந்தது ஆகும்=உண்டானதாம்-நினைத்திடில்=ஆராயின் — அநேக லோகம் நிற்பது=(மனதின் பாவனையாலுண்டான) அநேகவித வுலகங்களும் (அம் மனத்தோடு கூட) நிற்பது—அவ்வறிவில் அன்றோ=(வாயுவசத்தால் சமுத்திரத்திலுண்டான தரங்க, பேன, புற்புதங்கள் சமுத்திரத்திற்போல மனத்திற்கு ஆதாரமான) அப் பிரஹ்மசைதந்நியத்திலல்லவா!—(ஆகலின்,) இது அறிவு ஆம் என்று=(அறிவிலுண்டாகி அறிவில் நிற்கும்) இம் மனமுதலான பிரபஞ்சம் அறிவேயாகுமென்று—எனைத் தனி விசாரித்திட்டால்=(அறிவாகிய) என்னைச் சுத்தமாக (இங்ஙனம்) விசாரித்திடில்—அனைத்தையும் கடந்து=(மனமுதலான)பிரபஞ்ச மனைத்தையுங் கடந்து—அப்பாலும்=அதற்குமேலும்— அந்தம் அற்று=முடிவிறந்து—ஏகம் ஆய்=சுவகதாதிபேதரகிதமாய்— நிறைந்தோன் நான்=நிறைந்திருப்பவன் யான்—எ-று.

நான்குசெய்யுளின் அபிப்பிராயம்:—சீவான்மா, பரமான்மாவென ஆன்மா இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், சேதனரூபமான ஆன்மா மூவகைத் தேகத்தோடுகூடத் தாதான்மியத்தாற் சீவனாய்ப் போக்திருத்துவத்தை யடைந்துளது. சச்சிதாநந்த சொரூபமான பரமான்மா நாமரூபகற்பனைக் கதிஷ்டானமாகலின்,அந் நாமரூபங்களோடு தாதான்மியமடைந்து போக்கியத்துவத்தையடைந்துளது. 164, 165, 166-ம் செய்யுட்களிற் பிரகாராந்தரமாகச் சொன்ன ஆன்மாநந்த வாயிலானும், இந்த 167-ம் செய்யுளிற் றொகுத்துக்கூறிய அத்துவிதாநந்த வாயிலானும், முறையே மூன்றுதேகத்தினின்றும், பிரபஞ்சத்தினின்றும் சீவான்மாவையும், பரமான்மாவையும் பிரித்தறியும் பொழுது போக்தா போக்கியமென்னும் இவை யில்லாமற் போதலின், போக்தா, போக்கியங்களின் சம்பந்தத்தால் உளவாகாநிற்கும் மூவகைச் சரீரங்களின் சுரங்களான இகலோக துக்கமும், அக்கினியிலிடும் பஞ்சுபோலச் சமுசயரகிதமான பிரஹ்மான்ம வைக்கிய ஞானத்தால் சகல சஞ்சித கருமங்களும் வெந்துபோனதனாலும், தாமரையிலையிற் சலம்போல அகர்த்திருத்துவ ஞானத்தால் ஆகாமிய கருமங்கள் பற்றுமற்போனதனாலும், புண்ணியபாவ சிந்தனரூபமான பரலோக துக்கமும் அபாவமாயினவென்பதாம். (167)

(305) [இனிச் சர்வகாமாப்தி கூறத்தொடங்கிச் சார்வபௌமன் முதல், இரணிய கர்ப்பாந்தமான 131-ம்செய்யுளில் முன்சொன்ன சர்வாநந்தங்களிலும் ஞானி ஆசையில்லாமல் அநுந்திளவன் போல வமைந்திருப்பதனானும், தனது தேகத்தின்கண் ஆநந்தாகாரமான புத்திக்குச் சாட்சியா யிருப்பதால் ஆநந்தியாயிருப்பது போலச் சார்வ பௌமன் முதலிய தேகங்களிலும் ஆநந்தாகார புத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதால் ஆநந்தியா யிருப்பதனானும், சாமவேதத்திற் சொல்லியபடி சர்வான்ம பாவத்தால் சர்வ போக்கியநுபவ நானுகிறேன், சர்வ போக்தாநுபவ நானுகிறேன் என்னும் அநுபவத்தானும் சர்வகாமாப்தி ஞானிக்குண்டென்று முன்னூலானபஞ்சதசியிற் கூறியிருப்பதை இங்கே ஆட்சேப சமாதான வாயிலாக 168-ம் செய்யுண் முதல் நான்கு செய்யுட்களாற் கூறுகின்றார்.]

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யாநந்த மநுப விக்க,
எந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்
னில், இந்தமூன் றவஸ்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி
நீக்கில், அந்தவா றிருந்து நீயு மாநந்த மடைய லாமே. (168)

(இ-ள்.) அந்த ஆறு இருந்து கொண்டு=முன்சொன்னபடி சர்வாதீதமாய், அநந்தமாய், ஏகமாய்ப், பூரணமாயிருந்து கொண்டு—ஆநந்தம் அநுபவிக்க = சர்வகாமாப்தியென்னும் வித்தியாநந்தத்தை யநுபவிக்க—எந்த ஆறு இருந்து கொண்டால்=எவ்வாறிருந்தால்—எனக்கு—இது தெரியும் என்னில்=இச் சர்வகாமாப்தி தோன்றுமென்று நீ சங்கிக்கில்-இந்த மூன்று அவஸ்தை தம்முள்=இச் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூவித அவஸ்தைகளில்— எழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில் = எழாநிற்கும் கோர, மூடமுதலிய விருத்திகளை ஒழிப்பாயாகில்—அந்த ஆறு இருந்து=முன்கூறிய வழியேநின்று—நீயும்—ஆநந்தம் அடையலாம்=வித்தியாநந்தம் பெறலாம்—எ-று. (168)

[விருத்திநாசவுபாயங் கூறல்.]

வாதனா வசத்தி னாலே வருகிற விருத்தி யெல்
லாம், ஏதினா லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ்
செய்யில், போதமா மிராசன் றானாய்ப் புந்தியைம்
புலன்க ளெல்லாம், தாதரா யிருக்கப் பெற்றாற்
சகலமு மடங்குந் தானே. (169)

(இ-ள்.) வாதனா வசத்தினாலே=சம்ஸ்காரவசத்தால் —
வருகிறவிருத்தி எல்லாம்=(அந்தக்கரணத்தினின்றும்) எழுகின்ற
விருத்திகளனைத்தையும்— ஏதினால் அடக்கல் ஆகும் என்று=
யாதோருபாயத்தால், நிரோதித்தல் கூடுமென—விசாரம் செய்
யில்=நீ ஆராயில்— போதம் ஆம் இராசன் தான் ஆய்=ஞான
ரூபமாகிய (ஆன்மதத்துவ) அரசன்றானாகி— புந்தி ஐம்புலன்கள்
எல்லாம்=அந்தக்கரணமும், ஐவகை ஞானேந்திரியங்களும், கன்
மேந்திரியங்களுமாகிய வனைத்தும் —தாதர் ஆய் இருக்கப்பெற்
றால்=(தனது) ஆளாகவிருக்கப்பெறில்—(தனது வசமாகவிருக்
கப்பெறில், என்றபடி.) சகலமும் தானே அடங்கும்= சகல
வாசனைகளுந் தானே நிரோதமாம்—எ-று.

இரண்டாம் பாதத்திலுள்ள தான், அசை.

"போதமா மிராசன் றானாய்ப் புந்தியைம் புலன்க ளெல்
லாம், தாதரா யிருக்கப் பெற்றால்" என்றது,

"அந்தமந் திரியந்த வேந்தா லெளிது வென்றிடில் வணங்
குறும்."

என்னும் வாசிட்டக்கருத்து. "விருத்தி" என்றது, அகந்
தை, மமதை, காமக்குரோதாதிரூப அந்தக்கரணத்தின் பரிணா
மங்களை. (169)

[விருத்திநாசத்திற்கு இன்னும் அநேகவுபாயங் கூறல்.]

விருத்திக ளடக்க வின்னம் வினோதமாம் யோகத்
தாலே, துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி
னிற்கும், கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர
மாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி
லடங்குந் தானே. (170)

(இ-ள்.) விருத்திகள் அடக்க=விருத்திகளையடக்க(வேண்
டின்,)—இன்னம்=மேலும்—வினோதம் ஆம் யோகத்தாலே=
(வாசிட்டத்தில், வீதகவ்வியர்கதையிற் கூறியிருக்கிறபடி) வினோ
தமாகச் செய்யாநிற்கும் (ரேசக, பூரக, கும்பகாதிப் பிரயத்தன
ரூபமான) யோகாப்பியாசத்தால் — துருத்தி போல் ஊதும்
மூச்சை=(கொல்லன்) துருத்திபோல (நாசித்துளைவழி) வீசா
நிற்கும் பிராணவாயுவை—சுகம் உடன் அடக்கில்=அநாயாச
மாக நிரோதஞ்செய்யில்—நிற்கும்=(வாயுவடங்கினால் ஆகாசத்
திற் றூளியடங்குவதுபோல) விருத்திகளடங்கும் — அதற்குக்
கருத்து இல்லை என்னில்=அவ் வியோகமப்பியாசித்தற்கு விருப்
பமில்லையாயின்— காரணசரீரம் ஆகி=(தூல சூக்கும சரீரங்கட்
குக்) காரணசரீரமாய்— பெருத்தது ஓர் அவித்தைதன்னை=
(காடாந்தகாரம்போலும்) கனத்திருப்பதான ஓரவித்தையை—
பிடுங்கிடில்=நாசஞ்செய்யில், —தானே அடங்கும்=(உபாதான
நாசத்தால்) வேறொருநிமித்தத்தை யபேட்சியாமலே விருத்தி
கள் நாசமாம்—எ-று.

விருத்திகடாமும் என்றும் பாடமுளது. பேரிடரையளிப்ப
தாகிய அடயோக மல்லாததான வென்பார், "வினோதமாம்"
என்றார். இதில், "பிடுங்கிடில்" என்பதும், பின்வருஞ்செய்யு
ளில், "களைவது" என்பதும் விருட்சத்திற்கு வேர்போல விருத்தி
கட்கு அவித்தை உபாதானகாரணமான மூலமாகலின், அது
நீங்கவே விருத்திகள் நிச்சயமாக நீங்காநிற்குமென்னும் பொரு
ளைக் குறிப்பித்துநின்றன.

"காரண சரீர மாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப்
பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே" என்று இவ்வாசிரியர் கூறினது
போலவே, வாசிட்டத்தில்,

“உலகமெலாம் பிரமமெனும் பாவனையா லஞ்ஞான மொழிந்து போனான், மலமுறுவா தனைதோன்றா”

என்று கூறியிருப்பது காண்க. (170)

[காரண சரீரத்தைப் போக்கும் உபாயம் யாதென் றாட்சேபித்து அவ் வுபாயங் கூறுகின்றார்.]

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென்
றோதில், ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு
ளகத்தி லுய்த்துப், பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க
டோற்ற மென்று, தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு
மவித்தை யெங்கே. (171)

(இ-ள்.) காரணசரீரந்தன்னைக் களைவது = காரணதேகமான அவித்தையைப் போக்குவது —எவ்வாறு என்று ஓதில்= எத்தன்மையான வுபாயத்தாலாமென்று ஆட்சேபிக்கில்—ஆரணம் பொய் சொல்லாதே =(ஏனையநூல்போலச்) சுருதி அசத்தியஞ் சொல்லமாட்டாதே—(ஆகலின்,) அதன் பொருள் அகத்தில் உய்த்து= (“ஈண்டு நாநாவானவை அற்பமுமில்லை, ஈதனைத்தும் பிரஹ்மமல்லவா”? என்பன முதலிய) சுருதியின் அர்த்தத்தை மனத்தின்கண்ணே (திடமாகத்) தரித்து —பூரணம் ஆகும் என்மேல்=பரிபூரணசொரூபமான என்கண் — புவனங்கள் தோற்றம் என்று=பிரபஞ்சங்கள் பிரதிபாசமாத்திரமா மென்று— தாரணை வந்தது ஆகில்= *நிச்சயம்வந்ததாயின்—எங்கே தரித்திடும் அவித்தை =அவித்தை எங்கேயிருக்கும்: (ஓரிடத்துமிராமல் நாசமாய்விடும்.) —எ-று.

“பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்றம்” என்றது கண்ணாடியிற் பிரதிவிம்பியாநின்ற நகரம்போலும், அருகின் மரங்கள் வாவிசலத்திற்போலு மென்றறிக. சூரியோதயமாயின், அந்தகாரம் ஓரிடத்துங்காணாம லொழிந்துபோவதுபோலச் சமுசயரகிதமான திடஞானத்தால் ஆவரணரூபாம்சமான அஞ்ஞானம் லேசமுமில்லாம லொழிந்துபோவதால், “தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே” என்றார்.

* நிச்சயம்=சமுசயத்தின் வேறான ஞானம்.

சமுசயரகிதமாகப் பரிபூரணப்பிரஹ்மாநுபூதி எழவே அவித்தை நிவிர்த்தியாம்; உபாதானகாரணமான அவித்தை நீங்கவே, அநாதிகாலவாசனைக ளொழிந்துபோம்; அவையொழியவே, அவற்றின் வசத்தா லெழாநிற்கும் விருத்திகள் அடங்கிவிடும்; விடவே, தன்றேகத்தில் ஆநந்தாகார விருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதுபோலச் சார்வபௌமன் முதலியோர் தேகங்களிலும் ஆநந்தாகார விருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதால், சர்வகாமாப்தியுளதாமென்பதாம். (171)

(306) [இனிக் கிருதகிருத்தியத்தன்மை கூறுகின்றார்.]

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்
தில், எப்படிக் கூடு மென்னி லென்னைவிட் டொன்று
மில்லை, இப்படிக் கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னாப்
போல், கற்பித மென்று தானே காண்கின்ற சித்து
நானே. (172)

(இ-ள்.) அப்படி இருக்க=முன்சொன்னபடி (பரிபூரணமான என்கண் அகங்காராதி, ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சந் தோற்றரவுமாத்திரமென்னுந் தாரணையோடுகூடி) நிற்க — விவகாரத்தில் சித்தம் அலைதலால்=(பிராரத்தவசத்தால் வராநின்ற லௌகிகமோ அல்லது, வைதிகமோ யாதானுமொரு) வியவகாரத்திற் (பிரவிர்த்திக்குங்கால்) சித்தம் விட்சேபப்படுவதால் — எப்படிக் கூடும் என்னில்=எங்ஙனங்கூடுமென்று சங்கிக்கில் — என்னை விட்டு ஒன்றும் இல்லை=(அசங்க சிதான்மாவான) என்னைத்தவிர யாதொரு பிரபஞ்சமும்(சசவிஷாணம்போன்றும், வந்தியாசுதன் போன்றும்) இல்லை— [அநுபவகோசரமான பிரபஞ்சத்திற்குச் சசவிஷாணம்போலும், வந்தியாசுதன்போலும் திரைகாலிக அபாவத்துவங் கூடாதேயெனின்?— அதற்குக் கூறுகின்றார்.] இப்படிக்கண்ட எல்லாம்=இங்ஙனம் (நாமரூபங்களாகக்) காணாநின்ற (பிரபஞ்சங்கள்) அனைத்தும்—என் மயம்= (தரங்க, பேன, புற்புதங்க ளெப்படிச் சலமயமோ, கடக மகுடாதி பூடணங்க ளெப்படிச் சுவர்ணமயமோ அப்படி அகண்டைகரச சச்சிதாநந்தரூபனான) எனது மயமாம் — (அல்லது,) என் கனாப்போல் கற்பிதம்=எனது சொப்பன (ப்பிரபஞ்ச) ம்போல மித்தையாம்—

என்று=என்று (நிச்சயித்து உபேட்சித்து)— தானே காண்கின்ற= (வாகியமாயும், ஆந்தரமாயுமுள்ள பிரபஞ்சங்களைச்) சுயமே அறியாநின்ற— சித்தே நான்=அசங்க சிதான்மாவே நான்—எ-று. (172)

[இதுவுமது.]

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனவே போல
அத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே. (173)

(இ-ள்.) சித்து நான்=(அசங்க) சிதான்மாவாகிய நான்—நிறைந்தோன் = பரிபூரண (ப்பிரஹ்ம) மானேன் — என்ற திடம்=என்னுமுறுதி—மறவாது இருந்தால்=(பிராமணனுக்குப் பிராமணத்துவம்போல) மறவாதிருக்கின்—(கிருதகிருத்தியனான என்னுடைய புத்தியானது லோகாநுக்கிரக விச்சையால்) எத்தனை எண்ணினாலும்=எத்துணை (விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளைத்) தியானிக்கினும் (தியானிக்க, அன்றிப் பிரஹ்மாநந்தத்தின்கண்ணே லீனமாயினும் ஆகுக,) — எது செய்தாலும்— (சரீரமானது= தேவார்ச்சனை, ஸ்நாநம், சௌசம், பிட்சை முதலியவற்றில்) யாது செய்யினும் (செய்க, வாக்கானது பிரணவஜபம், வேதாந்த சாஸ்திரபாடம் முதலியவற்றுள், யாதுசெய்யினுஞ்செய்க)— என்ன=(அவைகளை நான்செய்பவனும், செய்விப்பவனும் அல்லனாகலின், அவைகளால் எனக்கு) என்ன (ஆனி ஒன்றுமில்லை):— நித்திரை உணர்ந்த பின்பு=நித்திரையினின்றும் விழித்தபின்னர்—நிற்கின்ற கனவே போல = (பிரயத்தனமில்லாமலே மித்தையாகத்தோன்றி) நிற்குஞ் சொப்பன (வியவகார) ம்போல— அத்தனையும் பொய்தான்= (காய வியவகாரமான தேவார்ச்சனை முதலியனவும், வாக்கின் வியவகாரமான ஜபமுதலியனவும், புத்தி வியவகாரமான மூர்த்தித்தியானாதிகளும் ஆகிய) அவ்வளவும் மித்தைதான் — ஆநந்தவடிவு நான் = பரமாநந்த பூரணரூபன் நானும். எ-று.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், எனக்குச் செய்யற்பாலன வனைத்துஞ் செய்துமுடிந்தனவாம் என்பது கருத்து. (173)

(307) [இனிப் பிராப்தப் பிராப்பியத்தன்மை:— கிருத கிருத்தியத் தன்மையால் திருப்தனானவன் பின்னர், பிராப்தப்பிராப்பியத்தன்மையாற் றிருப்தனாய்த் தனது மனதினால் நிரந்தரம் இவ்வாறு கருதுகின்றனன் என்பதைத் தன்மையிடத்து வைத்துக் கூறுகின்றனர்.]

நானென உடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம், ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது, கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவினாலே, நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறினேனே. (174)

(இ-ள்.) அநேக சன்மம்=(கீழ்ப்போன) அநந்த ஜநநங்களில்—நான் என உடலைத்தானே நம்பினேன்=யானென்று (சுர, நர, திரியக்காதி ரூபங்களான) தேகங்களையே (அறியாமையால்) விசுவசித்திருந்தேன்— (அப்போது) ஈனர் ஆய் பெரியோர் ஆகி இருந்தவை எலாம்=இழிந்தோராயும், உயர்ந்தோராயும் இருந்த அவையனைத்தையும் — இப்போது = இப்பொழுது—சற்குருவினாலே=(கிருபாமூர்த்தியான)சற்குருவினாலே—கானலில் வெள்ளம்போலக் கண்டு=கானலிடத்து (த்தோன்றி நின்ற பிராதிபாசிக) ஜலம்போல (மித்தையாக) க்கண்டு—நான் என என்னைத்தானே நம்பி= நானென்று (பிரத்தியகபின்ன பரமான்மாவான) என்னையே விசுவசித்து — ஈடேறினேன்= உய்யப்பெற்றேன்—எ-று.

இது குருவைவியந்தது. (174)

[இதுவுமது.]

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன், நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே, தன்னிய னானே னுத் தரீயத்தை வீசுகின்றேன், தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடுகின்றேன். (175)

(இ-ள்.) என்ன புண்ணியமோ செய்தேன் = எப்படிப் பட்ட (உத்கிருஷ்டமான) புண்ணியங்களை (யான்) செய்தேனோ—எது பாக்கியமோ = யாது அதிர்ஷ்டமோ— காணேன் = யானறியேன்— நன்னிலந்தனில் எழுந்த = நன்னிலமென்னும் மதுவனத்தில்(அருளே உருவமாய்) எழுந்தருளிய—நாரணன் கிருபையாலே = நாராயண தேசிகருடைய (பெருங்) கருணையினாலே—நான் தன்னியன் ஆனேன் = நான் கிருதார்த்தனானேன்— உத்தரீயத்தை வீசுகின்றேன் = ஏகாசத்தை ஆகாசத்திலெறிந்து விளையாடுகின்றேன் — தன்னியன் நான் = கிருதார்த்தனான யான்—இன்னும் தாண்டவம் ஆடுகின்றேன் = மேலும் ஆநந்தக் கூத்தாடுகின்றேன்—எ-று. (175)

[குருவைவியந்து துதித்தல்.]

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தால்
நித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த
சத்திய மதனா லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தார்
அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே. (176)

(இ-ள்.) தத்துவ ஞானம் வந்த = (சகலவநர்த்தங்களையு மொழித்து நிரதிசயாநந்தத்தை நேரே பயக்கவல்ல) தத்துவ ஞானத்தா லுண்டான-சந்தோட அதிசயத்தால் = வித்தியாநந்த மேலீட்டால்— நித்தம் ஆடுவன்காண் என்ற நிலை = நாடோறும் (இவ்வாறுநந்த) நடனஞ்செய்யாநிற்பனென்னும் நிர்ணயத்தை—முன்னமே அறிந்த = திருவடியை யடைந்தவன்றே திருவுளத்தின்கண்ணே யுணர்ந்த-சத்தியம் அதனால் அன்றோ = உண்மையான சர்வஞ்ஞத்வத்தாலல்லவா — தாண்டவா என்று அழைத்தார் = தாண்டவாவென்று (காரண) நாமமிட்டு விளித்தனர்; —(ஆகலின்,) அத்தனை மகிமை உள்ளோர்தாமே = அவ்வளவு மகிமையுள்ள வெனது குருவே—அன்னையும் பிதாவும் = (எனக்குத்)தாயுந் தந்தையுமாம்.—எ-று.

"இந்தவி டும்பையு டம்புறு மேது
தந்தையெ னப்புகழ் கின்றிலர் தக்கோ

ரந்தமி லாதவ கண்டமு நம்முட்
டந்தவர் தந்தையெ னச்சமை வுற்றார்."

என்று பிரமகீதையிற் கூறியிருப்பதால், இவரும் "அன்னையும் பிதாவும்" என்று குருவையே கூறினர் எனக்கொள்க. அன்றியும்,

"தந்தை தாயுமெய்த் தகையுடை யுறவும்"

என்னுஞ் செய்யுளானுமறிக. "தாண்டவராயன்" என்னுந் திருநாமம் குருவினுல் இடப்பட்டது. (176)

[இன்னும் குருசாஸ்திராதிகளைப் புகழ்ந்து வணங்குதல்.]

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல்
வேன்யான், சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா
நிறைந்து தேங்கி, அந்தமில் லாத தாயிற் றப்படிக் குரு
வே தாந்த, மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னே
னே.

(இ-ள்.) வந்தது ஓர் இவ்வாநந்த மகிழ்ச்சி = (பிரஹ்ம வித்தையால்) உண்டானதான ஒப்பற்ற இவ் வித்தியாநந்தத்தின் மகிழ்ச்சியை—ஆருடன் சொல்வேன் யான் = யான்யாவரோடு கூறுவேன்—சிந்தையில் எழுந்து பொங்கி = புத்திவிருத்தியின்கணுதயமாகி மேலிட்டு—செகம் எலாம் நிறைந்து தேங்கி = செகத்தனைத்தினும் வியாபித்துப் பூரணமாய் — அந்தம் இல்லாதது ஆயிற்று = கரையிறந்ததாயினது — அப்படி (அருளும்) = அப்படி (ப்பட்ட வித்தியாநந்தத்தை) அருளாநிற்கும்-குரு = பிரஹ்மநிஷ்டரையும் — வேதாந்த மந்திரம் = வேதாந்த வாக்கியங்களையும்—அருளும் ஈசன்—(குருரூபமாகவும், வேதாந்த வாக்கியரூபமாகவும் இருந்து) அருளாநிற்கும் (சர்வஞ்ஞசிகாமணியாகிய) ஈசுரனுடைய—மலர் அடி வணங்கினேன் = மலர்போலுந் திருவடியையும் பணிந்தேன்—எ-று. (177)

(308) [சொல்லிவந்த வித்தியாநந்தத்தை முடிப்பதோடு நூற்பயன்கூறல்.]

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னேமே
பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள்
நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே. (178)

(இ-ள்.) வித்தியாநந்தம் இந்தவிதம் என விளம்பினேம்=தத்துவஞான (த்தால் ஆவிர்ப்பவியாநின்ற) ஆநந்தம் இந்தப்படி (துக்காபாவம், சர்வகாமாப்தி, கிருதகிருத்தியம், பிராப்தப்பிராப்பியம்) என (நான்குவகைத்தா மென்று) கூறினேம்—பத்தியால் இந்தநூலைப் பார்த்து=விசுவாசத்தோடு (கூடிப் பிரஹ்மநிஷ்டரான குருவையடைந்து அவர் முகத்தினுல்) இந்நூலை (க்கேட்டு) விசாரித்து-அநுபவித்த பேர்கள்=(இந்நூலின் விடயமான பிரஹ்மான்மவைக்கியத்தை இதிற் கூறியபடியே)அநுபவித்தோர்கள்—நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை அறிந்து=நித்தியமான புண்ணிய விசேஷத்தையுடைய சமாதியின் ஆரூடத்தை அநுபவித்து—சீவன் முத்தியை அடைந்து இருந்த=சீவன் முத்தியையடைந்து (பூர்வம்) இருந்த—முனிவரர் ஆகுவாரே= *முனிவரர் நிகராவர்—எ-று.

இங்கே, "தருமம்" என்றது, தனது*விலாசத்தோடுகூட அவித்தையை நிவிர்த்தித்தற்கு நேரே காரணமான சாட்சாத்காரத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான மல விட்சேபதோடங்களை நிவிர்த்திப்பிப்பதுவாயிலாகச் சாதன பூதமான புண்ணியவிசேஷத்தை.(178)

(309) [குருவின் ஆக்ஞாபலங்கொண்டு இப்பிரபந்தம் முற்றுவித்தேனெனல்.]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம் விளங்க வேதும்
காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில்
நாரண குருந மக்கு நவின்றனர் யோகில் வந்தே. (179)

* முனி=மனனசீலர், வரர்=சிரேஷ்டர், இவர் சுகர், நாரதர் முதலியோர்.

* விலாசம்=காரியசமூகம்.

(இ-ள்.) ஆரணப் பொருள் ஆம்=சுருதியின் பொருளான—வித்தியாநந்தம் விளங்க= (சாதனசதுஷ்டயமுதல்) வித்தியாநந்த பரியந்தம் (அதிகாரிக்கு நன்கு) விளங்க—காரணம் ஏதும் குறைவு இலாமல்= (எடுத்துக் கூறவேண்டுங்) காரணங்களுள், யாதொன்றுங் குறைவுபடாமல்-கைவல்ய நவநீதத்தை=கைவல்யநவநீத (மென்னுநாமமுடைய இப்பிரபந்த) த்தை—பூரணம் ஆக்கவேண்டி = சம்பூரணமாக்கி உலகுக்களித்தற் பொருட்டு (க்கருணைகூர்ந்து) —பூர்வம் ஆம் நன்னிலத்தில்=பழமையாகிய நன்னிலமென்னும் ஸ்தலத்தின்கண்—நாரண குரு=நாராயண (ரென்னுந் திருநாமமுடைய) குருவரன் — நமக்கு — யோகில் வந்து=தியான (ம்பண்ணுங்) காலையில் ஆவிர்ப்பவித்து—நவின்றனர்=ஆக்ஞாபித்தனர்.—எ-று.

இங்ஙனங் கூறினது கொண்டு கல்வி, கேள்விகளானுளதாகிய எனது புத்திவலிகொண்டு இந்நூல் கூறினனல்லன் என அவையடக்கங் கூறினவாறுமாயிற்று. (179)

(310) [அநேக ஞானசாஸ்திரப் பொருள்களையும் இந்நூல் ஒன்றாலேயே அறியலாதுமெனத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனற் றலைமேற்
கொண்டால், உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே
றடைவார் போல, நலமையா குங்கை வல்ய நவநீத
நூலைக் கற்றோர், பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா
னிகளாய் வாழ்வார். (180)

(இ-ள்.) குலவு சற்குருவின்= (அகண்டைகரசப் பிரஹ்ம சொரூபமாய்ப்) பிரகாசியாநிற்குஞ் சற்குருவினுடைய —பாதக் குளிர் புனல்=(சீர்)பாத (த்தில் அபிஷேகஞ் செய்த) சீதளதீர்த்தத்தை—தலைமேல் கொண்டால்=சிரசின்மீது (புரோட்சித்துக்) கொள்ளில்—(அப்படிக்கொண்டவர்) உலகினில் தீர்த்தம் எல்லாம் உற்ற பேறு=உலகின்கணுள்ள; (கங்கை முதலிய புண்ணிய) தீர்த்தங்களனைத்திலும் (சென்று ஸ்நாநஞ்செய்தோர்) பெற்ற பேறனைத்தும் — அடைவார்போல = (எப்படிப்) பெறுவாரோ

அதுபோல-நலமை ஆகும்=(அநர்த்த நிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான) பயனைக்கொடுப்பதாகிய—கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்=கைவல்ய நவநீத (மென்னுநாமமுடைய இந்)நூலைக் கற்றோர்கள்—பலகலை ஞான நூல்கள்=பலகலைகளாகிய ஞான நூல்களனைத்தையும்—படித்த ஞானிகள் ஆய் வாழ்வார்=கற்றுணர்ந்த ஞானிகட்கொப்பாய் வாழ்வார்கள்.—எ-று.

இங்ஙனங் கூறினமையின், உலகில் தீர்த்தங்களோ அநந்தம்; அவ்வநந்ததீர்த்தத்திலும் ஆடி அவைகளால்வரும் பேறடைதல் யாவர்க்கும் அரிது: குருபாதோதகந் தலைமேற் கொள்ளப்பெறில், அவ் வளவிறந்த தீர்த்தப்பேறும் பெறுத லெளிதாவதுபோல, அளவிறந்த ஞான நூல்களையு மாராய்ந்து அவற்றின் பொருள்களை யறிதல் யாவர்க்குமரிது இக் கைவல்ய ஞான நூலினைக் கற்கப்பெறில், அளவிறந்த ஞானநூற் பொருள்களனைத்தையும் இதனாற்பெறுதல் யாவர்க்கு மெளிதாகும். ஆகலின், சிஞ்ஞாசையுடையோர் வேதாந்தத்தின் சூத்திரரூபமான இந்நூலை அவசியங் கற்கவேண்டுமென்பது கருத்து. (180)

சந்தேகந் தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.

ஆக, படலம் 2-க்கு, செய்யுள்–288.

கைவல்லிய நவநீதமூலமும் தத்துவார்த்த தீபவுரையும்

முற்றின.

"அறிவுக்கு மறிவு செய்யும்" என்னும் தத்துவ விளக்கப் படலத்தின் 74-வது செய்யுளின் உரையில், 124-வது பிரசங்கத்தின் ஈற்றில் அடியில்வரும் விஷயங்களைச் சேர்த்துப் படித்துக் கொள்க. இவ்வளவு விஷயங்கள் விருத்திப் பிரபாகரகிரந்தத்தில் இருக்கின்றமையின் இவையின்றி முழுவிஷயமும் உணரப்படாமையின் ஜிஞ்ஞாசையுடையோருக் குபயோகமாம் பொருட்டு ஈண்டு ஈற்றில் சேர்த்து அச்சிட்டிருக்கிறோம்.

விருத்திப்பிரபாகரம் 168-வது பிரசங்கத்தின் தொடர்ச்சி:–

(1) பிறிதாற்பிராமாணியங்கோள்ளும்வாதம்

அது அவர்களது அவிவேகத்தைக் காரணமாக வுடைய பிரலாபமாம்: இவ்வாற்றால், நியாய மதத்தில் எந்த ஞானமும், சொப்பிரகாச மன்று. ஆதலால், ஞாநத்தின் ஞாநம் எதனால் உண்டாகின்றதோ, அது ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரி எனப்படுகின்றது. அநுவியவசாய ஞாநத்தின் சாமக்கிரி மநசையோக முதலியனவும்,ஞாந லக்ஷண அலௌகிக சம்பந்தமுமாம். அது அநுவியவசாய பேதத்தால் நாநாவாம், அங்ஙனமே, "ஜல ஞாநம் பிரமை" என்னும், அநுமிதியும் ஞாநத்தின் ஞாநமாம். அதனை உண்டு பண்ணுவது அநுமாநமாம். அதுவும், ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியாம். அதனால், ஜல ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் ஞாநம் உண்டாகிறது. "ஜலத்தைப் *பிரமிக்கின்றே" னென்னும் அநுவியவசாயத்தின் சாமக்கிரியும் ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியாம். அதனாலும் ஜல ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் ஞாநமுண்டாகின்றது. ஆனால், "ஜலத்தை யான் அறிகின்றே" னென்னும், அநுவியவசாயமும், ஜல ஞாநத்தின் ஞாநமாம். அது ஜல ஞாநத்தின் பிரமாத்தன்மையினைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதில்லை. ஆதலால், ஞாநத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியான கூறிய அநுவியவசாய சாமக்கிரியினால் ஜல ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் கிரகணமின்மை யிருத்தலின், ஜல ஞாநத்தைக்கிரகிக்கும் சகல சாமக்கிரியினாலும், ஜல ஞாநத்தினது பிரமாத்தன்மையின் கிரகணம் உண்டாகாமையால், தன்னாற் பிராமாணியக்கிரகணம் உண்

---

* பிரமிக்கின்றேன்=நன்கு அறிகின்றேன்.

டாகிறதில்லை. ஆனால், பிறிதாற் பிராமாணியக்கிரகணம் உண்டாகின்றது. யாது யாது ஞானத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரியோ, அவ் வெல்லாவற்றாலும் பிரமாத்தன்மையைக் கிரகித்தல் உண்டாகின்றது. இதனைத் தன்னாற் பிராமாணியக்கிரகண மென்பர். இப் பக்ஷத்தில் பிரமாத்தன்மைத் தர்மத்தினை *விட்டு எந்த ஞானத்தின் ஞானமு முண்டாகிறதில்லை. பிரமாத்தன்மை ஞானத் தன்மை என்னும் இரண்டு தர்ம விசிஷ்ட ஞானத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றது, கேவல ஞானத்தன்மைத் தர்ம விசிஷ்ட ஞானத்தின்ஞான முண்டாகிறதில்லை. பிறிதாற் பிராமாணியக் கிரகண வாதத்தில் முதல் அநுவியவசாயத்தினால் பிரமாத்தன்மையை விட்டு ஞானத்தன்மை விசிஷ்ட ஞானத்தின் ஞான முண்டாகின்றது. மீண்டும், வேறு அநுவியவசாயத்தினாலேனும், அல்லது, முற் கூறிய அநுமானத்தினாலேனும், பிரமாத்தன்மையின் ஞான முண்டாகின்றது.

(2) மீமாம்ஸக மதத்திலும், சித்தாந்த மதத்திலும், கோணுள்ள தன்னாற் பிராமாணிய வாதத்தில் தோஷம்.

மீமாம்ஸக மதத்திலும், சித்தாந்த மதத்திலும், தன்னாற் பிராமாணியக்கிரகணம் அங்கீகாரமாம். நியாய வைசேஷிக மதத்தில் பிறிதாற் பிராமாணியக்கிரகணத்தின் அங்கீகார முண்டு. தன்னாற் பிராமாணியக்கிரகணத்தில் இத் தோஷங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது:— யாண்டு ஒரு பதார்த்தத்திற்கு அநேக முறை ஞான முண்டாய்ப் பிரவிருத்தி உண்டா யிருந்திருக்குமோ, ஆண்டு, ஞானத்தின் பிரமாத்தன்மையில் ஓரிடத்தும் சந்தேக மில்லை. ஏனெனின்:—அநேக முறை ஸபலப் பிரவிருத்தி உண்டாய்ப் பிரமாத்தன்மை நிச்சயம் உண்டாய் விடுகின்றது. அந்தப் பிரமாத்தன்மை நிச்சயம் பிரமாத்தன்மையின் சம்சயத்திற்கு விரோதியாம். ஆனால், எப் பதார்த்தத்தின் அபூர்வ ஞானமுண்டாகின்றதோ, அதன் ஞானத்தில் பிரமாத்தன்மையின் சந்தேக முண்டாகின்றது. அஃது உண்டாக லாகாது. ஏனெனின்:— அத்வைத மதத்திலும், பிரபாகரரது மதத்திலுமோ, ஞானம் சொப்பிரகாசமாம். ஆதலால், ஞானம் என்றும் கிரகிக்கப்படாததாகாது; கிரகிக்கப்பட்டதே யாகின்றது. ஆதலால், பிரமாத்

* விட்டு=இரகியாமல்

தன்மையும் கூடவே கிரகிக்கப்படுவதாயின், நிச்சயிக்கப்பட்ட பதார்த்தத்தின் சந்தேக முண்டாகாது. அதனால், பிரமாத்தன்மையின் சந்தேகம் சம்பவியாது. சித்தாந்த பக்ஷத்திலோ, பிரகாசவடிவ ஞான மிருக்கின்றது. பிரகாச பதார்த்தத்திற்கு ஞானபதார்த்தத்தோடு பேத மில்லை.

(3) பிரபாகரரது மதத்தில் சகல ஞானங்களினாலும் திரிபுடி பிரகாசித்தல்.

பிரபாகரரது மதத்தில் விஷயத்தில் ஞானத்தின் பிரகாச முண்டாகின்றது. பிரகாசத்திற் கேது ஞானம். எங்ஙனம்? கடத்தின் ஞான முண்டாயின், அப்போது கட ஞானத்தினால் கடத்தின் பிரகாச முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே, கடத்தின் ஞானம் தனது சொரூபத்தின் பிரகாசஞ் செய்கின்றது, தனது ஆசிரயமாகிய ஆத்மா யாதோ அதனையும் பிரகாசஞ் செய்கின்றது. சகல ஞானங்களும் திரிபுடியைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றன. ஞாதா ஞான ஞேயங்களின் சமுதாயம் திரிபுடி எனப்படுகின்றது. இவ்வாற்றால், பிரபாகரரது மதத்தில் தனது சொரூபத்தினையும் ஞானம் விஷயஞ் செய்கின்றது. தனது பிரமாத்தன்மையையும் விஷயம் செய்கின்றது.

(4) முராரி மிசிரர் மதம்.

முராரி மிசிரர் மதத்தில் ஞானத்தின் பிரகாசம் அநுவியவசாயத்தால் உண்டாகின்றது. அந்த ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அநுவியவசாயமே பிரமாத்தன்மையின் பிரகாசமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால், அநுவியவசாயத்திற்குப் பின் பிரமாத்தன்மையின் சந்தேக முண்டாக லாகாது.

(5) பட்டர் சித்தாந்தம்.

அங்ஙனமே, பட்டர் சித்தாந்தம் இதுவாம்:— கடமுதலியவற்றினது ஞானத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷ வடிவமாகாது, ஏனெனின்:— ஞானகுணம் பிரத்தியக்ஷ யோக்கியமன்று, ஆதலால், ஞானத்தின் ஞானம் அநுமிதி வடிவ மாகின்றது; மானஸப் பிரத்தியக்ஷ வடிவ மன்று. அவ் வநுமிதி ஞானம் இவ்வாற்றால் உண்டாகின்றது:—, இந்திரிய விஷயங்களின் சையோகத்தால் பிரத்தி

யக்ஷ ஞானம் உண்டாகுக; அல்லது, அநுமிதி ஞான முண்டாகுக.
சகல ஞானங்களினுலும் கடமுதலிய விஷயங்களில் ஞாதத்
தன்மை யென்னும் தர்மம் உற்பத்தியாகின்றது. இதனுற்ருன்
ஞான முண்டாகிய பின் "அறியப்பட்டது கடம்" என்னும் வியவ
கார முண்டாகின்றது. ஞானத்திற்கு முன் எந்தக் கட இந்திரியங்
களின் சையோக முண்டாகின்றதோ, அதனுல், "இது கட"
மென்னும் பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாகின்றது. அந்தப் பிரத்தியக்ஷ
ஞானம் சமவாய சம்பந்தத்தால் ஞாதாவி லிருக்கின்றது; விஷ
யத்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் கடத்தி லிருக்கின்றது. யாண்டு
விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தத்தினுல் ஞான முண்டாகின்றதோ,
ஆண்டுச் சமவாய சம்பந்தத்தினுல் ஞாதத்தன்மை உற்பத்தி
யாகின்றது. இவ்வாற்ருல், கடத்தின் ஞானத்தினுல் கடத்தில்
ஞாதத்தன்மை உற்பத்தியாகின்றது. அந்த ஞாதத்தன்மைக்கு
உபாதான காரணம் கடமும், நிமித்த காரணம் ஞானமுமாம்;
அசமவாயி காரண பரிபாஷை பட்டர் மதத்தில் இல்லை. உபா
தான காரணத்திற்கு வேருகியதை நிமித்த காரண மென்றே
கூறுவர். இவ்வாற்ருல், ஞான ஜந்நிய ஞாதத்தன்மைத் தர்மம்
கடத்தில் உண்டாகின்றது. முதலிலோ, "இது கட"மென்பதாகக்
கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் பிரத்தியக்ஷ முண்டாயிருக்கின்றது.
அந்தப் பிரத்தியக்ஷத்தினுல் கடத்தில் ஞாதத்தன்மைத் தர்மம்
உண்டாயிற்று: அப்போது இந்திரிய சையோகத்தினுல் அதே
கடத்தின் ஞாதத்தன்மையின் பிரத்தியக்ஷம் "அறியப்பட்டது
கட" மென்பதாக உண்டாகின்றது. இவ்வாற்ருல், ஞான ஜந்நிய
ஞாதத்தன்மையின் பிரத்தியக்ஷம் புற இந்திரியத்தினுல் உண்டா
கின்றது. புறப் பதார்த்தங்களினது ஞானத்தின் பிரத்தியக்ஷம்
புற இந்திரியங்களினுலோ, எம் மதத்திலும் உண்டாகிறதில்லை.
நையாயிகர் முதலியோர் மதத்தில் ஞானத்தின் மானஸப் பிரத்தி
யக்ஷ முண்டாகின்றது. பட்டர் மதத்தில் கட முதலியவற்றினது
ஞானத்தின் மானஸப் பிரத்தியக்ஷமு முண்டாகிறதில்லை; ஆனுல்,
கட முதலிய ஞானத்தின் (அநுமானஜந்நிய) அநுமிதி ஞானம்
உண்டாகின்றது. அநுமானத்திற்கு இது வடிவமாம்:— "இக்
கடம் விஷயத் தன்மைச் சம்பந்தத்தினுல் ஞான முடையதாம்;
சமவாயத்தினுல் ஞாதத்தன்மை யுடைமையால்; யாண்டு யாண்டுச்
சமவாயத்தால் ஞாதத்தன்மை, ஆண்டு ஆண்டு விஷயத்தன்மைச்

சம்பந்தத்தால் ஞான முண்டு." இந்த ஸ்தானத்தில், முன்னிருப்ப
தாகிய கடம் பக்ஷம். விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் ஞானம்
சாத்தியம். மேல் ஏது திருஷ்டாந்தங்க ளிருக்கின்றன. பிற
நூல்களில் வேறு விதமாக அநுமானம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.
அது கடினமாம். இது சுலபமான கிரமமாய்க் காட்டப்
பட்டது. பட்டர் மதத்தில் அநுமானத்தினுல் ஞானம் அறியப்படு
கின்றது. இவ்வாற்ருல், ஞானத்தைக் கிரகிக்கும் சாமக்கிரி பட்டர்
மதத்தில் அநுமானமாம்.

(6) [நியாய வைசேஷிக மத நிச்சயம்.]

இவ்வநுமானத்தினுலேயே கட ஞானத்தின் பிரமாத்தன்
மையின் ஞானமு முண்டாகின்றது. ஆதலால், ஞானத்தின் அநு
மிதி உண்டாகிய பின், பிரமாத்தன்மையின் சந்தேகம் பட்டர்
மதத்தில் உண்டாக லாகாது. ஆதலால், ஞானத்தின் சகல ஞானங்
களினுலும், பிரமாத்தன்மையின் நிச்சயம் உண்டாகிறதில்லை;
ஆனுல், ஸபலப் பிரவிருத்தி உண்டாகிய பின் ஞானத்தினது
பிரமாத்தன்மையின் நிச்சயம் அநுமானத்தினுல் உண்டாகின்றது.
இது நியாயவைசேஷிகர் மதம். இதனைப் பிறதாற் பிராமாணிய
வாத மென்பர். ஞானத்தினது உற்பத்தியின் சாமக்கிரியினுல்
பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி உண்டாகிறதில்லை. அதிக சாமக்
கிரியினுல் பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி உண்டாகின்றது. அங்ங
னமே, அதிக சாமக்கிரியினுல் பிரமாத்தன்மையின் ஞானம்
உண்டாகின்றது. பிரமாத்தன்மையினைப் போல அப்பிரமாத்
தன்மையின் உற்பத்தி பிறிதான் உண்டாகின்றது. பிறிதான்
உண்டாகாமல் ஞானத்தை உண்டுபண்ணும் சாமக்கிரியினுல்
ஞானத்தினது அப்பிரமாத்தன்மைத் தர்மத்தின் உற்பத்தி
உண்டாயின், சகல ஞானங்களும் அப்பிரமை யாதல் வேண்டும்.
ஆதலால், ஞானத்தை உண்டுபண்ணும் சாமக்கிரியினுல் அப்பிர
மாத்தன்மையின் உற்பத்தி உண்டாகிறதில்லை. ஞானத்தை
உண்டுபண்ணுவன இந்திரிய அநுமானாதிகளாம். அவற்றில்,
தோஷத்தின் சகாய மிருக்குமாயின், அப்பிரமாத்தன்மை
யோடு கூடிய ஞானத்தின் உற்பத்தி உண்டாகும். தோஷம்
நானா வித மாம்.

பிரத்தியக்ஷப் பிரம(ஜ்ஞ)ம் உண்டாயின், ஆண்டோ, நேத்
திர முதலியவற்றின்கண் உள்ள பிரமாண தோஷத்தினைப் போல,
விஷயத்தின்கண் உள்ள சாதிருசிய தோஷமும், ஏதுவாம்.
சிலவிடத்துப் பிரத்தியக்ஷப் பிரம(ஜ்ஞ)த்தில் விஷயத்தின்கண்
உள்ளசாதிருசிய தோஷத்தின் வியபிசாரமு மிருக்கின்றது ஆனல்,
சதிருசத் (சமாந முடைய) தின்கண்ணே வெகு பிரம(ஜ்ஞ)ம்
உண்டாகின்றது. ஆதலால், அநேக இடங்களிலோ, சாதிருசிய
தோஷம் பிரம(ஜ்ஞ)த்திற்கு ஏதுவாம். யாண்டுவேற் றியல்
புடைய தன்கண் பிரம(ஜ்ஞ)ம் அநுபவசித்த மாகின்றதோ,
ஆண்டுச் சாதிருசிய தோஷம் பிரம(ஜ்ஞ)த்திற்குக் காரணமன்று.
ஏக வடிவத்தால் தோஷம் ஏதுவன்று. ஆனல், எது இருக்க எந்தப்
பிரம(ஜ்ஞ)ம் உண்டாகின்றதோ, அந்தத் தோஷம் அந்தப்பிரம
(ஜ்ஞ)த்திற்குக் காரணமாகின்றது. பரோக்ஷப் பிரம(ஜ்ஞ)
ஞாநத்தில் சாதிருசியதோஷத்தின் அபேக்ஷை யில்லை. இது அநு
பவ சித்தமாம். ஆதலால், பரோக்ஷ ஞாநத்தில் விஷயத்தின்கண்
உள்ள தோஷம் ஏது வன்று. ஆனல், அநுமிதிப் பிரம(ஜ்ஞ)த்தில்
அநுமாந தோஷம் ஏதுவாம். வியாப்பியமாகிய ஏதுவின் ஞாநம்
அநுமாநமாம். ஏதுவில் வியபிசார முதலிய தோஷம் நியாய
கிரந்தங்களிற் பிரசித்தமாம். சாப்தப் பிரம(ஜ்ஞ) முண்டாயின்,
ஆண்டுச் சுரோதாவினிடத்து வாக்கிய தாற்பரியத்தின் அவ
தாரண மின்மை தோஷமாம். சொல்லுவோனிடத்து விப்பிரலம்ப
கத்தன்மை (வஞ்சகத் தன்மை) முதலியன தோஷமாம்.
சப்தத்தில் பிறிதோர் விதத்தால் போதிக்குந்தன்மை முதலியன
தோஷமாம். இவ்வாறு அப்பிரமாத் தன்மைக்கு ஏதுவாகிய
தோஷத்தை அநுபவ அநுசாரமாக அறியவேண்டும்.

இப் பிரசங்கத்தில், பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தியும்,
அப்பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தியும் சொல்லப்பட்டன. அது
விருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. சென்றன, வருவன, இருப்பன
வாகிய சகலப் பிரமைகளிலும், பிரமாத்தன்மைத் தர்மம் ஏக
மாம். அங்ஙனமே, சகல அப்பிரமையிலும் அப்பிரமாத்தன்
மையும் ஏகமாம். அவற்றின் உற்பத்தி கூறுதல் சம்பவியாது;
என்றாலும், தனது காரணத்தினுல் ஞாநம் உற்பத்தியாயின்,
அப்போது சில ஞாநம் பிரமையும் சில ஞாநம் அப்பிரமையு

மாகின்றன. பிரமாத்தன்மை விசிஷ்டம் பிரமையாம். அப்பிர
மாத்தன்மை விசிஷ்டம் அப்பிரமையாம். இவ்வாற்றுல், ஞாநத்தில்
விலக்ஷணமான பிரமாத்தன்மை அப்பிரமாத்தன்மைத் தர்மங்கள்
ஞாநத்தை யுண்டுபண்ணும் சாமக்கிரியின் அதீநமாம். சில
விடத்து ஞாநத்தின் இத்தன்மைய சாமக்கிரி இருக்கின்றது.
அதாவது:—பிரமாத்தன்மை விசிஷ்ட ஞாநத்தின் உற்பத்தி
எதனுல் உண்டாகின்றதோ, அத்தன்மையசாமக்கிரி இருக்
கின்றது. சிலவிடத்து அப்பிரமாத்தன்மை விசிஷ்ட ஞாநத்தின்
உற்பத்தி எதனுல் உண்டாகின்றதோ, அத்தன்மைய சாமக்கிரி
இருக்கின்றது. இதனுல், இவ்வாறு மதித்தல் வேண்டும்:—

பிரமாத்தன்மைத் தர்மமோ ஒன்றும். சகலப் பிரமை (1)
யிலும் அதன் சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆனல், பிரமாத்தன்மை
யின் சம்பந்தம் சாமக்கிரியின் அதீநமாம். இவ்வாற்றுல்,
ஞாநத்தில்பிரமாத்தன்மையின் பிரயோஜக(காரண)மாய், சாமக்
கிரி இருத்தலால், பிரமாத்தன்மையின் உற்பத்தி சொல்லப்பட் (2)
டிருக்கின்றது. அங்ஙனமே, அப்பிரமாத்தன்மையின் பிரயோஜ
கம் தோஷமாம். ஆதலால், தோஷஜந்நியம் அப்பிரமாத்தன்மை
எனப்படுகின்றது. தோஷஜந்நிய மென்று சொல்லுதற்குத்
தோஷப் *பிரயோஜ்ஜியத்தில் தாற்பரியமாம். அவற்றில் (3)
ஞாநத்திற்கோ முக்கிய உற்பத்தியே சம்பவிக்கின்றது.

சித்தாந்தத்தில் சாக்ஷி பாஸியம் பிரமாத்தன்மையாம்.
ஆதலால், பிரமாத்தன்மையினது ஞாநத்திற்கும் உற்பத்தி (4)
கூறின், சாக்ஷியின் உற்பத்தி சித்தமாகின்றது. அது பொருந்
தாது என்றாலும்; விருத்தியில் ஆரூட சாக்ஷி பிரமாத்தன்மை
முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. ஆதலால், விருத்தியும்
ஞாந மெனப்படுகின்றது. அதற்கு உற்பத்தி சம்பவிக்கும். இவ் (5)
வார்த்தை முன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தெனினும், முன்
கூறிய பொருளையே கூறுதலால் கேட்பவருக்கும், படிப்பவருக்
கும், போதம் திடமாகின்றது. சாஸ்திரீய அர்த்தத்தின்
மந்த சம்ஸ்காரமுடைய புருஷர்களுக்கு அடிக்கடி சொல்லு
தலால், பிரயாசையின்றிப் போத முண்டாகின்றது. ஆதலால்,

* பிரயோஜ்ஜியம்=காரணத்தாலாகியது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்நூலாசிரியர் மாணாக்கர், இவ்வாசிரியரையும்,

இந்நூலாலடையும் அநுபூதியையுந் துதித்தல்.

அண்ணறன் னருளி ணுலே யகம்புற மின்றி யொன்ருய்
எண்ணமி லக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் ருண்ட வேசன். (1)

ஆன்ற பதமா மூன்றற்கு மதுநீ யாணு யெனும்பொருளிற்
சான்ற துரியா தீதமெனுந் தடையற் றிலங்கொண் சைதந்நியம்
ஊன்றி யுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்துத் தடையு மூடறுத்துத்
தோன்றித் தானே தாணுவர் துலங்குந் தமக்கே சுவாநுபவம். (2)

என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தி யானந்தம்
சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோர்
இன்ன மாணுக் கன்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடுபதத்தே
துன்னி நிறைந்து நின்றோர்க டுய முத்த ராகுவரே. (3)

தத்துவ விளக்கத் தாலுஞ் சந்தேகந் தெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்கும்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான். (4)

ஆண்டதே சிகனு மைய ஞரண னனந்தன் பாதம்
பூண்டவா ரோபத் தான்முன் பொய்ம்மயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டநல் லபவா தத்தான் மாய்த்தரு ளேக்கத் தென்றும்
காண்டிட வைத்த ளித்த காரணு போற்றி போற்றி. (5)

சற்குருவே துணை.

இப் பிரகரணத்தில் அநேக அர்த்தங்களைப் பலமுறை கூறி யிருக்கின்றோம்; "கூறியது கூறல்" என்னும் குற்றமில்லை. இவ்வாற்றால், நியாய மதத்தில் பிறிதாற் பிராமாணிய வாதம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தன்னாற் பிராமாணிய வாதத்தில் சம்சயத்தின் அநுபபத்திதோஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(125) நியாய வைசேஷிக மத கண்டநம்

பிரமாத்தன்மையின் ஞாநத்தையோ பின்சொல்லுவோம். முதலிலோ

160-வது பக்கம் 23-வது வரியில் சேர்த்துப்படித்துக் கொள்க.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்நூலாசிரியர் மாணாக்கர், இவ்வாசிரியரையும், இந்நூலாலடையும் அநுபூதியையுந் துதித்தல்.

அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்றாய்
எண்ணமி லக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் ருண்ட வேசன். (1)

ஆன்ற பதமா மூன்றற்கு மதுநீ யானு யெனும்பொருளிற்
சான்ற துரியா தீதமெனுந் தடையற் றிலங்கொண் சைதந்நியம்
ஊன்றி யுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்துத் தடையு மூடறுத்துத்
தோன்றித் தானே தானுவர் துலங்குந் தமக்கே சுவாநுபவம். (2)

என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தி யாநந்தம்
சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோர்
இன்ன மாணாக் கன்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடுபதத்தே
துன்னி நிறைந்து நின்றோர்க டுய முத்த ராகுவரே. (3)

தத்துவ விளக்கத் தாலுஞ் சந்தேகந் தெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்கும்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான். (4)

ஆண்டதே சிகனு மைய னாரண னனந்தன் பாதம்
பூண்டவா ரோபத் தான்முன் பொய்ம்மயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டநல் லபவா தத்தான் மாய்த்தரு ளேக்கத் தென்றும்
காண்டிட வைத்த ளித்த காரணு போற்றி போற்றி. (5)

சற்குருவே துணை.

உ

சிவமயம்

உதாரணஸஹித கைவல்லிய நவநீதச்

செய்யுளின் தலைப்புக்கவி

புத்திவேத நான்பொங்க உகந்தமாண் டன்பர்
பொன்னிவிழை பாரியை நெய்விட்ட புருடன்
இத்திசா வாதுயரில் தன்பவுணர்ந் தொன்று
ஈன்றளவ ருடைவான மாயவன் என்னு
நித்திஉண்டு போல்காட்சி அந்தபடர் முத்த
நித்திய சமந்தசிர சாதனமி மேலாம்
தொத்திஇவ னதிதெருளு ஆனவண அன்ன
தொடர்சொன் அடங்கிவா ராதன்னை அன்னே. (1)

அன்னிஎன் னைஇன்ன தேகநன தால
அத்தியா ரோபஇப் படியதுதான் காலம்
உன்னிஉத் தமசத்து பற்றேது குறியும்
ஒத்தவா ழும்ஒருவ சத்துவகு வான்மு
மன்னிஇக் குணஈசன் அழுக்கேம தோற்ற
மாம்ஆதி இராசதஇவ் வுடல்சூக்கு ஐந்து
மின்னிஇரை தன்தூல சீரிய மரங்கள்
மிகுமகற் பனைவான அரவரும் புன்னே. (2)

புன்னைஎன் னுபடமு தூடணது தானி
பூன்றஆ தாரசக மதிகேவ தோற்றம்
துன்னிமா நுடசுழுத்தி தரைஉறை வாக்கின்
சுத்திஇம் பரிபிண இந்தமா பிரமம்
வென்னிதத் துவஇதுநி அறிபுண்ணி தசபு
விண்பூச்சி விறபிறிவ கரணசத் தொடுசி
என்மூக மாயாதொன் றன்சச்சி பஞ்ச
என்னவா முன்புவிரி தூலஒலி அப்பே. (3)

அப்பியின் னதுதுயின் றறிபேதம் எல்லாம்
அறிவுக்கு வாக்குவாக் குமதர்க்க மதுரம்

தப்பிந்த நீபேதம் வடகங்கை பன்னி
தத்துவ கடதஞ்ச தேகமுதல் அநுப
தப்பைநன அளியைய சிட்டநீ நானென்
தடையக்கி பிரமபா தத்துவளத் தனைநாள்
மிப்பிஎங் குஞ்சுத்தன் ஞானதீர காம
மிகவகுண காண்பேத சென்றபிம் மாவே. (4)

பிம்மைவா னேபின்னை அறைசாற்றி அரிதா
பிரமசீ வன்போற்ற பஞ்சினை பொறுமை
உம்மைஅரி கடமெனும் காலம்அழி சச்சி
ஒண்டபற் றமுஞான அந்தமில் எண்ணில்
நம்மைபுண் அந்தசொல் லியகானல் எந்தை
நரர்நற்க மந்திக்கு சந்ததம் எனவு
தம்மைஊர் மந்திரா கமமற்றை வாக்கி
தன்பபுனி தம்முந்தி உன்னுருக் கம்மே. (5)

கம்எரி விருத்திவஞ் சககருது மனது
களங்கமற் றேகமன சுத்தம்உரை யெனமன்
அம்விவ காகாய வெறிதேக செய்கை
அறுசுமெய் ஆடவர் குரவர்கிளர் மகனே
உம்ஐயா கேள்அணுவின் ஓய்ந்தாலுல் தெரித
உத்தமநல் லவன்ஈசன் எல்லாச்சீ அகமென்
செம்சட்டி இவனயன் தடத்துநரர் முத்தி
சிவகாமி அனகமை யோகஇல மையே. (6)

மையநித் தன்கைத எறிசீவ ஆன
மலஎன்ம அழிவிலா வழிபடு சிறந்த
நையதிகழ் மூவராம் ஈசர்அச் சிந்த
நலமெய்மனை எப்பொருள் பொருதிடம் ஒன்று
தெய்யமடல் இந்தஞா கெடாதமுனி கரணம்
தெரிவபோ னசபத்தி வேடமா றின்ன
கையதுள தர்ப்பணத் திங்குமனை நன்மை
கறைதலைமை உழுதொழில்தீ ராதினமு மயவே. (7)

மயபோக கள்ளுமது அயமக படுத்தி
மகபண்ண திரமாம உலகமா சொரூப
சயதுருத்தி மாஅருளு விருத்திவகு கண்ட
சருவமு பிரமனும் சடஇந்த பிரம

பயவீட திந்தஅன் ஞன்மலடி மாயை
பங்கசொற் பனபிரம பொய்ஈச ஞா
கயமாயை அதனையி அருவமுழு காற்றில்
காரிசத் திசஇல்லை கருப்பைகருப் புனாயே. (8)

புரைஉற்ப ஆர்க்கும்வா யுத்தபிற மேவு
பூரிஞா னம்பொய் அசத்திதா னன்றி
நரைஉருவ தாமஇறு மாந்திசட இகமா
நாசசென் இருளாக சீவனன் றிந்த
தரைகாண்டல் சித்தமத் தன்னவிட வேகின்
தாககெட லானபுலி மானபோ கத்தில்
உரைஇவ்வா றீனந்த தாங்குதவு நெய்யும்
ஒன்றுகி அந்தநிச வாக்கமனு டல்லே. (9)

அல்எவண இந்தவா குககுளிரி நித்தி
அசலஊ றுபஇன்ன நிர்க்குணவ மோக
மெல்சத்தே வீயாத சுருதிபல கசனு
மேனிதன்னி லேஇதய வினவுமிட மூந்த
தொல்உண்டு புலதுற்ச தத்துவமுற் புவிமூ
துரியாவ ஞெருஅருளின் முன்னிலம் நாலாம்
இல்இப்பு பொல்சிட்டர் மந்தமும் பஃவி
இருவசிஞ் ஞாபந்த பிறநானென் கனையே. (10)

கனைநிறை மனத்தந்த வாதஞ விருத்தி
காரணப் படிசித்து நானென்னவு என்ன
குனைதத்து இந்தவிடு வந்தவித்தி யார
குலவண்ணல் ஆன்றபதம் என்னுமா தத்து
எனையாண்ட தேசிகன் பெருமைநூற் பெருமை
யிசைக்குமிவை யைந்தென்ப வெண்பத்தெட் டோடும்
அனையான கைவல்ய இருநூற்றின் பொருளை
யான்றகுரு வாலுணர்வ ராவர்பர சிவமே. (11)

உதாரணஸஹித கைவல்லிய நவநீதச்

செய்யுளின் தலைப்புக்கவி

முற்றிற்று.

உ

கைவல்லிய நவநீதச்செய்யுளின்

முதற்குறிப்பகராதி

கைவல்லிய நவநீதச்செய்யுளின்
முதற்குறிப்பகராதி
முற்றிற்று.

இந்நூலில் வந்துள்ள செய்யுள்வடிவ

உதாரண நூற்பெயர் அகராதி

நூற் றேகை		செய்யுளின் றேகை	நூற் றேகை		செய்யுளின் றேகை
1	அஞ்ஞவதைப் பரணி	4	19	தேவாரம் அப்பர்	2
2	அத்துவிதவுண்மை	1	20	தேவாரம்சம்பந்தர்	1
3	அமிர்தசாரம்	1	21	நன்னூல்	1
4	ஈசுரகீதை	7	22	பகவற்கீதை	19
5	கந்தரனுபூதி	1	23	பஞ்சதசி	6
6	சசிவன்னபோதம்	1	24	பட்டினத்துப் பிள்ளையார்பாடல்	1
7	சாங்குசித்தர்	1	25	பாகவதம்	14
8	சுத்தசாதகம்	1	26	பாடுதுறை	2
9	சுருதி	1	27	பிரபுலிங்கலீலை	4
10	சுவானுபவத்திரு வாக்கு	1	28	பிரஹ்மகீதை	32
11	சொரூபானந்த உபநிடதம்	1	29	பெருந்திரட்டு	1
12	ஸ்மிருதி	2	30	ரிபுகீதை	1
13	திருக்கழுமல மும் மணிக்கோவை	1	31	லக்ஷணவிருத்தி	1
14	திருமந்திரம்	5	32	வள்ளலார்	1
15	திருவள்ளுவர்	2	33	வாசிட்டம்	94
16	திருவாசகம்	1	34	விவேகசூடாமணி	2
17	திருவாய்மொழி	3	35	வேதாந்தசூடா மணி	9
18	திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை	1		ஆக உதாரணச் செய்யுளின் ரேகை	226

உதாரணநூல், உட்பிரிவுகளின் சுருக்கெழுத்து விபர அகராதி

அக்கை = அக்கைச்சி
அதிரக = அதிரகசியம்
அத் = அத்தியாயம்
அயிந் = அயிந்தவர்கதை
இக்ஷு = இக்ஷுவாகுகதை
இத = இதோபதேசம்
கசன் = கசன்கதை
களங்கா = களங்காட்டல்
கற்கடி = கற்கடிகதை
காதி = காதிகதை
குலாப் = குலாப்பத்து
குறுந் = குறுந்தொகை
கைலா = கைலாயம்
சமாதி = சமாதிக்கிரியை
சன = சனகராசன்கதை
சிகி = சிகித்துவசன்கதை
சிலை = சிலைக்கதை
சுரகு = சுரகுகதை
சொல் = சொல்லதிகாரம்
ஸ்கந் = ஸ்கந்தம்
ஞான = ஞானவிண்மகன்
[கதை
தத்து = தத்துவவிவேகம்
தாசூ = தாசூரன்கதை
தாம = தாமவியாளகடர்கதை
திருவங்க = திருவங்கமாலை
திருவெழு = திருவெழுகூற்
[றிருக்கை

தேவ = தேவபூசைகதை
நின்ம = நின்மலாவத்தை
நீத் = நீத்தார்பெருமை
பகீ = பகீரதன்கதை
பஞ்ச = பஞ்சபூதவிவேகம்
பாலன் = பாலன்கதை
புசு = புசுண்டன்கதை
புண் = புண்ணியபாவனர்
[கதை
பொது = பொதுவியல்
மனத் = மனத்தின்கதை
மனோ = மனோலயகதி
மாவ = மாவலிகதை
மானு = மானுவேடன்கதை
முத்தா = முத்தாயியம்மைகதி
முத்தி = முத்திநிச்சயம்
முமு = முமுக்ஷுப்பிர
[கரணம்
வாழ்க் = வாழ்க்கைப்பாடு
விரத = விரதத்திரயகதை
வீத = வீதகவ்வியன்கதை
வீம = வீமபாசதிடர்கதை
வெஃ = வெஃகாமை
வேதா = வேதாளகதை
வைரா = வைராக்கியப்பிர
[கரணம்

முதற்குறிப்பகராதி

முதற்குறிப்பகராதி

முதற்குறிப்பகராதி

முதற்குறிப்பகராதி

முதற்குறிப்பகராதி

முதற்குறிப்பகராதி

பிர காரணம்	கதை	கவி எண்	நாலும் செய்யுளும்	கவித் தோகை		கைவல் பக்கம்
3	ஞான	7	சத்தியம்பிரமமான்		...	420
5	புண்	38	சாலமிகுதொழிற்		...	258
6	கசன்	7	சித்தமாவது		...	250
4	தாம	2	சீவனுயிருந்துகாணும்		...	412
5	இத	9	சீவன்முத்தி		...	249
6	வேதா	24	சூக்கமாயெட்டா		...	413
6	இத	36	செயலினுரிய		...	99
6	இக்ஷ்வா	64	ஞானமடைந்த		...	209
3	கற்கடி	38	தடமானவதன்புறமில்		...	412
6	சிகி	157	தமையுணர்ந்தோர்		...	248, 255
4	தாரு	12	தியக்குறுபோகத்தாசை		...	39
6	இக்ஷ்வா	43	திரணநுனிகள்		...	263
4	கசன்	9	துன்றுவாதனையே		...	54
4	தாரு	97	தூயசத்துவங்கொள்		...	240
5	சுரகு	28	தெரிவதாகிய		...	299
6	தேவ	58	தேசார்குருநான்மா		...	216
2	முமு	4	தேசிகனூல்சொல்வழி		...	121
5	இத	52	தொக்கபிறவித்திரள்		...	185
5	வீத	29	தொடர்மனமே		...	382
6	இத	52	தொலைவில்பொருள்		...	124
6	இத	4	நனவிற்சு		...	177
4	கசன்	7	நாமுடலென்னுமா		...	132
6	சிலை	4	நிலன்விண்கால்கிரி		...	415
3	ஞான	11	பந்தத்துருவங்கேட்		...	54
3	இத	70	பரமமாமறிவின்முன்		...	26
4	தாரு	102	பரமமாயுண்டெனல்		...	427
3	ஞான	34	பராபரமாமப்பொருளை		...	217
6	இக்ஷ்வா	63	பற்றுமுனிவு		...	208
6	புசு	80	பன்மைப்பேய்		...	358
1	வைரா	84	பாரியையுடையோன்		...	6
3	அயிந்	9	பிரமனுமேசிருட்டியெ		...	326
5	காதி	1	பிறப்பிறப்பாம்பெயருடைய		...	350
6	தேவ	56	பெரியமாயைகாரண		...	210
6	கசன்	13	பொய்யதாமுயற்		...	358
6	இக்ஷ்வா	65	போற்றவணங்கப்		...	200
6	சிகி	60	மணியாழியுலகமெல்லாம்		...	277

பிர காரணம்	கதை	கவி எண்	நாலும் செய்யுளும்	கவித் தோகை		கைவல் பக்கம்
3	ஞான	6	மண்டியசுழுத்திதன்னி		...	134
6	இத	28	மறுபூமிக்கிந்த		...	442
4	தாம	18	மனமணிபேதச்சேற்		...	244
4	தாம	12	மனமெனும்வினையை		...	405
1	வைரா	109	மனைவியுமகரும்பொன்		...	4
3	இத	26	மானதனினைத்தைதம்		..	233
3	ஞான	37	மிகவருகாமாதிகளாம்		...	191
3	பாலன்	1	முழுதுசத்தியுமாய்		...	344
5	சுரகு	26	முனியகன்றபின்னெ		...	299
3	இத	28	மூகமாய்ச்சடமாய்		...	152
4	கசன்	20	மேனியிற்புறத்தி		...	428
4	தாரு	19	யாதினிற்றேன்றிய		...	358
5	மாவ	45	வருங்கற்பகவிண்		...	121
1	வைரா	11	வழிபடுமிதனைவிட்டு		...	285
4	தாரு	42	வானநிகராமனைத்துங்		...	120
5	சன	32	வானேகுகதிரிரவி		...	195
4	தாரு	53	வான்முதலாமண்முதலா		...	80
5	சுரகு	40	வெறிதிருக்கினும்		...	252
			(34)விவேகசூடாமணி	2		
		244	என்னவாசா		...	154
		246	விரிவகங்காரமாதி		...	155
			(35)வேதாந்தசூடாமணி	9		
		94	அநுபவித்தல்		...	398
		68	அப்பெரும்பூதம்		...	79
		26	ஆகமுதலன		...	303
		14	ஐயந்தவிர்த்து		...	213
		67	சத்துவகுணத்திற்		...	79
		139	ஞானக்குமுந்துசவணு		...	297
		126	பிரமமலநானென்கை		...	184
		93	பிரமாநந்தமுறு		...	398
		48	மிகுமரப்பன்மை		...	100

கைவல்லிய நவநீத உதாரணச் செய்யுளின்
முதற்குறிப்பகராதி
முற்றிற்று.

இந்நூலில் வந்துள்ள வசனவடிவ

உதாரண நூற்பெய ரகராதியும், கைவல்லிய நவநீதப் பக்கமும்

இந்நூலிற் பெயர்மாத்திரமாய் வந்துள்ள

உதாரண நூற்பெய ரகராதியும், கைவல்லிய நவநீதப் பக்கமும்

உ

சிவமயம்

கைவல்லிய நவநீதப்

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	3	விக்கினகளும்	விக்கினங்களும்
6	13	ொழியாவா	ரொழியாவா
7	14	நியாயமத்தில்	நியாயமதத்தில்
19	1	பிரசங்கததில்	பிரசங்கத்தில்
19	8	உபாசிக்கதக்கன	உபாசிக்கத்தக்கன
25	12	புலத்தொழாவகை	புலத்தெழாவகை
30	31	எனறும்	என்றும்
31	6	மாகக்செய்ததை	மாகச்செய்ததை
31	30	உவமவாகுபெயரும், காரணக்குறியுமாய் நின்றமைகாண்க	உவமவாகுபெய ரென்னும் காரணக் குறியாயிற்று
32	7	துக்தத்திற்	துக்கத்திற்
35	5	பிரசங்கம்	(32) பிரசங்கம்
38	14	சட்கசபத்தி	சட்கசம்பத்தி
41	3	பிரசங்கம்	(35) பிரசங்கம்
43	3	பிரசங்கம்	(36) பிரசங்கம்
45	9	பிரசங்கம்	(37) பிரசங்கம்
65	8	இரச்சுவுமாம	இரச்சுவுமாம்
67	22	பாதமாமொ	பாதமாமோ
68	27	மெனபர்	மென்பர்
70	6	பரமாாத்த	பரமார்த்த
70	21	சமபந்த	சம்பந்த
92	4	மருவுஞ	மருவுஞ்
114	5	அநிாவசனீய	அநிர்வசனீய

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
140	30	பரேரட்ச	பரோட்ச
158	6	பிரகாசிக்கிறதெ	பிரகாசிக்கிறதென்
172	30	அவித்தைபாற்	அவித்தையாற்
248	17	தனை யுணர்ந்தோர்	தமை யுணர்ந்தோர்
280	31	கர்மா	கர்ம
320	22	மாதவின்	மாதாவின்
320	26	அதீனங்களாம்=	அதீனங்களாம்—
341	5	பரமாணுவைப்போல	பரமாணுவைப்போல வும், பிரதானத்தைப் போலவும்
367	1	பிாகாச	பிரகாச
370	17	மார்கத்திற்	மார்க்கத்திற்
375	4	பிாகாசிப்பிக்கின்றது	பிரகாசிப்பிக்கின்றது
381	26	பிரீதிபுண்டாகிறதோ	பிரீதியுண்டாகிறதோ
404	23	பிாஜாபதி	பிரஜாபதி
412	4	துடக்குற்ற	தொடக்குற்ற
412	5	துடக்குற்ற	தொடக்குற்ற
414	20	உபாதானதர்மம்	உபபாதனதர்மம்
428	12	பொருபகற்	யொருபகற்
449	10	சீவன்முத்தியை யடைந்துள்ள	(அசம்சத்தி, பதார்த் தாபாவனே, துரிய மென்னும்) சீவன் முத்தியை யடைந் துள்ள
452	5	[illegible]	[illegible]